

DUH PROROŠTVA

PRVI HRISTOV

DOLAZAK I MISIJA

Elen G. Vajt

Vol. 2

1877/78.

Naziv dela: Duh proroštva II
Prvi Hristov dolazak i misija

Autor: Elen G. Vajt

Naslov originala: The Spirit of Prophecy, Vol. II

By Mrs. E. G . WHITE

Publisher: Battle Creek, MI: Seventh-day Adventist
Publishing Association, 1877/78

Prevod: Bojan Mirković

Korektura: Pavle Simović

Izdavač: Institut za izučavanje religije
www.religija.me

Štampa: „Donat Graf“ Beograd

Napomena izdavača: Ova knjiga može se štampati isključivo u
nekomercijalne svrhe.

SADRŽAJ

Glava 1—Prvi Hristov dolazak	5
Glava 2—Hristov život	22
Glava 3—Jovanov život i misija.....	31
Glava 4—Hristova misija	45
Glava 5—Jovanova smrt	58
Glava 6—Hristovo kušanje.....	67
Glava 7—Svadba u Kani	78
Glava 8—Čišćenje hrama	91
Glava 9—Nikodim dolazi Hristu	98
Glava 10—Žena Samarićanka	111
Glava 11—Kapetanov sin	120
Glava 12—Isus u Betezdi	125
Glava 13—Isus u Kapernaumu	139
Glava 14—Izbor učenika	147
Glava 15—Subota.....	156
Glava 16—Propoved na Gori.....	162
Glava 17—Isceljenje gubavca	182
Glava 18—Parabola o sejaču	188
Glava 19—Druge parabole	196
Glava 20—Hlebovi i ribe.....	209
Glava 21—Hodanje po vodi	216
Glava 22—Hrist u sinagogi	222
Glava 23—Oduzeti	236
Glava 24—Žena Hananka.....	244
Glava 25—Hrist smiruje oluju	248
Glava 26—Ljudi iz grobova	253
Glava 27—Jairova kćerka	259
Glava 28—Preobraženje	264
Glava 29—Praznik Senica	274

Glava 30—Idi i više ne greši.....	284
Glava 31—Lazarevo vaskrsenje	291
Glava 32—Marijin dar	302
Glava 33—Jahanje u Jerusalim.....	311
Glava 34—Plakanje nad Jerusalimom*	322
Glava 35—Poslednje čišćenje hrama	332
Glava 36—Isus i fariseji	345
Glava 37—Optuživanje fariseja	361
Glava 38—U spoljašnjem dvorištu	375
Glava 39—Pashalna večera	381
Glava 40—U Getsimanskom vrtu.....	391
Glava 41—U sudskoj dvorani	402
Glava 42—Presuda Isusu	418
Glava 43—Golgota	436
Glava 44—U grobnici.....	455
Glava 45—Sukob je završen.....	463
Glava 46—Vaskrsenje	470
Glava 47—Žene kod groba	476
Glava 48—Isus u Emausu.....	483
Glava 49—U Gornjoj sobi	491
Glava 50—Isus u Galileji.....	497
Glava 51—Sastanak sa braćom	506
Glava 52—Hristovo uznesenje	518

---

* Napomena izdavača: U originalnim spisima, *Duh proroštva II* se završava sa 33. poglavljem, tako da je ovde uvršteno dodatnih 19. poglavlja iz *Duha proroštva III* u cilju kompletiranja Hristovog života u jednoj knjizi. Međutim, sadržina prevedenih spisa je u potpunosti ostala verna originalu. U vreme prve publikacije knjiga *Duha proroštva*, uslov izdavača je bio da jedna knjiga ne prelazi 400 stranica.

Poglavlje I

PRVI HRISTOV DOLAZAK

Sin Božiji je bio sledeći u autoritetu do velikog Zakonodavca. Znao je da samo Njegov život može biti dovoljan za otkupljenje palog čoveka. Bio je toliko vredniji od čoveka koliko su Njegov plemeniti, besprekorni karakter i uzvišeni položaj zapovednika cele nebeske vojske bili iznad čovečijeg dela. On je bio jasno obličje svog Oca, ne samo u osobinama, već i u savršenstvu karaktera.

Krv životinja nije mogla da zadovolji Božije zahteve kao žrtva pomirenja za prestup Njegovog zakona. Život životinje je manje vredeo od života grešnika u prekršaju, pa samim tim nije mogao biti otkup za greh. Mogao je biti jedino prihvatljiv Bogu kao prikaz žrtve Njegovog Sina.

Čovek nije mogao iskupiti čoveka. Njegovo grešno, palo stanje bi ga učinilo nesavršenom žrtvom, žrtvom pomirenja manje vrednom od Adama pre njegovog pada. Bog je stvorio čoveka savršenim i čestitim, i nakon njegovog prestupa nije moglo biti prihvatljive žrtve Bogu za njega, osim ako bi se prinela žrtva koja vredi više od čoveka kakav je bio u svom stanju savršenstva i nevinosti.

Božanski Sin Božiji je bio jedina žrtva koja je dovoljno vredela da u potpunosti ispuni zahteve Božijeg savršenog zakona. Anđeli su bili bezgrešni, ali su manje vredeli od Božijeg zakona. Bili su podložni zakonu. Oni su glasnici koji vrše Hristovu volju i Njemu se klanjaju. Stvorena su bića i uslovljeni su. Hristu nisu postavljeni nikakvi uslovi. Imao je silu da preda svoj život i da ga opet dobije. Nikakva obaveza nije položena na Njega za delo pomirenja. On je prineo sebe kao dobrovoljnu žrtvu. Njegov

život je bio dovoljno vredan da spasi čoveka od njegovog palog stanja.

Sin Božiji je bio u obličju Boga i nije se grabio da bude jednak sa Bogom. Bio je jedini koji je kao čovek hodao zemljom koji je mogao reći svim ljudima: „Ko će mi od vas dokazati greh?“* Ujedinio se sa Ocem u stvaranju čoveka i imao je silu da se kroz božansko savršenstvo karaktera iskupi čovekov greh, da ga uzdigne i vrati nazad na njegov prvobitni položaj.

Prinošenje žrtava i sveštenstvo jevrejskog sistema bili su ustanovljeni da predstavljaju smrt i posredničko delo Hrista. Jedini značaj i uloga tih obreda su bili da predstave Hrista, koji je sam po sebi bio temelj i koji je doveo u postojanje ceo sistem. Gospod je objavio Adamu, Abelu, Situ, Enohu, Noju, Avramu i dostojnima iz daleke prošlosti, posebno Mojsiju, da obredni žrtveni sistem i sveštenstvo sami po sebi nisu bili dovoljni da osiguraju spasenje jedne duše.

Žrtveni sistem je ukazivao na Hrista. Kroz njega su dostojni iz daleke prošlosti videli Hrista i verovali u Njega. Oni su određeni od Neba da pokažu ljudima strašnu razdvojenost između Boga i čoveka koju je greh učinio i koja zahteva posredničku službu. Kroz Hrista, veza koja je prekinuta zbog Adamovog prestupa je uspostavljena između Boga i upropašćenog grešnika. Međutim, večna žrtva koju je Hrist dobrovoljno podneo za čoveka ostaje tajna koju anđeli ne mogu u potpunosti da shvate.

Jevrejski sistem je bio simboličan i uspostavljen je da traje sve dok savršena Žrtva nije zauzela mesto figurativne. Posrednik, svojom službom i radom, daleko prevazilazi dostojanstvo i slavu zemaljskog, tipskog sveštenstva. Božiji narod od

---

* Biblijski citati u ovom prevodu preuzeti su uglavnom iz *Biblije Novi revidirani prevod* u cilju jasnijeg razumevanja. Elen Vajt je u svojim spisima citirala Bibliju Kralja Džejmsa (KJV) koja je u njeno vreme bila u opštoj upotrebi na engleskom govornom području.

Adamovih dana pa sve do vremena kada je jevrejski narod postao izdvojen i poseban narod od sveta je bio podučavan o Iskupitelju koji će doći i kojeg su njihove žrtve predstavljale. Spasitelj je morao biti posrednik da stane između Svevišnjeg i Njegovog naroda. Preko ove pripreme uspostavljen je način na koji krivi grešnik može imati pristup Bogu kroz posredništvo drugoga. Grešnik ne može pristupiti lično sa svojom krivicom na njemu i bez veće zasluge od one koju poseduje u sebi. Samo Hrist može otvoriti put, prinošenjem žrtve jednake zahtevima božanskog zakona. Bio je savršen i neuprljan grehom. Bio je bez mrlje i mane. Obim strašnih posledica greha nikada ne bi bio poznat, da nije dat pravni lek neprocenjive vrednosti. Spasenje palog čoveka je dobijeno po tako velikoj ceni da su anđeli bili zadivljeni i nisu mogli u potpunosti shvatiti božansku tajnu da Veličanstvo Neba, koje je jednako Bogu, treba umreti zbog pobunjenog roda.

Kako se približavalo vreme za prvi dolazak Sina Božijeg, Sotona je još pažljivije pripremao srca jevrejskog naroda da otvrdnu na dokaze koje će im Isus dati o svom Mesijanstvu. Jevreji su postali ponosni i hvalisavi. Čistota sveštenstva se nije očuvala, već se užasno iskvarila. Zadržali su forme i obrede svog sistema bogoslužjenja, a svojim srcima nisu bili u tome. Nisu održali ličnu pobožnost i moralne osobine. Što su više želeli da ispune neophodne uslove za sveto delo, da budu sveštenici svevišnjeg Boga, to su bili uporniji da pokažu površnu pobožnost, revnost i posvećenost.

Bili su licemeri. Voleli su počasti sveta i bili su ambiciozni da se uzdignu kroz bogatstvo. Da bi ostvarili svoju želju, usavršili su svaku priliku da iskoriste siromašne, posebno udovice i siročad. Tražili su velike sume novca od onih koji su bili savesni, pod različitim izgovorima za Gospodnju riznicu, pa su koristili tako nepošteno dobijena sredstva za sopstvenu korist. Sami su

bili strogi da površno drže zakon. Prividno su pokazivali veliko poštovanje za tradicije i običaje, u cilju dobijanja novca od naroda da zadovolje svoju pokvarenu ambiciju.

Tradicije, običaji i nepotrebni obredi, koje im Bog nije dao ni preko Mojsija niti preko nekog drugog, su ponavljani pred narodom. Sve to je nastalo od ne višeg izvora nego od čoveka. Prvosveštenici, učitelji zakona i starešine su ovo nametnuli narodu kao Božije zapovesti. Njihova srca su bila tvrdokorna i neosetljiva. Nisu imali milosti prema siromašnima i nesrećnima. Dok su se molili na pijacama i delili milostinju da ih vide ljudi, proždimali su udovičke kuće svojim teškim porezima koje su im nametnuli. Javno su se detaljno pridržavali površnih formalnosti kada su ih ljudi gledali, jer su želeli da ostave utisak sopstvene važnosti. Želeli su da narod ima uzvišene ideje o njihovoj revnosti i posvećenosti verskim dužnostima, dok su svaki dan pljačkali Boga prisvajajući sebi darove naroda.

Sveštenstvo je postalo toliko iskvareno da sveštenici nisu oklevali da se upuste u najnepoštenija i krivična dela kako bi ostvarili svoje planove. Oni koji su vršili prvosveštenu službu pre i za vreme Hristovog prvog dolaska, nisu bili ljudi od Boga postavljeni da rade sveto delo. Željno su težili ka tom položaju zbog ljubavi prema moći i pokazivanju. Želeli su položaj na kojem mogu imati vlast i činiti prevare pod okriljem pobožnosti, da bi na taj način izbegli razotkrivanje. Prvosveštenik se nalazio na moćnom i važnom položaju. Nije bio samo savetnik i posrednik, već i sudija, i nije se mogla poništiti njegova odluka. Sveštenici su bili pod kontrolom rimske vlasti i nije im bilo dozvoljeno da nikoga pravno osude na smrt. Samo oni koji su vladali nad Jevrejima su imali moć da tako nešto urade. Ljudi iskvarenih srca su tražili istaknuti položaj prvosveštenika i često su dolazili do njega podmićivanjem i ubistvom. Prvosveštenik je zadivljujuće izgledao obučen u svoje posvećene i skupe haljine, sa

naprsnikom na grudima na kom se svetlost presijavala zbog dragog kamenja umetnutog u naprsnik, i izazivao je kod savesnih, u srcu iskrenih ljudi, divljenje, naklonost i strahopoštovanje. Prvosveštenik je osmišljen da na poseban način predstavlja Hrista, koji će postati prvosveštenik zauvek po redu Melhisedekovom. Ovaj red sveštenstva nije trebao da se prenese na nekog drugog ili da bude zamenjen nekim drugim.

Jevrejski narod je iskvario svoju veru beskorisnim obredima i običajima. Tako je uveden težak porez, posebno siromašnim slojevima. Takođe su bili pod rimskim ropstvom i morali su da plaćaju porez i njima. Jevreji se nisu mirili sa svojim ropstvom i radovali su se pobedi svog naroda preko Mesije, silnog izbavitelja najavljenog u proroštvu. Njihovi pogledi su bili uski. Mislili su da će Onaj koji dolazi, kad se pojavi, dobiti kraljevske počasti i oružanom silom savladati njihove tlačitelje i sestiti na Davidov presto. Da su poniznog uma i oštroumne duhovnosti proučavali proročanstva, ne bi toliko pogrešili da previde proročanstva koja su ukazivala na prvi dolazak u poniznosti, i ne bi se loše poneli prema onima koji su govorili da će drugi dolazak biti sa silom i velikom slavom. Jevrejski narod je težio ka tome da ima moć. Imali su ambicije za svetovne počasti. Bili su ponosni i iskvareni pa nisu mogli razaznati svete stvari. Nisu mogli razlikovati ona proročanstva koja su ukazivala na Hristov prvi dolazak od onih koja su opisivala Njegov drugi, slavni dolazak. Tražili su u Njegovom prvom dolasku silu i slavu koje su proroci opisali da će biti prisutni o Njegovom drugom dolasku. Slava njihovog naroda je za njih predstavljala najveću brigu. Njihova ambiciozna želja je bila uspostavljanje zemaljskog carstva, koje bi navodno dovelo do toga da im se Rimljani pokore, a oni bi se uzdigli sa vlašću i moći da vladaju nad njima. Ponosno su se hvalili onima kojima su bili pokorni, da neće biti ugnjetavani još dugo, jer će njihova vladavina koja će biti još uzvišenija i

slavnija od Solomonove ubrzo početi.

Kada je došlo vreme, Hrist se rodio u štali i položen je u jasle, okružen životinjama iz štale. Da li je ovo zaista Sin Božiji koji je spolja izgledao kao krhka, bespomoćna beba, toliko ličeći na druge bebe? Njegova božanska slava i veličanstvo su bili zaođeveni ljudskošću i anđeli su objavili Njegov dolazak. Vest o Njegovom rođenju je sa radošću stigla do nebeskih dvorova, dok velikani na zemlji nisu za to znali. Ponosni fariseji i učitelji zakona sa svojim licemernim obredima i prividnom posvećenošću zakonu nisu ništa znali o Bebi iz Betlehema. Nisu znali na koji će se način pojaviti, iako su se hvalili svojim učenjem i mudrošću u tumačenju zakona i proročanstava pred zborovima proroka. Smišljali su načine na koje bi mogli da ostvare korist za sebe. Učili su kako da na najuspešniji način dobiju bogatstvo i svetovnu čast i bili su potpuno nesprenni za objavljivanje Mesije. Očekivali su moćnog poglavara koji će vladati na Davidovom tronu i čije će kraljevstvo trajati večno. Njihove ponosne i veličanstvene ideje o dolasku Mesije nisu bile u skladu sa proročanstvima za koja su tvrdili da su sposobni da ih objasne ljudima. Bili su duhovno slepi i vođe slepima.

Na Nebu se razumelo da je došlo vreme za Hristov dolazak na svet i anđeli su napustili slavu da prisustvuju Njegovom prihvatanju od onih koje je došao da blagoslovi i spase. Bili su svedoci Njegove slave na Nebu i očekivali su da će biti prihvaćen sa počastima, u skladu sa Njegovim karakterom i dostojanstvom Njegove misije. Kad su anđeli stigli na zemlju, prvo su došli kod ljudi koje je Bog izdvojio od naroda sveta kao svoje posebno blago. Nisu videli posebno interesovanje među Jevrejima, ni željno iščekivanje i gledanje da budu prvi koji će prihvatiti Iskupitelja i priznati Njegov dolazak.

U hramu koji je bio posvećen dnevnim žrtvenim prinosima, koje su predskazivale Njegov dolazak i predstavljale Njegovu

smrt, nikakve pripreme se ne vrše za doček Spasitelja sveta. Fariseji su nastavili da ponavljaju svoje duge, besmislene molitve na ulicama, da ih čuju ljudi, kako bi stekli reputaciju velike pobožnosti i posvećenosti.

Anđeli sa Neba su sa čuđenjem gledali ravnodušnost naroda i njihovo neznanje u vezi sa dolaskom Kneza Života. Ponosni fariseji, tvrdeći da su Božiji narod, su svojom licemernom posvećenošću objavljivali zakon i uzdizali tradicije, dok se ljudi iz drugih naroda bave bajkama i obožavaju lažne bogove. Svi su oni bili u neznanju o velikom događaju koji je proročanstvo predskazalo da će se desiti.

Anđeli su posmatrali umorne putnike, Josifa i Mariju, kako se probijaju do Davidovog grada da se popišu, u skladu sa dekretom Cezara Avgusta. Ovde su Josif i Marija dovedeni Božijim providenjem, jer je to bilo mesto za koje je proročanstvo predskazalo da se tu treba roditi Hrist. Oni traže mesto odmora u konačištu, ali su odbijeni jer nema slobodnih soba. Bogati i cenjeni su dobrodošli i tu mogu da se okrepe i dobiju sobu, dok su ovi umorni putnici primorani da nađu zaklon u nedovršenoj građevini koja je sklonište za neme životinje.

Ovde je rođen Spasitelj sveta. Veličanstvo Slave, koje je ispunjavalo celo Nebo sa divljenjem i sjajem, je poniženo da bude u krevetu od jaslí. Na Nebu je bio okružen svetim anđelima, ali su mu sada životinje iz štale pravile društvo. Kakvo je ovo poniženje! O Nebo čudi se! O zemljo zapanji se!

Pošto nije bilo nikog među sinovima ljudskim da objavi dolazak Mesije, anđeli su sada morali da obave posao, za koji su ljudi imali svečanu privilegiju da ga urade. Međutim anđeli su sa radosnom vesti o rođenju Spasitelja poslati poniznim pastirima, a ne učenim Jevrejima, koji govore da su oni ti koji mogu tumačiti proročanstva, jer nisu imali srca da prime vest.

„U tom kraju bili su i pastiri koji su boravili napolju i noću

čuvali stražu kod svojih stada. I Gospodnji anđeo je stao pored njih i Gospodnja slava je zablistala oko njih, i oni su se veoma uplašili.“ Ponizni pastiri koji su noću čuvali svoja stada, su ti koji su sa radošću primili njihova svedočanstva. Iznenada nebo je obasjano svetlošću koja je uzbunila pastire. Nisu znali razlog ovog veličanstvenog prikaza. U početku nisu mogli da razaznaju mnoštvo anđela koji su se okupili na nebesima. Svetlost i slava nebeske vojske je osvetlila i proslavila celu ravnicu. Kako su se pastiri prestravili od slave Božije, glavni anđeo u toj grupi je utišao njihove strahove otkrivajući im se, govoreći: „A anđeo im je rekao: ‘Ne bojte se! Evo, objavljujem vam dobru vest o velikoj radosti za sve ljude, jer vam se danas u Davidovom gradu rodio Spasitelj - Hristos Gospod. A ovo vam je znak: naći ćete dete povijeno i položeno u jasle.’ Odjednom se uz anđela pojavila silna nebeska vojska, koja je hvalila Boga i govorila: ‘Slava Bogu na visinama, a na zemlji mir, i među ljudima dobra volja.’“

Kako su njihovi strahovi otklonjeni, radost je zauzela mesto zaprepašćenju i užasu. Nisu mogli u početku podneti da im se otkrije iznenada sjaj slave koji je pratio celu nebesku vojsku. Samo se jedan anđeo otkrio pogledu pastira da bi oterao njihove strahove i otkrio im njihov zadatak. Dok ih je svetlost tog anđela okruživala, slava je počivala na njima i oni su ojačali da podnesu veću svetlost i slavu koji su pratili mnoštvo anđela. „Kad su anđeli otišli od njih na nebo, pastiri su govorili jedan drugom: ‘Pođimo u Betlehem da vidimo to što nam je Gospod obznanio da se dogodilo.’ Brzo su otišli i našli Mariju i Josifa i dete položeno u jasle. Kad su ga videli, ispričali su ono što im je bilo rečeno za to dete. Svi koji su to čuli divili su se onome što su im pastiri rekli, a Marija je čuvala sve te reči u svom srcu i razmišljala o njima. Pastiri su se zatim vratili, slaveći i hvaleći Boga za sve što su čuli i videli, jer se dogodilo onako kako im je bilo rečeno.“

Pastiri su ispunjeni radošću, kako je sjajna slava nestala i anđeli se vratili na Nebo, svi su ozareni radosnom veću požurili da pronađu Spasitelja. Pronašli su Iskupitelja bebu, kao što su im i nebeski glasnici svedočili, umotanog u pelene kako leži u uskom prostoru jaslji.

Događaji koji su se upravo desili su ostavili neizbrisive utiske na njihove umove i srca i oni su ispunjeni oduševljenjem, ljubavlju i zahvalnošću zbog velike Božije darežljivosti prema čoveku slanjem svog Sina u svet. Pastiri su svuda proširili radosne vesti o čudesnoj slavi koju su videli i o nebeskim hvalama koje su čuli sa usana nebeske vojske.

Kralj slave se spustio nisko da preuzme čovečanstvo, i anđeli koji su prisustvovali Njegovom sjaju u nebeskim dvorovima, dok je bio obožavan od cele nebeske vojske, bili su razočarani što su našli svog božanskog Zapovednika u položaju tako velikog poniženja.

Jevreji su se svojim zlim delima toliko odvojili od Boga, da im anđeli nisu mogli preneti vest o dolasku bebe Iskupitelja. Bog je odabrao mudrace sa istoka da vrše Njegovu volju.

„Kad se Isus rodio u Betlehemu, u Judeji, za vreme kralja Iroda, dođoše neki mudraci sa istoka u Jerusalim i upitaše: ‘Gde je novorođeni car Judeja? Videli smo njegovu zvezdu kako izlazi pa smo došli da mu se poklonimo.’“ Ovi ljudi nisu bili Jevreji, ali su čekali predskazanog Mesiju. Proučavali su proročanstva i znali su da se približilo vreme kada će Hrist doći, pa su nestrpljivo čekali na neki znak ovog velikog događaja kako bi bili među prvima koji će dočekati nebeskog Kralja bebu i poklonili Mu se. Ovi mudraci su bili filozofi i proučavali su Božija dela u prirodi. Pratili su Božiji prst u čudesima neba, u slavi sunca, meseca i zvezda. Nisu bili idolopoklonici. Živeli su po slaboj svetlosti koja je sijala nad njima. Jevreji su ove ljude smatrali nezna-bošcima, ali oni su bili mnogo čistiji u Božijim očima nego

Jevreji koji su bili privilegovani sa tako velikom svetlošću i koji su uzvišeno govorili, a ipak nisu živeli po svetlosti koju im je Bog dao. Ovi mudraci su videli nebo osvetljeno svetlošću što je obavijala nebesku vojsku koja je objavila Hristov dolazak poniznim pastirima. Nakon što su se anđeli vratili na nebo, pojavila se svetleća zvezda i zadržala se na nebu.

Ta svetlost je bila udaljena grupa plamenih anđela, koji su izgledali kao svetleća zvezda. Pažnju mudraca je privukao neobičan izgled, velike sjajne zvezde, koju nikada ranije nisu videli i koja se nalazila kao znak na nebu. Nisu bili privilegovani da čuju objavu anđela pastirima. Međutim Duh Božiji ih je naveo da traže ovog nebeskog Posetioca koji je došao na pali svet. Mudraci su krenuli u pravcu gde je izgledalo da ih zvezda vodi. Kako su se približili gradu Jerusalimu, zvezda je bila prekrivena tamom i nije ih više vodila. Mislili su da Jevreji ne mogu biti u neznanju o velikom događaju dolaska Mesije i raspitali su se u blizini Jerusalima.

Mudraci su bili iznenađeni što nisu videli nikakvu posebnu zainteresovanost za dolazak Mesije. Plašili su se da ipak nakon svega nisu pravilno protumačili proročanstva. Neizvesnost je zamaglila njihove umove i uznemirili su se. Čuli su sveštenike kako ponavljaju i sprovode svoje tradicije, tumače zakon, uzdižu svoju veru i svoju pobožnost. Pokazivali su svoje filakterije i rubove svojih haljina na kojima su zapisani zapovesti zakona i njihove tradicije, kao dokaze svoje pobožnosti, dok su proglasili Rimljane i Grke neznabošcima i najvećim grešnicima među ljudima. Mudraci su napustili Jerusalim ne tako uvereni i puni nade kao kad su ušli u njega. Čudili su se što Jevreji nisu zainteresovani u radosni u očekivanju ovog velikog događaja Hristovog dolaska.

Crkve našeg vremena traže svetovno veličanje, pa su nevoljne da vide svetlost proročanstava i prihvate dokaze njihovog

ispunjenja, koji pokazuju da će Hrist uskoro doći, kao što su bili nevoljni i Jevreji u vezi sa Njegovim prvim dolaskom. Očekivali su zemaljsku, pobedonosnu vladavinu Mesije u Jerusalimu. Takozvani hrišćani našeg vremena očekuju svetovni napredak crkve, obraćenjem sveta i uživanje u svetskom milenijumu.

Mudraci su jasno rekli kojim poslom dolaze. Tražili su I-susa, kralja Jevreja, jer su videli njegovu zvezdu na istoku i došli da mu se poklone.

Veliko uzbuđenje se proširilo Jerusalimom zbog onoga što su mudraci govorili. Vesti su odmah prenete Irodu. On je bio izuzetno uznemiren, ali je sakrio svoju nelagodu i primio je ljude sa prividnom ljubaznošću.

Hristov dolazak je bio najveći događaj koji se desio od stvaranja sveta. Hristovo rođenje koje je donelo radost nebeskim anđelima, nije dočekano sa dobrodošlicom od svetovnih kraljevskih vlasti. Sumnja i zavist su se probudili u kralju Irodu i njegovo zlo srce je planiralo njegove mračne namere za budućnost. Jevreji su pokazali tupu ravnodušnost prema priči mudraca. Međutim, Irod je bio jako zainteresovan i uzbuđen. Sazvao je učitelje zakona i vrhovne sveštenike i požurivao ih je da pažljivo pretraže proročku istoriju, kako bi mu rekli gde kralj beba treba da se rodi. Potpuno uzbuđenog kralja su razbesneli nemarna ravnodušnost i očigledno neznanje učitelja zakona i visokih sveštenika kad su se okrenuli svojim knjigama zbog reči proročanstva. Mislio je da pokušavaju sakriti od njega stvarne činjenice u vezi sa rođenjem Mesije. Autoritativno im je naredio da detaljno pronađu nešto u vezi sa njihovim očekivanim kraljem.

„Pa okupi sve prvosveštenike i učitelje zakona i upita ih gde Hristos treba da se rodi. ‘U Betlehemu, u Judeji’, rekoše mu oni, ‘jer je prorok ovako napisao: ‘A ti Betleheme, u zemlji Judinoj, nipošto nisi najmanji među judejskim kneževinama jer će iz tebe izaći vladar koji će biti pastir moga naroda, Izraela.’

Tada Irod tajno pozva k sebi mudrace i od njih sazna tačno vreme kad se zvezda pojavila. Onda ih posla u Betlehem, rekavši: 'Idite i pomno se raspitajte o detetu. A kad ga nađete, javite mi, da i ja odem da mu se poklonim.'“

Iako je Irod primio mudrace sa prividnim poštovanjem, ipak je nagoveštaj od njih o rođenju kralja koji će vladati Jerusalimom, pobudio u njemu zavist i mržnju prema bebi za koju je mislio da će se pokazati kao njegov rival i oterati njega, ili njegove potomke, sa trona. Oluja protivljenja i satanski bes obuzeli su Iroda i odlučio je da uništi tog kralja bebu. Ipak spolja je namestio miran izgled i zatražio je da nasamo razgovara sa mudracima. On se zatim naročito raspitivao o tačnom vremenu kada se zvezda pojavila. Prividno je sa radošću pozdravljao pretpostavku o Hristovom rođenju, izrazivši želju da odmah bude obavješten od mudraca, kako bi mu među prvima odao pravu počast poklonivši mu se takođe. Mudraci nisu mogli pročitati srce tiranina Iroda, ali Bog koji je upoznat sa svakim osećanjem duše, sa namerama i ciljevima srca, nije bio prevaren njegovim licemernim pretvaranjima. Njegova sila će zaštititi i sačuvati dragocenu bebu Spasitelja od Sotoninih zamisli, sve dok ne obavi svoj zadatak na zemlji. „Oni saslušашe kralja i odoše. A zvezda koju su videli kako izlazi išla je pred njima dok nije stala iznad mesta gde je bilo dete. Kad su videli zvezdu, veoma se obradovaše.“

Nakon što su mudraci napustili Jerusalim, ponovo su videli, na svoju veliku radost, zvezdu vodilju na nebu, koja ih je usmeravala ka mestu rođenja našeg Spasitelja. „Uđoše u kuću i ugledaše dete sa njegovom majkom Marijom pa padoše ničice i pokloniše mu se. Onda otvoriše svoje kovčegе i prinese mu darove: zlato, tamjan i smirnu.“ Mudraci nisu pronašli odanog stražara da im spreči ulaz ka Hristovom prisustvu. Cenjeni ovoga sveta nisu prisutni. Bio je okružen nemim životinjama, umesto ljudima koji su trebali dočekati Kneza Života sa zahvalnim

poštovanjem.

Božija slava što je pratila vojsku anđela, tek je nestala sa Betlehemskih ravnicama, kada se zloba zavidnog Iroda probudila, suprotstavljajući se bebi Spasitelju. Ovaj kralj je razumeo da Hrist treba vladati nad zemaljskim kraljevstvom i imao je potpuno protivljenje prema ideji o jevrejskom kralju. Visoki sveštenici i učitelji zakona su propovedali da razumeju proročanstva u vezi sa Hristovim pojavljivanjem. Ponavljali su narodu proročanstva koja se odnose na drugi Hristov dolazak u sili i velikoj slavi, da će svrgnuti svu vlast i vladati nad celom zemljom. Oni su na hvalisav, osvetoljubiv način tvrdili da će Hrist biti svetski knez i da svako kraljevstvo i narod treba da se pokorno klanjaju Njegovom autoritetu.

Ovi sveštenici nisu proučavali proročanstva okom usmerenim ka Božijoj slavi, ili sa željom da prilagode svoje živote visokim standardima koje su proroci postavili. Pretraživali su Pismo da bi našli stara proročanstva koja su na neki način mogli da tumače da bi održali svoj uzvišeni ponos i da bi pokazali sa kakvim prezirom Bog gleda sve narode na svetu osim Jevreje. Objavili su da će uskoro doći kraj moći i vlasti koje su onda bili primorani da poštuju i slušaju, jer će Mesija uzeti Davidov presto i oružanom silom vratiti Jevrejima njihovu slobodu i njihove uzvišene privilegije. Razumevanje Jevreja je bilo zamračeno. Nisu imali svetlost u sebi. Gledali su na proročanstva kroz svoje izopačeno razumevanje. Sotona ih je vodio u njihovu sopstvenu propast. Irod je bio odlučan da upropasti ciljeve Jevreja i da ponizi te ponosne hvalisavce, uništenjem Hrista čim bude pronađen.

Nakon što su mudraci obavili misiju, imali su nameru da se vrate i prenesu Irodu radosne vesti o uspehu njihovog putovanja. Međutim, Bog je poslao svog anđela tokom noći da skrene mudrace u drugom smeru. U noćnoj viziji im je jasno rečeno da

se ne vraćaju Irodu. Poslušali su nebesku viziju. „A pošto su u snu bili upozoreni da se ne vraćaju Irodu, oni se drugim putem vratiše u svoju zemlju. Kad su oni otišli, Josifu se u snu pojavi Gospodnji anđeo i reče mu: ‘Spremi se, uzmi dete i njegovu majku i beži u Egipat. Onda ostani dok ti ne kažem jer će Irod tražiti dete da ga ubije.’ I Josif se spremi pa noću uze dete i njegovu majku i krenu u Egipat.“

Gospod je podstakao mudrace da krenu tražiti Isusa i navodio je njihov put zvezdom. Ta zvezda, koja ih je napustila blizu Jerusalima, dovela ih je da se raspitaju u Judeji, jer su mislili da je nemoguće da visoki sveštenici i učitelji zakona ne znaju za ovaj veliki događaj. Dolazak mudraca je učinio ceo narod upoznatim sa svrhom njihovog putovanja, i usmerio je njihovu pažnju na važne događaje koji su se odigravali. Bog je veoma dobro znao da će dolazak Njegovog Sina na zemlju uznemiriti sile tame. Sotona nije hteo da svetlost dođe na svet. Božije oko je bilo na Njegovom Sinu svakog trenutka. Gospod je čudom hranio svog proroka Iliju na dugom putovanju. Ilija nije mogao dobiti hranu ni iz jednog drugog izvora. Bog je bacao manu sa Neba za Izraelove sinove. Gospod je obezbedio način da Josif sačuva sopstveni život i Isusov život i život majke, njihovim bekstvom u Egipat. Obezbedio je sve za potrebe njihovog putovanja i za potrebe njihovog boravka u Egiptu, podstakavši mudrace sa Istoka da krenu u potragu za bebom Spasiteljem i da mu donesu dragocene darove kao znak počasti. Gospod je upoznat sa srcima svih ljudi. Usmerio je Josifov put u Egipat, da bi tamo mogao pronaći utočište od gneva tiranskog kralja i da bi život bebe Spasitelja bio sačuvan. Isusovi zemaljski roditelji su bili siromašni. Darovi koje su dobili od mudraca su ih izdržavali dok su bili u tuđinskoj zemlji.

Irod je zabrinuto čekao povratak mudraca, jer je bio nestrpljiv da sprovede u delo svoju odlučnu nameru ubistva bebe

Kralja Izraela. Nakon što je dugo čekao na željeno saznanje, uplašio se da bi njegova namera mogla biti sprečena. Razmišljao je na ovaj način: Da li su ti ljudi mogli protumačiti mračno delo koje je smislio? Da li su shvatili njegov plan i namerno ga izbegli? Mislio je ovo je uvreda i ruganje. Njegovo nestrpljenje, zavist i mržnja su se povećali. Njegov otac, đavo, ga je podstakao da traži ispunjenje svog cilja na najokrutniji mogući način. Ako ne može ostvariti svoju ubilačku nameru pretvaranjem i lukavstvom, on će vlašću i autoritetom uterati strah u srca svih Jevreja. Treba da dobiju primer šta će zadesiti njihovog kralja, ako budu tražili da ga postave na presto u Jerusalimu.

To je bila povoljna prilika da se ponizi ponos Jevreja i da ih zadesi nesreća koja će ih odvratiti od ambicije da imaju posebnu vladavinu i postanu slava cele zemlje, kao što su se ponosno hvalili. Irod je izdao objavu velikoj grupi vojnika, čija su srca otvrdla zločinom, ratom i krvoprolićem, da idu kroz Betlehem i sve njegove krajeve i masakriraju svu decu od dve godine i mlađu. Irod je smislio da u ovom okrutnom delu ostvari dvostruku svrhu: prvo, da ovim drskim delom sprovede svoju vlast i autoritet nad Jevrejima, i kao drugo da učutka njihova ponosna hvalisanja u vezi sa svojim kraljem i takođe da osigura svoje sopstveno kraljevstvo, ubistvom bebe kneza kojem je zavideo i plašio ga se. Ovo okrutno delo je bilo ispunjeno. Mač bezosećajnih vojnika je ubijao svuda. Užas i tuga roditelja su bili neopisivi. Jauci ožalošćenih majki, dok su stiskale na grudima svoje umiruće bebe se uzdizao iznad grubih podsmeha i proklinjanja vojnika. Plakale su Nebu za osvetu nad kraljem tiraninom.

Svu ovu strašnu nesreću Bog je dopustio da bi ponizio ponos jevrejske nacije. Njihovi zločini i zloba su bili tako veliki da je Gospod dozvolio zlom Irodu da ih kazni. Da su bili manje hvalisavi i ambiciozni, čistih života, jednostavnih i iskrenih navika, Bog bi ih sačuvao da ne budu tako poniženi i povređeni od

svojih neprijatelja. Bog bi na upadljiv način, učinio kraljev bes bezopasnim za Njegov narod, da su bili verni i savršeni pred Njim. Ali nije mogao da se posebno zauzme za njih, jer su njihova dela bila gadost za Njega.

Jevreji su izazvali zavist i mržnju Iroda prema Hristu svojim lažnim tumačenjem proroka. Učili su da će Hrist vladati zemaljskim carstvom u nenadmašnoj slavi. Njihovo ponosno hvalisanje je predstavilo Spasitelja sveta i Njegovu misiju na zemlji u potpuno pogrešnom svetlu. Njihove uzvišene ideje i ponosno hvalisanje nisu imali za posledicu ubistvo bebe Spasitelja kao što je Sotona u početku očekivao, već im se sve vratilo nazad, ispunjavajući njihove domove žalošću. Jeremija u proročkoj viziji kaže: „U Rami se čuje glas, plač i kuknjava velika. Rahela oplakuje svoju decu i neće da se uteši jer ih više nema.“ Međutim, Irod nije dugo nadživio svoje okrutno delo. Umro je strašnom smrću. Bio je primoran da se pokori moći koju nije mogao odbaciti ili savladati.

Nakon što je Irod odstranjen sa zemlje, anđeo je ponovo upozorio Josifa da se vrati u izraelsku zemlju. Josif je bio željan da napravi svoj dom u Judeji ili Betlehemu, ali kada je čuo da sin Iroda tiranina vlada na tronu svoga oca, plašio se da će sin sprovesti nameru oca da ubije Hrista. Dok u svojoj zbunjenosti nije znao gde da ide, Gospod je opet preko svog anđela odabrao za njega bezbedno mesto. „A kad je stigao, nastani se u gradu koji se zove Nazaret. Tako se ispunilo ono što je rečeno preko proroka: ‘Zvaće se Nazarećanin.’“

Tako je primljen Spasitelj kada je došao na pali svet. Napustio je svoj nebeski dom, svoje veličanstvo, bogatstvo i visoku vlast, uzevši na sebe ljudsku prirodu, kako bi spasao palu rasu. Umesto da ljudi slave Boga zbog počasti koje im je dao šaljući svog Sina u obličju grešnog tela, izlažući ga tako njihovim opsesijama, činilo se da nema odmora ni sigurnosti za bebu

Spasitelja. Jehova nije mogao poveriti svog Sina stanovnicima sveta, koji je došao na ovaj svet da bi kroz svoju božansku silu mogao otkupiti palog čoveka. Onaj koji je došao da donese život čoveku, dobio je od istih onih kojima je došao pomoći uvredu, mržnju i zlostavljanje. Bog nije mogao poveriti svog voljenog Sina ljudima, dok je sprovodio svoje dobronamerno delo za njihovo spasenje i konačno uzdizanje ka Njegovom tronu. Poslao je anđele da brinu o Njegovom Sinu i čuvaju Njegov život, dok Njegova misija na zemlji ne bude ispunjena i ne umre od ruku istih ljudi koje je došao spasiti.

Poglavlje II

HRISTOV ŽIVOT

Isus je od detinjstva strogo uskladio svoj život sa jevrejskim zakonima. Pokazao je veliku mudrost u svojoj mladosti. Slava i Božija sila su bili na Njemu. Gospodnja reč, iz usta proroka Isaije, opisuje Hristovu službu i delo i pokazuje Božiju zaštitničku brigu nad svojim Sinom u Njegovoj misiji na zemlji, kako nemilosrdnoj mržnji ljudi, podstaknutoj od Sotone, ne bi bilo dozvoljeno da osujeti cilj velikog plana spasenja.

„Evo mog sluge, koga podupirem, izabranika moga, koji je po volji duše moje. Na njega sam stavio svoj Duh, i on će narodima doneti pravdu. Neće vikati niti glas podizati, niti će se njegov glas čuti po ulicama. Zgaženu trsku neće slomiti i fitilj koji tinja neće ugasiti. U svojoj istini pravdu će doneti. Neće se umoriti niti malaksati dok na zemlji ne uspostavi pravdu.“

Hristov glas se nije čuo po ulicama, u bučnoj raspravi sa onima koji su se protivili Njegovoj nauci. Niti su čuli ljudi Njegov glas po ulicama u molitvi svom Ocu. Njegov glas se nije čuo u radosnom veselju. Njegov glas se nije podigao da uzdiže sebe i da dobije aplauz i laskanje ljudi. Kada je bio uposlen u poučavanju, vodio je svoje učenike dalje od buke i zbrke zaposlenog grada na neko povučeno mesto što je bilo više u skladu sa lekcijama poniznosti, pobožnosti i vrline koje će utisnuti u njihove umove. Izbegavao je ljudske pohvale i više je voleo samoću i mirnu povučенost od buke i zbrke smrtnog života. Njegov glas se često čuo u revnosnim, istrajnim molitvama svom Ocu, ali je to radio na usamljenoj planini, često provodeći cele noći u molitvi za snagu da ga održi u iskušenjima sa kojima će se susresti i da ispuni važno delo koje je došao da uradi za spasenje ljudi.

Njegove molbe su bile iskrene i pomešane sa jakim vapajem i suzama. Bez obzira na rad duše tokom noći, nije prestao sa radom preko dana. Ujutru bi mirno nastavio svoje delo milosti i nepristrasnog dobročinstva. Hristov život je bio u izrazitoj suprotnosti sa životom Jevreja i iz tog razloga su želeli da ga unište.

Visoki sveštenici, učitelji zakona i starešine su voleli da se mole na najpoznatijim mestima, ne samo u prepunim sinagogama, već i na uličnim ćoškovima, da bi ih videli ljudi i hvalili ih zbog njihove posvećenosti i pobožnosti. Njihova humana dela su rađena javno i sa ciljem da skrenu pažnju ljudi na sebe. Njihovi glasovi su se svakako čuli po ulicama, ne samo da bi se uzdizali, već i da bi se suprotstavili onima koji se nisu slagali sa njihovim doktrinama. Bili su kivni, nisu praštali, ponosni, gordi i netrpeljivi. Gospod je preko svog vernog proroka pokazao Hristov život u izrazitoj suprotnosti sa licemernim prvosveštenicima, učiteljima zakona i farisejima.

Isusovi roditelji su svake godine posećivali Jerusalim u skladu sa jevrejskim zakonom. Sa njima je išao njihov sin Isus, koji je tada imao dvanaest godina. Kada su se vratili kući nakon dana putovanja, zabrinuli su se jer su izgubili Isusa. Nisu ga videli otkako su napustili Jerusalim. Mislili su da je sa društvom. Raspitivali su se i tražili svog toliko voljenog Sina među poznanicima i rođacima, ali Mu nije bilo ni traga. Požurili su nazad u Jerusalim sa srcima punim tuge. Zbog jednog dana nepažnje izgubili su svog sina, Isusa, iz njihovog društva, što ih je koštalo tri dana mučne pretrage, srca punih tuge, dok ga nisu pronašli. Ovo treba da posluži kao lekcija onima koji slede Hrista. Ako zanemare obazrivost i molitvu, pa postanu neobazrivi, mogu u jednom danu izgubiti Hrista, ali im može trebati mnogo dana mučne, tužne potrage da ga ponovo nađu i uživaju u miru i utehi Njegove milosti, koju su izgubili zbog ispraznih priča,

zadirkivanja, šala, ogovaranja ili čak zbog zanemarivanja molitve.

„Posle tri dana našli su ga u hramu kako sedi među učiteljima, slušajući ih i postavljajući im pitanja. Svi koji su ga slušali divili su se njegovoj mudrosti i njegovim odgovorima. Kad su ga roditelji ugledali, začudili su se. Majka mu je rekla: ‘Dete, zašto si nam to učinio? Tvoj otac i ja zabrinuti smo te tražili.’ A on im je rekao: ‘Zašto ste me tražili? Zar niste znali da moram biti u domu svog Oca?’ Ali oni nisu razumeli reči koje im je rekao. On se vratio s njima i došao u Nazaret i bio im je poslušan. Njegova majka je brižno čuvala sve ove reči u svom srcu. Isus je rastao, napredovao u mudrosti i uživao sve veću naklonost Boga i ljudi.“

Doktori i tumači zakona su u posebnim prilikama uvek javno učili ljude. Tokom jedne od tih prilika, Isus je ispoljio dokaze vrhunske mudrosti, oštroumnosti i zrelog rasuđivanja. Ljudi su bili još više iznenađeni jer su Hristovi roditelji bili siromašni i On nije imao prednosti školovanja. Pitanja su prelazila sa usana na usne: Odakle tom detetu toliko mudrosti, kada nije učen? Dok su roditelji tražili Hrista ugledali su gomilu ljudi kako hrli ka hramu i dok su ulazili u hram dobro poznati glas njihovog Sina im je privukao pažnju. Nisu ga mogli videti od gužve ali su znali da nisu pogrešili, jer nijedan glas nije bio kao Njegov, sa izrazitim, dostojanstvenim zvukom. Roditelji su sa čuđenjem posmatrali događaj. Njihov Sin, okružen ozbiljnim i učenim učiteljima i pisarima je pokazivao dokaze vrhunskog znanja svojim diskretnim pitanjima i odgovorima. Njegovi roditelji su bili zadovoljni što ga vide tako počastvovanim. Međutim, majka nije mogla zaboraviti tugu i zabrinutost koje je pretrpela zbog Njegovog zadržavanja u Jerusalimu, pa ga je na prekorevajući način upitala, zašto se tako poneo prema njima, prebacujući odgovornost na Njega zbog svojih strahova i tuge.

Isus je rekao: „Zašto ste me tražili?“ Ovo optužujuće pitanje je poslužilo kako bi uvideli da su pažljivije vršili svoju dužnost, ne bi napustili Jerusolim bez Njega. Zatim je na sve to još rekao: „Zar niste znali da moram biti u domu svog Oca?“ Dok su oni bili nepažljivi sa odgovornim zadatkom koji im je poveren, Isus je učestvovao u delu svog Oca. Marija je znala da Hrist nije mislio na svog zemaljskog oca, Josifa već na Jehovu. Čuvala je sve te stvari u srcu i to joj je koristilo.

U povratku iz Jerusolima sa mnoštvom, razgovori i druženja su zaokupili njihove umove, pa je Isus bio zaboravljen ceo dan. Njegovo odsustvo nije primećeno sve do kraja dana. Josif i Marija su bili počastvovani od Boga na poseban način, tako što im je bila poverena odgovorna dužnost prema Spasitelju. Anđeli su objavili Njegovo rođenje pastirima, a Gospod je vodio Josifov put da bi sačuvao život bebe Spasitelja. Ali zbrka zbog toliko priče je dovela do zapostavljanja njihovog svetog poverenja i Isus nije pao na pamet onima koji ga nisu trebali zaboraviti ni na trenutak. Oni su se vratili, tužni i uplašeni, svojim napornim putem u Jerusolim. Setili su se užasnog pokolja nedužne dece od okrutnog Iroda u nadi da će ubiti kralja Izraela. Nisu priznali svoje sopstveno zanemarivanje dužnosti, kada je njihova zabrinutost prošla pronalaskom Isusa, već su se njihove reči odnosile na Hrista: „Dete, zašto si nam to učinio? Tvoj otac i ja zabrinuti smo te tražili.“ Isus ih je sa najvećim poštovanjem upitao: „Zašto ste me tražili?“ Međutim ove reči su pristojno stigle do njih, osuđujući ih podsećanjem kako ne bi imali problema da ga nađu, da se nisu zaokupili stvarima koje nisu posebno bitne. Zatim je opravdao svoj postupak: „Zar niste znali da moram biti u domu svog Oca?“ Dok je On učestvovao u delu zbog kojeg je došao na zemlju da ga obavi, oni su zapostavili zadatak koji im je Otac posebno poverio. Nisu mogli potpuno shvatiti Hristove reči, ipak Marija je u velikoj meri razumela njihovu važnost i čuvala ih je

u svom srcu kako bi ubuduće razmišljala o njima.

Bilo je toliko prirodno Hristovim roditeljima da ga gledaju kao svoje dete, kao što obično roditelji gledaju na svoju decu, da su bili u opasnosti da izgube svakodnevni blagoslov koji su imali u prisustvu Isusa, iskupitelja sveta. Dok je Hrist svakodnevno bio sa njima, Njegov život je bio u mnogim aspektima kao i život druge dece, i bilo im je teško držati pred sobom Njegovu svetu misiju i svakodnevne blagoslove što im je na neko vreme poveren na staranje i roditeljsku brigu Sin Božiji, čije božanstvo je bilo zaodveno ljudskoću. Njegovo zadržavanje u Jerusalimu je osmišljeno od Njega da bi ih nežno podsetio na njihovu dužnost, kako ne bi postali ravnodušni u većoj meri i izgubili osećaj velike naklonosti koju im je Bog darovao.

Nijedno delo u Hristovom životu nije bilo beznačajno. Svaki događaj u Njegovom životu je bio od koristi Njegovim sledbenicima u budućnosti. Okolnost Hristovog zadržavanja u Jerusalimu je važna lekcija za one koji veruju u Njega. Mnogi su prešli veliku razdaljinu da bi slavili Pashu, ustanovljenu kako bi se Jevreji sećali njihovog divnog izbavljenja iz Egipta. Ova uredba je smišljena da odvoji njihove umove od svetovnih interesa i od njihovih briga i strahova zbog svetovnih nevolja kako bi razmatrali dela Božija. Trebali su da se prisete Njegovih čuda, Njegovih milosti i brižne ljubavi prema njima, kako bi se njihova ljubav i poštovanje prema Njemu mogli uvećati, navesti ih da stalno gledaju u Njega, da veruju u Njega u svim svojim iskušenjima i da se ne okreću drugim bogovima.

Svetkovanje Pashe je imalo žalostan značaj za Sina Božijeg. Video je u ubijenom jagnjetu simbol sopstvene smrti. Ljudi koji su slavili ovu odredbu su bili upućeni da povežu ubijanje jagnjeta sa budućom smrću Sina Božijeg. Krv, kojom su obeležavali vrata svojih kuća je bila znak Hristove krvi, koja je trebala biti delotvorna za verujućeg grešnika, čisteći ga od greha i

zaklanjajući ga od Božijeg gneva, koji će doći na nepokajani i neverujući svet, kao što je Božiji gnev pao na Egipćane. Ali niko nije mogao imati koristi od ove posebne pripreme koju je dao Bog za spasenje čoveka, osim ako ne učestvuju u delu koje im je Gospod ostavio da obave. Imali su ulogu da i sami učestvuju, kako bi svojim delima pokazali svoju veru u pripremu datu za njihovo spasenje.

Isus je bio upoznat sa srcima. Znao je da će kad se mnoštvo u društvu vrati iz Jerusalima biti mnogo razgovora i druženja što se neće doneti rod u poniznosti i milosti pa će Mesija i Njegova misija biti skoro zaboravljeni. Njegov izbor je bio da se iz Jerusalima vrati samo sa roditeljima, jer će u miru Njegov otac i majka imati više vremena za razmatranje i razmišljanje o proročanstvima koja su se odnosila na Njegove buduće patnje i smrt. On nije želeo da bolni događaji koje će oni iskusiti Njegovim žrtvovanjem sopstvenog života za grehe ovoga sveta, budu nepoznati i neočekivani za njih. Odvojio se od njih kada su se vraćali iz Jerusalima. Nakon proslave Pashe, s tugom su ga tražili tri dana. Kada bude pogubljen za grehe sveta, odvojiće se od njih, biće tri dana izgubljen za njih. Ali nakon toga, otkriće im se i oni će ga naći – svojom verom će se osloniti na Njega kao Iskupitelja palog roda, posrednika kod Oca u njihovu korist.

Ovo je lekcija uputa koju treba da nauče svi Hristovi sledbenici. On je isplanirao da nijedna od tih lekcija ne bude izgubljena, već da bude zapisana za dobrobit budućih naraštaja. Neophodno je da hrišćani budu pažljivi sa rečima i delima kada se skupe zajedno, kako ne bi zaboravili Isusa i prešli neoprezno preko činjenice da Isus nije među njima. Kada postanu svesni svog stanja, oni otkrivaju da su putovali bez Njegovog prisustva koje bi donelo mir i radost njihovim srcima i danima su zauzeti vraćajući se i tražeći Njega, kojeg su svakog trenutka trebali držati kraj sebe. Isus se neće naći u društvu onih koji ne obraćaju

pažnju na Njegovo prisustvo i onih koji učestvuju u razgovorima koji nemaju veze sa njihovim Iskupiteljem, za kojeg tvrde da su u Njemu skoncentrisane njihove nade za večan život. Isus izbegava društvo takvih, kao i anđeli koji vrše Njegove naredbe. Ovi nebeski glasnici nisu privučeni mnoštvom čiji umovi nisu zaoкупljeni nebeskim stvarima. Ovi čisti i sveti duhovi ne mogu ostati u društvu gde Isusovo prisustvo nije poželjno, gde se ono ne podstiče i gde Njegovo odsustvo nije primećeno. Iz tog razloga postoje veliko žaljenje, tuga i obeshrabrenje. Nedostatkom razmišljanja, budnosti i molitve, oni su izgubili sve što je dragoceno. Božanski zraci svetlosti koja dolazi od Isusa nisu sa njima da ih razvesele svojim punim ljubavi, uzdižućim uticajem. Obavijeni su tamom jer je njihov nemaran, bez poštovanja duh, odvojio Isusa od njihovog društva i oterao anđele služitelje od njih.

Mnogi koji prisustvuju molitvenim okupljanjima, koji su dobili uputstva Božijih slugu i koji su bili veoma osveženi i blagoslovljeni tražeći Isusa, vratili su se svojim kućama ništa bolji nego kad su ih napustili, jer uz to nisu osetili značaj molitve i budnosti, kad su se vratili svojim kućama. Često su skloni da se žale na druge, jer su svesni svog gubitka. Neki gundaju protiv Boga i ne ukoravaju sebe kao krivce za sopstvenu tamu i patnje uma. Takvi ne treba da razmišljaju o drugima. Krivica je u njima. Pričali su i šalili se, pa su oterali nebeskog Gosta i jedino sebe mogu da krive. Privilegija je svih da drže Isusa uz sebe. Ako tako čine, moraju pažljivo birati svoje reči i oroditi ih milošću. Misli njihovih srca moraju biti disciplinovane kako bi razmišljali o nebeskim i božanskim stvarima.

Božija ljubav koju je pokazao prema palom čoveku poklanjanjem svog voljenog Sina, zadivila je anđele. „Bog je toliko voleo svet da je dao svog jedinorođenog Sina, da niko ko veruje u njega ne bude uništen, nego da ima večni život.“ Sin je bio sjaj

Očeve slave i jasna slika Njegove ličnosti. Posedovao je božanstvenu uzvišenost i dostojanstvenost. Bio je jednak Bogu. Ocu je bilo ugodno da u Njemu prebiva sva punoća. On se „nije grabio da bude jednak sa Bogom.“ Ipak On se „odrekao samog sebe i uzeo obličje sluge i postao sličan ljudima. Osim toga, kad je po obličju postao čovek, ponizio se i postao poslušan sve do smrti, i to smrti na krstu.“

U Hristu su bili ujedinjeni ljudsko i božansko. Njegova misija je bila da pomiri Boga sa čovekom i čoveka sa Bogom. Njegov zadatak je bio da ujedini konačno sa beskonačnim. To je bio jedini način na koji su pali ljudi mogli biti podignuti, da kroz zasluge Hristove krvi imaju udela u božanskoj prirodi. Uzimanje ljudske prirode je opremilo Hrista da razume prirodu čovekovih nevolja i svih iskušenja kojima je okružen. Anđeli, koji nisu bili upoznati sa grehom, nisu mogli saosećati sa čovekom u njegovim posebnim nevoljama.

Pre nego što je Hrist napustio Nebo i došao na svet da umre, bio je viši od svih anđela. Bio je veličanstven i divan. Međutim, kada je Njegova služba počela, imao je malo veću visinu od prosečne visine ljudi koji su tada živeli na zemlji. Da je došao među ljude u svom plemenitom, nebeskom obliku, svojim spoljašnjim izgledom bi privukao umove ljudi k sebi i bio bi prihvaćen bez ispoljavanja vere.

Po Božjoj uredbi Hrist je trebao uzeti na sebe izgled i prirodu palog čoveka, kako bi se usavršio kroz patnju i da bi sam podneo jačinu Sotoninih žestokih iskušenja, da bi mogao razumeti kako da uteši one koji treba da budu iskušani. Vera ljudi u Hrista kao Mesiju nije trebala da počiva na vidljivim dokazima, pa da poveruju u Njega zato što su osetili ličnu privlačnost prema Njemu, već zbog vrsnoće karaktera koji se nalazi u Njemu, koji se nikada nije našao, niti će se naći ni u jednom drugom. Hristu će biti privučeni svi koji vole vrlinu, čistotu i svetost i videće

dovoljno dokaza da je On Mesija za kojeg je proročanstvo proreklo da će doći. Tako da će oni koji veruju u reč Božiju primiti dobrobiti Hristovih učenja i na kraju Njegovog iskupljenja.

Hrist je došao da privuče pažnju svih ljudi ka svom Ocu, učeći ih pokajanju prema Bogu. Njegov zadatak je bio da pomiri čoveka sa Bogom. Iako Hrist nije došao onako kako su ga očekivali, ipak je došao kao što je proročanstvo odredilo da će doći. Oni koji su želeli da veruju su imali dovoljno osnova za svoju veru, pozivajući se na proročanstvo koje je predskazalo dolazak Pravednog i opisalo je način Njegovog dolaska.

Drevnu jevrejsku crkvu je činio veoma omiljeni Božiji narod izveden iz Egipta i priznat kao Njegovo posebno blago. Mnoga, izobilna, velika i plemenita obećanja koja su im data kao narodu, bila su nada i pouzdanje jevrejske crkve. U to su verovali i bili sigurni u svoje spasenje. Nijedan drugi narod se nije izjašnjavao da njim upravljaju Božije zapovesti. Naš Spasitelj je prvo došao svom narodu, ali ga oni nisu primili.

Samozadovoljni, neverujući Jevreji su očekivali svog Spasitelja i Kralja da će doći na svet obučen u veličanstvo i moć, primoravajući sve neznabošce da mu se poslušno pokore. Nisu očekivali da će se nikakvo poniženje i patnja videti u Njemu. Nisu primili krotkog i poniznog Isusa i priznali ga za Spasitelja sveta. Da se pojavio u sjaju i preuzeo vlast od najvećih svetskih ljudi, umesto da uzme obličje sluge, oni bi ga primili i klanjali Mu se.

Poglavlje III

JOVANOV ŽIVOT I MISIJA

U vreme Jovanovog rođenja, Jevreji su bili u bednom stanju. Kako bi se sprečila pobuna, bilo im je dozvoljeno da imaju posebnu vladu, po imenu, dok su zapravo Rimljani vladali njima. Jevreji su videli da su njihova moć i sloboda ograničeni i da su u stvarnosti bili pod rimskim ropstvom. Rimljani su polagali pravo da imenuju ljude za sveštenstvo i da ih uklanjaju sa funkcije po volji. Tako su bila otvorena vrata da sveštenstvo postane iskvareno. Sveštenici su, pošto nisu bili božanski postavljeni, zloupotrebili svoju funkciju i nisu bili verni u svojim služanjima. Ljudi iskvarenog morala, sa novcem i uticajem, dobili su naklonost onih na vlasti i bili su uspešni u imenovanju za sveštenstvo. Cela država je osetila njihovo ugnjetavanje, a pobuna i razdor su bili posledica takvog stanja stvari.

Pobožni Jevreji su tražili, verovali i revnosno se molili za dolazak Mesije. Bog nije mogao pokazati svoju slavu i silu svom narodu preko iskvarenog sveštenstva. Došlo je tačno vreme da pokaže milost svom narodu. Vera Jevreja je postala zamagljena kao posledica njihovog odvajanja od Boga. Mnogi od vođa naroda su uveli svoje sopstvene običaje i nametnuli ih Jevrejima, kao Božije zapovesti. Pobožni Jevreji su imali veru i verovali su Bogu da neće ostaviti svoj narod u takvom stanju, da bude na sramotu neznabošcima. On im je u prošlosti podizao izbavitelja, kada su se u svojoj nevolji pozivali na Njega. Iz predskazanja proroka, mislili su da je došlo od Boga određeno vreme za dolazak Mesije. A kad On dođe, oni bi imali jasno otkrivenje božanske volje, pa bi njihove doktrine bile oslobođene od običaja i nepotrebnih ceremonija koje su zbunjivale njihovu veru.

Pobožni, ostareli Jevreji su čekali danju i noću na dolazećeg Mesiju, moleći se da će videti Spasitelja pre nego što umru. Čeznuli su da vide kako se oblak neznanja i netrpeljivosti razvedrava iz umova ljudi.

„Zaharija i Elizabeta su bili pravedni pred Bogom jer su živeli besprekorno po svim Gospodnjim zapovestima i zakonima.“ Bili su u podmaklim godinama. Zaharija je služio u svetoj službi sveštenstva. „Dok je Zaharija jednom obavljao sveštenu službu pred Bogom, jer je prema rasporedu služio njegov red, žrebom je, prema sveštenu običaju, određeno da on uđe u Gospodnje svetište i prinese kâd. Za vreme prinošenja kâda sve mnoštvo naroda molilo se napolju. Tada mu se pojavio Gospodnji anđeo. Stajao je s desne strane kationog oltara.“

Kada je Zaharija ugledao Božijeg anđela bio je iznenađen i uznemiren. Ova savesna, bogobojazna duša se pitala da li je nečim uvredio Boga, pa je ovaj božanski glasnik došao da ga ukori ili da ga presudom osudi. Nebeski glasnik ga je oraspoločio ovim rečima: „Ne boj se, Zaharija, jer su tvoje usrdne molitve uslišene i tvoja žena Elizabeta rodiće ti sina! Daj mu ime Jovan. Radovaćeš se i veselićeš se i mnogi će se obradovati njegovom rođenju, jer će biti velik u Gospodnjim očima. Ali ne sme da pije vina ni opojnog pića. Biće pun Svetog Duha već od majčine utrobe. Mnoge od Izraelovih sinova obratiće k Gospodu, njihovom Bogu. Ići će pred Bogom pun Duha i snage kao Ilija, da srca očeva obrati deci i neposlušne mudrosti pravednih, da Gospodu pripremi spreman narod.“

U gore navedenim rečima anđeo Gabriel je naložio Zahariji da Jovan treba biti odgajan sa strogo umerenim navikama. Ovo zato da bi mu se obezbedilo fizičko, mentalno i moralno zdravlje, kako bi bio osposobljen za važnu misiju pripremanja naroda za Gospoda. Kako bi ispunio ovaj važan zadatak, Gospod mora raditi sa njim. Božiji duh će raditi sa Jovanom ako bude poslušan

zahtevima anđela.

Veliki zadatak je bio pred Jovanom i da bi imao zdravu fizičku konstituciju i mentalnu i moralnu snagu da obavi ovo delo, on mora kontrolisati apetit i strast. Jovan je trebao da izađe kao reformator i da svojim umerenim životom i običnim oblačenjem ukori neumerene navike i grešno preterivanje naroda. Zadovoljenje apetita bogatom hranom i upotrebom vina je smanjivalo fizičku snagu i slabilo intelekt, tako da zločin i teški gresi nisu izgledali grešno. Anđeo Gabriel je dao posebna uputstva Jovanovim roditeljima u vezi sa umerenošću. Lekcija je data o zdravstvenoj reformi od jednog od uzvišenih anđela sa Nebeskog prestola. Jovan je bio tu da reformiše Izraelove sinove i da ih okrene ka Gospodu. Imao je obećanje da će Bog raditi sa njim. Bio je tu „da srca očeva obrati deci i neposlušne mudrosti pravednih, da Gospodu pripremi spreman narod.“

Jovan je bio predstavnik Božijeg naroda u poslednjim danima, kojem je Bog poverio važne i svete istine. Svet se izdašno odao prejedanju i prepuštanju niskim strastima. Svetlost o zdravstvenoj reformi je na ovaj dan otkrivena Božijim ljudima, kako bi oni uvideli neophodnost držanja svojih apetita i strasti pod kontrolom viših sila uma. Ovo je takođe neophodno da bi oni mogli imati mentalnu snagu i jasnoću, da raspoznaju sveti niz podataka o istini i da se okrenu od očaravajućih zabluda i prijatnih bajki koje su preplavile svet. Njihov zadatak je da predstave ljudima čistu biblijsku doktrinu. Stoga zdravstvena reforma pronalazi svoje mesto u pripremama za drugo Hristovo pojavljivanje.

Zaharija je bio onoliko zaprepašćen rečima anđela koliko je bio i njegovom pojavom. Imao je toliko ponizno mišljenje o sebi da je mislio kako je nemoguće da bude tako počastvovan od Gospoda. Pitao je: „Kako da budem siguran u to? Jer ja sam star i moja žena je u poodmaklim godinama.“ Zaharija je na trenutak

zaboravio neograničenu Božiju silu i da Njemu nije ništa nemoguće. Nije se setio slučaja Avrama i Sare i ispunjenja obećanja koje im je Bog dao.

Zaharija je dobio potvrdu anđeoske poruke: „Evo, onemećeš i nećeš moći da govoriš do dana kada će se ovo dogoditi, jer nisi poverovao mojim rečima koje će se ispuniti u svoje vreme.“ On je ubrzo shvatio verodostojnost božanske misije. Kako je anđeo otišao, tako je on postao nem.

Zaharija je imao posebnu službu da se moli u ime naroda, za oprostaj javnih i nacionalnih greha i da se revnosno moli za dolazak dugo očekivanog Spasitelja, za kog su oni verovali da će isкупiti svoj narod. Kada je Zaharija pokušao da se moli, nije mogao izgovoriti ni reč. Narod je dugo čekao da se Zaharija pojavi, da vide da li im je Bog dao neki vidljivi znak svog odobravanja. Počeli su da se plaše zbog njegovog dugog kašnjenja da je Bog pokazao svoje nezadovoljstvo. Kada je Zaharija izašao iz svetilišta, njegovo lice je svetlelo svetlošću koju je nebeski anđeo ostavio na njemu. Međutim, nije mogao da govori narodu. Znakovima im je pokazao da mu se anđeo pojavio u svetilištu i zbog svog neverovanja je lišen moći govora, dok se predskazanje anđela ne ispuni.

Ubrzo nakon Jovanovog rođenja „otvorila su mu se usta i jezik mu se odvezao i progovorio je, blagosiljajući Boga. I strah je obuzeo sve njihove susede. Po svim judejskim brdima počelo je da se priča o svemu tome i svi koji su to čuli razmišljali su o tome i pitali se: ‘Šta će biti od tog deteta?’ Jer je bilo jasno da je Gospodnja ruka s njim. A Zaharija, njegov otac, ispunio se Svetim Duhom i prorokovao. A dečak je rastao i jačao duhom. Boravio je u pustinji sve do dana kad se pokazao Izraelu.“

Prorok Jovan se odvojio od svojih prijatelja i rodbine, pa je napravio dom u pustinji. Uskratio je sebi uobičajene životne udobnosti. Njegova hrana je bila jednostavna. Njegova odeća je

bila haljina napravljena od kamilje dlake, privezana oko boka kožnim pojaseom. Roditelji su ga od rođenja na najdostojanstveniji način posvetili Bogu.

Život Jovana, iako je prolazio u pustinji, nije bio neaktivan. Njegovo odvajanje od društva ga nije učinilo mračnim i mrzovoljnim, niti je bio nezadovoljan svojim usamljeničkim životom teškoće i oskudice. Njegov izbor je bio da se odvoji od životnih luksuza i izopačenog društva. Činilo se da ponos, zavist, ljubomora i iskvarene strasti upravljaju ljudskim srcima. Ali Jovan je bio odvojen od uticaja svega toga, pa je sa pronicljivim okom i izvanrednim rasuđivanjem čitao karaktere ljudi. Živeo je na povučenom mestu u pustinji i povremeno se mešao sa društvom, ali nije ostajao dugo tamo gde je izgledalo da je moralna atmosfera bila zagađena. Plašio se da će ono što vidi očima i ono što čuje ušima toliko pokvariti njegov um da će izgubiti osećaj o grešnosti greha. Veliki zadatak je bio pred njim i bilo je neophodno da formira nepristrasan karakter prema uticaju okruženja. Bilo je neophodno da njegovo fizičko, mentalno i moralno stanje bude toliko visokog i plemenitog tipa što bi ga kvalifikovalo za delo koje je zahtevalo nepokolebljivost i poštenje, kako bi kada se pojavi pred ljudima mogao da ih prosvetli i bude pomoćnik u davanju novog pravca njihovim mislima i probudi ih za potrebu formiranja pravednih karaktera. Jovan će dovesti ljude do standarda božanskog savršenstva. Proučavao je karakteristike učenja, da bi mogao znati kako da prilagodi svoja učenja ljudima.

Jovan se nije osećao dovoljno snažnim da podnese veliki pritisak iskušenja sa kojim bi se suočio u društvu. Plašio se da će se njegova ličnost oblikovati prema važećim običajima Jevreja, pa je odabrao pustinju kao svoju školu, u kojoj bi njegov um mogao biti ispravno obrazovan i disciplinovan iz Božije velike knjige prirode. U pustinji, Jovan se mogao lakše suzdržati i dovesti svoj apetit pod kontrolu i oblačiti se sa prirodnom

jednostavnošću. Nije moglo biti ničeg u pustinji što je moglo odvojiti njegov um od razmišljanja i molitve. Sotona je imao pristup Jovanu, čak i kada je u svojoj sili zatvorio svaki pravac kroz koji bi Sotona ušao. Međutim, njegove životne navike su bile toliko čiste i prirodne, da je mogao prepoznati neprijatelja i imati duhovnu snagu i odlučnost karaktera da mu se odupre.

Knjiga prirode je bila otvorena pred Jovanom sa svojim neiscrpnim zalihama raznovrsnog učenja. Tražio je Božiju naklonost pa je Sveti Duh počivao na njemu i zapalio je u njegovom srcu blistavu revnost da obavi veliko delo pozivanja ljudi na pokajanje i na viši i svetiji život. Jovan je osposobljavao sebe odricanjem i teškoćama svog usamljeničkog života, da toliko upravlja svim svojim fizičkim i mentalnim silama, da može stajati među ljudima tako nepomično u odnosu na okolnosti poput stena i planina koje su ga trideset godina okruživale u pustinji.

Kada je Jovanov zadatak počeo, unutrašnje stanje je bilo nerešeno. Nesloge i pobune su preovladavale kada se Jovanov glas prvi put podigao, kao zvuk roga koji se prolamao iz pustinje, uzbuđujući srca svih koji su slušali sa novom i čudesnom silom. Jovan je neustrašivo osudio grehe naroda, govoreći: „Pokajte se jer se približilo Kraljevstvo nebesko!“ Mnoštvo se odazvalo glasu proroka i nagnuli su u pustinju. Videli su u jednostavnom oblačenju i izgledu proroka sličnost sa opisom davnih proroka, pa je preovladalo mišljenje da je on jedan od proroka vaskrslih iz mrtvih.

Jovanov cilj je bio da uzdrma i probudi narod i da učini da zadrhte zbog svoje velike zlobe. Jednostavno i jasno je ukazao na greške i zločine ljudi. Sila je bila prisutna u njegovim rečima, pa iako su ljudi bili nevoljni da čuju osudu svojih nesvetih života, ipak nisu mogli odoleti njegovim rečima. Nije laskao nikome, niti je prihvatao laskanje od ikoga. Ljudi su dolazili kod njega, kao zajedničkim saglasjem, da se pokaju, pa su priznavali

svoje grehe i on ih je krstio u Jordanu.

Kraljevi i vladari su došli u pustinju da čuju proroka, pa su se zainteresovali i bili su duboko osvedočeni njegovim neustrašivim ukazivanjem na njihove posebne grehe. Njegovo rasuđivanje karaktera i duhovni vid su čitali namere i srca onih koji su dolazili njemu, a on je neustrašivo govorio bogatima i siromašnima, časnim i poniženima, da bez pokajanja svojih grehova i potpunog obraćenja, iako mogu tvrditi da su pravedni, ne mogu uživati Božiju naklonost i imati udela u kraljevstvu Mesije, čiji dolazak je on najjavio.

U duhu i sa silom Ilije, Jovan je osudio pokvarenost Jevreja i podigao je svoj glas ukoravajući njihove preovlađujuće grehe. Njegovi govori su bili jednostavni, jasni i ubedljivi. Mnogi su dovedeni do pokajanja svojih grehova i kršteni su od njega u Jordanu, kao dokaz njihovog pokajanja. To je bila priprema za Hristovu službu. Mnogi su bili osvedočeni zbog jasnih istina izgovorenih od ovog proroka, međutim odbacujući svetlost, postali su obavijeni dubokom tamom, toliko da su bili potpuno spremni da se okrenu od dokaza koji su se odnosili na Isusa, da je On pravi Mesija.

Dok se Jovan radovao Hristovoj službi i čudima, obraćao se ljudima, govoreći: „Pokajte se jer se približilo Kraljevstvo nebesko!“ Bio je uspešan u svojoj službi. Osobe svih staleža, visoke i niske, bogate i siromašne, pokorile su se zahtevima proroka, što je i bilo neophodno za njih kako bi imali udela u kraljevstvu koje je On došao da objavi. Mnogi učitelji zakona i fariseji su došli njemu, priznajući svoje grehe i bili su kršteni od njega u Jordanu. Priznanja koja su učinili fariseji su zapanjila proroka, jer su se uzdizali kao da su bolji od drugih ljudi i držali su visoko mišljenje o sopstvenoj pobožnosti i dostojnosti. Kako su nastojali da dobiju oprostjenje svojih grehova i otkriju tajne svojih života, koje su bile skrivene od očiju ljudi, prorok je bio zapanjen.

„Kad je Jovan video da mnogi fariseji i sadukeji dolaze da se krste, reče im: ‘Zmijski porode! Ko vas je upozorio da izbegnete gnev koji predstoji? Donesite plod dostojan pokajanja i ne pomišljajte da govorite među sobom: ‘Imamo oca Avrama’ jer, kažem vam: Bog može od ovog kamenja da podigne decu Avramu.’“

Činilo se da je ceo jevrejski narod pod uticajem Jovanove misije. Božije pretnje na račun njihovih grehova, ponovljene od proroka su ih na neko vreme uznemirile. Jovan je znao da su gajili ideju da su čvrsto utemeljeni u Božijoj naklonosti zbog toga što su od Avramovog semena, dok su njihova dela bila odvratna Njemu. Njihovo ponašanje je u mnogim aspektima čak bilo gore od paganskih naroda prema kojima su se osećali toliko superiorni. Prorok im je verno predstavio Božiju sposobnost da podigne one koji će zauzeti njihovo mesto i postati još dostojnija Avramova deca. Rekao im je jasno da Bog ne zavisi od njih u ispunjenju svojih namera, jer on može obezbediti načine i sredstva nezavisno od njih da nastavi svoje veliko delo koje će se ostvariti u čistoti i pravednosti. Jovan je dalje rekao: „Sekira je već položena na koren drveća i biće posečeno i bačeno u vatru svako drvo koje ne donosi dobar plod.“ Nametnuo im je utisak da se drvo vrednuje plodom koji donosi. Iako drvo može nositi uzvišeno ime, ako ne proizvodi plod, ili mu plod nije vredan imena, ime neće učiniti ništa da sačuva drvo od uništenja. „Ne beru se smokve s trnja, niti se grožđe bere s trnovitog grma.“

Božiji prorok je bio osvedočen od Svetog Duha da mnogi fariseji i sadukeji koji su tražili da se krste nisu imali pravi osećaj krivice zbog svojih grehova. Imali su sebične pobude. Mislili su ako postanu prijatelji proroka, da će imati bolju šansu da budu lično pod naklonošću dolazećeg Kneza. U svom slepilu su verovali da će On uspostaviti zemaljsko kraljevstvo i podariti počasti i bogatstvo svojim podanicima.

Jovan je ukorio njihov sebični ponos i pohlepu. Upozorio ih je na njihovo neverstvo i osudio je njihovo licemerstvo. Rekao im je da nisu sa svoje strane ispunili uslove saveza, što bi im dalo pravo na obećanja koja je Bog dao vernim i poslušnim ljudima. Njihova ponosna hvalisanja da su Avramova deca nisu ih činila takvima. Njihovo pokazivanje ponosa, nadmenosti, ljubomore, sebičnosti i okrutnosti je obeležilo njihove karaktere kao zmijske porode, pre nego kao decu poslušnog i pravednog Avrama. Njihova zla dela su ih onesposobila da traže obećanja koja je Bog dao Avramovoj deci. Jovan ih je uveravao da će Bog podići Avramovu decu od samog kamenja, kroz koje može ispuniti svoje obećanje, pre nego da zavisi od prirodne Avramove dece, koja su zapostavila svetlost koju im je Bog dao i postala tvrdokorna sebičnom ambicijom i zlobnim neverstvom. Rekao je da ako su oni stvarno Avramova deca, onda će raditi dela svog oca Avrama. Imaće Avramovu veru, ljubav i poslušnost. Međutim, oni nisu nosili taj plod. Nisu polagali pravo na Avrama kao svog oca, ili na obećanja koja je Bog dao Avramovom semenu. „Svako drvo koje ne donosi dobre plodove, odseca se i baca u vatru.“ Dok su se izjašnjavali da su narod koji drži Božije zapovesti, njihova dela su negirala njihovu veru i bez pravog pokajanja za svoje grehe neće imati udela u Hristovom kraljevstvu. Pravda, dobrotu, milost i Božija ljubav karakterišu živote ljudi koji drže Njegove zapovesti. Ako se ti plodovi ne vide u njihovom svakodnevnom životu, svo njihovo izjašnjavanje nije vredelo više od kukolja koji će biti predat vatri uništenja.

Jevreji su obmanuli sebe pogrešno tumačeći Gospodnje reči preko Njegovih proroka, o Njegovoj večnoj naklonosti prema svom narodu, Izraelu.

„Ovako kaže Gospod, koji je stvorio sunce da svetli danju i koji daje odredbe mesecu i zvezdama da svetle noću, koji podiže more da mu talasi huče, kome je ime Gospod nad vojskama:

‘Ako bi te odredbe nestale pred mojim licem’, govori Gospod, ‘tada bi Izraelovo potomstvo zauvek prestalo da bude narod pred mojim licem.’ Ovako kaže Gospod: ‘Kad bi se nebesa gore mogla izmeriti i kad bi se temelji zemlje mogli istražiti, onda bih i ja mogao odbaciti sve Izraelovo potomstvo zbog svega što su učinili’, govori Gospod.“ Jeremija 31:35-37.

Ove reči su Jevreji primenili na sebe. Zbog toga što im je Bog pokazao toliko veliku naklonost i milost, laskali su sebi da će ih On, bez obzira na njihove grehe i bezakonja, i dalje zadržati kao svoj omiljeni narod i da će ih obasipati posebnim blagoslovima. Pogrešno su tumačili Jeremijine reči i spasenje im je zavisilo od toga da ih nazivaju Avramovom decom. Da su zaista bili vredni imena Avramove dece, sledili bi pravedan primer svog oca Avrama i činili bi Avramova dela.

To je bila opasnost za Božiji narod u svim vremenima, a posebno je to opasno za one koji žive blizu kraja vremena. Apostol nam navodi kao upozorenje neveru, slepilo, pobunu i stalne grehe Jevreja. Pavle jasno kaže „sve im se to događalo za primer i napisano je za upozorenje nama, koji živimo na kraju vekova.“ Ako u ovim poslednjim danima opasnosti, radi ohrabrenja osoba na odgovornim položajima, Bog njima dâ u svojoj milosti osvećenje naklonosti, oni se često uzdignu, pa izgube iz vida svoju nemoć i slabosti i oslanjaju se na sopstvenu procenu, laskajući sebi da Bog ne može ispuniti svoje delo bez njihove posebne pomoći. Oni veruju u sopstvenu mudrost i Bog im dozvoljava neko vreme da naizgled napreduju, kako bi otkrio slabosti i ludost prirodnog srca. Međutim, Gospod će u svoje vreme i na svoj način srušiti ponos i ludost ovih prevarenih, pa će im pokazati njihovo stvarno stanje. Ako prihvate poniženje, pa se priznanjem i iskrenim pokajanjem okrenu Gospodu, usavršavajući svetost strahom od Boga, On će obnoviti svoju ljubav prema njima. Ali ako zažmure pred sopstvenim gresima, kao što su to učinili

Jevreji i biraju sopstvene puteve, Gospod će ih prepustiti slepoći uma i tvrdoći srca da ne mogu razaznati stvari od Duha Božijeg.

Bog ne može puno učiniti za čoveka, jer on pogrešno tumači Njegove blagoslove i zaključuje da je omiljen zbog neke dobrote u sebi. Nije bezbedno hvaliti smrtnike, jer oni to ne mogu podneti. Sotona ima da obavi poseban zadatak laskanja jadnim dušama i nije mu potrebna pomoć Gospodnjih slugu po tom pitanju. Koliko malo njih shvata slabost ljudske prirode i lukavost Sotone. Mnogi se u ovim poslednjim danima pripremaju za nevolju i tugu, ili za potpunu odvojenost od Božije naklonosti, zbog svog ponosa i samopravednosti. Oni će pasti kroz samouzvisivanje.

Prorok Jovan je istakao ljudima neophodnost da njihovo veroispovedanje bude praćeno dobrim delima. Njihove reči i dela će biti njihov plod i odrediće karakter drveta. Ako su njihova dela zla, Božija istina će svedočiti protiv njih. Bog ni u kakvoj mudrosti neće naći izgovor za greh kod ljudi koji su prosvetljeni, čak i ako ih je voleo u njihovim danima vernosti i čistote i davao im posebna obećanja. Ta obećanja i blagoslovi su uvek pod uslovom poslušnosti sa njihove strane.

Gospod je Mojsijevim ustima objavio blagoslove poslušnima i kletve neposlušnima. „Ne pravite sebi bezvredne bogove,“ bila je Božija zapovest. „Držite moje Subote i imajte strahopoštovanje prema mom svetilištu. Ja sam Gospod. Ako budete živeli po mojim odredbama i držali moje zapovesti i po njima postupali, ja ću vam davati kišu u pravo vreme, tako da će zemlja davati svoj rod, a drveće u polju donosiće svoje plodove.“ Mnogi i veliki blagoslovi su nabrojani koje će Bog podariti, a zatim iznad svih drugih blagoslova, On je obećao: „Postaviću svoj sveti šator među vama i nećete biti mrski mojoj duši. Biću među vama i biću vaš Bog, a vi ćete biti moj narod.“ „Ali ako me ne budete slušali i ne budete izvršavali sve ove zapovesti, ako

odbacite moje odredbe i ako vašoj duši postanu mrski moji zakoni tako da ne izvršavate sve moje zapovesti i tako prekršite moj savez, onda ću ja vama učiniti ovo: dok vas budem kažnjavao pustiću na vas strah, tuberkulozu i jaku groznicu od čega će vam se oči zatvoriti i duša klonuti. Uzalud ćete sejati seme, jer će ga pojesti vaši neprijatelji. Okrenuću svoje lice protiv vas, pa će vas vaši neprijatelji poraziti. Gaziće vas oni koji vas mrze i vi ćete bežati kad vas niko ne bude gonio.“

Jevreji su doživljavali ispunjenje preteće Božije kletve zbog njihovog odvajanja od Njega i zbog njihovog bezakonja, pa ipak nisu ove stvari stavili u svoja srca i ožalostili svoje duše pred Bogom. Narodi koji su ih mrzeli su vladali nad njima. Pozivali su se na blagoslove koje je Bog obećao da će preneti na njih ako budu poslušni i verni. Ali istovremeno su patili pod Božijom kletvom zbog neposlušnosti. Jovan im je objavio da će, ukoliko ne donesu rodove, biti posečeni i bačeni u vatru.

Naglasio je koje plodove treba da daju da bi postali podanici Hristovog kraljevstva, a to su ljubav, milost i dobrotu. Oni moraju imati savršene karaktere. Ti plodovi će biti posledica iskrenog pokajanja i vere. Ako su blagoslovljeni sa obiljem, a vide druge u oskudici, treba da dele sa njima. Moraju biti radnici. „Ko ima dve haljine, neka da jednu onome ko nema nijednu, i ko ima hrane, neka uradi isto tako.“ Došli su i poreznici da se krste i upitali su ga: ‘Učitelju, šta treba da radimo?’ On im je odgovorio: ‘Ne tražite više od onoga što je propisano.’ A i neki vojnici su ga pitali: ‘Šta mi treba da radimo?’ Odgovorio im je: ‘Nemojte nikoga ugnjetavati niti lažno optuživati, nego budite zadovoljni svojom platom.’“

Jovan je dao svojim učenicima pouke u praktičnoj pobožnosti. Pokazao im je da se u njihovom svakodnevnom životu moraju videti iskrena dobrotu, poštenje i vernost i da treba da budu pokrenuti nesebičnim principima, inače nisu ništa bolji od

običnih grešnika.

Ako drugima ne bude bolje u okviru njihovog uticaja, biće kao drvo bez plodova. Njihovo bogatstvo ne treba da se koristi samo za sebične ciljeve. Oni treba da zadovolje potrebe siromašnih i da daju dobrovoljne priloge Bogu kako bi unapredili interese Njegovog dela. Ne treba da zloupotrebljavaju svoje privilegije kako bi ugnjetavali, već treba da štite bespomoćne, da ispravljaju nepravde povređenih i da na taj način daju plemeniti primer dobronamernosti, saosećanja i vrline onima koji su slabiji i zavise od drugih. Ako ne naprave nikakvu promenu u svom ponašanju, već nastave da budu ekstravagantni, sebični i bez načela, ispravno će predstavljati drvo koje ne donosi dobar plod. Ova pouka važi za sve hrišćane. Hristovi sledbenici treba da budu dokaz svetu da im se život promenio na bolje i da svojim dobrim delima pokažu preobražavajući uticaj Duha Božijeg na njihova srca. Međutim, ima mnogo onih koji ne nose plodove Božije slave, ne pokazuju dokaze potpune promene u svojim životima. Iako čine veliki posao, nisu osetili potrebu da steknu lično iskustvo za sebe, učestvujući u hrišćanskim dužnostima sa srcima punim ljubavi, pojačanom novim i svetim obavezama, ne osećajući teret svoje odgovornosti radeći delo svog Gospodara sa spremnošću i marljivošću.

Narod je mislio da bi Jovan mogao biti obećani Mesija. Njegov život je bio tako nesebičan, obeležen skromnošću i samoodricanjem. Njegova učenja, opomene i ukori su bili vatreni, iskreni i odvažni. U svojoj misiji nije skretao ni levo ni desno kako bi izmamio naklonost i aplauz od bilo koga. Nije težio svetovnoj časti, ni svetskom dostojanstvu, već je bio ponizan u srcu i u životu i nije uzimao počasti koje mu ne pripadaju. Uverio je svoje sledbenike da on nije Hrist.

Jovan, kao prorok, je stajao kao Božiji predstavnik, da pokaže vezu između zakona i proroka i hrišćanskog odvajanja.

Njegovo delo i služba su ukazivali nazad ka zakonu i prorocima, dok je on istovremeno ukazivao narodu napred ka Hristu, kao Spasitelju sveta. Podigao je svoj glas i uzviknuo narodu: „Evo Jagnjeta Božjeg koje odnosi greh sveta!“

Mnoštvo je pratilo ovog jedinstvenog proroka od mesta do mesta i mnogi su žrtvovali sve da bi poslušali njegova uputstva. Kraljevi i plemići zemlje su bili privučeni ovim Božijim prorokom i rado su ga slušali. Kada je Jovan video da je pažnja naroda usmerena ka njemu, misleći da bi on mogao biti Onaj koji dolazi, tražio je svaku priliku da usmeri pažnju naroda ka Onom koji je moćniji od njega.

Poglavlje IV

HRISTOVA MISIJA

Hristov život u Nazaretu je bio toliko povučen i izolovan da ga Jovan nije lično upoznao, pa nije sigurno znao da je On Mesija. Bio je upoznat sa okolnostima Njegovog rođenja i verovao je da je On Obećani. Trideset godina Hristovog izolovanog života u Nazaretu tokom kojih nije pokazao nijedan poseban dokaz mesijanstva, ulivalo je Jovanu sumnje da li je on zaista Taj kome on priprema put. Jovan je ipak sve prepustio veri, potpuno verujući da će Bog u pravo vreme sve razjasniti. Gospod mu je pokazao da će se na Mesiju ukazati posebnim znakom. Kada se to bude desilo Jovan će ga predstaviti svetu kao dugo očekivanog Mesiju, Božije Jagnje koje će poneti grehe sveta.

Jovan je čuo za Hristov bezgrešni karakter i besprekornu čistotu. Njegov život je bio u skladu sa onim što mu je Gospod otkrio u pogledu Onoga koji je bio među njima i čiji život je bio bez ijedne mrlje greha. Jovan je takođe uvideo da On treba da bude primer za svakog grešnika koji se kaje. Kada se Hrist pokazao na krštenju, Jovan ga je odmah prepoznao kao Onoga koji je iznad njega. U ličnosti i ponašanju Hrista je prepoznao karakter iznad karaktera svakog čoveka kojeg je ikada video. Sama atmosfera Njegovog prisustva je bila sveta i ulivala je strahopoštovanje. Iako ga nije znao kao Mesiju, Jovan ipak ni od koga nikada nije osetio tako sveti uticaj kao što je osetio u Hristovom prisustvu. Odmah je osetio Hristovu nadmoć i uzmakao od toga da krsti onoga za koga je znao da je bez greha. Mnogi su mu dolazili da prime krštenje pokajanja, priznajući svoje grehe i zločine, ali Jovan nije mogao da razume zašto Onaj koji je bez greha na zemlji treba da traži obred koji podrazumeva krivicu,

priznajući zapravo simbolom krštenja da je nečistota oprana. Prigovorio je Hristu, priznajući Njegovu nadmoć, i odbio je da izvrši obred govoreći: „Ti treba mene da krstiš, a ti dolaziš k meni!“ Čvrstim i blagim autoritetom Isus je odbacio Jovanovo odbijanje i njegovu molbu o bezvrednosti, govoreći: „Pusti sada, jer tako treba da ispunimo svu pravednost.“

Hrist nije došao da prizna vlastite grehe, već Mu je krivica pripisana kao zamena za grešnika. Nije došao da se pokaje zbog sebe, već u korist grešnika. Pošto je čovek prekršio Božiji zakon, Hrist je morao ispuniti svaki uslov tog zakona i tako pokazati savršenu poslušnost. „Evo, došao sam da vršim tvoju volju, Bože.“ Hrist je ispoštovao obred krštenja, potčinivši se tom obredu. Ovim činom je poistovetio sebe sa svojim narodom kao njihov predstavnik i vođa. Kao njihova zamena primio je na sebe njihove grehe, ubrajajući sebe među prestupnike, preduzevši korake koje je grešnik trebao činiti i čineći delo koje je grešnik morao činiti. Njegov život patnje i strpljive istrajnosti nakon krštenja su bili primer obraćenim grešnicima šta trebaju podneti i da trebaju strpljivo patiti zbog posledica svojih prestupa i greha. Jovan se konačno pokorio Hristovom zahtevu da ga krsti bez obzira na svoja osećanja bezvrednosti i izvršio je tu službu. Po-veo je Spasitelja sveta dole do reke Jordan u prisustvu velike grupe ljudi i uronio (sahranio) ga je u vodi.

Nakon što se Hrist podigao iz vode i iz Jovanovih ruku, izašao je na obalu Jordana i sagnuo se u položaju molitve. Jovanove oči su bile uprte u Hrista sa najdubljim zanimanjem i čuđenjem. Njegovo srce se uzburkalo emocijama dok ga je gledao tako pognutog u molitvi. Hristove ruke su bile podignute prema gore i činilo se da Njegov pogled prodire u Nebo. Kao primer verniku, Njegova bezgrešna ljudskost je preklinjala za podršku i snagu od Njegovog Nebeskog Oca, dok se spremao da započne svoje javne dužnosti Mesije. Isus je izlio svoju dušu u revnosnoj

molitvi. Nov i važan period se otvarao pred Njim. Njegov raniji miran, tih život se ovde završio. Bio je srećan u životu marljivog i teškog rada, dok je ispunjavao obaveze koje su Mu pripadale kao sinu. Bio je primer onima u detinjstvu, mladosti i muževnosti. Njegovo ponašanje je pokazivalo da je znao značaj i ozbiljnost časa. Znao je da su iskušenja, mučenja, sukobi, patnje i smrt bili na putu kojim su Njegova stopala krenula. Osetio je težinu odgovornosti koju mora poneti. Trebao je da se uključi u nove i naporene dužnosti. Osećaj grešnosti ljudi i tvrdoća njihovih srca, što ih je odvajalo od Boga, ubedili su ga da će malo njih prepoznati Njegovu milostivu misiju i prihvatiti spasenje zbog kojeg je došao sa Neba da im donese.

Nikada ranije anđeli nisu čuli takvu molitvu kakvu je Hrist ponudio na svom krštenju i bili su željni da budu nosioci poruke od Oca Njegovom Sinu. Međutim, ne, direktno od Oca je izašla svetlost Njegove slave. Nebesa su se otvorila i zraci slave su počinili na Sinu Božijem i poprimili oblik goluba koji je izgledao kao da je od sjajnog zlata. Oblik goluba je simbolično predstavljao Hristovu poniznost i blagost. Dok su ljudi stajali zapanjeni sa čuđenjem, očiju uprtih prema Hristu, iz otvorenih nebesa su došle ove reči: „Ovo je moj voljeni Sin, koji je po mojoj volji!“ Reči potvrde da je Hrist Sin Božiji su date da nadahnu veru u onima koji su svedočili toj sceni, i da podupru Sina Božijeg u Njegovom napornom radu. Bez obzira što je Sin Božiji bio odeven ljudskošću, ipak ga je Jehova sopstvenim glasom uverio u Njegovo sinaštvo sa Večnim. Ovim prikazivanjem svom Sinu, Bog prihvata čovečanstvo kao uzvišeno kroz savršenstvo Njegovog voljenog Sina.

Pošto je Jovan sada bio svedok nebeskog goluba koji je počinuo na Isusu, što je bio obećani znak Mesije, pružio je svoju ruku i sa sigurnošću objavio pred mnoštvom: „Evo Jagnjeta Božjeg koje odnosi greh sveta!“ Od tada Jovan nije imao

nikakve sumnje u pogledu toga da je Isus pravi Mesija.

Nakon toga, Isus se povukao u pustinju da ga đavo kuša četrdeset dana. Kada se Njegov dug post završio i kada je pobjeda ostvarena, vratio se na obale Jordana, pomešavši se opet sa Jovanovim učenicima, ali ipak ne dajući nikakve spoljne dokaze o Njegovom posebnom delu i ne preduzimajući nikakve mere da bude zapažen.

Iz Jerusalima su poslali ljudi od najviših autoriteta da se raspitaju u vezi sa velikim pokretom koji je Jovan stvarao. Pozivao je cele veće i manje gradove da slušaju njegov glas upozorenja, a oni su znali za prorokov autoritet pa je tako zadobijao pažnju ljudi, okrenuvši svet naopačke. Ovi glasnici su izazvali Jovana da im sa izvesnošću kaže da li je on Mesija. Jovan je priznao: „Ja nisam Hristos’, Na to su ga oni upitali: ‘Šta si onda? Jesi li Ilija?’ On je odgovorio: ‘Nisam.’ ‘Jesi li prorok?’ Odgovorio je: ‘Nisam!’ Tada su mu rekli: ‘Ko si onda? Reci, da možemo odgovoriti onima koji su nas poslali. Šta ti kažeš o sebi?’ Odgovorio je: ‘Ja sam glas onoga koji viče u pustinji: ‘Poravnajte put Gospodu’, kao što je rekao prorok Isaija.’“ Jovan je zatim ispitivan o njegovom autoritetu da krštava i tako uznemirava narod kada ne tvrdi da je Hrist ili Ilija, niti taj prorok. Reči „taj prorok?“ odnose se na Mojsija. Jevreji su bili skloni verovanju da će Mojsije biti podignut iz mrtvih i odnet na Nebo. Nisu znali da je Mojsije već vaskrsao.

Kada je Jovan došao, krštavajući sa vodom, Jevreji su mislili da bi on mogao biti prorok Mojsije koji je ustao iz mrtvih, jer je izgledalo da ima temeljno znanje o proročanstvima i da razume istoriju Jevreja i njihova lutanja u pustinji kao posledicu zbog njihovih nepravednih gundanja i stalne pobune. Takođe su se prisetili posebnih okolnosti Jovanovog rođenja i čudesnog Božijeg prikazivanja Zahariji, njegovom ocu, u hramu, posetom anđela koji je bio u Božijem prisustvu i moći govora koja je

oduzeta Zahariji zato što nije poverovao rečima anđela i oslobađanju njegovog jezika na Jovanovom rođenju. Ove važne činjenice su u zadnjih trideset godina bile u velikoj meri zaboravljene. Međutim kada se Jovan pojavio kao prorok, prisetili su se manifestacije Duha Božijeg na njegovom rođenju.

Kada su glasnici od najvišeg autoriteta u Jerusalimu razgovarali sa Jovanom u vezi njegove misije i dela, on je mogao uzeti čast za sebe, da je bio tako raspoložen. Ali nije prisvojio počasti koje mu ne pripadaju. Dok je razgovarao sa glasnici, iznenada su mu oči zasijale, lice mu se ozarilo i celo njegovo biće se uzdrimalo dubokom emocijom kad je otkrio ličnost Isusa u mnoštvu ljudi. Podigao je svoju ruku pokazujući na Hrista, govoreći: „Među vama stoji jedan koga vi ne poznajete.“ Došao sam da pripremim put za Onog kojeg sada vidite. On je Mesija. „Onaj koji za mnom dolazi, koji beše pre mene, a kome ja nisam dostojan da odvežem remenje na sandalama.“

„Sutradan je ugledao Isusa kako dolazi k njemu i rekao je: ‘Evo Jagnjeta Božjeg koje odnosi greh sveta! To je onaj za koga sam rekao: Za mnom dolazi čovek koji je ispred mene, jer je postojao pre mene. Ni ja ga nisam znao, ali zato sam i došao da krštavam vodom da bi se on pokazao Izraelu.’ Jovan je još posvedočio: ‘Video sam kako Duh kao golub silazi s neba i ostaje na njemu. Ni ja ga nisam znao, ali onaj koji me je poslao da krštavam vodom rekao mi je: ‘Na koga vidiš da Duh silazi i ostaje na njemu, to je onaj koji krštava Svetim Duhom.’ Ja sam to video i svedočim da je on Sin Božji.’ Sutradan je Jovan opet stajao sa dvojicom svojih učenika. Kad je video Isusa kako prolazi, rekao je: ‘Evo Jagnjeta Božjeg!’ A dvojica učenika čula su šta je rekao i pošla su za Isusom. Tada se Isus okrenuo i video da idu za njim, pa ih je upitao: ‘Šta tražite?’“ Učenici su priznali da traže Hrista i da imaju želju da se upoznaju sa Njim, da ih On uči u svom domu. Ova dva učenika su bila očarana sa veoma

upečatljivim ali ipak jednostavnim i praktičnim Hristovim poukama. Njihova srca nikada ranije nisu bila tako pokrenuta. Andrej, brat Simona Petra je bio jedan od tih učenika. Bio je zainteresovan zbog svojih prijatelja i rođaka i bio je nestrpljiv da i oni isto upoznaju Isusa, kako bi čuli za sebe Njegove dragocene pouke. Andrej je otišao da potraži svog brata Simona i sa sigurnošću je tvrdio da je pronašao Hrista, Mesiju, Spasitelja sveta. Doveo je svog brata Isusu i čim ga je Isus ugledao rekao je: „Ti si Simon, Jonin sin. Zvaćeš se Kifa.” (što u prevodu znači Petar.)“ Sledećeg dana Hrist je izabrao još jednog učenika, Filipa, i pozvao ga je da ga sledi. Filip je u potpunosti verovao da je Hrist Mesija i počeo je tražiti druge kako bi ih doveo da slušaju Hristova učenja, koja su ga toliko očarala. Zatim je Filip pronašao Nataniela. On je bio jedan od mnogobrojnih koji su čuli kako Jovan objavljuje: „Evo Jagnjeta Božjeg koje odnosi greh sveta!“ Osećao se veoma krivim i povukao se u šumarak skriven od svakog ljudskog oka, pa je tamo razmišljao o Jovanovoj objavi, sećajući se proročanstava koja su ukazivala na dolazak Mesije i Njegovu misiju. Tako se zapitao: Da li bi ovo zaista mogao biti Mesija, kojeg su toliko dugo čekali i kojeg su bili toliko željni da vide? Nada se rodila u Natanielovom srcu da bi to mogao biti Onaj koji će spasiti Izrael. Poklonio se Bogu i molio se da mu se otkrije da li je osoba za koju je Jovan objavio da je Spasitelj sveta, zaista obećani izbavitelj. Duh Gospodnji se spustio na Nataniela na takav poseban način da je on bio ubeđen kako je Hrist Mesija. Dok se Nataniel molio čuo je Filipov glas kako ga doziva, govoreći: „Našli smo onoga o kome su pisali Mojsije u Zakonu i Proroci: Isusa, Josifovog sina, iz Nazareta.” A Nataniel mu reče: ‘Može li išta dobro doći iz Nazareta?’ A Filip mu reče: ‘Dođi i vidi.’ Isus je video Nataniela kako dolazi k njemu i rekao je za njega: ‘Evo pravog Izraelca, u kome nema prevare.’ A Nataniel ga upita: ‘Odakle me poznaješ?’ Isus mu odgovori: ‘Video

sam te pre nego što te je Filip pozvao, dok si bio pod smokvom.”“

Natanielova pokolebana vera se sada ojačala i on je odgovorio rekavši: „Učitelju, ti si Sin Božji, ti si kralj Izraela.’ Tada mu Isus reče: ‘Zar veruješ zato što sam ti rekao da sam te video pod smokvom? Videćeš i više od toga.’ Još mu reče: ‘Zaista, zaista, kažem vam, videćete nebo otvoreno i Božje anđele kako uzlaze i silaze k Sinu čovečijem.”“

Sa ovih nekoliko prvih učenika je postavljen temelj Hrišćanske crkve pojedinačnim naporom. Jovan je prvo uputio dva svoja učenika ka Hristu. Zatim je jedan od njih pronašao brata i doveo ga ka Hristu. Onda je Isus pozvao Filipa da ga sledi, pa je Filip otišao da traži Nataniela. Ovo je poučna lekcija za sve Hristove sledbenike. Uči ih važnosti ličnog napora, direktnog obraćanja prijateljima, rođacima i poznanicima. Ima onih koji tvrde da su upoznati sa Hristom za ceo život, a koji nikada ne čine lični napor da podstaknu jednu dušu da dođe Spasitelju. Oni prepuštaju sav posao propovedniku. On može biti dobro osposobljen za svoj posao, ali ne može obavljati posao koji je Bog ostavio članovima crkve. Mnogi pronalaze izgovore da se ne zanimaju za one koji nisu u Hristu i zadovoljavaju se sa tim da sebično uživaju za sebe plodove Božije milosti, dok ne čine direktan napor da dovedu druge Hristu. U Gospodnjem vinogradu ima posla za sve da rade, i nesebični, zainteresovani, verni radnici će tu u velikoj meri deliti Njegovu milost i nagradu koju će im darovati u budućnosti. Vera se sprovodi dobrim delima, a hrabrost i nada su usklađeni sa praktičnom verom. Razlog zbog kog mnogi koji se izjašnjavaju kao Hristovi sledbenici nemaju svetlo i živo iskustvo je taj što ne čine ništa da bi ga dobili. Ako bi učestvovali u poslu koji im je Bog dao da rade, njihova vera bi se povećala i napredovali bi u božanskom životu.

Isus je bio zadovoljan revnosnom Natanielovom verom, što

nije tražio veće dokaze od par reči koje je Isus izgovorio. Radosno je iščekivao delo koje će da obavlja u oslobađanju potlačenih, lečenu bolesnih i kidanju okova Sotone. U svetlu ovih blagoslova koje je Hrist došao da podari, rekao je Natanielu u prisustvu dva učenika: „Videćete nebo otvoreno i Božje anđele kako uzlaze i silaze k Sinu čovečijem.“

Hrist zapravo kaže: Na obali Jordana nebesa su se otvorila preda Mnom i na Mene se spustio Duh kao golub. Taj prizor na Jordanu je samo simbol dokaza da sam Ja Sin Božiji. Ako verujete u Mene kao takvog, vaša vera će oživeti i videćete da će nebesa biti otvorena i da se nikada neće zatvoriti. Otvorio sam ih za vas i za Božije anđele, koji su ujedinjeni sa Mnom u pominjenju između zemlje i Neba, ujedinjujući vernike na zemlji sa Ocem odozgo, noseći gore sa zemlje Ocu molitve onih koji su u potrebi i nevolji i spuštajući se dole donoseći ljudskoj deci blagoslove nade, ohrabrenja, zdravlja i života.

Božiji anđeli se stalno kreću gore dole od zemlje ka Nebu i od Neba ka zemlji. Sva čuda koja je Hrist učinio za unesrećene i napaćene su učinjena Božijom silom preko službe anđela. Hrist je pristao da uzme ljudskost i tako je ujedinio Svoje interese sa Adamovim palim sinovima i ćerkama ovde dole, dok Njegovo božanstvo doseže do Božijeg trona. Na taj način Hrist otvara komunikaciju čoveka sa Bogom i Boga sa čovekom. Svi blagoslovi od Boga ka čoveku su kroz službu svetih anđela.

Broj Hristovih učenika se svakodnevno povećavao i ljudi su nagrnuli iz gradova i sela da ga čuju. Mnogi su došli kod Njega da ih krsti, ali Hrist nije nikog krstio. Njegovi učenici su obavljali ovaj obred. Dok su Hristovi učenici krstili veliko mnoštvo, pokrenulo se pitanje među Jevrejima i Hristovim učenicima, da li je čin krštenja čistio grešnika od krivice greha. Jovanovi učenici su govorili da je Jovan krstio samo na pokajanje, a Hristovi učenici na novi život. Jovanovi učenici su bili ljubomorni na

Hristovu popularnost i rekli su Jovanu, misleći na Hrista: „Učitelju, onaj koji je s tobom bio s one strane Jordana, za koga ti svedočiš, eno on krsti i svi idu k njemu.’ A Jovan je rekao: ‘Ne može čovek ništa primiti ako mu nije dato s neba.’“

Ovim odgovorom, Jovan praktično kaže: Zašto biste bili ljubomorni zbog mene? „Vi ste mi sami svedoci da sam rekao: ‘Ja nisam Hristos, nego sam poslat pred njim.’ Ko ima nevestu, mladoženja je. A mladoženjin prijatelj, kad stoji i sluša ga, veoma se raduje zbog mladoženjinog glasa. Tako se i ja radujem i radost je moja potpuna.“

Jovan koji je bio tako daleko od toga da bude ljubomoran na napredovanje Hristove misije, radovao se što je bio svedok uspeha posla koji je došao da uradi. Uveravao je svoje učenike da je njegova posebna misija bila da usmeri pažnju ljudi prema Hristu. „On mora da raste, a ja moram da se umanjujem. Ko dolazi odozgo, taj je iznad svih ostalih. Ko je sa zemlje, taj je zemaljski i govori o onome što je zemaljsko. Ko dolazi s neba, taj je iznad svih ostalih. Što je video i čuo, o tome svedoči, ali niko ne prihvata njegovo svedočanstvo.“

Jovan je uverio svoje učenike da je Isus obećani Mesija, Spasitelj sveta. Kako se njegov posao bližio kraju, učio je svoje učenike da se ugledaju na Isusa i prate ga kao velikog učitelja. Jovanov život, ne računajući radost koju je iskusio kao svedok uspeha svoje misije, bio je bez zadovoljstva. Bio je to život tuge i samoodricanja. Onome koji je objavio prvi Hristov dolazak, nije bilo dozvoljeno da lično čuje, niti da bude svedok sile koju je Hrist pokazao. Jovanov glas se retko čuo, osim u pustinji. Njegov život je bio usamljen. Mnoštvo je pohrlilo u pustinju da čuje reči čudesnog proroka. Postavio je sekiru na koren drveta. Ukorio je greh, ne plašeći se posledica i pripremio je put za Hristovu službu.

Irod je bio ganut dok je slušao jasno Jovanovo svedočanstvo

i sa dubokim interesovanjem se raspitivao šta treba da učini kako bi postao njegov učenik. Bio je osvedočen jasnim istinama koje je izgovorio Jovan. Njegova savest ga je osuđivala, jer je žena zlih strasti dobila njegove simpatije i kontrolisala je njegov um. Ova nemoralna žena je imala ambicije za vlašću i autoritetom i razmišljala je da će ostvariti svoj cilj ako postane Irodova žena. Dok je Irod slušao praktične istine koje je objavljivao Jovan, ukoravajući prestup Božijeg zakona koji određuje buduću kaznu koja krivca mora zadesiti, zadrhtao je i veoma je želeo da se oslobodi lanaca požude koji su ga sputavali. Otvorio je svoj um Jovanu koji ga je suočio sa Božijim zakonom licem u lice i rekao mu da će biti nemoguće za njega da ima udela u kraljevstvu Mesije ako ne prekine nezakonitu vezu sa bratovljevom ženom i sa svim svojim srcem ne poslušava Božije zapovesti.

Irod je bio sklon da postupi po Jovanovom savetu i rekao je Irodijadi da je ne može oženiti jer je to u suprotnosti sa Božijim zakonom. Međutim ova odlučna žena nije se dala omesti u svojim namerama. Intenzivna mržnja se probudila u njenom srcu prema Jovanu. Irod je bio slab u načelu, kolebljivog uma, i Irodijada nije imala velikih poteškoća da ponovo dobije njegovu naklonost i da zadrži svoj uticaj nad njim. Irod se predao zadovoljstvima greha, umesto da se pokori ograničenjima Božijeg zakona.

Kada je Irodijada stekla uticaj nad Irodom, bila je odlučna da se osveti proroku zbog njegove smelosti da ukori njihovo zločinačko delo. Uticala je na njega da zatvori Jovana. Međutim, Irod je imao nameru da ga oslobodi. Dok je bio zatvoren u tamnici, Jovan je čuo, preko svojih učenika, za silna Isusova dela. Nije mogao lično čuti Njegove ljubazne reči, ali su ga učenici obavestili i tešili su ga prenoseći mu šta su videli i čuli.

Jovan koji je proveo svoj život na otvorenom u aktivnom istrajnom radu, podnoseći odricanja, teškoće i patnje, nikada

ranije nije iskusio iskušenja života u zatvorenom. Zbog toga je postao obeshrabren i čak su ga sumnje mučile da li je Hrist zaista Mesija. Njegovi učenici su mu doneli vesti o predivnim stvarima koje su videli u Hristovoj službi. Ali zaključio je da ako je Hrist zaista Mesija, javno bi sebe proglasio za Spasitelja sveta.

Jovan je imao nejasne ideje o kraljevstvu koje je Hrist došao da uspostavi, kao što su imali i Hristovi učenici. Mislili su da će Hrist uspostaviti zemaljsko kraljevstvo i da će vladati na Davidovom prestolu u Jerusalmu. Postao je nestrpljiv jer se Hrist nije odmah otkrio, primio kraljevski autoritet i potčinio Rimljane. Nadao se da će biti pušten iz zatvora, ako Hrist uspostavi svoje kraljevstvo. Bio je siguran da će, ako je Isus Sin Božiji i može sve da čini, ispoljiti Njegovu silu i osloboditi ga.

Jovan je poslao svoje učenike da pitaju Hrista: „Jesi li ti Onaj koji treba da dođe ili da čekamo drugoga?“ Učenici su nastojali da se vide sa Hristom, ali nisu mogli odmah sa Njim da razgovaraju, zbog gomile koja je donosila bolesne Isusu. Unesrećeni, slepi i hromi su prolazili kroz gomilu. Jovanovi učenici su videli Hristova čuda i da je na Njegovu reč beživotna glina postala pokretljiva i sjaj zdravlja zamenio bledilo smrti. Isus je rekao Jovanovim učenicima: „Idite i obavestite Jovana o svemu što čujete i vidite“, odgovori im Isus. ‘Slepi opet vide, hromi hodaju, gubavi se čiste, gluvi čuju, mrtvi vaskrsavaju, a siromasima se propoveda dobra vest. I blago onom ko se o mene ne sablazni.’“

Ovim rečima Jovan je blago ukoren zbog svog nestrpljenja. Obazrivi ukor koji je stigao do Jovana nije bio uzaludan za njega. On je tada bolje razumeo karakter Hristove misije. Sa pokornošću i verom, predao se Bogu u ruke, da živi, ili da umre, kako je najbolje za napredak Njegove slave.

Nakon što su Jovanovi učenici otišli, Isus se obratio mnoštvu u vezi Jovana: „Šta ste hteli da vidite kad ste izašli u

pustinju? Trsku koju ljulja vetar?“ Isus je znao da je trska koja se ljulja na vetru sušta suprotnost Jovanovom karakteru. Jovan nije mogao biti ganut laskanjem, niti prevaren uobičajenim zabludama. Niti je mogao biti a odvojen od posla koji je došao da obavi nagradama ni svetovnim počastima. Sačuvaće svoje poštenje po cenu sopstvenog života. Božiji prorok je stajao čvrst kao stena, veran da ukori greh i zločin u svim njihovim oblicima, kako kod kraljeva i plemića, tako i kod nepoštovanih i nepoznatih. Nije skrenuo sa dužnosti. Odan Bogu, plemenitog, dostojanstvenog moralnog karaktera, stajao je čvrsto kao stena, veran na čelu.

„Nego, šta ste hteli da vidite? Čoveka obučenog u lepu odeću? Ne, oni koji nose lepu odeću nalaze se po kraljevskim kućama. Šta ste, dakle, hteli da vidite? Proroka? Da, kažem vam: i više nego proroka! To je onaj za koga je zapisano: ‘Evo, šaljem svoga glasnika ispred tebe, koji će pred tobom pripremiti put.’

Istinu vam kažem: među rođenima od žena nije se pojavio niko veći od Jovana Krstitelja, a najmanji u Kraljevstvu nebeskom veći je od njega. Od vremena Jovana Krstitelja do sada Kraljevstvo nebesko trpi nasilje i nasilnici ga grabe.“

Ljudi kojima se Hrist obraćao su dobro znali da je odeća koju je nosio Jovan bila suprotnost onoj koja se nosila u kraljevskim palatama. Hrist je praktično pitao: Šta vas je podstaknulo da se okupite u pustinji kako bi ste čuli Jovanovo propovedanje? Pustinja nije mesto gde se nalaze oni koji žive osetljivo i oblače se u bogatu, meku odeću. Hrist je želeo da primete kontrast između Jovanove odeće i one jevrejskih sveštenika. Prorok je nosio običnu, grubu odeću, bez lepog izgleda, ali je odeća imala svrhu za koju je bila namenjena. Veličanstvena odeća jevrejskih sveštenika i starešina je bila u oštroj suprotnosti sa Jovanovom odećom.

Ovi zvaničnici, misleći da će biti poštovani u skladu sa

svojim spoljnim izgledom, usvojili su veoma raskošnu odeću, čineći bogat prikaz skupih odora i bleštavih naprsnika. Više su se brinuli da zadobiju divljenje ljudi, nego da dobiju besprekornu čistotu karaktera i svetost života, čime bi zadobili Božije odobravanje.

Hrist je opominjao svoje učenike, kao i mnoštvo, da slede ono što je dobro u učenjima književnika i fariseja, ali da ne oponašaju njihove pogrešne primere, niti da budu prevareni njihovim ambicioznim pretenzijama.

Rekao je: „Sve što vam on kaže, držite i činite, ali po njihovim propisima i njihovim primerima ne činite, jer oni govore, ali ne čine. Oni vezuju teška bremena i stavljaju ih ljudima na pleća, a sami ni prst neće da podignu da ih pomere. Sva svoja dela čine da bi ih ljudi videli. Proširuju svoje filakterije i produžuju rese na odeći. Vole počasna mesta na gozbama i prva sedišta u sinagogama, da ih ljudi pozdravljaju na trgovima i da ih zovu ‘rabi’.“

Jovan je video da se ovi ponosni Jevreji uzdižu i veličaju sebe paradirajući svojom razmetljivom pobožnošću pred javnošću. Vezivali su delove zakona oko čela i oko svojih zglobova, da bi svi to mogli prepoznati i odali im poštovanje zbog njihove pretpostavljene svetosti. Istina, Bog je zapovedio deci Izraela da stave plavu traku na rubove svojih odora, na kojima treba biti ušiven sažetak deset zapovesti. Ovo ih je trebalo stalno podsećalo na njihovu dužnost da vole Boga iznad svega i bližnjeg svoga kao sebe. Međutim, što su se više odvajali od svoje prvobitne čistote i jednostavnosti i što su se direktnije njihovi svakodnevni životi protivili Božijem zakonu, to su više bili izričiti u tome da učine svoje filakterije upadljivim i dodaju reči za koje je Bog naznačio da trebaju biti na plavoj traci. Spolja su izražavali najdublju posvećenost, dok su njihova dela bila u snažnoj suprotnosti sa njihovom veroispovešću.

Poglavlje V

JOVANOVA SMRT

Duh reforme je uzburkao Jovanovu dušu. Svetlost mudrosti i Božija sila su bili na njemu. Nadahnuće sa Neba ga je pokrenulo svetom revnošću, što ga je navelo da osudi jevrejske sveštenike i izrekne Božiju kletvu nad njima. Veoma su se pretvarali da su pobožni, dok su im milostinja, milost i ljubav prema Bogu bili strani. Gledali su da veličanstvenošću svog oblačenja i svojim uzvišenim manirima nadahnu strahopoštovanje i da upravljaju poštovanjem ljudi, dok su bili mrski Svevišnjem.

Iako su njihova srca i životi bili protivni Božijoj volji, obmanjivali su sebe sa uzaludnom pretpostavkom da su večni blagoslovi bili njihovi dejstvom obećanja datih Avramu, ocu vernih. Nisu bili obučeni poniznošću. Bili su lišeni Avramove vere i pobožnosti. Nisu zaslužili poštenjem i čistotom života moralnu vrednost koja bi ih povezala sa Njim kao Njegovom decom, a ipak su očekivali da imaju udela u obećanjima datim mu od Gospoda. Neustrašiv način na koji je prorok Jovan osudio fariseje i razotkrio njihovo bezakonje i licemerstvo iznenadio je one koji su navikli da ih vide poštovane i uzvišene.

Njegovo propovedanje je svuda izazvalo veliko interesovanje. Njegovi ozbiljni pozivi i osude su uzdrmali savest ljudi. Ljudi su nagrnuli iz malih mesta, gradova i sela, privučeni u pustinju, njegovim iskrenim i strastvenim opomenama, njegovim hrabrim upozorenjima i ukorima, kakve nikada ranije nisu čuli. Nije bilo spoljašnjeg prikazivanja Jovanove odeće koje bi privlačilo ili pokrenulo divljenje. Podsećao je na proroka Iliju sa svojom grubom odećom i sa svojom običnom i jednostavnom ishranom. Hranio se skakavcima i divljim medom, koje je

pustinja davala, a pio je čistu vodu koja je tekla sa večnih brda.

Ipak bilo je veliko mnoštvo koje ga je slušalo tako da se njegova slava proširila zemljom. Sada kada je bio zatvoren ljudi su čekali sa interesovanjem da vide kakav će biti ishod, nikada ne misleći da će ga stići teška kazna, pošto je njegov život bio besprekoran.

Irodova namera da oslobodi Jovana iz zatvora je odlagana s vremena na vreme zbog straha da ne bude nezadovoljna Irodijada koja je bila odlučna da on treba biti pogubljen. Dok je on odugovlačio, ona je bila aktivna, planirajući kako da se osveti proroku na najdelotvorniji način, jer se usudio da kaže istinu i ukori njihov nezakoniti život. Znala je da je Irod planirao da pusti Jovana iako ga je držao u zatvoru, jer ga je poštovao i plašio ga se i verovao je da je on pravi Božiji prorok. Jovan je otkrio Irodu tajne njegovog srca i života i njegovi ukori su ulili strah kraljevoj krivoj savesti.

Irod je u mnogim stvarima promenio svoj raskalašan život. Ali upotreba bogate hrane i stimulativnog pića je stalno iscrpljivala njegov moral kao i fizičke sposobnosti i sukobljavala se sa usrdnim apelima Duha Božijeg koji je osvedočio njegovo srce i pozivao ga da ostavi svoje grehe. Irodijada je bila upoznata sa slabim tačkama Irodovog karaktera. Znala je da u normalnim okolnostima, dok je njegov razum upravljao njim, nije mogla postići Jovanovu smrt.

Pokušala je, ali bezuspešno, da dobije Irodov pristanak da se Jovan pogubi. Njen osvetoljubivi duh je sada radio na tome da ostvari strategijom njenu nehumanu nameru. Znala je da je jedini način da postigne svoj cilj zadovoljenjem kraljevog neumerenog apetita. Zato je prikrila svoju mržnju, najbolje što je mogla, radujući se kraljevom rođendanu, za koji je znala da će biti prilika prejedanja i pijanstva. Kraljeva ljubav prema luksuznoj hrani i vinu će joj dati priliku da ga uhvati spuštenog garda.

Navešće ga da se oda svom apetitu, što će probuditi strasti nižeg reda, poništiti fine osećaje, izazvati neobaziranje na posledice i nemogućnost primenjivanja pravilnog rasuđivanja i donošenja odluka.

Bila je upoznata sa posledicama tih proslava na razum i moral. Znala je da neprirodno veselo raspoloženje izazvano neumerenošću smanjuje moralni standard uma, čineći nemogućim da sveti podsticaji uđu u srce i upravljaju uzbuđenim strastima, da proslave i zabave, plesovi i neograničena upotreba vina, zamagljuje svest i uklanjaju strah od Boga. Stoga je pripremila sve kako bi laskala njegovom ponosu i sujeti i udovoljila njegovim strastima. Napravila je najskuplje pripreme za gozbu i raskošno rasipanje.

Kada je veliki dan došao i kralj se sa svojim velikašima gostio i pio u sali za gozbe, Irodijada je poslala svoju ćerku u kraljevsko prisustvo, obučenu na najočaravajući način. Saloma je bila ukrašena skupim vencima i cvećem, svetlucavim draguljima i šljaštećim narukvicama. Sa malo odeće i još manje skromnosti, igrala je za zabavu kraljevskih gostiju. Njihovim izopačenim čulima, ona je bila vizija lepote i ljupkosti i svojim šarmom je uklonila poslednje ostatke samopoštovanja i ispravnosti. Umesto rukovođenja prosvetljenim razumom, prefinjenim ukusom i osetljivom savešću, niže osobine uma su držale uzde za upravljanje. Poštenje i načelo nisu imali moć kontrole.

Irodov um je bio u kovitlacu. Njegove sposobnosti su bile smetene, rasuđivanje i pobožnost su bili zbačeni. Video je samo salu zadovoljstva, sa svojim veselim gostima, sto za banket, penušavo vino, trepćuća svetla i mladu devojkicu raskošne lepote kako igra pred njim. U nepromišljenosti trenutka, bio je željan da se pokaže nečim što bi ga još više uzdiglo pred velikašima njegovog kraljevstva, pa je brzopleto obećao i potvrdio svoje obećanje sa zakletvom da će ćerci Irodijade dati šta god bude

tražila.

Cilj zbog kog je bila poslata u kraljevsko prisustvo sada je bio ostvaren. Kada je dobila tako divno obećanje, otrčala je do svoje majke, željna da zna šta bi trebalo da traži. Majčin odgovor je bio spreman – glavu Jovana Krstitelja na poslužavniku. Saloma je bila šokirana. Nije razumela skrivenu osvetu u srcu svoje majke i prvo je odbila da iznese tako nehuman zahtev, međutim, upornost zle majke je prevladala. Pored toga, naredila je svojoj ćerci da ne odlaže, već da brzo iznese svoj zahtev pre nego što bi Irod imao vremena da razmisli. U skladu sa tim Saloma se vratila Irodu sa svojom užasnim zahtevom. „Hoću da mi smesta daš na poslužavniku glavu Jovana Krstitelja.” Kralj se veoma ražalostio, ali zbog zakletve i gostiju nije hteo da je odbije.“

Irod je bio zapanjen i zbunjen. Razuzdano veselje je prestalo, jer su njegovi gosti bili užasnuti ovim nehumanim zahtevom. Zlokobna tišina se spustila na mesto veselja. Kralj, iako pijan i zbunjen, nastojao je da pozove razum u pomoć.

Veličali su ga zbog njegove doslednosti i superiornog rasuđivanja i nije hteo da ispadne promenljivog ili brzopletog karaktera. Zakletva je data u čast njegovih gostiju i da je jedan od njih ponudio reč prigovora protiv ispunjenja Irodovog obećanja, Irod bi rado sačuvao Jovanov život. Dao im je priliku da govore u korist zatvorenika. Prelazili su velike razdaljine do planina u pustinji kako bi slušali njegove govore i znali su da je bio čovek bez zločina i Božiji prorok. Irod im je rekao da on neće ostati veran svojoj zakletvi, ako oni to ne bi smatrali posebnim znakom sramote.

Međutim, iako su isprva bili pogođeni užasom devojčinog neprirodnog zahteva, bili su toliko pod dejstvom alkohola da su sedeli u tihoj omamljenosti, bez razuma, poštovanja ili razmišljanja. Iako su bili pozvani da oslobode vladara njegove zakletve, njihovi jezici su bili nemi. Niko u društvu nije pustio glas

da spase nevinog čoveka, koji im nikada ništa našao nije učinio. Irod još uvek u zabludi da, ako hoće da zadrži svoju reputaciju, mora ispuniti zakletvu koju je dao pod dejstvom alkohola, osim ako ga neko formalno ne oslobodi od nje, uzalud je čekao glas neslaganja, ali ga nije bilo. Život Božijeg proroka je bio u rukama pijanih slavljenika. Ovi ljudi su bili na visokim položajima od poverenja u narodu i imali su velike odgovornosti, a ipak su se prežderavali sa ukusnom hranom i još su dodali pijanstvo na svoju nezasićenost, dok njihove mentalne sposobnosti nisu bile oslabljene osećajem zadovoljstva, njihovi mozgovi su bili puni vrtoglavih scena muzike i igranja, pa im je savest bila uspavana. Svojim ćutanjem su izrekli smrtnu presudu Gospodnjem pomazniku, da zadovolje strašan hir zle žene.

Često u ovim danima najsvečanije odgovornosti počivaju upravo na onima koji, zbog svojih neumerenih navika, nisu u stanju da staloženo rasuđuju i da oštroumno razlikuju ispravno i pogrešno sa čime ih je njihov Stvoritelj obdario. Staratelji naroda, ljudi na vlasti, od čijih odluka zavise životi drugih ljudskih bića, trebaju biti podvrgnuti teškoj kazni, ako se pronađu krivim za neumerenost. Oni koji sprovode zakon treba da budu držaoci zakona. Treba da budu ljudi koji sobom upravljaju u potpunom skladu sa zakonima koji uređuju njihove fizičke, mentalne i moralne sposobnosti, kako bi imali punu snagu intelekta i visokog osećaja pravde. U Jovanovom mučeništvu imamo posledice neumerenosti među onima kojima su data velika ovlašćenja. Ova značajna rođendanska gozba treba da bude lekcija upozorenja ljubiteljima zadovoljstva i podsticaj na Hristovu umerenost.

Irod je uzalud čekao da bude oslobođen svoje zakletve, a zatim je nevoljno naredio dželatima da oduzme Jovanu život. Glava proroka je uskoro izneta pred kralja i njegove goste. Sada su zauvek bile zatvorene te usne koje su verno objavljivale Irodu kakve promene mora napraviti u svom životu, kada ga je vladar

pitao zašto ne može biti njegov učenik. Nikada više se taj glas neće čuti, pozivajući u tonovima trube grešnike na pokajanje. Lakomislenost i raskalašnost jedne noći su prouzrokovali žrtvu jednog od najvećih proroka koji su ikada nosili ljudima poruku od Boga.

Irodijada je primila krvavu glavu sa đavolskim zadovoljstvom. Likovala je u svojoj osveti i mislila da Irodova savest neće biti više uznemirena. Ali njene procene su u velikoj meri bile pogrešne; nikakvu sreću nije postigla svojim zločinom. Njeno ime je postalo ozloglašeno i omrznuo zbog njenog nehumanog dela, dok je Irodovo srce bilo više pritisnuto kajanjem nego što je bilo zbog Jovanove osude. Samo delo za koje je mislila da će osloboditi svet prorokovog uticaja, ovekovečilo ga je kao svetog mučenika, ne samo u srcima svojih učenika, već i među onima koji se ranije nisu usuđivali da stoje hrabro kao njegovi sledbenici. Mnogi koji su čuli njegovu poruku upozorenja i bili potajno ubeđeni njegovim učenjima, podstaknuti užasom zbog njegovog hladnokrvnog ubistva, sada su se javno zalagali za njegovu stvar i proglasili sebe njegovim učenicima. Irodijada nije uspela da u potpunosti učutka uticaj Jovanovih učenja, ona će se nastaviti dalje kroz svaki naraštaj do kraja vremena, dok će njen iskvareni život i sotonska osveta požnjati žetvu sramote.

Nakon što se Irodova gozba završila i prošle posledice njegovog pijanstva, razum je ponovo zavladao i kralj je bio ispunjen kajanjem. Njegov zločin je stalno bio pred njim i neprekidno je nastojao da nađe olakšanje od uboda griže savesti. Njegova vera u Jovana kao časnog Božijeg proroka je bila neuzdrmana. Dok se sećao njegovog života samoodricanja, njegovih silnih govora, njegovih dostojanstvenih, iskrenih molbi, njegovog jasnog rasuđivanja kao savetnika i kada se setio da ga je on pogubio, savest mu se strašno uznemirila. Učestvujući u narodnim poslovima, primajući počasti od ljudi, nosio je nasmevano

lice i dostojanstveno ponašanje, dok je skrivao svoje uznemireno, bolno srce i stalno je bio prestravljen strašnim slutnjama da je Božije prokletstvo na njemu.

Kada je Irod čuo za čudesna Hristova dela lečenja bolesnih, isterivanja demona i oživljavanja mrtvih, bio je izuzetno uznemiren i zbunjen. Bio je osvedočen da je Bog, o kom je Jovan propovedao, zaista prisutan na svakom mestu i da je bio svedok neobuzdanog veselja i nemoralnog rasipanja u kraljevskoj sali za gozbe i da je Njegovo uho čulo naredbu dželatuu da obezglavi Jovana, da je Njegovo oko videlo likovanje Irodijade i ruganja i uvrede kojima je ona ponižavala odsečenu glavu svog neprijatelja. Mnoge stvari koje je čuo sa usana proroka su sada govorile njegovoj savesti glasnijim tonovima nego tokom prorokovanja u pustinji. Čuo je od Jovana da se ništa ne može sakriti od Boga, zato je zadrhtao da ne bi neka teška kazna pala na njega zbog greha koji je počinio. Kada je Irod čuo za Hristove reči, mislio je da je Bog vaskrsao Jovana i poslao ga sa još većom silom da osudi greh. Bio je u stalnom strahu da će Jovan osvetiti svoju smrt osuđujući njega i njegovu kuću. „To je došlo do ušiju kralja Iroda, jer je Isusovo ime postalo poznato i govorilo se: ‘Jovan Krstitelj je vaskrsnuo iz mrtvih i zato čini čuda.’ A drugi su govorili: ‘To je Ilija.’ Treći su govorili: ‘To je prorok poput proroka iz prošlosti.’ Kad je Irod to čuo, rekao je: ‘To je Jovan kome sam odrubio glavu, on je vaskrsnuo iz mrtvih.’“

Gospod je pratio Iroda kao što je opisano u Petoj Knjizi Mojsijevoj: „Gospod će učiniti da ti tamo srce drhti, da ti oči ugasnu i da ti duša očajava. Život će ti biti u velikoj opasnosti, bićeš u strahu noć i dan i nećeš biti siguran ni za svoj život. Ujutru ćeš govoriti: ‘Da je barem večer!’, a uveče ćeš govoriti: ‘Da je barem jutro!’, zbog straha koji će ispuniti tvoje srce i zbog onoga što ćeš svojim očima gledati.“

Ovim rečima je predstavljena živopisna slika života

kriminalca. Njegove sopstvene misli su njegovi tužitelji i nema goreg mučenja od uboda njegove sopstvene griže savesti, koja mu ne daje odmora ni noću ni danju.

Prorok Jovan je bio karika koja spaja dva poretka. Bio je manje svetlo, koje je pratilo veće. Bio je tu da uzdrma poverenje naroda u njihove tradicije, da ih podseti na njihove grehe i da ih dovede do pokajanja, kako bi mogli ceniti Hristovo delo. Bog je nadahnućem komunicirao sa Jovanom, rasvetljavajući razumevanje proroka, da bi mogao ukloniti sujeverje i tamu iz umova iskrenih Jevreja, koje se, preko lažnih učenja, nakupilo kod njih kroz naraštaje.

Međutim, i najmanji učenik koji je sledio Hrista, bio svedok Njegovih čuda i koji je primio božanska poučna uputstva iz utešujućih reči koje su silazile sa Isusovih usana, bio je više privilegovan od Jovana Krstitelja. Nijedno svetlo nikada nije sijalo, niti će ikada tako jasno sijati na um palog čoveka, kao ono koje je nastalo iz Isusovog primera i učenja. Hrist i njegova misija su bili slabo shvaćeni i tipski predstavljeni kroz nejasne žrtve. Čak je i Jovan neko vreme bio obmanut, misleći da će Isus postati svetovni vladar nad podanicima koji su pravedni i sveti, ne shvatajući potpuno tada budući besmrtni život kroz Spasitelja. „I svetlost sija u tami i tama je nije nadjačala.“

Iako nijedan prorok nije imao da obavi važniju misiju ni veći posao od Jovana, Jovan nije čak ni video rezultate svoga rada. Nije imao tu prednost da bude sa Hristom i da bude svedok božanske sile koja je bila prisutna kod veće svetlosti. Nije mu dato da vidi kako se slepima vraća vid, kako bolesni ozdravljaju i mrtvi se vraćaju u život. Nije gledao svetlost koja je sijala kroz svaku Hristovu reč, obasjavajući slavom obećanja u proroštvu. Svet je bio prosvetljen Očevom slavom u ličnosti Njegovog Sina, međutim usamljenom proroku je bila uskraćena prednost viđenja i razumevanja Božije mudrosti i milosti kroz lično

znanje Hristove službe.

U tom smislu, mnogi koji su bili naklonjeni Hristovim učenjima i videli Njegova čuda, bili su veći od Jovana.

Oni koji su bili sa Hristom kada je hodao kao čovek među ljudima i slušali Njegova božanska učenja pod različitim okolnostima – dok je propovedao u hramu, hodao ulicama, učio mnoštvo pored puta i na obali mora i dok je bio pozvan kao gost za stolom svog domaćina, uvek dajući reči uputstva da bi izašao u susret svima kojima je bila potrebna Njegova pomoć, lečeći, tešeći i ukoravajući, kako su okolnosti zahtevale – bili su uzvišeniji od Jovana Krstitelja.

Poglavlje VI

HRISTOVO KUŠANJE

Nakon Isusovog krštenja, Duh ga je odveo u pustinju da ga đavo iskuša. Kada je izašao iz Jordana kleknuo je i molio je velikog Večnog za snagu da izdrži borbu sa palim neprijateljom. Otvorena nebesa i spuštanje savršene slave su svedočili o Njegovom božanskom karakteru i Očev glas je objavio blizak Hristov odnos sa Beskrajnim Veličanstvom. „Ovo je moj voljeni Sin, koji je po mojoj volji!“ Hristova misija je sada trebala da počne, ali prvo se morao povući sa prometnih životnih mesta u nenaseljenu pustinju sa izričitim ciljem da podnese trostruko iskušenje u korist onih koje je došao da iskupi.

Hajde da napravimo pauzu sa istorijom Hristovog zemaljskog života i da ukratko iznesemo događaje koji su prethodili Njegovom dolasku na svet greha. Kada je ostvario pad Adama i Eve, Sotona se hvalio da je on vladar zemlje, i istina je da je u svim dobima sveta našao mnogo sledbenika. Ali nije uspeo da ujedini palog čoveka sa sobom kao što se nadao i da na taj način suvereno vlada nad celom zemljom. Iako je čovek u svom palom stanju trpeo posledice svoje neposlušnosti, ipak nije bio bez nade. Bio je onemogućen, zbog svoje krivice, da dođe direktno pred Boga sa svojim molitvama, ali plan iskupljenja osmišljen na Nebu preneo je smrtnu kaznu sa poslušnih i vernih na zamenu. Mora biti prolivanja krvi, jer je smrt posledica čovekovog greha. U ubijenoj žrtvi, čovek je trebao videti tada ispunjenje Božijih reči: „Sigurno ćeš umreti.“ Prolivena krv je takođe predstavljala iskupljenje i ukazivala na Iskupitelja koji će jednog dana doći na svet i umreti za grehe čoveka, na taj način potpuno opravdavajući zakon svog Oca.

Nada spasenja kroz Hrista je navodila palog čoveka da bude veoma veran po pitanju žrtvi. Sotona je posmatrao sa izuzetnim interesovanjem svaku okolnost povezanu sa ovim žrtvenim obredima i ubrzo je saznao da su oni tip budućeg iskupljenja ljudskog roda. To mu je izazvalo veliku uznemirenost, jer je predstavljalo pretnju da osujeti njegov cenjeni plan sticanja vlasti nad celim svetom i njegovim stanovnicima. Međutim, umesto da odbaci taj plan zbog svojih obeshrabrenja, on je udvostručio trud da ostvari svoju nameru i vekovi su obeleženi sa njegovim paklenim uspesima. Popustljivost apetitu i strastima, rat, opijanje i zločini su se proširili zemljom, kako se broj njenih stanovnika povećavao. Bog je uništio ljude vodama velikog potopa i bacio je vatru i smrt na zle gradove, ali je veliki protivnik i dalje bio slobodan da nastavi sa svojim planom demoralizacije.

Sotona je marljiv proučavalac Biblije i mnogo je bolje upoznat sa proročanstvima nego mnogi verski učitelji. Uvek je bio dobro informisan o otkrivenim Božijim namerama, kako bi mogao upropastiti planove Večnoga. Sotoni je bilo jasno da su prinete žrtve bile tip dolazećeg Iskupitelja, koji će da otkupi čoveka od sila tame i da je taj Iskupitelj Sin Božiji. Zbog toga je skovao lukave planove da kontroliše srca ljudi iz naraštaja u naraštaj i da zaslepi njihovo razumevanje proročanstava, kako bi kada Hrist dođe ljudi odbili da ga prihvate kao svog Spasitelja.

Od trenutka kada je Hrist rođen u Betlehemu, Sotona ga nikada nije ispuštao iz vida. Pokrenuo je razne planove da ga uništi i u svim tim planovima je bio neuspešan, jer je Sin Božiji bio podržan snažnom rukom svog Oca. Dobro upoznat sa Hristovim položajem na Nebu, Sotona se ispunio zebnjom kada je silni Knez svetla napustio kraljevske dvorove svoje slave i postao običan čovek na zemlji. Sotona se sada plašio da ne samo što neće uspeti u svom cenjenom planu potpune vladavine nad celom zemljom, već i da će moć koju sada ima biti oteta od njega. Zbog

toga kada je otišao u pustinju da saleće Hrista sa iskušenjima, doneo je svaku silu i lukavstvo koji su bili pod njegovom vlašću da optereti Sina Božijeg kako bi ga odvuкао od Njegove odanosti.

Veliko delo otkupljenja je mogao izvršiti samo Iskupitelj zauzimajući mesto palog čoveka. Opterećen gresima sveta, morao je preći preko tla gde je Adam posrnuo. Mora pokrenuti delo tamo gde Adam nije uspeo i izdržati test istog karaktera, ali bes-krajno teži od onog koji je savladao Adama. Nemoguće je čoveku da potpuno shvati snagu Sotoninih iskušenja na našeg Spasitelja. Svako zavođenje ka zlu, koje je ljudima toliko teško da mu se odupru, izneto je da bude teret Sinu Božijem u mnogo većoj meri jer je Njegov karakter bio superiorniji od karaktera palog čoveka.

Adam nije bio iskvaren grehom kada ga je napao kušać. Stajao je pred Bogom u snazi savršene muškosti, sa potpuno razvijenim svim organima i funkcijama njegovog bića koji su bili skladno uravnoteženi, bio je okružen lepim stvarima i svakodnevno je razgovarao sa anđelima. Kakvu je suprotnost predstavljao drugi Adam tom savršenom biću, kada je ušao u nenaseljenu pustinju da se sam suoči sa Sotonom. Četiri hiljade godina ljudski rod je stagnirao u veličini i fizičkoj snazi i kvario se u moralnim vrednostima. I da bi podigao palog čoveka, Hrist se morao sresti sa njim u stanju u kom se čovek nalazio. Uzeo je ljudsku prirodu, noseći slabosti i degeneraciju roda. Ponizio se do najnižeg dna ljudskog jada, da bi u potpunosti mogao saosećati sa čovekom i spasiti ga od propadanja u koje ga je greh bacio.

„Jer je dolikovalo onome radi koga je sve i kroz koga je sve, da dovodeći mnoge sinove u slavu putem patnji učini savršenim Začetnika njihovog spasenja.“ „I savršivši se, postao je svima koji su mu poslušni uzrok večnog spasenja.“ „Zato je u svemu morao da postane poput svoje braće, da bude milosrdan i veran

kao prvosveštenik u Božjoj službi, kako bi prineo žrtvu pomirenja za grehe naroda. A pošto je i sam trpeo kad je bio iskušavan, on može priteći u pomoć onima koji su u kušnjama.“ „Jer naš prvosveštenik je neko ko ne samo što može da saoseća s nama u našim slabostima, nego je i poput nas iskušan u svemu, ali nije zgrešio.“

Kada je Hrist ušao u pustinju Njegovo lice se promenilo, slava ga je napustila, težina grehova sveta je pritiskala Njegovu dušu i Njegove crte lica su izražavale neizrecivu tugu i dubinu patnje koju pali čovek nikada nije shvatio. Prepuštanje apetitu se povećavalo sa svakim sledećim naraštajem, od Adamovog prestupa, sve dok rasa nije postala toliko slaba u moralnim sposobnostima da to nije mogla prevazići sopstvenom snagom. Hrist je došao da u korist ljudskog roda pobedi apetit, podnošenjem najmoćnijeg testa u toj tački. Išao je putem iskušenja sam, bez ikoga da Mu pomogne ili da ga uteši. Sam se izborio sa silama tame i primenio je samokontrolu jaču od gladi ili smrti. Dužina ovog posta je najjači dokaz velike grešnosti ponižavajućeg apetita i njegove moći nad ljudskom porodicom.

Preko apetita, Sotona je ostvario propast Adama i Eve i kroz sve naredne naraštaje, to je bilo najjače oružje u iskvarivanju ljudske rase. Kako je Hrist uzeo ljudski oblik i bio podložan ljudskim slabostima, Sotona se nadao da će ga poraziti preko ovog moćnog sredstva i shodno tome je postavio svoje planove. Čim je Hristov dug post započeo, Sotona je bio prisutan sa ovim iskušenjima. Došao je obučen u svetlost, tvrdeći da je anđeo poslat od Božijeg prestola da saoseća sa Hristom i da ga oslobodi od Njegovog stanja patnje. Predstavio mu je da Bog ne želi da On prolazi kroz bol i samoodricanje, koje je očekivao. Tvrдио je da donosi poruku sa Neba da je Bog samo isplanirao da dokaže Hristovu voljnost da izdrži Njegov test.

Sotona Mu je rekao da je trebalo da se usmeri ka krvlju

umrljanim putem, ali ne i da njim putuje, da je kao Avram, iskušan da pokaže svoju savršenu poslušnost. Tvrдио je da je on anđeo koji je zaustavio Avramovu ruku, kada je nođ bio podignut da ubije Isaka i da je sada došao spasiti život Sinu Bođijem, oslobađajući ga bolne smrti izglađnjavanjem, i da će Mu pomoći u planu spasenja.

Sotona danas vara mnoge kao što je pokušao da prevari Hrista, tvrdeći da je on poslat sa Neba i da obavlja dobro delo za čovečanstvo. Masa ljudi je toliko zaslepljena zabludom da ne mogu primetiti njegov pravi karakter i poštuju ga kao Bođijeg glasnika, dok on radi na njihovoj večnoj propasti.

Ali Hrist je odbacio sva ova vešta iskušanja i ostao istrajan u svojoj nameri da sprovede bođanski plan. Neuspešan u jednoj tački, Sotona je sada pokušao na drugačiji način. Verujući da anđeoski lik koji je uzeo sprečava razotkrivanje, pravio se da sumnja u Hristovo bođanstvo, zbog Njegovog mršavog izgleda i neprijatne okoline.

Uzevši prirodu čoveka, Hrist nije bio jednak po izgledu sa nebeskim anđelima, međutim to je bilo jedno od poniženja koje je dobrovoljno prihvatio kada je postao čovekov Iskupitelj. Sotona se pozivao na to da ako je Hrist stvarno Sin Bođiji, trebao bi mu dati neki dokaz svog uzvišenog karaktera. Sugerisao je da Bog ne bi ostavio svog Sina u tako jadnom stanju. Izjavio je da je jedan od nebeskih anđela proteran na zemlju i da Njegov izgled ukazuje da je On taj pali anđeo, umesto da bude Kralj Neba. Skrenuo je pažnju na svoj prelepi izgled, obučen svetlošću i snagom, i uvredljivo je uporedio Hristov jad sa sopstvenom slavom.

Tvrдио je da ima direktnu nadležnost sa Neba da zahteva od Hrista dokaz da je On Sin Bođiji. Rugao Mu se da je jedan predstavnik anđela, a još manje njihov vrhovni Zapovednik, priznati Kralj na kraljevskim dvorovima i nagoveštavao da Njegov

sadašnji izgled ukazuje na to da je napušten od Boga i ljudi. Izjavio je da ako je On Sin Božiji jednak je sa Bogom i treba to da dokaže čineći čudo da olakša svoju glad. Zatim ga je pozvao da kamen pored Njegovih nogu pretvori u hleb, te pristao ako to bude učinjeno da se odmah odrekne svojih tvrdnji o nadmoćnosti i borba između njih dvojice će se zauvek završiti.

Sotona se ponadao da će na taj način uzdrmati Hristovo poverenje u svog Oca, koji Mu je dopustio da bude doveden u to stanje ekstremne patnje u pustinji, gde ljudska noga nikada nije kročila. Arhi-neprijatelj se nadao da bi pod silom očaja i ekstremne gladi, mogao navesti Hrista da u svoju korist upotrebi svoju čudesnu silu i na taj način da se sam otme iz Očevih ruku.

Okolnosti i Hristovo okruženje su bili takvi da bi iskušenje u ovom trenutku učinili posebno otežavajućim. Dugi post ga je fizički oslabio, patnje gladi su mu iscrpele vitalne funkcije, Njegov klonuli sistem je vapijao za hranom. Mogao je učiniti čudo u svoju korist i zadovoljiti glad koja ga je mučila, ali to ne bi bilo u skladu sa božanskim planom. Nije bio deo Njegove misije da vrši božansku silu za sopstvenu korist, to nikada nije ni učinio u svom zemaljskom životu. Sva Njegova su bila za dobrobit drugih.

Trpeći poniženje, glad i prezir, Isus je odbio Sotonu sa istim spisom za koji je naredio Mojsiju da ga ponovi pobunjenom Izraelu: „Čovek ne živi samo od hleba, nego i od svake objave koja izlazi iz Božijih usta.“ Ovom izjavom, a takođe i svojim primerom, Isus je pokazao da je nedostatak zemaljske hrane manje zlo od suočavanja sa Božijim neodobravanjem.

Postavši čovekova zamena i pobedivši tamo gde je čovek bio poražen, Hrist nije upotrebio svoju božansku silu da olakša sopstvenu patnju, jer pali čovek nije mogao činiti čuda da sačuva sebe od bola, a Hrist kao njegov predstavnik morao je podneti svoja iskušenja kao čovek, ostavljajući primer savršene vere i

poverenja u svog Nebeskog Oca.

Hrist je prepoznao Sotonu od početka, i zahtevalo je jaku samokontrolu da sluša tvrdnje ovog uvredljivog varalice, a da ne ukori njegove drske tvrdnje. Ali Spasitelj sveta nije bio isprovociran da mu pruži dokaz svoje božanske sile, niti da uđe u raspravu sa onim koji je izbačen iz Neba zbog vođenja pobune protiv vrhovnog Vladara univerzuma i čiji je pravi zločin bio odbijanje da prizna dostojanstvo Sina Božijeg. Naoružan verom u svog Nebeskog Oca, noseći u umu dragoceno sećanje na reči izgovorene sa Neba na svom krštenju, Isus je neuzdrman stajao u nenaseljenoj pustinji pred moćnim neprijateljom duša.

Nije bilo za Sina Božijeg da odstupi od svoje uzvišene misije, kako bi dokazao svoje božanstvo Sotoni, niti da se upušta u to da objašnjava razlog svog sadašnjeg poniženja i način na koji treba da deluje kao čovekov Iskupitelj. Kada bi ljudska deca sledila primer svog Spasitelja i kad ne bi razgovarali sa Sotonom, mnogi bi bili pošteđeni poraza od njegovih ruku. Šest hiljada godina je ovaj arhi-neprijatelj ratovao protiv Božije vladavine i stalna praksa je uvećala njegovu veštinu da obmanjuje i zavodi.

Međutim, Sotona je imao previše toga da izgubi da bi olako odustao od borbe. Znao je da bi se njegov uticaj smanjio ako bi Hrist izašao kao pobednik. Zato, da bi zastrašio Hrista svojom nadmoćnom snagom, preneo ga je u Jerusalim i postavio na vrh hrama. Sada je zahtevao od Njega da, ako je zaista Sin Božiji, treba da se baci sa te vrtoglave visine i na taj način ukaže na potpuno poverenje u zaštitničku brigu svoga Oca.

Greh pretpostavke leži blizu vrline savršene vere i poverenja u Boga, pa je Sotona nastojao da iskoristi Hristovu ljudskost i gurne ga preko linije poverenja u pretpostavku. Sada je priznao da je Hrist bio u pravu u pustinji, kada je položio tako savršeno poverenje u Oca, pa je sada navaljivao da još jedan dokaz Njegove potpune vere u Boga treba biti dat, bacanjem sa hrama.

Uveravao ga je da se nema čega plašiti, ako je On zaista Sin Božiji, jer će ga anđeli pridržati. Sotona je bio svestan da ako bi Hrist bio savladan da se baci sa hrama, kako bi dokazao njegovu tvrdnju o zaštiti svog Nebeskog Oca, On bi tim samim činom, pokazao slabost ljudske prirode.

Međutim, Isus je izašao kao pobednik iz drugog iskušenja, odbacujući greh pretpostavke. Dok je pokazivao savršeno poverenje u svog Oca, odbio je da dobrovoljno stavi sebe u takvu opasnost da bi bilo neophodno da Otac pokaže božansku silu kako bi spasio svog Sina od smrti. To bi bilo primoravanje Proviđenja da dođe da ga spasi, i na taj način bi propustio pružiti svom narodu savršen primer vere i poverenja u Boga.

Naš Spasitelj je pokazao potpuno poverenje da Njegov Nebeski Otac neće dozvoliti da On bude iskušavan više od onoga za šta mu je Otac dao snage da izdrži. Hrist nije dobrovoljno izlagao sebe opasnosti i znao je da ako sačuva svoj integritet, Božiji anđeo će biti poslat da ga izbavi od moći kušača, ako bude potrebno.

Nalazeći da nije savladao Hrista u drugom velikom iskušenju, Sotona je postao uznemiren zbog rezultata njegovih napora. Stalna istrajnost Sina Božijeg ispunila ga je zebnjom, jer nije očekivao tako snažan otpor. Sada je pozvao u pomoć sve što je bilo na raspolaganju njegovoj sotonskoj prirodi u jednom zadnjem, moćnom pokušaju da zbuni i porazi Spasitelja. U svoja dva iskušenja, on je sakrio svoj pravi karakter i nameru, tvrdeći da je uzvišeni glasnik sa nebeskih dvorova. Ali sada je zbacio svu svoju masku, priznajući za sebe da je Knez Tame i polažući pravo na zemlju kao svoje carstvo.

Poveo je Isusa na visoku planinu i pokazao mu kraljevstva sveta, koja su se prostirala u širokom vidokrugu pred Njegovim očima. Sunčevi zraci su padali na gradove sa hramovima, na mermerne palate, plodne njive i vinograde, pozlaćujući tamne

kedrove Lebanona i plave vode Galileje. Isusove oči, u posljednje vreme toliko upoznate sa tamom i pustoši, gledale su u prizor neprevaziđene lepote i blagostanja. Zatim se čuo kušačev glas: „Daću ti vlast nad svima njima i njihovu slavu, jer je meni predata i dajem je kome hoću. Ako mi se, dakle, pokloniš, sva će vlast biti tvoja.“

Sotona je uneo svu svoju snagu da je upotrebi u ovom podsticaju, jer je njegova sudbina zavisila od rezultata njegovog truda. Tvrdio je da je svet njegovo carstvo i da je on Knez moći vazduha. Obećao je da će dati Hristu u posed sva carstva bez patnje ili opasnosti, ako bi učinio jedan ustupak, a to je da prizna Sotonu kao svog nadređenog i oda mu čast. Isplanirao je da ovo zadnje iskušenje bude najprivlačnije od svih. Hristov život je bio pun tuge, teškoća i sukoba. Siromaštvo i oskudica su ga pratili, čak su i zveri i ptice imali svoje domove, a Sin Čovečiji nije imao gde da zakloni svoju glavu. Beskućniku i bez prijatelja, kakav je bio, ponuđena su Mu moćna kraljevstva sveta i njihova slava samo da učini jednu stvar zauzvrat.

Isusove oči su se na trenutak zadržale na prizoru pred Njim, zatim se odlučno okrenuo od toga, odbijajući da gubi vreme sa kušačem samim pogledom na očaravajući predeo koji mu je on predstavio, a kada je Sotona zatražio da mu On oda počast, Hristov božanski gnev se probudio i nije više mogao tolerisati njegovu bogohulnu drskost, niti mu dozvoliti da ostane u Njegovom prisustvu. Ispoljio je svoj božanski autoritet i naredio Sotoni da odustane, govoreći: „Odlazi, Sotono! Jer, zapisano je: ‘Klanjaj se Gospodu, svome Bogu, i njemu jedinom služi.’“

Sotona je tražio od Hrista da mu da dokaz da je On Sin Božiji, i on je imao u ovom slučaju dokaz koji je tražio. Nije imao moć da izdrži svoje bezuslovno otpuštanje i bio je primoran da poslušna božansku naredbu. Uvijajući se od suzdržane mržnje i besa, pobunjeni zapovednik se povukao iz prisustva Iskupitelja

sveta. Sukob je bio završen. Hristova pobjeda je bila potpuna kao što je bio i Adamov neuspjeh.

Međutim, sukob je bio dugotrajan i naporan, pa je Hrist bio iscrpljen i pao je bez svijesti na zemlju sa bledilom smrti na svom licu. Zatim su mu nebeski anđeli služili, koji su mu se klanjali u kraljevskim dvorovima i koji su posmatrali Njegovu borbu sa bolnim zanimanjem, jačajući ga sa hranom, dok je ležao kao neko ko umire. Gledali su sa strahopoštovanjem i čuđenjem svog nebeskog Zapovednika kako prolazi kroz neizrecivu patnju da bi ostvario spasenje ljudi. Izdržao je teži test nego što bi čovjek ikada bio pozvan da podnese. Međutim, dok je ležao mršav i u patnji, anđeli su doneli poruke ljubavi i utehe od Oca i uverenje da je celo Nebo trijumfovalo u pobjedi koju je ostvario za ljude. Tako se veliko Hristovo srce ugrejalo i oživelo ponovo i postalo osnaženo za Njegov budući posao.

Cena iskupljenja ljudskog roda nikada ne može biti potpuno shvaćena od ljudi sve dok otkupljeni ne budu stajali sa Iskupiteljem kod Božijeg prestola. Zatim, kako se veličanstvena vrednost večne nagrade bude otvorila pred njihovim oduševljenim čulima i njihove oči budu videle čudesne slave besmrtnog života, podići će se pesma pobjede: „Jagnje zaklano dostojno je da primi moć i bogatstvo i mudrost i snagu i čast i slavu i blagoslov.“ „I čuo sam svako stvorenje“, reče Jovan, „koje je na nebu i na zemlji i ispod zemlje i na moru, i sve što je u njima, kako govori: ‘Onome koji sedi na prestolu i Jagnjetu neka je blagoslov i čast i slava i moć u vekove vekova.’“

Iako Sotona nije uspeo u svojim najmoćnijim iskušenjima, ipak nije odustao od svake nade, da bi mogao, u nekom budućem vremenu, biti uspješan u svojim naporima. Radovao se vremenu Hristove službe kada će imati prilike da isproba svoje lukavstvo protiv Njega. Sprečen i poražen, tek što se povukao sa mesta sukoba, već je počeo da kuje planove da zaslepi shvatanje Jevreja,

Božijeg odabranog naroda, da ne bi prepoznali u Hristu Iskupitelja sveta. Bio je odlučan da ispuni njihova srca zavišću, ljubomorom i mržnjom prema Sinu Božijem, kako ga ne bi prihvatili, već mu zagorčali život na zemlji što je više moguće.

Sotona je održao savet sa svojim anđelima što se tiče pravca kojim će ići kako bi sprečili narod da ima veru u Hrista kao Mesiju kog su Jevreji toliko dugo nestrpljivo iščekivali. Bio je razočaran i besan što nije u ničemu bio uspешan protiv Isusa svojim višestrukim iskušenjima. Ali sada je mislio da ako bi nadahnuo srca Hristovog sopstvenog naroda, da ne veruju da je On Obećani, mogao bi obeshrabriti Spasitelja u Njegovoj misiji i osigurati Jevreje kao svoje izvršioce da sprovedu njegove đavolske namere. Tako je otišao da radi na svoj suptilan način, nastojeći da ostvari strategijom ono što nije uspeo direktnim, ličnim naporom.

Poglavlje VII

SVADBA U KANI

Nakon toga, Isus se vratio u Jordan, kao što je prethodno navedeno, gde je Jovan objavio: „Evo Jagnjeta Božjeg koje odnosi greh sveta!“ U to vreme je takođe odabrao Jovana, Andreja, Simona, Filipa i Nataniela za svoje učenike, što je sve već rečeno u vezi sa istorijom Jovana Krstitelja. Isus je sada započeo veliko delo svog života.

Trebalo je da se obavi jedna svadba u Kani Galilejskoj. Mladienci su bili rođaci Josifa i Marije. Hrist je znao za ovo porodično okupljanje i da će se mnoge uticajne osobe okupiti tamo, tako da je u društvu svojih tek stečenih učenika stigao u Kanu. Čim se pročulo da je Isus došao u to mesto, posebna pozivnica je poslata Njemu i Njegovim prijateljima. To je i bila Njegova namera, pa je ulepšao svadbu svojim prisustvom.

Prilično dugo je bio odvojen od svoje majke. Tokom tog perioda, Jovan ga je krstio i izdržao je iskušenja u pustinji. Glasine su stigle do Marije u vezi sa njenim Sinom i Njegovim patnjama. Jovan, jedan od novih učenika je tražio Hrista i pronašao ga je u Njegovom poniženju, mršavog i sa znakovima velike fizičke i mentalne patnje. Isus, nevoljan da Jovan bude svedok Njegovog poniženja, ga je nežno, ali ipak odlučno otpustio iz svog prisustva. Hteo je da bude sam, nijedno ljudsko oko ne treba gledati Njegovu patnju, nijedno ljudsko srce neće biti pozvano da saoseća sa Njegovom nevoljom.

Učenik je tražio Mariju u njenoj kući i preneo joj slučaj svog susreta sa Isusom, kao i događaj Njegovog krštenja, kada se Božiji glas čuo u priznavanju Njegovog Sina, a prorok Jovan pokazao na Hrista, govoreći: „Evo Jagnjeta Božjeg koje odnosi greh

sveta!“ Trideset godina ova žena je čuvala dokaze da je Isus Sin Božiji, obećani Spasitelj sveta. Josif je umro i nije imala kome da poveri misli koje je negovala u svom srcu. Kolebala se između nade i zamršenih sumnji, ali uvek osećajući manje ili više uverenje da je njen sin zaista bio Obećani.

Bila je veoma tužna poslednja dva meseca, jer je bila razdvojena od svog sina koji je uvek bio veran i poslušan njenim željama. Majka udovica je žalila zbog patnji koje je Isus podneo u svojoj samoći. Njegovo Mesijanstvo je kod nje izazvalo duboku tugu kao i radost. Ipak, koliko god da joj je to bilo čudno, sreća ga je na svadbenoj gozbi, istog nežnog, savesnog sina, pa ipak ne baš istog, jer se Njegovo lice promenilo, videla je tragove žestokog sukoba u pustinji iskušenja i dokaz Njegove uzvišene misije u Njegovom svetom izrazu i blagom dostojanstvu Njegovog prisustva. Videla je da je u pratnji izvesnog broja mladih ljudi koji su mu se obraćali sa poštovanjem, nazivajući ga Učiteljom. Ovi pratioci su ispričali Mariji o predivnim stvarima koje su videli, ne samo na krštenju, već i tokom brojnih drugih prilika i završili su govoreći: „Našli smo onoga o kome su pisali Mojsije u Zakonu i Proroci: Isusa, Josifovog sina, iz Nazareta, koji je dugo očekivani Mesija.“

Marijinom srcu je bilo drago zbog ovog uverenja da su dugogodišnje negovane nade nestrpljivog iščekivanja bile zaista istinite. Bilo bi zaista čudno da se sa ovom dubokom i svetom radošću nije pomešao prirodan majčinski ponos. Međutim, gosti su se okupili i vreme je prolazilo. Na kraju se desio slučaj koji je izazvao mnogo zbunjenosti i žaljenja. Otkriveno je da je iz nekog razloga nestalo vina. Vino koje se koristilo je bilo čisti sok od grožđa i bilo je nemoguće nabaviti ga u te kasne sate. Bilo je neuobičajeno izostaviti ga u ovakvim prilikama, pa se Hristova majka, koja je u svojstvu rođake imala istaknutu ulogu da odigra na svadbi, obratila svom sinu, govoreći: „Nemaju

vina.“ U ovom razgovoru je bio skriven zahtev, odnosno sugestija da Onaj kome je sve bilo moguće ispuni njihove potrebe. Međutim, Isus je odgovorio: „Šta ja imam s tim, ženo? Moj čas još nije došao.“

Njegovo ponašanje je bilo uljudno, ali ipak odlučno, namera mu je bila da nauči Mariju da je njeno vreme da ga kontroliše kao majka bilo završeno. Njegovo silno delo je sada bilo pred Njim i niko ne sme upravljati vršenjem Njegove božanske sile. Postojala je opasnost da će Marija postati drska zbog svog odnosa sa Hristom i da će osećati da polaže posebna prava na Njega. Kao Sin Svevišnjega i Spasitelj sveta, nikakve zemaljske veze ga ne smeju zadržavati od Njegove božanske misije, niti uticati na pravac kojim mora ići. Bilo je neophodno da bude slobodan od svakog ličnog obzira, spreman da vrši volju svog Oca na Nebesima.

Isus je nežno voleo svoju majku, trideset godina je bio podređen roditeljskoj kontroli, ali sada je došlo vreme da On ide Očevim poslom. Ukoravajući svoju majku, Isus je takođe ukorio veliku klasu onih koji su imali idolopokloničku ljubav prema svojoj porodici i dozvolili da ih rodbinske veze odvoje od službe Bogu. Ljudska ljubav je sveta osobina, ali joj se ne sme dozvoliti da ometa naše versko iskustvo, ili da odvoji naša srca od Boga.

Budući Hristov život je bio iscrtan pred Njim. Njegova božanska sila je bila skrivena, čekao je u senci i poniženju trideset godina i nije bio u žurbi da deluje dok ne dođe pravi trenutak. Međutim, Marija, sa ponosom u svom srcu, čeznula je da ga vidi kako dokazuje zvanicama da je On zaista počastvovan od Boga. Činilo joj se da je to povoljna prilika da uveri okupljene ljude u Njegovu božansku silu, čineći čudo pred njihovim očima, što bi ga stavilo na položaj koji treba da zauzme pred Jevrejima. Ali odgovorio je da Njegov čas još nije došao. Njegovo vreme da bude poštovan i slavljen kao Kralj nije još došlo, Njegova

sudbina je bila da bude Čovek bola i upoznat sa bolestima.

Zemaljski odnos Hrista sa njegovom majkom je bio završen. Onaj koji je bio njen pokorni sin je sada bio njen božanski Gospod. Njena jedina nada, zajedno sa ostatkom čovečanstva, bila je da veruje u Njega kao Iskupitelja sveta i preda Mu se u poslušnosti koja se podrazumeva. Zastrašujuća zabluda Rimske crkve uzdiže Hristovu majku izjednačavajući je sa Sinom večnoga Boga, ali On, Spasitelj, postavlja stvari u veoma drugačijem svetlu i na jasan način ukazuje da rodbinska veza između njih nju ni na koji način ne uzdiže na Njegov nivo, niti joj osigurava budućnost. Ljudska saosećanja više ne smeju uticati na Onog čija je misija za svet.

Hristova majka je razumela karakter svog Sina i poklonila se u pokornosti Njegovoj volji. Znala je da će se povinovati njenom zahtevu, ako je najbolje da uradi tako. Njeno ponašanje je dokazivalo njenu savršenu veru u Njegovu mudrost i silu i na tu veru je Isus odgovorio čudom koje je usledilo. Marija je verovala da je Isus bio u stanju da učini ono što je želela od Njega i ona je bila izuzetno zabrinuta da sve u vezi svadbe bude pravilno uređeno i da sve prođe sa odgovarajućim počastima. Rekla je onima koji su služili: „Što god vam kaže, učinite.“ Tako je uradila sve što je mogla da pripremi put.

Šest kamenih ćupova za vodu je stajalo na ulazu u kuću. Isus je uputio sluge da napune ove ćupove vodom. Oni su spremno poslušali ovu neobičnu naredbu. Vino je bilo potrebno za skorouotrebu i Isus je zapovedio: „Zahvatite sada i odnesite domaćinu svadbe.“ Sluge su gledale sa čuđenjem kako umesto čiste vode, kojom su upravo napunili ove sudove, teče vino. Ni domaćin svadbe, ni gosti nisu uglavnom bili svesni da su zalihe vina nestale, tako da nakon što ga je probao, domaćin je bio zapanjen, jer je bilo bolje od bilo kog vina koje je ikada ranije pio i veoma drugačije od onog koje se služilo na početku svadbe.

Obratio se mladoženji govoreći: „Svaki čovek iznosi najpre dobro vino, a kad ljudi njega popiju, onda lošije. A ti si čuvao dobro vino sve do sada.“ Ovim čudom Isus objašnjava istinu da dok svet predstavlja svoje najbolje darove na početku, da fascinira čula i ugodi oku, On daje dobre darove uvek sveže i nove na kraju. Njihov ukus nikada ne postaje bljutav, srcu se nikada ne gade i ne postaju mu dosadni. Zadovoljstva sveta su nezadovoljavajuća, njegovo vino se pretvara u gorčinu, njegova radost u sumornost. Ono što počinje sa pesmama i veseljem, završava se zamorom i gađenjem. Međutim, Isus obezbeđuje gozbu za dušu koja nikad ne prestaje da daje zadovoljstvo i radost. Svaki novi dar povećava mogućnost primaoca da ceni i uživa u Gospodnjim blagoslovima. On daje, ne sa ograničenjem, već i iznad onoga što se traži i očekuje.

Ovaj Hristov dar svadbenoj večeri je bio znak onoga što je potrebno za spasenje. Voda je predstavljala krštenje u Njegovoj smrti, vino, prolivanje Njegove krvi za pročišćenje grehova sveta. Ono što je bilo dato svatovima je bilo obilno, a ništa manje nije obilno ono što se daje za iskorenjivanje bezakonja ljudi.

Isus se tek vratio sa svog dugog posta u pustinji, gde je pretrpeo patnju kako bi prekinuo moć apetita nad čovekom, koja je, između ostalog zla, navodila na slobodnu upotrebu opojnog pića. Hrist nije dao za svatove vino dobijeno fermentacijom ili kvarenjem koje je imalo opojno svojstvo, već čist sok od grožđa, bistar i pročišćen. Imao je dejstvo da uskladi ukus sa zdravim apetitom.

Gosti su komentarisali kvalitet vina i odmah su se raspitivali što je podstaklo sluge da opišu predivno delo koje je mladi Galilejac učinio. Zvanice su slušale sa neuzdržanim divljenjem i razmenili su reči sumnje i iznenađenja. Na kraju su tražili Isusa, kako bi mu odali dužno poštovanje i saznali kako je uradio ovo čudesno pretvaranje vode u vino, ali ga nisu mogli naći. On je,

sa dostojanstvenom jednostavnošću, učinio čudo, pa se zatim tiho povukao.

Kada je utvrđeno da je Isus zaista otišao, pažnja zvanica je bila usmerena na Njegove učenike koji su ostali. Po prvi put su dobili priliku da priznaju da veruju u Isusa iz Nazareta, Spasitelja sveta. Jovan je ispričao šta je čuo i video od Njegovih učenja. Pričao je o predivnim prizorima u vreme Isusovog krštenja, od strane Jovana proroka u reci Jordan, kako su se svetlost i slava sa Neba spustili na Njega u obliku goluba, dok je glas sa vedrog neba objavio da je On Sin Večnoga Oca. Jovan je ispričao ove činjenice sa ubedljivom jasnoćom i preciznošću. Probudila se radoznalost svih prisutnih i mnogi željni koji su čekali i čeznuli za Mesijom su mislili da je zaista moguće da bi to mogao biti Obećani Izraela.

Vesti o čudu koje je učinio Isus su se proširile po celoj toj oblasti i čak su stigle do Jerusalima. Sveštenici i starešine su slušali sa čuđenjem. Tražili su sa novim interesovanjem proročanstva koja su ukazivala na Hristov dolazak. Postojala je najveća želja da se sazna cilj i misija ovog novog Učitelja, koji je došao među narod na tako nenametljiv način, a ipak je uradio ono što nijedan čovek nije ikada. Za razliku od fariseja i drugih velikodostojnika koji su održavali strogu odvojenost, On se pridružio mešovitom mnoštvu na svadbenom skupu i dok ni senka ovozemaljske lakomislenosti nije uprljala Njegovo ponašanje, ozvanio je društveno okupljanje svojim prisustvom.

Ovde je lekcija za Hristove učenike iz svih vremena, da se ne isključuju iz društva, odričući se svakog društvenog zajedništva i tražeći strogu odvojenost od drugih ljudskih bića. Da bismo doprli do svih društvenih slojeva, moramo se sresti sa njima tamo gde su, jer će nas oni retko tražiti po sopstvenoj volji. Srca muškaraca i žena nisu dirnuta božanskom istinom samo sa govornice. Hrist je probudio njihovo interesovanje idući među njih

kao Onaj koji je želeo njihovo dobro. Tražio ih je u njihovim svakodnevnim zanimanjima i pokazivao je stvarno interesovanje za njihove svetovne poslove. Unosio je svoje pouke u domove ljudi, okupljajući čitave porodice u njihovim kućama pod uticajem svog božanskog prisustva. Njegova snažna lična saosećanja su mu pomogla da pridobije srca za svoj cilj.

Primer velikog Gospodara treba da bude pažljivo praćen od strane Njegovih sluga. Koliko god korisni i poučni mogu biti njihovi javni govori, treba da zapamte da postoji još jedna oblast delovanja, skromnija možda, ali puna obećavajućih i obilnih žetvi. Nalazi se u skromnim životima, kao i u pretencioznim palatama velikih, na skupu gostoprimstva i okupljanja radi beza-zlenog društvenog uživanja.

Isusov pravac u tom pogledu je bio u direktnoj suprotnosti sa ekskluzivnošću jevrejskih vođa. Oni su se ogradili od saosećanja sa narodom i nisu gledali nikakvu korist za narod, niti njegovu prijateljstvo. Ali Hrist se povezo sa interesima čovečanstva i tako bi trebali i oni koji propovedaju Njegovu reč. Ovo, međutim, ne bi trebalo raditi iz želje da se zadovolje sklonosti ka ličnom uživanju, ili zbog ljubavi prema promeni i zadovoljstvu, već u cilju prihvatanja svake prilike da se čini dobro i da se upali svetlost istine u srcima ljudi, održavajući život čistim i neiskvarenim ludostima i taštinama društva.

Poseban cilj Isusovog prisustvovanja svadbenom slavlju je bio da započne razbijanje ekskluzivnosti koja je postojala u jevrejskom narodu i da otvori put za njihovo slobodnije druženje sa ljudima. Nije došao samo kao Mesija Jevrejima, već i kao Iskupitelj svetu. Fariseji i starešine su se uzdržavali da se druže sa bilo kojim društvenim slojem, osim svojim. Držali su se po strani, ne samo od neznabožaca, već i od većine svog sopstvenog naroda, a njihovo učenje je navodilo sve slojeve da se izdvoje od ostatka sveta, na način proračunat da ih učini samopravednim,

sebičnim i netolerantnim. Ovo rigorozno odvajanje i fanatizam fariseja je ograničilo njihov uticaj i stvorilo predrasude koje je Hrist uklonio, da bi uticaj Njegove misije mogli da oseće svi društveni slojevi.

Oni koji misle da će sačuvati svoju veru unutar kamenih zidova kako bi izbegli zagađenje svetom, gube zlatne prilike da prosvetle i doprinesu čovečanstvu. Spasitelj je tražio ljude na javnim ulicama, u privatnim kućama, na čamcima, u sinagogama, na obalama jezera i na svadbenim gozbama. Proveo je puno vremena na planinama, učestvujući u aktivnoj molitvi, kako bi bio spreman za dalji sukob, ojačan za svoj aktivni rad među ljudima u stvarnom životu, prosvetljujući i izbavljajući siromašne, bolesne, neuke i one vezane Sotoninim lancima, kao i učeći bogate i poštovane.

Hristova služba je bila u izrazitoj suprotnosti sa službom jevrejskih starešina. Distancirali su se od saosećanja sa ljudima, smatrajući da su oni omiljeni Bogu, imali su lažan, nepriličan izgled pravednosti i dostojanstva. Jevreji su se do sada toliko odvojili od drevnih učenja Jehove, da su verovali da će biti pravedni u Božijim očima i primiti ispunjenje Njegovih obećanja, ako se budu strogo držali svakog slova zakona koji im je dat od Mojsija.

Revnost kojom su pratili učenja starešina davala im je atmosferu velike pobožnosti. Nezadovoljni obavljanjem onih službi koje im je Bog odredio preko Mojsija, stalno su posezali za strožijim i težim dužnostima. Merili su svoju svetost mnoštvom svojih obreda, dok su im srca bila ispunjena licemerstvom, ponosom i pohlepom. Božije prokletstvo je bilo na njima zbog njihovog bezakonja, dok su propovedali da su jedini pravedni narod na zemlji.

Prihvatili su neposvećena i nejasna tumačenja zakona, dodavali su tradiciju na tradiciju, ograničili su slobodu mišljenja i

delovanja, dok se zapovesti, uredbe i Božija služba nisu izgubili u neprekidnom krugu besmislenih rituala i obreda. Njihova religija je bila jaram ropstva. Postali su toliko okovani da je bilo nemoguće za njih da obavljaju osnovne životne dužnosti, bez zapošljavanja neznabožaca da obavljaju mnoge stvari koje su bile zabranjene Jevrejima da rade zbog straha da će se onečistiti. Bili su u stalnom strahu da će se onečistiti. Stalno bavljenje tim stvarima je učinilo njihove umove zakržljanim i suzilo je orbitu njihovih života.

Isus je započeo posao reformacije, dovodeći sebe u blisko saosećanje sa čovečanstvom. Bio je Jevrej i isplanirao je da ostavi savršeni obrazac onoga koji je bio Jevrej iznutra. Dok je ukorio fariseje zbog njihove uobražene pobožnosti, nastojeći da oslobodi ljude od besmislenog iznuđivanja koje ih je obavezivalo, pokazao je najveće poštovanje za Božiji zakon i učio je poslušnosti njegovih propisa.

Isus je prekorio neumerenost, samopovlašćivanje i ludost, a ipak je bio društven po svojoj prirodi. Prihvatao je pozive da večera sa učenicima i plemenitima, kao i sa siromašnima i bolesnima. U takvim prilikama, Njegov govor je uzdizao i bio poučan, držeći slušaoce u oduševljenju. Nije davao mesta prikazima raskalašnosti i raspusnosti, a ipak bezazlena sreća mu je bila prijatna. Jevrejski brak je bio svečana i upečatljiva prilika, zadovoljstvo i radost koji nisu bili neugodni Sinu Čovečijem. Ovo čudo je jasno ukazivalo ka razbijanju jevrejskih predrasuda. Isusovi učenici su naučili lekciju saosećanja i plemenitosti iz toga. Privukao je svoje rođake toplom ljubavlju i kada je krenuo za Kapernaum, oni su ga pratili.

Prisustvujući ovoj svečanosti, Isus je odobrio brak kao božansku ustanovu, i kroz svu Njegovu naknadnu službu, pridavao je bračnom zavetu značajno poštovanje ilustrujući mnoge važne istine kroz brak.

Isus je dalje nastavio da se predstavlja sopstvenom narodu u svom pravom karakteru. Otišao je u Nazaret, gde je bio poznat kao skroman zanatlija i ušao je u sinagogu na Šabat. Kao što je bio običaj, starešina je čitao proroke i opominjao ljude da se nastave nadati Onom koji dolazi, koji će uvesti slavnu vladavinu i pokoriti svako ugnjetavanje. Gledao je da oživi veru i hrabrost Jevreja, ponavljajući dokaze o Mesijinom skorom dolasku, posebno se baveći kraljevskom moći i slavnim veličanstvom koje će pratiti Njegov dolazak. Održavao je pred svojim slušaocima zamisao da će Hrist vladati na zemaljskom prestolu u Jerusalimu i da će Njegovo kraljevstvo biti zemaljsko. Učio ih je da će se Mesija pojaviti kao zapovednik vojskama, da pokori pagane i da izbavi Izrael od ugnjetavanja njegovih neprijatelja.

Na kraju službe, Isus je ustao sa mirnim dostojanstvom i zatražio je da mu daju knjigu proroka Isaije. „On je otvorio svitak i našao mesto gde je bilo napisano: ‘Gospodnji Duh je na meni, jer me je Bog pomazao da objavim dobru vest siromašnima, da iscelim one slomljenog srca, da propovedam oslobođenje zarobljenima i vraćanje vida slepima, da pustim potlačene na slobodu, da propovedam Gospodnju godinu milosti.’ Tada je smotao svitak, vratio ga poslužitelju i seo. Oči svih u sinagogi bile su uprte u njega. I rekao im je: ‘Danas su se ispunile ove reči iz Pisma koje ste upravo čuli.’ I svi su mu odobravali i divili se rečima blagodatni koje su izlazile iz njegovih usta.“

Svi su shvatili da se knjiga koju je Isus čitao odnosila na dolazak Mesije i Njegovo delo. Kada je Spasitelj objasnio reči koje je čitao i ukazao na svetu Mesijinu službu – izbavitelja ugnjetavanih, oslobodioca zarobljenih, iscelitelja bolesnih, koji vraća vid slepima i otkriva svetu svetlost istine – ljudi su bili oduševljeni mudročću i silom Njegovih reči i odgovorili su na njih sa vatrenim aminima i hvalama Gospodu. Isus nije bio učen u proročkim školama, međutim ni najučeniiji rabini nisu mogli

govoriti sa više samouverenja i autoriteta od ovog mladog Galilejca.

Njegov upečatljiv stav, važnost Njegovih reči i božanska svetlost koja je blistala sa Njegovog lica, oduševilo je ljude sa silom koju nikada pre nisu iskusili, dok je Isus stajao pred njima, živi tumač proročkih reči koje su govorele o Njemu. Ali kada je izjavio: „Danas su se ispunile ove reči iz Pisma koje ste upravo čuli.“, umovi Njegovih slušaoca su se vratili razmatranju kakve su tvrdnje ovog čoveka za Mesijanstvo – najviši položaj koji čovek može zauzeti.

Interesovanje zbora se potpuno probudilo, a njihova srca su bila uskovitlana radošću, ali Sotona je bio blizu da sugeriše sumnje i neverstvo, pa su se prisetili ko je bio taj koji im se obratio kao slepima i zarobljenima u ropstvu kojima je bila potrebna posebna pomoć. Mnogi od ovih prisutnih su bili upoznati sa Isusovim poniznim životom, kao sinom stolara, koji je obavljao svoj zanat sa svojim ocem Josifom. On nije tvrdio da je veći od drugih, a kuća mu je bila među siromašnim i skromnim.

Očekivani jevrejski Mesija je bio u oštroj suprotnosti sa ovim poniznim čovekom. Verovali su da će On doći sa čašću i slavom i da će uspostaviti Davidov presto vojnom silom. I oni su gundali: Ovo ne može biti Onaj koji će iskupiti Izrael. Zar nije ovaj Isus, Josifov sin, čijeg oca i majku znamo? I oni su odbili da mu poveruju ako im ne da neki izraziti znak. Otvorili su svoja srca neverstvu i predrasude su ih obuzele i zaslepile njihovo rasuđivanje, tako da nisu uzeli u obzir dokaze koji su im već dati kada su im se srca oduševila sa spoznajom da je njihov Iskupitelj Onaj koji im se obratio.

Međutim, Isus im je sada pokazao znak svog božanskog karaktera otkrivajući im tajne njihovih umova. „Sigurno ćete na mene primeniti ovu izreku: ‘Lekaru, izleči sam sebe!’ I reći ćete: ‘Učini i ovde, u svom zavičaju, ono što smo čuli da se dogodilo

u Kapernaumu'. I još je rekao: 'Zaista, kažem vam, nijedan prorok nije prihvaćen u svom zavičaju. Istinu vam kažem: Bilo je mnogo udovica u Izraelu u Ilijino vreme, kad je nebo bilo zatvoreno tri godine i šest meseci, tako da je u celoj zemlji nastala velika glad, ali Ilija nije bio poslat nijednoj od tih žena nego samo udovici u Sarepti, u sidonskoj zemlji. Isto tako, u vreme proroka Jeliseja u Izraelu je bilo mnogo gubavaca, ali nijedan od njih nije bio očišćen osim Nemana, Sirijca.'

Isus je čitao najdublje misli onih koji su bili pred Njim i dočekao je njihovo ispitivanje nadovezujući se na događaje iz života proroka. Ovim ljudima koje je Bog odabrao za posebno i važno delo nije bilo dozvoljeno da rade za otvrde i neverujuće ljude. Ali oni koji su imali srca da osete i veru da poveruju, bili su posebno privilegovani dokazima Božije sile prikazane preko Njegovih proroka.

Otpadništvom Izraela u Ilijino vreme, Isus je ilustrovao pravo stanje ljudi kojima se obraćao. Neverstvo i samouzdizanje drevnog jevrejskog naroda je izazvalo da Bog zaobiđe mnoge udovice u Izraelu i siromašne i bolesne tamo, da pronade utočište za svog slugu među neznabošcima i da ga stavi pod brigu paganke, koja je na taj način bila posebno privilegovana i koja je živela u strogom skladu sa svetlošću koju je imala. Bog je takođe zaobišao mnoge gubavce u Izraelu, zbog toga što su ih njihovo neverstvo i zloupotreba plemenitih privilegija stavili u položaj gde On nije mogao pokazati svoju silu u njihovu korist. S druge strane, neznabožac plemić, koji je živio verno po svom osvedočenju o dobru i u potpunosti sa svojim najvišim privilegijama, ali koji je osetio svoju veliku potrebu da pomogne i čije se srce otvorilo da primi Hristove pouke, u Božijim očima je bio zaslužniji za Njegove posebne privilegije, pa je očišćen od svoje gube, a i prosvetljen u vezi sa božanskom istinom.

Ovde je Isus učio važnu pouku koju treba da prihvate svi

koji propovedaju u Njegovo ime do kraja vremena. Ta pouka je: Čak i neznabošci koji žive po svetlosti koju imaju, čineći pravo onoliko koliko su sposobni da razlikuju ispravno od pogrešnog, gledani su sa većom naklonošću od Boga od onih koji imajući veliku svetlost, polažu visoke pretenzije na pobožnost, a čiji svakodnevnici životi su u suprotnosti sa njihovim ispovedanjem. Tako je Isus stajao pred Jevrejima, mirno otkrivajući njihove skrivene misli, ubeđujući ih u gorku istinu o njihovoj nepravednosti. Svaka reč je sekla kao nož, dok su im njihovi kvarni životi i zlo neverstvo bili izneti pred njih. Sada su prezirali veru i poštovanje na koje ih je Isus u početku nadahnuo i odbili su da prihvate da je ovaj čovek, koji je nikao iz siromaštva i poniznosti bio iko drugi do običan čovek. Neće imati nijednog kralja koji je došao bez bogatstva i časti i koji nije stajao na čelu velikih legija.

Njihova nevera je rodila zlobu. Sotona je kontrolisao njihove umove i oni su povikali protiv Spasitelja sa gnevom i mržnjom. Skup se razišao i zli ljudi su se dokopali Isusa, izbacujući ga iz sinagoge i izvan svog grada i ubili bi ga da su mogli to da urade. Svi su bili nestrpljivi da ga ubiju. Brzo su ga odveli na ivicu strme litice, sa namerom da ga naglavačke bace odatle. Uzvici i kletve su ispunili vazduh. Neki su bacali kamenje i zemlju na Njega, ali je On iznenada nestao iz njihovog okruženja, nisu znali ni kako ni kada. Božiji anđeli su brinuli o Isusu usred te razbesnele rulje i sačuvali mu život. Nebeski glasnici su bili pored Njega u sinagogi dok je govorio i pratili su ga dok je bio guran od neverujućih, razbesnelih Jevreja. Ti anđeli su zaslepeli oči toj razbesneloj gomili i sproveli su Isusa na bezbedno mesto.

Poglavlje VIII

ČIŠĆENJE HRAMA

U vreme Pashe, kada je Jerusalim bio prepun ljudi koji su dolazili izdaleka da proslave ovaj veliki godišnji praznik, Isus se sa svojim učenicima pomešao sa okupljenom gomilom. Bilo je rano ujutru, a već se veliko mnoštvo uputilo prema hramu. Kada je Isus ušao, bio je ogorčen što je našao da je dvorište hrama uređeno kao stočna pijaca i kao mesto opšte trgovine. Ne samo da je bilo štala za životinje, već su i sami sveštenici radili kao mešetari i razmenjivači. Bio je običaj da svako ko prisustvuje Pashi donese malo novca, koji se plaćao sveštenicima na ulazu u hram.

Od razmene stranih kovanica i različitih apoena novca da bi se izašlo u susret strancima, posao primanja ovih priloga se razvio u sramnu trgovinu i u izvor velike zarade za sveštenike. Mnogi su došli izdaleka i nisu mogli poneti svoje žrtvene prinose. Pod izgovorom da se izlazi u susret takvim osobama, u spoljnom dvorištu su se nalazili stoka, ovce, golubovi i vrapci za prodaju po previsokim cenama. Posledična zbrka je ukazivala na bučnu stočnu pijacu, umesto na sveti Božiji hram. Moglo se čuti glasno cenkanje, kupovina i prodaja, mukanje stoke, blejanje ovaca i gukanje golubova pomešano sa zveckanjem novčića i žustrim raspravama. Veliki broj životinja je bio godišnje žrtvovan na Pashi, čime su prodaje u hramu bile ogromne. Nakupci su ostvarivali veliki profit, koji se delio sa pohlepnim sveštenstvom i ljudima na vlasti među Jevrejima. Ovi licemerni špekulanti su, pod maskom svoje svete profesije, upražnjavali sve vrste iznude i učinili svoju svetu službu izvorom ličnih prihoda.

Zbrka glasova, zvuci životinja i galama njihovih goniča su

stvarali takvu konfuziju odmah izvan svetih pregrada da su unutar njih vernici bili ometani, a reči upućene Svevišnjem su bile ugušene u metežu koji je okupirao hram podignut za Njegovu slavu. Ipak, Jevreji su bili izuzetno ponosni na svoju pobožnost i uporni u površnim običajima i formama. Radovali su se zbog svog hrama i smatrali su svaku negativnu reč o njemu bogohuljenjem. Bili su strogi u vršenju obreda koji su imali veze sa hramom, a ipak su dopuštali da ljubav prema novcu i moći nadvlada njihovu savest, dok nisu postali jedva svesni koliko su se udaljili od prvobitne čistote žrtvenog obreda, koji je uspostavio sam Bog.

Kada se Gospod spustio na Sinajsku goru, mesto je bilo posvećeno Njegovim prisustvom. Božanska naredba je bila data Mojsiju da postavi granice oko gore i posveti je, a Božija reč se čula u upozorenju: „Pazite da se ne penjete na goru i da ne dotaknete njeno podnožje. Ko se god dotakne gore, biće pogubljen. Nijedna ruka neka se ne dotakne prestupnika, nego neka bude kamenovan ili ustreljen. Bilo da je to životinja ili čovek, neće ostati u životu.“ Svi ljudi su bili očišćeni i posvećeni za prisustvo Gospoda. U jasnoj suprotnosti ovom primeru, sveti hram, posvećen Svemoćnom, je načinjen pijacom i kućom trgovačkom.

Kako se mladi Galilejac približio ogradi, sagnuo se i pokušio bič od malih kožnih traka, koji je korišćen u teranju nekih životinja. Isus se popeo hramskim stepenicama i pretražio je prizor mirnim i dostojanstvenim pogledom. Video je i čuo trgovinu i cenjkanje. Njegov izraz je postao strog i strašan. Oči mnogih su se instinktivno okrenule da pogledaju ovog stranca, njihov pogled je ostao prikovan na Njemu. Ostali su pratili njihov primer dok ga celo mnoštvo nije gledalo pogledom mešavine straha i čuđenja.

Instinktivno su osetili da ovaj Čovek čita njihove najdublje misli i njihove skrivene motive postupaka. Neki su pokušali da

sakriju svoja lica kao da su njihova zla dela ispisana na njihovim licima da ih ne bi primetile te ispitivačke oči.

Zbrka se prigušila. Prestao je zvuk trgovine i cenjkanja. Tišina je postala mučna. Osećaj strahopoštovanja je nadjačao ceo skup. Izgledalo je kao da stoje pred Božijim sudom da odgovoraju za svoja dela. Veličanstvo Neba je stajalo kao što će Sudija stajati u poslednji dan i svako iz velikog mnoštva ga priznati za svog Gospodara. Njegove oči su prelazile preko mnoštva, ciljajući svakog pojedinca. Izgledalo je kao da se Njegova pojava nadvila nad njima u zapovedničkom dostojanstvu, a božanska svetlost je osvetlila Njegovo lice. Progovorio je i Njegov jasan, odzvanjajući glas, odbijajući se od lukova hrama, bio je kao glas koji je potresao Sinajsku goru u prošlosti: „Moj dom će se zvati dom molitve, a vi od njega pravite ‘razbojničku jazbinu!’“

Polako je sišao stepenicama i sa podignutim bičem, koji u Njegovoj ruci kao da se promenio u kraljevsku palicu, naredio je grupi trgovaca da napuste svete granice hrama i zatim pakupe svoju robu. Sa uzvišenom revnošću i ozbiljnošću koju nikada ranije nije pokazao, prevrnuo je stolove razmenjivača novca i novčići su pali, glasno odzvanjajući po mermernom podu. Ni najjači, ni najprkosniji nisu doveli u pitanje Njegov autoritet, već su sa užurbanom poslušnošću velikodostojnici hrama, sveštenici špekulanti, trgovci stokom i mešetari, požurili da se sklone iz Njegovog prisustva. Ni najveće škrtice se nisu zaustavile da pakupe svoj idolopoklonički novac, već su pobjegli ni ne razmišljajući o svojim grešno stečenim dobitcima.

Sve životinje i ptice su požurile da izađu izvan svetih prostorija. Panični strah je preplavio mnoštvo koje je osetilo natkriljeno Hristovo božanstvo. Krici užasa su se oteli sa stotine prebledelih usana dok je mnoštvo glavom bez obzira jurilo da napusti mesto. Isus ih nije udarao sa bičem od traka, ali je njihovim krivim očima, to jednostavno oruđe izgledalo kao blistavi, ljuti

mačevi, koji kruže u svim pravcima i prete da ih poseku. Čak su i učenici zadržali od straha i bili su pogođeni strahopoštovanjem Isusovim rečima i ponašanjem, koje se razlikovalo od uobičajenog ponašanja krotkog i poniznog čoveka iz Galileje. Međutim, setili su se da je zapisano o Njemu: „Revnost za tvoj dom izjeće me.“ Ubrzo je mnoštvo, sa svojom stokom, svojim ovcama, golubovima i vrapcima, bilo daleko od Gospodnjeg hrama. Dvorišta su bila slobodna od nesvete trgovine, a duboka tišina i svečanost su se spustili na prethodnu scenu konfuzije. Ako je prisustvo Gospoda posvetilo goru, Njegovo prisustvo je jednako posvetilo hram podignut u Njegovu čast.

Kako je lako ta velika gomila mogla odoleti autoritetu jednog čoveka, ali ih je sila Njegovog božanstva preplavila konfuzijom i osećajem njihove krivice. Nisu imali snage da odole božanskom autoritetu Spasitelja sveta. Skrnavitelji Božijeg svetog mesta su bili oterani iz njegovih prostorija od Veličanstva Neba.

Nakon što je hram bio očišćen, Isusovo ponašanje se promenilo; zastrašujuće veličanstvo na Njegovom licu je ustupilo mesto izrazu nežnog saosećanja. Gledao je na bežeće mnoštvo očima punim tuge i saosećanja. Bilo je nekih koji su ostali, zadržani neodoljivom privlačnošću Njegovog prisustva. Bili su bez straha od Njegovog zastrašujućeg dostojanstva, srca su im sa ljubavlju i nadom bila privučena Njemu. Ti ljudi nisu bili veliki i moćni, koji su očekivali da ga impresioniraju osećajem svoje veličine, oni su bili siromašni, bolesni i unesrećeni.

Nakon što su kupci, prodavci i promiskuitetno mnoštvo sa svojom robom bili isterani, Isus je izlečio bolesne koji su pohrlili Njemu. Bolesni su bili izlečeni, slepi su primili svoj vid, nemi su hvalili Boga sa oslobođenim jezicima, hromi su skakali od radosti i demoni su bili isterani iz onih koje su dugo mučili. Majke, blede od brige i pažnja, su dovele svoje umiruće bebe da prime Njegov blagoslov. On ih je obuhvatio nežno u svom

naručju i vratio ih je u ruke njihovih majki zdrave i snažne.

To je bio prizor vredan Gospodnjeg hrama. Onaj koji je malo pre toga stajao na stepenicama poput anđela osвете, sada je postao glasnik milosti, umirujući tugu potlačenih, ohrabrujući očajne, oslobađajući patnike. Stotine, koji su došli tu slabi i bez nade, vratilo se sa Pashe svojim kućama, sa zdravljem u telu i prosvetljenog uma.

U međuvremenu ljudi su se polako vraćali. Delimično su se oporavili od panike koja ih je obuzela, ali su im lica imala izraz neodlučnosti i straha koji se nisu mogli sakriti. Gledali su sa čuđenjem Isusova dela, posmatrajući više čudesnih izlečenja nego što ih je ikada bilo ranije. Jevreji su znali da Isusov čin čišćenja hrama od njegovih bogohulnih špekulanata, nije bio prikaz ljudske sile. Osetili su i postali svesni božanskog autoriteta koji je nadahnuo Isusa i koji ga je uzdigao iznad ljudskosti i to je bilo dovoljno da ih navede da mu se klanjaju pred Njegovim stopama. Međutim, bili su odlučni da Mu ne poveruju. Plašili su se da će ovaj ponizni Galilejac oteti od njih moć nad narodom svojim većim delima i nadljudskim autoritetom. Njihovi oholi duhovi su tražili kralja koji će doći sa velikom pompom i heraldikom, pokoravajući zemaljske nacije, te uzdižući njih na mnogo viši položaj od onog koji su sada zauzimali. Ovaj Čovek, koji je došao učeći poniznosti i ljubavi, izazvao je njihovu mržnju i prezir.

Kada se podigao u veličanstvu svoje svete misije, oni su bili pogođeni iznenadnim strahom i osudom. Ali nakon što je čudo prestalo, u tvrdoći svojih srca, oni su se pitali zašto su bili toliko užasnuti i zašto su pobegli tako brzopleto od prisustva jednog čoveka. Kakvo je pravo imao ovaj mladi Galilejac da se meša u poslove velikodostojnika hrama? Vratili su se nakon nekog vremena, ali se nisu usudili da odmah nastave svoje pređašnje zanimanje.

Mnoštvo je bilo relativno nedužno, jer je uredbom glavnih autoriteta hrama učinjeno da se spoljno dvorište pretvori u pijacu. Veliki greh skrnavljenja je ležao na sveštenstvu, koje je izopačilo i osramotilo svoju svetu službu. Prvosveštenici i starešine su se savetovali među sobom šta treba učiniti sa Isusom i šta bi Njegovo ponašanje moglo značiti, kada je prisvojio veći autoritet od njihovog i otvoreno ih ukorio.

Otišli su ka Isusu s poštovanjem nastalim iz straha koji je još uvek bio nad njima, jer su zaključili da On mora biti prorok poslat od Boga da obnovi svetost hrama. Pitali su Ga: „Kakvim čudesnim znakom ćeš nam pokazati da to smeš da činiš?“ Isus im je već dao najjači dokaz svoje božanske ovlasti. Znao je da ih ne bi ubedio nijedan dokaz koji bi im dao da je On Mesija, ako ih Njegov čin čišćenja hrama nije ubedio. Stoga je odgovorio na njihovu provokaciju ovim rečima: „Srušite ovaj hram i ja ću ga za tri dana podići.“ Verovali su da misli na Jerusalimski hram i bili su zapanjeni Njegovim očiglednim samopouzdanjem. Njihovi neverujućí umovi nisu mogli razaznati da On misli na sopstveno telo, zemaljski hram Sina Božijeg. Sa gnevom su odgovorili: „Ovaj hram je građen četrdeset i šest godina, a ti ćeš ga podići za tri dana?“

Isusova namera nije bila da skeptični Jevreji, pa čak ni Njegovi učenici otkriju skriveno značenje Njegovih reči u to vreme. Nakon Njegovog vaskrsnuća, setili su se reči koje je izgovorio i onda su ih razumeli ispravno. Takođe su se setili da je rekao da ima silu da položi svoj život i uzme ga nazad. Isus je do kraja bio upoznat sa putem kojim je krenuo. Njegove reči su imale dvostruko značenje, odnoseći se na Jerusalimski hram kao i na Njegovo sopstveno materijalno telo.

Hrist je bio temelj i život tog hrama. Njegovo raspeće će ga zapravo uništiti, jer su službe u hramu bile tip buduće žrtve Sina Božijeg. Ukazivale su na veliki antitip koji je bio sam Hrist.

Kada Jevreji budu ispunili svoju zlu nameru i učine mu šta su naumili, od tog dana pa nadalje žrtveni prinosi i službe vezane za njih će biti bezvredne u Božijim očima, jer će tip sresti antitip u savršenoj žrtvi Sina Božijeg.

Celo sveštenstvo je ustanovljeno da predstavlja posrednički karakter i Hristovo delo, a ceo plan žrtvene službe je bio najava Spasiteljeve smrti da bi se otkupio svet od greha. Neće više biti potrebe za žrtvama paljenicama i krvi životinja kada se desi veliki događaj na koji su ukazivali vekovima. Hram je bio Hristov, hramske službe i obredi su se odnosili direktno na Njega. Kakva su onda bila Njegova osećanja kada ga je našao zagađenim duhom pohlepe i iznude, mestom trgovine i prometa!

Kada je Hrist bio razapet, unutrašnja zavesa hrama se pocepala na dvoje od vrha do dna, što je događaj koji je označio da je obredni sistem žrtvenih prinosa bio zauvek završen, da je jedna velika i konačna žrtva bila podnesena u Jagnjetu Božijem, pogubljenom za grehe sveta.

U prljanju i čišćenju hrama imamo pouku za ovo vreme. Isti duh koji je bio među Jevrejima, navodeći ih da zamene dobitak za pobožnost i spoljašnju raskoš za unutrašnju čistotu, baca prokletstvo na hrišćanski svet danas. Širi se kao prljava lepra među takozvanim obožavateljima Boga. Svete stvari su svedene na nivo beskorisnih svetovnih stvari. Greh je zamenjen vrlinom, a pravda zločinom. Svetovni poslovi su pomešani sa obožavanjem Boga. Iznuda i zlobne špekulacije se praktikuju od onih koji se izjašnjavaju da su sluge Svevišnjeg. Nadahnuti apostol je rekao: „Zar ne znate da ste vi Božji hram i da Božji Duh prebiva u vama? Ako neko uništi Božji hram, Bog će uništiti njega. Jer Božji hram je svet, a taj hram ste vi.“ Neophodno je da Isus bude svaki dan u svom hramu u ljudskom srcu i da ga čisti od prljavštine greha.

Poglavlje IX

NIKODIM DOLAZI HRISTU

Fariseji, sveštenici i starešine su otvoreno razgovarali o velikom autoritetu koji je Isus prisvojio u hramu, osuđivanjem običaja jevrejskih velikodostojnika. Njegov izgled, zvuk Njegovog glasa, zajedno sa neodoljivom silom koju je primenio nad mnoštvom, bili su takvi da su naveli mnoge od njih da poveruju kako je On zaista Mesija kog su toliko dugo očekivali i želeli da vide.

Deo Jevreja se uvek plašio suprotstavljanja nekome ko izgleda da poseduje bilo kakvu naročitu silu ili izgleda da je pod uticajem Božijeg Duha. Mnoge poruke su date Izraelu preko usta proroka. Ipak neki od ovih svetih ljudi su bili ubijeni kroz podsticaj vođa u Izraelu, jer su osudili grehe vlastodržaca. Zarobljeničtvo Jevreja paganskim nacijama je bila njihova kazna zbog odbijanja da budu ukoreni za svoja bezakonja, prezirući Božija upozorenja, i zbog držanja svojih grehova još bliže svojim srcima.

Jevreji su se u Hristovo vreme tužili na ponižavanje od Rimljana i osudili su dela svojih očeva koji su kamenovali proroke što su im poslali da ih isprave. Ipak njihovi sveštenici i starešine su gajili duh u svojim srcima koji ih je navodio da počine iste zločine.

Velikodostojnici hrama su razgovarali zajedno o Isusovom ponašanju i koji je najbolji kurs za njih da zauzmu. Jedan, među njima, Nikodim, je savetovao umerenost u njihovim osećanjima i delima. Tvrdio je da ako Isus zaista dolazi sa autoritetom od Boga, bilo bi opasno da odbace Njegova upozorenja i prikaze Njegove sile. On nije mogao gledati na Njega kao na uljeza, niti

se pridružiti ostalim farisejima koji su mu se izrugivali. On sam je čuo i video Isusa, što je za posledicu dosta uznemirilo njegov um. Zabrinuto je pregledavao svitke koji su sadržali proročanstva koja su se odnosila na dolazak Mesije. Iskreno je tražio da rasvetli ovu temu, i što više istraživao, to je jače bilo njegovo osvedočenje da je ovaj čovek bio onaj koga su opisali proroci. Ako je on zaista bio Hrist, onda je ovo bio značajan period u istoriji sveta, a posebno u istoriji jevrejskog naroda.

Tokom celog dana, nakon što je Hrist očistio oskrnavljeno dvorište hrama, lečio je bolesne i oslobađao unesrećene. Nikodim je video sa kakvim sažaljenjem je primao i služio siromašne i ugnjetavane. Sa ponašanjem brižnog oca prema svojoj deci koja su patila, lečio je i uklanjao tugu. Nijedan ponizni molilac nije otišao iz njegovog prisustva bez olakšanja. Majke su učinjene radosnima, vraćanjem zdravlja njihovim bebama i glasovi zahvalnosti su zauzeli mesto plaču i jaucima bola. Ceo dan, Isus je poučavao neumorne, znatiželjne ljude, raspravljajući se sa učiteljima zakona i umirujući zameranja bahatih poglavara svojim mudrim rečima. Nikodim se nije usudio da ne veruje da On nije poslat od Boga, nakon što je čuo i video ove predivne stvari i nakon što je pretražio proročanstva koja su ukazivala na Isusa kao očekivanog Mesiju.

Kada je noć pala, Isus, bled i umoran od svog dugog, neprekidnog rada, gledao je da se povuče i odmori na Maslinskoj gori. Tu ga je Nikodim našao i hteo je da razgovara sa Njim. Taj čovek je bio bogat i poštovan od Jevreja. Bio je poznat u celom Jerusalimu po svom bogatstvu, učenju i dobročinstvu, a posebno po svojim velikodušnim darovima hramu, kako bi se nastavile njegove svete službe. Takođe je bio jedan od istaknutih članova nacionalnog saveta. Ipak kada je došao u Isusovo prisustvo, spopali su ga čudna uznemirenost i plašljivost, što je pokušao sakriti pod izrazom sabranosti i dostojanstva.

Nastojao je da to izgleda kao da je čin snishodljivosti od strane učenog poglavara, da traži, nepozvan, susret sa mladim strancem u to gluvo doba noći. Počeo je miroljubivim obraćanjem: „Učitelju, znamo da si ti onaj koji je došao od Boga, jer niko ne može da čini čuda koja ti činiš, ako Bog nije sa njim.“ Međutim, umesto da prihvati ovaj laskav pozdrav, Isus je usmerio svoje mirno i ispitivačko oko na sagovornika, kao da čita njegovu samu dušu, zatim je blagim i dostojanstvenim glasom progovorio i otkrio pravo Nikodimovo stanje. „Zaista, zaista, kažem ti, ako se neko ponovo ne rodi, ne može videti Božje kraljevstvo.“

Farisej je bio iznenađen Njegovom pribranošću u ovim rečima, čije značenje je delimično razumeo, jer je čuo Jovana Krstitelja kako propoveda pokajanje i krštenje, a takođe i dolazak Onoga koji treba da krsti Svetim Duhom. Nikodim je osećao već duže vremena da je postojala potreba za duhovnošću među Jevrejima, da su fanatizam, ponos i svetske ambicije u velikoj meri upravljali njihovim delima. Nadao se boljem stanju stvari kada Mesija bude došao. Međutim, on je tražio Spasitelja koji će uspostaviti zemaljski presto u Jerusalimu i koji će okupiti jevrejski narod pod svoju zastavu, dovodeći vojnim snagama Rimsku moć u pokornost.

Ovaj učeni velikodostojnik je bio strogi farisej. Ponosio se svojim dobrim delima i uzvišenoj pobožnosti. Smatrao je svoj svakodnevni život savršenim u Božijim očima i zaprepastio se kada je čuo da Isus govori o kraljevstvu suviše čistom za njega da ga vidi u svom sadašnjem stanju. Njegov um ga je izdao, a ipak se osetio iritirano zbog neposredne primene reči na njegovu sopstvenu situaciju, pa je odgovorio kao da ih je razumeo u najbukvalnijem smislu: „Kako čovek može da se rodi kad je star?“

Isus je dostojanstveno naglasio već ponovljeno: „Zaista, zaista, kažem ti, ako se neko ne rodi od vode i od Duha, ne može

ući u Božje kraljevstvo.“ Isusove reči više nisu mogle biti pogrešno shvaćene. Njegov slušalac je dobro znao da je mislio na krštenje vodom i Božijom milošću. Sila Svetog Duha menja celog čoveka. Ova promena predstavlja novorođenje.

Mnogi od Jevreja su priznali Jovana kao proroka poslanog od Boga i primili su krštenje njegovim rukama na pokajanje. U međuvremenu on ih je jasno učio da njegovo delo i misija treba da pripreme put za Hrista, koji je bio veće svetlo i koji će završiti delo koje je on počeo. Nikodim je razmišljao o ovim stvarima i sada se osećao uverenim da je u prisustvu Onog kojeg je najavio Jovan.

Isus je rekao: „Što je rođeno od tela, telo je, a što je rođeno od Duha, duh je. Ne čudi se što sam ti rekao: ‘Morate da se rodite odozgo.’ Vetar duva gde hoće i čuješ njegov šum, ali ne znaš odakle dolazi i kuda ide. Takav je svako ko je rođen od Duha.“ Isus je ovde nastojao da ostavi utisak na Nikodima o pozitivnoj neophodnosti uticaja Svetog Duha na ljudsko srce da ga očisti i pripremi za razvoj pravednog i skladnog karaktera. „Jer, iz srca izvire zle misli, ubistva, preljube, blud, krađe, krivokletstva i hule.“ Kada se izvor srca pročisti, njegov tok postaje čist.

Ovo novorođenje deluje tajanstveno Nikodimu. On pita: „Kako to može biti?“ Isus, savetujući mu da se ne čudi, koristi vetar kao primer njegovog značenja. Čuje se među granama drveća i među šuškanjem lišća i cveća, a ipak je nevidljiv za oko i nijedan čovek ne zna odakle dolazi i kuda ide. Takvo je iskustvo svakog ko je rođen od Duha. Um je nevidljivo sredstvo Boga za stvaranje opipljivih plodova. Njegov uticaj je silan i upravlja delima ljudi. Ako je pročišćen od zla, podstiče silu dobra. Preobražujući Božiji Duh, preuzimajući kontrolu nad umom, menja život, zle misli se uklanjaju, zla dela se odbacuju, ljubav, mir i poniznost zauzimaju mesto besa, zavisti i razdora. Ta sila koju nijedno ljudsko oko ne može videti, stvara novo biće po Božijem

obličju.

Neophodnost novorođenja nije ostavila toliko snažan utisak na Nikodima, koliko je ostavio način njegovog ostvarivanja. Isus ga je ukorio, pitajući kako on, vođa i učitelj u Izraelu, tumač proročanstava, može da ne bude upoznat sa ovim stvarima. Da li je uzalud čitao svete spise, kada nije uspeo razumeti iz njih da srce mora biti očišćeno Duhom Božijim od svoje prirodne prljavštine pre nego što može biti spremno za Nebesko kraljevstvo? Hrist ovde nije pomenuo vaskrsenje tela iz groba, kada će se narod roditi u jednom danu, već je govorio u vezi sa unutrašnjim delovanjem milosti na neobnovljeno srce.

Upravo se bio angažovao u čišćenju hrama, terajući iz njegovih svetih dvorišta, one koji su ga sveli na mesto trgovine i iznude. Nijedan koji je tog dana pobjegao iz Isusovog prisustva nije bio podesan Božijom milošću da bude povezan sa svetim službama hrama. Istina, bilo je nekih časnih ljudi među farisejima, koji su duboko žalili zbog zala koja su kvarila jevrejski narod i sknavila njegove verske obrede. Takođe su videli da su običaji i beskorisne formalnosti zamenili istinsku svetost, ali su bili nemoćni da spreče ova rastuća zla.

Isus je započeo svoje delo, udarajući direktno u sebični, pohlepni duh Jevreja, pokazujući da dok su se izjašnjavali da su Avramova deca odbijali su da prate njegov primer. Bili su revnosni u spoljnjem pokazivanju pravednosti, dok su zapostavljali unutrašnju svetost. Bili su pristalice slova zakona, dok su svaki dan grubo kršili njegov duh. Zakon je zabranjivao mržnju i krađu, ipak Hrist je izjavio da su Jevreji napravili kuću Njegovog Oca razbojničkom jazbinom. Narodu je imao veliku potrebu za novim moralnim rođenjem, uklanjanjem grehova koji su ih sknavili, obnavljanjem pravog znanja i istinske svetosti.

Ovo čišćenje hrama predstavlja delo koje mora biti ispunjeno u svakome ko će osigurati večni život. Isus je strpljivo

otkrivao plan spasenja Nikodimu, pokazujući mu kako Sveti Duh donosi svetlost i preobražavajuću silu svakoj duši koja je rođena od Duha. Kao vetar koji je nevidljiv, a ipak čije se posledice jasno vide i osete, takvo je krštenje Duhom Božijim na srcu, otkrivajući se u svakom delu onoga koji je iskusio njegovu spasavajuću silu.

Objasnio je kako Hrist, nosilac tereta, podiže teret sa potlačene duše i zapoveda joj da se raduje u oslobođenju od ropstva. Radost dolazi mesto tuge, a lice odražava svetlost Neba. Ipak niko ne vidi ruku koja podiže teret, niti posmatra svetlost koja se spušta sa Božijih dvorova. Blagoslov dolazi kada duša, verom, preda sebe Gospodu. Ova tajna prevazilazi ljudsko znanje, ali onaj koji na taj način prelazi iz smrti u život shvata da je to božanska istina.

Obraćanje duše kroz veru u Hrista je slabo shvaćeno od Nikodima, koji je navikao da smatra hladnu formalnost i krute službe kao istinsku religiju. Veliki Učitelj je objasnio da Njegova misija na zemlji nije da uspostavi zemaljsko kraljevstvo, oponašajući pompu i razmetanje sveta, već da uspostavi vladavinu mira i ljubavi, kako bi doveo ljude Ocu preko posredničkog delovanja Njegovog Sina.

Nikodim je bio zbunjen. Isus je rekao: „Ako ne verujete kad vam govorim o onome što je zemaljsko, kako ćete verovati ako vam budem govorio o onome što je nebesko?“ Ako Nikodim nije mogao primiti Njegova učenja koja su objašnjavala delo milosti na ljudsko srce, kao što je predstavljeno u obliku vetra, kako bi mogao da razume karakter Njegovog nebeskog kraljevstva ako bi mu to objasnio? Ne razaznajući prirodu Hristovog dela na zemlji, nije mogao razumeti Njegovo delo na Nebu. Isus je uputio Nikodima na Davidova i Ezekielova proročanstva:

„Daću vam novo srce i u vas ću nov duh staviti. Izvadiću iz vašeg tela kameno srce i daću vam mesno srce. Staviću u vas

svoj Duh, pa ćete živeti po mojim propisima i držaćete se mojih zakona i izvršavaćete ih. Živećete u zemlji koju sam dao vašim praočevima i bićete moj narod, a ja ću biti vaš Bog.“ „Moj narod će se vratiti u nju i ukloniće iz nje sve gadosti i sve odvratne stvari.“ „Zato ću, dome Izraelov, svakome od vas suditi prema njegovim putevima“, govori Gospod. ‘Obratite se, odvratite se od svih svojih prestupa, i ne dajte da vam išta postane kamen spoticanja koji vas navodi na greh. Odbacite od sebe sve svoje prestupe u kojima ste zgrešili, i načinite novo srce i novi duh.“ „Stvori mi, o Bože, čisto srce, i obnovi duh u meni. Nemoj me odbaciti od lica svoga, i Sveti Duh svoj nemoj uzeti od mene. Obnovi mi radost spasenja tvoga, i podupri me duhom dobre volje. Poučiću tada prestupnike putevima tvojim, da se grešnici tebi obrate.“ „Daću vam novo srce i u vas ću nov duh staviti. Izvađiću iz vašeg tela kameno srce i daću vam mesno srce.“

Učeni Nikodim je čitao ova uputna proročanstva zamagljenim umom, ali je sada počeo da shvata njihovo pravo značenje i da razume da čak i pravedan i poštovan čovek poput njega mora iskusiti novo rođenje kroz Isusa Hrista, kao jedini uslov po kom se može spasiti i obezbediti ulazak u Božije kraljevstvo. Isus je govorio jasno da ako se čovek ne rodi ponovo on ne može prepoznati kraljevstvo koje je Hrist došao na zemlju da uspostavi. Stroga tačnost u poštovanju zakona neće ovlastiti nikoga da uđe u Nebesko kraljevstvo.

Mora postojati novo rođenje, novi um kroz rad Duha Božijeg, koji pročišćava život i oplemenjuje karakter. Ova povezanost sa Bogom čini čoveka pogodnim za slavno Nebesko kraljevstvo. Nijedan ljudski izum nikada ne može pronaći lek za grešnu dušu. Delo milosti se može izvršiti samo pokajanjem i poniznošću, poslušnošću božanskim zahtevima. Bezakonje je toliko uvredljivo u Božjim očima, kojeg je grešnik toliko dugo vređao i činio Mu nepravdu, da pokajanje srazmerno prirodi

učinjenih grehova često stvara patnju duha koja se teško podnosi.

Ništa manje od praktičnog prihvatanja i primene božanske istine ne otvara Božije kraljevstvo čoveku. Tamo može ući samo čisto i ponizno srce, poslušno i puno ljubavi, čvrsto u veri i službi Svevišnjem. Isus je takođe izjavio da „kao što je Mojsije u pustinji podigao zmiju, tako i Sin čovečiji mora biti podignut, da niko ko veruje u njega ne bude uništen, već da ima večni život.“ Zmija u pustinji je podignuta na stub pred narodom, da bi svako koga je smrtno ujela vatrena zmija mogao pogledati ovu bronzanu zmiju, simbol Hrista, i odmah ozdraviti. Međutim, moraju gledati u veri, ili neće biti od koristi. Tako isto ljudi moraju gledati Sina Čovečijeg kao svog Spasitelja za večni život. Čovek se grehom odvojio od Boga. Hrist je doneo svoje božanstvo na zemlju, zaodeno ljudskošću, kako bi spasao čoveka od njegovog izgubljenog stanja. Ljudska priroda je podla i čovekov karakter se mora promeniti pre nego što se može uskladiti sa čistim i svetim u Božijem besmrtnom kraljevstvu. Ovaj preobražaj je novorođenje.

Ako čovek verom prigrli božansku Božiju ljubav, on postaje novo stvorenje u Isusu Hristu. Svet je nadvladan, ljudska priroda je pokorena, a Sotona je pobeđen. U ovoj važnoj propovedi Nikodimu, Isus je otkrio ovom plemenitom fariseju ceo plan spasenja i svoju misiju u svetu. Ni u jednom od svojih narednih govora Spasitelj nije objasnio toliko detaljno, korak po korak, neophodno delo koje treba da se uradi u ljudskom srcu, kako bi nasledilo Nebesko kraljevstvo. Povezao je čovekovo spasenje direktno sa Očevom ljubavlju, koja ga je dovela do toga da preda svog Sina na smrt kako bi čovek mogao biti spašen.

Isus je bio upoznat sa zemljom u koju je posadio seme istine. Za tri godine, video se mali plod. Nikodim nikada nije bio Isusov neprijatelj, ali ga nije javno priznao. Premeravao je stvari

sa preciznošću koja je bila u skladu sa njegovom prirodom. Posmatrao je Isusovo životno delo sa izuzetnim interesovanjem. Razmišljao je o Njegovim učenjima i gledao je Njegova silna dela. Dizanje Lazara iz mrtvih je bio dokaz Njegovog Mesijanstva, što se nije moglo osporiti u umu učenog Jevreja.

Jednom, kada je Sanedrinsko veće planiralo najdelotvorniji način koji bi doveo do Isusove osude i smrti, njegov autoritativan glas se čuo u znak protesta: „Zar naš zakon sudi čoveku ako ga najpre ne sasluša i ne sazna šta čini?“ To je dovelo do oštrog protestovanja prvosveštenika: „Zar si i ti iz Galileje? Istraži pa ćeš videti da nikakav prorok neće doći iz Galileje!“ Ipak veće se razišlo, jer nisu mogli dobiti jednoglasnu saglasnost za osudu Isusa.

Jevreji su sumnjali da su Josif i Nikodim naklonjeni Učitelju iz Galileje i njih dvojica nisu pozvani kada se veće skupilo da donese odluku o Isusovoj sudbini. Noću upućene reči jednom čoveku na usamljenoj gori nisu bile izgubljene. Kada je Nikodim video Isusa na krstu, kako visi kao zločinac između neba i zemlje, a ipak se moli za svoje ubice, kada je bio svedok pometnje u prirodi, tog groznog časa kada je sunce bilo sakriveno i kada se zemlja naširoko zatresla, kada su se stene nasilno razdvojile i kada se zavesa hrama pocepala po polovini, tada se setio uzvišenog učenja na gori: „Kao što je Mojsije u pustinji podigao zmiju, tako i Sin čovečiji mora biti podignut, da niko ko veruje u njega ne bude uništen, već da ima večni život.“

Ljuske su pale sa njegovih očiju, a vera je zauzela mesto sumnji i neizvesnosti. Zraci svetlosti su sijali iz tajnog razgovora na gori i osvetlili su Spasiteljev krst. U to vreme obeshrabrenja i opasnosti, kada su učenike izdavala njihova srca kroz sumnju i strah, Josif iz Arimateje, tajni Isusov učenik, istupio je i preuzeo Gospodnje telo od Pilata, a Nikodim, koji je prvi put došao Isusu po mraku, doneo je sto libri teške smirne i aloje. Ova dva čoveka

su sopstvenim rukama izvršili poslednje svete običaje i položili su Spasiteljevo telo u novi grob, gde nikada ranije nije ležao čovek. Ovi uzvišeni jevrejski poglavari su pomešali svoje suze nad svetim likom mrtvacu.

Nikodim je hrabro iskoračio sada kada su učenici bili rasejani i obeshrabreni. Bio je bogat i upotrebio je svoje bogatstvo da održi mladu Hristovu crkvu, za koju su Jevreji mislili da će biti iskorenjena Isusovom smrću. On koji je bio toliko obazriv i pun pitanja, sada je u vreme opasnosti, bio čvrst kao granitna stena, ohrabrujući slabu veru Hristovih sledbenika i obezbeđujući sredstva da se nastavi cilj. Bio je prevaren, progonjen i žigosan od onih koji su mu odavali poštovanje ranijih dana. Postao je siromašan u dobrima ovog sveta, a ipak nije posrnuo u veri koja je počela u tom svetom noćnom razgovoru sa mladim Galilejcem.

Nikodim je preneo Jovanu priču o tom razgovoru, a njegovo nadahnuće pero ju je zapisalo za pouku milionima. Važne istine tada naučene su bitne danas kao što su bile te svečane noći na mračnoj gori, kada je moćni jevrejski poglavar došao da nauči put života od skromnog stolara iz Nazareta.

„Kad je Gospod saznao da su fariseji čuli kako Isus stvara i krštava više učenika nego Jovan - iako nije krštavao sam Isus, nego njegovi učenici - napustio je Judeju i opet otišao u Galileju.“

Predrasude Jevreja su bile izazvane zato što Isusovi učenici nisu koristili iste Jovanove reči u obredu krštenja. Jovan je krstio na pokajanje, a Isusovi učenici su, na priznanje vere, krstili u ime Oca, Sina i Svetoga Duha.* Jovanova učenja su bila u

---

* Izvorno hrišćansko krštenje zapravo se obavljalo u ime Isusa Hrista ili u Gospodnje ime (vidi: Dela 2:38; 8:16; 10:43; 19:5; Galatima 3:27; Rimljanima 6:3; 1. Korinćanima 1:13-15), dok je sporni tekst u jevanđelju po Mateju 28:19 koji sadrži trinitističku formulu dodat u IV veku nakon sabora u Nikeji.

savršenom skladu sa Isusovim učenjima, a ipak njegovi učenici su postali ljubomorni iz straha da se njegov uticaj smanjuje. Nastao je spor između njih i Isusovih učenika u pogledu forme reči koje su ispravne za upotrebu na krštenju, te napokon u pogledu prava drugih da krštavaju uopšte.

Jovanovi učenici su mu došli sa svojim pritužbama, govoreći: „Učitelju, onaj koji je s tobom bio s one strane Jordana, za koga ti svedočiš, eno on krsti i svi idu k njemu.“ Jovan je posedovao uobičajene slabosti ljudske prirode. U ovom pitanju bio je podvrgnut teškom iskušenju. Njegov uticaj kao Božijeg proroka je bio veći od uticaja bilo kog drugog čoveka, sve dok Hristova služba nije počela, međutim popularnost ovog novog Učitelja je privlačila pažnju svih ljudi i kao posledica toga, Jovanova popularnost je bleдела. Njegovi učenici su mu izneli pravu istinu o ovom slučaju, Isus je krstio i svi ljudi su dolazili Njemu.

Jovan se nalazio u opasnom položaju; da je opravdao ljubomoru svojih učenika rečju saosećanja ili da ih je ohrabrio u njihovim gundanjima, ozbiljna podela bi bila stvorena. Međutim, plemeniti i nesebični duh proroka ispoljio se u odgovoru koji je dao svojim sledbenicima:

„Ne može čovek ništa primiti ako mu nije dato s neba. Vi ste mi sami svedoci da sam rekao: ‘Ja nisam Hristos, nego sam poslat pred njim.’ Ko ima nevestu, mladoženja je. A mladoženjin prijatelj, kad stoji i sluša ga, veoma se raduje zbog mladoženjinog glasa. Tako se i ja radujem i radost je moja potpuna. On mora da raste, a ja moram da se umanjujem.“

Da je Jovan pokazao razočarenje ili žaljenje zato što ga je zamenio Isus, da je dozvolio svojim osećanjima da se pokrenu u njegovu korist kada je primetio da njegov uticaj nad ljudima opada, da je na trenutak izgubio iz vida svoju misiju u ovom času iskušenja, posledice bi bile katastrofalne za osnivanje hrišćanske crkve. Seme razdora bi bilo posejano, anarhija bi nikla, a Božiji

cilj bi oslabio u nedostatku odgovarajućih radnika.

Međutim, Jovan je, ne obazirući se na lični interes, stao u odbranu Isusa, svedočeći o Njegovoj nadmoćnosti kao Izabranom od Izraela, čiji je put došao da pripremi. U potpunosti je prepoznao sebe u Isusovom cilju i objavio da je njegova najveća radost u Njegovom uspehu. Zatim uzdižući se iznad svih svetovnih obzira, dao je ovo izuzetno svedočanstvo koje je bilo skoro duplikat onog koje je Isus dao Nikodimu u njihovom tajnom razgovoru:

„Ko dolazi odozgo, taj je iznad svih ostalih. Ko je sa zemlje, taj je zemaljski i govori o onome što je zemaljsko. Ko dolazi s neba, taj je iznad svih ostalih. Što je video i čuo, o tome svedoči, ali niko ne prihvata njegovo svedočanstvo. Ko prihvati njegovo svedočanstvo, potvrđuje da Bog govori istinu. Zaista, onaj koga je Bog poslao govori Božje reči, jer Bog ne daje Duha na meru. Otac voli Sina i sve je predao u njegove ruke. Ko veruje Sina, ima večni život. Ko ne veruje Sina, neće videti život, nego Božji gnev ostaje na njemu.“

Kakva je ovo propoved bila farisejima, otvarajući put Hristovoj službi. Isti duh koji je podstakao Isusa, kontrolisao je um Jovana Krstitelja. Njihovo svedočanstvo se podudaralo, njihovi životi su dobili isto reformatorsko delo. Prorok je ukazivao na Spasitelja kao Sunce Pravednosti koje izlazi sa sjajem da uskoro zakloni njegovu sopstvenu svetlost, koja bi zatim rasla bledo i prigušeno u slavi većeg svetla. Jovan je, svojom nesebičnom radošću u uspešnoj Isusovoj službi, predstavio svetu najverniju vrstu plemenitosti ikad pokazanu od smrtnog čoveka. Ona nosi pouku pokornosti i požrtvovanja onima koje je Bog postavio na odgovorne položaje. Uči ih da nikada neopravdano ne privajaju čast za sebe, niti da dozvole duhu rivalstva da osramoti Božiji cilj. Pravi hrišćanin treba da brani pravednost po cenu svih ličnih obzira.

Vesti koje su prenete Jovanu o Isusovom uspehu, takođe su stigle do Jerusalima i tamo su stvorile protiv njega ljubomoru, zavist i mržnju. Isus je poznavao tvrda srca i zamračene umove fariseja i da neće štedeti sredstva da stvore podelu između Njegovih i Jovanovih učenika koja bi u velikoj meri oštetila delo, tako da je tiho prestao da krsti i povukao se u Galileju. Znao je da se prema oluja koja će uskoro odneti najplemenitijeg proroka kojeg je Bog ikada dao svetu. Želeo je da izbegne sve podele osećanja u velikom delu koje je pred Njim i za sada se sklonio iz te oblasti u cilju ublažavanja svega uzbuđenja koje bi štetilo Božijem delu.

Ovde je pouka Hristovim sledbenicima, da trebaju preduzeti sve odgovarajuće mere kako bi izbegli neslaganje, jer svaka podela interesa dovodi do rasprava i nesrećnih razlika u crkvi, gube se duše koje bi mogle biti spašene u Nebeskom kraljevstvu. U slučaju pojave verske krize, oni koji se izjašnjavaju da su Božija oruđa treba da prate primer velikog Učitelja i primer plemenitog proroka Jovana. Treba da stoje čvrsto i ujedinjeno u odbrani istine, dok pažljivo rade da izbegnu sva štetna neslaganja.

Poglavlje X

ŽENA SAMARIĆANKA

Kako je Isus nastavio svoj put do Galileje, pravac ga je vodio kroz Samariju. Prihvatio je svaku priliku da poučava dok je putovao peške od mesta do mesta. Spasitelj je bio umoran i seo je kod Jakovljevog izvora da se odmori, dok su Njegovi učenici otišli da nađu hranu da bi okrepili sebe i svog Učitelja. Dok je sedeo tamo sam, jedna žena Samarićanka se približila, kao da nije svesna Njegovog prisustva, ali je Njegovo oko bilo na njoj i nakon što je zahvatila vodu, pitao ju je da mu da dô pije.

Samarićanka je bila iznenađena ovim zahtevom od jednog Jevreja i odgovorila je: „Kako to da ti, Judejac, tražiš da piješ od mene, žene Samarićanke? Naime, Judejci se ne druže sa Samarićanima.“ Isus je odgovorio: „Kad bi poznavala Božji dar i ko je onaj koji ti kaže: ‘Daj mi da pijem’, ti bi ga zamolila i on bi ti dao živu vodu.“ Ovde je mislio na božansku blagodat koju samo On može dati i koja, poput žive voda, pročišćava, osvežava i okrepljuje dušu.

Međutim, žena u svom razumevanju nije mogla shvatiti na šta je Hrist mislio; pretpostavljala je da govori o izvoru pred njima i odgovorila je: „Gospodine, nemaš ni vedro da bi zahvatio vodu, a bunar je dubok. Odakle ti onda ta živa voda? Zar si ti veći od našeg praoca Jakova, koji nam je dao ovaj bunar i koji je i sam zajedno sa svojim sinovima i svojom stokom pio iz njega?“ Videla je pred sobom samo umornog, žednog putnika, iscrpljenog i prašnjavog od puta i njen um je instinktivno uporedio ovog poniznog stranca sa velikim i dostojnim Jakovom.

Isus nije odmah ukazao ženi na sebe, već je sa svečanom ozbiljnošću rekao: „Svako ko pije od ove vode opet će ožedneti.

A ko bude pio od vode koju ću mu ja dati, nikada neće ožedneti, nego će voda koju ću mu ja dati postati u njemu izvor vode koji teče u večni život.“

Žena ga je gledala sa začuđujućom pažnjom; uspeo je da probudi njeno zanimanje i da nadahne poštovanje za sebe. Ona je sada razumela da Isus nije govorio o vodi iz Jakovljevog izvora, jer je tu vodu koristila stalno, pijući i žedneći ponovo. Sa izuzetnom verom ga je pitala da joj dâ vodu o kojoj je govorio, da ne bi ožednela i da ne mora dolaziti ponovo da zahvati vodu.

Isus nije nameravao da prenese utisak kako će samo jedna kap vode života zadovoljiti primaoca, već ko god je ujedinjen sa Hristom, ima u svojoj duši živi izvor iz kog crpi snagu i milost dovoljnu za sve potrebe. Reči i dela pravednosti teku iz izvora i osvežavaju srca drugih, kao i dušu iz koje izvire. Isus Hrist, nepresušni izvor ove vode, razveseljava život i osvetljava put svima koji mu dolaze za pomoć. Ljubav prema Bogu, zadovoljavajuća nebeska nada, izvire u dobrim delima na večni život.

Isus je sada naglo promenio temu razgovora i zamolio je da pozove muža. Žena je iskreno odgovorila da nema muža. Isus se sada približio željenom trenutku gde ju je mogao ubediti da On ima silu da pročita njenu životnu istoriju, iako je nije poznavao pre toga. Obratio joj se ovako: „Dobro si rekla: ‘Nemam muža.’ Jer si imala pet muževa, a čovek koga sada imaš nije ti muž. Istinu si rekla.“

Isus je imao na umu dvostruku nameru; želeo je da joj probudi savest ka grešnosti njenog načina života, kao i da joj stavi do znanja da je pogled mudriji od ljudskih očiju pročitao tajne njenog života. Međutim, žena je, iako nije u potpunosti shvatala krivicu njenog načina življenja, bila u velikoj meri zapanjena da ovaj stranac poseduje takvo znanje. Rekla je sa dubokim poštovanjem: „Gospodine, vidim da si prorok.“ Njena lična osećanja sada su bila izgubljena u uznemirenosti zbog verskih stvari.

Nastavila je: „Naši praočevi su se molili Bogu na ovoj gori, a vi kažete da je u Jerusalimu mesto gde se treba moliti Bogu.“

Na vidiku je bila gora Garizim, njen hram uništen, samo je oltar preostao. Mesto bogoslužjenja je bilo predmet spora između Jevreja i Samarićana. Ovi drugi ljudi su nekada pripadali Izraelu, ali su se odvojili od njih zbog svojih prestupa u zapostavljanju poslušnosti Božijih uredbi. Gospod je pustio da budu nadvladani idolopokloničkim narodom, čija je religija postepeno kvarila njihovu sopstvenu. I dalje čuvajući svoje poštovanje prema pravom Bogu, predstavljali su ga likovima od drveta i kamena, pred kojima su se klanjali u obožavanju.

Kada je hram obnovljen u Jerusalimu, Samarićani su želeli da se pridruže Jevrejima u njegovom podizanju. Ova privilegija im je odbijena i kao posledica toga, teško neprijateljstvo je niklo između dva naroda, što je dovelo do toga da Samarićani izgrade suparnički hram na gori Garizim, gde su služili prema obredima koje je Bog dao Mojsiju, ali su mešali svoje obožavanje sa prljavštinom idolopoklonstva. Međutim, nesreće su pratile Samarićane, njihov hram je bio uništen od neprijatelja i činilo se da su pod prokletstvom.

Bili su primorani da veruju kako ih Bog kažnjava zbog njihovog otpadništva. Odlučili su da se reformišu i zatražili su učitelje od Jevreja da ih pouče pravoj veri. Preko ovog učenja, njihovo viđenje Boga i Njegovih zahteva je postalo jasnije i njihova verska služba je ličila više na jevrejsku. Međutim, u izvesnoj meri su se i dalje držali svog idolopoklonstva i postojao je nedostatak skladnosti između njih i Jevreja. Samarićani nisu poštovali hram bogoslužjenja u Jerusalimu i odbili su da priznaju da je to pravo mesto obožavanja.

Isus je odgovorio ženi govoreći da je blizu čas kada se neće moliti Ocu ni na toj gori ni u Jerusalimu. „Vi se molite onome što ne poznajete, a mi se molimo onome što poznajemo, jer

spasenje dolazi od Judejaca. Ali dolazi čas, i već je tu, kada će pravi obožavaoci moliti Oca duhom i istinom, jer Otac traži takve bogomoljce. Bog je Duh, i oni koji mu se mole moraju mu se moliti u duhu i istini.“

Ovo je bila jasna izjava da su Jevreji bili bliži ispravnosti u principima svoje vere nego drugi narodi. Isus je takođe skrenuo pažnju na to da je vera Samarićana pomešana sa obožavanjem rezanih likova. Istina, smatrali su da su ti idoli tu samo da ih podsećaju na živog Boga, Vladara univerzuma, ali uprkos tome ljudi su bili navedeni da poštuju te nežive kipove.

Isus, koji je bio temelj starog razdvajanja, poistovećivao je sebe sa Jevrejima, ne odobravajući njihovo viđenje Boga i Njegove vladavine. Otkrio je velike i važne istine ovoj ženi. Objavio joj je da je došlo vreme kada pravi bogoslužitelji neće trebati da traže svetu goru ni sveti hram, već će se moliti Ocu u duhu i istini. Religija ne sme da se ograničava spoljnim formama i ceremonijama, već da stoluje u srcu, pročišćujući život i podstičući na dobra dela.

Reči istine koje su sišle sa usana božanskog Učitelja su uzdrmale srce Njegove slušateljke. Nikada nije čula takve stavove ni od sveštenika iz svog naroda ni od Jevreja. Upečatljiva učenja ovog stranca su vratila njen um nazad u proročanstva koja su se odnosila na obećanog Hrista, jer su Samarićani kao i Jevreji čekali Njegov dolazak. „Znam da dolazi Mesija,“ rekla je: „Kad on dođe, sve će nam objaviti.“ Isus je odgovorio: „Ja sam koji ti govorim.“

Blagoslovena Samarićanka! Osećala je tokom razgovora kao da je u prisustvu božanskog; sada je rado priznala svog Gospoda. Nije tražila od Njega nikakvo čudo, kao što su tražili Jevreji, da bi dokazao svoj božanski karakter. Prihvatila je Njegovu tvrdnju, osećajući savršeno poverenje u Njegove reči, ne dovodeći u pitanje sveti uticaj koji je poticao od Njega.

Kada su se učenici vratili sa svog puta, bili su iznenađeni da vide svog Učitelja u razgovoru sa Samarićankom, pa ipak nisu je pitali šta traži, niti su pitali Isusa zašto je razgovarao sa njom. Žena je ostavila svoj krčag, zaboravljajući svoj posao na izvoru i otišla je svojim putem u grad, govoreći svima koje je srela i ljudima u gradu: „Dođite da vidite čoveka koji mi je rekao sve što sam učinila Da to nije Hristos?“

Ova žena je, iako toliko grešna, bila u povoljnijem stanju da nasledi Hristovo kraljevstvo nego oni Jevreji koji su se uzvišeno izjašnjavali o pobožnosti, a ipak su poverili svoje spasenje držanjem spoljašnjih formi i obreda. Smatrali su da im nije bio potreban Spasitelj i učitelj. Međutim, ova sirota žena je bila gladna i žedna pravednosti. Bila je željna pouke, čekajući utehu Izraela i bila je spremna da prihvati Spasitelja kada se otkrio. Isus, koji nije objasnio svoj karakter ponosnim i skeptičnim farisejima i poglavarima, objavio je sebe ovoj poniznoj osobi koja je bila spremna da poveruje u Njega.

Do sada još nije uzeo osvežavajući gutljaj koji je priželjkivao, niti je okusio hranu koju su mu Njegovi učenici doneli. Spasenje duša koje ginu je toliko zaokupilo Njegovu pažnju da su fizičke potrebe bile zaboravljene. Međutim, Njegovi sledbenici su ga zabrinuto preklinjali da jede. I dalje razmišljajući o velikom cilju svoje misije, odgovorio im je: „Ja imam da jedem hranu za koju vi ne znate.“ Njegovi učenici su bili iznenađeni i počeli su da se pitaju među sobom ko mu je mogao doneti hranu u njihovom odsustvu. Međutim, Isus je objasnio: „Moja je hrana da vršim volju Onoga koji me je poslao i da dovršim Njegovo delo.“

Nije bila zemaljska hrana ta koja ga je održavala u Njegovom mukotrpnom životu, već ispunjenje dela zbog kojeg je napustio carske Nebeske dvorove da bi ga izvršio, dajući mu snagu za Njegove poslove i uzdižući ga iznad potreba čoveka. Sinu

Čovečijem je pričinjavalo veće zadovoljstvo da služi duši koja je gladna i žedna za istinom nego da jede i pije. Sažaljevaio je grešnike, Njegovo srce je saosećalo sa sirotim Samarićanima, koji su osećali svoje neznanje i jad i željno su očekivali dolazak Mesije, koji će ih prosvetliti i naučiti pravoj veri.

Jevreji su se osećali sigurnima u svojoj samopravednosti, nisu želeli nikakvo prosvetljenje, već su očekivali Spasitelja koji će ih osloboditi iz ropstva rimskog jarma i uzdići ih iznad njihovih tlačitelja. Nisu mogli prihvatiti onoga koji bi ukorio njihove grehe i osudio njihove sebične, licemerne živote. Očekivali su Mesiju koji će vladati svetskom silom i slavom, odbaciti i pobediti Rimljane i uzdići Jevreje na naciju knezova.

Isus je video radno polje među Samarićanima. Pred Njim su se pružala žitna polja, njihovo nežno zelenilo osvetljeno zlatnim sunčevim zracima. Gledajući prelep prizor, upotrebio ga je kao simbol: „Zar ne kažete da je još četiri meseca do žetve? Evo, kažem vam, podignite oči i pogledajte polja, kako su zrela za žetvu.“ Ovde je mislio na polje jevanđelja, na delo hrišćanstva među sirotim, prezrenim Samarićanima. Njegova ruka se pružila da ih skupi u žitnicu, bili su spremni za žetvu.

Spasitelj je bio iznad svih predrasuda o naciji ili ljudima; bio je voljan da pruži blagoslove i privilegije Jevreja svima koji bi prihvatili svetlo zbog kog je došao na svet da ga donese. Pričinjavalo mu je veliku radost da posmatra čak i jednu dušu kako doseže do Njega iz noći duhovnog slepila. To što je Isus uskratio Jevrejima i naredio svojim učenicima da drže u tajnosti, bilo je izrazito otkriveno pred Samarićankom punom pitanja, jer Onaj koji je znao sve je video da će ona ispravno upotrebiti svoje znanje i da će biti sredstvo navođenja drugih ka pravoj veri.

Nije sama činjenica da joj je Isus rekao tajne o njenom životu ono što je nadahnulo tu ženu da poveruje u Njega, već su to takođe bili Njegov pogled i Njegove svečane reči koje su

doprele do njene duše i ubedile je da je On nadmoćno biće. Istovremeno je osetila da je On njen prijatelj, da je sažaljeva i voli. Ovo je karakter Iskupitelja sveta; dok je osuđivao njen grešni život, usmerio ju je ka svojoj božanskoj milosti kao sigurnom i savršenom leku. Milosrdna ljubav Spasitelja nije ograničena na sektu ili grupu.

Dok je Samarićanka požurila nazad svojim prijateljima, usput objavljujući divne vesti, mnogi su napustili put i grad da odu i utvrde da li je ona zaista govorila istinu. Izvestan broj građana je napustilo svoje poslove i požurili su do Jakovljevog izvora da vide i čuju ovog izuzetnog čoveka. Okružili su Isusa i pažljivo su slušali Njegove pouke. Saletali su ga sa pitanjima i željno su dobijali Njegova objašnjenja o stvarima koje su zbušnjivale njihova shvatanja. Bili su kao ljudi u velikoj tami koji su otkrili iznenadni zrak što je probio njihovu tamu i koji su bili spremni da prate do njegovog izvora, da bi mogli uživati u svetlosti i toploti dana.

Isusova učenja su privukla i zainteresovala Samarićane. Međutim, nisu bili zadovoljni sa ovim kratkim razgovorom, bili su nestrpljivi da čuju još i hteli su da njihovi sugrađani takođe čuju ovog divnog učitelja. Molili su ga da bude sa njima i da ih poučava. Dva dana je ostao u Samariji učeći narod. Mnogi su mu poverovali i prihvatili Njegove reči. Isus je bio Jevrej, a ipak se slobodno mešao među ovim Samarićanima, poništavajući običaje i netrpeljivost svog naroda. Već je počeo da ruši zid razdvajanja između Jevreja i neznabožaca i da svetu propoveda spasenje.

Ovi samarićanski slušaoci su bili u tami i sujeverju, ali nisu bili zadovoljni svojim stanjem i Isusove reči su ih oslobodile mnogih sumnji i neizvesnosti koje su mučile njihove umove. Mnogi koji su došli iz radoznalosti da vide i čuju ovu izuzetnu osobu su bili osvedočeni o istini Njegovih učenja i priznali su ga

kao svog Spasitelja. Željno su slušali reči koje je govorio u vezi sa Božijim kraljevstvom. U svojoj novoj radosti rekli su ženi: „Više ne verujemo zbog tvojih reči, jer smo ga sami čuli i znamo da je ovaj čovek zaista Hristos, spasitelj sveta.“

Hrist je na samom početku svoje službe otvoreno ukorio površnu moralnost i hvalisavu pobožnost Jevreja. Nije prilagodio svoj život i delo njihovim običajima i propisima. Nije bio pod uticajem njihovih nerazumnih predrasuda prema neznabošcima. On je, naprotiv, oštro ukorio njihovu sujetu i sebičnu izolovanost. Fariseji su odbacili Hrista. Ignorirali su Njegova čuda i iskrenu jednostavnost Njegovog karaktera. Odbili su da priznaju Njegovu čistu i uzvišenu duhovnost i sve dokaze Njegovog božanstva. Prezrivo su tražili od Njega znak kako bi mogli znati da je On zaista Sin Božiji.

Međutim, Samarićani nisu tražili nikakav znak i Isus nije izveo nikakva čuda među njima, a ipak su primili Njegova učenje, bili su osvedočeni o velikoj potrebi za Spasiteljem i prihvatili su ga kao svog Iskupitelja. Bili su zbog toga u mnogo povoljnijem položaju pred Bogom nego jevrejski narod, sa svojim ponosom i sujetom, slepom netrpeljivošću, uskogrudim predrasudama i žestokom mržnjom prema svakom drugom narodu na zemlji. Isus je, u svetlu svih ovih predrasuda, prihvatio gostoprimstvo ovog prezrenog naroda, spavao je pod njihovim krovovima, jeo je za njihovim stolovima, jedući hranu pripremljenu i posluženu njihovim rukama, poučavao je na njihovim ulicama i odnosio se prema njima sa najvećom ljubaznošću i pristojnošću.

U hramu u Jerusalimu je bio pregradni zid koji je razdvajao spoljno dvorište od unutrašnjeg. Neznabošcima je bilo dozvoljeno da uđu u spoljno dvorište, ali je samo Jevrejima bilo zakonski dozvoljeno da prođu unutrašnju ogradu. Da je Samarićanin prešao ovu svetu granicu, hram bi bio oskrnavljen i njegovim životom bi bila plaćena kazna za skrnavljenje. Međutim, Isus,

koji je praktično bio temelj i tvorac hrama, službi i obreda koji su bili samo tip Njegove velike žrtve, ukazujući na Njega kao na Sina Božijeg, prigrlio je neznabošce svojom ljudskom rukom saosećanja i druženja, dok je svojom božanskom rukom blagodati i sile, doneo njima spasenje koje su Jevreji odbili da prihvate.

Isus je proveo nekoliko meseci u Judeji, dajući izraelskim poglavarima poštenu priliku dokazivanja svog karaktera kao Spasitelja sveta. Izveo je mnoga silna dela u njihovoj sredini, ali su se i dalje ophodili prema njemu sa sumnjom i ljubomorom. Prolaskom kroz Samariju na svom putu do Galileje, Njegovo prihvatanje od Samarićana i želja sa kojom su slušali Njegova učenja, bili su u oštroj suprotnosti sa nevericom Jevreja, koji su pogrešno protumačili Danilova, Zaharijina i Ezekielova proročanstva, brkajući prvi Hristov dolazak sa Njegovim drugim veličanstvenim i slavnim dolaskom.

Njihovo slepilo je bilo posledica njihovog uzvišenog ponosa i arogancije, težeći samo za svetskim položajem i koristi. Nametali su svoje tumačenje proročanstava Samarićanima, koji su verovali da Mesija neće doći samo kao Iskupitelj Jevreja, već i sveta. To je izazvalo veliko ogorčenje prema njima od Jevreja, koji su tvrdili da će Hrist doći da uzdigne Izrael i da pokori sve druge narode. Ovo izopačenje proročanstava je dovelo Samarićane do toga da odbace sve svete spise osim onih od Mojsija. Međutim, njihovi umovi su bili otvoreni za prosvetljenje, pa su radosno primili Spasiteljeve pouke i prihvatili su ga kao obećanog Mesiju.

Poglavlje XI

KAPETANOV SIN

Nakon što je radio dva dana sa Samarićanima, Isus ih je napustio da bi nastavio svoje putovanje u Galileju. Nije se zadržao u Nazaretu, gde je proveo svoju mladost i rano punoletstvo. Njegov prijem u sinagogi tamo, kada je najavio sebe kao Pomazanika, bio je toliko nepovoljan da je odlučio da potraži plodonošnija polja, kako bi propovedao ušima koja će slušati i srcima koja će primiti Njegovu poruku. Izjavio je svojim učenicima da prorok nema časti u svom zavičaju. Ova izreka dokazuje to prirodno opiranje koje mnogi ljudi imaju u priznavanju bilo kakvog divljenja vrednog razvoja u onom koji je nenametljivo živeo u njihovoj sredini i koga intimno poznaju od detinjstva. Istovremeno, ti isti ljudi mogu postati prirodno uzbuđeni zbog pretenzija nekog stranca i avanturiste.

Čudo koje je Isus izveo u Kani je pripremiло put za Njegov srdačan prijem. Ljudi koji su se vratili sa Pashe su izvestili o Njegovom čudesnom čišćenju oskrnavljenog hrama, praćenom Njegovim čudima izlečenja bolesnih i vraćanja vida slepima i sluha gluvima. Doneta presuda za Njegova dela od velikodostojnika hrama, otvorila je Njegov put ka Galileji, jer su se mnogi iz naroda žalili na zloupotrebu hrama i na veliku drskost sveštenika i nadali su se da ovaj čovek, koji je imao silu da natera ove poglavare u beg, zaista može biti iščekivani Izbavitelj.

Vesti da se Isus vratio iz Judeje u Kanu su se ubrzo proširile po celoj Galileji i okolnoj oblasti. Stigle su do ušiju jednog plemića u Kapernaumu, koji je bio poštovani Jevrej. Bio je veoma zainteresovan za ono što je čuo o Isusovoj sili da leči bolesne, jer je imao sina koji je patio od bolesti. Otac se savetovao sa

najučenijim lekarima među Jevrejima i oni su proglasili slučaj neizlečivim i rekli su mu da njegov sin uskoro mora umreti.

Međutim, kada je čuo da je Isus u Galileji, srce mu se ohrabrilo, jer je verovao da onaj ko nekim čudom može pretvoriti vodu u vino i oterati skrnavitelje hrama, može podići zdravlje njegovom sinu čak i sa ivice groba. Kapernaum je bio prilično udaljen od Kane i kapetan [centurion] se plašio da bi, ako ostavi svoj dom da traži Isusa i iznese mu svoju molbu, dete, koje je bilo veoma slabo, moglo umreti u njegovom odsustvu. Ipak nije se usudio da prepusti ovaj zadatak slugi, jer se nadao da bi molitve roditelja punog ljubavi mogle dirnuti srce velikog Lekara sažaljenjem i pokrenuti ga da prati oca do postelje njegovog sina na samrti.

Otišao je brzo u Kanu zbog straha da ne bude previše kasno. Silom praveći prolaz kroz mnoštvo koje je okruživalo Isusa, na kraju je stao ispred Njega. Ali vera mu se uzdrimala kada je video samo obično obučenog čoveka, prašnjavog i iscrpljenog od puta. Sumnjao je da ova osoba može uraditi ono što je došao tražiti od Njega, pa ipak je bio odlučan da proba. Osigurao je da ga Isus sasluša, rekao mu je šta traži i zamolio je Spasitelja da ga prati do njegove kuće sa ciljem da izleči svog sina. Međutim, Isus je već znao za njegovu tugu. Čak i pre nego što je kapetan napustio svoj dom, Iskupitelj pun sažaljenja je pročitao očevu tugu i Njegovu veliko srce ljubavi je saosećalo sa bolesnim detetom.

Međutim, takođe je bio svestan da je otac u svom umu postavio uslove u vezi sa njegovom verom u Spasitelja. Ako njegov zahtev ne bude ispunjen, neće imati veru u Njega kao Mesiju. Dok je otac čekao u agoniji napetosti, Isus mu se obratio: „Ako ne vidite znakove i čuda, nećete verovati.“ Ovdje je otkrio površnu veru kapetana koja ga je vodila da prihvati ili odbaci Hrista prema onome da li će ili neće Hrist uraditi ono što se zahteva od Njega.

Isus je planirao, ne samo da izleči dete, već i da prosvetli zamračeni očev um. Video je da se neverstvo bori sa njegovom verom. Znao je da je ovaj čovek tražio Njegovu pomoć kao poslednju i jedinu nadu. Video je da ovaj kapetan predstavlja stanje mnogih u Njegovom narodu. Samo su iz sebičnih motiva bili zainteresovani za Isusa, priželjkivali su neku posebnu korist za koju su se nadali da će je dobiti preko Njegove sile, ali bili su u neznanju da su duhovno bolesni i nisu videli svoju strašnu potrebu za božanskom milošću, već su polagali svoju veru u pružanje neke svetovne usluge. Isus se susreo sa ovim slučajem kao sa pokazateljem položaja mnogih u jevrejskom narodu. Uporedio je upitnu neveru sa verom Samarićana, koji su bili spremni da ga prime kao učitelja poslanog od Boga i da ga prihvate kao obećanog Mesiju bez znaka ili čuda koji bi utvrdili Njegovo božanstvo.

Očeva duša se uzdrmala do svojih dubina sa mišlju da ga njegove sumnje mogu koštati života njegovog sina. Isusove reči su imale željeni efekat, kapetan je video da su mu motivi traženja Spasitelja bili čista sebičnost; njegova kolebljiva vera se pokazala pred njim u svom pravom svetlu, shvatio je da je zaista u prisustvu Onoga koji može čitati srca ljudi i kome su sve stvari moguće. Ova misao je donela njegovo bolesno dete u njegov um sa novom jasnošću i zavapio je u agoniji molbu: „Gospode, dođi pre nego što mi dete umre.“

Plašio se da je smrt stavila tačku na ovaj događaj, dok je on bio pod sumnjom i dovodio sve u pitanje. To je bilo dovoljno. Otac je u svojoj potrebi zgrabio Isusove zasluge kao svog Spasitelja. Zahtevajući od Njega da dođe pre nego što mu dete umre, držao se samo za Isusovu snagu kao svoju jedinu nadu. Njegova vera je bila od važnosti kao i Jakovljeva kada je rvajući se sa silnim anđelom, zavapio: „Neću te pustiti dok me ne blagosloviš.“

Isus je odgovorio na zahteve kapetana zapovedajući mu: „Pođi. Sin ti je živ.“ Ove kratke i jednostavne reči su oduševile očevo srce, osetio je svetu silu govornika u svakom tonu. Umesto da ode u Kapernaum, Isus, brzinom božanske telegrafije, šalje poruku izlečenja do postelje bolesnog sina. Otpustio je moliooca, koji se, sa neizrecivom zahvalnošću i sa savršenom verom u reči Spasitelja, okrenuo da ide kući sa mirom i radošću kakve nikada ranije nije osetio.

U isto vreme, u udaljenom kapetanovom domu, čuvari su stajali oko umirućeg deteta. Obličje koje je bilo toliko snažno i skladno u njegovoj mladalačkoj lepoti, sada je bilo istrošeno i omršavilo. Upali obrazi su goreli žestokom vatrom. Iznenada groznica ga je napustila, razum je sijao u njegovim očima, njegov um je postao bistar, a telu su se vratili zdravlje i snaga. Groznica ga je napustila u samoj vrelini dana. Prisutni su posmatrali promenu sa čuđenjem; porodica je sazvana i bila je velika radost. Nikakvi znaci njegove bolesti nisu ostali na detetu, njegovo goruće telo je postalo meko i vlažno i utonuo je u miran san detinjstva.

U međuvremenu otac je požurio svojim putem srcem punim nade. Otišao je Isusu sa žalošću i drhtanjem. Napustio ga je sa radošću i samopouzdanjem. Osetio je uzvišeno uverenje da je razgovarao sa Onim čija sila je neograničena. Nikakva sumnja nije prošla njegovim umom da je Isus zaista izlečio njegovog sina u Kapernaumu. Dok je još bio daleko od doma, njegove sluge su ga susrele sa radosnim vestima da se njegov sin oporavio. Požurio je sa radosnim srcem i dok se približavao svojoj kući, susrelo ga je dete, radosno skakućući da ga prihvati, blistavo od zdravlja i lepote. Pritisnuo ga je na svoje srce, kao nekog ko je vraćen iz mrtvih i zahvaljivao je Bogu iznova i iznova zbog ovog čudesnog oporavka.

Kapetan i celo njegovo domaćinstvo su postali Isusovi

učenici. Tako je njihova nevolja posvećena obraćenjem cele porodice. Objavili su ovo čudo po celom Kapernaumu i tako su otvorili Hristu put da dalje radi tamo. Mnoga od Njegovih čudesnih dela su učinjena u tom mestu.

Ovaj slučaj sa kapetanom treba da bude lekcija svim Hristovim sledbenicima. On bi želeli da imaju veru koja se podrazumeva u Njega kao svog Iskupitelja, spremnog i voljnog da spasi sve koji dođu k Njemu. Međutim, On ponekad odlaže davanje svojih dragocenih darova, kako bi utisnuo u naša srca osećaj naše duboke potrebe za tom pravom pobožnošću koja nam daje pravo da tražimo od Njega ono što želimo. Treba da odbacimo sebičnost koja je često jedini razlog zašto ga tražimo i da priznamo našu bespomoćnost i gorku potrebu, da verujemo Njegovim obećanjima. On poziva sve da dođu k Njemu, koji su umorni i natovareni, i On će im dati odmor.

Poglavlje XII

ISUS U BETEZDI

„Posle toga bio je judejski praznik i Isus je otišao u Jerusolim. A u Jerusalimu se kod Ovčijih vrata nalazi jezerce koje se hebrejski zove Betezda, a ima pet tremova. U njima je ležalo mnoštvo bolesnih, slepih, hromih i onih sa usahlim udovima, čekajući da se uzburka voda. Jer anđeo je silazio u određeno vreme u banju i uzburkivao je vodu, i oni koji su prvi ulazili, nakon što se voda uzburka, ozdravljali su bez obzira od kakve su bolesti болоvali.“

Isus se nije držao daleko od jadnih, bolesnih i grešnih. Njegovo veliko srce ljubavi je posezalo u čežljivoj nežnosti za onesrećenima koji su trebali Njegovu pomoć. Bio je upoznat sa bolesnima koji su naučili da očekuju vreme kada se mislilo da je voda uzburkivana natprirodnom silom. Mnogi koji su patili od različitih bolesti su posetili jezerce, ali je toliko bila velika gužva u određeno vreme, da su trčali napred, gazeći pod nogama muškarce, žene i decu slabiju od sebe.

Stotine su bili odgurnuti nazad i nisu mogli prići vodi. Mnogi razočarani bolesnici, koji su uz velike muke i napore, uspeli da stignu do jezerceta, umirali su na njegovoj obali bez mogućnosti da prvi zarone u njegove dubine. Skloništa su bila podignuta oko mesta da bi se bolesni mogli zaštititi od vrućih sunčevih zraka i hladnoće noći. Mnogi očajni bolesnici su provodili svoje noći na ulazima i vukli bi svoja bolesna tela do omiljenog mesta dan za danom u uzaludnoj nadi da će dobiti olakšanje.

Jedan čovek je bio pogođen neizlečivom bolešću trideset osam godina i stalno je posećivao jezerce. Oni koji su sažaljevali njegovu bespomoćnost su ga nosili do tamo i nazad u vreme

kada su vode navodno trebale biti uzburkane. Međutim, oni jači od njega bi požurili i iskoristili priliku koju je on priželjkivao. Tako je jadni, oduzeti bolesnik čekao kraj jezerceta danju i noću, nadajući se da će konačno doći željeni trenutak kada će moći da zaroni u vodu i bude izlečen. Njegova uporna nastojanja prema ovom cilju, sumnja i uznemirenost njegovog uma, brzo su trošili slab ostatak njegove snage.

Isus je posetio ovo utočište bede i Njegovo oko je palo na ovog bespomoćnog invalida. Jadno stvorenje je bilo slabo i očajno, ali kada je iščekivani trenutak došao, skupio je svoju slabu energiju u poslednjem pokušaju da dođe do vode, ali taman kada je skoro stigao do svog cilja, neko drugi je uskočio pre njega. Otpuzao je nazad do svojih nosila da umre. Međutim, lice puno samosažaljenja se nadvilo nad njim, govoreći: „Želiš li da ozdraviš?“ Čovek klonulog duha je podigao pogled, misleći da bi to mogao biti neko ko mu je došao pomoći da uđe u jezerce, međutim slabi tračak ohrabrenja je nestao iz njegovog srca, kada se setio da je prekasno, njegova prilika za to vreme je prošla, a u njegovom stanju bolesti i izloženosti, jedva se mogao nadati da će doživeti drugu priliku.

Okrenuo je svoje lice od Njega, govoreći: „Gospodine, nemam nikoga da me spusti u jezerce kad se voda uzburka, pa dok ja dođem, drugi već siđe pre mene.“ Jadnik! Kako se mogao nadati da se uspešno bori sa sebičnim, grabljivim mnoštvom! Isus nije tražio od ovog jadnog bolesnika da ispolji veru u Njega, već je zapovedničkim glasom rekao: „Ustani, uzmi svoja nosila i hodaј.“ Izenadna snaga je data paralizovanom bogalju. Njegovo celo biće se uzdrvalo lekovitom silom, nova krv i snaga su ispunili svaki ud i ekstremitet. Skočio je na svoje noge u poslušnosti Spasiteljevoj zapovesti i sagnuo se da pokupi svoju postelju, koja su bila samo ćilim i ćebe. Kada se ponovo uspravio sa osećajem oduševljenja što stoji na svojim nogama posle toliko

godina bespomoćne slabosti, tražio je pogledom okolo svog izbavitelja, ali ga nigde nije video. Isus se izgubio u mnoštvu, a izlečeni parolitik se plašio da ga neće prepoznati ponovo ako ga bude video. Bio je razočaran jer je žudeo da iskaže svoju zahvalnost strancu. Dok je žurio prema Jerusalimu, čvrstim, slobodnim korakom, hvaleći Boga usput i radujući se svojoj tek nađenoj snazi, sreo je fariseje i odmah im je ispričao za čudesno izlečenje koje je iskusio. Bio je iznenađen sa kakvom su hladnoćom slušali njegovu priču.

Ubrzo su ga prekinuli pitajući ga zašto nosi ta nosila na subotnji dan. Strogo su ga podsetili da nije zakonito da on nosi teret na Gospodnji dan. U svojoj radosti čovek je zaboravio da je bila Subota, ipak nije osećao osudu što je poslušao zapovest onog koji je imao silu od Boga da učini tako divno čudo. Hrabro je odgovorio: „Onaj koji me je izlečio rekao mi je: ‘Uzmi svoja nosila i hodaj’.“ Fariseji nisu bili oduševljeni izlečenjem koje je zadesilo ovog jadnog trideset osam godina invalida. Prevideli su objekat ovog divnog čuda, i sa svojom karakterističnom netrpeljivošću, gledali su na ovaj čin kao na kršenje subotnjeg zakona.

Oprostili su izlečenom čoveku krivicu, ali su izgledali šokirani krivicom Onoga koji je preuzeo odgovornost da naredi čoveku da uzme svoju postelju na subotnji dan. Pitali su ga ko je taj koji je učinio takvu stvar, ali im nije mogao objasniti ništa u vezi sa tim. Ovi poglavari su znali da se samo jedna osoba pokazala sposobnom da učini ovo delo, ali su hteli da dobiju jasan dokaz da je to bio Isus, jer su se nadali da bi onda mogli da ga osude kao kršitelja Subote. Smatrali su da on ne samo da je prekršio zakon lečeći bolesnog čoveka Subotom, već je i počinio krivično delo bogohuljenja naredivši mu da uzme svoju postelju i da je odnese.

Isus nije došao na svet da umanji dostojanstvo zakona, već da ga uzdigne. Jevreji su ga iskvarili svojim običajima i

zabludama. Učinili su ga jarmom ropstva. Njihove besmislene iznude i zahtevi su postali predmet ruganja među svim drugim narodima. Posebno je Subota bila ograđena na sve moguće načine besmislenih ograničenja koja su činila taj sveti dan skoro nepodnošljivim. Jevreju nije bilo dozvoljeno da upali vatru na Šabat, čak ni da zapali sveću na taj dan. Pogledi ljudi su bili toliko uski da su postali robovi svojih beskorisnih propisa. Kao posledica toga, zavisili su od neznabožaca da obave mnoge poslove koje su njihova pravila zabranjivala njima da ih sami urade.

Nisu razmišljali da ako su te neophodne životne dužnosti bile gresi, onda su upošljavanjem drugih da ih urade za njih bili u potpunosti krivi kao da ih i sami obavljaju. Mislili su da je spasenje ograničeno samo na Jevreje i da se stanje svih drugih, budući da je potpuno beznadežno, nije moglo popraviti ni učiniti lošim. Međutim, pravedni Bog nije dao zapovest koju ne mogu da drže dosledno svi. Njegovi zakoni ne odobravaju besmislena dela ni neumesna ograničenja.

Ubrzo nakon toga, Isus je sreo u hramu čoveka kojeg je izlečio. Došao je da prinese žrtvu za prestup, žrtvu za greh i žrtvu zahvalnu za veliku milost koju je primio. Isus mu se pokazao, našavši ga među vernicima. Veliki Lekar mu se obratio sa upozorenjem u pravo vreme: „Eto, ozdravio si. Više nemoj da grešiš, da ti se nešto gore ne dogodi.“ Onaj koji je bio bolestan trideset osam godina, delom zbog sopstvene raskalašnosti, bio je jasno upozoren da izbegava grehe koji su mu izazvali toliku patnju.

Izlečeni čovek je bio presrećan da vidi svog izbavitelja i u neznanju o mržnji koju su Jevreji imali protiv Isusa, obavestio je fariseje, koji su ga ranije ispitivali, da je Isus bio taj koji je učinio čudesno izlečenje. Jevrejski zvaničnici su jedva čekali za dokaz da je to bio Isus, jer su od početka bili sigurni da nije mogao biti

niko drugi. Sada je velika buka nastala u dvorištu hrama, jer su nastojali da ubiju Isusa, ali su bili sprečeni od ljudi, među kojima su mnogi prepoznali u Njemu prijatelja koji ih je izlečio od njihovih slabosti i oslobodio ih od njihove tuge.

Rasprava je sada nastala u vezi sa pravim tvrdnjama Subotnjeg zakona. Isus je namerno izabrao subotnji dan da učini čudo na jezeretu. Mogao je izlečiti bolesnog čoveka bilo kog drugog dana u sedmici; takođe je mogao samo da ga izleči i da izbegne izazivanje ogorčenja Jevreja, naređujući mu da uzme svoju postelju i ode. Međutim, mudra namera je ležala u osnovi svakog dela Hristovog života na zemlji; sve što je radio, bilo je samo po sebi važno i poučno. Došao je da odbrani zakon svog Oca i da ga učini poštovanim. Subota, umesto da bude blagoslov kao što je stvorena da bude, postala je prokletstvo zbog dodatih jevrejskih zahteva. Isus je želeo da je oslobodi tih opterećenja i ostavi je da stoji na svom svetom dostojanstvu.

Zato je izabrao Subotu za svoje posebno delo. Izabrao je najgori slučaj među bolesnima na jezeretu Betezda nad kojim je izvršio svoju čudesnu isceliteljsku silu i naredio mu da nosi svoju postelju kroz grad kako bi objavio veliko delo koje je učinjeno nad njim, da bi privukao pažnju ljudi svom slučaju, okolnostima koje su prethodile njegovom izlečenju i Njemu preko koga je to bilo ostvareno. Ovo će pokrenuti pitanje šta je zakonito raditi na subotnji dan i daće mu priliku da odbaci uskogrude predrasude i ograničenja Jevreja u vezi sa Gospodnjim danom i da proglasi njihov fanatizam i tradicije ispraznim.

Isus im je objavio da je olakšavanje patnji bolesnima u skladu sa subotnjim zakonom, bez obzira da li se to odnosi na spasavanje duša ili na uklanjanje fizičkog bola. Takvo delo je bilo u skladu sa delima Božijih anđela, koji su se stalno spuštali i podizali između Neba i zemlje da bi služili čovečanstvu koje je patilo. Isus je odgovorio na njihove optužbe, objavljujući: „Moj

Otac radi sve do sada, pa radim i ja.“ Svi dani su Božiji, u kojima sprovodi svoje velike planove za ljudski rod. Ako je jevrejsko tumačenje zakona bilo ispravno, onda je Jehova pogrešio, čije delo je utvrdilo i pokrenulo stvaranje od početka kada je postavio temelje zemlji, kada su jutarnje zvezde pevale zajedno i svi sinovi Božiji klicali od radosti. Onaj koji je proglasio svoje delo dobrim i uspostavio instituciju Subote u znak sećanja na završetak svog dela, mora pazirati svoj rad i zaustaviti neprekidnu rutinu univerzuma.

Da li Bog treba zabraniti suncu da obavlja svoju službu Subotom, da povuče svoje dragocene zrake od grejanja zemlje i hranjenja vegetacije? Mora li sistem svetova stajati mirno tokom tog svetog dana? Da li On treba narediti žuborećim potocima da odvrata svoj tok od navodnjavanja polja i šuma i da li treba narediti talasima koji napreduju i povlače se da umire svoje neprekidno oticanje i protok? Moraju li pšenica i kukuruz prestati rasti i da sazreli snop odloži svoj ljubičasti procvat za jedan dan? Moraju li lelujava drveća i nežni cvetovi da ne daju nikakav pupoljak niti da cvetaju Subotom?

Sigurno bi u tom slučaju čoveku nedostajali plodovi zemlje i blagoslovi koji čine život toliko poželjnim. Priroda mora nastaviti svoj stalni pravac; Bog ne sme zaustaviti svoju ruku nijednog trenutka, inače bi čovek klonuo i umro. I, u sličnom omeru, čovek ima posao da obavlja tog dana. Za životne potreštine se treba postarati, bolesni moraju biti zbrinuti, potrebe onih koji oskudevaju, moraju biti zadovoljene. Bog ne oslobađa krivice onoga ko se suzdrži od olakšavanja patnje subotnjeg dana. Sveta Subota je napravljena za čoveka i dela milosti i dobročinstva su uvek ispravna tog dana. Bog ne želi da Njegova stvorenja trpe ni jedan sat bola koji se može olakšati Subotom ili bilo kog drugog dana.

Isus je nastojao da utisne u uskogruđe umove Jevreja osećaj

njihovog pogrešnog viđenja Subote. Pokazao im je da Božije delo nikada ne prestaje. Još je veće Subotom nego u ostalim običnim prilikama, jer u to vreme Njegovi ljudi ostavljaju svoje uobičajene poslove i provode vreme u molitvenom razmišljanju i bogoslužnju. Traže više usluga od Njega Subotom nego drugim danima, zahtevaju Njegovu posebnu pažnju, žude za Njegovim najprobirljivijim blagoslovima, podnose nametljive molitve za posebne usluge. Bog ne čeka da Subota prođe, pre nego što odobri te zahteve, već radi sa moliocima, razumnom mudrošću, dajući im ono što je najbolje da imaju.

Rad Neba ne prestaje ni na trenutak i ljudi nikada ne treba da se odmaraju od činjenja dobra. Subotnji zakon zabranjuje rad na posvećeni Gospodnji dan odmora. Naporan rad koji obezbeđuje sredstva za život mora prestati, nikakav rad za svetovna zadovoljstva ili dobit nije zakonit na Gospodnji dan, ali Hristovo delo lečenja bolesnih odaje počast svetoj Suboti. Isus je polagao jednaka prava sa Bogom radeći posao koji je jednako svet i koji je istog karaktera kao onaj koji je vršio Njegov Otac na Nebu. Međutim, fariseji su bili još više razjareni, jer ne samo što je prekršio zakon, prema njihovom razumevanju, već je i dodao na ovaj prestup gnusni greh izjašnjavajući se jednakim sa Bogom. Ništa osim umešanosti naroda nije sprečilo jevrejske vlasti da ga ubiju na mestu. „Isus im je na to rekao: ‘Zaista, zaista, kažem vam, Sin ne može ništa da učini sam od sebe, nego samo ono što vidi da Otac čini. Jer što god On čini, to i Sin čini na isti način. Jer Otac voli Sina i pokazuje mu sve što sam čini. Pokazaće mu i veća dela od ovih, da biste se vi divili. Jer kao što Otac podiže mrtve i oživljava ih, tako i Sin oživljava one koje hoće.’“

Ovde je Isus uzdigao sebe pred Jevrejima na svoj pravi položaj i proglasio sebe Sinom Božijim. On ih je, zatim, blagim i dostojanstvenim govorom poučio o Suboti. Rekao im je da dan od odmora koji je Jehova posvetio i odvojio sa posebnom

svrhom, nakon što je završio delo stvaranja, nije trebao da bude period beskorisne neaktivnosti. Kao što je Bog prestao sa svojim radom stvaranja, pa se odmorio tog dana i blagoslovio ga, tako i čovek treba da ostavi zanimanje svakodnevnog života i da posveti te svete sate zdravom odmoru, bogoslužju i svetim delima.

Poglavari naroda nisu mogli odgovoriti na ove uzvišene istine koje su iznete pred njihovu savest. Nisu imali nikakve argumente sa kojima bi dočekali te istine; mogli su samo navesti svoje običaje i tradicije, a to je izgledalo slabo i mlitavo u poređenju sa jakim argumentima koje je Isus uzeo iz Božijeg dela i neprekidnog prirodnog ciklusa. Da su imali bilo kakvu želju da prime svetlost, njihova srca bi bila ubeđena da je Isus govorio istinu. Međutim, izbegavali su glavne stvari koje je rekao za Subotu i pokušali su da izazovu gnev protiv Njega jer je učinio sebe jednakim sa Bogom. Gnev poglavara je bio bez granica i sa poteškoćama su bili sprečeni da zgrabe Isusa kako bi ga ubili.

Međutim, ljudi nisu bili pokrenuti za nasilje i osramotili su poglavare iskrenošću kojom su slušali Isusove reči. Pravdali su ga lečenjem bolesnika koji je bio bolestan trideset osam godina. Tako su za sada sveštenici i starešine morali da se suzdrže od svoje mržnje i čekaju povoljniju mogućnost da sprovedu svoje zle namere.

Isus je izjavio da On ne može činiti ništa sam od sebe „nego samo ono što vidi da Otac čini.“ Njegov odnos sa Bogom mu je zabranjivao da radi nezavisno od Njega i nije mogao činiti ništa protivno Njegovoj volji. Kakav ukor su ove reči bile ljudima, a posebno onima koji su pozivali Sina Božijeg na odgovornost za samo delo zbog kog je i poslat na zemlju da ga čini. Odvojili su se od Boga zlim delima i, u svom ponosu i sujeti, kretali su se nezavisno od Njega, osećajući se dovoljnim samim sebi u svim stvarima, ne osećajući potrebu za većom mudrošću od njihove

sopstvene da im pomogne u usmeravanju njihovih dela.

Nekolicina je shvatila punu snagu Hristovih reči u vezi sa Njegovom povezanošću sa Ocem. One poučavaju čoveka da treba smatrati sebe neraskidivo vezanim za svog Nebeskog Roditelja, tako da, bez obzira na kakvom se položaju nalazi, on je odgovoran Bogu, koji drži sve sudbine u svojim rukama. Postavio je čoveka da vrši Njegovo delo, obdario ga je sa svim sposobnostima i sredstvima za tu svrhu i sve dok je čovek veran Njegovom uzvišenom upravljanju, može se osećati ovlašćenim da dobije blagoslove i obećanja svog Gospodara. Međutim, ako, kada se podigne na položaj svetog poverenja, počne da se uzvišuje – zaviseći o svojoj vlastitoj mudrosti i sili, preuzimajući poslove u svoje ruke, i odvajajući se od Onoga kome ispoveda službu – Bog će ga pozvati na odgovornost za njegova neovlašćena dela, jer nije radio u slozi sa svojim Zapovednikom.

Isus je sada stajao pred Jevrejima u svom pravom karakteru. Izjavio je da šta god Otac čini, to čini i Sin na isti način, vršenjem iste sile i sa istim ishodima. Takođe je obećao onima koji su ga slušali, da će biti svedoci većim delima od onih koja je On obavio lečenjem bolesnih, hromih i slepih.

Sadukeji su bili suprotstavljeni farisejima u vezi sa vaskrsenjem mrtvih. Prvi su tvrdili da nema vaskrsenja tela. Međutim, Isus im je rekao da je jedno od najvećih dela Njegovog Oca podizanje mrtvih i čak da Sin Božiji ima silu u sebi da podiže iz mrtvih. „Ne čudite se,“ rekao je „tome, jer dolazi čas u koji će svi koji su u grobovima čuti njegov glas i izaći će oni koji su činili dobro u vaskrsenje života, a oni koji su činili zlo u vaskrsenje osude.“

Ponizni Nazarećanin dokazuje svoju pravu plemenitost. Uzdiže se iznad čovečanstva, odbacuje masku greha i srama i stoji otkriven, Poštovani od anđela, Sin Božiji, jednak sa Stvoriteljom univerzuma. Jevrejski poglavari i mnoštvo koje je slušalo

su očarani pred Njegovim silnim istinama i pred uzvišenim dostojanstvom Njegovog ponašanja. Nijedan čovek nikada nije izgovorio reči kao ove, niti se držao sa takvim kraljevskim veličanstvom. Njegove izjave su bile jasne i razumljive, potpuno objavljujući Njegovu misiju i dužnost prema svetu. „Jer Otac ne sudi nikome, nego je sav sud poverio Sinu, da bi svi poštovali Sina kao što poštuju Oca. Ko ne poštuje Sina, ne poštuje ni Oca koji ga je poslao. Zaista, zaista, kažem vam, ko sluša moju reč i veruje onome koji me je poslao, ima večni život i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život. Zaista, zaista, kažem vam, dolazi čas, i već je tu, kad će mrtvi čuti glas Sina Božjeg, i koji čuju, živeće. Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi. I dao mu je vlast da sudi, jer je Sin čovečiji.“

Ovde je Isus vratio poglavarima njihove optužbe protiv Njega i njihove pokušaje da određuju Njegovo delo i da osuđuju svojom uskogrudom netrpeljivošću Njegova dela milosti i dobročinstva. Proglasio je sebe njihovim Sudijom i Sudijom sveta. Kada je došao na zemlju kao Iskupitelj, data mu je u ruke i svi ljudi su odgovorni Njemu. Uzeo je teret čovečanstva da bi mogao spasiti ljude od posledica njihovih grehova. On je u jednome njihov Advokat i Sudija. Nakon što je probao sam talog ljudske patnje i iskušenja, sposoban je da razume slabosti i grehe ljudi i da izrekne presudu nad njima. Stoga je, Otac predao svoje delo u ruke svom Sinu, znajući da će Onaj koji je pobedonosno izdržao iskušenja Sotone, u čovekovo ime, biti svemudar, pravedan i milostiv u svom radu sa njim.

Isusove reči su bile još upečatljivije jer se rasprava podigla na viši nivo. On je praktično pozvan pred jevrejske velikodostojnike da bude osuđen za život. On, Gospodar Subote, je bio optužen pred zemaljskim sudom, da bi odgovorio na optužbe kršenja subotnjeg zakona. Kada je tako smelo obznanio svoju misiju i delo, Njegove sudije su ga gledale sa mešavinom zaprepашćenja

i besa, ali se na Njegove reči nije moglo odgovoriti i nisu ga mogli osuditi.

Uskratio je pravo farisejima da ga ispituju ili da se mešaju u Njegov posao. Jevrejsko uređenje ih nije postavilo sa takvim ovlašćenjem, njihove tvrdnje su bile bazirane na njihovom sopstvenom ponosu i oholosti. Odbio je da se izjasni krivim za bilo koji prekršaj ili da se podvrgne temeljnom ispitivanju od njih.

Nakon što im je predstavio te velike istine u vezi sa Njegovim delom koje je povezano sa Ocem, povezo je svoje tvrdnje sa svedočanstvima nastalim od Njega: „Ja ne mogu ništa da učinim sam od sebe – kako čujem onako sudim. Moj sud je pravedan, jer ne vršim svoju volju, nego volju onoga koji me je poslao. Ako samo ja svedočim o sebi, moje svedočanstvo nije istinito. Ima drugi koji svedoči o meni, i znam da je istinito svedočanstvo kojim on svedoči o meni. Vi ste poslali ljude k Jovanu i on je posvedočio za istinu. Ali meni nije potrebno svedočanstvo od čoveka, nego govorim ovo da biste se vi spasli. Jovan je bio svetiljka koja gori i sija, a vi ste samo načas hteli da se radujete njegovoj svetlosti.“ Sa svoje plemenite visine On čita tajne njihovih srca i podseća ih da su načas prihvatili Jovana kao Božijeg proroka i da su se radovali u poruci koju im je doneo. On potvrđuje da je Jovanova misija služila samo da pripremi put za Njega, za koga je prorok svedočio da je Hrist, Iskupitelj sveta.

Međutim, nijedan čovek nije mogao svedočiti o tajanstvenoj Isusovoj povezanosti sa Ocem; ljudsko znanje ne može doseći Nebeske dvorove. Isus ih je uveravao da On ne spominje Jovanovo svedočanstvo kako bi održao svoje tvrdnje, već samo kako bi Njegovi progonitelji bili ubeđeni u svoje slepilo i protivrečnost u drskom protivljenju Onome za koga je Jovan izjavio da je Sin Božiji. Nisu bili u neznanju u vezi sa Jovanovim dokazima, jer su mu poslali namesnika koji se vratio sa izjavom o Isusovom krštenju i o čudesnim Božijim manifestacijama u to vreme.

Isus govori o Jovanu da bi oni videli kako, odbacujući Njega, odbacuju i proroka kojeg su primili sa radošću. On dalje izjavljuje: „Ali ja imam svedočanstvo veće od Jovanovog, jer dela koja mi je Otac dao da izvršim, sama ta dela koja činim, svedoče o meni da me je Otac poslao.“ Zar se nisu nebesa otvorila i svetlo sa Božijeg prestola ga je okružilo slavom, a Jehovin glas je proglasio: „Ovo je moj ljubljani Sin, koji je po mojoj volji!“? Pored svega toga, Njegova sopstvena dela su objavila Njegovo božanstvo. Onaj koji je bio optužen da je prekršio Subotu stajao je pred svojim tužiteljima obavijen božanskom milošću i izgovorio je reči koje su ih probale kao strele istine. Umesto da se izvini za delo na koje su se žalili, ili da objasni svoju nameru čineći ga, okrenuo se protiv poglavara i optuženi je postao optužitelj.

Ukorio ih je zbog tvrdoće njihovih srca, zbog slepog neznanja sa kojim su čitali Pisma, dok su se hvalili svojom nadmoćnošću nad svim drugim narodima. Oni koji su mislili da su učitelji Pisama i tumači zakona jednostavno su bili u neznanju šta ona tvrde. On je osudio njihovu svetovnost, njihovu ljubav ka pohvalama i moći, njihovu gramzivost i njihovu želju da ljudi saosećaju sa njima. Optužio ih je da ne veruju u Pisma za koja tvrde da ih poštuju, obavljajući njihove forme i obrede dok ignorišu velika načela istine koja su temelji zakona. Izjavio je da su odbacili Božiju reč, pošto su odbacili Onoga koga je Bog poslao. Uputio ih je: „Vi istražujete Pisma jer mislite da u njima imate večni život, a upravo ona svedoče o meni.“

Istina koju je govorio Isus se sukobila sa njihovim predrasudama i običajima i odbacili su je od sebe, otvrdnuvši srca protiv nje. Odbili su da slušaju Hristova učenja, jer su ta učenja direktno osudila grehe koje su gajili. Da je Sin Čovečiji došao laskajući njihovom ponosu i pravdajući njihovo bezakonje, požurili bi da mu odaju počast. Isus je rekao: „Ja sam došao u ime

svog Oca, ali vi me ne primate. Kad bi neko drugi došao u svoje ime, njega biste primili.“ Mogu se podići pretendenti, koji ne mogu pružiti dokaz božanskog ovlašćenja, koji propovedajući lepe stvari i hvaleći taštinu bogatih i neposvećenih, mogu dobiti njihovu čvrstu odanost. Ovi lažni proroci će voditi svoje sledbenike u večnu propast.

Isus je izjavio da nije bilo potrebe za Njega da ih optužuje pred Ocem, jer Mojsije, za kojeg kažu da u njega veruju, ih je već optužio. „Jer“, kaže On, „kad biste verovali Mojsiju verovali bi ste i meni, jer je on pisao o meni. Ali ako ne verujete njegovim spisima, kako ćete verovati mojim rečima?“ Isus je znao da su Jevreji bili odlučni da mu oduzmu život, a ipak u ovom govoru im je u potpunosti objasnio svoje Sinaštvo, odnos koji je imao sa Ocem i svoju jednakost sa Njim. Ovo ih je ostavilo bez izgovora za njihovo slepo suprotstavljanje i ludački bes protiv Spasitelja. Međutim, iako su bili ometeni u svojim namerama i puni strahopoštovanja zbog Njegove božanske rečitosti i istine, ubilačka mržnja sveštenika i starešina nije bila ugašena. Obuzeo ih je strah, jer nisu mogli zatvoriti svoje razumevanje prema ubedljivoj sili koja je pratila Hristovu službu. Ali bili su toliko vezani lancima ponosa i oholosti, da su odbacili dokaze Njegove božanske sile, odoleli su Njegovim molbama i zaključali su sebe u tamu.

Oni primetno nisu uspeli da sruše Isusov autoritet, ili da odvuku od Njega poštovanje i pažnju ljudi, od kojih su mnogi bili snažno dirnuti i duboko osvedočeni Njegovim upečatljivim govorom. Njegova silna dela su prvo privukla njihovu pažnju i pokrenula njihovo čuđenje i kad su Njegove istraživačke reči otkrile Njegov pravi karakter, bili su spremni prihvatiti Njegov božanski autoritet. S druge strane, Njegove reči su uzdrmale srca poglavara osudom njihovih dela. Nametnuo je njihovu krivicu njihovoj savesti, što ih je učinilo još više ogorčenim protiv

Njega, i bili su potpuno odlučni da mu oduzmu život. Poslali su glasnike po celoj zemlji da upozore narod protiv Isusa, kojeg su odbacili kao uljeza. Uhode su poslate da ga prate i da izveštavaju šta je rekao i uradio. Dragoceni Spasitelj je sada sigurno stajao pod senkom krsta.

Poglavlje XIII

ISUS U KAPERNAUMU

Nakon dela izlečenja koje je Isus učinio u Subotu kod jezereta Betezda, zloba vodećih Jevreja se toliko rasplamsala protiv Njega da su skovali zaveru da mu oduzmu život, i nije više bilo bezbedno za Njega da ostane u Jerusalimu. Zbog toga se uputio u Galileju, učinivši Kapernaum mestom svojih dela. Na ovom mestu je poučavao i na šabate se mnoštvo skupljalo da sluša Njegovu učenje. Činilo se da je ovde Njegov put neometan, iako su ga uhode pratile, tražeći nešto za šta bi ga mogli optužiti.

Srca običnih ljudi su bila otvorena da prime Njegove božanski uput. Njegovo srce je bilo prepuno saosećanja za čovečanstvo koje je patilo i sa radošću je gledao ljude kako se odazivaju na Njegova učenja ljubavi i dobročinstva. Njegovi slušaoci su bili očarani rečitom jednostavnošću kojom je propovedao istinu. Njegove ilustracije su uzimane iz prizora koji su se odigravali u njihovim svakodnevnim životima. Prilagodio je svoj govor svim slojevima i uslovima ljudi.

Isus nije išao u Kapernaum da izbegne društvo, niti da se odmori od svojih dela. Kapernaum je bio glavno mesto kroz koje se putovalo, narodi iz mnogih država su prolazili kroz grad, ili su tu ostajali da se odmore od svojih putovanja do tamo i nazad. Tamo je veliki Učitelj mogao sresti sve narode i sve klase. Mogao je davati pouke koje neće biti primljene samo od prisutnih, već će biti prenete u druge države i u mnoga domaćinstva. Tako će se pokrenuti istraživanja proročanstava, pažnja će biti usmerena ka Spasitelju i Njegovu delu i misija će biti izneti pred svet.

Ovde je imao bolju priliku nego na drugim mestima da sretne predstavnike svih slojeva, dok su se mešali zajedno, svako

sa namerom da obavi svoj posao. Njegova služba je ovde mogla dopreti do bogatih kojima se podilazilo zbog njihovog bogatstva, kao i do siromašnih i onih u potrebi. Hrist se predstavio ljudima kao Spasitelj sveta. Čim je postalo poznato da je u Kapernaumu, mnoštvo se okupilo da čuje Njegove reči nebeske mudrosti. Isus je poveo svoje učenike gore u planinu na neko vreme povučenosti, ali kada je video kako ljudi hrle k Njemu nije imao srca da ih odbije.

Jevrejski praznik je bio blizu i mnogi su došli iz cele oblasti oko Jerusalima, tražeći Isusa, za čija su divna čuda čuli. Dovedeni su mu bolesni i namučeni i On je izlečio njihove bolesti. Dok je bio svedok radosti onih koje je oslobodio, Njegovo sopstveno srce ljubavi se radovalo sa onima koji su primili Njegov blagoslov. Učinio je mnoge porodice srećnima, vraćanjem zdravlja njihovim bližnjima u patnji. Učinio je da svetlo zasvetli u domaćinstvima koja su bila bačena u senku nevolje. Tužni su bili utešeni, oni u neznanju poučeni i nada je vraćena u srca očajnih.

Ljudi su primili poruku koju im je doneo i poverovali su Njegovim rečima. Niko nije bio više voljan da prihvati istinu od siromašnih i poniznih, koji nisu bili razdvojeni od svog Spasitelja sujetom i ponosom, bogatstvima ovoga sveta ili hvalama ljudi. Našli su u Njemu utehu za sve svoje muke i odricanja. Nikoga nije odbio. Bio je dirnut nežnim sažaljenjem za nevolju onih koji su tražili Njegovu pomoć i oni su napustili Njegovo prisustvo, noseći dokaze u sebi Njegovog izlečenja i sile koja daje život. Srca ljudi su istupila ljubavlju punom poštovanja prema svom Dobročinitelju i On je učestvovao u njihovoj radosti. Njegova dela dok je bio u Kapernaumu su donela veliko dobro i to je navelo mnoge da poveruju u Njega. Njegova dela nenadmašive milosti su osvojila srca mnoštva.

Učitelji zakona i fariseji su bili osramočeni, njihove namere

u vezi sa Isusom su bile poražene. Slušali su Njegova učenja kako bi ga uhvatili u Njegovim rečima i odvratili umove ljudi od Njega ka sebi. Znali su da se njihov uticaj nad ljudima znatno smanjio, otkako je počela Isusova služba. Saosećajna srca ljudi su prihvatila pouke ljubavi i ljubaznog dobročinstva u odnosu na hladne forme i stroge obrede vršene od sveštenika.

Iako su fariseji bili zapanjeni čudima koja je Isus činio, bili su još više nestrpljivi da uklone Onog koji je svojom velikom silom bio najopasniji za njihove tvrdnje i pretenzije.

Telesne bolesti, koliko god da su bile otežane i naizgled beznadežne, dočekane su i osujećene Njegovom božanskom silom, ali bolesti duše, učvršćene neverstvom i slepom predrasudom, čvršće su držale one koji su zatvorili svoje oči pred svetlom. Najsilniji dokaz koji bi mogao biti iznet bi samo ojačao njihovo protivljenje. Guba i paraliza nisu bile toliko strašne kao netrpeljivost i neverstvo. Isus se okrenuo od izraelskih učitelja i njihovi okovi tame i skepticizma su se zategli oko njih.

Stanovnici Kapernauma su bili veoma zapanjeni iznenadnim i delotvornim izlečenjem poglavarevog sina jednom Isusovom rečju, kada je bio više od dvadeset milja udaljen od bolesnika. Radovali su se kad su čuli da je u njihovom gradu Onaj koji poseduje takvu čudesnu silu. Subotom je sinagoga gde je govorio bila krcata ljudima pa ipak mnogi koji su želeli da uđu nisu mogli. Kao i obično, u velikom broju su došli zbog radoznalosti, ali je bilo mnogih koji su iskreno želeli da nauče jevanđelje o Božijem kraljevstvu.

Svi koji su ga čuli su bili zapanjeni „jer ih je učio kao onaj koji ima vlast, a ne kao njihovi učitelji zakona.“ Njegove reči su bile dokaz Božijeg Duha i pogodile su božanskom silom pravo u metu duše ljudi. Učenja učitelja zakona i starešina su bila hladna i formalna, kao lekcija naučena po sećanju. Objašnjavali su zakon kao stvar običaja, ali odobrenje od Boga nije posvetilo

njihove govore, nikakvo sveto nadahnuće nije uzdrimalo njihova sopstvena srca i srca njihovih slušaoca.

Isus nije imao ništa sa različitim povodima razdora među Jevrejima. Njegove reči su bile toliko jednostavne da ih je dete moglo razumeti, a ipak dovoljno uzvišene u svojoj veličanstvenoj jednostavnosti da očaraju najviši um svojim plemenitim istinama. Govorio je o novom kraljevstvu koje je došao da uspostavi među njima, suprotno kraljevstvu ovoga sveta, i o svojoj sili da otme Sotoni njegovu vlast i oslobodi zarobljenike vezane njegovom moći.

Bio je jedan čovek u sinagogi kojeg je opseo Sotonin duh. Prekinuo je Isusov govor prodornim vriskom koji je neizrecivim užasom ledio krv slušaocima. „Ostavi nas na miru!“ povikao je. „Šta mi imamo sa tobom Isuse Nazarećanine? Jesi li došao da nas uništiš? Znam tačno ko si: Sveti od Boga!“

Čak i demoni veruju i drhte, ali Božiji Izrael je zatvorio oči i uši za božanske dokaze i nije znao vreme njihovog pohoda. Sotonin cilj navođenja jadne žrtve u sinagogu je bio da odvрати pažnju ljudi od Isusa ka napadima sirote obolele osobe i da spreči reči istine da dopru do srca ljudi. Međutim, čovekovo pomračeno razumevanje je shvatilo da su Isusova učenja sa Neba. Sila božanstva je pokrenula strah kod demona koji je kontrolisao njegov um i došlo je do borbe između demona i čovekovog ostatka razuma.

Kako je žrtva shvatila da je Iscelitelj blizu da ga oslobodi, srce mu se pokrenulo žudnjom za slobodom od Sotonine moći. Demon je odolevao ovoj sili i držao je pod kontrolom jadnika koji se borio protiv njega. Bolesnik je pokušao da moli Isusa za pomoć, ali kad je otvorio svoja usne, demon je stavio reči u njegova usta tako da je vrisnuo u agoniji straha: „Šta mi imamo sa tobom Isuse Nazarećanine? Jesi li došao da nas uništiš? Znam tačno ko si: Sveti od Boga!“ Pomračeni razum jadtog čoveka je

delimično shvatao da je u prisustvu Onoga koji ga može osloboditi od ropstva koje ga je toliko dugo porobljavalo, ali kada je pokušao da dođe na dohvat te silne ruke, tuđa volja ga je zadržavala, tuđe reči su našle put da budu izgovorene kroz njega.

Svojim vlastitim grešnim kursom, ovaj čovek je stavio sebe na neprijateljev teren i Sotona je zaposeo sve njegove sposobnosti, tako da kada je tama njegovog razumevanja bila probijena slabim zracima svetla od Spasiteljevog prisustva, borba između njegove želje za slobodom i demonske moći, bacila ga je u užasne grčeve i izvlačila je iz njega avetinjske krike. Demon je vršio svu svoju paklenu moć da zadrži kontrolu nad svojom žrtvom. Izgubiti uporište ovde bilo bi dati Isusu pobjedu. Onaj koji je lično porazio kneza sile tame u pustinji iskušenja, sada je ponovo bio licem u lice sa svojim neprijateljom.

Izgledalo je da mučenik mora izgubiti svoj život u strašnoj borbi sa demonom koji je bio propast njegove čovečnosti. Samo je jedna sila mogla prekinuti ovo okrutno nasilje. Isus je progovorio autoritativnim glasom i oslobodio je zarobljenika. Demonski duh je učinio poslednji napor da svoju žrtvu liši života pre nego što je bio primoran da je napusti. Zatim je čovek koji je bio opsednut stajao pred začuđenim ljudima srećan u slobodi pibranosti. U sinagogi na subotnji dan, pred okupljenim zborom, knez tame je ponovo bio dočekan i pobeđen. Čak je i demon svedočio o božanskoj sili Spasitelja, povikavši: „Šta mi imamo sa tobom Isuse Nazarećanine? Jesi li došao da nas uništiš? Znam tačno ko si: Sveti od Boga!“

Čovek čiji je razum bio tako iznenadno obnovljen je hvalio Boga zbog svog izbavljenja. Oko koje je u poslednje vreme toliko sijalo plamenom ludila, sada je bilo osvetljeno inteligencijom i preplavljeno zahvalnim suzama. Ljudi su zanemeli u čudu. Čim im se govor povratio, u čudu su među sobom govorili: „Kakve su to reči? On s vlašću i silom zapoveda nečistim

duhovima, i oni izlaze!“

Nije bilo po Božijoj volji da ovog čoveka zadesi toliko strašna tegoba da bude potpuno predat Sotoni u ruke. Skriveni razlog njegove nevolje, koji ga je učinio strašnim prizorom za svoje prijatelje i teretom samom sebi, nalazio se u njegovom sopstvenom životu. Zadovoljstva greha su ga opčinila, put rasipništva je izgledao svetlo i iskušavajuće, mislio je da učini život velikom zabavom. Nije ni sanjao da će postati odvratan i strašan svetu i sramota svojoj porodici. Mislio je da njegovo vreme može biti provedeno u bezbrižnoj budalaštini, ali kad je jednom krenuo silaznom putanjom, njegove noge su se brzo spuštale dok nije prekršio zakone zdravlja i morala. Neumerenost i lakomislenost su okovale njegova čula, fina svojstva njegovog uma su bila izopačena i Sotona je ušao unutra i preuzeo apsolutnu kontrolu nad njim.

Kajanje je došlo prekasno, iako bi tada žrtvovao bogatstvo i zadovoljstvo da povрати svoju ljudskost, postao je bespomoćan u rukama zloga. Sotona je očarao tog mladića sa mnogim šarmantnim prezentacijama, ogrnuo je greh sa cvetnim plaštom, da bi ga žrtva prigrabila sebi, ali čim je njegov cilj bio ostvaren i nesrećni čovek se našao u njegovoj moći, zlotvor je postao toliko nemilosrdan u svojoj okrutnosti i strašan u svojim žestokim i besnim posetama. Tako je uvek sa onima koji podlegnu zlu; očaravajuće zadovoljstvo njihovog ranijeg zanimanja se završava u tami očaja, ili ludilom izgubljene i uništene duše.

Ali Onaj koji je pobedio arhi-neprijatelja u pustinji, preoteo je iz Sotoninog stiska ovog zarobljenika u grču. Isus je dobro znao da iako je uzeo drugi oblik, ovaj demon je bio isti zli duh koji ga je iskušavao u pustinji. Sotona nastoji da na različite načine ostvari svoj cilj. Isti duh koji je video i prepoznao Spasitelja i povikao mu: „Šta mi imamo sa tobom“, opseo je zle Jevreje koji su odbacili Hrista i prezreli Njegova učenja. Međutim, sa

njima je simulirao atmosferu pobožnosti i učenja, nastojeći da ih obmane u vezi sa stvarnim motivima odbijanja Spasitelja.

Isus se zatim povukao iz sinagoge dok su ljudi još uvek bili zapanjeni sa čuđenjem i divljenjem. To čudo je zatim praćeno drugim jednako predivnim. Isus je tražio Petrovu kuću da se malo odmori, ali nije bilo odmora za Sina Čovečijega. Rečeno mu je da se majka Petrove žene razbolela sa groznicom. Njegovo saosećajno srce je odmah istupilo da izleči bolesnu ženu. Zapretio je bolesti i odmah je uklonjena od nje. Ustala je iz kreveta ispunjena radošću i zahvalnošću i služila je željnim rukama potrebama Učitelja i Njegovih učenika.

Ova čuda i dela isceljenja su se proširila po celom gradu. Ipak ovi činovi milosti su samo učinili ogorčenost fariseja još jačom. Pažljivo su pratili sve Isusove pokrete, tražeći razlog da ga optuže. Njihov uticaj je sprečio mnoge da se obrate Isusu na subotnji dan za oslobođenje od njihovih slabosti. Plašili su se da će biti žigosani kao prestupnici zakona. Međutim, nastala je velika pometnja pre nego što je sunce zašlo na zapadu. Sa svih strana su bolesni pohrlili Isusu. Oni koji su imali dovoljne snage su sami došli, ali je mnogo veći broj bio doveden od svojih prijatelja velikom Lektaru.

Bili su u svakakvom stanju bespomoćnosti i približavajuće smrti. Neki su goreli od groznica, drugi su bili paralizovani, pogođeni vodenom bolešću, slepilom, gluvoćom i hromošću. A u daljini se čuo žalosni krik gubavca: Nečist! Nečist! dok je pružao svoje raspale ruke prema Iscelitelju. Isusov posao je počeo kada je prvi bolesnik bio doveden pred Njega. Molitelji su bili izlečeni rečju sa Njegovih usana ili dodirrom Njegove ruke. Sa radošću i zahvalnošću su se vratili obradovani svojim prosvetljenim umovima i zdravim telima kućama koje su nedavno napustili kao bespomoćni invalidi.

Oni koji su ih pažljivo doneli sa njihovih kreveta u Isusovo

prisustvo, vratili su se sa njima, plačući suzama radosti i uzvikujući hvale Spasitelju. Mala deca nisu bila previđena, već su slabušni oboleli vraćeni njihovim srećnim majkama rumeni od života i zdravlja. Ovi živi dokazi božanske Isusove sile su stvorili veliko oduševljenje u celoj toj oblasti. Nikada ranije Kapernaum nije bio svedok dana kao ovog. Atmosfera je bila ispunjena glasom pobede i uzvicima izbavljenja.

Srce blagoslovljenog Spasitelja, koji je učinio toliko velika izlečenja bilo je radosno u sreći koja se probudila u srcima čovečanstva koje je patilo. Izlečio je svakoga ko mu se javio za pomoć. Njegova velika ljubav prema čoveku se do samih dubina uzбудila dok je bio svedok patnje onih koji su mu dolazili i radovao se svojoj sili kojom im je vraćao zdravlje i sreću.

Poglavlje XIV

IZBOR UČENIKA

Učenici se još nisu u potpunosti pridružili Isusu da postanu Njegovi saradnici. Bili su svedoci mnogih Njegovih čuda i umovi su im bili prosvetljeni govorima koje su čuli sa Njegovih usana, ali nisu potpuno napustili svoje poslove ribolovaca. Srca su im bila ispunjena tugom zbog Jovanove smrti i bili su uznemireni oprečnim mislima. Ako je dopušteno da se Jovanov život završi tako neslavno, kakva će biti sudbina njihovog Učitelja kada su učitelji zakona i fariseji bili toliko ogorčeni protiv Njega? Usred njihove sumnje i straha, bilo im je olakšanje da se još jednom vrate svom pecanju i da u kratkom periodu pronađu u svom starom zanimanju distrakciju od svoje zabrinutosti.

Isus ih je često otpuštao da posete svoje domove i da se odmore, ali se blago, mada čvrsto opirao svim njihovim molbama da bi se On trebao odmoriti. Noću je pronalazio vreme za molitvu koje nije imao preko dana. Dok je svet koji je došao spasiti bio ušuškan u snu, Iskupitelj, je u utočištu planina, posredovao za čoveka pred Ocem. Često je provodio čitave noći u molitvi i razmišljanju, vraćajući se ujutru svom aktivnom poslu.

Bilo je jutro na Galilejskom jezeru i ribari su bili u svojim čamcima, umorni od duge noći neplodotvornog rada. Međutim, u zoru, Simon je ugledao Isusovu siluetu kako hoda plažom. Usmerio je pažnju Njegovih učenika ka njihovom voljenom Učitelju i svi su zaveslali prema obali. Činilo se nemogućim za Spasitelja da pronađe odmor. Već se veliko mnoštvo okupilo oko Njega dok je hodao obalom. Bolesni i napaćeni su dovedeni pred Njega da ih ozdravi. Na kraju su ljudi toliko stezali обруč oko Njega da su mu jedva ostavili dovoljno prostora da stoji. Baš

u to vreme su se ribari približavali obali. Isus je tražio od Petra da ga primi u svoj čamac i odmah nakon što je ušao u njega, rekao je učeniku da se malo odmakne od kopna. Zatim, nakon što su se odmakli na kratku razdaljinu od ljudi, bio je u boljem položaju da ga oni vide i čuju i sa čamca na jezeru je propovedao o tajnama Božijeg kraljevstva. Njegov jezik je bio jednostavan i iskren, obraćajući se umovima ljudi ubedljivom silom.

Govor se završio, a Isus se okrenuo Petru i zamolio ga je da otplovi na pučinu i da baci svoju mrežu za plen. Međutim, Petar je bio potpuno obeshrabren, ne samo što je bio tužan zbog smrti Jovana Krstitelja i uma iscrpljenog neverovanjem zbog ishoda tog događaja, već je i bio obeshrabren u vezi sa svojim svetovnim očekivanjima. Bio je neuspešan u svom pecanju i prethodnu noć je proveo u uzaludnom radu. Zbog toga je obeshrabrenim tonom odgovorio na Isusovu zapovest: „Učitelju, celu noć smo se mučili i ništa nismo ulovili, ali kad ti tako kažeš, baciću mreže.“

Pozvao je svog brata da mu pomogne i zajedno su bacili mrežu u duboku vodu, kao što je Isus rekao. Kada su krenuli da povlače mrežu bili su nemoćni da to učine zbog velike količine ribe koju je sadržala, pa su bili primorani da pozovu Jakova i Jovana u pomoć pre nego što su mogli da povuku mrežu i istovare je. Kada je to učinjeno čamac je bio toliko otežan da je postojala opasnost da potone.

Petar je video Isusa kako čini divna čuda, ali nijedno nije ostavilo toliko jak utisak na njegov um kao ovaj čudesni ulov ribe, nakon noći razočarenja. Neverica i obeshrabrenje koji su pritiskali učenike kroz dugu, umornu noć, sada su dali prostor strahopoštovanju i čuđenju. Petar je bio oduševljen osećajem božanske sile svog Učitelja. Osećao se sramotno zbog svog grešnog neverovanja. Znao je da je u prisustvu Sina Božijeg i osećao se nedostojnim da bude u takvom društvu. Naglo je pao Isusu

pred noge, povikavši: „Gospode, idi od mene jer sam grešan čovek.“ Međutim, čak i dok je govorio držao se za Isusove noge i nije bio voljan da ga Spasitelj drži za reč, čak i da je pokušao to da učini.

Ali Isus je razumeo suprotstavljena osećanja naglog učenika i rekao mu je: „Ne boj se! Od sada ćeš loviti ljude.“ Sličnim rečima se nakon toga obratio trojici drugih ribara, kada su svi bili na obali. Dok su užurbano bili zaokupljeni popravljanjem svojih mreža, koje su bile pocepane velikom težinom ribe koju su uhvatili, Isus im je rekao: „Pođite za mnom i učiniću vas ribarima ljudi.“ Odmah nakon toga ostavili su svoje mreže i čamce i pratili su Spasitelja. Ovi ponizni ribari su prepoznali Isusov božanski autoritet i odmah su odustali od svog redovnog posla i ostavili su svoje svetovne stvari u poslušnosti zapovesti svog Gospoda.

Ova četiri učenika su bila bliže povezana sa Isusom u Njegovom zemaljskom životu od ostalih. Hrist, svetlost sveta, je bio izobilno u stanju da osposobi ove neuke galilejske ribare za velike dužnosti koje im je namenio. Reči izgovorene ovim skromnim ljudima su bile od silnog značaja; oni su tu da naprave uticaj na svet kroz sva vremena. Činilo se jednostavnim za Isusa da pozove ove jadne, obeshrabrene ljude da ga slede, ali je to bio događaj koji je proizveo ogromne rezultate, uzdrmao je svet. Podsticajna sila Božija, prosvetljujući umove ovih nepismenih ribara, služila je da bi im omogućila širenje Hristovih učenja daleko i naširoko, i drugi su trebali prionuti na posao, dok ne stigne do svih zemalja i ne bude učena u svim dobima, pridobijajući mnoge ka spasenju. Tako su siromašni galilejski ribari zaista postali „ribari ljudi.“

Isus se nije protivio obrazovanju. Najviša kultura, ako je posvećena ljubavlju i strahom od Boga, primala je Njegovo odobravanje. Primedbe se ponekad iznose protiv obrazovanja jer

je Isus izabrao neuke ribare za svoje učenike. Međutim, ti ljudi su bili podvrgnuti Njegovom prefinjenom uticaju tri godine, a Spasitelj je bio najsavršeniji vaspitač za kojeg je svet ikada znao. Knez života nije izabrao učene zakonike, pisare i starešine, za svoje učenike, jer ga oni ne bi sledili. Zato je izabrao ponizne seljake za svoje pomagače. Bogati i obrazovani među Jevrejima su bili uzvišeni sopstvenom mudrošću i samopravednošću i osećali su se dovoljnim sami po sebi, ne osećajući posebnu potrebu za Iskupiteljem. Njihovi karakteri su bili nepromenjivi i oni ne bi prihvatili Hristova učenja. Međutim, ponizni ribari su se radovali povezanošću sa Spasiteljem i postali su Mu saradnici.

Dok je Isus prolazio putem do Jerusalima, video je Mateja unetog u svoj posao prikupljanja poreza. Bio je Jevrej, ali kada je postao carinik njegova braća su ga prezirala. Jevrejski narod se stalno nervirao zbog rimskog jarma. Da prezrena i paganska nacija treba da prikuplja danak od njih bio je stalan podsetnik da su prošli njihova sila i slava nezavisne države. Njihov prezir nije imao kraja kada bi jedan od njihovog sopstvenog naroda toliko zaboravio na čast svog uzvišenog roda i prihvatio funkciju poreznika.

Oni koji su na taj način pomagali da se održi rimska vlast su smatrani otpadnicima. Jevreji su smatrali ponižavajućim bilo kakvu povezanost sa carinikom. Smatrali su tu službu jednakom sa ugnjetavanjem i iznudom. Međutim, Isusov um nije bio oblikovan predrasudama fariseja. Gledao je ispod površine i čitao je srce. Njegovo božansko oko je videlo u Mateju nekoga koga može upotrebiti za osnivanje svoje crkve. Ovaj čovek je slušao Hristova učenja i bio je privučen Njime. Njegovo srce je bilo puno poštovanja prema Spasitelju, ali misao nikada nije ušla u Matejev um da bi se ovaj veliki Učitelj udostojio da ga primeti, a kamoli da ga odabere za učenika. Stoga je njegovo zaprepašćenje bilo veliko kada mu se Isus obratio rečima: „Pođi za mnom.“

Bez sumnjičavog gundanja, ili pitanja o posledičnom materijalnom gubitku, Matej je ustao i pošao za svojim Učiteljom i ujedinio je svoj interes sa nekoliko Isusovih učenika. Prezreni carinik je osetio da mu je Spasitelj podario čast koju nije zaslužio. Nije razmišljao o unosnom poslu koji je zamenio za siromaštvo i umor. Bilo mu je dovoljno što će biti u prisustvu Hrista, što će naučiti mudrost i dobrotu sa njegovih usana, što će gledati Njegova čudesna dela i biti saradnik sa Njim u Njegovom mukotrpnom delu.

Matej je bio bogat, ali je bio spreman da sve to žrtvuje za svog Učitelja. Imao je mnogo prijatelja i poznanika za koje je bio nestrpljiv da postanu Isusovi sledbenici i bio je željan da oni dobiju priliku da ga upoznaju. Bio je siguran da će oni biti očajrani Njegovim čistim i jednostavnim učenjem, koje je učio bez umišljenosti ili razmetanja.

Shodno tome napravio je gozbu u svojoj kući i pozvao je zajedno svoje prijatelje i rođake, među kojima je bio veliki broj carinika. Isus je bio pozvan kao gost, u čiju čast je pripremljena gozba. On je, sa svojim učenicima, prihvatio ljubazan poziv i ulepšao banket svojim prisustvom. Zavidni učitelji zakona i fariseji, koji su uvek posmatrali i pratili Isusovo kretanje, nisu propustili priliku da osude Hristovu stvar.

Bili su veoma ljuti što onaj koji sebe naziva Jevrejom se meša sa carinicima. Iako su odbili da ga priznaju kao Mesiju i nisu prihvatili Njegova učenja, ipak nisu mogli da ne primete činjenicu da je imao veliki uticaj nad narodom i zbog toga su bili ogorčeni da On svojim primerom ignoriše njihove predrasude i tradicije. Kada je Isus pozvao Mateja da pođe za Njim njihov gnev nije imao granica da je On tako počastvovao omraženoga carinika. Otvoreno su napali učenike u vezi toga i optužili ih da jedu sa carinicima i grešnicima.

„Dok je Isus obedovao u kući, dođoše mnogi poreznici i

grešnici pa su obedovali s njim i s njegovim učenicima. Kad su fariseji to videli, upitaše Isusove učenike: ‘Zašto vaš učitelj jede s poreznicima i grešnicima?’“ Sa gorkim prezirom su postavili ovo pitanje. Isus nije čekao da Njegovi učenici odgovore na ovu podrugljivu optužbu, već je sam odgovorio: „Nije zdravima potreban lekar, već bolesnima. Nego idite i naučite šta znači: ‘Milosrđe hoću, a ne žrtve.’ Jer ja nisam došao da pozovem pravednike, nego grešnike na pokajanje.“ Ovde je objasnio svoju nameru, uzimajući primer lekara, čiji posao nije među zdravima, već među onima koji su bolesni. Onaj koji je došao da spase dušu bolesnu od greha mora otići među one koji najviše trebaju Njegovu praštajuću milost i milostivu ljubav.

Ti jadni carinici i grešnici, iako uprljani krivicom, osećali su svoju potrebu za pokajanjem i pomilovanjem. Bila je misija Neba da olakša potrebe kao što su njihove. Iako su te osobe očigledno zanemarile verske obrede i običaje, ipak su u srcu i životu bili bolje osposobljeni da postanu istinski hrišćani nego fariseji i sveštenici koji su ih prezirali. Mnogi od njih su imali plemenito poštenje i ne bi se ogrešili o svoju savest odbacujući učenje za koje im je razum govorio da je ispravno.

Isus je došao da izleči rane od greha u svom narodu, ali su oni odbili Njegovu ponuđenu pomoć, pogazili su Njegova učenja i shvatili olako Njegova silna dela. Gospod se, zbog toga, okrenuo onima koji će slušati Njegove reči. Matej i njegovi saradnici su poslušali pozive Učitelja i pratili su Ga. Prezreni carinik je postao jedan od najposvećenijih jevanđelista. Njegovo nesebično srce je izlazilo u susret dušama kojima je trebalo svetlo. Nije odbacio grešnike, veličajući sopstvenu pobožnost, upoređujući je sa njihovom grešnošću, već ih je vezao za sebe ljubaznim saosećanjem, dok im je predstavljao dragoceno Hristovo jevanđelje. Njegov trud je bio praćen značajnim uspehom. Mnogi od onih koji su sedeli na toj gozbi i slušali božanske Hristove

pouke postali su sredstva prosvetljenja ljudima.

Oštre reči kojima je Isus odgovorio farisejima povodom ove gozbe su ih učutkale, ali nisu uklonile njihovu predrasudu niti su smekšale njihova srca. Otišli su i požalili su se Jovanovim učenicima u vezi sa postupcima Isusa i Njegovih sledbenika. Pričali su naširoko o opasnom uticaju koji je On nametao ljudima, stavljajući na stranu njihove drevne tradicije i propovedajući doktrinu o milosti i ljubavi svetu. Gledali su da izazovu nezadovoljstvo u umovima Jovanovih učenika, suprotstavljajući njihovu strogu pobožnost i rigorozan post sa Isusovim primerom na gozbi sa carinicima i grešnicima.

Osećanja Jovanovih učenika su bila pomešana i oni su se požalili Isusovim učenicima u vezi sa namerom njihovog Učitelja, koja je bila u tolikoj suprotnosti sa Jovanovim učenjima. Ako je Jovan poslat od Boga i učio je prema Njegovom Duhu, kako su onda Isusovi postupci mogli biti ispravni? Spasiteljevi sledbenici, u nemogućnosti da odgovore na ova pitanja, izneli su stvar pred svog Učitelja. „Jovanovi učenici često poste i usrdno se mole, a to rade i farisejski učenici, a tvoji jedu i piju. Isus im je rekao: ‘Zar možete mladoženjine prijatelje naterati da poste dok je mladoženja s njima? Ali doći će dani kad će se mladoženja uzeti od njih, i tada će postiti, u te dane.’“

Isus je došao na svet, donoseći svetlost Neba. Došao je kao Iskupitelj čovečanstva, da ograniči Sotoninu vlast i da oslobodi zarobljene. Na Njegovom rođenju nebeski glasnici su doneli radosne vesti o velikoj sreći poniznim pastirima na ravnicama Betlehema: „Slava Bogu na visinama, a na zemlji mir, i među ljudima dobra volja.“

Svetu je bio dat najveći dar Neba. Radost siromašnima, jer je Hrist došao da ih učini naslednicima svog kraljevstva! Radost bogatima, jer će ih On naučiti kako da upotrebe svoja zemaljska blaga da bi im mogla osigurati večna bogatstva na Nebu! Radost

onima u neznanju, jer je došao da im da mudrost spasenja! Radost učenicima, jer će On otkriti njihovom razumevanju dublje tajne nego što su ikada sami mogli da proniknu!

Spasitelj je rekao: „Ali, blago vašim očima što gledaju, i blago vašim ušima što slušaju. Istinu vam kažem: mnogi proroci i pravednici žudeli su da vide ono što vi gledate – ali nisu videli; i da čuju ono što vi slušate - nisu čuli.“ Hristova misija je otkrila istine umovima ljudi koje su bile skrivene od postanka sveta.

Svaki ljudski poduhvat tone u beznačajnost kada se uporedi sa Hristovim dolaskom na zemlju. Kakvu priliku za radost su imali učenici kojima je bilo dozvoljeno da hodaju i pričaju sa Veličanstvom Neba! Srećni su oni koji su imali Kneza Mira u samom svom okruženju, koji im je svakodnevno davao nove milosti i blagoslove. Zašto bi žalili i postili? Bilo je prikladnije da žale oni koji su odbacili Spasitelja i zatvorili oči i uši za Njegova božanska učenja, u koja spadaju mir i radost beskrajne ljubavi i istine. Nebesko blago je povereno njima na neko vreme i oni, ne obazirući se na poklon, su odabrali ropstvo i tamu umesto slobodu i svetlost kroz Hrista.

Isus je sebe najavio, u Nazaretskoj sinagogi, kao Iskupitelja čovečanstva. On je rekao: „Gospodnji Duh je na meni, jer me je Bog pomazao da objavim dobru vest siromašnima, da iscelim one slomljenog srca, da propovedam oslobođenje zarobljenima i vraćanje vida slepima, da pustim potlačene na slobodu, da propovedam Gospodnju godinu milosti.“

Kako svatovi mogu da poste kada je mladoženja još uvek sa njima? Međutim, kada se On vrati na Nebo, ostavljajući svoje učenike da sami dočekaju neverstvo i tamu sveta, tada će biti prikladno za crkvu da posti i tuguje, dok se njen odsutni Gospod ne vrati drugi put.

Ljubomorni fariseji su pogrešno protumačili sve postupke našeg Gospoda. Sama dela koja su trebala otkriniti njihova srca

i osvojiti njihovo divljenje, samo su poslužila kao izgovor da ga optuže za nemoral. Ovi samopravedni ljudi su toliko često bili ukoreni od Isusa zbog svog bezakonja i razotkriveni u svojim zlim namerama i u svojoj zlobnoj prirodi, da se nisu usudili da svoje optužbe iznesu Njemu, već su ih iznosili tamo gde je postojala najveća šansa da izazovu predrasudu i neverovanje. Da su Isusovi učenici poslušali ove aluzije, oni bi prestali da slede svog Učitelja. Međutim, oni se nisu obazirali na prizemne optužbe bezbožnih i zlih asocijacija protiv Njega od strane onih koji su sami bili puni zlobe i mržnje.

Spasitelj je jeo sa grešnicima, govorio im je reči života i mnogi su ga prihvatili kao svog Iskupitelja. Hristova gozba je bila sveta, ali će fariseji koji su postili imati svoj udeo sa licemericima i nevernicima, kada Hrist bude došao u svojoj slavi, a oni koje su fariseji prezirali će se okupiti u Njegovom kraljevstvu.

Poglavlje XV

SUBOTA

Ništa nije toliko razlikovalo Jevreje od okolnih naroda i označilo ih pravim obožavaocima Stvoritelja, kao institucija Subote. Njeno svetkovanje je bilo stalan vidljivi znak njihove veze sa Bogom i izdvajanja od drugih naroda. Svi obični poslovi za izdržavanje ili za svetovnu zaradu bili su zabranjeni sedmog dana. Prema četvrtoj zapovesti Subota je bila posvećena odmoru i verskom bogoslužjenju. Svi svetovni poslovi su trebali biti prekinuti, ali dela milosti i dobročinstva su bila u skladu sa Gospodnjim namerama. Takva dela nisu bila ograničena vremenom ni prostorom. Da se leče bolesni, da se uteše nesrećni je rad ljubavi koji odaje čast Božijem svetom danu.

Posao sveštenika u vezi sa žrtvenim prinosima se povećavao Subotom, a ipak u njihovom svetom poslu služenja Bogu oni nisu kršili četvrtu zapovest dekaloga. Kako se Izrael odvajao od Boga, tako je prava svrha institucije Subote bila manje jasna u njihovim umovima. Postali su nemarni u njenom svetkovanju i nisu marili za njene uredbe. Proroci su ih opominjali o Božijem nezadovoljstvu zbog kršenja Njegove Subote. Nehemija kaže: „U to vreme video sam u Judi ljude kako gaze grožđe u vinskoj presi u Subotu, kako donose snopove žita i tovarе ga na magarce, a isto tako i vino, grožđe, smokve i razne druge stvari i donose ih u Jerusalim na subotnji dan. Opominjao sam ih što su u taj dan prodavali hranu.“

I Jeremija im je zapovedio: „Čuvajte svoje duše i ne nosite u subotnji dan nikakav teret i ne unosite ga na jerusalimska vrata. Na subotnji dan ne iznosite iz svoje kuće nikakav teret i ne radite nikakav posao, nego neka vam subotnji dan bude svet, kao što

sam zapovedio vašim praočevima.“

Međutim, oni nisu poslušali savete nadahnutih proroka i sve više i više su se udaljavali od vere svojih očeva. Postojane nesreće, progon i ropstvo su došli na njih kao posledica njihovog nepoštovanja Božijih zahteva.

Uznemireni ovim pohođenjima božanske kazne, vratili su se strogom svetkovanju svih spoljnih formi propisanih svetim zakonom. Nezadovoljni ovim, stvorili su opterećujuće dopune ovim obredima. Njihov ponos i fanatizam su ih navodili na najograničenija tumačenja Božijih zahteva. Kako je vreme prolazilo, oni su se postepeno ogradili tradicijama i običajima svojih predaka, dok nisu počeli gledati na njih sa svim svetostima prvobitnog zakona. To poverenje u sebe i sopstvene propise, sa svojom pratećom predrasudom prema svim ostalim narodima, učinilo je da se odupru Duhu Božijem i još ih je dalje odvojilo od Njegove milosti.

Njihova iznuđivanja i ograničenja su bila toliko zamorna da je Isus izjavio: „Oni vezuju teška bremena i stavljaju ih ljudima na pleća.“ Njihovo lažno merilo dužnosti, njihovo površno ispitivanje pobožnosti i verskog života, zamaglilo je prave i pozitivne Božije zahteve. Služba srca je zanemarena strogim obavljanjem površnih obreda. Jevreji su toliko izopačili božanske zapovesti, gomilajući tradiciju na tradiciju, da su, u danima Hrista, bili spremni da ga optuže za kršenje Subote, zbog Njegovih milostivih dela na taj dan.

Žito je bilo spremno za srp kada su u Subotu Isus i Njegovi učenici prošli kroz žitna polja. Učenici su bili gladni, jer je njihov Učitelj odužio svoj posao poučavanja i lečenja do u kasne sate i bili su bez hrane dugo vremena. Shodno tome, počeli su da kidaju zrelo klasje i da jedu, odvajajući ga svojim rukama, prema Mojsijevom zakonu, kojim je predviđeno ovo: „Ako uđeš u nepožnjeveno žito svog bližnjeg, svojom rukom možeš kidati zrelo

klasje, ali nemoj srpom zamahnuti po žitu svog bližnjeg.“

Međutim, uhode su stalno bile na Isusovom tragu, tražeći neku priliku da ga optuže i osude. Čim su videli ovo delo učenika, odmah su mu se požalili, govoreći: „Vidi, tvoji učenici čine ono što ne sme da se čini u Subotu!“ Ovim su izrazili svoje ograničeno tumačenje zakona. Ali Isus je ovako branio svoje sledbenike: „Zar nikad niste čitali šta je David učinio kad mu je nestalo hrane i kad su ogladneli on i njegovi ljudi? Kako je ušao u Božji dom, kad je Abijatar bio sveštionički poglavar, i pojeo hlebove za pokazivanje koje ne sme da jede niko osim sveštenika, a dao je i onima koji su bili s njim?“ Zatim im reče: ‘Subota je stvorena radi čoveka, a ne čovek radi Subote. Dakle, Sin čovečiji je Gospodar i Subote.’“

Ako je David zbog prekomerne gladi čak bio pomilovan zbog kršenja svetosti svetinje i učinio svoje delo bez krivice, koliko je tek bilo oprostivo jednostavno delo učenika kidanja klasja i jedenja istog na subotnji dan. Isus je poučio svoje učenike i svoje neprijatelje da Božija služba dolazi pre svega, i ako umor i glad prate posao, ispravno je zadovoljiti ljudske potrebe, čak i na subotnji dan. Ta sveta institucija nije data da ometa potrebe našeg bića, donoseći bol i nelagodnost, umesto blagoslova. „Subota je stvorena radi čoveka,“ da mu pruži odmor i mir i da ga podseti na delo njegovog Stvoritelja, a ne da bude težak teret.

Rad koji se Subotom vršio u hramu je bio u skladu sa zakonom, ipak isti rad, ako bi se primenio na običan posao, bi bio prekršaj zakona. Delo kidanja i jedenja klasja da bi se održala telesna snaga, kako bi se koristila u Božijoj službi, je bilo ispravno i zakonito! Isus je zatim krunisao svoje argument proglašavajući sebe „Gospodarem Subote“ – Onim koji je iznad svih pitanja i iznad svih zakona. Ovaj večni Sudija oslobađa svoje učenike od krivice, pozivajući se na same ustave za koje su optuženi da ih krše.

Međutim, Isus nije pustio da ovo prođe bez davanja ukora svojim neprijateljima. Izjavio je da su u svom slepilu promašili svrhu Subote. Reкао je: „Kad biste znali šta znači: ‘Milosrđe hoću, a ne žrtve,’ ne biste osuđivali one koji nisu krivi.“ Zatim se suprotstavio njihovim brojnim bezdušnim obredima istinskim poštenjem i nežnom ljubavlju koji treba da karakterišu prave Božije vernike: „Jer meni je dobrota mila, a ne žrtva, i poznavanje Boga, a ne žrtve paljenice. Ali oni su kao zemaljski čovek prestupili savez. Tu su me izneverili.“

Isus je odgajan među ovim narodom, toliko obeleženim netrpeljivošću i predrasudom i zato je znao da će lečenjem na subotnji dan biti smatran prestupnikom zakona. Bio je svestan da će fariseji uzeti takva dela sa velikim negodovanjem i da će zbog toga nastojati da utiču na ljude oko Njega. Znao je da će oni koristiti ova dela milosti kao jake argumente da bi uticali na umove mase, koja je ceo svoj život bila vezana jevrejskim ograničenjima i iznuđivanjima. Uprkos tome, On nije bio sprečen ovim znanjem da sruši besmisleni zid sujeverja koji je ogradio Subotu i nije bio sprečen da uči ljude da su milosrđe i dobrota bili zakoniti svim danima.

Ušao je u sinagogu i tamo je video čoveka koji je imao usahlu ruku. Fariseji su ga posmatrali, željni da vide šta će uraditi u vezi sa ovim slučajem, da li će ili neće izlečiti čoveka na subotnji dan. Njihov jedini cilj je bio da pronađu razlog za optužbu protiv Njega. Isus je pogledao u čoveka sa usahlom rukom i naredio mu je da istupi. Zatim je upitao: „Da li se na šabate sme činiti dobro ili činiti zlo, spasti život ili ga pogubiti?“ A oni su ćutali. S gnevom ih je pogledao sve unaokolo, duboko ražalostćen zbog neosetljivosti njihovog srca, pa je rekao čoveku: ‘Ispruži ruku.’ On ju je ispružio, i ruka mu je opet postala zdrava.“

Pravdao je ovo delo lečenja paralitika, da je u savršenom skladu sa načelima četvrte zapovesti. Međutim, oni su ga

ispitivali: „Da li se na šabate sme lečiti?“ Isus im je dao jasan i ubedljiv odgovor: „Ko od vas neće uhvatiti i izvaditi svoju jedinu ovcu ako ona na šabate upadne u jamu? A koliko je čovek vredniji od ovce! Zato se na šabate sme činiti dobro.“

Uhode se nisu usudile da odgovore na reči našeg Spasitelja u prisustvu mnoštva, iz straha da ne upadnu u nepravilike. Znali su da dok bi ostavili ljude da pate i umru umesto da krše svoje tradicije oslobađajući ih se na Gospodnji dan, odmah bi se pomoglo nerazumnoj životinji koja se našla u opasnosti, zbog gubitka koji bi bio pripisan vlasniku ako je bio nemaran. Tako je nema životinja uzdignuta iznad čoveka, stvorenog po Božijem obličju.

Isus je želeo da ispravi pogrešna učenja Jevreja u vezi sa Subotom i takođe da utisne na učenike činjenicu da su milostiva dela zakonita na taj dan. U slučaju lečenja usahle ruke prekršio je običaje Jevreja i ostavio je četvrtu zapovest da stoji kao što ju je Bog dao svetlu. Ovim činom On je uzdigao Subotu, uklanjajući besmislena ograničenja koja su je opterećivala. Njegovo milostivo delo je odalo počast tom danu, dok su oni koji su se žalili na Njega svojim beskorisnim obredima i ceremonijama obešćastili Subotu.

Danas postoje propovednici koji uče da je Sin Božiji prekršio Subotu i opravdao svoje učenike da čine isto. Oni zauzimaju iste stavove kao i sitničavi Jevreji, iako prividno iz drugog razloga, jer oni smatraju da je Hrist ukinuo Subotu.

Isus u suprotstavljanju farisejima sa pitanjem da li je zakonito Subotom činiti dobro ili zlo, spasiti život ili ga pogubiti, suočio ih je sa njihovim sopstvenim zlim namerama. Bili su mu na tragu kako bi pronašli priliku da ga lažno optuže, progonili su ga sa gorkom mržnjom i zlobom, dok je On spašavao život i donosio sreću mnogim srcima. Da li je bolje ubiti na Subotu, kao što su oni planirali da učine, nego lečiti bolesne kao što je On činio? Da li je pravednije imati ubistvo u srcu na Božiji sveti dan,

umesto ljubavi prema svim ljudima koja dolazi do izražaja u delima milosrđa i milosti?

Poglavlje XVI

PROPOVED NA GORI

Iskupitelj sveta je nastojao da učini svoje pouke toliko jednostavnim da svi koji ih čuju mogu razumeti. Nije bio Njegov izbor da poučava unutar zidova hramova. Istina, često je to radio da bi dopreo do društvenog sloja koji ne bi lako sreo na otvorenom, ali je Isus voleo više polja, šumarke i obale jezera umesto hramove. To su takođe bila Njegova omiljena mesta za odmor i molitvu.

Imao je posebne razloge zašto je birao ova prirodna utočišta u kojima je davao pouke ljudima. Predeo je ležao pred njim, bogat prizorima i objektima podjednako poznatim i uzvišenima i skromnima. Iz toga je uzimao primere koji su pojednostavljivali Njegova učenja i utiskivao ih je u umove svojih slušaoca. Cvrkut ptica na lisnatim granama, sjajni cvetovi doline, besprekorni lji-ljan koji leži na površini jezera, veličanstveno drveće, plodne zemlje, žito koje se pomera na vetru, neplodno tlo, drvo koje ne rađa plodove, moćna brda, bistri planinski potoci, zalazak sunca koji potamnjuje i pozlaćuje nebesa – sve je to poslužilo kao pouka ili kao simbol kojim je poučavao lepote božanske istine. Povezao je vidljiva Stvoriteljeva dela sa rečima života koje je izgovarao i na taj način je navodio umove sa razmišljanja o prirodi na razmišljanje o Božijoj prirodi.

Zloba Jevreja je bila toliko velika kao posledica Isusovog čuda lečenjem u Subotu čoveka sa usahlom rukom, da se On sa svojim učenicima povukao na povoljniji prostor za rad. Otišli su na obalu Galileje, i veliko mnoštvo ih je pratilo jer se za ovo novo čudo učinjeno subotnjeg dana pročulo po celoj toj oblasti. Dok je Isus poučavao, mnogi od bolesnih i onih opsednutih

demonima, su dovedeni pred Njega i On ih je iscelio. Njegovo veliko srce ljubavi bilo je ispunjeno božanskim sažaljenjem za sirote bolesnike, od kojih su mnogi tražili da budu samo dovoljno blizu da ga dodirnu, verujući da će ako tako učine biti izlečeni, i u tome nisu bili razočarani, jer je dodir vere doneo lekovitu silu od velikog Lekara i njihovi nevolja i sumornost su bili zamenjeni radošću i zahvalnošću. Takođe je isterao mnogo demona, koji su, napuštajući svoje žrtve, priznali Hrista, govoreći: „Ti si Sin Božiji.“

Galilejci su bili veoma uzbuđeni i pohrlili su u prisustvo Spasitelja. Na kraju se mnoštvo toliko povećalo da je jedva imao mesta da stoji i zato je ušao u mali čamac koji je bio blizu obale i odatle propovedao mnoštvu koje se okupilo na obali. Tako je neprekidno radio poučavajući ljude i lečeći bolesne. Međutim, kada je dan već odmakao, iskrao se i sakrio u samoći gore, da razgovara u tajnosti sa svojim Ocem. Isus je proveo celu noć u molitvi, dok su Njegovi učenici spavali u podnožju gore. U osvit je došao i probudio ih. Učenici su sada trebali da prime službu svete odgovornosti, koja je manja samo od Hristove. Trebali su se razdvojiti za jevanđeoski rad. Trebali su biti povezani sa Isusom, da budu sa Njim, da dele Njegove radosti i iskušenja, da prime Njegova učenja i budu verni svedoci Njegovih silnih dela, kako bi mogli pouke stečene na taj način preneti svetu. Trebali su biti osposobljeni tako da ih Isus može ponekad poslati same da poučavaju i rade, čak i dok On poučava i radi. Isus je želeo da Njegovi učenici steknu iskustvo u jevanđeoskom radu dok je On na zemlji da ih uteši i usmerava, kako bi bili uspešni da nastave delo nakon Njegove smrti i postave temelje hrišćanske crkve.

Dok je Isus pripremao svoje učenike za njihovo rukopoloženje i poučavao ih dužnostima velikog dela koje je bilo pred njima, Juda se nametnuo među njima. Ovaj čovek je izjavio

velike reči posvećenja Isusu i predložio je da postane jedan od Njegovih učenika. Rekao je: „Učitelju, ići ću za tobom kud god budeš išao.“ Isus ga nije srdačno primio, niti je bio odbojan prema njemu, već mu se obratio ovim rečima tužnog osećanja: „Lisice imaju jazbine i ptice nebeske imaju gnezda, a Sin čovečiji nema gde da zakloni glavu.“ Juda je bio sebičan i njegov glavni cilj u nastojanju da se poveže sa Hristom bio je da ostvari svetovne prednosti preko Njega, ali Isusov osvrt na sopstveno siromaštvo koji je suprotstavljao Njegovo stanje sa stanjem lisica i ptica, bio je smišljen da odstrani bilo kakvu nadu koju bi Juda gajio da će obezbediti zemaljska blaga postavši Isusov sledbenik. Juda je bio čovek priznatih rukovodećih sposobnosti i nije imao mali uticaj. Iz tog razloga učenici su bili nestrpljivi da on postane njihov član. Preporučili su ga Isusu najvišim izrazima, kao onoga koji bi mu mogao veoma pomoći u Njegovom delu. Zato su bili iznenađeni što ga je On primio tako hladno, ali je Spasitelj čitao Judino srce i znao, čak i tada, ulogu koju će odigrati u Njegovoj budućoj izdaji i pogubljenju. Ipak, Isus je želeo da poveže ovog čoveka sa sobom, da bi ovaj mogao naučiti Njegovu božansku misiju i dobiti moralnu snagu da nadvlada nedostatke u svom karakteru i iskusi potpunu promenu srca koja bi osigurala njegovo spasenje. To je bilo moguće za njega da uradi, uz Hristovu pomoć.

Da je Isus odbacio Judu, učenici, koji su na njega gledali sa takvom naklonošću, doveli bi u pitanje, u svojim umovima, mudrost svog Učitelja. Prihvativši ga, Isus je izbegao ovo i takođe je stavio sebičnog i pohlepnog Judu u najpovoljniji položaj da razvije kvalitete uma i srca koji bi mu na kraju obezbedili mesto u Nebeskom kraljevstvu. Međutim, bez obzira na ove dragocene mogućnosti Juda je odabrao pravac koji ga je obeležio večnom sramotom.

Okupivši učenike oko sebe, Isus se pognuo među njima i

spustivši svoje ruke na njihove glave, uputio je molitvu, posvećujući ih svom svetom delu. Tako su Gospodnji učenici rukopoloženi za službu jevanđelja. Pošto je ovo bilo obavljeno, Isus se sa svojim pratiocima vratio na obalu mora, gde se mnoštvo već okupilo da ga čuje. Mnogi od njih su bili tu da budu izlečeni od raznih bolesti. On je ovde lečio bolesne i tešio tužne, sve dok se mnoštvo nije toliko povećalo da više nije bilo prostora za njih na uskoj plaži. Isus se zbog toga popeo na goru na uzvišicu gde su se ljudi mogli smestiti. Ovde je Isus pozvao svoje učenike blizu Njega, da velike istine koje je izgovorio budu neizbrisivo utisnute u njihove umove i da ništa ne skrene njihovu pažnju od Njegovih reči.

Iako su učenici bili blizu oko Njega i Njegove reči su činilo se bile posebno upućene njima, takođe su bile smišljene da dosegnu srca i savest mešovitog mnoštva koje se tamo okupilo. Na svakom velikom okupljanju ove vrste, ljudi su i dalje očekivali da će Isus učiniti neki veliki prikaz sile u vezi sa novim kraljevstvom o kojem je govorio. Verujući Jevreji su očekivali od Njega da ih oslobodi od jarma ropstva i da im vrati njihovu drevnu slavu. Međutim u svojoj propovedi na gori Hrist je razočarao njihove nade o zemaljskoj slavi. Započeo je svoj govor naglašavajući načela koja treba da vladaju Njegovim kraljevstvom božanske blagodati, što je sadržano u nekoliko blaženstava.

„Blago siromašnima duhom, jer njihovo je Kraljevstvo nebesko.“ Siromašni duhom su oni koji ne traže nikakvu ličnu zaslugu i ne hvale se nikakvom sopstvenom vrlinom. Shvatajući svoju krajnju bespomoćnost i duboko osvedočenje o greh, nisu polagali veru u nikakve spoljašnje ceremonije, već su se oslonili na Isusa koji je svepravedan i saosećajan. Hrišćanin se jedino može uzdići kroz poniznost. Ponosito srce uzalud pokušava da zaradi spasenje dobrim delima, jer iako se čovek ne može spasiti bez dobrih dela, ipak ona sama nisu dovoljna da se zadobije

večni život. Nakon što učini sve što može, Hrist mu mora pripisati svoju pravednost.

U Hristu, Bog je dao najbolji nebeski Dar da iskupi čoveka, i, kao što je dar potpun i beskonačan, tako je i spasonosna blagodät beskrajna i sveobuhvatna. Ova Hristova izjava je udarila u sam koren samopravednosti fariseja, koji su se već osećali bogatima u duhovnom znanju i nisu shvatali da moraju da uče još. Takvi karakteri ne mogu imati udela u Hristovom kraljevstvu.

„Blago žalosnima, jer oni će se utešiti.“ Izgovarajući blagoslov nad onima koji su žalosni, Isus nije nameravao poučavati da postoji neka vrlina u življenju pod stalnom nevoljom, niti da sebična tuga i nezadovoljstvo imaju bilo kakvu zaslugu sami po sebi za uklanjanje i najmanje mrlje greha. Žaljenje o kojem Hrist govori je božanska tuga zbog greha, koja pokreće pokajanje na večni život. Mnogi žale kada se otkrije njihova krivica, jer ih je rezultat njihovog zlog kursa doveo u neprijatne okolnosti. Zbog toga je Isav žalio greh prezrenja i prodaje svog prvenaštva, ali je samo neočekivana posledica tog greha ono što je izazvala njegovu žaljenje. Tako je i faraon zažalio zbog svog tvrdoglavog prkošenja Bogu, kada je zavapio da zla budu uklonjena od njega, ali je njegovo srce bilo nepromenjeno i bio je spreman da ponovi svoj zločin kada je u iskušenju. Takvo žaljenje nije na pokajanje.

Onaj koji je zaista osvedočen za greh oseća da je ceo njegov život bio jedan neprestani prizor nezahvalnosti. Oseća da je uskratio svom najboljem prijatelju vreme i snagu koji su otkupljeni za njega beskonačnom cenom. Njegova cela duša je ispunjena neizdrživom tugom što je omalovažavao i žalostio svog saosećajnog Spasitelja. Takvo žaljenje je dragoceno je će doneti mirne plodove pravednosti. Svetovna osoba, sa svoje tačke gledišta, može ovu tugu proglasiti slabošću, ali je snaga ono što vezuje pokajnika za Večnoga lancima koji se ne mogu pokidati. Ona otkriva da Božiji anđeli vraćaju nazad njegovoj duši

blagodati koje su bile izgubljene tvrdoćom srca i prestupom. Priznati i osuditi svoje greške pokazuje vrsnoću karaktera sposobnog da ih prepozna i ispravi. Suze pokajnika su samo oblaci i kišne kapi koje prethode sunčevoj svetosti, tuga što objavljuje radost koja će biti živa voda u duši. Ljudi seju u velikom Božijem polju sa mukom i suzama, a ipak sa strpljivim iščekivanjem, i biće blagoslovljeni, jer će se nebesa otvoriti i kiša će pasti, obezbeđujući bogatu žetvu. Zatim kada Žeteoc dođe, vratiće se radostan donoseći kući svoje snopove.

„Blago krotkima, jer oni će naslediti zemlju.“ Poteškoće sa kojima se hrišćanin susreće mogu se veoma umanjiti krotošću karaktera koja se krije u Hristu. Isus poziva sve umorne i opterećene da dođu k Njemu koji je krotak i ponizan u srcu, da bi mogli pronaći odmor. Ako hrišćanin poseduje poniznost svog Učitelja, on će se uzdići iznad slabosti, odbacivanja i neprijatnosti kojima je svakodnevno izložen i oni će prestati da bacaju tamu nad njegovim duhom. Ta krotost koju je Isus blagoslovio deluje u dešavanjima porodičnog života, čini dom srećnim, ne izaziva nikakve svađe, ne uzvraća ljutitim odgovorima, već umiruje izazvanu narav i širi nežnost koju osećaju svi unutar njenog ljupkog kruga. Smiruje zapaljivi duh osvete i odražava Hristov karakter.

Mnogo je bolje za hrišćane da trpe lažne optužbe nego da nameću sebi muku osvete protiv svojih neprijatelja. Mržnja i osveta su podstaknuti od Sotone i donose samo grižu savesti onome koji ih neguje. Poniznost srca je snaga koja daje hrišćaninu pobedu. Njegova nagrada je nasledstvo slave.

„Blago gladnima i žednima pravednosti, jer oni će se nasiti.“ Kao što telo oseća potrebu za zemaljskom hranom da nadomesti gubitak sistema i očuva fizičku snagu, tako i duša treba da čezne za duhovnom hranom koja povećava moralnu snagu i zadovoljava žudnje uma i srca. Kao što telo stalno prima hranu

koja održava život i snagu, tako i duša treba stalno da prima nebesku hranu koja duhovnosti daje nerve i mišiće. Kao što umorni putnik željno traži izvor u pustinji i nalazeći ga, gasi svoju žarku žeđ njegovom hladnom i penušavom vodom, tako i hrišćanin treba da bude žedan i da traži čistu vodu života, čiji je izvor Hrist. Tamo se duša može zadovoljiti, tamo je groznica rođena od svetovne borbe uklonjena, a duh je zauvek osvežen. Međutim, većina onih koji su slušali Isusa su gladovali samo za svetovnim prednostima i slavom. Posebno je samouzdanje sprečavalo fariseje da žude za većim dostignućima od onih koje su već dostigli, jer su prema sopstvenoj proceni bili na samom vrhuncu savršene pravednosti. Ipak, bilo je mnogih koji su sa zahvalnošću čuli Isusove pouke i od tog trenutka su oblikovali svoje živote prema Njegovim učenjima.

„Blago milosrdnima, jer njima će biti iskazano milosrđe.“ Ovde je Isus zadao udarac aroganciji i okrutnoj netoleranciji Jevreja. I sveštenici i narod su, po pravilu bili oholi, svađajući se sa svima koji bi im se suprotstavili, ozbiljno kritički nastrojeni i ogorčeni prema bilo kakvim razmatranjima njihovih sopstvenih dela. Isus je rekao za fariseje: „Dajete desetak od nane i rute i od svakog povrća, a ne marite za pravdu i ljubav prema Bogu!“ Spasitelj je želeo da nauči svoje sledbenike lekciju o milosrđu da ne oskudevaju u tom nežnom saosećanju koje sažaljeva i pomaže patnika i zabludelog, a izbegava preuveličavanje propusta drugih.

„Blago onima čista srca, jer oni će gledati Boga.“ Jevreji su bili toliko zahtevni u pogledu obredne čistoće da su njihovi propisi bili izuzetno opterećujući. Njihovi umovi su bili toliko zaoкупljeni pravilima i ograničenjima, kao i strahom od površnog sknavljenja, da su izgubili iz vida potrebu za čistotom motiva i plemenitošću delovanja. Nisu primetili mrlju koju sebičnost, nepravednost i zloba, ostavljaju na dušu.

Isus je izjavio da oni čistog srca trebaju videti Boga. Prepoznaće ga u ličnosti Njegovog Sina, koji je poslat na svet za spasenje ljudskog roda. Njihovi umovi, očišćeni i zaokupljeni čistim mislima, jasnije bi otkrili Stvoritelja u delima Njegove silne ruke, u stvarima lepote i veličanstvenosti koje čine univerzum. Živeli bi kao u vidljivom prisustvu Svemoćnoga, u svetu Njegovog stvaranja, tokom vremena koje im ovde dodeljuje. Takođe će videti Boga u budućem besmrtnom stanju, kao što je Adam kada je hodao i razgovarao sa Bogom u Edenu. Čak i sada oni čistog srca vide Boga „kao kroz staklo koje ne daje jasnu sliku, a tada ćemo videti licem u lice.“

„Blago mirotvorcima, jer oni će se zvati deca Božija.“ Naš Nebeski Otac je Bog mira. Kada je stvorio čoveka smestio ga je u prebivalište mira i sigurnosti. Sve je bilo jedinstvo i sreća u Edenskom vrtu. Oni koji su učesnici u božanskoj prirodi će voleti mir i zadovoljstvo, oni će gajiti vrline koje osiguravaju takve rezultate. Oni će nastojati da suzbiju gnev, da umire nezadovoljstvo i pronalaženje grešaka i nastojaće da umire sve zle strasti koje podstiču svađe i razdvajanja. Što se više ljudi ujedinjuju sa svetom i padaju pod njegove uticaje, manje imaju prave elemente mira u svojim srcima i više su iskvareni ogorčenošću svetovne borbe, ljubomore i zlih misli jednih prema drugima, što samo zahteva određene okolnosti da se razviju u aktivna oruđa zla. Oni čiji se bes raspaljuje na najmanje provokacije i oni koji posmatraju reči i dela drugih da bi ih potajno prijavili kako bi podstakli neprijateljstvo, direktna su suprotnost mirotvorcima koji se zovu decom Božijim.

Pravi hrišćanin će u svom odnosu sa ljudima potisnuti reči koje bi mogle izazvati nepotrebnu ljutnju i sukob. Celo Nebo je u miru i oni koji su blisko povezani sa Hristom će biti u skladu sa Nebom. Isus je izjavio: „U svetu imate nevolju, posredstvom mene imate mir.“ Oni koji su u saglasnosti sa Spasiteljem neće

biti nemirni i nezadovoljni. Učestvovali su u Hristovoj prirodi i njihovi životi će se ugledati na Njegov primer.

Mnoštvo je bilo zadivljeno ovim učenjem, u tolikoj suprotnosti sa primerom učitelja zakona i fariseja. Ljudi su od njih upili zamisao da se sreća sastoji od posedovanja stvari ovoga sveta i da su slava i počast od ljudi ono za čim treba žudeti. Bilo je veoma prijatno da se nazivaju „rabinima“ i uzdižu kao veoma mudri i religiozni i da se svojim vrlinama razmeću u javnosti. To je bilo smatrano krunom sreće. Međutim, Isus u prisustvu te velike gomile, je objavio da su zemaljske dobiti i počasti jedina nagrada koju će takve osobe ikada dobiti. Isus je govorio sa uverenjem i ubedljiva sila je pratila Njegove reči. Ljudi su se umirili i osećaj straha se uvukao među njima. Sumnjičavo su gledali jedni na druge. Ko će se od njih spasiti ako su učenja ovog čoveka istinita? Mnogi su bili duboko osvedočeni da je ovaj neobični Učitelj bio podstaknut Duhom Božijim i da su mišljenja koja je izgovorio bila božanska.

Ove poučne lekcije su bile posebno osmišljene da budu od koristi učenicima, čiji će životi biti vođeni načelima ovde naučenim. Njihov posao biće da prenesu svetu božansko znanje koje su dobili od Isusa. Njihov zadatak je bio da prošire jevanđelje nadaleko i naširoko među ljudima svih zemalja i bilo je veoma bitno da sve Isusove pouke budu jasne njihovim umovima, utisnute u njihova sećanja i da budu sastavni deo njihovih života. Svaka istina je trebala biti uskladištena u njihove umove i srca za buduću upotrebu.

Nakon što je Isus objasnio ljudima šta čini pravu sreću i kako se ona može dobiti, sve je jasnije ukazivao na dužnosti svojih učenika, kao učitelja odabranih od Boga da vode druge putem pravednosti i večnog života. Znao je da će oni često patiti od razočarenja i obeshrabrenja, da će se susretati sa odlučnim protivljenjem, da će biti vređani i da će njihovo svedočanstvo biti

odbačeno. Njegovo prodorno oko je gledalo dolazeće godine njihove službe i videlo je tugu i zlostavljanje koji će pratiti njihove pokušaje da dovedu ljude do spasenja. Dobro je znao da ponizni ljudi koji su toliko pažljivo slušali Njegove reči treba da podnesu, u ispunjenju svoje misije, klevetanje, mučenje, zatvaranje i smrt, pa je nastavio:

„Blago progonjenima zbog pravednosti, jer njihovo je Kraljevstvo nebesko. Blago vama kad vas zbog mene vređaju i progone i nabeđuju za svako zlo. Radujte se i kličite jer je velika vaša nagrada na nebesima. Tako su progonili i proroke koji su bili pre vas.“ Isus im je ovde pokazao da u isto vreme kada doživljavaju veliku patnju u Njegovom delu, imaju razloga da se raduju i da prepoznaju da su njihove nevolje korisne za njih, imajući uticaj da postepeno uklone njihovu privrženost svetu i da ih usredsrede ka Nebu. Učio ih je da će njihovi gubici i razočarenja rezultirati stvarnim dobitkom, da teška iskušenja njihove vere i strpljenja treba veselo prihvatiti, umesto plašiti ih se i izbegavati. Ove nevolje su Božija sredstva da ih usavrše i osposobe za njihovo posebno delo i dodaće im dragocenu nagradu koja ih čeka na Nebu. Obavezao ih je da ne gube samopouzdanje, kada ih progone ljudi, niti da budu depresivni ni žalosni zbog svoje loše sreće, već da se sete da su pravedni ljudi u prošlosti isto tako patili zbog svoje poslušnosti. Željni da ispune svoju dužnost prema svetu, usmeravajući svoju želju prema Božijem odobravanju, bili su smireni i verni da ispune svaku dužnost, bez obzira na strah ili na naklonost od čoveka.

One stvari koje deluju hrišćaninu kao da su najteže za podneti često se pokažu kao njegov najveći blagoslov. Poniženje i laži su često pratili one koji su verni u obavljanju dužnosti. Pravedan karakter, iako ocrnjene reputacije klevetama i lažima, sačuvaće čistotu svoje vrline i vrsnoće. Gažen u blatu, ili uzdignut do neba, život hrišćanina treba da bude isti, a ponosna svesnost

nevinosti je sama po sebi nagrada. Progon neprijatelja stavlja na probu temelje na kojima ova reputacija zaista počiva. Pre ili kasnije svetu će biti otkriveno da li su zle glasine tačne ili su samo otrovne strele zlobe i osvete. Istrajnost u služenju Bogu je jedini siguran način rešavanja takvih stvari. Isus želi od svojih ljudi da veoma paze kako ne bi dali neprijateljima Njegovog dela osnovu da osude njihovu svetu veru. Nijedna pogrešna akcija ne treba da baci ljagu na njihovu čistotu. Kada svi argumenti propadnu, klevetnici često osipaju svoju zajedljivu vatru po opkoljenim Božijim slugama, ali njihovi lažljivi jezici na kraju navlače prokletstva na sebe. Bog će konačno odbraniti pravedne, počastvovati one bez krivice i sakriće ih u tajnosti svog šatora od svadljivih jezika.

Božije sluge su uvek trpele poniženje, ali se veliko delo nastavlja, uprkos progonu, zatvaranjima, modricama od batina i smrti. Vremenom se priroda progonstva menja, ali načelo – duh koji leži ispod njega – isti je onaj koji je kamenovao, tukao i ubijao odabrane od Gospoda vekovima ranije.

Nikada nije bilo onoga koji je više oklevetan kao čovek među ljudima od Sina Božijeg. Na svakom koraku se susretao sa gorkim prekorima. Mrzeli su ga bez razloga. Fariseji su čak unajmili ljude da ponavljaju od grada do grada laži koje su sami izmišljali kako bi uništili Isusov uticaj. Ipak On je mirno stajao među njima, izjavljujući da je poniženje deo hrišćanskog nasleđa, savetujući svoje sledbenike kako da prime strele zlobe, pozivaju ih da ne klonu pod progonstvom već da se „raduju i kliču,“ jer su „tako progonili i proroke koji su bili pre vas.“ Isus je nastavio da utiskuje u umove svojih učenika odgovornost njihovog odnosa prema svetu. Rekao je:

„Vi ste so zemlje. Ali, ako so obljutavi, čime ona da se posoli? Ne vredi više ni za šta, nego samo da se izbaci napolje i da je ljudi izgaze.“ Ljudi su mogli videti belu so kako se presijava

na stazi gde je bila bačena jer se obljutavila i zbog toga je postala beskorisna. Isus je koristio so kao ilustraciju hrišćanskog življenja i učenja na svet. Da nije bilo nekoliko pravednih koji nastanjuju zemlju, Božiji gnev ne bi bio odlagan ni trenutka da kazni zle. Međutim, molitve i dobra dela Božijih ljudi čuvaju svet, oni su ukus života. Ali ako su hrišćani samo to po imenu, ako nemaju savršene karaktere i pobožne živote, oni su kao so koja je obljutavila. Njihov uticaj na svet je loš, oni su gori od nevernika.

Isus je uzimao objekte u vidokrugu svojih slušaoca kao simbole pomoću kojih je učio svoju istinu. Ljudi su se okupili da ga čuju dok je još bilo rano jutro. Veličanstveno sunce koje se dizalo sve više i više na plavom nebu, teralo je senke koje su vrebale u dolinama i među uskim planinskim klisurama. Slava istočnih nebesa još nije izbledela. Sunčeva svetlost je preplavila zemlju svojim sjajem, mirna površina jezera je odražavala zlatnu svetlost i na njoj su se ogledali rumeni jutarnji oblaci. Svaki pupoljak i cvet i svaka olistala grančica su se presijavali od kapi rose. Priroda se smešila pod blagoslovom novog dana i ptice su divno pevale među razgranatim drvećem. Spasitelj je pogledao na društvo pred Njim, a onda u izlazeće sunce, pa je rekao svojim učenicima: „Vi ste svetlost sveta.“ Prilika je bila neobično upečatljiva. Kao što je sunce osvetlilo pejzaž svojim veselim zracima i raspršilo nijanse noći, tako će i učenici da rasipaju svetlost istine i da rasprše moralnu tamu koja se namnožila svetom. Na blistavom jutarnjem svetlu gradovi i sela smešteni na okolnim brdima su jasno stajali i činili privlačnu karakteristiku okoline. Isus, pokazujući na njih reče: „Ne može se sakriti grad koji leži na gori, niti se svetiljka pali da se stavi pod zdelu, nego na svećnjak, pa svetli svima u kući. Neka tako vaša svetlost svetli pred ljudima, da vide vaša dobra dela i da slave vašeg Oca, koji je na nebesima.“ Isus je ovim rečima učio svoje učenike da ako žele uputiti druge na put pravednosti, njihov sopstveni primer

treba da bude ispravan, a njihova dela treba da održavaju svetlost istine.

Moralne bolesti obiluju i tama pokriva zemlju, ali Hristovi učenici su predstavljeni kao svetla koja sjaje usred mračne noći. Ti zraci su otkrivali opasnosti koje su ležale na putu grešnika i ukazivale na pravi put pravednosti i sigurnosti. Ako oni koji se izjašnjavaju da su Hristovi sledbenici i da imaju svetlost istine, ne paze da drugima predstave tu istinu na pravi način, oni koji su u mraku greha neće videti lepotu u njoj. Noseći lampu u mračnoj noći, da bi osvetlio put onome koji prati, nosilac ponekad postane nepažljiv i dopušta sebi da se postavi između svetlosti i onoga koga on vodi i tama na putu mu postaje još jača nego što je privremeno svetlo koje je osvetlilo put. Tako je i sa mnogima koji pokušavaju da drugima predstave Božiju istinu, oni skrivaju dragoceno svetlo svojim neispravnim karakterima, koji upadljivo ističu tamu u njihovom deformitetu i odvrćaju mnoge od istine. Karakteri onih koji se izjašnjavaju da su Hristovi sledbenici trebaju biti toliko za divljenje, a njihova dela toliko primerna, da će svet biti privučen religiji koja nosi takve plodove pravednosti. Oni će tako biti navedeni da istraže i prihvate njena načela iz činjenice da životi njenih predstavnika isijavaju takvom svetošću da su oni svetionici svetu.

Fariseji su se izolovali od sveta i time onemogućili sebi da vrše uticaj na ljude u svetu; ali Isus naziva svoje učenike „svetlost sveta.“ Njihova učenja i primer će rasterati oblake greha i svi narodi i ljudi će osetiti njihov uticaj. Biblijska religija ne treba da bude zatvorena između korica niti između crkvenih zidova. Ona ne služi da bismo je povremeno izneli radi sopstvene koristi, a onda je opet pažljivo sklonili u stranu, već ona služi da posveti svakodnevni život, da se pokaže u svakoj poslovnoj transakciji i u svim životnim društvenim odnosima. Takva religija je u oštroj suprotnosti sa farisejskom, koja se sastojala samo iz

držanja ispraznih pravila i obreda i nije davala nikakav oplemenjujući uticaj nad njihovim životima.

Isusa su pažljivo pratile uhode, koje su bile spremne da u potrebe bilo koju nepažljivu reč koja bi mogla sići sa Njegovih usana. Spasitelj je bio dobro svestan predrasuda koje su postojale u umovima mnogih Njegovih slušaoca. Nije rekao ništa što bi uzdrimalo jevrejsku veru u Mojsijevu religiju i instituciju. Isti glas koji je objavio moralni i obredni zakon, koji je bio osnova celog jevrejskog poretka, takođe je izgovorio reči pouke na gori. Zbog Njegovog velikog poštovanja prema zakonu i prorocima Isus je nastojao da sruši zid sujevernih iznuđivanja koja su ograničavala Jevreje. Želeo je da oni ne poštuju samo zakon, već da razviju načela tog zakona i učenja proroka.

Isus je strogo kritikovao lažna tumačenja koja su Jevreji dodali zakonu, ali je dovoljno čuvao svoje učenike od opasnosti odricanja važnih istina datih Jevrejima. Isus nije došao da uništi njihovo poverenje u uputstva koja je On dao preko Mojsija u pustinji. Međutim, dok ih je učio da poštuju taj zakon, želeo je da ih vodi do viših istina i većeg znanja, kako bi mogli napredovati u jasnije svetlo.

Dok je Isus objašnjavao dužnost svojih učenika u delima pravednosti, fariseji su videli da doktrine koje je poučavao osuđuju njihov cilj i da bi stvorili predrasude kod naroda protiv velikog Učitelja, šaputali su jedan drugom da su Isusove pouke protiv Mojsijevog zakona, u tome da On nije ni spomenuo taj zakon. Na taj način su planirali da izazovu ogorčenje naroda prema Hristu. Međutim, Isus, uočivši njihovu nameru, u prisustvu velikog mnoštva, jasnim i razgovetnim glasom, je izjavio, stvarajući krajnju neprijatnost svojim neprijateljima, ove reči:

„Nemojte da mislite da sam došao da ukinem Zakon ili Proroke. Nisam došao da ih ukinem, nego da ih ispunim. Istinu vam kažem: dok nebo i zemlja ne nestanu, neće nestati nijedno slovice

ni crtica iz Zakona dok se sve ne ispuni.“ Ovde je Isus pobio optužbe fariseja. Njegova misija prema svetu je da opravda tvrdnje tog svetog zakona za koji su ga optuživali da ga krši. Da je Božiji zakon mogao biti promenjen ili ukinut, onda Hrist nije morao dolaziti na pali svet da istrpi posledicu ljudskog prestupa. Isus je došao objasniti povezanost Božijeg zakona sa čovekom i da pokaže njegove propise sopstvenim primerom poslušnosti. On dalje izjavljuje da: „Ko, dakle, prekrši i najmanju od tih zapovesti – i druge uči da tako čine - zvaće se najnižim u Kraljevstvu nebeskom.“ Tako je Spasitelj objavio pravosnažnost moralnog zakona. Hrist osuđuje one koji ne slušaju Božije zapovesti i uče druge da čine isto njihovim primerom i doktrinom. Oni su sinovi Zloga, koji se prvi pobunio protiv Božijeg zakona. Pošto je izričito izjavio svoje poštovanje prema zakonu svog Oca, Isus je ovim rečima osudio postupke fariseja u svom površnom držanju tog zakona dok su njihova srca i životi bili iskvareni:

„Jer, kažem vam: ako vaša pravednost ne bude veća od pravednosti učitelja zakona i fariseja, nećete ući u Kraljevstvo nebesko.“ Pravednost koju je ovde poučavao je bila usaglašenost srca i života otkrivenoj Božijoj volji. Isus je učio da Božiji zakon treba da dovede u red misli i svrhe uma. Prava pobožnost uzdiže misli i dela, tada spoljašnji oblici vere odgovaraju unutrašnjoj čistoti hrišćanina, tada oni obredi koji se zahtevaju u Božijoj službi nisu besmisleni obredi, poput onih kod licemernih fariseja.

Mnogi verski učitelji današnjice sami krše Božije zapovesti i uče druge da tako čine. Umesto ovih svetih zapovesti, oni smelo uče običaje i tradicije ljudi, bez obzira na jasno Hristovo svedočanstvo da će se takvi zvati „najnižim u Kraljevstvu nebeskom.“ Isus je objavio mnoštvu koje se okupilo da ga čuje i farisejima koji su gledali da ga optuže da se olako ophodi prema zakonu i ljudima svih vremena, da su Jehovini propisi nepromenljivi i večni.

Stigao je izveštaj o ubistvu i pljački u pustoj oblasti blizu Kapernauma i to je za posledicu imalo opšti izraz ogorčenja i užasa kod onih koji su se okupili da čuju Isusa. Božanski Učitelj je iskoristio priliku ove okolnosti da istakne važnu pouku. Rekao je:

„Čuli ste da je objavljeno precima: ‘Ne poćini zloćin ubistva! Ko ubije, odgovaraće pred sudom.’ A ja vam kaŹem da će svaki onaj ko se ljuti na svoga brata bez razloga odgovarati pred sudom. I ko god svome bratu kaŹe ‘raka’ biće odgovoran Sannedrinu. I ko god kaŹe ‘budalo’, odgovaraće za to u geheni ognjenoj.“ Ovde je Isus opisao ubistvo kao nešto što prvo nastaje u umu. Ta zloba i osveta koja bi se oduševila nasilnim delima je sama po sebi ubistvo. Isus nastavlja dalje i govori: „A ja vam kaŹem da će svaki onaj ko se ljuti na svoga brata bez razloga odgovarati pred sudom.“ Postoji gnev koji nije ove zloćinaćke prirode. Izvesna vrsta ogorćenosti je opravdana, pod nekim okolnostima, čak i kod Hristovih sledbenika. Kada vide Boga obešćašćenog, Njegovo ime oskrnavljeno i dragoceni izvor istine doveden na ruŹan glas od onih koji se izjašnjavaju da ga poštuju, kada vide neduŹne ugnjetavane i progonjene, pravedno ogorćenje potresa njihovu dušu, takav gnev, rođen iz senzitivnog morala, nije greh. Među slušaocima su bili i oni koji čestitaju sebi na svojoj pravednosti jer nisu poćinili nikakav spoljašnji zloćin, dok u svojim srcima neguju osećanja iste prirode kao ona koja su podstakla ubicu da izvrši svoje strašno delo. Pa ipak ovi ljudi se izjašnjavaju poboŹnima i usaglašavaju se sa spoljašnjim verskim zahtevima. Takvima se Isus obraća ovim rećima:

„Ako, dakle, prinosiš dar na Źrtvenik pa se setiš da tvoj brat ima nešto protiv tebe, ostavi svoj dar pred Źrtvenikom pa otiđi i prvo se pomiri sa svojim bratom, a onda se vrati i prinesi svoj dar.“ Na taj naćin je pokazao da zloćini nastaju u umu i oni koji dozvole mrŹnji i osveti da nađu mesto u njihovim srcima, već su

krenuli putem ubice i njihovi prilozi nisu prihvatljivi Bogu. Jedini lek je da se iz srca iskorene sva ogorčenost i neprijateljstvo. Međutim, Spasitelj čak ide dalje od toga i izjavljuje da ako neko ima nešto protiv nas, treba da se potrudimo da olakšamo njegov um i ako je moguće uklonimo ta osećanja iz njega, pre nego što naš prilog može biti prihvatljiv Bogu. Ova pouka je od posebnog značaja za crkvu ovog vremena. Mnogi su revnosni u verskim službama, dok nesrećne razlike postoje između njih i njihove braće, koje su u njihovoj sili da ih uklone i koje Bog zahteva od njih da ih uklone pre nego što prihvati njihove službe. Hrist je toliko jasno ukazao na hrišćanski kurs po ovom pitanju da ne bi trebalo da se pitamo u svom umu koja je naša dužnost.

Dok je Isus poučavao, na vodi su se nalazili brodovi za uživanje, i svima je bilo očito da su dokoličari na njima iskvareni karakteri. Slušaoci su očekivali da Isus ozbiljno osudi ovaj društveni sloj, ali su se iznenadili kada je izjavio: „Čuli ste da je rečeno: ‘Ne učini preljubu!’ A ja vam kažem: ko god požudno pogleda ženu, već je u svom srcu s njom učinio preljubu.“ Oni koji su gledali na krivce koji vode razvratno raskalašne živote kao na grešnike veće od ostalih, su bili zapanjeni da čuju Isusovu izjavu da su oni koji neguju bludne misli krivi u srcu isto kao i besramni kršitelji sedme zapovesti. Isus je osudio običaj koji je tada postojao da čovek otpusti svoju ženu zbog beznačajnih prekršaja. Ovakvo postupanje je dovodilo do velike bede i zločina. Isus je dirnuo u glavni razlog nemarnosti sa kojom se ophodilo prema braku, kada je osudio nesvete strasti koje su nalazile na bračnu instituciju kao na prepreku za zadovoljenje njihove požude. Hrist je tražio da se bračni odnos ogradi sudskim propisima, da ne može postojati legalan razvod između muža i žene, osim u slučaju preljube.

Mnogi koji su gledali na zapovesti kao na nešto što je zabranjivalo stvarni zločin, ali nije išlo dalje od toga, sada su

shvatili da Božiji zakon treba slušati u duhu kao i po slovu. Na ovaj način je Isus izdvojio zapovesti i objasnio dubinu i širinu njihovih zahteva, razotkrivajući fatalnu grešku Jevreja u njihovoj pukoj površnoj poslušnosti. Isus je dao pouku o davanju zakletve, govoreći: „Neka vaše ‘da’ bude ‘da’, i vaše ‘ne’ - ‘ne’”. Sve što je više od toga, od Zloga dolazi.“ Treća zapovest osuđuje profanog zaklinjača, ali duh propisa ide i dalje od toga i zabranjuje da se Božije ime koristi u razgovoru na nemaran ili neučtiv način. Mnogi, čak i oni koji se izjašnjavaju kao Hristovi sledbenici, imaju naviku da olako koriste Božije ime i čak u svojim molitvama i ukorima ne koriste Vrhovno ime sa odgovarajućom svečanošću.

Određ rimskih trupa je bio ulogoren u blizini, na obali mora i Isus je sada bio prekinut glasnim zvukom trube, što je bio znak za vojnike da se skupe na ravnicu ispod. Formirali su se u pravilnom poretku, odajući počast rimskoj zastavi koja je podignuta pred njima. Jevreji su ogorčeno gledali ovu scenu koja ih je podsetila na njihovo sopstveno propadanje kao naroda. Glasnici su odmah poslati iz vojske sa naređenjima za različite udaljene ispostave. Kako su se popeli na strmi nagib duž obale, našli su se blizu mnoštva slušalaca koje je okruživalo Isusa, i terali su neke od jevrejskih seljaka da nose njihov teret za njih uz strmi uspon. Seljani su se opirali ovom činu ugnjetavanja i obratili su se svojim progoniteljima nasilnim jezikom, ali su na kraju bili primorani da poslušaju vojnike i da obave ropски zadatak koji se zahtevao od njih. Ovo pokazivanje rimske vlasti je pokrenulo kod ljudi ogorčenje i željno su se okrenuli da čuju šta će veliki Učitelj reći o ovom okrutnom činu ugnjetavanja. Sa tugom, zbog grehova koji su doveli Jevreje u takvo ropstvo, Isus je pogledao sramotni prizor. Takođe je primetio mržnju i osvetu utisnute na licima Jevreja i znao je koliko gorko čeznu za moći da slome svoje tlačitelje. Tužno je rekao:

„Čuli ste da je rečeno: ‘Oklo za oko i zub za zub.’ A ja vam kaŒem: ne suprotstavljajte se zlu. Nego, ako te neko udari po desnom obrazu, okreni mu i drugi. I ako neko hoće da se sudi s tobom i da ti oduzme košulju, daj mu i ogrtač. I ako te neko prisili da s njim ideš jednu milju, idi s njim dve. Ako neko od tebe nešto zatraŒi, daj mu, i ne okreći se od onog ko hoće da mu pozajmiš.“

Isusov primer je bio praktično objašnjenje ovde naučene pouke; uvreda i progon ga nikada nisu izazvali da se osveti svojim neprijateljima. Međutim, ovo su bile teške reči za osvetoljubive Jevreje i gundali su među sobom protiv toga. Isus sada daje još snaŒniju izjavu:

„Čuli ste da je rečeno: ‘Voli svoga bliŒnjeg, a mrzi neprijatelja.’ A ja vam kaŒem: volite svoje neprijatelje, blagosiljajte one koji vas proklinju, činite dobro onima koji vas mrze, i molite se za one koji vas klevetaju i progone, da budete sinovi svoga Oca, koji je na nebesima. On čini da njegovo sunce izlazi i zlima i dobrima, i šalje kišu i pravednima i nepravednima. Jer, ako volite one koji vole vas, kakva je vaša nagrada? Zar to ne rade i poreznici? I ako pozdravljate samo svoju braću, zar činite nešto naročito? Zar to ne rade i neznabošci?“

Ispoljavanje mrŒnje nikada ne slama zlobu naših neprijatelja. Međutim, ljubav i ljubaznost daju zauzvrat povod ljubavi i ljubaznosti. Iako Bog verno nagrađuje vrlinu i kaŒnjava krivicu, On ipak ne uskraćuje svoje blagoslove zlima, iako oni svakodnevno obešćašuju Njegovo ime. On dozvoljava da sunce i kiša padaju na pravedne i nepravedne, donoseći sličan svetski napredak i jednima i drugima. Ako sveti Bog ispoljava takvu toleranciju i dobročinstvo prema buntovnicima i idolopoklonicima, koliko je neophodno da grešan čovek pokaŒe sličan duh prema drugom ljudskom biću. Umesto da proklinje one koji ga povređuju, njegova je duŒnost da gleda kako da ih odvoji od zlih puteva

ljubaznošću sličnoj onoj kojom je Hrist postupao prema onima koji su ga progonili. Isus je učio svoje sledbenike da bi trebalo da ispoljavaju hrišćansku ljubaznost prema svima koji su došli pod njihov uticaj, da ne zaborave milostiva dela i kada im neko zatraži usluge, treba da pokažu dobročinstvo iznad onog svetovnog. Deca Božija treba da predstavljaju duh koji vlada Nebom. Njihova načela delovanja ne treba da budu iste prirode kao ograničeni, sebični duh sveta. Jedino savršenstvo može ispuniti merila Neba. Kao što je Bog sam po sebi savršen u svom uzvišenom delokrugu, tako i Njegova deca treba da budu savršena u skromnom delokrugu koji imaju. Jedino tako mogu biti pogodni za druženje sa bezgrešnim bićima u Nebeskom kraljevstvu. Hrist se obraća svojim sledbenicima ovim rečima koje uspostavljaju merila hrišćanskog karaktera: „Zato budite savršeni kao što je vaš nebeski Otac savršen.“

Poglavlje XVII

ISCELJENJE GUBAVCA

Isus je često morao da se krije od ljudi, jer se mnoštvo toliko gusto okupljalo oko Njega da budu svedoci Njegovih čuda i oduševljenje je bilo toliko veliko da je bilo neophodno preduzeti mere opreza, kako sveštenici i poglavari ne bi iskoristili priliku velikog okupljanja da kod rimskih vlasti pokrenu strah od pobune.

Nikada nije postojalo takvo razdoblje za svet kao ovo. Nebo se spustilo među ljude. Svi koji su došli Isusu sa ciljem da ih pouči shvatili su da je Gospod zaista bio milostiv i pun mudrosti. Primili su dragocene pouke božanskog znanja od velikog izvora inteligencije. Mnoge gladne i žedne duše koje su čekale dugo za iskupljenje Izraela sada su se hranile obilnom blagodaću milostivog Spasitelja. Očekivani Učitelj je došao i privilegovani ljudi su sada živeli pod punom raskoši Njegove svetlosti, pa ipak mnogi to nisu shvatili i okrenuli su se od božanskog sjaja sa ravnodušnošću ili nevericom.

Isus je izlečio mnoge i različite slučajeve od telesnih bolesti dok je propovedao i pomagao dušama obolelim od greha. Mnoga srca su oslobođena od okrutnog ropstva greha. Neverica, obeshrabrenje i očaj, dali su prostora veri, nadi i sreći. Međutim, kada su se nesrećni i bolesni obratili Spasitelju za pomoć, prvo je izlečio jadno, napaćeno telo, pre nego što je pokušao da posluži zamračenom umu. Kada je trenutna beda molioca bila uklonjena, njegove misli su mogle biti bolje usmerene ka kanalu svetlosti i istine.

Guba je bila najstrašnija i najodvratnija bolest na Istoku. Svi društveni slojevi su gledali na nju sa velikim užasom zbog njene

zarazne prirode i njenih užasnih posledica na svoju žrtvu. Velike mere opreza su preduzete kako bi se sprečilo širenje bolesti među ljudima. Kod Jevreja gubavac je proglašen nečistim. Bio je izolovan od svoje porodice, uskraćen od društvenih privilegija i odsečen od izraelske zajednice. Bio je osuđen na to da se druži samo sa onima koji su bili slično bolesni kao i on.

Daleko od svojih prijatelja i rodbine, morao je nositi prokletstvo svoje strašne bolesti. Nijedne ljubazne ruke nisu mogle ublažiti njegov bol. Bio je obavezan da objavi svoju nesreću, da iskida svoju odeću i da podigne uzbunu, upozoravajući sve da beže od njegovog zagađenog tela koje se raspadalo. Povik: Nečist! Nečist! dolazeći sa tužnim tonom usamljenog izgnanika, bio je signal koji se slušao sa strahom i gađenjem.

Bilo je mnogo ovih odvratnih podanika u oblasti Hristove službe. Vesti o velikom Iscelitelju su stigle čak i do njih u njihovoj izolaciji i u njihovim srcima se pojavio tračak nade da ako bi došli u Isusovo prisustvo On bi ih mogao izlečiti. Ali pošto im je bilo zabranjeno da uđu u bilo koji grad ili selo, činilo se nemogućim da dođu do velikog Lekara, čije se glavno delo vršilo među stanovništvom.

Bio je jedan gubavac koji je bio čovek visokih odlika. Sa najvećim žaljenjem su on i njegova porodica bili ubeđeni da je on bio žrtva fatalne bolesti. Konsultovani su istaknuti lekari i oni su detaljno ispitali njegov slučaj i zabrinuto su pretraživali svoje knjige da dođu do daljih saznanja, ali su nerado bili primorani da priznaju da je njihova veština bila nedovoljna, bolest je bila neizlečiva. Zatim je bila dužnost sveštenika da izvrši pregled, što je za rezultat imalo odluku da je to bio najgori oblik gube. Ova presuda ga je osudila na živu smrt da bude izdvojen od svojih prijatelja i društva u kojem je imao tako visoku poziciju. Međutim, sada su oni koji su se trudili da dobiju njegovu naklonost i prihvatili njegovo gostoprimstvo sa užasom bežali iz njegovog

prisustva. Otišao je kao izgnanik iz svog doma.

Isus je poučavao kod jezera izvan granica grada i mnogi su se okupili da čuju Njegove reči. Gubavac koji je u svojoj samoći čuo za neka od Njegovih silnih dela je došao da ga vidi i približio se onoliko blizu koliko je smeo. Od njegovog izgnanstva, bolest je učinila strahovite napade na njegov telesni sistem. Bio je sada odvratn prizor, njegovo telo se raspadalo i bilo je užasno za gledati. Stojeći na razdaljini, čuo je neke od Isusovih reči i video ga je kako stavlja ruke na bolesne da ih izleči. Gledao je sa čuđenjem, hrome, slepe, paralizovane i one koji su umirali od raznih bolesti, kako se podižu na jednu reč Spasitelja, povraćenog zdravlja, hvaleći Boga za svoje spasenje. Pogledao je na svoje bedno telo i pitao se da li ovaj veliki Lekar može čak i njega izlečiti. Što je više slušao, video i razmišljao o tome, to je više bio ubeđen da je ovo zaista obećani Spasitelj sveta, za koga su sve stvari bile moguće. Niko nije mogao činiti takva čuda osim Onoga koji je bio ovlašćen od Boga i gubavac je čeznuo da dođe u Njegovo prisustvo i bude izlečen.

Nije nameravao da priđe dovoljno blizu da ugrozi ljude, ali sada je njegov um bio toliko snažno oblikovan da je zaboravio na zabrane koje su mu date, na bezbednost ljudi i na užas sa kojim su se odnosili prema njemu. Mislio je samo na svoju blagoslovenu nadu da će ga Isusova sila osloboditi od njegove slabosti. Njegova vera se čvrsto držala Spasitelja i gazio je napred, ne obazirući se na uplašeno mnoštvo koje se povlačilo kako se on približavao i skupljalo se na gomilu jedni preko drugih da ga izbegnu.

Neki su razmišljali da ga spreče da se približi Isusu, ali su njihovi naponi bili uzaludni. Nije ih video ni čuo. Izrazi gađenja i užasnuti pogledi koji su pozdravljali njegovu pojavu su bili izgubljeni za njega. Video je samo Sina Božijeg, čuo je samo glas koji je davao zdravlje i sreću bolesnima i nesrećnima. Kada

je došao pred Isusa, njegovi suzdržavani osećaji su izašli na površinu, ispružio je pred Njim svoje prljavo telo u raspadanju, povikavši: „Gospode, ako hoćeš, možeš da me očistiš.“ Njegovih reči je bilo malo, ali su sadržale njegovu veliku potrebu. Verovao je da je Hrist sposoban da mu da život i zdravlje.

Isus se nije povukao od njegovog prilaženja, već mu se približio. Ljudi su se odmakli, a čak su i učenici bili ispunjeni užasom, i oni bi željno onemogućili svog Učitelja da ga dodirne, jer po Mojsijevom zakonu onaj ko dodirne gubavca je i sam postajao nečist. Međutim, Isus, sa smirenom neustrašivošću, je spustio svoju ruku na molioca i odgovorio je na njegovu molbu magičnim rečima: „Budi čist.“

Ne pre nego što su reči koje daju život izgovorene, umiruće pokvareno telo se promenilo u biće zdravog mesa, osetljivih nerava i čvrstih mišića. Gruba, krastava površina karakteristična za gubu je nestala i na njenom mestu se pojavila mekana, sjajna koža kao kod zdravog deteta. Nestrpljivo mnoštvo je sada izgubilo svoj užas i okupili su se okolo da posmatraju ovaj novi prikaz božanske sile.

Isus je obavezao očišćenog gubavca da ne objavljuje delo koje je učinjeno nad njim, govoreći: „Pazi da nikom ne pričaš, nego idi i pokaži se svešteniku pa prinesi dar koji je Mojsije odredio za svedočanstvo njima.“ Shodno tome, sada srećan čovek je otišao kod istih sveštenika koji su ga prethodno pregledali i čija odluka ga je proterala od njegove porodice i prijatelja.

Radosno je predao svoju žrtvu sveštenicima i veličao je ime Isusa koji mu je povratio zdravlje. Ovo neoborivo svedočanstvo je ubedilo sveštenike u Isusovu božansku silu, iako su i dalje odbijali da ga priznaju kao Mesiju. Fariseji su tvrdili da se Njegova učenja direktno protive Mojsijevom zakonu i da imaju za cilj uzdizanje sebe; ipak Njegova posebna uputstva očišćenom gubavcu da prinese žrtvu svešteniku prema Mojsijevom zakonu,

dokazale su ljudima da su te optužbe lažne.

Sveštenicima nije bilo dozvoljeno da prihvate žrtvu iz ruku onoga koji je bio pogođen gubom, osim ako ga nisu prvo detaljno pregledali i proglasili ljudima da je on potpuno slobodan od zarazne bolesti, da je odličnog zdravlja i da se ponovo može ujediniti sa svojom porodicom i prijateljima a da ih ne ugrozi. Koliko god da je sveštenik bio nevoljan da ovo čudesno izlečenje prepíše Isusu, nije mogao izbeći pregled i donošenje odluke o ovom slučaju. Mnoštvo je bilo nestrpljivo da čuje rezultat istrage i kada je proglašen slobodnim od bolesti i privilegovan da se vrati svojoj porodici i prijateljima, nastalo je veliko uzbuđenje. Za tako nešto se nikada ranije nije znalo.

Međutim, bez obzira na Isusovo upozorenje gubavcu on je objavio slučaj na sve strane. Zamišljajući da je to samo posebna Isusova skromnost koja mu je postavljala takva ograničenja, išao je svuda objavljujući snažnu silu ovog velikog Iscelitelja. Nije razumeo da je svaki novi prikaz božanske sile od Isusa samo činilo da prvosveštenici i starešine budu još odlučniji da ga unište. Izlečeni čovek je osetio da je dobrobit zdravlja veoma dragocena. Čista krv koja je tekla njegovim venama je ojačala njegovo celo biće novom i divnom pokretljivošću. Radovao se punoj snazi muškosti i povratku svojoj porodici i društvu. Osetio je nemogućim da se uzdrži od davanja pune slave Lekararu koji ga je iscelio.

Međutim, publicitet ovog slučaja je izazvao toliko veliku pometnju da je Isus bio prinuđen da se povuče iza grada. „Ljudi su mu dolazili sa svih strana.“ Ova čuda nisu činjena za pokazivanje; Hristova dela su bila u direktnoj suprotnosti onima od fariseja, čija najveća ambicija je bila da obezbede hvale i počasti ljudi. Isus je dobro znao da ako se bude govorilo na sve strane o činjenici da je On izlečio gubavca, oni u sličnom stanju će pohitati da dobiju isti lek. Ovo bi podiglo uzbunu da će ljudi biti

zaraženi kontaktom sa odvratnom bolešću gube. Njegovi neprijatelji bi iskoristili takvu priliku da ga optuže i osude.

Isus je znao da mnogi gubavci koji bi ga tražili nisu zaslužili blagoslov zdravlja, niti bi ga iskoristili da odaju čast i slavu Bogu ako bi ga dobili. Nisu imali pravu veru ni načelo, već samo jaku želju da budu oslobođeni od sigurne propasti koja ih očekuje. Spasitelj je takođe znao da su Njegovi neprijatelji uvek tražili da ograniče Njegovo delo i da okrenu ljude od Njega. Ako bi mogli da upotrebe slučaj očišćenog gubavca u tu svrhu uradili bi tako. Ali upućujući izlečenog čoveka da predstavi svoju žrtvu svešteniku, kao što je predviđeno Mojsijevim zakonom, ubedio bi ih da se On ne protivi jevrejskom zakonu, da su njihovi umovi bili otvoreni za osvedočenje.

Poglavlje XVIII

PARABOLA O SEJAČU

Isus je proveo celu noć u molitvi i spustio se na plažu rano ujutru da potraži svoje učenike koji su pecali blizu obale. Nije mogao dugo ostati neuznemiravan od ljudi. Čim je postalo poznato da je Hrist kod obale, mnoštvo je pohrlilo k Njemu. Toliko su se brojčano povećali da je On bio pritisnut sa svih strana. Dok je stajao poučavajući ih, mnoštvo je postalo toliko zbijeno da je zakoračio na čamac i otplovivši malo od obale, pružio je ljudima bolju priliku da ga vide i čuju, dok je nastavio svoj govor.

Često je usvajao ovaj plan da pobjegne od nestrpljive gomile u kojoj su se gomilali jedni preko drugih da dođu u Njegovo prisustvo. Na ovaj način je bez prekidanja mogao govoriti o stvarima koje je želeo da čuju. Spasitelj, koji je sedeo na ribarevom grubom čamcu, je poučavao reči života ljudima koji su slušali na plaži. Imao je strpljenja sa onima koji su bili pod teretom iskušenja, bio je nežan i ljubazan prema žalosnima i siromašnima duhom. Njegove reči su pronalazile odgovor u mnogim srcima i na mnoge zamračene umove je padala svetlost iz Njegovog božanskog uputa.

Kakva je ovo scena bila za anđele da je posmatraju! Njihov slavni Zapovednik koji sedi u ribarevom čamcu dok ga nemirna voda talasa napred nazad, i propoveda spasenje mnoštvu što sluša koje se tiskalo do ivice vode! Onaj koji je bio počastvovan od Neba poučava svoju veliku doktrinu o izbavljenju običnom mnoštvu na otvorenom vazduhu. Ipak nije bilo veličanstvenije scene za Njegova dela. Jezero, gorje, široka polja, sunčeva svetlost koja plavi zemlju, sve to obezbeđuje teme pomoću kojih Njegove pouke mogu biti utisnute na ljudski um.

Jasno se vide sejači i žeteoci, jedni pored drugih, jedni bacaju seme, a drugi skupljaju rano žito. Plodne doline i brdoviti krajolici su obučeni lepotom. Gole stene se vide nad plažom i ptice prave zvukove u vazduhu svojom muzikom. Morske ptice klize po površini vode. Isus koristi ovu priliku da uzima pouke iz prirode koje će se upiti u umove Njegovih slušaoca. Upotrebio je predele oko Njega da objasni svoje učenje, kako bi se u budućnosti, svaki put kada su ovi predmeti pred njihovim očima, njihove misli vratile poukama istine uzetim iz tih predmeta od Isusa. Oni će ih svakodnevno podsećati na dragocene pouke koje su primili od Njega.

Sedeći tako i posmatrajući živopisni prizor pred Njim, Isus je izgovorio parabolu koja je kroz vekove prenošena sve do nas, čistu i prelepu danas u svojoj neukrašenoj jednostavnosti kao kada je data tog jutra na Galilejskom moru pre više od hiljadu osamsto godina:

„Slušajte! Sejač je izašao da seje. Dok je sejao, nešto je semena palo pored puta i došle su ptice i pozobale ga. A nešto je semena palo na kamenito tlo gde nije bilo mnogo zemlje, i odmah je izniklo jer zemlja nije bila duboka. Ali kad je izašlo sunce, opržilo ga je, i pošto nije imalo korena, osušilo se. Nešto je semena palo među trnje i trnje je naraslo i ugušilo ga, i nije donelo plod. A nešto je palo na dobru zemlju. Izniklo je, naraslo i donelo plod, i davalo je trideset, šezdeset i sto puta više od posejanog.’ I još je rekao: ‘Ko ima uši da sluša, neka sluša.’“

Ova upečatljiva ilustracija širenja jevanđelja Sina Božijeg izazvala je najiskreniju pažnju ljudi. Govornik je nosio sa sobom umove svojih slušaoca. Njihove duše su bile uzbuđene i mnogima je srce lupalo jako radošću nove svrhe. Bili su očarani učenjem, toliko oplemenjenim njegovim načelima, a ipak tako lako razumljivom. Velike duhovne veštine kojima je Isus poučavao tada su se činili veoma poželjnim. Međutim, koliko brzo

će ovde primljeni utisci napustiti mnoge umove, kada se ponovo budu mešali sa svetom. Grehovi koji su izgledali tako gnusni pod svetim svetlom Učiteljevog prisustva, ponovo će prionuti za njihova grešna srca. Nepovoljna okruženja, svetovne brige i iskušenja dovešće ih ponovo do povratka u ravnodušnost.

Međutim, ostali koji su slušali su od tog trenutka započeli svetiji život, vršeći svakodnevno načela Hristovih učenja. Predmet Njegovog govora, objašnjen scenom pred njima, nikada neće biti uklonjen iz njihovih umova. Raznovrsna zemlja koja negde daje samo korov i štetni kukolj, ivice stene prekrivene površinom zemlje, sejači sa njihovim semenom, sve je to bilo pred njihovim očima, utiskujući Njegove reči u njihove umove, poput ničeg drugog.

Postojeće stanje stvari je navelo Isusa da preda parabolu o sejaču. Ljudi koji su pratili Hrista su bili razočarani što nije uspostavio novo kraljevstvo. Dugo su čekali Mesiju koji će ih uzdići i proslaviti kao narod i sada kada se njihova očekivanja nisu ispunila, odbili su da ga prime kao svog Iskupitelja. Čak su i Njegovi odabrani učenici postajali nestrpljivi što On nije preuzeo zemaljsku vlast, i Njegovi rođaci su se razočarali u Njega i odbacili Ga. Obratili su Mu se ovim rečima: „Idi odavde i pođi u Judeju, da i tvoji učenici vide dela koja činiš. Jer ko želi da bude poznat, ništa ne čini u tajnosti. Ako činiš takve stvari, pokaži se svetu.“

Njegovi sledbenici su bili preneraženi što učeni i bogati nisu bili najvoljniji da prihvate Isusa kao svog Spasitelja. Osećali su sramotu koja se vezivala za njihovog Učitelja, jer su uopšteno iz siromašnog, pogođenog i poniznijeg društvenog sloja, postajali Njegovi učenici. Pitali su se, zašto nisu učitelji zakona i fariseji, učitelji u proročkim školama, priznali da je On dugo očekivani Mesija? Kako bi odgovorio na ovu sumnju i nezadovoljstvo, Isus je ispričao ovu parabolu. Kada se mnoštvo razišlo, dvanaestorica

su se zajedno sa drugim vernicima okupili oko Njega i tražili su od Njega da im to objasni. „Vama je dato da razumete tajnu Božjeg carstva, a onima koji su napolju sve se govori u poređenjima, da očima gledaju, a ne vide, i ušima slušaju, a ne razumeju, da se ne obrate i ne dobiju oprostjenje od greha.’ I još im je rekao: ‘Kad ne shvatate ovo poređenje, kako ćete onda razumeti sva druga poređenja?’“ Ovim rečima je objasnio kako Njegove ilustracije služe da bi probudio misao u umovima svojih slušaoca. Ako žele puno objašnjenje Njegovih reči mogu da ga pitaju, kao što su učenici uradili i dobiće ga.

Fariseji su razumeli parabolu, ali to nije imalo uticaja da shvate njeno značenje. Zatvorili su oči da ne vide i uši da ne čuju, zato se do njihovih srca nije moglo doći. Oni su bili žrtve odmazde zbog svog namernog neznanja i samonametnutog slepila. Jedan od razloga zbog kojeg je poučavao toliko u parabolama je bio taj što su jevrejske uhode uvek gledale da nađu pritužbu protiv Njega. Isus je planirao da razotkrije njihovo licemerstvo i zla dela bez izlaganja opasnosti od hapšenja i zatvaranja pa da na taj način bude odsečen od dela koje je došao da obavi među ljudima.

Mogao je govoriti u parabolama istine koje seku, otkriti bezakonje koje je potrebno razotkriti, bez ikakvog straha od njihovih zakona. Mogli su da shvate primenu, jer nisu mogli da ne prepoznaju njeno značenje, ali su bili nemoćni da ga osude zbog korišćenja jednostavne ilustracije u svom govoru.

Isusove reči su podrazumevale ukor Njegovim učenicima zbog njihove zatupljenosti da shvate njeno značenje, jer u paraboli o sejaču, objasnio je doktrinu zbog koje je došao na svet da ga pouči. Ako oni ne mogu razumeti stvari koje se tako lako razumeju, kako će moći sagledati veće istine koje će im objaviti u parabolama? Takođe je rekao da će otkriti veće tajne u vezi sa Božijim kraljevstvom onima koji su ga sledili tako blizu i slušali

ga, nego onima koji su izvan Njegovog društva. Moraju otvoriti svoje umove pouci i biti spremni da poveruju.

Oni koji su otvrdli svoja srca u ljubavi prema pompi i ceremoniji nisu mogli razumeti Njegove pouke niti su imali želju za delom Božije blagodati u svojim srcima. Ovaj društveni sloj će po sopstvenom izboru ostati u neznanju. Oni koji su se povezali sa Nebom i primili Hrista, koji je izvor svetlosti i istine, razumeće Njegove reči i steći će praktično znanje u vezi sa Božijim kraljevstvom. Međutim, oni koji su, iz bilo kog razloga, zapostavili svoje trenutne prilike da upoznaju istinu i nisu pravilno koristili svoje moći shvatanja, već su odbili da budu osvedočeni onim što njihove oči vide i njihove uši čuju, ostaće u tami; gledajući neće videti i slušajući neće razumeti. Božije istine uključuju previše samoodricanja i lične čistote da bi privukle njihove telesne umove i oni su zatvorili svoja srca zaslepljenošću i nevericom.

Veliki Učitelj je blagoslovio svoje učenike jer su oni videli i čuli očima i ušima koje su verovala. „Mnogi proroci i pravednici žudeli su da vide ovo što vi gledate - ali nisu videli; i da čuju ono što vi slušate - ali nisu čuli.“ Isus je zatim objasnio svojim učenicima različite društvene slojeve predstavljene u paraboli koju im je dao.

Hrist, Sejač, razbacuje seme. Ima svetovnih ljudi čija su srca kao dobro utabani put, neosetljiva na pouke božanske mudrosti. Oni ne vole Božije zahteve i prate svoje prirodne podsticaje. Mnogi su osvedočeni dok slušaju Hristove važne pouke. Oni veruju Njegovim rečima i odlučuju da vode svete živote, ali kada Sotona dođe sa svojim zlim predlozima, oni su savladani pre nego što je dobro seme izniklo na život.

Da je zemlja srca bila razbijena dubokim pokajanjem zbog greha, videli bi koliko je bila zla njihova sebična ljubav prema svetu, njihov ponos i pohlepa i uklonili bi ih. Semenje istine bi

napredovalo duboko u raskršćenju zemlji pripremljenoj za njega u srcu, nikla bi i donela plod. Ali zle navike su toliko dugo imale vlast nad njihovim životima da su njihove dobre odluke iščezle pred glasom kušača. „Ono uz put, gde je posejana reč, to su oni koji je čuju, ali odmah zatim dolazi Sotona i uzima reč koja je bila posejana u njih.“

Ima onih koji primaju dragocenu vest sa radošću, oni su izuzetno revnosni i izražavaju čuđenje što svi ne mogu videti stvari koje su njima toliko jasne. Podstiču druge da prihvate učenje koju oni pronalaze toliko zadovoljavajućom. Brzo osuđuju one koji oklevaju i one koji pažljivo vagaju dokaze o istini i razmatraju sve njene pravce. Takve nazivaju hladnima i nevernima. Međutim, u trenutku iskušenja ove oduševljene osobe se kolebaju i ne uspevaju. Nisu prihvatili krst kao deo njihovog verskog života i okreću se od njega sa utučenim elanom i odbijaju da ga ponesu.

Ako život ide glatko sa ovim društvenim slojem, ako im se niko ne zameri, ako su sve stvari u skladu sa njihovim sklonostima, oni izgledaju kao istrajni hrišćani. Međutim, oni padaju pod vatrenom probom iskušenja, ne mogu izdržati ukor radi istine. Dobro seme, koje je niklo u tako ocvetaloj biljki, vene i umire jer nema koren da ga održi u vreme suše. Sama stvar koja je trebala učiniti da vlakna napreduju dublje i da dovede do snažnijeg rasta, razara i ubija celu biljku. Tako i vrelo letnje sunce koje učvršćuje i sazreva tvrdo zrno, suši i uništava ono što kroz sveže zelenilo nema dubok koren, jer nežna vlakna ne mogu probiti tvrdu i kamenu zemlju.

Ove osobe mogu obrađivati i obogatiti zemlju svojih srca, ako bi tako htele, kako bi istina pustila duboke korene, ali to zahteva previše strpljenja i samoodricanja. Treba im previše truda da bi napravili potpunu promenu u svojim životima. Lako se vređaju ukorom i spremni su da govore sa učenicima koji su

napustili Isusa: „Ovo su sablažnjive reči. Ko ga može slušati?“ „A posejano na kamenito tlo, to su oni koji kad čuju reč, odmah je radosno prihvate, ali nemaju korena u sebi, nego se održe samo neko vreme, a kad nastane nevolja ili progonstvo zbog reči, odmah se pokolebaju.“

Isus predstavlja seme koje pada na zapostavljene ivice i komade zemlje prekrivene zrelim korovima koji guše dragocene biljke koje niču među njima; one rastu bolesne i venu. Mnoga srca reaguju na glas istine, ali ga ne prihvataju pravilno i ne gaje ga. Daju mu mesto u zemlji prirodnog srca, bez pripremanja zemlje i iskorenjivanja otrovnih korova koji bujaju tamo i ne paze svaki čas kako bi ih uništili ako se pojave ponovo. Životne brige, fascinacija bogatstvima, žudnja za zabranjenim stvarima, istiskuju ljubav pravednosti pre nego što dobro seme može doneti plod. Ponos, strast, ljubav prema sebi i ljubav prema svetu, sa zavišću i zlobom, ne mogu pratiti Božiju istinu. Kao što je potrebno temeljno obrađivati zemlju koja je nekad bila obrasla korovima, tako je neophodno za hrišćanina da bude marljiv u istrebljivanju grešaka koje prete da ga večno upropaste. Strpljiv, ozbiljan trud u Isusovo ime i snagu, sam po sebi može ukloniti zle sklonosti prirodnog srca. Međutim, oni koji su dozvolili svojoj veri da bude savladana rastom Sotoninih uticaja, padaju u gore stanje od onog u kom su bili pre nego što su čuli reči života. „Ono koje je posejano među trnje, to su oni koji čuju reč, ali im se u srce uvuku brige ovog doba, prevarno bogatstvo i želje za svim ostalim i uguše reč, i ona ostane bez ploda.“

Malo je srca kao dobra zemlja, dobro obrađena, koja prima semenje istine i donosi bogate plodove za Božiju slavu. Međutim, Isus pronalazi neke revne hrišćane, bogate dobrim delima i iskrene u svojim naporima. „A ono koje je posejano na dobru zemlju, to su oni koji slušaju reč i prihvate je i donose plod - trideset, šezdeset i sto puta više od posejanog.“

Na ovaj način Hrist predstavlja karaktere onih koje je došao da poučava, u kratkoj i sveobuhvatnoj paraboli. Svetovni, zli, ljudi tvrdih srca, svi su izloženi umovima Njegovih slušaoca. On na taj način odgovara na pitanje koje mi često postavljamo danas. Zašto je Hristovo delo dalo tako slabe rezultate, tokom Njegove lične službe na zemlji? Čuda dobrote i milosti su obeležila Njegov život, ali dok je lečio bolesne i isterivao demone koji su progonili ljude, ostavio je ljudima posao da sami isprave zla svoje prirode. Poučio ih je kako da udruže svoje ljudske napore sa Njegovom božanskom silom i pobede Njegovom snagom grehe koji ih saleću.

Ovo iskustvo je bilo neophodno kako bi se dala moralna sila hrišćanskom karakteru i opremila ga za Nebeske dvorove. Isus nije upotrebio nikakvo čudesno sredstvo da bi primorao ljude da poveruju u Njega. Dato im je da ga odaberu ili da ga odbace, njihovom slobodnom voljom. Nikakva direktna sila nije služila da ih natera na poslušnost i da uništi slobodu moralnog posredstva koju je Bog dao čoveku. Parabola o sejaču jasno navodi sklonosti ljudskog srca i različitih društvenih slojeva kojima je Hrist morao da se bavi i takođe objašnjava razloge zašto Njegova služba nije bila uspešnija u svojim neposrednim efektima.

Isusove parabole su bile smišljene da izazovu duh istraživanja što bi rezultiralo jasnijim izlaganjem istine. Pošto je tako poučio svoje učenike o značenju Njegovih reči, ljudi su se ponovo okupili da slušaju i Njegova učenja su bila prihvaćena i negovana u umovima mnogih koji su ih čuli. Ovi Isusovi govori nisu bili samo za društvene slojeve slabijih umova, veću su tu bile prisutne pametne i obrazovane osobe koje su bile sposobne za najneposredniju kritiku. Učitelji zakona, fariseji, doktori, poglavari, pravnici i predstavnici svih naroda, bili su tu da čuju, ipak nije bilo nikoga u tom velikom skupu ko bi porekao Njegove reči.

Poglavlje XIX

DRUGE PARABOLE

Bilo je dosta radoznalosti i pitanja među ljudima u vezi sa kraljevstvom koje nisu mogli videti svojim materijalnim očima. Isus je znao svaku misao koja je zbunjivala umove Njegovih slušaoca, i kako se mnoštvo opet okupilo oko Njega, nastavio je da poučava u parabolama. „Još im je rekao: ‘Zar se svetiljka donosi da se stavi pod korpu ili pod krevet? Zar se ne donosi da se stavi na svećnjak? Jer sve što je tajno treba da se otkrije i sve što je skriveno treba da izađe na videlo. Ko ima uši da sluša, neka sluša.’ Još im je rekao: ‘Pazite na ovo što slušate! Kakvom merom merite, takvom će vam se meriti, i još će vam se dodati. Jer ko ima, daće mu se još, a ko nema, uzeće mu se i ono što ima.’“

Isus je koristio svetlost sveće da predstavi svoje doktrine koje osvetljavaju duše onih koji ih prihvate. Ova svetlost ne treba da bude skrivena od sveta, već bi trebalo da sija da prosvetli i blagoslovi one koji je gledaju. Uputstva koja su primili oni koji su slušali Isusa služe da bi ih oni preneli drugima, da se tako prenose na potomstvo. On je takođe izjavio da ne postoji ništa skriveno što ne treba da se pokaže. Sve što se nalazi u srcu pre ili kasnije će se otkriti delima, i to će odrediti da li je posejano seme primilo koren u njihovim umovima i donelo dobre plodove ili da li su trnje i korov odneli pobeđu. Upozorio ih je da ga slušaju i razumeju. Unapređenje blagoslovljenih privilegija koje su im pružene, rezultiraće njihovim sopstvenim spasenjem i preko njih koristiti drugima.

I sa kojom merom iskrene pažnje su slušali Njegova uputstva, zauzvrat će u tolikoj meri primiti znanje. Svi koji su zaista

želeli da razumeju Njegova učenja će biti potpuno zadovoljni; njihove Nebom dane privilegije će se povećati, njihova svetlost će zablistati u savršen dan. Međutim, oni koji ne žele svetlost istine, pipaće u tami i biće nadvladani moćnim Sotoninim iskušanjima. Izgubiće svoje dostojanstvo i samokontrolu i malo znanja kojim su se hvalili kada su izjavili da ne trebaju Hrista i kada su prezreli vođstvo Onoga koji je napustio presto na Nebu da ih spasi.

Prateći tok svog govora, Božanski Učitelj koristi drugu parabolu, govoreći: „Božje kraljevstvo je kao kad čovek baci seme na zemlju, i noću spava i danju ustaje, a seme niče i raste, a da on i ne zna kako. Zemlja sama od sebe donosi plod – prvo stabljiku, zatim klas i na kraju puno zrna u klasu. A čim plod sazri, on zamahuje srpom, jer je došlo vreme za žetvu.“ Seme o kojem se ovde govori je reč Božija posejana u srcu i učinjena plodnom božanskom blagodaću. Ako istina pusti koren u srcu, pre ili kasnije će nići u život i doneti plod. Život i karakter će pokazati prirodu i količinu posejanog semena. Međutim delo kultivisanja je životno delo. Načela istine jednom posađena u dušu, treba da se sprovedu u svakodnevnim životnim dužnostima. Rast hrišćanskog karaktera je postepen – kao napredovanje prirodne biljke kroz njene različite faze razvoja. Međutim, bez obzira na sve napredak je stalan. Kao što je u prirodi, tako je i u blagodati, biljka mora ili rasti ili umreti.

Svakodnevni posvećujući uticaj Duha Božijeg skoro neprijetno vodi one koji vole puteve istine prema savršenstvu pravednosti, dok konačno duša ne sazri za žetvu, životno delo je završeno, Bog skuplja svoje žito. Ne postoji vreme u hrišćanskom životu gde više nema šta da se nauči, vreme gde se ne mogu dostići viša postignuća. Posvećenje je životno delo. Prvo stabljika, zatim klas, zatim puno zrna u klasu i onda sazrevanje i žetva, jer kada je plod savršen, spreman je za srp.

Ova slika je predstavljala najupečatljiviju suprotnost stanju Jevreja. Njihova religija je bila hladna i formalna, nije bilo mesta za Svetog Duha u njihovim srcima; stoga umesto da rastu u blagodati i napreduju u Božijem znanju, stalno su postajali neosetljiviji i netrpeljivi, povlačeći se dalje i dalje od Gospodnjeg prisustva. Ponosni, sitničavi fariseji su posmatrali veliko mnoštvo okupljeno da sluša Isusa i sa prezirom su primetili koliko je malo bilo onih koji su ga prihvatili za Mesiju. Bilo je mnogo obrazovanih i uticajnih ljudi koji su došli da čuju proroka čija slava se proširila nadaleko i naširoko. Neki od njih su sa radoznanim zanimanjem gledali gomilu koja se sastojala od svih društvenih slojeva svake nacionalnosti. Bilo je siromašnih, nepismenih, poderanih prosjaka, pljačkaša sa pečatom krivice na svom licu, bolesnih, osakaćenih, rasipnih, visokih i niskih, bogatih i poniznih, koji su se tiskali jedni ispred drugih da nađu mesto za stajanje i čuju Isusove reči.

Dok su gledali pitali su se sa nepoverenjem: Da li je Božije kraljevstvo sastavljeno od takvog materijala, kao što je ovaj? Isus je čitao njihove misli i odgovorio im je drugom parabolom:

„S čime da uporedimo Božje kraljevstvo, ili kakvim poređenjem da ga prikažemo? Ono je kao zrno gorušice, koje je, kad se poseje u zemlju, najsitnije od svog semena na zemlji. Ali kada se jednom poseje, izraste i bude veće od svake druge biljke u vrtu i potera velike grane, tako da se ptice nebeske mogu nastaniti pod njegovom senkom.“ Gorušica se tamo i amo podizala iznad trave i žita, njišući svoje grane lagano na vetru. Ptice su letele od grane do grane i pevale usred njenog lišća. Ipak seme iz kog je nikla ova ogromna biljka, je bilo najmanje od svih semenki. Isprva je ono slabo izniklo, ali imalo je jaku životnu snagu pa je raslo i bujalo sve dok nije dostiglo velike razmere i ptice su se nastanile pod njegovom senkom.

Ljudi su gledali gorušicu, kako tako snažno raste oko njih i

njihovi umovi su bili živo impresionirani ilustracijom koju je Isus koristio da ukaže na istine svog učenja. Zatim je izjavio da Hristovo kraljevstvo neće biti uspostavljeno oružanom silom, ili pompom i heraldikom rata, već je to delo koje se postepeno razvija. Iako početak može biti mali, rašće i ojačati sve dok, kao zrno gorušice, ne dosegne, kroz neprimetne faze razvoja, dostojanstvo veličine.

Isus uzima jedno malo seme da pokaže svoje silne istine. Ni najmanja sitnica nije izvan pažnje velikog Učitelja. Bilo je mnogih tamo čije je hrišćansko iskustvo počelo tog dana i postaće kao simbol koji je koristio, rastući u snazi i lepoti, biće gaženi, ali će ipak održati svoj snažan život. Ova slika je bila neizostavna urezana u umove stotina ljudi koji su slušali Isusove reči. Nikada neće gledati gorušicu kako raste u nizu, toliko obilno u toj oblasti, da se ne podsete ove Spasiteljeve parabole, a njihova srca će zapamtiti pouku koju je On poučavao u vezi sa tajanstvenim uticajem božanske slave na ljudsku dušu i oživljavajuću silu reči koja se objavljuje u svakodnevnom životu.

„Onda im ispriča još jednu priču: ‘Kraljevstvo nebesko je slično kvascu koji je žena uzela i izmešala ga sa tri sate brašna dok sve nije uskislo.’“ Kvasac u brašnu predstavlja napredak dela božanske slave u ljudskom srcu. Kvasac nije bio prirodno u brašnu, međutim stavljen u njega doveo je do fermentacije, što je rezultiralo potpunom promenom cele mase. Tako načela Božije istine, skrivena u srcu pojedinca, menjaju celu njegovu prirodu i utiču na njegov život. Prirodna osećanja su promenjena, naklonosti su posvećene i um uzdignut. Fizički, čovek izgleda isto, međutim unutra je postao obnovljen nebeskim načelima koja pokreću njegov život.

Ponovo je Isus uzeo kao primer polja pred njim i sejače i žeteoce da objasni svoje istine, govoreći: „Kraljevstvo nebesko je slično čoveku koji je posejao dobro seme na svojoj njivi. Ali,

dok su ljudi spavali, dođe njegov neprijatelj, zaseja kukolj posred pšenice i ode. A kad je pšenica izrasla i isklasala, pojavi se i kukolj.“

Kukolj je bio štetan korov, veoma neprijatan onome koji obrađuje zemlju, jer kukolj niče zajedno sa dobrom pšenicom. Postojala je opasnost da se povredi korenje pšenice i da se unište mlade stabljike, ako bi se korov grubo iščupao među njima. Osim toga, kukolj je toliko ličio na pšenicu, dok je rastao, da ih je bilo teško razlikovati jedno od drugog.

Kada su sluge domaćina došle i pitale ga odakle je kukolj došao, videvši da je posejao dobro seme u svom polju, on im je rekao da je neprijatelj posejao korov među pšenicom da bi ga ošteti. Zatim su pitali da li mogu da skupe kukolj i oslobode pšenicu. „Ne“, odgovori on, ‘da ne biste, pleveći kukolj, zajedno s njim iščupali i pšenicu. Pustite neka oboje rastu do žetve, a ja ću u vreme žetve reći žeteocima: Prvo oplevite kukolj i vežite ga u snopove, da se spali, a pšenicu skupite u moj ambar.’“

Neprijatelj koji seje problematično seme predstavlja Sotoino delovanje na ljudski um. Hrist je sejač koji seje dragoceno žito u prljavu zemlju srca, ali neprijatelj duša se prikrada tajno i seje semenje zla. Ove klice greha niču u izobilju i donose svoje štetne plodove, ponekad istiskujući i uništavajući dragocene biljke oko njih. Tlo koje je trebalo dati dobro žito za ishranu čoveka, propada i semenje greha se prenosi sa ovog polja na druga.

Rast kukolja među pšenicom privlači posebnu pažnju. Žito će biti izloženo ozbiljnim kritikama. Zaista, celo polje može biti okarakterisano bezvrednim od strane nekog površnog posmatrača ili od strane nekog ko se raduje otkrivanju zla. Sejač može biti osuđen od njega, kao onaj koji je pomešao loše seme sa dobrim za svoje sopstvene zle namere. Baš kao što grešni i licemerni koji se izjašnjavaju da slede Isusa donose sramotu hrišćanskom delu i uzrokuju da svet sumnja u Isusove istine. Kao što

prisustvo kukolja među pšenicom deluje nasuprot radu sejača, tako greh među Božijim narodom, remeti, u određenoj meri, I-susov plan da spasi palog čoveka od Sotonine moći i učini neplodno tlo ljudskog srca plodnim za dobra dela.

Kukolj je toliko ličio na pšenicu da su radnici mogli biti lako prevareni, kada su stabljike ozelenele, da iskorene dobre biljke. Međutim, kada je polje bilo belo za žetvu, tada bezvredni korov nije ličio na pšenicu koja se savijala pod težinom svojih zrelih vrhova. Zatim je kukolj nemilosrdno počupan i uništen, dok je dragoceno žito skupljeno u ambare. Grešnici koji se lažno pretvaraju da su pobožni se neko vreme mešaju sa pravim Hristovim sledbenicima i ova spoljna prividnost hrišćanstva je proračunata da prevvari mnoge. Međutim, u žetvi sveta neće biti sličnosti između dobra i zla. Zli će biti odvojeni od pravednih, da ih zauvek više ne uznemiravaju.

Nakon što je Isus otpustio mnoštvo i povukao se sa svojim učenicima u kuću, pitali su ga da im objasni parabolu koju im je dao i On je odgovorio: „Onaj koji je posejao dobro seme je Sin čovečiji, a njiva je svet. Dobro seme su sinovi Kraljevstva, a kukolj sinovi Zloga. Neprijatelj koji ga je posejao je đavo. Žetva je kraj doba, žeteoci anđeli. Pa, kao što se kukolj plevi i spaljuje, tako će biti i na kraju ovog doba. Sin čovečiji će poslati svoje anđele i opleviće svoje Kraljevstvo od svih sablazni i od svih koji čine bezakonje, i baciće ih u užarenu peć, gde će biti plač i škrgut zuba. Tada će pravednici kao sunce zasjati u Kraljevstvu svoga Oca. Ko ima uši, neka čuje.“

Ove Hristove reči su beznačajne onima koji traže zemaljski milenijum, kada će ceo svet biti obraćen. On izričito naglašava da će pšenica i kukolj rasti zajedno do žetve, koja je kraj sveta. Onda će kukolj da bude iznet sa polja, ali se neće silnim čudom pretvoriti u pšenicu. Ostaće kukolj, biće bačen u vatru i potpuno uništen.

Isus, u objašnjenju ove parabole, jasnije predstavlja svojim učenicima razliku između ophođenja prema zlima i prema pravednima u to vreme kada će se ljudima suditi po njihovim delima. Dosežući do kraja vremena, On ispravlja lažne doktrine onih koji su ustali da prevare ljude. Učio je ljude da će Bog, koji je izlio strašnu oluju na gradove i ravnice i uništio ih zbog bezakonja u njihovom okruženju, sigurno kazniti grešnika. On drži sudbinu ljudi i naroda u svojim rukama i neće mu se stalno rugati. Isus je sam objavio da postoji veći greh od onog koji je doneo uništenje Sodomu i Gomoru, greh onih koji vide Sina Božijeg i slušaju Njegova učenja, a ipak se okreću od Njegovog spasenja i odbacuju Njegovu ponuđenu milost. Međutim, pravedni će biti nagrađeni večnim životom.

Isus je u svojim učenjima tom prilikom izgovorio mnoge parabole ljudima, da bi mogao ubedljivije utisnuti svoje istine u njihove umove. Misija našeg Spasitelja prema svetu je bila da rasvetli skrivene tajne koje ograničeni čovek ne bi mogao nikada shvatiti, božanske probleme koje ljudski um ne može da reši. „To su spasenje marljivo ispitivali i pažljivo istraživali proroci koji su prorokovali o blagodati namenjenoj vama.“ „U šta i anđeli žele zaviriti.“ Sin Božiji je došao da bude svetlost svetu, da otkrije čuda sinovima čovečijim koja su čak i anđeli uzalud žudeli da razumeju. Strpljivo je objasnio čudesno preobraženje grešnih smrtnika u decu Božije i naslednike Nebeskog kraljevstva sa Njim. Uvođenje greha je otvorilo vrata patnje i bede svake vrste, dok je moralna tama pokrivala zemlju kao mrtvački pokrov, ali Isus Obnovitelj, dovodi čoveka u vezu sa samim sobom i ponovo ga stvara u božanskom obličju.

Spasitelj je nastavio sa svojim parabolama ljudima koji su slušali, govoreći: „Kraljevstvo nebesko je slično blagu sakrivenom na njivi: čovek ga nađe pa ga sakrije i radostan ode, proda sve što ima i kupi tu njivu. Kraljevstvo nebesko je slično i

trgovcu koji traži lepe bisere. Kad nađe skupocen biser, ode i proda sve što ima pa ga kupi.“ U to vreme bilo je mnogo onih koji su tražili blago koje je navodno trebalo biti zakopano na određenim mestima gde su veliki gradovi jednom stajali. Na velikom putu kojim se putovalo, gde je Isus tada poučavao, nije bilo neobično sresti osobe koje su prevalile velike razdaljine na svom putu prema mestu gde se navodno moglo naći skriveno blago. Želja za velikim bogatstvom ih je odvela na putovanje puno opasnosti. Ostavljali su svoje poslove kako bi se upustili u poduhvat koji je retko bio uspešan. Međutim, ako bi pronašli malo blaga, udvostručili bi svoje napore, nadajući se da će pronaći još veća bogatstva. Isus je imao u vidu ovu vrstu svojih slušaoca, kada je na takav način objasnio skrivena bogatstva svoje slave, koja bi ga, kada bi jednom privukla čovečije srce, navela da traži veće dobitke i veće blagoslove. Što je više shvatao Božiji mir, to je više želeo da ozbiljnije pije sa izvora Njegove ljubavi. Žeđ za pravednošću, čežnja i traženje njenih blaga, stalno su se povećavali.

Da bi pribavio ogromno blago koje bi trebalo biti skriveno na njivi, ili dragulj koji je od velike i nepoznate vrednosti, čovek koji traži bogatstvo ulaže u tu njivu sav svoj imetak, ili ga koristi da kupi dragoceni dragulj, računajući da će mu vrednost porasti u njegovim rukama i doneti mu bogatstvo koje želi. Tako treba i hrišćanin, koji želi Nebeska bogatstva, da odloži sve obzire koja ometaju njegovo večno blagostanje i da pokrene svoju dušu da osigura bogatstva Hristove ljubavi. Njegovi talenti, njegova sredstva, njegove energije, treba svi da budu primenjeni na takav način da dobiju Božije odobrenje. Isus usmerava umove svojih slušalaca neograničenim bogatstvima, skrivenim tamo gde se svi mogu uključiti u potragu za njima, sa sigurnošću da će biti uspešni i nikada osuđeni na razočarenje bezvrednog truda. Došao je sa Neba da usmeri potragu. Visoki i niski, bogati i

siromašni, stoje na ravnopravnoj osnovi i niko ne treba da traži uzalud. Poslušnost Njegovoj volji je jedini uslov za uspeh, i iskreni tragač može priuštiti sebi da proda sve da bi imao blagoslov te božanske ljubavi, biser velike cene.

Bilo je mnogo ribara na okupu koji su slušali Isusove pouke i zato je govorio parabolom koja će uneti Njegovu istinu direktno u njihove umove ilustracijom uzetom iz njihovih svakodnevnih života. Rekao je: „Kraljevstvo nebesko je slično i mreži bačenoj u more u koju se uhvatilo riba svake vrste. Kad se mreža napuni, izvuku je na obalu pa sednu i dobre ribe skupe u korpe, a loše bace. Tako će biti i na kraju ovog doba: doći će anđeli i odvojiće zle od pravednih pa ih baciti u užarenu peć, gde će biti plač i škrgut zuba.“ Ovde je opet utisnuto u umove Njegovih slušaoca razdvajanje zlih od pravednih, rečima koje se ne mogu pogrešno tumačiti.

Isus je imao mudru nameru u korišćenju toliko mnogo parabola kojima je poučavao iste važne istine. Svi društveni slojevi su bili pred Njim, jer je to bilo mesto gde su se mnogi različiti ljudi sastajali u potrazi za svojim poslom ili svojim putovanjem. Koristeći razne primere uspeo je da dopre do mnogih umova. Parabola o sejaču i ona o žitu i kukolju je važila za sve. Njive su bile pred njima i radnici koji su sejali seme ili sakupljali rano žito. Takođe gorušica koja je rasla toliko rasprostranjeno oko njih je pružila pouku za sve.

Međutim, da bi još bolje utisnuo svoje istine, takođe je govorio mnoge parabole koje su odgovarale određenim slučajevima. Tragalac za bogatstvima je predstavljao veliki društveni sloj, koji nije mogao da ne bude pogođen parabolom o skrivenom blagu. A kvasac u brašnu, iako je to ilustracija koju su svi mogli razumeti, doveo je istinu do cilja sa dodatnom silom u umovima žena, koje su toliko dobro poznavale delovanje kvasca na brašno, te im je tako bilo omogućeno da izvuku ubedljivo

poređenje između toga i delovanja Božije milosti na ljudsko srce. Isus nije ništa prevideo u svojim poukama, i najslabijih se setio sa nežnim saosećanjem.

Spasitelj je pitao svoje učenike da li su razumeli ove stvari. Odgovorili su: „Da, Gospode”. A on im reče: ‘Zato je svaki učitelj zakona koji je poučen o Kraljevstvu nebeskom sličan domaćinu koji iz svoje riznice iznosi i novo i staro blago.’“ U ovoj parabolli Isus je predstavio svojim učenicima odgovornost onih na kojima je da daju svetu svetlost koju su primili od Njega. Stari Zavet je bio celo Pismo koje je tada postojalo, ali nije bio pisan samo za drevne narode; dat je za sva doba i za sve ljude. Isus je želeo da učitelji Njegove nauke marljivo pretražuju Stari Zavet za to svetlo koje potvrđuje Njegov identitet Mesije najavljenog u proročanstvima i otkriva prirodu Njegove misije prema svetu. Stari i Novi Zavet su nerazdvojni, jer su oba Hristova učenja. Doktrina Jevreja koji prihvataju samo Stari Zavet ne vodi u spasenje, jer odbacuju Spasitelja čiji život i služba su ispunjenje zakona i proročanstava. I doktrina onih koji odbacuju Stari Zavet ne vodi u spasenje, zato što odbacuje ono što je direktno svedočanstvo od Hrista. Skeptici počinju sa odbacivanjem Starog Zaveta i potreban je još jedan korak da se poredne validnost Novog i na taj način oba bivaju odbačena.

Jevreji imaju malo uticaja na hrišćanski svet u pokazivanju važnosti zapovesti, uključujući obavezujući zakon o Suboti, zato što su iznoseći stara blaga istine odbacili nova koja se nalaze u ličnim Hristovim poukama. S druge strane, najjači razlog zašto hrišćani nisu uspeli da utiču na Jevreje da prihvate Hristove pouke kao jezik božanske mudrosti, je taj što se iznoseći blaga Njegove reči ophode sa prezirom prema bogatstvima Starog Zaveta, koja su, preko Mojsija, ranija učenja Sina Božijeg. Oni odbacuju zakon proglašen na Sinaju i Subotu iz četvrte zapovesti, ustanovljenoj u Edenskom vrtu. Međutim, propovednik jevandelja

koji prati Hristove pouke, steći će temeljno znanje o Starom i Novom Zavetu, da bi ih mogao prikazati ljudima u njihovom pravom svetlu kao nerazdvojivu celinu, u kojoj jedan zavisi od drugog i prosvetljuje ga. Tako će, kao što je Isus poučio svoje učenike, izneti iz svoje riznice „novo i staro blago.“

Gledajući na sve strane razna polja na kojima je radio, Isus je bio ispunjen saosećanjem za one rasute koji su ga prihvatili za svog Spasitelja i tražili od Njega hleb života. Izgledali su mu kao ovce ostavljene bez pastira, kada se bude uzdigao na Nebo. Pre Njegovih patnji i smrti, bilo je neophodno da zaduži svoje učenike da istupe kao Njegovi predstavnici, kako bi vernici mogli gledati na njih kao na božanski postavljene učitelje, kako u nadolazećem vremenu tame i obeshrabrenja ne bi bili ostavljeni bez savetnika. Pozivajući dvanaestoricu k sebi, rekao im je: „Žetva je zaista velika, a radnika je malo. Zato molite Gospodara žetve da pošalje radnike na svoju žetvu.“ Učenici su još uvek imali malo iskustva u propovedanju praktičnih istina primljenih od svog Gospoda, ali su bili Njegovi saputnici nekoliko meseci i povremeno ih je slao da kratko vreme rade sami, kako bi ih pripremio za njihovu buduću misiju, kada neće više moći da bude sa njima. Međutim, On ih je sada podelio u parove i poslao ih daleko od Njega u različitim pravcima. Opunomoćio ih je sa silom delotvornih čuda, ali oni ni u kom slučaju ne trebaju koristiti tu silu za sopstveno uzdizanje ili prednost. Trebalo je da budu odsutni nekoliko dana i nisu poslali među strance na ovom prvom putovanju, već među svoju braću koja su trebala da im pripreme put da bi mogli imati pristup ljudima, od kojih su mnogi iskreno želeli da znaju više o Hristovim učenjima.

Kada je poslao svoje učenike, Isus ih je uputio da, kad uđu u naselje ili grad, potraže one koji su imali dobru reputaciju i da borave sa njima tokom vremena dok budu radili u toj oblasti, jer će uticaj takvih osoba biti koristan za delo. Međutim, ako učenici

ne budu primljeni od onih kod kojih odu, treba da otresu prašinu sa nogu o kuću koja im je zatvorila vrata, ili grad koji je odbio da čuje njihovu poruku. Ovaj čin je smišljen da utisne u ljude značaj evanđeoske poruke i činjenicu da se ne može zanemariti ili odbaciti bez kazne. Veliki Učitelj je objavio svojim učenicima, sa snažnim naglaskom, da će biti bolje Sodomu i Gomori na dan suda nego gradu koji odbije da ih čuje.

Isus je obavezao svoje učenike da objave drugima one istine koje je On izrekao samo njima, govoreći: „Ono što vam govorim u tami, govorite na svetlosti, i ono što vam se šapuće na uho, propovedajte sa krovova.“ Znajući odbacivanja i progone sa kojima će se susreći u službi koju su sada započeli, osnažio ih je za njihovo delo, uveravajući ih da će ih Bog sve čuvati u dolazećim patnjama i opasnostima. Treba da idu ne misleći na suprotstavljanje ljudi, gledajući samo da ugone Bogu u čijim se rukama nalaze: „Ne bojte se onih što ubijaju telo, a ne mogu da ubiju i dušu. Nego, više se bojte onoga koji može da uništi i dušu i telo u geheni.“

Oni moraju ići napred, noseći svedočanstvo istine i prepustiti svoju sudbinu svom Nebeskom Ocu. Isus ih teši znanjem božanske brige koja nadgleda njihove živote, govoreći: „Zar se dva vrapca ne prodaju za jedan asarion? A nijedan od njih ne pada na zemlju bez vašega Oca. Pa vama je i sva kosa na glavi izbrojana. Ne bojte se, dakle; vi više vredite od mnogo vrabaca.“

I konačno, On završava svoje uputstvo i ohrabrenje velikom sigurnošću večne nagrade za one koji prihvate Sina Božijeg i poslušaju Njegove pouke i osudom onih koji ih odbace: „Ko god mene prizna pred ljudima, priznaću i ja njega pred svojim Ocem, koji je na nebesima. A ko god se mene odrekne pred ljudima, i ja ću se njega odreći pred svojim Ocem, koji je na nebesima.“

Tako je Spasitelj poslao svoje učenike da idu u svet i propovedaju Njegovu reč, da leče bolesne i da uteše žalosne kao što

su videli Njega da tako čini i išli su napred, postupajući prema Njegovim smernicama. Danas je misija Božijih slugu od istog vitalnog značaja kao misija od apostola koje je Hrist poslao od Njega sa svečanim rečima uputa. Prihvatanje ili odbacivanje Hristove poruke će osigurati rezultate na koje je Učitelj ukazao svojim učenicima u toj svečanoj prilici kada ih je poslao da uče Njegovu reč ljudima.

Poglavlje XX

HLEBOVI I RIBE

Isus je predložio, da bi se malo odmorio, a i za dobrobit svojih učenika, da odu sa Njim na pusto mesto i odmire se neko vreme. Bilo je pogodnih mesta za odmor iznad mora u Kapernaumu i ušli su u čamac da bi stigli tamo. Međutim, neki koji su tražili Isusa su ga videli da napušta obalu i željni ljudi su se okupili zajedno gledajući čamac koji se polako udaljavao. Vesti su se širile od grada do grada da Isus prelazi preko mora i mnogi koji su bili željni da ga vide i čuju su pohrlili na mesto gde se mislilo da će se Njegov čamac zaustaviti, dok su ga drugi u čamcima pratili po vodi. Tako su se Isus i Njegovi učenici kada su se iskricali našli usred mnoštva ljudi, koji su ih pritiskali sa svih strana da bi sastali s njima.

Stotine bolesnih i deformisanih su dovedeni Isusu da ih ozdravi i raspoređeni su po tlu u položajima povoljnim da privuku Njegovu pažnju. Gomila je čekala Njegov dolazak sa snažnim uzbuđenjem i njihovi brojevi su se stalno povećavali. Spasitelj ovde nije mogao pronaći odmor koji je tražio, jer je društvo koje je čekalo zahtevalo Njegovu pažnju, njihove potrebe su tražile Njegovo neodložno saosećanje i pomoć. Nije se mogao iskrati sa svojim učenicima i razočarati ove ljude u iščekivanju da bi dobio željeni odmor. Sve bolesti su se pokazale među bolesnima koji su tražili Njegovu pažnju. Neki su goreli od groznice nesvesni uznemirenih prijatelja koji su brinuli o njima. Bilo je slepih, gluvih, paralizovanih, hromih, i ludih. Gledajući ovu nesrećnu gomilu, Isusovo srce se otopilo saosećanjem.

Mnoštvo ga je toliko pritiskalo da se bio udaljio na travnatu uzvišicu, gde su ga mogli videti i čuti svi ljudi. Tu ih je tokom

celog dana poučavao i lečio je sve bolesne i namučene koji su dovedeni pred Njega. Oni koji su bili zbunjeni u svom verovanju i žudeli za nekom pametnom doktrinom da bi se oslobodili svoje nesigurnosti, otkrili su da im je tama raspršena zracima pravednosti od Hristovog prisustva i bili su očarani jednostavnošću istina koje je On poučavao.

Njegov govor je bio često prekidan bunovnim ječanjem nekog mučenika pogođenog groznicom, ili prodornim vriskom ludoga, čiji prijatelji su pokušavali da se probiju kroz gužvu i donesu bolesnog Iscelitelju. Glas mudrosti je takođe često bio izgubljen u pobedonosnim povcima kako su se žrtvama bespomoćnim od bolesti odmah vraćali zdravlje i snaga. Veliki Lekar se strpljivo pokorio tim prekidima i govorio je mirno i ljubazno svima. Došao je sa druge strane mora jer je bio umoran, ali evo, pronašao je važnije slučajeve za svoju pažnju nego na mestu koje je tajno napustio.

Na kraju dan je prošao, sunce se na zapadu sklonilo od pogleda, a ljudi su se i dalje zadržali. Mnogi su prešli milje da čuju Isusove reči i nisu ništa jeli ceo dan. Učitelj je radio svo to vreme bez hrane ili odmora i učenici videći ga bledeg od umora i gladi su ga preklinjali da se odmori od svog rada i uzme neko okrepljenje. Pošto su njihove molbe bile bezuspešne, dogovarali su se o ispravnosti toga da ga prisilno uklone od žudnog mnoštva, plašeći se da će On umreti od iscrpljenosti. Petar i Jovan su svaki uhvatili za ruku svog blagoslovenog Učitelja i ljubazno pokušali da ga odvuku. Međutim, On je odbio da bude pomeren sa mesta. Njegov posao je bio neodložan, svaki molioć za Njegovu milost je osećao da je njegov slučaj najvažniji. Mnoštvo je pritiskalo Spasitelja, vukli su ga tamo-amu. U svojim pokušajima da Mu se više približe, gazili su jedni preko drugih.

Isus je, primetivši sve ovo, pozvao Petra, koji je bio u svom

čamcu na moru, da se približi. Učenik je poslušao znak i došao na obalu. Isus se probio kroz gomilu i zakoračio je na čamac, govoreći Petru da otplovi malo dalje od kopna. Sada je sedeo u ribarskom čamcu koji se ljuljuškao na vodi i u potpunom vido-kruhu i sluhu mnoštva završio je dug i naporan dan govoreći im dragocene istine. Sin Božiji, napustivši kraljevske dvorove Neba, nije uzeo svoj položaj na Davidovom prestolu, već je sa gibajućeg sedišta ribarskog čamca izgovorio reči večne mudrosti koje će postati besmrtno u umovima Njegovih učenika i predate svetu kao nasleđe Božije.

Dok je sunce zalazilo, Isus je pred sobom video pet hiljada ljudi, pored žena i dece, koji su bili ceo dan bez hrane. Pitao je Filipa kolika je verovatnoća da nabave hleb za toliko veliki broj ljudi, kako se ne bi vratili kući neokrepljeni, da ne klonu usput. Ovo je uradio da bi stavio na probu veru svojih učenika, jer On sam nije bio bez rešenja kako da nabavi hranu. Onaj koji nije učinio čudo da zadovolji svoju glad u pustinji, neće dozvoliti mnoštvu da pati zbog manjka hrane. Filip je prešao pogledom preko mora ljudi i razmišljao kako je nemoguće da se nabavi dovoljno hrane da zadovolji potrebe takvog mnoštva. Odgovorio je da hleba vrednog dvesta novčića ne bi bilo ni blizu dovoljno da se podeli među njima tako da svako dobije malo. Isus je pitao koliko hrane se može naći u društvu. Rečeno mu je da je Andrej otkrio momka koji je imao kod sebe pet ječmenih hlebova i dve male ribe. Ali to je bilo ništa među tolikim mnoštvom i bili su na pustom mestu, gde se ne može nabaviti još.

Isus je zapovedio da mu donesu ove male zalihe hrane. Nakon što je to urađeno, uputio je svoje učenike da posedaju ljude na travu u grupama od pedeset i sto da održe red i da bi svi bili svedoci čuda koje će da učini. Raspoređivanje pet hiljada ljudi u grupe je na kraju bilo zadovoljavajuće ispunjeno i svi su posedali u prisustvu Spasitelja. On je zatim uzeo vekne i ribe i davši

hvalu, podelio ih je učenicima i mnoštvu, u količinama dovoljnim da zadovolje njihove apetite.

Ljudi su se poređali po zahtevanom redu, pitajući se šta treba da se desi, ali njihovo iznenađenje nije imalo kraja kada je problem rešen, i gledali su kako se hrana deli tom velikom mnoštvu od oskudnih zaliha jedva dovoljnih za nekoliko osoba. Hrana nije nestajala, kako ju je Hrist delio svojim učenicima, koji su je dalje služili ljudima. Koliko god da su se često vraćali Njemu za nove zalihe, bilo im je dato. Nakon što su svi bili zadovoljeni, uputio je učenike da skupe ostatke kako se ništa ne bi bacilo i ostacima su napunili dvanaest korpi.

Tokom ove izuzetne gozbe, bilo je puno usrdnog razmišljanja među onima koji su tako čudesno posluženi. Pratili su Isusa da bi čuli reči kakve njihove uši nikada ranije nisu čule. Njegove pouke su se urezale u njihova srca. Izlečio je njihove bolesne, utešio je njihove žalosne i napokon, umesto da ih pošalje gladne, nahranio ih je u izobilju. Njegovo čisto i jednostavno učenje je obuzelo njihove umove i Njegova nežna blagonaklonost je osvojila njihova srca. Dok su jeli hranu koju im je pružio, odlučili su da je On zaista Mesija. Niko drugi nije mogao učiniti tako silno čudo. Nikakva ljudska sila nije mogla stvoriti od pet ječmenih hlebova i dve male ribe dovoljno hrane da nahrani hiljade gladnih ljudi. Njegove pouke i delo izlečenja su ih već skoro ubedile u Njegovo božanstvo i ovo čudo je krunisalo njihovo rastuće osvedočenje sa potpunom verom.

Odlučili su da je On Knez života, obećani Izbavitelj Jevreja. Uočili su da se On nije trudio da zadobije odobravanje ljudi. U tome se suštinski razlikovao od prvosveštenika i poglavara, koji su ambiciozni za titule i počasti od ljudi. Uplašili su se da On nikada neće potražiti svoje pravo kao Kralj Izraela i zauzeti svoje mesto na Davidovom prestolu u Jerusalimu. Međutim, odlučili su da ono što On neće da uzme za sebe, oni će zahtevati

za Njega. Ne treba im veći dokaz Njegove božanske sile niti će čekati za još neki dokaz. Tiho su se savetovali među sobom i dogovorili su se da ga uzmu na silu i nose na svojim ramenima proglašavajući ga Kraljem Izraela. Učenici su se udružili sa narodom u objavljivanju da je Davidov presto pravo nasleđa njihovog Učitelja. Neka uobraženi sveštenici i poglavari budu poniženi i primorani da odaju čast Onome koji dolazi odeven u Božiji autoritet. Počeli su da smišljaju načine da ostvare svoj cilj, ali je Isus prozreo njihove planove, koji bi, ako bi bili sprovedeni, porazili samo delo koje je nameravao da obavi i prekinuli bi Njegova uputstva, dela milosti i dobročinstva.

Sveštenici i poglavari su već gledali na Njega kao na nekog ko je okrenuo srca ljudi od njih k sebi. Već su se toliko plašili Njegovog rastućeg uticaja među njima da su nastojali da Mu oduzmu život. Znao je da bi nasilje i pobuna bili rezultat Njegovog uzdizanja kao kralja Izraela. Nije došao na svet da uspostavi zemaljsko kraljevstvo; Njegovo kraljevstvo, kao što je izjavio, nije od ovoga sveta. Mnoštvo nije videlo opasnosti koje bi proistekle iz delovanja o kojem su razmišljali, ali je mirno oko božanske mudrosti otkrilo sva skrivena zla. Isus je video da je vreme da promeni tok osećanja među ljudima. Pozvao je k sebi svoje učenike i naložio im je da odmah uzmu čamac i vrate se u Kapernaum, ostavljajući ga da raspusti narod. Obećao im je da će se sresti sa njima te noći ili sledećeg jutra. Učenici nisu bili voljni da se pokore tom sporazumu. Bili su ambiciozni da Isus treba primiti svoje prave zasluge, i da bude uzdignut iznad progonstva sveštenika i poglavara. Činilo se da je pogodan trenutak došao, kada, ujedinjenim glasom naroda, Hrist može biti uzdignut do svog pravog dostojanstva.

Nisu mogli da se pomire sa tim da će sav ovaj entuzijazam dovesti do ničega. Ljudi su se skupljali iz svih krajeva da proslave Pashu u Jerusalimu. Svi su bili nestrpljivi da vide velikog

Proroka čija slava se proširila po celoj zemlji. Ovo se vernim Isusovim sledbenicima činilo zlatnom prilikom da postave svog voljenog Učitelja za izraelskog kralja. Činilo im se, u svetlu ove nove ambicije, veoma teškim da odu sami i ostave svog Učitelja samog na pustoj obali, okruženoj visokim i pustim planinama.

Prigovarali su protiv ovakvog aranžmana, ali je Isus bio čvrst u svojoj odluci i zapovedio im je da prate Njegova uputstva sa autoritetom koji nikada ranije nije primenio na njima. Poslušali su u tišini. Isus se zatim okrenuo ka mnoštvu i primetio je da su čvrsto odlučili da ga prisile da postane njihov kralj. Morao se odmah pozabaviti njihovim potezima. Učenici su već otišli i On ih je sada, stavši pred njima sa uzvišenim dostojanstvom, raspustio na toliko čvrst i odlučan način da se nisu usudili da ne poslušaju Njegove naredbe. Reči hvale i uzdizanja su nestale sa njihovih usana. Njihovi koraci su zaustavljeni u samom činu napredovanja da ga zgrabe, a radosni i žudni pogledi su nestali sa njihovih lica. U toj gomili je bilo ljudi jakih umova i čvrste odlučnosti, ali Isusovo kraljevsko držanje i nekoliko Njegovih tihih reči od autoriteta su u trenutku umirili metež i osujetili su sve njihove namere. Kao krotka, pokorna deca, poslušali su zapovest svog Gospoda, pokoravajući se ponizno i bez pitanja, sili koju su prepoznali da je iznad svog zemaljskog autoriteta.

Isus je gledao na mnoštvo koje se povlačilo sa čežnjivim saosećanjem. Osetio je da su kao rasute ovce bez pastira. Sveštenici, koji su trebali biti učitelji u Izraelu, bili su kao mašine za sprovođenje značajnih obreda i ponavljanje zakona koji sami nisu razumeli niti su ga praktikovali. Kada je ostao sam, popeo se na planinu i mnogo sati je bio pognut u molitvi pred Ocem sa gorkom patnjom i suzama. Nisu za Njega bile ove usrdne molitve, već za čoveka, izopačenog i izgubljenog, ali pod otkupljujućom blagodaću. Za čoveka se Sin Božiji rvaao sa svojim Ocem, tražeći da se jedno grešno stvorenje okrene od svoje krivice

svetlu spasenja.

Spasitelj je znao da su odbrojani Njegovi dani ličnog truda na zemlji za čoveka. Onaj koji je čitao srca ljudi znao je da će ga relativno mali broj ljudi prihvatiti kao svog Iskupitelja, priznajući sebe izgubljenima bez Njegove božanske pomoći. Jevreji su odbacivali samu pomoć koju im je Bog poslao da ih spasi od potpune propasti. Pričvršćivali su lance koji su ih vezivali u beznadežnu noć. Navlačili su na sebe siguran Božiji gnev zbog njihovog slepog i tvrdoglavog zla. Zbog toga je došla Isusova tuga i Njegove suze i snažni vapaji za Njegov zabludeli narod, koji je odbacio Njegovu ljubav koja bi ih zaštitila i Njegovu milost koja bi ih spasila od odmazde njihovih grehova. Dubok osećaj je prodrmao to plemenito telo dok je jasno shvatio propast ljudi koje je došao da spasi. U svakoj nevolji i opasnosti, Isus je išao svom Nebeskom Ocu za pomoć i u tim tajnim razgovorima je primao snagu za delo koje je bilo pred Njim. Hrišćani treba da slede primer svog Spasitelja i da traže u molitvi snagu koja će im omogućiti da izdrže nevolje i dužnosti života. Molitva je odbrana hrišćanina, zaštita njegovog poštenja i vrline.

Poglavlje XXI

HODANJE PO VODI

U međuvremenu su učenici bili u nevolji. Podigla se oluja i jezero se uzburkalo. Veslali su sat za satom, nošeni tamo-amo neodoljivom silom talasa. Celu noć su bacani na razbesnelim talasima, osećajući da bi u svakom trenutku mogli biti progutani pod njima. Trebalo je nekoliko sati po običnom vremenu da se stigne do suprotne obale od mesta sa kojeg su krenuli, ali njihov krhki čamac, igračka besne bure, bio je nošen sve dalje i dalje od luke koju su tražili. Ostavili su Isusa sa nezadovoljnim srcima. Isplovili su, gundajući među sobom jer njihove želje nisu bile zadovoljene u vezi sa uzdizanjem njihovog Gospoda da bude Kralj Izraela. Krivili su sebe zato što su bili tako lako odvraceni od svoje namere i što su se pokorili tako spremno Isusovim odredbama. Rasuđivali su da su ostali istrajni u svojoj nameri, možda bi mogli konačno ostvariti cilj.

Kada se oluja podigla još uvek su duboko žalili što su ostavili Isusa. Da su ostali ova opasnost bi bila izbegnuta. Ovo je bilo ozbiljno iskušenje njihove vere. U tami i buri gledali su da stignu do mesta gde je On obećao da će se sresti sa njima, ali ih je jaki vetar skrenuo dalje od njihovog pravca i učinio sav njihov trud uzaludnim. Bili su snažni ljudi, naviknuti na vodu, ali sada su ih njihova srca izdala sa užasom, čeznuli su za smirenim zapovedničkim prisustvom Učitelja i osećali da bi bili sigurni kada bi On bio sa njima. Međutim, Isus nije zaboravio svoje učenike. Sa udaljene obale Njegovo oko je probilo tamu, video je njihovu opasnost i čitao njihove misli. Neće dozvoliti da nijedan od njih pogine. Kao što brižna majka pazi na dete koje je u ljubaznosti ispravila, tako je i saosećajni Učitelj pazio svoje učenike. I kada

su njihova srca bila potčinjena, a njihova nesveta ambicija umirena, i oni ponizno zamolili za pomoć, ona im je data. Upravo u trenutku kada su verovali da su izgubljeni, bljesak groma je otkrio figuru čoveka kako hoda prema njima po vodi. Obuzeo ih je neizrecivi užas. Ruke koje su grabile vesla sa mišićima poput gvožđa, opustile su svoj stisak i pale nemoćne uz njihove bokove. Čamac se ljuljao po volji talasa, dok su njihove oči bile prikovane na viziju čoveka koji je stabilno hodao po beloj peni talasa.

Mislili su da to mora biti duh koji predskazuje njihovo neminovno uništenje. Isus je mirno napredovao kao da će da prođe pored njih, ali su oni prepoznali njegov oblik i osetili su da ih neće ostaviti u njihovoj nevolji. Zavapili su, moleći za Njegovu pomoć! Figura se okrenula! To je njihov voljeni Učitelj, čiji dobro poznati glas govori, utišavajući njihov strah: „Samo hrabro! Ja sam! Ne bojte se!“ Da li su ikada reči bile toliko dobrodošle, toliko uverljive kao ove! Učenici su ostali bez reči od radosti. Njihovi strahovi su nestali. Oluja je zaboravljena. Pozdravljaju Isusa kao svog Izbavitelja!

Revnosni Petar je skoro van sebe od oduševljenja. Ugledao je svog Učitelja kako hrabro gazi po uspenušanim talasima, kako dolazi da spasi svoje sledbenike i on voli svog Gospoda kao nikada ranije. On čezne da ga zagrlj i da ga obožava. On čezne da ga susretne i hoda po olujnoj vodi. On vapi: „Gospode ako si to ti, zapovedi mi da dođem k tebi po vodi.“ Isus mu je ispunio zahtev, ali je Petar samo zakoračio po površini uskovitlane dubine, kada je ponosno pogledao nazad prema svojim saputnicima da vidi da li gledaju njegove pokrete i da li se dive lakoći sa kojom korača po pokornoj vodi.

Sklanjajući svoje oči sa Isusa, one su pale na ogromne talase koji su činilo se pohlepno pretili da ga progutaju, njihov huk je ispunio njegove uši, glava mu je zaplivala, srce ga je izdalo od

straha. Dok je tonuo, povratio je prisustvo uma dovoljno da se seti da je tu blizu Onaj koji može da ga spasi. Ispružio je svoje ruke prema Isusu, vapeći: „Gospode, spasi me!“ Spasitelj je sa sažaljenjem zgrabio drhtave ruke pružene prema Njemu i podigao je tonuće telo pored svog. Nikada se to ljubazno lice i ta snažna ruka ne okreću od ruku molioca koje su ispružene za milost. Petar se drži za svog Gospoda sa poniznim poverenjem, dok ga Isus blago ukorava: „Maloverni čoveče, zašto si posumnjao?“

Učenik se sada drhteći čvrsto držao za Učiteljevu ruku dok obojica nisu bezbedno posedali u čamac među njihovim radosnim saputnicima. Međutim, Petar je bio pokoran i tih, nije imao razloga da se hvali svojim drugovima, jer je zamalo izgubio svoj život kroz uzdizanje i neverstvo. Kada je skrenuo svoj pogled sa Isusa kako bi primetio divljenje drugih, izgubio je vođstvo i sumnja i strah su ga obuzeli. Tako je i u hrišćanskom životu, ništa osim čvrsto uprtog pogleda u Spasitelja neće nam omogućiti da hodamo po olujnim talasima sveta. Odmah nakon što je Isus zauzeo svoje mesto u čamcu bili su kod kopna. Oluja je prestala i noć užasa je zamenjena svetlom zore. Učenici i drugi koji su takođe bili u čamcu su se poklonili pred Isusove noge, zahvalnih srca, govoreći: „Ti si zaista Sin Božiji!“

Mnoštvo koje je prethodnog dana bilo nahranjeno je ostavilo Isusa na pustoj obali i znali su da nije bilo čamca sa kojim bi mogao otići. Zbog toga su se sledećeg jutra vratili na mesto gde su ga zadnji put videli kako posmatra njihov odlazak saosećajnim očima. Vesti o Njegovom divnom čudu davanja hrane mnoštvu su se proširile nadaleko i naširoko i u rane sate su počeli da dolaze, kopnom i vodom u velikom broju. Međutim, uzalud su tražili velikog Učitelja i konačno su se vratili u Kapernaum i dalje ga tražeći.

U međuvremenu, Učitelj je sa svojim učenicima našao samouću koju je tražio prethodnog dana. Isus je osećao neophodnim

da pruži učenicima neko posebno uputstvo, ali je bio praćen mnoštvom toliko blizu da je bilo ekstremno teško obezbediti takve periode povučenosti. Nije mogao naći vremena za molitvu tokom dana, ali je često posvećivao celo veče u zajednici sa svojim Nebeskim Ocem, boreći se molitvom za grešnu decu ljudsku. Spasitelj, pritisnut neverstvom čovečanstva, noseći teret bezakonja sveta, je zaista bio čovek bola i upoznat sa bolestima.

Isus je iskoristio nekoliko sati samoće sa svojim učenicima u molitvi sa njima i poučavajući ih jasnije o prirodi Njegovog kraljevstva. Video je da su, u njihovoj ljudskoj slabosti, bili skloni želji da Njegova vladavina bude svetovna. Njihova zemaljska ambicija je prouzrokovala zbunjenost u vezi sa stvarnom Hristovom misijom. Sada ih je ukorio zbog njihove zablude i učio ih je da ga umesto svetske počasti čeka sramota, a umesto prestola, nemilosrdni krst. Učio ih je da zbog Njega, a i da bi zadobili spasenje, moraju isto tako biti voljni da izdrže sramotu i uvredu.

Približavalo se vreme kada će Isus umreti i ostaviti svoje učenike da se suoče sami sa hladnim i okrutnim svetom. Znao je kako će ih progoniti gorka mržnja i neverstvo i želeo je da ih ohrabri i osnaži za njihova iskušenja. Stoga se udaljio i molio se sam za njih, zauzevši se kod Oca, da se u vreme te strašne probe vere koja ih je čekala njihova vera pokaže čvrstom i da ih Njegova patnja i smrt potpuno ne preplave očajem. Kakva nežna ljubav je ovo bila, da je bez obzira na Njegovu agoniju koja se bližila, istupio da zaštiti svoje saputnike od opasnosti!

Kada se ponovo pridružio svojim učenicima, upitao ih je: „Šta kažu ljudi, ko je Sin čovečiji?“ Oni mu odgovoriše: ‘Jedni kažu - Jovan Krstitelj; drugi - Ilija; a treći - Jeremija ili jedan od proroka.’ „Ispitujući ih dalje, upitao je: „A šta vi kažete, ko sam ja?“ Petar, uvek spreman da govori, je odgovorio za sebe i svoju braću: „Ti si Hristos, Sin Boga živoga.’ ‘Blago tebi, Simone,

sine Jonin', reče mu Isus, 'jer ti to nije objavio čovek, nego moj Otac, koji je na nebesima.'"

Uprkos tome što je vera mnogih potpuno pala i moći sveštenika i poglavara koja je snažno bila protiv njih, ovaj hrabri učenik je tako smelo objavio svoje verovanje. Isus je video u ovom priznanju živo načelo koje će pokrenuti srca Njegovih vernika u dolazećim vekovima. To je tajanstveno delovanje Božijeg Duha na ljudsko srce, koje uzdiže najponizniji um do znanja iznad sve svetovne mudrosti, to je upoznavanje sa svetim Božijim istinama. Ah, zaista: „Blago tebi, Simone, sine Jonin, jer ti to nije objavio čovek.“

Isus je nastavio: „A ja ti kažem: ti si Petar i na ovoj steni sagradiću svoju Zajednicu pozvanih,* i vrata hada neće je nadjačati.“ Reč Petar znači kotrljajući kamen. Hrist nije mislio na Petra kao na stenu na kojoj će osnovati svoju crkvu. Njegov izraz: „ovoj steni“ se odnosi na Njega samog kao temelj hrišćanske crkve. U Isaiji 28:16 je napravljeno isto poređenje. „Zato ovako kaže Gospod Jahve: ‘Evo, na Cionu polažem kamen temeljac, probani kamen, dragoceni ugaoni kamen, siguran temelj.’“ To je ista stena koja je spomenuta u Luki 20:17,18: „On ih je pogledao i rekao: ‘Šta onda znači ono što je napisano: ‘Kamen koji su graditelji odbacili postao je glavni ugaoni kamen’? Ko padne na

---

* Grčka reč „eklesija“ doslovno znači „pozvani“ (od Boga iz sveta). U smislu zajednice Božjeg naroda, ona označava skupštinu vernih i odgovara hebrejskoj reči „kahal“ – zbor, sabor, skupština. Nikad i u nijednom slučaju pojam „eklesija“ se ne odnosi na građevinu, sveštenstvo ili sveštenučku službu.

Elen G. Vajt je koristila termin „church“ iz Biblije Kralja Džejmsa (KJV), ali je imala ispravno biblijsko razumevanje tog pojma, o čemu svedoči i ova njena definicija: „Bog ima crkvu. To nije velika katedrala, niti je nacionalna ustanova, niti su to razne denominacije; to je narod koji voli Boga i drži Njegove zapovesti. ‘Gde su dva ili tri sabrana u moje ime, onde sam ja među njima’ (Matej 18:20). Gde je Hrist čak i među nekolicinom najskromnijih, ovo je Hristova crkva, jer prisutnost Najvišeg i Svetog koji пребива u večnosti jedino može ustanoviti crkvu.“ (The Upward Look, p. 315)

taj kamen, razbiće se, a na koga on padne, satrće ga.”“ Isto u Marku 12:10,11: „Zar nikada niste čitali ove reči iz Pisma: ‘Kamen koji su graditelji odbacili postao je glavni ugaoni kamen. To je Gospodnje delo, i divno je u našim očima’?”“

Ovi tekstovi zaključno dokazuju da je Hrist stena na kojoj je crkva izgrađena i u Njegovom obraćanju Petru, On naziva sebe stenom koja je temelj crkve. On nastavlja:

„Daću ti ključeve Kraljevstva nebeskog pa sve što svežeš na zemlji, biće svezano na nebu, i sve što razrešiš na zemlji, biće razrešeno na nebu.“ Rimska crkva pogrešno primenjuje ove Hristove reči. Oni tvrde da se On tim rečima posebno obratio Petru. Zbog toga je on predstavljen na umetničkim delima kako nosi svežanj ključeva, što je znak zaloga i autoriteta datog ambasadorima i drugima na visokim položajima. Hristove reči: „Daću ti ključeve Kraljevstva nebeskog“, se nisu odnosile samo na Petra, već i na učenike, uključujući i one koji čine hrišćansku crkvu u svim vekovima. Petar nije dobio nikakvu prednost ni silu iznad drugih učenika. Da je Isus dao neko posebno ovlašćenje bilo kojem od njih, ne bismo otkrili da su se toliko često prepirali među sobom ko treba biti najveći. Odmah bi se pokorili želji svog Učitelja i odali bi čast onome kojeg je On izabrao da im bude glava.

Ali rimokatolička crkva tvrdi da je Isus ovlastio Petra sa vrhovnom vlašću nad hrišćanskom crkvom i da su njegovi naslednici božanski ovlašćeni da vladaju hrišćanskim svetom. Na još jednom mestu Isus potvrđuje da ista moć postoji u svojoj crkvi, za koju se tvrdi da je data samo Petru, na osnovu prethodno citiranog teksta: „Istinu vam kažem: što god svežete* na zemlji, biće svezano na nebu. I što god razrešite na zemlji, biće razrešeno na nebu.“

---

* Zapazite da Isus ovde govori u množini (prim. prev).

Poglavlje XXII

HRIST U SINAGOGI

Isusov razgovor sa Njegovim učenicima, u kojem su oni primili mnogo dragocenih uputa, bio je prekinut od onih koji su ga tražili. Dok se narod okupljao oko Njega dovodeći svoje bolesne i namučene, On se uputio ka sinagogi. Dok je poučavao tamo, u sinagogu su došli mnogi drugi od onih koji su ga napustili na drugoj strani jezera i bili su iznenađeni da tamo pred sobom vide Isusa i Njegove učenike, znajući da nije bilo čamca kojim bi On mogao preći na drugu stranu. Počeli su da se raspituju kako i kada je On prešao more. Bili su zapanjeni kada su im učenici otkrili događaje od prethodne noći. Razbesnela oluja i mnogi sati uzaludnog veslanja protiv besa nepovoljnih vetrova, pojava Hrista kako hoda po vodi, strahovi koje je to pokrenulo, Njegove utešne reči, Petrova avantura i njena posledica, sa iznenadnim zaustavljanjem oluje i dolaskom čamca na obalu – sve je to verno ispričano začuđenom mnoštvu, uz česta prekidanja i uzvike iznenađenja.

Ali njihova pažnja, toliko puna svečanog interesovanja, sada je bila usmerena na Isusove pouke. Mnogi su bili duboko pogođeni, ali su umovi nekih bili potpuno obuzeti radoznavošću u vezi sa divnim izlaganjem koje su čuli. Čim je govor završen, okupili su se oko Spasitelja, ispitujući ga, nadajući se da će primiti sa Njegovih usana potpuniji izveštaj Njegovih silnih dela iz prethodne noći. Ali Isus nije zadovoljio njihovu praznu radoznalost. Fariseji su ga takođe saletali da im pokaže znak sa Neba da je On Sin Božiji. Tražili su dokaz Njegove čudesne sile kao što je dat na drugoj strani mora. Moljakali su ga da ponovi svoja čudesna dela pred njima.

Isus im je izjavio da ga oni ne traže zbog bilo kakvih vrednih motiva, da oni nemaju želju kako da ugode Bogu u njihovim svakodnevnim životima, ali su tražili od Njega da čini čuda, ponekad u duhu neverstva, a ponekad jer su se nadali da će imati koristi od svetovnih usluga koje bi im On mogao tako dodeliti. Pozvao ih je da ne rade za telo koje propada, već da traže duhovnu hranu, onu mudrost koja istrajava na večni život. Ovo je samo Sin Božiji mogao dati, jer On ima Očev pečat. Sa dostojanstvenom ozbiljnošću nastojao je da ih ubedi da su svetovne usluge od malog značaja u poređenju sa nebeskom blagodaću ponuđenom od Sina Božijeg.

„Tada su ga upitali: ‘Šta treba da radimo da bismo činili dela Božja?’ Ovo je delo Božije da verujete onog koga on posla. A oni su ga upitali: ‘Kakav čudesan znak pokazuješ ljudima, da ga vidimo i poverujemo ti? Kakvo delo ti obavljaš? Naši praočevi su jeli manu u pustinji, kao što je napisano: Hleb s neba dao im je da jedu’.“ Sam Hrist je vodio Jevreje u njihovim putovanjima kroz pustinju. On je bio taj koji ih je svakog dana hranio manom sa neba, a oni su ga slepo upućivali na ovo čudo u duhu sitničarskog neverstva. Isus im je objavio da kao što im je Bog dao manu da sačuva njihove živote, tako im i dao ovaj poklon svog Sina, da kroz Njega mogu jesti hleb života i postati besmrtni.

„A Isus im je rekao: ‘Zaista, zaista, kažem vam, nije vam Mojsije dao hleb s neba, nego vam moj Otac daje pravi hleb s neba. Jer Božji hleb je Onaj koji silazi s neba i daje život svetu.’ Na to su mu rekli: ‘Gospode, daj nam uvek taj hleb.’“ Isus je koristio hleb kao primer da im ilustruje životvornu silu svog Duha. Jedno održava fizički život, dok drugo zadovoljava srce i ojačava moralne snage. Rekao je: „Ja sam hleb života: koji meni dolazi neće ogladneti, i koji mene veruje neće nikad ožedneti. Ali rekao sam vam: videli ste me, a ipak ne verujete.“ Oni koji iskuse duhovnu vezu sa Hristom, nikada nisu gladni većeg

uživanja. Sva neizvesnost nestaje, umorna duša nalazi stalno osveženje u Spasitelju. Grozničava želja za bogatstvom i počastima nestaje. On je u Njima izvor vode koji teče u večni život.

Isus je uveravao Jevreje da su videli Njega i Njegova dela, a ipak nisu poverovali. On se nije pozivao na njihovo gledanje prirodnim očima, već je mislio da je njihovo razumevanje bilo osvedočeno, dok su njihova ponosna i tvrdoglava srca odbila da ga prihvate kao Mesiju. Spasitelj je među njima činio dela koja nijedan čovek nije nikada činio. Živi dokazi Njegove božanske sile su bili pred njima iz dana u dan, a ipak njihova tvrda i sitničava srca su tražila još jedan znak Njegovog božanstva pre nego što poveruju. Čak i ako bi im to bilo dato, oni bi i dalje nastavili da ne veruju kao pre. Ako već nisu bili osvedočeni u Njegovo Mesijanstvo onim što su videli i čuli, bilo je beskorisno pokazivati im još čudesnih dela. Dostojanstvo Božjeg svetog Sina nije smelo biti ugroženo zadovoljavanjem upitnog mnoštva.

Isus je rekao: „Jer, otvrdnulo je srce ovog naroda, ušima jedva čuju i oči su zatvorili. Inače bi očima videli, ušima čuli, srcem razumeli i obratili se, i ja ih izlečio.“ Neverstvo će uvek pronaći razlog da sumnja i da odbaci činjenice za najočigledniji dokaz. Jevreji su stalno bili na oprezu da ne bi bili prisiljeni nadmoćnim dokazima da potčine svoje predrasude i neverstvo. Iako je njihovo razumevanje bilo osvedočeno, odbili su da podrede svoj ponos i samopravednost, priznajući da oni, koji su se hvalili da je njihova mudrost iznad celog sveta, i sami trebaju Učitelja.

Jevreji su se okupili da proslave Pashu. Jedući meso jagnjeta, trebalo je da se sete da je predstavljalo Jagnje Božije i njihovu zaštitu kada su prvenci njihovih neprijatelja pobijeni u Egiptu. Krv, za koju je naređeno Jevrejima da stave na svoje dovratke i koja je bila znak sigurnosti za njih, takođe je predstavljala Hristovu krv, koja je trebala biti prolivena za grehe sveta. Spasitelj je imao silu da na kraju podigne iz mrtvih sve

one koji su verom jeli Njegovo telo i pili Njegovu krv. Duhovna hrana daje vernicima legitimnu nadu vaskrsenja u besmrtni život u Božijem kraljevstvu.

Ove dragocene istine Isus je objavio neverujućem mnoštvu, govoreći: „Sve što mi Otac daje doći će k meni, i onoga ko dođe k meni neću oterati, jer nisam sišao s neba da vršim svoju volju, nego volju onoga koji me je poslao. A volja onoga koji me je poslao jeste da ne izgubim nikoga od onih koje mi je dao, nego da ih vaskrsnem u poslednji dan. Jer je volja mog Oca da svako ko vidi Sina i veruje u njega ima večni život, i ja ću ga vaskrsnuti u poslednji dan.“

Govorio je o svojoj budućoj žrtvi u ovim rečima: „A hleb koji ću ja dati moje je telo koje ću dati za život sveta.“ Zaodeven ljudskošću, kao njihov Iskupitelj, ponudio je svoje spasenje svima koji ga prihvate, imajući pristup Ocu koji mu je podario božanski autoritet.

Ali Jevrejima nije bila ugodna Isusova tvrdnja da je On hleb života koji je sišao sa Neba. „I govorili su: ‘Zar nije to Isus, Josifov sin, čijeg oca i majku poznajemo? Kako sad kaže: ‘Sišao sam s neba’?’“ Toliko su se držali svog fanatizma i ponosa da se sada činilo nemogućim za njih da poveruju u dokaz koji je bio jasan kao sunce u podne. Njihova ljubomora se pokrenula zato što je ovaj čovek skromnog porekla bio sposoban da čini čuda koja oni nisu mogli objasniti i poučava istine koje se nisu mogle osporiti. Tako su nastojali da probude predrasudu i neverstvo naroda aludirajući prezrivo na Isusovo skromno poreklo, pravdajući se Njegovim tajanstvenim rođenjem i nagoveštavajući da je On sumnjivog porekla. Prezrivo su aludirali na Njegov život radnika iz Galileje i na Njegovu porodicu kao siromašnu i skromnu. Izjavili su da uzvišene tvrdnje ovog neobrazovanog stolara treba odmah odbaciti.

Međutim, Isus je čuo njihova gundanja i ukorio ih je.

Ponovo je još silnijim tonom objavio svoju povezanost sa Ocem i neophodnost da se srce prosvetli Duhom Božijim pre nego što može da oseti potrebu za Spasiteljem. „Niko ne može doći k meni ako ga ne privuče Otac, koji me je poslao. I ja ću ga vaskrsnuti u poslednji dan. U Prorocima je napisano: ‘Svi će biti poučeni od Gospoda.’ Svako ko sluša Oca i uči od njega, dolazi k meni.“ On ovde misli na Isajjino proročanstvo: „Svi će tvoji sinovi biti poučeni od Gospoda i veliki će mir imati tvoji sinovi.“

To nije bila nova doktrina koju je Isus poučavao. To je bilo ispunjenje proročanstva, koje su sveštenici i starešine kao tumači reči trebali detaljno razumeti. Izjavljujući da niko ne može doći k Njemu, ako ga ne privuče Otac, Spasitelj je želeo da razumeju da se Bog nikada neće pojaviti lično da ih pouči u vezi sa načinom života. Čovečanstvo ni za trenutak ne bi podnelo viđenje Njegove slave, jedino preko Sina mogu doći do Njega. Gledajući i slušajući Sina, videli su i čuli Oca. On je Posrednik između Boga i Njegove neposlušne dece. Jevreji su tvrdili da im je Bog učitelj, ali je Isus proglasio takvo izjave uzaludnim, jer je rekao: „Svako ko sluša Oca i uči od njega, dolazi k meni.“

Isus nije pokušao odgovoriti na postavljena pitanja u vezi sa Njegovim rođenjem ništa više nego što je odgovorio na ona u vezi sa njegovim prelaskom preko mora. Nije imao želju da veliča sebe, a ni čuda koja su obeležila Njegov život. Predrasuda fariseja je ležala dublje nego što su njihova pitanja ukazivala i pustila je koren u gorkoj izopačenosti njihovih grešnih srca. Njegove reči i dela nisu stvorili takva osećanja, već su ih samo pokrenula na akciju, zato što Njegova čista i uzvišena doktrina nije bila u skladu sa njihovim sebičnim srcima. Rekao je: „Zaista, zaista, kažem vam, onaj ko veruje u mene ima večni život. Ja sam hleb života.“ Bilo je sukobljenih pogleda i mnogo neizvesnosti u vezi sa vaskrsenjem mrtvih. Pored rasprave između sadukeja i fariseja, Jevreji su bili u velikoj tami u vezi sa

budućim životom i vaskrsenjem tela. Isus ih je sažaljevaio u njihovom neprosvećenom stanju i molio ih da prihvate Njega, koji je bio njihova jedina nada, veliki Davalac života, pa čak i „hleb života.“

Upućivali su ga na manu koju su jeli njihovi očevi u pustinji, kao da je davanje te hrane veće čudo od onog koje je Isus činio, ali On im je izjavio da je privremena hrana data sa Neba samo bedan poklon u poređenju sa blagoslovom večnog života koji im je sada On nudio. Tada pojedena hrana je održavala snagu, ali nije sprečila približavanje smrti, niti je osigurala besmrtni život. Hleb koji je Sin Božiji ponudio čoveku je bio uništitelj smrti, davajući na kraju telu besmrtni život. Rekao je: „Vaši su praočevi jeli manu u pustinji, a ipak su umrli. Ovo je hleb koji silazi s neba, da čovek jede od njega i da ne umre. Ja sam živi hleb koji je sišao s neba. Ako neko jede od ovog hleba, živeće uvek. A hleb koji ću ja dati moje je telo koje ću dati za život sveta.“

Naš Gospod ovde ukazuje na svoju nadolazeću smrt, jedino pravo pomirenje za grehe čovečanstva. Jevreji su se spremali da sa velikim razmetanjem proslave praznik Pashe. Jagnje koje se tu jelo je bilo simbol Hristovog tela, ipak sama osoba koju je predstavljalo je stajala među njima, predstavljajući sebe kao njihovog Spasitelja, čija krv će ih sačuvati od gneva Boga koji mrzi greh, a oni su odbili Njegove ponude milosti.

Čudo koje je Isus učinio nahranivši mnoštvo obezbedilo mu je silnu figuru koja je ilustrovala Njegovo delo na zemlji. Izjavio je da kao što zemaljski hleb daje zdravlje i snagu telu, tako će vera u Hrista i poslušnost Njegovim učenjima, dati duhovnu snagu duši i večan život. Međutim, Jevreji, odlučni da pogrešno tumače Njegove reči, sada su se usprotivili ljutitim tvrdnjama, pitajući: „Kako nam ovaj može dati da jedemo njegovo telo?“ Usiljeno su nastojali da razumeju Njegove reči u bukvalnom smislu kao Nikodim, kada je pitao: „Kako čovek može da se rodi

kad je star?“ Razumeli su na šta je Isus mislio, ali nisu hteli to da prihvate. Smatrali su da je to povoljna prilika da pokrenu predrasudu naroda protiv Njega, predstavljajući im Njegove reči u najnepovoljnijem svetlu. „Zato im je Isus rekao: ‘Zaista, zaista, kažem vam, ako ne jedete telo Sina čovečijeg i ne pijete njegovu krv, nemate života u sebi. Ko se hrani mojim telom i pije moju krv, ima večni život, i ja ću ga vaskrsnuti u poslednji dan, jer je moje telo prava hrana i moja krv je pravo piće. Koji jede moje telo i pije moju krv stoji u meni i ja u njemu. Kao što je mene poslao živi Otac pa ja živim zbog Oca, tako će i onaj ko se hrani mnome živeti zbog mene. Ovo je hleb koji je sišao s neba. To nije kao kad su vaši praočevi jeli, a ipak su umrli. Ko se hrani ovim hlebom, živeće uvek.’“

Jevreji su izgledali užasnuti ovim Hristovim rečima. Njihov zakon im je strogo zabranjivao da probaju krv i oni su protumačili Njegovo izražavanje kao bogohulni govor i raspravljali se i osporavali Njegove reči među sobom. Isus je dao svojim učenicima i narodu pouke koje nisu mogli u to vreme potpuno shvatiti, zbog njihove moralne tame. Mnoge stvari koje Njegovi sledbenici nisu potpuno razumeli kada ih je izgovorio, pojašnjene su u narednim događajima. Njegove reči će ostati u njihovim srcima kada ne bude više hodao sa njima.

Čak su i učenici gundali na poslednje Isusove reči. Rekli su: „Ovo su sablažnjive reči. Ko ga može slušati?“ Spasitelj je čuo njihove pritužbe i odgovorio im je: „Zar vas to sablažnjava? A šta ako ugledate Sina čovečijeg kako uzlazi tamo gde je ranije bio? Duh je taj koji daje život, telo ne koristi ništa. Reči koje sam vam govorio Duh su i život su.“ Tako ih je uputio da nije Njegovo ljudsko telo ono što daje večni život, već vera u Njegove reči i u delotvornost žrtve koju će podneti za svet. Njegovo poučavanje i primer, Njegov život i smrt, su nebeska hrana koja će im dati duhovni život i snagu. Ukorio ih je jer su gundali kada

je rekao da je sišao sa Neba. Ako nisu mogli da prime ovu istinu, kako će im izgledati kada se pred njihovim očima bude podigao na to Nebo odakle je došao?

Isus je znao da su ga sledili mnogi koji su se nadali da će tako dobiti svetovne usluge. Očekivali su od Njega da učini neko čudo koje bi njima koristilo, ali su se posebno nadali da će ih na kraju osloboditi iz rimskog ropstva. Takođe je znao da je bio blizu jedan koji će ga izdati. Rekao im je da je među njima bilo nekih koji nisu verovali. „I rekao je: ‘Zato sam vam kazao: ‘Niko ne može doći k meni ako mu nije dato od Oca.’“

Želeo je da razumeju da njihova srca moraju biti otvorena Duhu Božijem pre nego što mogu biti verom privučena Njemu. Moraju biti voljni da prime ukor za svoje greške, da izbegavaju zlo i da žive svetim životom. Neverstvo koja je vladalo među sveštenicima i poglavarima je uticalo na ljude da oklevaju i sumnjaju. Isus im je dao dovoljan dokaz svog božanstva, ali su njihovi nevernički umovi uvek nastojali da nađu neko objašnjenje za Njegova čudesna dela. Razmišljali su da su učenici možda bili u zabludi kada su ga videli kako hoda po vodi.

Istina, nisu mogli a da ne priznaju da je učinio mnoga čudesna izlečenja i da je obilno nahranio ogromno mnoštvo od pet vekni i dve male ribe; ali njihova nezadovoljna srca su se pitala, ako može da učini sva ta čuda, zašto ne može dati zdravlje, snagu i bogatstvo celom svom narodu, osloboditi ih od njihovih tlačitelja i uzdići ih na vlast i čast? Onda bi mu poverovali i slavili Njegovo ime. Zato su dozvolili sebi da budu vezani neverom i nezadovoljstvom. Njihovi prosti umovi su odbili da shvate značenje Njegovih reči: „Ja sam živi hleb koji je sišao s neba.“ Njegova doktrina je bila suviše čista i uzvišena da privuče njihova telesna srca.

Ovaj Isusov govor je ohladio entuzijazam ljudi. Ako, postajući Njegovi učenici, moraju živeti pravedne živote, odreći se

sebe i trpeti poniženje, nemaju želju da se okupe pod Njegovom zastavom. Jao za Izrael! Nisu poznali vreme njihovog pohoda-nja! Odbili su svog Spasitelja, jer su žudeli za osvajačem koji bi im dao svetovnu vlast. Hteli su hranu koja nestaje, a ne onu koja traje u večan život. Njihova ambicija je bila za zemaljskim blagima i slavom i nisu uživali u Hristovim rečima koje su poučavale ličnu čistotu i temeljnu reformaciju života.

Mnoge Isusove reči i dela izgledaju tajanstveno ograničenim umovima, ali sve Njegove namere su bile jasne Njegovom božanskom razumevanju. Njegov celi plan je bio iscertan pred Njim, savršen u svim svojim detaljima. Svako delo je bilo pro-računato da proizvede svoje pojedinačne rezultate. Istorija sveta od njegovog stvaranja do kraja vremena je bila u potpunosti poznata Hristu. Da je čovečiji um sposoban da razume Njegova dela, svako delo Njegovog zemaljskog života bi bilo važno, kompletno i u skladu sa Njegovom božanskom misijom.

Gundanje Njegovih sledbenika je žalostilo Spasiteljevo srce. Otvoreno ukoravanje njihovog neverstva pred mnoštvom povećao je njihovo nezadovoljstvo i mnogi od njih su otišli i nisu više hodali sa Isusom. Gledao je za tim grešnicima očima milostive nežnosti. Bili su veoma nezadovoljni i, želeći da povrede Isusa i zadovolje zlobu fariseja, okrenuli su mu svoja leđa i napustili ga sa prezirom. Čineći tako učinili su fatalnu grešku odbacivanja Božijeg saveta za njih. Takvi događaji kao ovaj su činili Spasitelja Čovekom bola i upoznatog sa bolestima. Svesnost da su Njegova ljubaznost i saosećanje bili necenjeni, Njegova ljubav neuzvraćena, Njegova milost ignorisana, Njegovo spasenje odbačeno, ispunila je Njegovu božansku dušu tugom koja je nezreciva. Da su ovi nezahvalni učenici prepoznali kako je Bog gledao njihovo ponašanje prema svom dragom Sinu, teško da bi otišli tako ponosno i prkosno. Birali su tamu umesto svetla, jer su bili previše uobraženi i samozadovoljni da prime pozitivan

ukor i previše svetovni da prihvate život poniznosti kako bi osigurali spasenje. Iako suočeni sa svim Njegovim čudesnim delima, oni su se okrenuli od Onoga, koji je, lepotom svoje doktrine, svoje milosti i dobročinstva, privukao hiljade k sebi, koji je izlečio bolesno čovečanstvo, tako da su celi gradovi i sela bili slobodni od bolesti i nije bilo posla za lekara među njima.

Kada posmatramo Hristovu velikodušnost prema siromašnima i bolesnima, Njegovo strpljenje sa nepristojnima i neukima, Njegovo samoodricanje i žrtvu, izgubljeni smo u divljenju i poštovanju. Kakav dar je Bog izlio na čoveka, otuđenog od Njega grehom i neposlušnošću! Može se srce slomiti i suze poteći razmišljanjem o takvoj neizrecivoj ljubavi! Hrist se ponizio pred čovečanstvom da bi mogao dopreti do čoveka utonulog u dubine bede i degradacije i uzdići ga u plemenitiji život, dajući mu moralnu snagu da odoli Sotoninoj moći i da nadvlada greh u Njegovo ime. Jadna je bila nagrada sa kojom se susreo za svoju čudesnu darežljivost.

Isusove reči su prezrene jer je izjavio da su beskorisna površna ispovedanja i držanje formi; delo mora dopreti do srca i doneti plod dostojan pokajanja. Reči kojima se obratio svojim učenicima su takođe izgovorene Hristovim sledbenicima danas. Ista potreba postoji za čistim srcem i čistim životom. Ipak koliko mnogo njih odbacuje Božije upozorenje, izgovoreno od Njegovih sluga i bliske, praktične istine ponavljane njihovim srcima, jer njihovi životi nisu u skladu sa Božijom voljom, jer shvataju da je neophodna kompletna promena i nevoljni su da se prihvate dela samoodricanja, te su stoga besni jer su njihovi gresi otkriveni. Odlaze uvređeni, kao što su učenici napustili Isusa, gundajući: „Ovo su sablažnjive reči. Ko ga može slušati?“

Oni koji se izjašnjavaju kao pobožni, a ipak ne poštuju Gospodnje opomene, niti usklađuju svoje živote sa Njegovom svetom voljom, čvrsto vezuju sebe sve više i više okovima tame.

Mnogi koji sada tvrde da veruju u Hristovu istinu ne odolevaju iskušenjima ništa bolje od onih koji su prestali da ga slede. Mnogi, dok ispovedaju veru, su toliko razdvojeni od Hrista srcima nevere da odbacuju reči i Božija dela pokazana preko Njegovih sluga. Ako božansko otkrivenje nije u skladu sa njihovim viđenjima, osećaju se slobodnima da se okrenu od Njegovih pouka. Ako ukorava njihove grehe, oni su uvređeni. Pohvale i laskanja bi bili prijatni njihovim ušima, ali istina je neprijatna, ne mogu je čuti. Kada ih gomile prate i mnoštva su nahranjena i kada se pojača trijumfalna vika, njihovi povici su glasni u hvali, ali kada im istraživanje Božijeg duha otkrije njihov greh i traži od njih da ga ostave, oni okreću svoja leđa istini i „više ne idu sa Isusom.“

Bog ne predlaže da bude pozvan da odgovara za svoje puteve i dela. Za Njegovu slavu je da prikrije svoje namere sada, ali jedna po jedna će se otkriti u svojoj pravoj važnosti. Međutim, On nije prikrivio svoju veliku ljubav koja leži u osnovi svih Njegovih odnosa sa svojom decom. Otkrio je svoju ljubav u daru svog Sina i u mnogim proviđenjima u kojim je pokazao sebe. Onaj ko živi blizu Isusa može razumeti puno od tajne pobožnosti i shvatiti ljubav koja ukazuje na zasluženi ukor. Čovečanstvo, otuđeno od Boga, može se pomiriti sa Njim samo duhovnim učešćem u telu i krvi Njegovog dragog Sina.

Spasitelj nije pokušao da spreči nezadovoljne učenike da ga napuste, ali okrenuvši se prema dvanaestorici odabranih, tužno je rekao: „Da nećete i vi da odete?“ Petar je bez oklevanja odgovorio, pitajući zauzvrat: „Gospode, kome ćemo otići? Ti imaš reči večnog života. Mi smo poverovali i spoznali da si ti Hristos, Sin živoga Boga.“ Koliko su ove reči pune značaja. „Kome ćemo otići?“ Učitelji Izraela su bili robovi hladne formalnosti. Fariseji i sadukeji su bili u stalnoj raspravi u vezi sa doktrinom o vaskrsenju i u vezi sa drugim stavkama neslaganja. Napustiti

Isusa je značilo pasti među pristalice obreda i ceremonija i među ambiciozne ljude koji su tražili sopstvenu slavu. Učenici su osećali više mira i radosti otkako su prihvatili Hrista, nego što su mogli da oseću u celim svojim prethodnim životima. Gledali su nazad sa užasom na svoje prethodne puteve nemarnosti i bezakonja. Kako bi oni, čije su oči otvorene da prepoznaju zlobu i licemernost Jevreja, mogli da se vrate onima koji su prezirali i progonili Prijatelja grešnika? Dugo ih je njihova vera održavala u traženju Mesije i sada kada je On došao, nisu se mogli okrenuti od Njegovog prisustva ka onima koji su ga lovili da ga ubiju i proganjali njih što ga slušaju.

„Kome ćemo otići?“ Ne od Hristove doktrine, Njegovih pouka ljubavi i milosrđa, ka tami neverovanja, zlobi sveta. Dok su se mnogi okretali od Spasitelja, koji su bili svedoci Njegovih čudesnih dela, koji su ga videli kako leči bolesne i teši uznemirene, koji su bili naelektrisani nebeskim veličanstvom Njegovog ponašanja, Petar je izrazio veru učenika: „Ti si Hristos.“ Nikada neće poreći da je On Iskupitelj sveta, Sin Božiji. Sama pomisao da izgube ovo sidro svojih duša je uzburkala njihova srca uznemirenošću. Da budu opet lišeni Spasitelja, podložni strahu i sujeverju, bilo bi kao da lutaju mračnim i olujnim morem.

Neki bi mogli dovesti u pitanje Isusovu mudrost uvođenja teme koja se tako lako pogrešno shvata koja je odvrtila mnoge od Njega tom prilikom. Međutim, On je imao svrhu u vidu. Video je da je najveće iskušenje očekivalo Njegove učenike u Njegovoj izdaji, u Njegovoj patnji u Getsimaniji i u Njegovom raspeću. Znao je koji su među Njegovim sledbenicima bili neverni i koji su bili slabe vere. Da ih nije stavio na probu, Isus bi imao među svojim sledbenicima one koji su slabog karaktera i neodlučne. Kada je došlo do velikog suđenja i kada je njihov Gospod izdan i osuđen u namesnikovom dvoru, kada je bio ponižen i kada mu je mnoštvo koje ga je pozdravljalo kao svog

kralja, zviždalo i vređalo ga, kada je okrutno, podrugljivo mnoštvo vikalo: „Raspni ga!“, onda bi ove kukavice potonule pod svojim strahom i razočarenjem.

Otpadništvo ovih takozvanih Hristovih sledbenika u takvom momentu, bilo bi više nego što su dvanaestorica podnela pored svoje velike žalosti i užasne propasti njihovih najdražih nadanja. Primer onih koji su se okrenuli od Njega u tom času užasa, povukao bi sve ostale sa njima. Ali Isus je izazvao ovu krizu dok je još bio prisutan da uteši i osnaži svoje izabrane i da ih pripremi za ono što je sledilo. Kada se bučna gomila rugala Onome koji je bio osuđen na krstu, učenici nisu bili nadvladani iznenađenjem zbog ove uvrede prema njihovom Učitelju, jer su videli nestalnost onih koji su ga nekada pratili. Kada su se oni koji su se izjašnjavali da vole Učitelja okrenuli od Njega u vreme Njegove nevolje, učenici su se setili da se ista stvar dogodila ranije, zbog manjeg razloga. Iskusili su nestalnu naklonost sveta i nisu zavisili za svoju veru od mišljenja drugih. Isus je mudro pripremio umove svojih nekoliko vernih za veliko iskušenje Njegove izdaje i smrti.

Petar je imao veliku veru u Isusa. Od početka je verovao da je On Mesija. Video je i čuo Jovana koji je bio prethodnik Hrista, proglašavajući ga da je Jagnje Božije koje odnosi grehe sveta. Bio je blisko povezan sa Isusom, bio je svedok Njegovih čuda, slušao je Njegova učenja i bio je ubeđen da je On Sin Božiji. Mnogi koji su bili osvedočeni Jovanovim propovedanjem i koji su prihvatili Hrista, počeli su da sumnjaju u Jovanovu misiju, kada je bio zatvoren i osuđen na smrt. Takođe su sumnjali da li je Isus zaista Mesija kojeg su tražili toliko dugo.

Međutim, Petrova vera nikada nije oslabila, pratio je svog Učitelja sa nepokolebljivom posvećenošću. Kada su oni učenici koji su vatreno očekivali da Isus učini veliko pokazivanje moći i zauzme svoje mesto na Davidovom prestolu, napustili svog

Učitelja jer su shvatili da On nema takvu nameru, Petar i njegovi saputnici se nisu kolebali u svojoj vernosti. Neodlučan kurs onih koji hvale danas, a osuđuju sutra, ne utiče na veru pravog sledbenika Spasitelja. Petar izjavljuje: „Ti si Hristos, Sin Boga živoga.“ Nije čekao na kraljevske počasti da kruniše svog Gospoda, već ga je prihvatio u Njegovoj poniznosti. Petar je, u svom priznavanju Hrista, izrazio veru učenika. Međutim, bez obzira na sve, Isus je znao da niko od Njegovih verujućih sledbenika niti bilo ko od Jevreja nije imao ideju o povezivanju poniženja, patnje i smrti sa svojim Mesijom. Saosećajni Iskupitelj, koji je u punom znanju o sudbini koja ga očekuje, nežno ispravljao put za svoje učenike, pripremio ih je za najveće iskušenje i ojačao ih je za završni test!

Poglavlje XXIII

ODUZETI

Misija je Hrista ponovo dovela u Kapernaum. Kada su se na sve strane proširile vesti da je Isus bio gost u Petrovoj kući, pohrtili su sa svih strana muškarci, žene i deca da čuju divnog Učitelja. U blizini se nalazio čovek koji je bio sveden na potpunu bespomoćnost neizlečivom bolešću paralize. Izgubio je svaku nadu za oporavak. Međutim, njegovi prijatelji i rođaci su čuli milostive Isusove upute, bili su svedoci Njegovih divnih čuda, videli su da nikoga nije odbio, da su čak i gadni gubavci našli pristup Njegovom prisustvu i bili su izlečeni, pa su počeli da se nadaju da bi oduzeti čovek mogao biti izlečen ako bi bio doveden pod Isusovu pažnju.

Pokušali su da ohrabre bolesnika, govoreći mu o čudesnoj Isusovoj sili da izleči svaku bolest, o rečima milosti koje je govorio očajnima i o onima koji su oslobođeni Sotonine vlasti, rečju Njegovog uzvišenog autoriteta. Kako je oduzeti čovek slušao dobre vesti, nada je oživela u njegovom srcu da bi mogao biti izlečen od svoje užasne bolesti. Žudeo je da vidi Isusa i da se stavi u Njegove ruke. Međutim, kada se podsetio da je raskalašnost bila glavni uzrok njegove bolesti, nada je potonula jer se plašio da neće biti tolerisan u prisustvu čistog Lekara. Voleo je zadovoljstva greha, njegov život je bio prestup Božijeg zakona, a njegova telesna bolest je bila kazna njegovog zločina.

Davno ranije je predao svoj slučaj u ruke farisejima i doktorima, preklinjući za njihovo interesovanje i saosećanje, nadajući se da će oni učiniti nešto da olakšaju njegov izmučeni um i fizičke patnje. Međutim, oni su sa hladnoćom gledali na njega i proglasili su ga neizlečivim. Dodavali su mu na njegove jade,

govoreći mu da on samo trpi Božiju pravednu osvetu zbog svog lošeg vladanja. Fariseji su imali običaj da se drže dalje od bolesnih i od onih u potrebi. Smatrali su da su bolest i nemaština uvek dokazi Božijeg gneva prema prestupniku. Pa ipak su često ti ljudi, koji su se uzdizali kao sveti i kao oni koji uživaju posebnu Božiju naklonost, bili više iskvareni u srcu i životu od jadnih bolesnika koje su osudili.

Oduzeti čovek je potonuo u očaj videvši da nema pomoći ni sa jedne strane, dok vesti o milostivim čudima koja je činio Isus nisu probudile nadu u njegovoj duši. Ipak plašio se da mu neće biti dozvoljeno da mu pristupi; osećao je da kada bi ga Isus samo pogledao i olakšao mu um opraštanjem njegovih greha, bio bi zadovoljan da živi ili umre prema Njegovoj pravednoj volji. Njegovi prijatelji su ga uveravali da je Isus izlečio druge koji su u svakom pogledu bili grešni i bespomoćni kao on sam i to ga je ohrabrilo da veruje da će njegova sopstvena molba biti ispunjena.

Osećao je da nema vremena za gubljenje, njegovo propalo telo je već počinjalo da truli. Ako se išta može učiniti da se uspori smrtnost, mora biti učinjeno odmah. Očajnički vapaj umirućeg čoveka je bio: O, kad bih mogao biti u Njegovom prisustvu! Njegovi prijatelji su bili željni da mu pomognu u ispunjavanju želje i nekoliko projekata je predloženo kako bi se to ostvarilo, ali nijedan od njih nije se činio izvodljiv. Bolesni čovek, iako iscrpljen telesnim bolom, sačuvao je punu snagu svog intelekta i sada je predložio da ga njegovi prijatelji trebaju nositi Isusu na njegovom krevetu. Oni su se radosno prihvatili da to urade.

Kako su se približili gustom mnoštvu koje se okupilo u i oko kuće gde je Isus poučavao, činilo se neizvesnim da mogu ispuniti svoju nameru. Ipak, nastavili su sa svojim teretom, dok im prolaz nije bio potpuno blokiran i morali su da stanu pre nego

što su stigli dovoljno blizu da čuju Spasiteljev glas. Isus je bio unutra i kao što je bio običaj, Njegovi učenici su sedeli blizu Njega; jer je bilo najvažnije da oni čuju Njegove reči i da razumeju istine koje će objaviti usmeno ili pismeno preko svih zemalja i kroz sva doba.

Oholi fariseji, doktori i pisari, takođe su se blizu okupili sa zlim namerama u svojim srcima i željom da zbune i osramote svetog Učitelja, kako bi ga mogli optužiti da je varalica da bi ga osudili na smrt. Ljubomorni na Njegovu silu i mudrost, prikrili su svoju žestoku mržnju, sa namerom da pažljivo posmatraju Njegove reči i da ga prozovu zbog različitih tema u nadi da će ga iznenaditi da uđe u neku protivurečnost ili zabranjenu jeres koja bi im dala izgovor da podnesu optužbe protiv Njega. Bili su prisutni kada je Isus izlečio osušenu ruku na subotnji dan, i ovi ljudi, koji su tvrdili da uživaju posebnu Božiju naklonost, bili su ispunjeni besom jer se drznulo da učini to dobro delo na Gospodnji dan.

Oko ovih velikodostojnika se gomilalo neuredno mnoštvo, privučeno tamo iz različitih motiva. Neki su osetili neodoljivi nagon da čuju Isusove reči, a ipak su nejasno shvatili njihov značaj. Bili su željni da uhvate svaki slog svetih izjava; i u mnogo slučajeva, semenke života su se smestile u njihova srca, da niknu kasnije i donesu sveti plod. Drugi su došli zbog lutanja i radoznalosti, ili zbog ljubavi prema uzbuđenju, željni da vide i čuju nešto novo. Svi slojevi društva bili su tu predstavljeni, kao i mnoge različite nacionalnosti.

Nosioci oduzetog čoveka su nastojali da se probiju kroz ovu uzburkanu gomilu, ali pokušaj je bio uzaludan. Pozivali su se na nužnost njihovog slučaja, kako bi ubedili ljude da se povuku nazad, ali bez uspeha. Patnje invalida su se povećale njegovom uznemirenošću i njegovi prijatelji su se uplašili da će umreti u ovom prizoru zbrke. Bolesnik je gledao u Njega sa neizrecivom

agonijom. Mora li se odreći svake nade kada je željena pomoć toliko blizu? Osetio je da ne može podneti toliko gorko razočarenje. Predložio je da ga ponesu iza kuće, da probiju krov i da ga spuste u neposredno Isusovo prisustvo.

Videvši da je to njegova jedina šansa za život i plašeći se da on ne može preživeti povratak kući, njegovi prijatelji su sledili njegov predlog. Krov je otvoren i bolesnik je spušten kraj samih Isusovih nogu. Govor je prekinut; Spasitelj je pogledao to tužno lice i ugledao oči pune molbe fiksirane na Njemu u tihom preklinjanju. Razumeo je slučaj, jer je On taj koji je doveo k sebi ovaj zbunjeni i sumnjičav duh. Došao je na svet da bi dao nadu krivima i nesrećnima. Jovan je ukazivao na Njega kao na „Jagnje Božje koje odnosi greh sveta.“ Isusov božanski duh je uzdrmao srce ovog jadnog grešnika, i dok je još bio kod kuće, doneo je osvedočenje njegovoj savesti. Posmatrao je kako se prvi treptaj vere učvršćuje u verovanje da je Isus njegov jedini pomagač i video je da postaje jači sa svakim trudom da dođe u Njegovo prisustvo.

Paćenik je imao bogatstvo, ali nije moglo osloboditi svoju dušu krivice, niti ukloniti bolest od njegovog tela. Međutim, božanska sila ga je privukla ka Prijatelju grešnika, koji ga jedini može osloboditi. Isus priznaje veru koja se dokazuje trudom bolesnika da, pod tako zamršenim poteškoćama, stigne u prisustvo svog Gospoda, i podižući svoj glas u melodičnim tonovima, obratio mu se: „Samo hrabro, sinko, opraštaju ti se gresi.“ Teret tame i očaja je spao sa duše bolesnog čoveka; mir savršene ljubavi i oprostaja se spustio na njegov duh i isijavao je na njegovom licu. Njegov fizički bol je nestao i njegovo celo biće se preobrazilo pred očima zapanjenog mnoštva. Bespomoćni paraličar je izlečen, kriv grešnik je pomilovan! Sada je primio dokaz koji je toliko mnogo želeo. Ipak ne tu, već kod kuće, kada se pokajao za svoje grehe i poverovao u Isusovu silu da ga isceli,

životodavne Spasiteljeve blagodati su prvi put blagoslovile njegovo čežljivo srce.

Jednostavna vera paralitičara je prihvatila reči Učitelja kao milost novog života. Nije tražio ništa drugo, nije učinio nikakvu bučno javno ispoljavanje, već je ostao u spokojnoj tišini, suviše srećan da bilo šta kaže. Nebeska svetlost je osvetlila njegovo lice i ljudi su gledali sa strahopoštovanjem na događaj pred njima. Hrist je stajao sa smirenom veličanstvenošću koja ga je uzdizala iznad zvaničnika sinagoge i doktora zakona. Fariseji, književnici* i doktori su uznemireno čekali da vide šta će Isus učiniti sa ovim slučajem. Setili su se da im se bolesnik obratio za pomoć i da su se krili iza svetosti njihove službe i da su mu uskratili najmanji zrak ohrabrenja. Čak su izrazili dosadu što ih uznemirava sa tako neprijatnom stvari. Gledali su sa užasom na njegovo zgrčeno obličje i rekli: Ne možemo podići nekoga iz mrtvih, raspadanje je već počelo.

Nezadovoljni sa patnjom koju su mu tako zadali, proglasili su da on pati od Božijeg prokletstva za svoje grehe. Sve ove stvari su sveže došle u njihove umove kada su videli bolesnog čoveka pred njima. Takođe su primetili da su ljudi, od kojih je većina bila upoznata sa ovim činjenicama, gledali događaj sa jakim interesovanjem i strahopoštovanjem. Osetili su užasan strah da će njihov sopstveni uticaj biti izgubljen, ne samo nad prisutnim mnoštvom, već i nad svima koji bi čuli vesti o ovom čudnom događaju.

Ovi uzvišeni ljudi nisu razmenili ni reči, ali gledajući jedni drugima u lice, čitali su iste misli izražene na svakom licu: Nešto

---

* Pojam „književnici“ odnosi se na činovnike, službene prepisivače svetih spisa i dvorskih dokumenata, koji su takođe bili edukovani u Mojsijevom Zakonu (Ezra 7:6,11; Neh. 8:1,4). U Hristovo vreme, oni su mahom bili pristalice tradicije fariseja i delili njihovu kazuistiku i legalizam. U to doba oni su predstavljali aristokratiju, a neki su takođe bili članovi Sanedrina.

se mora učiniti da se zaustavi talas popularnog mišljenja. Isus je izjavio da su gresi paraličara oprosteni. Fariseji su se uhvatili za ove reči kao za pretpostavku neograničene moći, hulu protiv Boga i naumili da bi to mogli predstaviti pred ljudima kao zločin vredan smrti. Nisu izrazili svoje misli, ali ovi obožavaoci formi i simbola su govorili u svojim umovima: On je bogohulnik! Ko može oprostiti grehe osim Boga? Držali su se Spasiteljevih reči božanskog oprosta, kako bi ih upotrebili kao sredstvo kojim bi ga optužili. Međutim, Isus je čitao njihove misli i fiksirao je svoj pogled pun ukora na njih, pred kojim su se oni skupili i povukli nazad, obraćajući im se ovako: „Zašto tako razmišljate u svojim srcima? Šta je lakše? Reći paralizovanome: ‘Gresi su ti oprosteni’, ili reći: ‘Ustani, uzmi svoja nosila i hodaj?’ ‘Ali znajte da Sin čovečiji ima vlast da oprašta grehe na zemlji!’ Tada je rekao paralizovanome: ‘Tebi govorim, ustani, uzmi svoja nosila i idi kući.’“

Zatim onaj koji je Isusu donet na nosilima i čiji su zglobovi zato bili beskorisni, ustaje na svoj noge sa savitljivošću i snagom nekog ko je mlad. Krv koja daje život juri kroz njegove vene, tražeći njihove prirodne kanale sa nepogrešivom preciznošću. Usporena ljudska mašinerija se pokreće u iznenadnu aktivnost, oživljavajući sjaj zdravlja preuzima bledilo bliske smrti. „I on je ustao, odmah uzeo svoja nosila i izašao pred svima. Svi su se zadivili i slavili su Boga, govoreći: ‘Tako nešto nikada nismo videli.’“

O, čudesna Hristova ljubav se poginje da izleči krive i bolesne! Božanstvo tuguje nad bolesnim čovečanstvom i umanjuje njegove bolesti! O, čudesna silo tako pokazana sinovima čovečijim! Ko može posumnjati u poruku spasenja! Ko može omalovažiti blagodati saosećajnog Iskupitelja!

Učinak ovog divnog čuda na ljudima je bio kao da se Nebo otvorilo i otkrilo slave boljeg sveta. Dok je čovek izlečen od

paralize prolazio kroz gužvu, blagosiljajući Boga svakim skakutavim korakom, noseći svoj teret kao da ima težinu pera, ljudi su se povlačili da mu naprave mesta i sa strahopoštovanjem na licima su ga gledali i šaputali među sobom, govoreći: „Danas smo videli nešto neverovatno!“ Fariseji su zanemeli od zapanjenosti i preplavio ih je poraz. Videli su da nije bilo prilike da njihova predrasuda i ljubomora zapale mnoštvo. Čudesno delo koje je učinio čovek kojeg su oni, u svojoj oholosti, predali smrti i Božijem gnevu, toliko se utisnulo u umove ljudi da je uticaj ovih vodećih Jevreja, za sada, zaboravljen. Videli su da Hrist poseduje silu i da tvrdi da ima pravo na nju, pravo za koje su oni mislili da pripada jedino Bogu. Nežno dostojanstvo Njegovog ponašanja, ujedinjeno sa Njegovim čudesnim delima, bilo je u toliko upadljivoj suprotnosti sa njihovim sopstvenim ponosnim i samopravednim držanjem da su bili uznemireni i posramljeni, prepoznajući, ali ne priznajući, prisustvo Nadmoćnog Bića.

Da su književnici i fariseji bili iskreni pred Bogom, predali bi se konačnom dokazu kojeg su bili svedoci da je Isus Obećani Izraela. Ali bili su odlučni da ih ništa neće ubediti u ovu činjenicu. Bili su u oholom i odlučnom protivljenju ovom blagom i poniznom Učitelju, koji je došao iz radionica Nazareta, a ipak je svojim čudesnim delima predstavljao pretnju da uništi njihovo dostojanstvo i položaj. Zato se ni najmanje nisu odrekli svoje mržnje i zlobe, već su nastavili da smišljaju nove spletke kako bi osudili i ućutkali Sina Božijeg.

Ovi ljudi su primili mnoge i ponovljene dokaze da je Isus obećani Spasitelj, ali nijedan nije bio tako ubedljiv i nepobitan kao ovo čudo milosti. Ipak što je jači dokaz predstavljen njihovim umovima da je Isus imao silu na zemlji da oprašta grehe, kao i da leči bolesne, sve više su se naoružavali mržnjom i neverovanjem, dok ih Bog nije prepustio okovima koji će ih vezati u beznadežnu tamu. Nije bilo alternativne sile koja bi doprela do

srca toliko otvrdlih zlobom i skepticizmom.

U današnje vreme mnogi biraju isti kurs kao neverni Jevreji. Bog im je dao svetlo koje odbijaju da prihvate. Njegov Duh ih je ukorio, ali su oni učinili Njegove ukore kamenom spoticanja koji im se našao na putu, preko kojeg su spotakli i pali. Odbacili su Njegove ponuđene blagodati, ismejavali su verovanje u Njegovu istinu, dok nisu ostavljeni neobuzdani u sleđenju svog silaznog kursa.

Bilo je veliko radovanje u kući izlečenog paraličara, kada se vratio među svoju porodicu, noseći sa lakoćom krevet na kojem je pre kratkog vremena bio polako iznesen dalje od njihovog prisustva. Okupili su se zajedno sa suzama radosti, jedva se usuđujući da poveruju svojim očima. Stajao je pred njima u punoj snazi muškosti. Te ruke koje su gledali beživotne su bile brze da poslušaju njegovu volju; telo koje je bilo skupljeno i olovne boje sada je bilo sveže i rumeno od zdravlja; hodao je čvrstim, slobodnim korakom; nada je bila upisana na svakoj crti njegovog lica; sva sumornost je nestala i izraz mira i čistote je zauzeo mesto ožiljcima greha i patnje. Radosne hvale dolazile iz te kuće i Bog se proslavio kroz svog Sina, koji je povratio nadu beznađežnima i snagu pogođenima. Ovaj čovek i njegova porodica su bili spremni da polože svoje živote za Isusa. Nikakva sumnja nije mogla pomračiti njihovu veru, nikakvo neverovanje nije moglo osujetiti njihovu savršenu odanost Hristu, koji je doneo svetlost u njihov pomračeni dom.

Poglavlje XXIV

ŽENA HANANKA

Isus je sada napustio okolinu Jerusalima i otišao je na obale Tira i Sidona. Tu ga je sreća žena koja je bila Hananka i preklinjala ga je da joj izleči ćerku, koja je vrlo mučena demonom. Žena je dobro znala da Jevreji nemaju ništa sa Hanancima i da čak odbijaju da pričaju sa njima, ali s obzirom da je čula za čuda milosti koja je Isus učinio, odlučila je da mu se obrati kako bi oslobodio njenu ćerku od strašne nevolje koja ju je zadesila. Jadna žena je shvatila da je jedina njena nada u Isusu i imala je savršenu veru u Njegovu silu da učini to što je tražila od Njega.

Međutim, Isus je prihvatio dosađivanja predstavnice ove prezrene rase na isti način na koji bi Jevreji to učinili. Nije to uradio samo da bi se dokazala iskrenost vere ove žene, već i da bi naučio svoje učenike lekciju milosti, da ne budu u neznanju kako da reaguju u sličnim slučajevima nakon što ih Isus bude napustio kada više neće moći da se obrate Njemu za lično savetovanje. Isus je isplanirao da trebaju biti impresionirani suprotnošću između hladnog i bezdušnog načina na koji bi Jevreji tretirali ovaj slučaj, što se vidi po Njegovom primanju žene, i između saosećajnog načina na koji bi On hteo da oni tretiraju takvu nevolju, što se vidi po Njegovom kasnijem ispunjenju njene molbe da joj izleči ćerku.

Iako je Isus naizgled bio ravnodušan na njene vapaje, ipak se nije uvredila i ostavila ga, već je i dalje imala veru da će je On osloboditi njene nevolje. Dok je prolazio kao da je nije čuo, pratila ga je, nastavljajući sa svojim molbama. Učenicima je zasmetalo njeno dosađivanje i pitali su Isusa da je otera. Njihovo saosećanje se nije probudilo zbog njene nevolje. Videli su da ju

je njihov Učitelj tretirao ravnodušno, i zato su pretpostavili da mu je ugodna predrasuda Jevreja prema Hanancima. Međutim, sažaljivi Spasitelj je bio taj kojeg je žena molila, i, kao odgovor zahtevu učenika da je otera, Isus je rekao: „Ja sam poslan samo izgubljenim ovcama doma Izraelovog.“ Iako je ovaj odgovor bio u skladu sa predrasudama Jevreja, nagoveštavao je ukor učenicima, koji su naknadno razumeli da je to ono što im je često govorio: da je došao na svet da spasi sve koji ga prihvate. Koji god su tražili Spasitelja, spremni da poveruju u Njega kada im se otkrije, bili su od ovaca koje je došao da okupi u svoj tor.

Žena je bila ohrabrena što je Isus primetio njen slučaj dovoljno da ga komentariše, iako Njegove reči nisu prenele u njen um konačnu nadu, i ona je sada nametala svoj slučaj sa povećanom revnošću, klanjajući se pred Njegovim nogama i plaćući: „Smiluj mi se, Gospode, Sine Davidov! Kćer mi je opseo demon i ona se strašno muči.“ Isus je odgovorio, na prvi pogled i dalje odbijajući njena preklinjanja, prema bezosečajnoj predrasudi Jevreja: „Nije pravo da se od dece uzme hleb i baci psima.“ Ovo je zapravo potvrđivalo da ne treba samo rasipati blagoslove date Božijem omiljenom narodu na strance i otuđenike od Izraela. Ovaj odgovor bi potpuno obeshrabrio manje revnog tragaoca. Mnogi bi odustali od daljeg truda kad bi primili takvo odbacivanje i otišli sa osećajem poniženosti i uvrede, izvan svakog strpljenja, ali žena je ponizno odgovorila: „Da, Gospode, ali i psi jedu mrvice koje padnu sa stola njihovih gospodara.“

U izobilju u kojem se pravedna porodica hrani, mrvice padaju na pod i prožderu ih psi što pod stolom čekaju na njih. Priznala je da se nalazi u sličnom položaju takve životinje koja prihvata zahvalno šta god padne sa ruke njenog gospodara. Dok je bio naklonjen Božijem narodu bogatim i obilnim darovima, zar ne bi Isus podario njoj jedan od mnogih blagoslova koje je davao tako besplatno drugima? Dok je priznavala da nema prava na

Njegovu naklonost, i dalje je molila za mrvicu ovog izobilja. Takva vera i istrajnost su bili besprimerni. Nekolicina od Božijeg omiljenog naroda je imala tako visoko cenjenje Iskupiteljeve dobrote i sile.

Isus je upravo napustio Jerusolim jer su učitelji zakona i fariseji nastojali da mu oduzmu život; ali ovde susreće jednu od nesrećnog i prezrenog roda, koja nije bila umilostivljena svetlošću Božije reči, a ipak ona se odmah pokorava božanskom uticaju Hrista i ima razumljivu veru u Njegovu sposobnost da joj učini uslugu koju je tražila. Ona nema nacionalne niti verske predrasude ili ponos da utiču na njen tok delovanja i ona bezuslovno priznaje Isusa kao Iskupitelja i kao nekoga ko je sposoban da učini sve što ona traži od Njega. Spasitelj je zadovoljan, stavio je na probu njeno poverenje u Njega i On joj sada ispunjava zahtev i završava pouku svojim učenicima. Okrećući se ka njoj licem sažaljenja i ljubavi, On kaže: „Velika je tvoja vera, ženo. Neka bude kako želiš.“ Od tog trenutka ćerka je postala zdrava i demon je nije više mučio. Žena je otišla priznajući svog Spasitelja, srećna što joj je ispunjena molitva.

To je bilo jedino čudo koje je Isus učinio dok je bio na ovom putovanju. Samo zbog izvršenja ovog dela je otišao na obalu Tira i Sidona. Želeo je da oslobodi nesrećnu ženu i da u isto vreme ostavi primer u ovom delu milosti prema jednom od prezrenih ljudi, za dobrobit svojih učenika kada ne bude više sa njima. Želeo je da ih izvede iz njihove jevrejske isključivosti da se zainteresuju u radu za druge pored njihovog naroda. Ovo Hristovo delo je otvorilo njihove umove u potpunosti za posao koji se nalazio pred njima među paganima. Napokon, kada su se Jevreji još istrajnije okrenuli od učenika jer su proglasili Isusa za Spasitelja sveta i kada je zid razdvajanja između Jevreja i pagana srušen Hristovom smrću, ova pouka i slične njoj koje su ukazivale na evanđeoski rad neograničen tradicijom ili

nacionalnošću, učinile su silni uticaj na Hristove predstavnike u usmeravanju njihovog rada.

Poglavlje XXV

HRIST SMIRUJE OLUJU

Isus je neometano poučavao i lečio ceo dan i veoma je želeo da se povuče i odmori sa svojim učenicima. Zato ih je uputio da ga prate do druge obale mora. Međutim, pre nego što se ukrcao prišao mu je jedan književnik koji je slušao Njegove reči, u kojima je predstavio bisere istine vrednijim od skrivenog blaga. U prostoti svog pomračenog uma, književnik je zamisljao da je Isus planirao da obogati svoje sledbenike sa svetovnim blagom. Zato mu se žudno obratio, kao i Juda, govoreći: „Učitelju, ići ću za tobom kud god budeš išao.“ Spasitelj je pročitao nedostojnu misao koja je podstakla njegovo srce i odgovorio mu je kao što je odgovorio Judi: „Lisice imaju jazbine i ptice nebeske imaju gnezda, a Sin čovečiji nema gde da zakloni glavu.“ Ovaj jevrejski učitelj je imao samo sopstveni sebični interes u vidu kada je predložio da sledi Isusa. Nadao se da će Spasitelj uskoro uspostaviti svoje kraljevstvo na zemlji i da su bogatstvo i položaj koji će onda pripasti Njegovim učenicima, blaga o kojima je Isus govorio. Međutim, samo um zaslepljen pohlepom i požudom sveta je mogao tako pogrešno protumačiti reči Spasitelja.

Da nije bilo Hristovog siromaštva i činjenice da su se siromašni i ponizni ubrajali pod Njegovu zastavu, mnogi bi se poistovetili sa Njim i slavili Njegovo ime. Da je dodelio počasti i blaga onima koji su postali Njegovi učenici, kako bi mu rado ponosni fariseji, prvosveštenici i učitelji zakona odali poštovanje. Mnogi bi u to vreme prihvatili istinu da nije bila povezana sa samoodricanjem. Kada bi mogli da imaju svet sa Hristom prijavili bi se u Njegovu vojsku. Međutim, da ga prate u Njegovom poniženju, bez izgleda za zemaljskom nagradom, je više nego

što njihova slaba vera može izdržati. Odustaju razočarani, kao i učitelj zakona od Isusovog ukora. Nakon raspuštanja mnoštva, Isus i Njegovi učenici su zaplovili na drugu obalu mora, koja je bila pustinja u poređenju sa obalom koju su napuštali; ali iz tog razloga su se i nadali da će naći odmor od umora svog rada, udaljeni od prebivališta ljudi. Međutim, dok su se udaljavali, izvestan broj čamaca krcatih ljudima je pratilo Isusa, željni da nauče još o doktrini koju je poučavao.

Spasitelj je bio umoran od svog dugog i napornog rada, i pošto se sada na neko vreme udaljio od potreba mnoštva, ispružio se na tvrdu dasku ribarskog čamca i zaspao je. Ubrzo nakon toga, vreme, koje je bilo mirno i prijatno, se promenilo. Mračni oblaci su se nadvili nad nebom i besna oluja, kakva je često posećivala te predele, navalila je na more. Sunce je zašlo i crnina noći se spustila na vodu. Besni talasi su se razbijali o čamac, preteći da će ga svakog trenutka progutati. Prvo bacan na greben morskih talasa, a onda kao da je iznenada ponirao usred mora, čamac je bio igračka oluje. Na kraju, otkriveno je da je procureo i brzo se punio vodom. Sve je sada bilo žurba i zbrka u tami i među hukom besnih talasa. Jaki i hrabri ribari su bili vešti u rukovanju svojim zanatom; ali, iskusni kakvi su bili što se tiče promenljivog raspoloženja mora, nisu znali šta da rade u tako strašnoj buri i njihova srca su se ispunila očajem kad su shvatili da je čamac tonuo.

Bili su toliko zaokupljeni svojim naporima da se spasu i da održe čamac u plovnom stanju, da su zaboravili da je Isus bio u čamcu. Ali sada, kada ih je njihova hrabrost napustila i kada su mislili da su izgubljeni, setili su se da je On bio taj koji im je naredio da pređu more. U svojoj patnji od straha okrenuli su se k Njemu, setivši se kako ih je jednom spasao u sličnoj opasnosti. Oni zovu: „Učitelju! Učitelju!“ ali huka oluje je ugušila njihove glasove i nema odgovora. Talasi se razbijaju o njih i svaki im

preti uništenjem.

Očaj ih je obuzeo i oni ponovo pozivaju, ali nema odgovora osim urlanja besnih talasa. Da li ih je Učitelj napustio? Da li je odhodao po zapenušanim talasima i prepustio ih njihovoj sudbini? Setili su se da je jednom hodao po vodi da dođe i spasi ih od smrti. Da li ih je sada predao besu oluje? Rastrojeno su ga tražili, jer ne mogu učiniti više od toga da se spasu. Oluja se toliko povećala da su svi njihovi pokušaji da održe čamac uzaludni; u Isusu je njihova jedina nada. Ubrzo ga je bljesak munje otkrio kako čvrsto spava, neuznemiren usred buke i zbrke.

Otrčali su k Njemu i naginjući se nad njegovim ispruženim telom, zavapili su prigovarajući: „Učitelju, zar te nije briga što ćemo izginuti?“ Njihova srca su žalosna što se On odmara tako mirno, dok im opasnost i smrt prete, a oni su radili toliko puno protiv pobesnele oluje. Očajnički vapaj je probudio Hrista iz Njegovog osvežavajućeg sna. Kako su učenici otrčali nazad do svojih vesala da učine poslednji pokušaj, Isus je stao na svoje noge. U svom božanskom veličanstvu stajao je u skromnom ribarskom čamcu, usred podivljale oluje, talasi su se razbijali o pramac, a živa munja se igrala oko Njegovog mirnog i neustrašivog lica. Podigao je svoju ruku, toliko često zaposlenu u milostivim delima i rekao je besnom moru: „Umiri se! Ućuti!“ Oluja je prestala, uskovitlani talasi su se spustili da se odmore. Oblaci su se razišli i zvezde su zasijale; čamac je stajao nepokretan na mirnom moru. Zatim, okrećući se ka svojim učenicima, Isus ih je ukorio, govoreći: „Zašto se plašite? Zar još nemate vere?“

Iznenadna tišina se prikrala učenicima. Ni reč nije izgovorena; čak ni impulsivni Petar nije pokušao da izrazi strahopoštovanje koje je ispunilo njegovo srce. Čamci koji su isplovili da prate Isusa su bili u istoj opasnosti u kojoj su bili i učenici. Strah i na kraju očaj su obuzeli njihove posade; ali je Isusova naredba donela tišinu gde je trenutak ranije bila uzburkanost. Sav strah

je bio suzbijen, jer je opasnost prošla. Pobesnela oluja je privukla čamce blizu i svi na njima su videli Isusovo čudo. U tišini koja je pratila smirivanje oluje, šaputali su među sobom: „Ko je ovaj, da ga čak vetar i more slušaju?“ Ovaj impresivan događaj nikada nije zaboravljen od onih koji su bili njegovi svedoci. Nikada neće njegovo čudesno veličanstvo prestati da inspiriše decu Božije sa poštovanjem i strahopoštovanjem.

Kada je grubo probuđen od prestravljenih ribara, Spasitelj se nije plašio za sebe, bio je zabrinut zbog Njegovih učenika, koji u vremenu opasnosti nisu imali poverenja u Njega. On je ukorio njihove strahove, koji su pokazali njihovo neverovanje. Trebalo je da ga zovu na prvu pojavu opasnosti i On bi ih oslobodio njihove uznemirenosti. Međutim, u svom naporu da spasi sebe zaboravili su da je Isus bio na čamcu. Kako se mnogi, u iskušavajućim životnim događajima, usred neprilika i opasnosti, bore sami protiv oluja nevolja, zaboravljajući da je tu Onaj koji im može pomoći. Oni se pouzdaju u svoju sopstvenu snagu i u meće, dok se, sprečeni i obeshrabreni ne sete Isusa i ponizno ga pozovu da ih spasi. Iako On sa tugom ukorava njihovo neverovanje i samouverenost, On nikada ne propušta da čuje njihov iskreni vapaj i da im pruži pomoć koja im je potrebna.

Bacan pobesnelim talasima dubine, umorni putnik se treba setiti da je Isus bio na moru u vreme velike opasnosti; da je Njegov glas zapovedio strašnoj oluji da stane; da su besne stihije poslušale nalog i Njegovi verni pratioci su bili spašeni. Kada se talasi razbiju o našu tonuću barku i munja otkrije penušave razbijače koji nam prete sa trenutnim uništenjem, možemo se setiti u našoj nevolji da je Isus na čamcu. On čuje naš bolni vapaj i On nikada neće napustiti one koji polože svoje poverenje u Njega.

Bilo na zemlji ili na kopnu, spavajući ili hodajući, ako imamo Spasitelja u svojim srcima nema potrebe za strahom. Uvek će odgovoriti na poziv vere. Mi možemo biti ukoreni što ga

nismo tražili na samom početku iskušenja, ali bez obzira, On će prihvatiti naše ponizne molbe, umornih kakvi jesmo u našim pokušajima da spasimo sebe. Živa vera u Iskupitelja će poravnati more života i izbaviće nas iz opasnosti na način na koji On zna da je najbolji.

Poglavlje XXVI

LJUDI IZ GROBOVA

Noć na vodi je prošla i rano ujutru Isus i Njegovi učenici su se iskricali, zajedno sa onima koji su ih pratili preko mora. Međutim, čim su kročili na plažu dva čoveka opsednuta demonima su besno jurila prema njima kao da su želeli da ih raskomadaju na delove. Sa njih su još visili delovi lanaca koje su pokidali, bežeći iz zatočeništva. Sekli su i udarali sebe sa oštrim kamenjem i drugim predmetima kojih su mogli da se dočepaju. Boravili su među grobovima, i nijedan putnik nije mogao da prođe bezbedno tim putem; jer bi oni jurnuli na njega sa besom demona i ubili bi ga ako bi mogli. Njihova lica su promaljala iz njihove duge i zamršene kose i više su ličili na divlje zveri nego na ljude.

Kada su učenici i drugi videli ova strašna stvorenja kako trče prema njima, pobjegli su u strahu. Međutim, ubrzo su otkrili da Isus nije sa njima i okrenuli su se da vide kakva je Njegova sudbina. Videli su ga kako stoji mirno tamo gde su ga ostavili. Onaj koji je umirio oluju, Onaj koji je ranije sreo Sotonu i pobedio ga, nije pobjegao od ovih demona. Kada su mu ljudi prišli na nekoliko koraka, škrugućuci svojim zubima, zapenušanih usta, Isus je podigao tu ruku sa kojom je pozvao talase da se odmore i ljudi nisu mogli da priđu bliže. Stajali su besneći ali bespomoćni pred Njim.

Naglašenim autoritetom je naredio nečistim duhovima da izađu iz njih. Isusove reči su probile zamračene umove ljudi dovoljno da oni zamagljeno shvate da je blizu Onaj koji ih može spasiti od demona koji su ih mučili. Pali su pred Isusove noge, klanjajući mu se. Ali kada su otvorili svoja usta da preklinju za Njegovu milost, demon je progovorio kroz njih i zavapio besno:

„Šta ja imam s tobom, Isuse, Sine Svevišnjeg Boga? Zaklinjem te Bogom, ne muči me!“

Isus je upitao: „Kako ti je ime?“ i odgovor je bio: „Ime mi je Legion, jer nas je mnogo.“ Koristeći unesrećene ljude kao sredstva komunikacije između njih i Isusa, zamolili su ga da ih ne šalje iz tog kraja, već da ih pusti u krdo svinja koje su se hranile blizu. Zahtev im je bio odobren; ali čim se to desilo svinje su glavačke pohrlile niz strmu liticu i udavile su se u moru. Svetlo je zasijalo u umovima ozdravljenih ludaka. Oči su im zasvetle inteligencijom koja im je dugo bila strana. Lica, toliko dugo deformisana Sotoninim obličjem, postala su iznenada blaga, krvlju umrljane ruke su bile mirne i ljudi su hvalili Gospoda za svoje izbavljenje iz ropstva demonima.

Sotonin plan, u traženju da demoni uđu u svinje, bio je da prepreči Isusovo napredovanje u toj oblasti. Učinivši da svinje budu uništene, značajan gubitak je nanet njihovim vlasnicima i neprijatelj se nije prevario u razmišljanju da će ova okolnost biti razlog da Isusa ne vole po celom tom kraju. Čuvari svinja su sa čuđenjem posmatrali ceo taj događaj. Videli su da su besni ludaci iznenada postali normalni i smireni; gledali su kako celo krdo svinja odmah posle toga trči bezobzirno u more gde su se odmah udavile. Bili su pod obavezom da obaveste vlasnike o njihovom gubitku i odmah su otrčali da objave vesti svojim poslodavcima i svim ljudima. Ovo uništenje imovine vlasnicima se činilo od većeg značaja nego radosna činjenica da su dva ludaka postala razumna i da više ne ugrožavaju ljude koji im se nađu na putu, niti ih je trebalo obuzdavati katancima i lancima.

Ti sebični ljudi nisu marili što su ova nesrećna bića bila sada slobodna i što su sedeli mirno i pametno pred Isusovim nogama, slušajući Njegove upute, puni hvale i slavljenja imena Onoga koji ih je učinio zdravima. Marili su jedino za imovinu koju su izgubili i plašili se još većih nesreća koje bi pratile prisustvo

ovog stranca u njihovoj blizini. Panika se raširila nadaleko i na široko; građani su predosećali finansijsku propast. Mnoštvo je došlo Isusu osuđujući nedavni gubitak imovine i moleći ga da napusti njihovu okolinu. Ravnodušno su gledali ludake koji su bili izlečeni i koji su tada inteligentno razgovarali sa Isusom. Dobro su ih poznavali, jer su dugo bili strah društvu. Međutim, čudesno izlečenje ovih ljudi se činilo manje važnim od njihovih sebičnih interesa. Bili su potpuno uznemireni i nezadovoljni svojim gubitkom i mogućnost da Isus ostane među njima ih je ispunila strahom. Molili su ga da napusti njihovu obalu. Spasitelj se povinovao njihovim zahtevima i odmah se ukrcao u čamac sa svojim učenicima i prepustio ih je njihovoj pohlepi i neverstvu.

Stanovnici su imali pred sobom živi dokaz Njegove sile i milosti, koje su oterali iz svog okruženja. Videli su da se ludacima povratio razum; ali su bili toliko uplašeni da će se izložiti novčanom gubitku da Spasitelj, koji je osujetio Kneza Tame pred njihovim očima, bio tretiran kao nepoželjni osvajač pa su odbili neprocenjivi Dar Neba sa svojih vrata i slepo odbacili Njegovu milostivu posetu. Mi nemamo priliku da se okrenemo od Hrista kao osobe, kao što su učinili Gadareni; ali ima mnogih u današnje vreme koji odbijaju da slede Njegova učenja, jer čineći tako moraju žrtvovati neke svetovne interese. Mnogi, u raznim životnim zanimanjima, odbacuju Isusa iz svojih srca, plašeći se da će ih Njegovo prisustvo koštati novčanog gubitka. Poput sebičnih Gadarena, oni propuštaju Njegovu blagodat i nemilosrdno teraju Njegov Duh od sebe. Na takve su primenljive Njegove reči: „Ne možete služiti Bogu i materijalizmu.“

Neki mogu rezonovati da je kurs koji je Isus izabrao u ovoj slučaju sprečio ljude te oblasti da prime Njegovu doktrinu, da ih je ovo iznenadno pokazivanje Njegove sile odvratilo od Njegovih učenja i da ih je odvojilo od Njegovog uticaja. Međutim, takvi umovi ne uspevaju da proniknu u Spasiteljeve planove. U

vreme kada su Gadareni molili Isusa da napusti njihovu obalu, takođe je podnesena i molba od izlečenih ludaka. Tražili su da mogu pratiti svog Izbavitelja. U Njegovom prisustvu su se osećali bezbednim od demona koji su mučili njihove živote i protraćili njihovu muževnost. Bili su blizu Njega dok je On ulazio u čamac, kleknuli su pred Njegove noge i molili su ga da ih povede sa Njim i da ih uči svoju istinu. Međutim, Isus ih je uputio da odu kući svojim prijateljima i da im kažu kakve je velike stvari Gospod učinio za njih.

Ovde im je dat zadatak koji treba da obave – da idu u pagansku kuću, i da udele svojim prijateljima svetlost koju su primili od Isusa. Mogli su se izgovarati da je veliko iskušenje razdvojiti se od njihovog Dobročinitelja u ovom ranom stupnju njihovog iskustva, i da je prikladnije njihovim osećanjima da ostanu sa Njim nego da budu izloženi iskušenjima i poteškoćama koje će ih sigurno saletati na putu kojim ih je uputio da krenu. Takođe su mogli uputiti ispriku da ih je njihova duga izolovanost od društva onesposobila za zadatak koji im je dao.

Međutim, umesto toga, čim im je Isus ukazao na put dužnosti, pripremili su se da ga slede. Ne samo da su prosvetlili svoja sopstvena domaćinstva i komšije u vezi Isusa, već su objavili Njegovu silu da spašava po celoj oblasti Dekapolisa, među paganima, pričajući o divnom Hristovom delu isterivanju demona. Ljudi iz te oblasti su odbili da prihvate Spasitelja jer je On bio sredstvo za uništenje njihove svojine, ali ipak nisu ostavljeni u potpunoj tami, jer nisu počinili greh odbacivanja Njegove doktrine, sa obzirom da je nisu čuli kada su ga zamolili da napusti njihovu obalu. Njegove reči života nisu pale na njihove uši. Zato je poslao one koji su donedavno bili Sotonina sredstva da prenesu svetlost koju su primili od Njega ovim neprosvećenim ljudima. Oni koji su toliko dugo bili predstavnici Kneza Tame su obraćeni u kanale istine, sluge Sina Božijeg.

Ljudi su se divili dok su slušali divne vesti. Postali su zainteresovani i nestrpljivi da imaju udela u kraljevstvu o kojem je Isus učio. Ništa nije moglo probuditi ljude ovog kraja tako potpuno kao ovaj slučaj koji se desio u njihovom okruženju. Oni su samo brinuli o preimućstvima sveta i malo su razmišljali o svojim večnim interesima. Isus je brinuo više za njihovo stvarno dobro od njih samih. Dozvolio je da demonski zahtev bude ispunjen i posledica je bila uništenje njihove imovine. Ovaj gubitak je podigao ozlojeđenost ljudi i doveo je Isusa direktno pred javno opažanje. Iako su ga molili da ode od njih, oni su i pored toga videli i čuli čoveka kojeg je On izlečio. Kada su ove osobe, koje su bile teror društvu, postale glasnici istine i kada su poučavali spasenje od Isusa, imali su moćan uticaj da ubede ljude iz te oblasti da je Isus Sin Božiji.

Oterali su Isusa sa svoje obale jer su se plašili dodatnog gubitka imovine, bez obzira što su im oni koji su prešli jezero sa Njim rekli o opasnosti prethodne noći i o čudu koje je izveo Spasitelj kada je smirio oluju. Njihove oči, zaslepljene svetovnošću, videle su samo značaj svog gubitka. Odbili su da razmisle o prednostima imanjanja Onog među njima koji može kontrolisati same prirodne sile podizanjem svog prsta, isterivati demone i lečiti bolesne i lude rečju ili dodirrom svoje ruke. Vidljivi dokaz Sotonine moći je bio među njima. Knez Svetlosti i Knez Tame su se sreli i sve predstavljeno je pokazalo nadmoć jednog nad drugim. Ipak videvši to, oni su molili Sina Božijeg da ih napusti. Ispunio im je želju; jer On nigde ne nameće svoje prisustvo gde je nepoželjan.

Sotona je bog ovog sveta; njegov uticaj je da izopači čula, da upravlja ljudskim umom radi zla i da nagoni svoje žrtve na nasilje i zločin. On seje raskol i zamračuje intelekt. Hristovo delo je da razbije njegovu moć nad sinovima čovečijim. Ipak koliko je onih koji u svakoj životnoj oblasti, u domu, u poslovnim

transakcijama i u crkvi, odbijaju Isusa sa svojih vrata ali puštaju mrsko čudovište unutra.

Nije ni čudo što su se nasilje i zločin proširili po zemlji i moralna tama, kao veo smrti, pokriva gradove i staništa ljudi. Sotona kontroliše mnoga domaćinstva, ljude i crkve. On prati naznake moralne pokvarenosti i uvodi svoja posebna iskušenja, pažljivo navodeći ljude u sve gora i gora zla, sve dok potpuna izopačenost ne bude rezultat. Jedina sigurnost je da pazimo kroz molitvu na njegove spletke; jer on ide, u poslednjim danima, kao ričući lav gledajući koga da proždere. Isusovo prisustvo je zaštita protiv njegovih napredovanja. Sunce Pravednosti otkriva skrivenu tamu neprijatelja duša i on beži od božanskog prisustva.

Mnogi takozvani hrišćani našeg vremena teraju Isusa od sebe radi svetovnog dobitka. Oni možda ne koriste iste reči kao Gadareni, ali njihova dela jasno ukazuju, da, u svojim raznim zanimanjima, oni ne žele Njegovo prisustvo. Svet je uzdignut iznad Njegove milosti. Ljubav prema dobitku isteruje Hristovu ljubav. Njima nisu potrebni Njegove zapovesti, oni ignorišu Njegove ukore. Nepoštenjem i pohlepnim spletkama, oni bukvalno mole blagoslovenog Spasitelja da ih napusti.

Poglavlje XXVII

JAIROVA ĆERKA

Kada se Isus vratio preko mora sa svojim učenicima, veliko mnoštvo je čekalo da ga primi i dočekali su ga sa velikom radošću. Činjenica o Njegovom dolasku se naširoko razglasila i ljudi su se okupili u velikom broju da slušaju Njegovo učenje. Bilo je bogatih i siromašnih, uzvišenih i poniženih, fariseja, doktora i advokata, svi nestrpljivi da čuju Njegove reči i da budu svedoci Njegovih čuda. Kao i obično, bilo je mnogo bolesnih i na razne načine unesrećenih koji su preklinjali u svoje ime za Njegovu milost.

Na kraju, ošamućen i umoran od dela poučavanja i lečenja, Isus je napustio mnoštvo kako bi jeo u Levijevoj kući. Međutim, ljudi su se gurali na vratima, dovodeći bolesne, deformisane i ludake da ih on leči. Dok je sedeo za stolom, jedan od starešina sinagoge, po imenu Jair, došao je i pao pred Njegove noge, moleći Ga: „Kćerkica mi je na samrti. Molim te, dođi i položi ruke na nju da ozdravi i živi.“

Otac se nalazio u velikoj neprilici, jer mu je dete ostavljeno da umre od najučenijih lekara. Isus je odmah odgovorio na molbu pogođenog roditelja i otišao je sa njim kući. Učenici su bili iznenađeni ovim spremnim usaglašavanjem sa zahtevom o-holog poglavara. Iako je udaljenost bila kratka, njihovo napredovanje je bilo veoma sporo, jer su se ljudi gurali na svakom ćošku da vide velikog Učitelja koji je stvorio toliko uzbuđenja, moleći za Njegovu pažnju i pomoć. Uznemireni otac je ubrzavao svoje kretanje kroz gužvu, plašeći se da je prekasno. Međutim, Isus, žaleći ljude i sažaljevajući njihovu duhovnu tamu i fizičke bolesti, je zastajao tu i tamo da se pobrine za njihove potrebe.

Povremeno je bivao skoro oboren na zemlju velikom masom.

Bila je jedna sirota žena u tom mnoštvu koja je patila dvanaest dugih godina od bolesti koja joj je učinila život teretom. Potrošila je svu svoju snagu na lekare i lekove, nastojeći da izleči svoju tešku bolest. Međutim, sve je bilo uzalud, proglašena je neizlečivom i ostavljena da umre. Ali njene nade su oživele kada je čula za čudesna izlečenja od Isusa. Verovala je da ako bi došla u Njegovo prisustvo, On bi se sažalio na nju i izlečio je. Pateći od bola i slabosti, došla je do obale gde je On poučavao i nastojala je da se probije kroz mnoštvo koje ga je okruživalo. Međutim, njen prolaz je neprestano bio blokiran gomilom. Padala je u očaj da mu neće prići, kada je Isus žureći kroz mnoštvo došao njoj na dohvat.

Zlatna prilika je došla, bila je u prisustvu velikog Lekara! Ali usred zbrke, nije je mogao čuti niti ju je mogao videti duže od trenutka. Plašeći se da će izgubiti jedinu šansu izlečenja od svoje bolesti, probijala se napred, govoreći sebi, ako samo doirnem Njegovu haljinu biću izlečena. Ugrabila je priliku dok je prolazio i pružila se napred, jedva dodirujući rub Njegove haljine. Međutim, u tom trenutku je osetila da se izlečila od svoje bolesti. Odmah su zdravlje i snaga zamenili slabost i bol. Ona je skoncentrisala svu veru svog života u tom jednom dodiru koji ju je izlečio.

Ona je zatim sa zahvalnim srcem nastojala da se neupadljivo povuče iz mnoštva, ali je Isus iznenada stao i svi ljudi, prateći Njegov primer, su isto zastali. Okrenuo se i gledajući okolo prodornim okom, upitao je glasom koji su svi jasno čuli: „Ko me je dotakao?“ Ljudi su na ovo pitanje odgovorili sa izrazom iznenađenja. Guran sa svih strana i grubo pritiskam tamo i amo, to se zaista činilo posebnim pitanjem.

Petar, koji se oporavio od svog iznenađenja, uvek spreman da govori je rekao: „Učitelju. Vidiš da te narod pritiska, a ti pitaš:

‘Ko me je dotakao?’“ Isus je odgovorio: „Neko me je dotakao, jer sam osetio da je sila izašla iz mene.“ Blagoslovljeni Iskupitelj je mogao razlikovati dodir vere od običnog dodira bezobzirnog mnoštva. Dobro je znao sve okolnosti slučaja i neće propustiti takvu veru i poverenje bez komentara. Obratiće se poniznoj ženi rečima utehe koje će joj biti izvor radosti.

Gledajući prema ženi, Isus je i dalje insistirao da zna ko ga je dotakao. Videvši da je skrivanje uzaludno, prišla je drhteći i pala je pred Njegove noge. U prisustvu celog mnoštva, ispričala je Isusu jednostavnu priču o svojoj dugoj i mučnoj patnji i o momentalnom izlečenju koje je iskusila dodirnuvši rub Njegove haljine. Njena priča je prekinuta zahvalnim suzama dok je iskusila radost savršenog zdravlja, koje je bilo njoj strano dvanaest tegebnih godina. Umesto da se naljuti zbog njene drskosti, Isus je pohvalio njeno delo, govoreći: „Kćeri, tvoja vera te je izlečila. Idi s mirom, i budi zdrava od svoje mučne bolesti.“ Ovim rečima je poučio sve prisutne da nije vrlina u samom delu dodirivanja Njegove odeće donela izlečenje, već u jakoj veri koja je posegnula i polagala pravo na Njegovu božansku pomoć.

Prava vera hrišćanina je predstavljena u ovoj ženi. Nije bitno za ispoljavanje vere da se osećanja dovedu do visokog nivoa uzbuđenja; niti je neophodno, da bi nas čuo Gospod, da naše molbe budu glasne, ili praćene fizičkom vežbom. Istina je da Sotona često stvara u srcu molioca takvu borbu sa sumnjom i iskušenjem da jaki vapaji i suze nevoljno izlaze iz njega; i takođe je tačno da je osećaj krivice pokajnika ponekad toliko velik da ga pokajanje srazmerno njegovom grehu tera da iskusi agoniju koja nalazi oduška u plakanju i jaucima, što saosećajni Spasitelj sluša sa sažaljenjem. Međutim, Isus ne propušta da odgovori na tihi molitvu vere. Onaj koji jednostavno uzima Boga za reč i poseže da se poveže sa Spasiteljem, primiće blagoslov zauzvrat.

Vera je jednostavna u svom radu i moćna je u svojim

rezultatima. Mnogi hrišćani po imenu, koji imaju znanje o svetoj reči i veruju u njenu istinu, padaju na detinjem poverenju koje je neophodno za Isusovu veru. Oni ne posežu za tim posebnim dodirrom koji duši donosi silu izlečenja. Oni dopuštaju hladnoj sumnji da se prikrade i uništi njihovo poverenje. Onaj koji čeka na potpuno znanje pre nego što ispolji veru, nikada neće biti blagosloven od Boga. „Vera je, dakle, pouzdanje u ono što se očekuje, otkrivanje onog što se ne vidi.“

Bolesna žena je verovala da je Isus može izlečiti, i što je više njen um bio uvežbavan u tom pravcu, sve je više bila sigurna da čak i dodir Njegove haljine može da je oslobodi bolesti. Kao odgovor na njenu čvrstu veru, sila božanske moći joj je ispunila molitvu. Ovo je poruka ohrabrenja duši uprljanoj grehom. Na isti način na koji se Isus suočavao sa telesnim bolestima, na takav način će se ophoditi prema pokajanoj duši, koja ga zove. Dodir vere će doneti očekivani oprost koji ispunjava dušu zahvalnošću i radošću.

Isusovo odlaganje je bilo toliko jako zanimljivo u svojim rezultatima da čak i uznemireni otac nije osetio nestrpljenje već je posmatrao događaj sa dubokim zanimanjem. Kad je bolesna žena otpuštena utešena i radosna, to ga je ohrabrilo da još čvršće veruje da je Isus sposoban da mu ispuni molbu i izleči njegovu ćerku. Nada je još snažnije rasla u njegovom srcu i on je sada požurivao Spasitelja da ubrzaju do njegove kuće. Međutim, kako su nastavili svojim putem, do Jaira se probio glasnik kroz gužvu, donoseći vesti da mu je ćerka umrla i da je beskorisno da i dalje uznemirava Učitelja. Saosećajno Isusovo uho je uhvatilo reči koje su kao samrtno zvono ubile nade u očevom srcu. Spasiteljevo sažaljenje se pružilo prema roditelju koji je patio. Rekao mu je, svojim božanskim saosećanjem: „Ne boj se, samo veruj.“

Čuvši ove reči nade, Jair se još više pribio uz Isusa i požurili su ka poglavarevoj kući. Spasitelj nikome nije dozvolio da uđe

u sobu sa Njim gde je dete ležalo mrtvo, osim nekolicini Njegovih najvernijih učenika i samim roditeljima. Oplakivači su pravili veliku predstavu od žalosti, i On ih je ukorio, govoreći: „Zašto stvarate pometnju i plačete? Dete nije umrlo, nego spava.“ Žene, koje su prema običajima tog kraja, bile zaposlene da čine ovo površno pokazivanje tuge su se naljutile na ovu primedbu poniznog stranca i počele su da ispituju čijim autoritetom je ova osoba došla, da im naređuje da prestanu oplakivanje za mrtvacom i da tvrdi da devojčica još živi. Videle su kako dodir smrti menja živo dete u bez pulsa nesvesnu formu. Prezrivo su se smejale su se Isusovim rečima, dok su napuštale sobu na Njegovu zapovest. U društvu oca i majke, sa Petrom, Jakovom i Jovanom, Spasitelj je prišao krevetu i uzevši ruku deteta u svoju, izgovorio je nežno, jezikom poznatim njenom domu, reči: „Devojčice, tebi govorim, ustani!“

Odmah je drhtaj prošao kroz celo telo. Pulsevi života su opet kucali u plavim venama slepoočnica, blede usne su se otvorile u smešak, grudi su se nadimale nadolazećim dahom, čvrsto zatvoreni kapci su se široko otvorili kao iz sna i tamne oči su gledale u čudu. Devojčica je ustala, slaba od njene duge bolesti, ali slobodna od bolesti. Hodala je polako po sobi, dok su roditelji plakali od radosti. Isus im je rekao da joj daju hranu i opomenuo je celo domaćinstvo da ne govore šta je tu učinjeno. Međutim, bez obzira na Njegovu naredbu o tajnosti, vesti su se proširile nadaleko i naširoko da je podigao mrtvu u život. Veliki broj ljudi je bio prisutan kada je dete umrlo i kada su je ponovo gledali živu i zdravu, bilo je nemoguće sprečiti ih da prenose divno delo velikog Lekara.

Poglavlje XXVIII

PREOBRAŽENJE

Kako se približavalo vreme kada će Isus da pati i umre, bio je sve više nasamo sa svojim učenicima. Nakon što je poučavao ljude ceo dan, On bi odlazio sa svojim učenicima na povučeno mesto i molio bi se i razgovarao sa njima. Bio je umoran, ali nije imao vremena da se odmori, jer se Njegovo delo na zemlji približavalo kraju i imao je mnogo toga da uradi pre nego što je zadnji čas stigao. Objavio je svojim učenicima da će uspostaviti Njegovo kraljevstvo na zemlji toliko čvrsto da ga ni vrata hada ne mogu nadvladati. Isus je, u pogledu predstojećih iskušenja, okupio svoje učenike oko sebe i otvorio im je umove što se tiče Njegovog budućeg poniženja i sramne smrti od ruku Njegovih progonitelja. Impulsivni Petar nije ni na trenutak mogao podneti ovu misao i insistirao je da to ne može biti. Isus je svečano ukorio Petrovo neverovanje u sugestiji da se proročanstvo neće ispuniti žrtvom Sina Božijeg.

Isus je zatim nastavio da objašnjava svojim učenicima da i oni isto moraju patiti u Njegovo ime, noseći krst dok ga slede, i podneti odgovarajuće poniženje, ukor i sramotu sa onom njihovog Učitelja, ili neće nikada moći da dele Njegovu slavu. Njegove patnje moraju biti praćene njihovim i Njegovo raspeće mora ih naučiti da i oni trebaju biti razapeti svetu, odričući se svake nade za svetovnom raskoši i zadovoljstvima. Pre ove objave, Isus je često govorio svojim učenicima o svom budućem poniženju i odlučno je obeshrabrio sve njihove nade o Njegovom zemaljskom uzvišenju; ali oni su toliko bili naviknuti da gledaju na Mesiju kao na onog koji će vladati kao moćni kralj, da je bilo nemoguće za njih da se sasvim odreknu svojih slavni

očekivanja.

Međutim, sada su Isusove reči bile očite. On je morao živeti kao ponizni beskućnik lutalica i umreti smrću zlotvora. Tuga je pritiskala njihova srca, jer su voleli svog Učitelja; ali je sumnja takođe mučila njihove umove, je se činilo neshvatljivim da Sin Božiji treba biti podvrgnut takvom okrutnom poniženju. Nisu mogli razumeti zašto On dobrovoljno ide u Jerusolim u susret tretmanu koji je kazao da će tamo primiti. Bili su duboko ožalošćeni što se prepustio tako sramnoj sudbini i ostavio ih u većoj tami od one u kojoj su ranije tamarali pre nego što im se On otkrio. Padalo im je na pamet da bi mogli da ga na silu odvedu na bezbedno mesto, ali se nisu usudili da to pokušaju jer je On stalno odbacivao takve planove kao Sotonine predloge. Usred svoje tuge nisu se mogli uzdržati da se povremeno teše mišlju da će neke nepredviđene okolnosti sprečiti strašnu sudbinu koja je čekala njihovog Gospoda. Tako su bili tužni i puni sumnje, nade i straha, šest dugih, sumornih dana.

Isus je bio upoznat sa tugom i neprilikama svojih učenika, i On je isplanirao da im da dodatni dokaz svog Mesijanstva, kako ih njihova vera ne bi potpuno izdala u ozbiljnom iskušenju kojem će uskoro biti podvrgnuti. Kako je sunce zalazilo pozvao je tri svoja najposvećenija učenika i izveo ih je iz bučnog grada, preko polja i preko strme planinske strane. Isus je bio umoran od rada i putovanja. Poučavao je ljude i lečio bolesne tokom celog dana; ali je tražio ovu visoku uzvišicu jer je tu mogao naći povučenost od mnoštva koje ga je stalno tražilo, kao i vreme za odmor i molitvu. Bio je veoma umoran i dosta slab zbog penjanja uz strmu uzvišicu.

Učenici su isto bili umorni, i, iako su bili naviknuti na ovu praksu povlačenja u samoću zbog molitve, nisu mogli a da se ne pitaju da li Isus treba da pokuša da se popne uz ovu grubu planinu, posle takvog dana iscrpljenosti. Međutim, nisu dovodili u

pitanje Njegovu nameru i strpljivo su ga pratili. Kako su se peli uz planinu, zalazeće sunce je ostavljalo dolinu u senci, dok se svetlo još zadržavalo na planinskim vrhovima i zlatilo svojom nestajućom slavom grubu stazu kojom su hodali. Ali čim se zlatno svetlo ugasilo na brdu kao i u dolini, sunce je nestalo iza zapadnog horizonta, i usamljeni putnici su uvijeni u tamu noći. Sumornost njihovog okruženja delovala je u skladu sa njihovim žalosnim životima, oko kojih se oblaci navlače i zgušnjavaju.

Našavši mesto koje je tražio, Isus se upustio u usrdnu molitvu svom Ocu. Sat za satom, sa suzama i neprestanim preklinjanjem, molio se za snagu da podnese svoje patnje i za milost da se izlije na Njegove učenike kako bi mogli podneti strašna iskušenja koja su ih čekala u budućnosti. Rosa se skupila na Njegovom pognutom telu, ali se nije obazirao na nju; senke noći su se zgusnule oko Njega, ali nije obraćao pažnju na njihovu sumornost. Tako su sati polako prolazili. Isprva su učenici ujedinili svoje molitve sa Njegovim u iskrenom posvećenju; ali kako su se sati polako odužili, bili su nadvladani umorom i manjkom sna i premda su se trudili da održe svoje zanimanje za dešavanje, zaspali su. Isus im je govorio za svoje buduće patnje, poveo ih je sa sobom da gledaju i mole se sa Njim dok se On zauzima kod svog Oca; čak i tada se molio da Njegovi učenici imaju snage da izdrže dolazeću probu Njegovog poniženja i smrti. Posebno se molio da oni budu svedoci takve manifestacije Njegove pobožnosti koja bi zauvek uklonila iz njihovih umova svo neverstvo i zaostale sumnje – manifestaciju koji bi ih utešila u času Njegove najveće agonije znanjem da je On sigurno Sin Božiji, i da je Njegova sramna smrt deo božanskog plana iskupljenja.

Bog sluša molitvu svog Sina i anđeli se pripremaju da mu posluže. Ali Bog odabira Mojsija i Iliju da posete Hrista i razgovaraju sa Njim o Njegovim budućim patnjama u Jerusalimu. Dok se Isus saginjao u poniznosti na vlažnoj i kamenitoj zemlji,

iznenada se nebesa otvaraju, zlatne kapije Božijeg Grada se širom otvaraju i sveto bleštavilo se spušta na planinu, okružujući klečeću Hristovu figuru. On se podiže iz klečećeg položaja i stoji u bogolikom veličanstvu; duhovna agonija nestaje sa Njegovog lica, koje sada blista spokojnim svetlom, a Njegova odeća više nije gruba i uprljana, već je bela i sija kao sunce u podne.

Usnuli učenici su probuđeni poplavom slave koja osvetljava celu planinu. Gledaju sa strahom i čuđenjem na sjajnu odeću i bleštavo lice svog Učitelja. Isprva su njihove oči zaslepljene nezemaljskim sjajem prizora, ali kako su postali sposobni da izdrže čudesnu svetlost, videli su da Isus nije sam. Dve veličanstvene osobe su učestvovala u razgovoru sa Njim. Oni su Mojsije, koji je pričao sa Bogom lica u lice usred grmljavine i gromova Sinaja, i Ilija, taj prorok Božiji koji nije video smrt, već je odveden na Nebo u vatrenoj kočiji. Ova dvojica, koje je Bog video pogodnim da im se smiluje iznad svih drugih koji su ikada živeli na zemlji, poslata su od Oca da donesu slavu Neba Njegovom Sinu i da ga uteše, razgovarajući sa Njim u vezi sa ispunjenjem Njegove misije i posebno o Njegovim patnjama koje će istrpeti u Jerusalimu.

Otac je odabrao Mojsija i Iliju da budu Njegovi glasnici Hristu, da ga proslave svetlom Neba i da razgovaraju sa Njim u vezi Njegove buduće patnje, jer su živeli na zemlji kao ljudi; iskusili su ljudsku tugu i patnju i mogli su saosećati sa Isusovim iskušenjima, u Njegovom zemaljskom životu. Ilija je, na svom položaju proroka u Izraelu, predstavljao Hrista, i njegov posao je, u određenoj meri, bio sličan Spasiteljvom. A Mojsije, kao vođa Izraela, stajao je umesto Hrista, prisno razgovarajući sa Njim i prateći Njegova uputstva. Stoga su ova dvojica, od sve nebeske vojske koja je okupljena oko Božijeg prestola, bili najpogodniji da pomognu Sinu Božijem.

Kada je Mojsije, razjaren zbog neverstva dece Izraelove,

udario stenu u gnevu i dao im vodu koju su tražili, uzeo je slavu za sebe, jer je njegov um bio toliko pritisnut nezahvalnošću i tvrdoglavošću Izraela da je propustio da oda čast Bogu i da veliča Njegovo ime, u vršenju dela koje mu je On zapovedio da čini. Zamisao Svemoćnog je bila da često dovodi Izraelove sinove u teške situacije i da ih onda, u njihovoj najvećoj potrebi, izbavi svojom silom, kako bi mogli prepoznati Njegov posebni obzir prema njima i slavili Njegovo ime. Ali Mojsije je, u prepuštanju prirodnim nagonima svog srca, prisvojio sebi čast koja pripada Bogu, pavši pod Sotoninu silu, pa mu je bilo zabranjeno da uđe u obećanu zemlju. Da je Mojsije ostao nepokolebljiv, Gospod bi ga doveo u obećanu zemlju i onda bi ga preneo na Nebo da ne vidi smrt.

Kao što je bilo, Mojsije je umro, ali je Sin Božiji došao sa Neba i vaskrsao ga pre nego što je njegovo telo videlo raspadanje. Iako se Sotona raspravljao sa Mihaelom za Mojsijevo telo i prisvajao ga kao svoj legitiman plen, nije mogao nadvladati Sina Božijeg, i Mojsije je, sa vaskrsim i proslavljenim telom, odnet u Nebeske dvorove, te je sada je bio jedan od dvojice počastvovanih, zadužen od Oca da bdi nad Njegovim Sinom.

Dozvolivši sebi da toliko budu nadvladani snom, učenici su propustili razgovor između Nebeskih glasnika Iskupitelja u slavi. Međutim, kako su se iznenada probudili iz dubokog sna i ugledali uzvišenu viziju pre sobom, ispunili su se oduševljenjem i strahopoštovanjem. Dok su gledali na bleštavo telo svog voljenog Učitelja, bili su prinuđeni da zaštite oči svojim rukama, jer nisu mogli drugačije da podnesu neizrecivu slavu koja je zaodela Njegovo telo i koja je emitovala zrake svetlosti kao što su sunčevi. Kratko vreme su učenici posmatrali svog Gospoda u slavi i uzvišenog pred njihovim očima, poštovanog od bleštavih bića koje su prepoznali kao Božije omiljene.

Verovali su da je Ilija sada došao, prema proročanstvu, i da

će Hristovo kraljevstvo biti uspostavljeno na zemlji. Čak i u prvom uzbuđenju svog oduševljenja, Petar planira da smesti Hrista i drevne dostojnike. Čim je dobio kontrolu nad glasom obratio se Isusu ovim rečima: „Učitelju, dobro nam je ovde. Zato podignimo tri šatora, jedan za tebe, jedan za Mojsija i jedan za Iliju.“ U radosti trenutka, Petar je laskao sebi da su dva glasnika sa Neba poslata da sačuvaju Isusu život od sudbine koja mu je pretila u Jerusalimu. Bio je presrećan sa mišlju da će ovi veličanstveni čuvari, obučeni u svetlo i silu, zaštititi Sina Božijeg i uspostaviti Njegov kraljevski autoritet na zemlji. Nakratko je zaboravio česta objašnjenja data od Isusa lično o planu spasenja, koja su se jedino mogla ispuniti kroz Njegovu sopstvenu patnju i smrt.

Dok su učenici bili preplavljeni zanosom oduševljenja, „zaseni ih sjajan oblak, i iz oblaka se začu glas koji reče: ‘Ovo je moj voljeni Sin, koji je po mojoj volji! Njega slušajte!’“ Kada su učenici pogledali zastrašujući oblak slave, sjajni od onog koji je išao pred Izraelovim plemenima u pustinji, i kada su čuli Božiji glas kako grmi iz oblaka, tonovima veličanstva koji su učinili da se gora zatrese kao da je prodrmana iz svog temelja, nisu mogli podneti sjaj koji je pritisnuo njihova čula, i pali su oboreni na zemlju.

Ostali su tako licima prema zemlji, ne usuđujući se da pogledaju, dok Isus nije prišao i podigao ih sa tla, rasterujući njihove strahove svojim dobro poznatim, ohrabrujućim glasom, govoreći: „Ustanite i ne bojte se.“ Usudivši se da podignu svoj pogled, videli su da je nebeska slava prošla, svetleći oblici Mojsija i Ilije su nestali, a Sin Božiji nije više zaodeven božanskim sjajem toliko blistavim da ga ljudske oči ne mogu podneti – na gori su sami sa Isusom.

Cela noć je prošla na planini, i kako se sunce podiglo i rasteralo senke svojim veselim zracima, Isus i Njegovi učenici su se

spustili niz planinu. Rado bi se zadržali na tom svetom mestu koje je bilo dotaknuto Nebeskom slavom i gde se Sin Božiji preobrazio pred očima svojih učenika; ali bilo je posla da se obavi za ljude koji su već tražili Isusa nadaleko i naširoko.

U podnožju planine veliko mnoštvo se okupilo, vođeno tamo učenicima koji su izostali i koji su znali za omiljeno Isusovo pribežište za odmor i molitvu. Kako su se bližili mnoštvu koje je čekalo, Isus je naložio svojim učenicima da drže u tajnosti šta su videli, govoreći: „Nikom ne pričajte o ovom što ste videli dok Sin čovečiji ne ustane iz mrtvih.“ Isus je znao da ni narod ni učenici koji su ih doveli na ovo mesto, nisu spremni da cene ili razumeju divni događaj preobraženja na gori. Nakon Njegovog vaskrsenja, svedočanstvo onih koji su to videli će biti dato da potkrepi činjenicu da je On zaista bio Sin Božiji.

Sada su tri izabrana učenika imala dokaz zbog kog nisu mogli sumnjati da je Isus obećani Mesija. Glas iz bleštave slave je objavio Njegovo božanstvo. Sada su osnaženi da podnesu poniženje i raspeće svog Gospoda. Strpljivi Učitelj, ponizan i skroman, koji je, za skoro tri godine, lutao napred nazad, od grada do grada, Čovek bolesti, beskućnik, bez mesta da se odmori, bez kreveta na kojem bi mogao ispružiti noću svoje umorno telo, bio je priznat glasom Božjim kao Njegov Sin, a Mojsije i Ilija, proslavljeni u Nebeskim dvorovima, odali su mu poštovanje. Omiljeni učenici nisu više mogli sumnjati. Videli su svojim očima i čuli svojim ušima stvari koje su izvan poimanja čoveka.

Isus se sada vratio svom delu služenja ljudima. Kada je gomila videla Spasitelja, otrčali su mu u susret, pozdravljajući ga sa puno poštovanja. Međutim, On je primetio da su u velikoj neprilici. To je bilo zbog okolnosti koje su se upravo odigrale: jedan čovek je doveo svog sina učenicima da ga oslobode nemog duha koji ga je previše mučio. Ali učenici nisu bili u stanju da ga izbave, i stoga su književnici ugrabili ovu priliku da se

raspravljaju sa njima o njihovoj sili da čine čuda. Ti ljudi su sada pobedonosno izjavljivali da je ovde otkriven demon kojeg ni učenici niti njihov Učitelj ne mogu pokoriti.

Kad se Isus približio dešavanju, pitao je šta je uzrok neprilike. Unesrećeni otac je odgovorio: „Učitelju, doveo sam ti svog sina jer je opsednut duhom zbog koga ne može da govori. Gde god ga uhvati, tresne ga o zemlju, a on zapeni, škripsi zubima i gubi snagu. Rekao sam tvojim učenicima da ga isteraju, ali nisu mogli.“ Isus je pažljivo slušao objašnjenje i onda ovim rečima dočeka neuspeh svojih učenika, sumnje naroda i hvalisanje književnika: „O bezverni naraštaju! Dokle moram biti s vama? Dokle vas moram podnositi? Dovedite ga k meni.“

Otac je poslušao Isusovu naredbu. Ali čim je njegov sin doveden u božansko prisustvo, zli duh ga je nasilno napao i on je pao na zemlju u agoniji, valjao se i penio. Isus je dozvolio Sotoni da tako ispolji svoju moć nad svojom žrtvom, kako bi ljudi bolje razumeli prirodu čuda koje će da izvede i da budu dublje impresionirani osećajem Njegove božanske sile. Isus je nastavio da ispituje oca koliko dugo je tako njegov sin bio pod uticajem demona. Otac je odgovorio:

„Od malena. I često ga baca i u vatru i u vodu da ga ubije. Nego, ako možeš nešto da učiniš, smiluj nam se i pomози nam.“ Neuspeh učenika da reše njegov žalosni slučaj je nažalost obeshrabrio oca, i patnja njegovog sina je sada mučila njegovu dušu sa agonijom. Isusovo pitanje je dovelo do njegovog uma duge godine patnje koje je pretrpeo njegov sin i njegovo srce je potonulo u njemu. Plašio se da je ono što su književnici tvrdili tačno i da sam Isus ne može nadvladati tako moćnog demona. Isus je primetio njegovo potišteno stanje i gledao je da ga inspiriše verom. Obratio mu se ovako: „Kažeš: ‘Ako možeš’! Pa sve je moguće onome ko veruje.“ Nada se odmah probudila u očevom srcu i on je povikao: „Gospode, verujem! Pomози mom

neverstvu!“

Uznemireni otac je shvatio svoju momentalnu potrebu za pomoći, i da mu niko ne može pružiti tu pomoć osim milostivog Spasitelja, i samo se na Njega oslonio. Njegova vera nije bila uzaludna, jer je Isus pred celim mnoštvom, koje se okupilo da posmatra događaj „prekorio nečistog duha: ‘Duše koji ga činiš nemim i gluvim, zapovedam ti, izađi iz njega i više ne ulazi u njega!’“ I demon ga je odmah napustio, a dečak je ležao kao mrtav. Delovanje zlog duha na njega je bilo toliko nasilno da je nadvladalo svu njegovu prirodnu snagu; i kad ga je napustio bio je bespomoćan i u nesvesti. Ljudi, koji su gledali sa strahopoštovanjem iznenadnu promenu koja je obuzela dete, sada su šaputali među sobom: „Mrtav je!“ Ali Isus je istupio i sa nežnim saosećanjem ga je „uzeo za ruku i podigao, i on je ustao.“

Velika je bila očeva radost zbog svog sina, i velika je bila radost sina u njegovoj slobodi od okrutnog demona koji ga je toliko dugo mučio. Obojica otac i sin su hvalili i veličali ime svog Izbavitelja, dok su ljudi gledali sa neukroćenim divljenjem, a književnici, obeshrabreni i pobeđeni, su otišli namrgođeni.

Isus je dodelio svojim učenicima silu da čine čuda izlečenja; ali ih je njihov neuspeh u ovom slučaju, pred toliko mnogo svedoka, duboko ponizio. Kada su bili sami sa Isusom pitali su ga zašto nisu mogli da isteraju demona. Isus je odgovorio da je to zbog njihovog neverstva, i zbog nemarnosti sa kojom su se odnosili prema svetom delu koje im je bilo predato. Nisu se osposobili za svoju svetu službu postom i molitvom. Bilo im je nemoguće da savladaju Sotonu osim ako ne prime silu od Boga; treba da odu Njemu u poniznosti i samoodricanju i da mole za snagu da pobeđe neprijatelja duša. Ništa osim potpune zavisnosti od Boga i savršenog posvećenja delu ne bi osiguralo njihov uspeh. Isus je ohrabrio svoje razočarane učenike ovim rečima: „Kad biste imali veru kao zrno gorušice, rekli biste ovaj gori:

‘Premesti se odavde onamo’, i ona bi se premestila. I ništa vam ne bi bilo nemoguće.“

U kratkom vremenskom periodu omiljeni učenici su posmatrali krajnosti slave i tuge. Isus, spustivši se sa gore gde se bio preobrazio Božijom slavom, gde je razgovarao sa Nebeskim glanicima i gde je Očevim glasom koji je izlazio iz bleštave slave proglašen Sinom Božijim, susreće odvratan prizor, poludelo dete izopačenog lica koje škrguće zubima u trzajima agonije koje nijedan smrtnik ne može izlečiti. I ovaj moćni Iskupitelj, koji je pre samo nekoliko kratkih sati stajao proslavljen pred svojim začuđenim učenicima, sagnuo se da podigne ovu Sotninu žrtvu sa zemlje gde se valjao i vratio ga je njegovom ocu, zauvek oslobođenog od demonske vlasti.

Pre svog preobraženja, Isus je rekao svojim učenicima da su tu neki sa Njim koji neće videti smrt dok ne vide kraljevstvo Božije kako dolazi sa silom. U preobražaju na gori, ovo obećanje je ispunjeno, jer su tamo videli Hristovo kraljevstvo u malom. Isus je bio zaodeven Nebeskom slavom i proglašen je Očevim glasom Sinom Božijim. Mojsije je bio prisutan, predstavljajući one koji će biti podignuti iz mrtvih o drugom Hristovom dolasku; i Ilija koji je prenesen na Nebo ne videvši smrt, i koji predstavlja one koji će živeti na zemlji u vreme Hristovog drugog pojavljivanja, a koji će biti promenjeni iz smrtnog u besmrtno i preneseni na Nebo da ne vide smrt.

Poglavlje XXIX

PRAZNIK SENICA

Tri puta godišnje se zahtevalo od svih Jevreja da se okupe za verske svrhe u Jerusalimu. Isus nije bio prisutan na nekoliko ovih okupljanja zbog neprijateljstva Jevreja. Kada je izjavio u sinagogi da je On hleb života, mnogi od onih koji su ga sledili su se odvojili i ujedinili sa farisejima da motre na Njega i prate Njegovo kretanje u nadi da će pronaći razlog da ga osude na smrt.

Josifovi sinovi, koji su smatrani Isusovom braćom, bili su veoma pogođeni ovim napuštanjem toliko mnogo Njegovih učenika, i kako se približavalo vreme Praznika senica, požurivali su Isusa da iziđe u Jerusalim, i da, ako je On zaista Mesija, iznese svoje tvrdnje pred poglavare i da nametne svoja prava.

Isus im je odgovorio sa svečanim dostojanstvom: „Moje vreme još nije došlo, a za vas je vreme uvek pogodno. Svet nema razloga da mrzi vas, ali mrzi mene, jer ja svedočim o njemu da su njegova dela zla. Vi pođite na praznik, a ja još ne idem na ovaj praznik, jer moje vreme još nije došlo.“ Svet je voleo one koji su kao on sam; ali razlika između Hrista i sveta je bila najizraženija; ne može biti sklada među njima. Njegova učenja i Njegovo ukoravanje greha, pokrenuli su mržnju sveta prema Njemu. Spasitelj je znao šta ga je čekalo u Jerusalimu, znao je da će zloba Jevreja uskoro da dovede do Njegove smrti, i nije bilo na Njemu da ubrzava taj događaj preranim izlaganjem njihovoj beskrupuloznoj mržnji. Strpljivo je čekao svoje određeno vreme.

Na proslavi praznika Senica pričalo se o Isusovom odsustvu. Fariseji i vladari su nestrpljivo čekali da dođe, nadajući se

da će imati priliku da ga osude na račun nečega što bi On mogao reći ili uraditi. Nestrpljivo su pitali: „Gde je taj?“ ali niko nije znao. Ubrzo je izbila rasprava među ljudima vezano za Isusa, mnogi su ga plemenito branili kao nekog poslanog od Boga, dok su ga drugi ogorčeno optuživali da je varalica naroda.

U međuvremenu, Isus je tiho došao u Jerusalim. Odabrao je put kojim se ne putuje često, kako bi izbegao putnike na putu do grada iz svih krajeva sveta. Usred praznika, kada je rasprava vezana za Njega bila na svom vrhuncu, Isus je mirno ušetao u dvorište hrama i stao pred mnoštvo kao neko ko poseduje neupitni autoritet. Iznenadno i neočekivano pojavljivanje Onoga za koga su verovali da se neće pojaviti među njima u prisustvu svih prvosveštenika i poglavara, toliko je začudilo ljude da je iznenadni muk usledio nakon uzbudljive rasprave u kojoj su učestvovali. Bili su začuđeni Njegovim dostojanstvenim i hrabrim držanjem među mnogim moćnim ljudima koji su žudeli da Mu oduzmu život.

Stojeći tako, sa prikovanim pogledima svih ljudi na Njega, obratio im se onako kako to nijedan čovek nije ikada učinio. Njegov znanje je bilo veće od znanja učenih sveštenika i starešina i On je uzeo na sebe autoritet koji se oni nikada ne bi usudili da uzmu. Ovi isti ljudi koji su u poslednje vreme bili u jarosti mržnje i bili spremni da budu nasilni prema Hristu čim se prva prilika ukaže, sada su slušali očarani Njegovim rečima i osetili su se nemoćnima da mu naude. On je bio privlačnost tog časa, sva druga interesovanja su privremeno zaboravljena. Srca ljudi su se ispunita strahopoštovanjem dok su slušali Njegove božanske reči.

Njegov govor je pokazao da je bio dobro upoznat sa zakonom i sa svim onim što je zakon nosio i jasno je tumačio Pisma. Pitanje je išlo od jednog do drugog: „Kako ovaj poznaje knjige kad nije pohađao škole?“ Neki, manje poznati sa Njegovim

ranijim životom, pitali su se među sobom u kojoj školi je bio poučen? Napokon, poglavari su povratili svoje prisustvo uma dovoljno da zahtevaju da kaže sa kojim autoritetom stoji tako hrabro učeći ljude. Nastojali su da skrenu pažnju mnoštva sa Isusa na pitanje Njegovog prava da poučava i na njihovu sopstvenu važnost i autoritet. Međutim, Isusov glas je odgovorio na njihova pitanja sa strašnom silom:

„Moje učenje nije moje, već od Onog koji me šalje. Ako neko želi da vrši njegovu volju, on će znati da li je to učenje od Boga ili ja govorim sam od sebe. Ko govori sam od sebe, traži svoju slavu, a ko traži slavu onoga koji ga je poslao, taj je istinit i u njemu nema nepravедnosti.“ Isus ovde izjavljuje da je Njegov Nebeski Otac izvor sve snage i temelj sve mudrosti. Ni prirodni talenat ni stečeno znanje ne mogu zameniti znanje Božije volje. Voljnost da se poslušaju Gospodnji zahtevi otvara um i srce iskrenom ispitivanju i temeljnom traganju za učenjem istine. On izjavljuje da, sa tako otvorenim umom, ljudi mogu praviti razliku između onoga koji priča za Božiji cilj i onoga koji priča za sopstvenu slavu radi sebičnih razloga. U ovoj drugoj klasi su bili oholi sveštenici i fariseji.

Isus je govorio na temu zakona. Bio je u prisustvu samih ljudi koji su bili veliki pobornici njegove preciznosti, a ipak nisu uspeli da primene njegove principe u svojim životima. Ovi ljudi su progonili Isusa, koji je poučavao toliko jasno svetost Božijih uredbi i oslobodio ih od besmislenih zabrana koje su im bile pripojene. Otkako je Isus izlečio oduzetog čoveka na subotnji dan, fariseji su imali odlučnu nameru da osiguraju Njegovu smrt i željno su čekali priliku da ostvare svoj plan. Isus ih je upitao, prozrevši njihove namere:

„Zar vam Mojsije nije dao Zakon? A niko od vas nije poslušan Zakonu. Zašto želite da me ubijete?“ Ova otvorena optužba je pogodila pravo u metu nečistu savest fariseja i poglavara,

ali je to samo povećalo njihov bes. To što je ovaj ponizni čovek stao pred narod i razotkrio skriveno bezakonje njihovih života, izgledalo je kao prevelika drskost da bi se verovalo. Međutim, poglavari su želeli da sakriju svoje zle namere od naroda i izbegli su Isusove reči, uzvikujući: „Demon je u tebi. Ko želi da te ubije?“ Ovim rečima oni su nagoveštavali da su sva divna Isusova dela podstaknuta zlim duhom. Takođe su želeli da odvrate umove naroda od Isusovih reči koje su otkrивale njihovu nameru da mu oduzmu život.

Ali „na to im je Isus rekao: ‘Učinio sam jedno delo, i svi se čudite. Zato razmislite o ovome: Mojsije vam je dao obrezanje - ali ono u stvari nije od Mojsija, nego od praočeva - a vi u subotu obrezujete čoveka.’“ Isus se pozvao na svoje delo izlečenja čoveka u Subotu i pokazao je da je bilo u skladu sa subotnjim zakonom. Takođe je skrenuo pažnju na običaj među Jevrejima da obrezuju Subotom. Ako je bilo zakonito obrezati čoveka Subotom, izvesno je moralo biti ispravno izbaviti unesrećenog – „isceliti čoveka u subotu.“ Molio ih da „ne sude po spoljašnjosti, nego da sude pravednim sudom.“ Hrabrost kojom je Isus odbranio sebe i protumačio duh zakona, utišala je poglavare i navela mnoge od onih koji su ga slušali da kažu: „Zar nije to onaj koga žele da ubiju? A evo, javno govori i ništa mu ne kažu. Da nisu i poglavari zaista spoznali da je on Hrist?“ Mnogi od onih koji su živeli u Jerusalimu i nisu bili u neznanju o planovima Sanhedrinskog saveta protiv Isusa, bili su očarani učenjem koje je On poučavao i Njegovim čistim i dostojanstvenim držanjem i bili su skloni da ga prihvate kao Sina Božijeg.

Nisu bili ispunjeni gorkom predrasudom i mržnjom sveštenika i poglavara; ali Sotona je bio spreman da sugerise sumnje i pitanja u njihovim umovima vezano za božanstvo ovog čoveka skromnog porekla. Mnogi su primili utisak da Mesija neće imati nikakvu prirodni odnos sa čovečanstvom, i nije im bilo prijatno

da misle o njemu, za koga su se nadali da će biti silni Kralj Izraela, kao o nekom ko je ponikao iz siromaštva i nepoznatosti. Zato su govorili među sobom: „Ali za njega znamo odakle je, a kad Hrist dođe, niko neće znati odakle je.“ Umovi ovih ljudi su bili zatvoreni za proročanstva, koja su ukazivala kako i kada će Hrist doći.

Dok su se njihovi umovi vagali između sumnje i vere, Isus je uhvatio njihove misli i odgovorio im je ovako: „Vi me poznajete i znate odakle sam. Ja nisam došao sam od sebe, nego zaista postoji onaj koji me je poslao, a vi ga ne poznajete. Ja ga poznajem, jer sam od njega i on me je poslao.“ Tvrđili su da imaju znanje kakvo bi Hristovo poreklo trebalo da bude, dok su u stvarnosti bili u potpunom neznanju o tome i bili su okovani duhovnim slepilom. Da su živeli u skladu sa Očevom voljom, poznavali bi Njegovog Sina kada im se pokazao.

Isusove reči su ubedile mnoge od onih koji su slušali; ali se tom samom činjenicom uvećao gnev poglavara i oni su pokušali da ga uhvate. „Ali niko nije digao ruku na njega, jer još nije bio došao njegov čas. Mnogi iz naroda poverovali su u njega. Govorili su: ‘Kad Hristos dođe, zar će činiti više čuda nego što ih ovaj čini?’“

Isus je stajao pred svojim neprijateljima smirenog i dostojanstvenog izraza lica, objavljujući svoju misiju svetu i otkrivajući skrivene grehe i smrtonosne planove fariseja poglavara. Iako bi ove uzvišene osobe rado zapečatile Njegova usta, iako su imali želju da ga unište tu gde je stajao, bili su sprečeni nevidljivim uticajem, koji je ograničio njihov bes i rekao im: „Dovde ćeš dolaziti, ali dalje nećeš ići.“

Isusove reči su našle mesto u mnogim srcima i kao seme posejano u dobroj zemlji, nakon toga su doneli obilan plod. U hode raspoređene u gomili sada su izveštavale prvosveštenike i starešine da Isus dobija veliki uticaj među ljudima i da mnogi

već priznaju svoju veru u Njega. Sveštenici su zato tajno napravili svoje planove da uhvate Isusa; ali su smislili da ga uhvate kada bude sam, jer se nisu usudili da rizikuju kakav bi uticaj imalo na ljude Njegovo hvatanje dok je u njihovom prisustvu. Isus, predskazujući njihove zle namere, izjavljuje svečanim rečima:

„Još sam malo vremena s vama, a onda ću otići k onome koji me je poslao. Tražićete me, ali me nećete naći, i tamo gde sam ja, vi ne možete doći.“ Uskoro će Spasitelj sveta naći utočište od progona svojih neprijatelja, gde će njihovi prezir i mržnja biti nemoćni da mu naude. Uzneće se k svome Ocu, da bude opet Obožavani od anđela, a tamo Njegove ubice nikada ne mogu doći.

Praznik senica je slavljen da podseti na vreme kada su Jevreji živeli u šatorima tokom svog boravka u pustinji. Dok je ovaj veliki praznik trajao, od ljudi se zahtevalo da napuste svoje kuće i žive u kolibama napravljenim od zelenih grana bora ili mirte. Ove lisnate strukture su ponekad podizane na krovovima kuća i na ulicama, ali češće izvan gradskih zidova, u dolinama i duž obronaka. Razbacane u svim pravcima, ove zelene kolibe su predstavljale veoma živopisnu pojavu.

Praznik je trajao nedelju dana, i tokom svog tog vremena hram je bio praznična scena velikog radovanja. Bila je raskoš žrtvenih svečanosti, a zvuk muzike, pomešan sa hosanama, činio je mesto trijumfalnim. U prvi osvit dana, sveštenici su se oglasili dugim, prodornim zvukom svojih srebrnih truba i trubama koje su im odgovorile, a razdragani uzvici ljudi iz svojih koliba koji su odzvanjali preko brda i dolina, pozdravljali su praznični dan. Zatim je sveštenik zahvatio iz tekućih voda Kedrona krčag vode, i, podižući ga visoko, dok su se trube oglašavale, popeo se širokim stepenicama hrama, prateći muziku sporim i odmerenim hodom, u međuvremenu pevajući: „Noge naše stoje na vratima

tvojim, Jerusalime.“

Nosio je krčag do oltara koji je zauzimaao centralno mesto u hramskom dvorištu. Tu su bila dva srebrna umivaonika, gde je ispred svakog stajao sveštenik. Krčag vode je bio sipan u jedan umivaonik i krčag vina u drugi, a sadržaj oba je plovio u cevovod koji se izlivaao u Kedron i bio je nošen do Mrtvog mora. Ovaj prikaz posvećene vode je predstavljao izvor koji je potekao iz stene da osveži Jevreje u pustinji. Zatim su se čuli trijumfalni tonovi:

„Gospod je zaklon moj i sila moja;“ „s radošću ćete zahvatati vodu na izvorima spasenja.“ Sav veliki zbor se pridružio pobedničkom pevanju sa muzičkim instrumentima i trubama sa dubokim tonovima, dok su stručni horski pevači izvodili veličanstveni harmonični koncert hvale.

Slavlje je nastavljeno sa besprimernim raskošem. Noću su hram i njegovo dvorište toliko sijali veštačkim svetlom da je ceo grad bio osvetljen. Muzika, mahanje palminim granama, radosne hosane, veliki skup ljudi, nad kojima je svetlost isijavala iz okačenih lampi, zasenjajući niz sveštenika i veličanstvenost svečanosti, sve to je zajedno činilo scenu koja je duboko impresionirala sve posmatrače.

Praznik se bližio kraju. Jutro zadnjeg, krunskog dana je zateklo ljude iscrpljene od dugog perioda slavlja. Iznenada Isus je podigao svoj glas u tonovima koji su odzvanjali kroz dvorište hrama:

„Ako je neko žedan, neka dođe k meni i pije! Ko bude verovao u mene, kao što je rečeno u Pismu, iz njegovog tela poteći će reke žive vode.“ Stanje naroda je činilo ovaj poziv veoma ubedljivim. Učestvovali su u stalnom dešavanju pompe i slavlja, oči su im bile zaslepljene svetlošću i bojama, a njihove uši su bile pune bogate muzike; ali nije bilo ničega da ispuni potrebe duha, ništa da zadovolji žeđ duše onim što ne umire. Isus ih je

pozvao da dođu i piju sa izvora života, koji bi trebao biti u njima izvor vode koji teče na večni život.

Sveštenik je tog jutra obavio upečatljivu svečanost koja je predstavljala udaranje u stenu u pustinji i izviranje vode nakon toga. Ta stena je bila slika Hrista. Njegove reči su bile voda života. Dok je Isus govorio tako ljudima, njihova srca su zadrhtala čudnim strahopoštovanjem i mnogi su bili spremni da uzviknu, sa Samarićankom: „Daj mi te vode, da ne žednim.“

Reči Božanskog Učitelja su predstavile Njegovo jevanđelje u najimpresivnijoj slici. Više od 1800 godina je prošlo od kad su Isusove usne izgovorile ove reči koje su slušale hiljade žednih duša; ali one su i danas uteha i ohrabrenje našim srcima, i pune su nade i sada kao i onda za one koji su ih prihvatili u jevrejskom hramu. Isus je znao potrebe ljudske duše. Isprazna pompa, bogatstvo i počasti, ne mogu zadovoljiti srce. „Ako je neko žedan, neka dođe k meni.“ Bogati, siromašni, uzvišeni, poniženi, svi su jednako dobrodošli. On obećava da će rasteretiti opterećeni um, da će utešiti žalosne i da će dati nadu klonulima duhom. Mnogi od onih koji su čuli Isusa su žalili zbog razočaranih nada, neki su gajili skrivenu tugu, neki su čeznuli da zadovolje neumornu žudnju duše za stvarima ovoga sveta i za hvalama ljudi; ali kada je sve to ostvareno, otkrili su da su se mučili da dosegnu pokvareni bunar, iz koga ne mogu ugasiti svoju grozničavu žeđ. Među svim tim sjajem radosne scene stajali su, nezadovoljni i tužni. Taj iznenadni povik „ako je neko žedan“, trgnuo ih je iz njihovog tužnog razmišljanja, i dok su slušali reči koje su sledile, njihovi umovi su se ozarili novom nadom. Gledali su u Davaoca života kako stoji u veličanstvu pred njima, božanstvo seva kroz Njegovu ljudskost i otkriva Njegovu nebesku silu u rečima od kojih su zadrhtala njihova srca.

Hristova vika žednoj duši se i dalje nastavlja. Poziva nas sa većom silom nego one koji su ih čuli u hramu tog poslednjeg

dana praznika. Umorni i iscrpljeni su ponuđeni osvežavajućim gutljajem večnog života. Isus ih poziva da se odmore u Njemu. On će poneti njihove terete. On će im dati mir. Vekovima pre Hristovog dolaska, Isaija ga je opisao kao „zaklon od vetra“: „utočište od oluje“ i „senka velike stene u sasušenoj zemlji“. Svi koji dođu k Hristu primaju Njegovu ljubav u svojim srcima, što je voda koja vri u večni život. Oni koji je prime objavljuju je zauzvrat drugima, u dobrim delima, u dobrim primerima i u hrišćanskom savetovanju.

Dan je prošao, a fariseji i poglavari su nestrpljivo čekali izveštaj od stražara koje su poslali Isusovim tragom, kako bi ga uhvatili. Međutim, njihovi izaslanici su se vratili bez Njega. Ljutito su upitani: „Zašto ga niste doveli?“ Stražari, dostojanstvenih lica, su odgovorili: „Nikada čovek nije tako govorio.“ Bavljenje sa nasiljem i kriminalom je prirodno otvrdnulo srca ovih ljudi; ali nisu bili tako bezosećajni kao sveštenici i starešine, koji su odlučno odbacili svetlo i predali se zavisti i zlobi.

Ovi stražari su čuli Isusove reči u hramu, osetili su čudesan uticaj Njegovog prisustva i njihova srca su bila čudno omekšala i privučena Onome za kojeg im je zapovedeno da ga uhvate kao kriminalca. Bili su nedorasli zadatku koji su im zadali sveštenici i poglavari; nisu mogli skupiti hrabrost da dignu ruke na ovo čisto Biće koje je stajalo, sa svetlom Neba na svom licu, propovedajući besplatno spasenje. Dok su stajali izvinjavajući se što nisu poslušali svoja naređenja i govorili „nikada čovek nije tako govorio“, fariseji su, besni što su čak i ova oruđa zakona bila pod uticajem seljaka iz Galileje, povikali ljutito:

„Zar ste i vi zavedeni? Da li je iko od poglavara ili od fari-seja poverovao u njega? Ali taj narod koji ne poznaje Zakon proklet je.“ Onda su nastavili da kuju planove da smesta osude i pogube Isusa, plašeći se da će pridobiti sav narod ako imalo duže ostane na slobodi. Odlučili su da im je jedina nada da ga brzo

ućutkaju. Međutim, Nikodim, jedan od fariseja, onaj koji je došao Isusu u noći, i koji je bio poučen od Njega u vezi novorođenja, hrabro je progovorio:

„Zar naš zakon sudi čoveku ako ga najpre ne sasluša i ne sazna šta čini?“ Na trenutak se tišina spustila na zbor. Nikodim je bio bogat i uticajan čovek, poučen zakonu i držao je visok položaj među poglavarima. Ono što je rekao je bilo tačno i doprelo je do fariseja sa iznenadnom važnošću; nisu mogli osuditi čoveka bez saslušanja. Međutim, to nije bio jedini razlog što su oholi poglavari ostali zatečeni, piljeći u onoga koji je toliko hrabro govorio u korist pravde. Bili su zaprepašćeni i ogorčeni što je jedan od njih bio toliko pod snažnim utiskom Isusove sile da ga otvoreno brani na zboru. Kada su se oporavili od svog zaprepašćenja, obratili su mu se gorkim sarkazmom:

„Zar si i ti iz Galileje? Istraži pa ćeš videti da nikakav prorok neće doći iz Galileje!“ Međutim, uprkos tome bili su u nemogućnosti da sprovedu svoju nameru i osude Isusa bez saslušanja. Bili su poraženi i obeshrabreni na neko vreme i „otišli su svaki svojoj kući.“

Poglavlje XXX

IDI I VIŠE NE GREŠI

Rano sledećeg jutra, Isus „u zoru se opet pojavio u hramu. Sav narod je pohrlio k njemu, a on je seo da ih poučava.“

Dok se Isus uposlio u poučavanju, književnici i fariseji su mu doveli ženu koju su oni optužili za greh preljube i rekli su mu, Učitelju, „u Zakonu nam je Mojsije propisao da takve kamenujemo. Šta ti na to kažeš?‘ A to su govorili da bi ga iskušali, kako bi imali za šta da ga optuže. Isus se sagnuo i počeo prstom da piše po zemlji.“

Književnici i fariseji su se složili da iznesu ovaj slučaj pred Isusa, misleći da koju god odluku On donese u vezi sa tim, oni će naći priliku da ga optuže i osude. Ako oslobodi ženu, optužice ga da prezire Mojsijev zakon i osudiće ga na račun toga, a ako proglaši da je kriva za smrtnu kaznu, oni će ga optužiti pred Rimljanima kao nekog ko podstiče pobunu i preuzima ovlašćenje koje pripada samo njima. Međutim, Isus je dobro znao za kakvu svrhu je ovaj slučaj iznesen pred Njega; čitao je tajne njihovog srca i znao je karakter i životnu istoriju svakog čoveka u Njegovom prisustvu. Činilo se da je ravnodušan na pitanje fariseja i dok su pričali i gurali se oko Njega, sagnuo se i bezbrižno je pisao svojim prstom po pesku.

Iako je činio ovo bez nekog vidljivog plana, Isus je crtao na zemlji, čitljivim znakovima, određene grehe zbog kojih su ženini optužitelji bili krivi, počevši od najstarijeg i završavajući sa najmlađim. Na kraju fariseji su postali nestrpljivi sa Isusovom ravnodušnošću i Njegovom odlaganjem da odgovori na pitanje koje mu je izneto, pa su se približili, požurujući celu stvar. Ali kako su njihove oči pale na reči napisane u pesku, obuzeli su ih strah

i iznenađenje. Ljudi, koji su gledali, primetili su da su im se izrazi lica iznenada promenili i približili su se da otkriju prema čemu su se odnosili sa takvim izrazom zaprepašćenja i sramote. Mnogi od onih koji su se tako okupili su takođe čitali zapise skrivenog greha upisanog protiv ovih optužitelja drugih.

Onda se Isus „uspravio i rekao im: ‘Ko je od vas bez greha, neka prvi baci kamen na nju.’ Zatim se ponovo sagnuo i nastavio da piše po zemlji.“ Optužitelji su videli da Isus ne samo što je znao tajne njihovih prošlih grehova, već je bio upoznat sa njihovom namerom iznošenja tog slučaja pred Njega i u svojoj nenadmašivoj mudrosti je porazio njihovu duboko postavljenju spletku. Sada su se uplašili da Isus ne iznese njihovu krivicu svima prisutnima i zato „budući osuđeni od svoje savesti, počeli su da odlaze jedan za drugim, počevši od starešina. Isus je ostao sam sa ženom koja je bila u sredini.“

Nije bilo nijednog od njenih optužitelja koji su bili više krivi nego savešću pogođena žena što je stajala drhteći od sramote pred Njim. Nakon što su fariseji užurbano napustili Isusovo prisustvo, u svom okrivljujućem zaprepašćenju, On se uspravio i pogledao je ženu, govoreći: „Ženo, gde su oni koji su te tužili? Zar te niko nije osudio?“ Ona je odgovorila: ‘Niko, gospodine.’ A Isus joj je rekao: ‘Ni ja te ne osuđujem. Idi i od sada više nemoj grešiti.’“

Isus nije ulepšao greh niti je ublažio osećaj zločina; ali On nije došao da osudi; došao je da vodi grešnika do večnog života. Svet je gledao na ovu grešnu ženu kao na nekoga beznačajnog i prezrenog; ali čisti i sveti Isus se ponizio da joj se obrati rečima utehe, ohrabrujući je da reformiše svoj život. Umesto da osudi krive, Njegov posao je da dopre do samih dubina ljudskog jada i degradacije, da podigne ponižene i grešne i da pozove drhtavu pokajnicu da „više ne greši.“ Kada je žena stajala pred Isusom, drhteći od straha zbog optužbe fariseja i zbog osećaja grozote

svog zločina, znala je da je njen život visio o koncu i da bi reč od Isusa dodala vatru ozlojeđenosti mnoštva, tako da bi je odmah kamenovali do smrti.

Njene oči su klonule pred mirnim i pretražujućim Hristovim pogledom. Pogođena sramotom, bila je u nemogućnosti da pogleda to sveto lice. Dok je tako stajala čekajući da kazna bude izrečena nad njom, reči su pale na njene začuđene uši koje ne samo da je oslobađaju od njenih optužitelja, već ih šalju nazad osuđene za veće zločine od njenog. Nakon što su otišli, čula je žalostivo svečane reči: „Ni ja te ne osuđujem. Idi i od sada više nemoj grešiti.“ Njeno srce se istopilo pokajničkom tugom; i zahvalna svom Izbavitelju, kleknula je Isusu pred noge, pokazujući emocije svog srca plačući slomljenim zvukovima i priznajući svoje grehe sa gorkim suzama.

To je bio početak novog života za ovu iskušanu, palu dušu, život čistote i mira, posvećen Božijoj službi. Podižući ovu ženu ka čestitom životu, Isus je učinio veće delo od lečenja najbolnije telesne bolesti; izlečio je bolest duše koja vodi u večnu smrt. Ova žena koja se pokajala je postala jedna od najčvršćih Isusovih prijatelja. Odužila se za Njegov oproštaj i saosećanje samopožrtvovanom ljubavlju i obožavanjem. Nakon toga, kada je stajala tugom pogođena pred podnožjem krsta i videla umiruću agoniju na licu svog Gospoda i čula Njegov gorki vapaj, njena duša je ponovo probodena; jer je znala da je ta žrtva bila zbog greha, i njena odgovornost kao nekoga čija duboka krivica je pomogla da dođe do mučenja Sina Božijeg činila se veoma zaista veoma teškom. Osetila je da su ti bolovi koji su proboli Spasiteljevo telo bili za nju; krv koja je potekla iz Njegovih rana je bila da obriše njen zapis o grehu; jecaji koji su izašli iz Njegovih umirućih usana su izazvani njenim prestupom. Njeno srce je patilo tugom koja je bila neizreciva, i osetila je da će život samoodricanja i ispaštanja biti jedna nadoknada za dar života, kupljen za nju po

tako neizmernoj ceni.

U svom činu oprostaja i ohrabrenja ove pale žene da živi bolji život, Isusov karakter je isijavao lepotom savršene pravednosti. On sam ne znajući mrlju grehu, sažaljevaio je slabost grešnice i pružio joj je ruku pomoći. Dok samopravedni i licemerni fariseji optužuju i raspaljeno mnoštvo stoji spremno da kamekuje i pogubi, a uzdrhtala žrtva čeka na smrt – Isus, Prijatelj grešnika je upućuje: „Idi i od sada više nemoj grešiti.“

Nije pravi Hristov sledbenik onaj koji se okreće od grešnika hladnim, odbojnim očima, ostavljajući ih neobuzdane da nastave svoj silazni kurs. Hrišćansko milosrđe je sporo da osudi, brzo da primeti pokajanje, spremno da oprost, da ohrabri, da usmeri lutalicu ka čestitom putu i da ostane na tom putu.

Mudrost koju je Isus pokazao ovom prilikom, braneći sebe od namera Njegovih neprijatelja i dokaz koji im je dao da zna skrivene tajne njihovih života, osvedočenje koje je pogodilo pravo u nečistu savest samih ljudi koji su nastojali da ga unište, bili su dovoljan dokaz Njegovog božanskog karaktera. Isus je poučio još jednu važnu lekciju u ovom događaju: Da su oni koji su uvek prvi da optuže druge, brzi da otkriju da drugi greše, i revni da druge privedu pravdi, često više krivi u svojim sopstvenim životima nego oni koje optužuju. Mnogi koji su posmatrali ceo događaj su bili navedeni da uporede opraštajuće Isusovo saosećanje sa nepopustljivim duhom fariseja, kojima je milost bila strana, i okrenuli su se sažaljivom Spasitelju kao Onome koji će voditi pokajanog grešnika u mir i sigurnost.

„Ja sam svetlost sveta. Ko za mnom ide, neće hoditi u tami, nego će imati svetlost života.“ Isus je predstavio sebe, u odnosu na palog čoveka, kao izvor žive vode, na koji svi koji su žedni mogu doći i piti. Sjajna svetla u hramu su osvetlila ceo Jerusolim i On je sada koristio ta svetla da prikaže svoj odnos prema svetlu. Jasnim i uzbudljivim tonovima je izjavio: „Ja sam svetlost

sveta.“ Kao što su blistave lampe hrama osvetlile ceo grad, tako je i Hrist, izvor duhovne svetlosti, osvetlio tamu sveta koji je ležao u grehu. Njegov način je bio tako impresivan i Njegove reči su nosile sa sobom takvu težinu istine, da su mnogi bili osvedočeni da je On zaista Sin Božiji. Ali fariseji, uvek spremni da mu protivreče, optužili su ga za samoljublje, govoreći: „Ti svedočiš sam o sebi, tvoje svedočanstvo nije istinito.“ Isus je, odgovarajući na njihove prigovore, potvrdio ponovo svoje božansko poslanje:

„Ako i svedočim sam o sebi, moje svedočanstvo je istinito, jer znam odakle sam došao i kuda idem. A vi ne znate odakle sam došao i kuda idem.“ Bili su u neznanju u vezi sa Njegovim božanskim karakterom i misijom jer nisu istraživali proročanstva vezana za Mesiju, a to je bila njihova privilegija i dužnost da čine. Nisu imali nikakvu povezanost sa Bogom i Nebom i zato nisu shvatili delo Spasitelja sveta, i, iako su primili najubedljiviji dokaz da je Isus taj Spasitelj, ipak su odbili da otvore svoje umove da razumeju. Prvo su okrenuli svoja srca protiv Njega i odbili da poveruju u najjači dokaz Njegovog božanstva, i kao posledica, njihova srca su bivala tvrđa dok nisu postali odlučni da ne veruju niti da ga prihvate.

„Vi sudite po spoljašnjosti, a ja nikome ne sudim. A ako i sudim, moj sud je istinit, jer nisam sam, nego je sa mnom Otac koji me je poslao.“ Tako je objavio da je poslat od Boga da čini svoje delo. Nije se savetovao sa sveštenicima ni poglavarima u vezi kursa koji će da sledi; jer je Njegov nalog bio od najvišeg autoriteta, samog Stvoritelja univerzuma. Isus je, u svojoj svetoj službi, poučavao ljude, ublažavao patnje, opraštao greh i očistio hram, koji je bio dom Njegovog Oca, i rasterao je njegove skrnitelje sa njegovih svetih ulaza; osudio je licemerne živote fariseja i ukorio je njihove skrivene grehe; i u svemu ovome je delovao po uputima svog Nebeskog Oca. Iz tog razloga su ga

mrzeli i nastojali da ga ubiju. Isus im je objavio: „Vi ste odozdo, a ja sam odozgo. Vi ste od ovog sveta, a ja nisam od ovog sveta.“

„Kad jednom podignete Sina čovečijeg, tada ćete znati da sam ja ono što kažem da jesam i da ništa ne činim sam od sebe, nego govorim onako kako me je Otac naučio.“ „Onaj koji me je poslao sa mnom je. Nije me ostavio samog, jer ja uvek činim ono što je njemu ugodno.“ Ove reči su izgovorene sa potresnom silom, i privremeno su zatvorile usta fariseja, i izazvale su da se mnogi od onih koji su slušali sa brižljivim umovima ujedine sa Isusom, verujući da je On Sin Božiji. Onima koji su poverovali je rekao: „Ako ostanete u mojoj reči, zaista ste moji učenici, i upoznaćete istinu i istina će vas osloboditi.“ Ali farisejima koji su ga odbacili i koji su otvrdli svoja srca protiv Njega, izjavio je: „Ja odlazim, i vi ćete me tražiti, ali ćete umreti u svom grehu. Tamo kuda ja idem, vi ne možete doći.“

Međutim, fariseji su uzeli Njegove reči, upućene onima koji veruju, i komentarisali ih, govoreći: „Mi smo Avramovo potomstvo i nikada nismo nikome robovali. Kako ti kažeš: ‘Postaćete slobodni’?“ Isus je pogledao na te ljude, robove neverstva i gorke zlobe, čije misli su bile usmerene ka osveti, i odgovorio im je: „Zaista, zaista, kažem vam, svako ko čini greh, rob je greha.“ Bili su u najgorem ropstvu, pod vlašću zlog duha. Isus im je izjavio da ako su prava Avramova deca i ako žive u poslušnosti Bogu, neće nastojati da ubiju Onoga koji je govorio istinu koja mu je data od Boga. Ovo nije bilo vršenje Avramovih dela, za koga su tvrdili da je njihov otac.

Isus je, sa jakim naglaskom, porekao da Jevreji slede Avramov primer. Rekao je: „Vi činite dela svog oca.“ Fariseji, delimično shvatajući na šta je mislio, su rekli: „Mi se nismo rodili iz bluda, mi imamo jednog Oca. Boga.“ Ali Isus im je odgovorio: „Kad bi Bog bio vaš Otac, voleli biste mene, jer sam ja od Boga izašao i dolazim. Jer nisam došao sam od sebe, nego me je on

poslao.“ Fariseji su se okrenuli od Boga i odbili su da prepoznaju Njegovog Sina. Da su njihovi umovi bili otvoreni za Božiju ljubav, priznali bi Spasitelja koji je poslat svetu od Njega. Isus je hrabro otkrio njihovo očajno stanje:

„Vaš je otac Đavo i želite da postupate po željama svog oca. On je bio ubica ljudi od početka i nije ostao postojan u istini, jer u njemu nema istine. Kad govori laž, svoje govori, jer je lažov i otac laži. A ja istinu govorim, i zato mi ne verujete.“ Ove reči su izgovorene sa žalostivom dirljivošću, jer je Isus shvatao užasno stanje u koje su zapali ovi ljudi. Ali Njegovi neprijatelji su ga slušali sa nekontrolisanim besom, iako ih je zadržalo bespomoćnima Njegovo veličanstveno držanje i silna težina istina koje je izgovorio. Isus je nastavio da izvlači oštre suprotnosti između njih i Avrama, za koga su tvrdili da su Njegova deca:

„Vaš otac Avram veoma se radovao u nadi da će videti moj dan. Video ga je i obradovao se.“ Jevreji su sa nevericom slušali Njegovo izlaganje i rekli su podrugljivo: „Nemaš još ni pedeset godina, a video si Avrama?“ Isus je odgovorio sa uzvišenim dostojanstvom koje je poslalo drhtaj osvedočenja kroz njihove krive duše: „Zaista, zaista, kažem vam: Ja sam pre nego što se Avram rodio.“ Na trenutak, tišina se spustila na sve ljude, dok se veliki i pun strahopoštovanja značaj svalio na njihove umove. Ali fariseji su, brzo se oporavivši od uticaja Njegovih reči, i plašeći se njihovog uticaja na ljude, započeli sa dizanjem larme, kunući ga kao hulnika. „Tada su uzeli kamenje da ga bace na njega, ali Isus se sakrio i izašao iz hrama, prošavši između njih, i tako je otišao.“

Poglavlje XXXI

LAZAREVO VASKRSENJE

Isus je često nalazio odmor koji je Njegova umorna ljudska priroda zahtevala u Lazarevoj kući, u Betaniji. Njegova prva poseta tamo je bila kada su On i Njegovi učenici bili umorni od zamornog putovanja peške od Jerihona do Jerusalima. Zadržali su duže nego što su mislili u tihoj Lazarevoj kući, a posluživale su ih njegove sestre, Marta i Marija. Bez obzira što je bio iscrpljen, Isus je nastavio sa uputima koje je davao svojim učenicima na putu, u vezi sa neophodnim kvalifikacijama da bi čovek bio pogodan za Nebesko kraljevstvo. Hristov mir se nalazio na kući brata i sestara. Marta je bila sva zabrinuta za udobnost svojih gostiju, ali je Marija bila očarana Isusovim rečima koje je govorio svojim učenicima, i videvši zlatnu priliku da se bolje upozna sa Hristovim učenjem, tiho je ušla u prostoriju gde je On sedeo i zauzevši svoje mesto kod Isusovih nogu, željno je upijala svaku reč koja je sišla sa Njegovih usana.

Energična Marta je u međuvremenu pravila velike pripreme za razonodu svojih gostiju i nedostajala joj je sestrina pomoć. Konačno je otkrila da je Marija sedela kraj Isusovih nogu i slušala sa ushićenom pažnjom šta je On govorio. Marta, umorna od mnogo briga, je bila toliko nasekirana što vidi svoju sestru kako mirno sluša, tako da je zaboravila prikladnu učtivost pred svojim gostima i otvoreno se požalila na Marijinu lenjost, te se pozvala na Isusa da On ne bi dozvolio da svi kućni poslovi padnu na jednu osobu.

Isus je odgovorio na ove pritužbe blagim i strpljivim rečima: „Marta, Marta, brineš se i uznemiravaš oko mnogo toga, a malo toga je potrebno ili samo jedno. Marija je izabrala bolji deo, koji

joj se neće oduzeti.“ Ono što je Isus nagovestio da je Marti potrebno, je miran, posvećeni duh, dublja želja da nauči više u vezi sa budućim besmrtnim životom i sa blagodatima potrebnim za duhovno napredovanje. Trebalo joj je manje brige za zemaljskim stvarima, koje prolaze, a više brige za nebeskim stvarima, koje utiču na večnu dobrobit duše. Jeste neophodno verno vršiti dužnosti sadašnjeg života, ali Isus uči svoju decu da oni moraju zgrabiti svaku priliku da steknu ono znanje koje će ih učiniti mudrima za spasenje.

Jedna od opasnosti sadašnjeg doba je posvećivanje previše vremena poslovnim stvarima i nepotrebnim brigama, koje mi stvaramo sebi, dok je razvijanje hrišćanskog karaktera zapostavljeno. Pažljive, energične Marte su potrebne za ovo vreme, koje će uklopiti sa svojim živahnim, odlučnim osobinama taj „bolji deo“ o kojem je Hrist govorio. Karakter takve kombinovane snage i pobožnosti je nepobediva sila na strani dobra.

Tamni oblak se sada nadvio nad ovim tihim domom gde se Isus odmarao. Lazar je bio pogođen iznenadnom bolešću. Ožalošćene sestre su poslale Isusu poruku: „Gospode, onaj koga voliš je bolestan.“ Nisu zahtevale da se Isus odmah pojavi. Lazar je bio čvrst vernik u Isusovu božansku misiju; vatreno ga je voleo i zauzvrat je bio voljen od blagoslovenog Učitelja, čiji mir je bio na njegovom tihom domu. Vera i ljubav koju su brat i sestre osećali prema Isusu ohrabrila ih je da veruju da On neće zanemariti njihovu nevolju. Zato su poslali jednostavnu, pouzdanu poruku: „Onaj koga voliš je bolestan.“

Kada je Isus primio poruku, rekao je: „Ova bolest nije za smrt, nego je za Božju slavu, da bi se njom proslavio Sin Božji.“ On je shodno tome ostao dva dana tamo gde je bio. Nakon što je glasnik poslat, Lazaru se naglo pogoršalo stanje. Sestre su brojale dane i sate koji moraju proći između slanja poruke i Isusovog dolaska u pomoć. Kako se približilo vreme kada treba da ga

očekuju, zabrinuto su posmatrale putnike koji su se pojavljivali u daljini, nadajući se da će otkriti Isusovu siluetu. Sav njihov trud za oporavak svog brata je bio uzaludan i osetile su da mora umreti osim ako se božanska pomoć ne umeša da ga spasi. Njihova stalna molitva je bila, Oh! Kad bi Isus došao! On bi mogao spasti našeg voljenog brata!

Ubrzo se njihov glasnik vratio, ali bez Isusa. Preneo je tužnim sestrama Spasiteljve reči: „Ova bolest nije za smrt.“ Ali srca sestara su ih izdala, jer gle, njihov brat se već bori sa žestokim uništiteljem i uskoro će zatvoriti svoje oči u smrti.

Isus je, nakon dva dana, predložio da idu u Judeju, ali su Njegovi učenici nastojali da ga spreče da radi tako nešto. Podsetili su ga na mržnju pokazanu prema Njemu kada je bio tamo zadnji put. Rekli su: „Učitelju, Judejci su nedavno hteli da te kamenuju. Zar opet ideš tamo?“ Isus im je onda objasnio da mora ići, jer Lazar je bio mrtav, dodajući: „Zbog vas se radujem što nisam bio tamo, da biste verovali.“ Isus nije odlagao da ode da izleći Lazara zbog nedostatka zanimanja za pogođenu porodicu; već je isplanirao da učini tužan događaj Lazareve smrti prilikom koja bi dala nesumnjiv dokaz Njegove božanske sile i povezala Njegove učenike sa Njim u veri koja se ne može pokidati. Već su se neki među njima pitali u svojim umovima da nisu prevareni dokazima Njegove božanske sile; ako je On stvarno Hrist zar ne bi spasao Lazara kojeg je voleo? Isus je isplanirao da učini krunsko čudo koje bi ubedilo sve koji bi pod bilo kojim okolnostima ako je ikako moguće bili ubeđeni da je On Spasitelj sveta.

Opasnost pridruživanja ovom putovanju u Judeju je bila velika, jer su Jevreji bili odlučni da ubiju Isusa. Otkrivši da ga je nemoguće ubediti da ne ide, Toma je predložio učenicima da oni svi trebaju pratiti svog Učitelja, govoreći: „Pođimo i mi, da umremo s njim.“ Tako su dvanaestorica krenula na put sa Spasiteljem. Usput, Isus je pomagao onima u potrebi, spašavajući

one u patnji i lečeći bolesne kao što je i bio Njegov običaj. Kada je stigao u Betaniju čuo je od nekoliko osoba da je Lazar mrtav i da je sahranjen već četiri dana. Dok je još bio udaljen od kuće, čuo je plač ožalošćenih. Kada bi Jevrej umro bio je običaj da rodbina prekine sa svakim poslom na nekoliko dana i da živi na sirovoj hrani dok žale za mrtvim. Profesionalni oplakivači su takođe bili unajmljivani, i njih je Isus čuo kako plaču i vrište u toj kući koja je jednom bila Njegovo mirno, prijatno mesto za odmor.

Isus nije želeo da se sretne sa pogođenim sestrama u takvoj sceni konfuzije što je njihova kuća tada predstavljala, pa je zastao na tihom mestu pored puta i poslao je glasnika da ih obavesti gde ga mogu naći. Marta je požurila da ga sretne; rekla mu je za bratovljevu smrt, govoreći: „Gospode, da si bio ovde, moj brat ne bi umro.“ U svom razočarenju i žalosti nije izgubila poverenje u Isusa i dodala je: „Ali i sada znam da će ti Bog dati sve što od njega zatražiš.“

Isus je ohrabrio njenu veru, izjavljujući joj: „Tvoj brat će ustati.“ Marta, ne shvatajući puno značenje Isusovih reči, odgovorila je da ona zna da će ustati o vaskrsenju, u poslednji dan. Međutim, Isus, nastojeći da usmeri njenu veru na pravi put, je rekao: „Ja sam vaskrsenje i život. Ko veruje u mene, ako i umre, živeće. I svako ko živi i veruje u mene, nikada neće umreti. Veruješ li u to?“ Isus je usmerio Martine misli ka sebi i ojačao je njenu veru u vezi sa Njegovom silom. Njegove reči su imale dvostruko značenje; ne samo da su se odnosile na trenutno delo podizanja Lazara, već su se takođe odnosile na opšte vaskrsenje svih pravednih, od kojih je Lazarevo vaskrsenje koje se spremao da tada uradi, bilo samo prikaz. Isus je proglasio sebe Začetnikom vaskrsenja. Onaj koji je trebalo da uskoro umre na krstu, stajao je sa ključevima smrti, osvajač groba, i potvrdio je svoje pravo i silu da daje večni život.

Kada je Isus upitao Martu: „Veruješ li?“ odgovorila je ispovedanjem svoje vere: „Da, Gospode, ja verujem da si ti Hrist, Sin Božji, onaj koji treba da dođe na svet.“ Tako je Marta izjavila svoju veru u Isusovo Mesijanstvo i da je On sposoban da učini bilo koje delo koje želi. Isus je zamolio Martu da pozove svoju sestru i prijatelje koji su došli da uteše pogođene žene. Kada je Marija došla, pala je pred Isusove noge, isto plačući: „Gospode, da si bio ovde, moj brat ne bi umro.“ Gledajući svu ovu nesreću: „bio je duboko dirnut i potresen. I upitao je: ‘Gde ste ga položili?’ Odgovorili su mu: ‘Gospode, dođi i vidi.’“ Zajedno su svi otišli do Lazarevog groba, koji je bio pećina sa kamenom na ulazu.

Bila je to žalosna scena. Lazar je bio mnogo voljen i njegove sestre su slomljenih srca plakale za njim, dok su oni koji su bili njegovi prijatelji mešali svoje suze sa suzama ucveljenih sestara. Isus je takođe voleo Lazara, čija vera u Njega je uvek bila jaka, čak ni na trenutak nikad se ne kolebajući niti popuštajući. Gledajući ovu ljudsku nesreću, i zbog činjenice da su ovi pogođeni prijatelji plakali zbog mrtvog, kada je Spasitelj sveta stajao tu, koji je imao silu da diže iz mrtvih, „Isus je zaplakao.“ Njegova tuga nije bila samo zbog događaja pred Njim. Težina tuge ve-kova je bila na Njegovoj duši i gledajući godine koje će doći, video je patnju i žalost, suze i smrt, koji će zadesiti mnoge ljude. Njegovo srce je bilo probodeno bolom ljudske porodice svih ve-kova i u svim zemljama. Jaki grešnog roda su teško opterećivale Njegovu dušu, i reka Njegovih suza je potekla dok je čeznuo da ih oslobodi svih njihovih nesreća.

Videvši suze i čuvši Isusove jecaje, oni koji su okolo stajali su rekli: „Pogledajte koliko ga je voleo!“ Zatim su šaputali među sobom: „Zar on, koji je slepom otvorio oči, nije mogao da spreči njegovu smrt?“ Isus je jecao u sebi zbog nevere onih koji su ispovedali veru u Njega. Oni su mislili da su Njegove suze zbog

Njegove ljubavi prema Lazaru, i da Onaj koji je učinio toliko silnih dela nije u stanju da spasi Lazara od smrti. Opterećen slepim neverstvom onih koji su trebali imati vere u Njega, Isus je prišao grobu i autoritativnim tonovima je zapovedio da se kamen pomeri u stranu. Ljudske ruke su sa svoje strane, morale uraditi sve što je bilo moguće za njih da urade i onda će božanska sila da završi delo.

Međutim, Marta se protivila da se kamen skloni, i podsetila je Isusa da je telo sahranjeno četiri dana i da je truljenje već započelo. Isus joj je prekorno odgovorio: „Zar ti nisam rekao da ćeš videti Božju slavu ako budeš verovala?“ Kamen je onda pomeren i mrtvac se otkrio pogledu. Svima je bilo očigledno da je truljenje zaista počelo. Sada je urađeno sve što je bilo u čovekovojoj sili da radi. Prijatelji su se okupili sa mešavinom radoznalosti i strahopoštovanja da vide šta se Isus sprema da uradi. Podigavši svoje oči, Spasitelj se molio:

„Oče, hvala ti što si me uslišio. Ja sam znao da me uvek uslišavaš, ali rekao sam to zbog naroda koji ovde stoji, da bi verovali da si me ti poslao.“ Muk koji je pratio ovu molitvu je bio prekinut Isusovom uzvikom: „Lazare, izađi napolje!“ Istog trenutka život je pokrenuo to telo koje je bilo toliko izmenjeno truljenjem da su prijatelji preminulog ustuknuli od gledanja u njega. Lazar, umotanih ruku i nogu mrtvačkom odećom i sa pokrovom preko lica, se podigao, poslušan zapovesti svog Spasitelja i pokušao je da hoda, ali ga je sprečavala namotana plahta. Isus je zapovedio njegovim prijateljima: „Skinite to s njega i pustite ga nek ide.“

Ljudske ruke su ponovo morale da urade ono što je za njih bilo moguće. Uklonjena je mrtvačka odeća koja je nosila dokaze truljenja tela i Lazar je stajao pred njima, ne kao neko oslabljen od bolesti i sa slabim, klimavim zglobovima, već kao čovek na vrhuncu života i u snazi plemenite muževnosti, oči su mu sijale

inteligencijom i ljubavlju prema svom Spasitelju. Pao je Isusu pred noge i slavio ga. Prvo je nemo iznenađenje obuzelo sve prisutne, ali ga je sada zamenio neizreciv prizor radovanja i hvale. Sestre su primile svog brata vraćenog u život kao dar od Boga i sa suzama radosnicama, slomljeno su izrazile svoju zahvalnost i hvalu Spasitelju. Međutim, dok su se brat, sestre i prijatelji radovali ovom ponovnom sjedinjenju, Isus se povukao sa ove uzbudljive pozornice, i kada su tražili Davaoca života, nigde ga nisu mogli naći.

Ovo krunsko Hristovo čudo je učinilo da mnogi poveruju u Njega. Ali neki koji su bili u mnoštvu oko groba i videli i čuli čudesna dela koja je učinio Isus, nisu bili obraćeni, već su otvrdli svoja srca protiv dokaza koje su videli svojim očima i čuli svojim ušima. Ova demonstracija Hristove sile je bila krunski prikaz ponuđen od Boga čoveku kao dokaz da je On poslao svog Sina na svet za spasenje ljudskog roda. Ako fariseji odbace ovaj moćni dokaz, nikakva sila na Nebu ni na zemlji nije mogla iščupati iz njih njihovo sotonsko neverstvo.

Uhode su požurile da obaveste poglavare o ovom Isusovom delu i da „svet je otišao za njim.“ Učinivši ovo čudo, Spasitelj je napravio odlučujući korak prema ispunjenju svoje zemaljske misije. Najveličanstveniji dokaz Njegovog života je sada bio dat da je On Sin Božiji i da ima kontrolu nad smrću i grobom. Srca koja su dugo bila pod silom greha, odbijajući ovaj dokaz Isusovog božanstva, zaključala su se u neprobojnu tamu i potpuno su pali pod Sotonin uticaj, da ih on brzo odvede preko ivice večne propasti.

Ovo silno čudo učinjeno na Lazarevom grobu je pojačalo mržnju fariseja protiv Isusa. Ovo pokazivanje božanske sile, koje je iznelo takav nesumnjiv dokaz da je Isus bio Sin Božiji, bilo je dovoljno da ubedi bilo koji um koji je pod kontrolom razuma i prosvetljene savesti. Međutim, fariseji, koji su odbacili

sve manje dokaze, samo su se razbesneli zbog ovog novog čuda dizanja iz mrtvih usred belog dana i pred mnoštvom svedoka. Nikakva njihova izmišljotina nije mogla osporiti takav dokaz. Zbog tog samog razloga njihova mržnja je postala smrtonosnija i gledali su svaku priliku da ispune svoju skrivenu nameru da ga ubiju. U srcu su već bili ubice.

Jevrejski autoriteti su se zajedno dogovarali koji kurs treba da slede kako bi poništili posledice ovog čuda na narod; jer su se vesti proširile nadaleko i naširoko da je Isus digao Lazara iz mrtvih, a istinitost događaja je bila potvrđena od strane mnogih očevidaca. Ipak Isusovi neprijatelji su nastojali da rašire lažne izveštaje, izopačujući činjenice o slučaju koliko god su mogli, i trudili su se da odvrate narod od Onoga koji se usudio da uskrati grobu njegovog mrtvacu.

U ovom jevrejskom veću su bili neki uticajni ljudi koji su poverovali u Isusa, ali njihove želje su bile odbijene od zlobnih fariseja, koji su mrzeli Isusa zato što je razotkrio njihove licemerne pretenzije i pocepao plašt preciznih i rigoroznih obreda pod kojim je bio skriven njihov moralni deformitet. Čista religija koju je Isus poučavao i Njegov ponizni, pobožni život, su osudili njihovo isprazno ispovedanje pobožnosti. Žudeli su za osvetom, i ništa manje od oduzimanja Njegovog života ne bi ih zadovoljilo. Pokušali su da ga isprovociraju da kaže ili uradi nešto što bi im dalo priliku da ga osude, i nekoliko puta su pokušali da ga kamenuju, ali se On tiho povukao i izgubili su ga iz vida.

Čuda učinjena od Isusa u Subotu su sva bila za utehu unesrećenih, ali su fariseji gledali da iskoriste ta čuda milosti kao razlog na osnovu kojeg bi ga osudili kao prekršitelja Subote. Namili su da izazovu Irodove pristalice protiv Njega; predstavili su da je Isus nastojao da uspostavi suparničko kraljevstvo među njima i savetovali su se sa njima kako da ga ubiju. Nastojali su da uzbune Rimljane protiv Njega i predstavili su im ga kao

nekoj ko pokušava da podrije njihov autoritet. Probali su svaku izliku da ga odseku od uticaja na ljude, ali su do sada bili neuspješni u svojim pokušajima; jer je mnoštvo, koje je bilo svedok delima milosti i dobročinstva učinjenih od Isusa i koje je čulo Njegova čista i sveta poučavanja, znalo da to nisu reči i dela prekršitelja Subote i hulnika. Čak su i stražari poslani od fariseja bili pod tolikim uticajem božanskog prisustva velikog Učitelja da nisu mogli da dignu ruke na Njega. U očajanju Jevreji su na kraju izdali dekret da ako bilo koji čovek ispovedi da je poverovao u Isusa biće izbačen iz sinagoge.

Tako, dok su se sveštenici, poglavari i starešine okupili zajedno na konsultacije, imali su čvrstu odlučnost da učutkaju tog Čoveka koji je učinio takva divna dela da su se svi ljudi čudili. Nikodim i Josif su, na prošlim sastancima, sprečili Isusovu osudu i iz tog razloga ovom prilikom nisu bili pozvani. Kajafa, koji je služio kao prvosveštenik te godine, je bio ponosan i okrutan čovek; po prirodi je bio drzak i netolerantan; proučavao je proročanstva, i, iako je njegov um bio obavijen tamom za njihovo pravo značenje, govorio je sa velikim autoritetom i prividnim znanjem.

Dok su se sveštenici i fariseji zajedno dogovarali, neki od njih su rekli: „Ako ga pustimo tako, svi će poverovati u njega i Rimljani će doći i uzeće nam i naš hram i naš narod.“ Onda je Kajafa izgovorio oholo: „Ništa vi ne znate i ne shvatate da je bolje za vas da jedan čovek umre za narod, nego da ceo narod strada.“ Glas prvosveštenika je odlučio stvar; čak iako je Isus nevin, pustite ga da umre; bio je problematičan, privlačeći ljude ka sebi i smanjujući autoritet poglavara. On je samo jedan, bolje je da On umre, čak iako nije kriv, nego da moć poglavara oslabi. Kajafa, izjavljujući da jedan čovek treba umreti za narod, je nagovestio da je imao neko znanje o proročanstvima, iako je bilo veoma ograničeno; ali Jovan u svom opisu ovog događaja uzima

proročanstvo i pokazuje njegovo šire i dublje značenje u ovim rečima: „i ne samo za narod nego i za to da Božju decu koja su rasejana sakupi u jedno.“ Kako je slepo oholi Kajafa priznao I-susovu misiju kao Iskupitelja!

Skoro se celo veće složilo sa prvosveštenikom da je najmundrija politika da se Isus osudi na smrt. Pošto je odluka doneta, još je ostalo pitanje da se utvrdi kako to treba sprovesti. Plašili su se da preduzmu nagle mere kako ljudi ne bi postali ljuti pa da nasilje namenjeno Isusu ne zadesi njih. Spasitelj je stalno pomagao i poučavao ljude, znali su da je On neko bez mane i Njegov uticaj na njih je bio veoma jak; na osnovu toga su fariseji odlagali da izvrše presudu koju su izgovorili protiv Njega.

Spasitelj je razumeo zavere sveštenika protiv Njega; znao je da su čeznuli da ga uklone iz svoje sredine i da će njihove želje uskoro biti ispunjene; ali nije bilo na Njemu da ubrza taj završni događaj i povukao se iz te oblasti, povevši učenike sa sobom. Isus je sada dao tri godine javne službe svetu. Njegov primer samoodricanja i nekoristoljubivog dobročinstva bio je pred njima. Njegov život čistote, patnje i posvećenosti, je bio poznat svima. Ipak ovaj kratak period od tri godine je bio dugačak toliko koliko je svet mogao podneti prisustvo Iskupitelja.

Njegov život je bio život progona i vređanja. Oteran iz Betlehema od ljubomornog kralja, odbačen od svog sopstvenog naroda u Nazaretu, osuđen na smrt bez razloga u Jerusalimu, I-sus sa svojih nekoliko vernih sledbenika, pronalazi privremeno utočište u jednom čudnom gradu. Onaj koji je uvek bio dirnut ljudskim jadom, koji je lečio bolesne, vraćao vid slepima, sluh gluvima i govor nemima, koji je hranio gladne i tešio tužne, bio je oteran od naroda za kojeg je radio da ga spasi. Onaj koji je hodao po uskovitlanim talasima i jednom rečju je zaustavio njihovu besnu huku, koji je isterivao demone koji su bežeći priznali da je On Sin Božiji, koji je prekinuo spavanje mrtvih, koji je

držao hiljade očaranima rečima mudrosti koje su silazile sa Njegovih usana, nije mogao dopreti do srca onih koji su bili zaslepljeni predrasudom i ludačkom mržnjom i koji su odlučno odbacili svetlost.

Božiji plan nije da primora ljude da odbace svoje zlo neverovanje. Pred njima su tama i svetlost, istina i zabluda. Na njima je da odluče šta da prihvate. Ljudski um je obdaren silom da pravi razliku između ispravnog i pogrešnog. Bog planira tako da ljudi ne donose odluku po nagonu, već po težini dokaza, pažljivo upoređujući pismo sa pismom. Da su Jevreji stavili u stranu svoju predrasudu i uporedili pisano proročanstvo sa činjenicama koje karakterišu Isusov život, primetili bi prelepi sklad između proročanstava i njihovog ispunjenja u životu i službi skromnog Galilejca.

Bližilo se vreme Pashe i mnogi su došli u Jerusalim iz različitih delova zemlje da se očiste prema jevrejskom obrednom običaju. Bilo je mnogo priče i nagađanja među ovim ljudima vezano za Isusa i pitali su se da neće možda biti prisutan na prazniku. „A sveštenečki glavari i fariseji izdali su naloge da svako ko sazna gde je Isus mora to da javi, da bi ga uhvatili.“

Poglavlje XXXII

MARIJIN DAR

Šest dana pre Pashe, Isus je stigao u Lazarevu kuću u Betaniji. Bio je na svom putu od Jerihona da prisustvuje prazniku Pashe u Jerusalimu i odabrao je ovo mesto za odmor i osveženje. Mnoštvo ljudi je prošlo prema gradu, noseći vesti da je Isus na svom putu za praznik i da će se odmoriti preko Šabata u Betaniji. Ova informacija je primljena sa velikim entuzijazmom od ljudi; jer su se svuda proširile vesti o divnim delima koja je činio Isus, od kojih je poslednje i najzadivljujuće bilo vaskrsenje Lazara iz mrtvih. Mnogi su pohrlili u Betaniju, neki iz radoznalosti da vide onoga koji je podignut iz mrtvih, a drugi zato što su im srca saosećala sa Isusom i čeznuli su da mu gledaju lice i da čuju Njegovu blagoslovene reči.

Vratili su se sa izveštajima koji su povećali uzbuđenje mnoštva. Svi su bili nestrpljivi da vide i čuju Isusa, čija se slava kao proroka proširila po celoj zemlji. Postojalo je opšte raspitivanje o tome ko je divni Učitelj, odakle je došao, da li će ga Lazar koji je dignut iz mrtvih pratiti do Jerusalima i da li postoji verovatnoća da će veliki prorok biti krunisani kralj na prazniku. Pažnja ljudi je bila potpuno zaokupljena temom Isusa i Njegovih čudesnih dela. Sveštenici i poglavari su videli da gube svoju vlast nad umovima ljudi i njihov bes protiv Isusa se povećao; jedva su mogli da čekaju na Njega da dođe i da im pruži željenu priliku zadovoljenja svoje osvete kako bi ga zauvek uklonili sa svog puta. Kako je vreme prolazilo, postali su uzbuđeni i nemirni, plašeći se da nakon svega Isus ne dođe u Jerusalim. Plašili su se da je pročitao njihove namere protiv Njega i da će zato ostati podalje. Setili su se koliko često je pogađao njihove misli,

razotkrivao njihove skrivene motive i osujećivao njihove ubilačke planove. Loše su krili svoju uznemirenost i pitali su se među sobom: „Šta mislite? Zar neće doći na praznik?“

Sazvan je hitan sastanak sveštenika i fariseja da utvrde kako da nastave u vezi sa Isusom, s obzirom na uzbuđenje i entuzijazam naroda na Njegov račun. Doneli su odluku da bi bilo opasno da ga otvoreno uhvate pod bilo kakvim izgovorom, jer otkako je digao Lazara simpatije ljudi su bile veoma u Isusovu korist. Tako su odlučili da koriste lukavstvo i da ga tajno uhvate, izbegavajući svu uzbunu i ometanje, da sprovedu lažno suđenje što je diskretnije moguće, i da veruju da će promenljivi talas javnog mišljenja biti u njihovu korist kada bude poznato da je Isus osuđen na smrt.

Ali pojavilo se još jedno razmatranje: Ako pogube Isusa, a Lazar ostane kao svedok Njegove čudesne sile da diže iz mrtvih, sama činjenica da je postojao čovek koji je bio četiri dana u grobu i čije telo je počelo truliti, a ipak je vraćen Isusovom rečju u život i zdravlje, pre ili kasnije će stvoriti reakciju i doneti propast na njih što su žrtvovali život Onoga koji je mogao izvesti takvo čudo u korist čovečanstva. Zato su odlučili da i Lazar takođe mora umreti. Osećali su da će nacionalna moć biti uništena, ako ljudi izgube poverenje u svoje poglavare.

Do takvih krajnosti su zavist i gorka predrasuda vodili svoje robove. Odbacivši Hrista, fariseji su postavili sebe tamo gde se tama i sujeverje zatvaraju oko njih, dok u stalnom rastu mržnje i neverstva nisu bili spremni da uprljaju svoje ruke krvlju da bi ostvarili svoje nesvete ciljeve i oduzeli život onome kojeg je Beskonačna sila spasila od groba. Postavili su sebe tamo gde nikakva sila, ljudska ili božanska, ne može dopreti do njih; zgrešili su protiv Svetog Duha, i Bog nije imao rezervnu silu da dočeka njihov slučaj. Njihova pobuna protiv Hrista je bila rešena i odlučena; On je bio kamen spoticanja i stena posrtanja za njih; nisu

hteli da taj čovek Isus vlada nad njima.

Dok se sva ova zavera dešavala u Jerusalimu, Isus se tiho odmarao od svojih dela u Lazarevoj kući. Simon iz Betanije, kojeg je Isus izlečio od gube, želeći da ukaže svom Učitelju posebnu čast, napravio je večeru i pozvao je Njega i Njegove prijatelje u goste. Spasitelj je sedeo za stolom, sa Simonom, kojeg je izlečio od odvratne bolesti, s jedne strane, i sa Lazarom, kojeg je digao iz mrtvih, s druge strane. Marta je služila za stolom, ali je Marija revno slušala svaku reč koja je sišla sa Isusovih usana. Videla je da je bio tužan; znala je da je odmah nakon dizanja njenog brata iz mrtvih, bio primoran da se povuče kako bi pobe-gao od progona vodećih Jevreja. Dok je gledala na svog brata u snazi savršenog zdravlja, njeno srce se ispunilo hvalom prema Isusu koji ga je vratio njoj iz groba.

Isus je u svojoj milosti oprostio grehe Mariji, koji su bili brojni i neugodni, i njeno srce je bilo puno ljubavi za svog Spasitelja. Često ga je čula da priča o svojoj nadolazećoj smrti i bila je tužna što treba da ga zadesi tako okrutna sudbina. Po cenu velikog ličnog požrtvovanja kupila je posudu od alabastera sa dragocenim mirisnim uljem sa kojim će pomazati Isusovo telo kada umre. Međutim, sada je čula da mnogi izražavaju mišljenje da će On biti uzdignut do kraljevskog autoriteta kada ode u Jerusalim, i sama je bila i previše spremna da poveruje da će biti tako. Radovala se što njen Spasitelj neće više biti prezren i odbačen i primoran da beži za sopstveni život. U svojoj ljubavi i zahvalnosti želela je da bude prva koja će mu odati počast, i, nastojeći da je niko ne primeti, pomazala je Njegovu glavu i noge dragocenim mirisnim uljem, a zatim je obrisala Njegove noge svojom dugom, lepršavom kosom.

Njeni pokreti su prošli nezapaženi od drugih, ali je miris ispunio kuću svojom aromom i otkrio je svima prisutnima njeno delo. Neki od učenika su pokazali nezadovoljstvo zbog ovog

delu, i Juda je smelo izrazio svoje negodovanje zbog takve rasipničke neumerenosti. Simon domaćin, koji je bio farisej, je bio pod uticajem Judinih reči i njegovo srce se ispunilo neverom. On je takođe mislio da Isus ne treba da ima komunikaciju sa Marijom zbog njenog prošlog života. Judi, glavnom podstrekaču ovog nezadovoljstva među onima koji su sedeli za stolom, je bila strana duboka posvećenost i poštovanje koje je podstaklo Mariju na njeno delo ljubavi. Bio je postavljen za blagajnika zajedničkog fonda učenika, i nepošteno je prisvajao sebi sredstva koja su bila namenjena Božijoj službi.

Odavao se duhu pohlepe dok nije nadvladao svaku dobru crtu u njegovom karakteru. Ovo Marijino delo je bilo u takvoj oštroj suprotnosti sa Njegovom sebičnošću da ga je bilo sramota zbog njegove pohlepe, i nastojao je da pripiše vrednijem motivu svoju primedbu na njen dar. Okrenuvši se učenicima upitao je: „Zašto se ovo mirisno ulje nije prodalo za trista denara i to dalo siromašnima?“ Time je nastojao da sakrije svoju pohlepu pod prividnim saosećanjem za siromašne, dok, u stvarnosti, on nije mario za njih.

Žudeo je da ima koristi od skupog mirisnog ulja u svojim rukama da bi ih upotrebio u svoje sebične svrhe. Svojim takozvanim saosećanjem za siromašne prevario je svoje kolege učenike, i svojim lukavim nagoveštajima naveo ih je da gledaju sa nepoverenjem na Marijinu posvećenost. Šapćući nagoveštaji rasipništva su prošli oko stola: „Čemu to rasipništvo? To je moglo skupo da se proda i da se razdeli siromasima.“ Marija se posramila dok su oči učenika strogo i prekorno bile uperene u nju. Osetila je da je njeno delo posvećenosti moralo biti pogrešno i drhteći je očekivala da ga Isus isto osudi.

Ali Spasitelj je posmatrao sve šta se odigralo i znao je motive svih koji su se tu okupili. Čitao je Marijin cilj u njenom skupom daru. Iako je bila veoma grešna, njeno pokajanje je bilo

iskreno i Isus je, dok je ukoravao njenu krivicu, sažaljevaio njenu slabost i oprostio joj je. Marijino srce je bilo puno hvale zbog Isusovog sažaljenja. Sedam puta je čula Njegov strog ukor demonima koji su onda kontrolisali njeno srce i um i slušala je Njegove jake vapaje svom Ocu u njenu korist. Znala je koliko je uvredljivo Hristovom neukaljanom umu sve što je nečisto i nadvladala je svoj greh snagom svog Spasitelja. Bila je preobražena, sudionik božanske prirode.

Marija je prinela dar u zahvalnom poštovanju svog srca, i Isus je objasnio njenu nameru i opravdao je njeno delo. „Pustite je,“ rekao je. „Zašto“, upitao je, „gnjavite ovu ženu? Učinila mi je dobro delo.“ Svima prisutnima je opravdao njeno delo kao ispoljavanje njene zahvalnosti Njemu zato što ju je izvukao iz života sramote u život čistote i poučio ju je da veruje u Njega. Rekao je: „Neka to izvrši za dan moje sahrane.“ Mirisno ulje koje je toliko tajno čuvala da pomaže mrtvo telo njenog Gospoda polila je po Njegovoj glavi u uverenju da će biti podignut na presto u Jerusalmu.

Isus je mogao pokazati učenicima da je Juda uzročnik takve oštre osude prenete na Mariju. Mogao im je otkriti licemerje njegovog karaktera; mogao je razotkriti njegovu krajnju želju saosećanja za siromašne, kao i njegovu proneveru novca namenjenog za njihovu potporu. Mogao je podići njihov gnev protiv njega zbog ugnjetavanja udovica, siročadi i najamnika; ali se uzdržao od otkrivanja pravog Judinog karaktera. Nije ga ukorio i tako je izbegao da mu da izgovor za njegovu buduću izdaju.

Međutim, ukorio je učenike, govoreći: „Jer siromašne uvek imate pored sebe, i možete da im činite dobro kad god hoćete, a mene nemate uvek. Učinila je što je mogla: Unapred je izlila mirisno ulje na moje telo da ga pripremi za sahranu. Zaista, kažem vam, gde god se bude propovedala dobra vest, po celom svetu, govoriće se i to što je učinila ova žena, kao sećanja na nju.“ Isus

je, gledajući u budućnost, govorio sa izvesnošću u vezi svog jevanđelja: Da će se propovedati po celom svetu. Kraljevstva će se dići i padati; imena vladara i osvajača biće zaboravljena; ali sećanje na delo ove žene biće učinjeno besmrtnim na stranicama svete istorije.

Da su učenici pravilno cenili uzvišeni karakter svog Učitelja, smatrali bi da nijedna žrtva nije previše skupa za prinos Sinu Božijem. Mudraci sa istoka su jasnije razumeli Njegov pravi položaj i čast koja mu pripada nego Njegovi sopstveni sledbenici, koji su primali Njegove pouke i posmatrali Njegova silna čuda. Doneli su dragocene poklone Spasitelju i poklonili su se iz poštovanja pred Njim, dok je još bio samo beba i u kolenjima u jaslama.

Pogled koji je Isus uputio sebičnom Judi ubedio ga je da je Učitelj prozreo njegovo licemerje i da je pročitao njegov niski sramni karakter. Bio je pokrenut srdžbom. Njegovo srce je gorelo od zavisti što Isus prima dar prikladan za zemaljske vladare. Direktno je otišao sa te večere prvosveštenicima i pristao je da ga izda njima u ruke. Sveštenici su se veoma obradovali ovome. „Oni mu ponudiše trideset srebrnjaka, i on otada počeo da traži povoljnu priliku da im ga izda.“

U Judinom slučaju vidimo zastrašujući rezultat pohlepe i nesvetog besa. Zavideo je na daru datom Isusu, i, iako nije bio lično ukoren, bio je isprovociran da kombinuje osvetu sa svojom pohlepom i da proda svog Gospoda za nekoliko komada srebra. Marija je pokazala koliko je visoko cenila Spasitelja kada je računala da najdragoceniji dar nije preskup za Njega; ali Juda je vrednovao Isusa po ceni za koju ga je prodao. Njegova škrta duša je izjednačila život Sina Božijeg sa beznačajnom sumom novca. Isti hladni, proračunati duh se pokazuje od mnogih koji danas ispovedaju Hrista. Njihovi prinosi za Njegovo delo su preko volje darovani ili sasvim uskraćeni pod raznim mogućim

izgovorima. Lažni razlog naširoke filantropije, neograničen od crkve ili kreda, često je jedan od njih, i oni zastupaju stav kao Juda, da je bolje dati siromašnima. Međutim, pravi hrišćanin pokazuje svoju veru ulažući u delo istine; on se poznaje po svojim delima, jer „vera bez dela je mrtva.“

Isus je pročitao Simonovo srce, i znao je kako je bio pod uticajem Judinih insinuacija, i da se pitao u svom umu, govoreći: „Da je ovaj čovek prorok, znao bi ko je ova žena koja ga dotiče i kakva je, da je grešnica.“ Kada je Juda napustio kuću, Isus se okrenuo ka svom domaćinu i rekao: „Simone, imam nešto da ti kažem.“ Simon je odgovorio: „Učitelju, kaži!“ Onda je Isus nastavio da govori parabolu, koja je predstavljala razliku između zahvalnosti Njegovog domaćina, koji je bio izlečen od gube, i zahvalnosti Marije, čiji su gresi oprosteni. Rekao je: „Dva čoveka su bila dužna nekom zajmodavcu. Jedan mu je dugovao petsto denara, a drugi pedeset. Kako nisu mogli da vrate dug, on je spremno oprostio obojici. Dakle, koji će ga od njih više voleti?“

Simon nije zapazio primenu koju je Isus nameravao da naglasi, ali mu je odgovorio: „Verovatno onaj kome je oprostio više.“ Isus je odgovorio: „Ispravno si prosudio.“ Ovaj odgovor je osudio Simona. Bio je veliki grešnik, a takođe i odvratni gubavac, kojeg su svi izbegavali. Došao je kod Isusa žalosno ga preklinjući za pomoć, i Onaj koji se nikada nije oglušio ljudskom jadu, očistio ga je od greha i od užasne bolesti koja je bila na njemu. Simon je bio ponizan, ali je bio ponosni farisej i nije gledao na sebe kao na toliko velikog grešnika kakav je zapravo bio, i sada je postao sam sebi dovoljan i uzdizao se prema sopstvenoj proceni. Uzdigao je sebe kao nadmoćnijeg u odnosu na sirotu ženu koja je pomazala noge svog Gospoda. Ugostivši Isusa u svojoj kući, mislio je da mu odaje primetno poštovanje; ali Spasitelj je po njegovoj proceni bio ponižen kada je dozvolio

odanost od Marije, koja je bila tolika grešnica. Prevideo je čudo koje je Isus učinio na njemu spasivši ga od žive smrti i hladno je prosudio u sebi da li bi Isus mogao biti Mesija, a da se ipak ponizi da primi dar od ove žene. Mislio je da je On Hrist, znao bi da mu je grešnica prišla i odbio bi je. Nije shvatio da je on sam bio veći grešnik od nje i da mu je Hrist oprostio kao i Mariji. Bio je spreman da sumnja u božanski karakter svog Učitelja jer je zamišljao da je u Njemu primetio nedostatak oštroumnosti.

S druge strane, Marija se potpuno pokajala i ponizila zbog svojih grehova. Iz svoje zahvalnosti za Njegovu opraštajuću milosti bila je spremna da žrtvuje sve za Isusa, i nikakva sumnja u vezi sa Njegovom božanskom silom nije mučila njen um ni na trenutak. Ono što je Isus isplanirao da predstavlja ova parabola nije bilo poređenje stepena dužnosti koji su trebale osećati dve osobe, jer su oboje bili u nemogućnosti da ponište dug zahvalnosti; već da izvede Simona na njegov sopstveni teren pošto se osećao pravednijim od ove žene, i da mu pokaže da iako su gresi koji su mu oprosteni bili veliki, on nije uzvratilo svom Dobročinitelju sa poštovanjem i ljubavlju koji isteruju svo neverstvo. Njegov osećaj obaveze prema njegovom Spasitelju je bio mali, dok je Marija bila puna zahvalnosti i ljubavi, ceneći dar milosti koji je joj je dat.

Isus je jasno naglasio razliku između ovo dvoje. Rekao je: „Vidiš li ovu ženu? Ušao sam u tvoju kuću, i nisi mi dao vode za noge. A ova žena mi je noge oblila suzama i obrisala ih svojom kosom. Nisi me pozdravio poljupcem, a ova žena, otkako sam ušao, nije prestala da mi ljubi noge. Nisi mi namazao glavu uljem, a ova žena mi je namazala noge mirisnim uljem.“

Ponosni farisej je procenio da je on dovoljno ispoštovao Isusa pozvavši ga u svoju kuću, i u svom samopoštovanju je zanemario da oda odgovarajuće poštovanje koje sleduje tako uzvišenom gostu i onome koji je izveo nad njim čudo milosti. Isus je

ohrabrivao dela iskrene ljubaznosti, i ova žena, čija zahvalnost i ljubav su izraženi u njenom delu pažnje, bila je veoma pohvaljena od Spasitelja. „Zbog toga, kažem ti, oprošteni su joj gresi, kojih je mnogo, jer je mnogo ljubavi imala. A kome je malo oprošteno, malo ljubavi ima.“

Simonove oči su se otvorile za njegovo zanemarivanje i neverovanje. Bio je taknut Isusovom ljubaznošću što ga nije otvoreno ukorio pred svim gostima. Primetio je da Isus nije želeo da pokaže drugima njegovu krivicu i želju za blagodarnošću drugih, već je želeo da osvedoči njegov um istinitom potvrdom njegovog slučaja, i da pokori njegovo srce sažaljivom ljubaznošću. Stroga optužba bi zatvorila Simonovo srce za pokajanje; ali strpljiva opomena ga je ubedila u njegovu grešku i osvojila je njegovo srce. Video je veličinu duga koji je dugovao Gospodu, i postao je ponizan, samopožrtvovan čovek.

Kada shvatimo pun dug obaveze prema našem Spasitelju, ujedinjeni smo sa Njim bližim vezama, i naša ljubav će se izraziti u svim našim delima. Isus će zapamtiti svako dobro delo učinjeno od Njegove dece. Samopožrtvovani i dobronamerni će živeti u Njegovom sećanju i biće nagrađeni. Nijedno delo posvećenosti Njegovom cilju neće biti zaboravljeno od Njega. Ne postoji previše skup dar da se prinese na oltaru naše vere.

Poglavlje XXXIII

JAHANJE U JERUSALIM

Prvog dana sedmice, Isus je nastavio svoje putovanje u Jerusalim da se pridruži proslavi Pashe. Pratilo ga je mnoštvo koje je pohrlilo u Betaniju da ga vidi, željno da vidi Njegov ulazak u Jerusalim. Činilo se da se sva priroda raduje; drveće je bilo presvučeno zelenilom i pupoljcima koji su širili svoj fin miris u vazduhu. Mnogi ljudi su bili na svom putu do grada da svetkuju praznik Pashe. Ove grupe su se neprestano pridruživale mnoštvu koje je pratilo Isusa. Poslao je dvojicu svojih učenika da dovedu „magare, mladunče magaričino“, kako bi mogao ujahati u Jerusalim. To je bila kratka razdaljina, i pošto je uvek birao da ide peške, Njegovi učenici su bili u nedoumici da znaju zašto preferira da jaše. Međutim, nada je zasijala u njihovim srcima sa radosnom mišlju da se Isus spremao da uđe u prestonicu i proglasi sebe Kraljem Jevreja i da potvrdi svoju kraljevsku silu. Dok su bili na svom zadatku, učenici su saopštili svoja goruća iščekivanja Isusovim prijateljima, i uzbuđenje se proširilo blizu i nadalesko, podižući očekivanja ljudi do vrhunca.

Isus je za svoju potrebu izabrao magare na koje nijedan čovek nije seo. Učenici su sa radosnim entuzijazmom raširili svoju odeću na magaretu i postavili su svog Učitelja na njega. Čim je postavljen glasan pobedonosni uzvik se prolomio vazduhom i mnoštvo ga je pozdravljalo kao Mesiju, njihovog Kralja. Isus je sada prihvatio počasti koje nikada ranije nije dozvolio, i Njegovi učenici su primili to kao dokaz da će se njihove radosne nade ostvariti videvši ga prihvaćenog u Jerusalimu kao Kralja Izraela. Svi su bili srećni i uzbuđeni; ljudi su se utrkiivali jedni sa drugima da mu odaju poštovanje. Nisu mogli pokazati spoljni sjaj i

raskoš, ali su mu srećnih srca odali obožavanje. Nisu bili u mogućnosti da ga daruju skupim darovima, ali su raširili svoju spoljnu odeću kao tepih na Njegovom putu i takođe razbacali po putu grane masline i palme. Vodili su pobjedonosnu povorku bez kraljevskih zastava, ali su isekli razgranate palmine grane, prirodin znak pobjede, i mahali su visoko njima, dok su se vazduhom prolamali njihova glasna klicanja i hosane.

Kako su nastavili, mnoštvo se stalno povećavalo onima koji su čuli za Isusov dolazak i žurili da se pridruže povorci. Posmatrači su se stalno mešali sa gomilom i pitali: „Ko je ovo?“ Šta sva ova gužva predstavlja? Svi su čuli za Isusa i očekivali su da ode u Jerusolim, ali su znali da je ranije odbio da primi kraljevske počasti i bili su veoma zapanjeni kad su saznali da je ovo bio On. Pitali su se šta je dovelo do ove promene u onome koji je izjavio da Njegovo kraljevstvo nije od ovoga sveta.

Dok su se čudili i pitali, nestrpljivo mnoštvo je utišalo njihova ispitivanja pobjedonosnim uzvikom koji se ponavljao iznova i iznova i odzvanjao je od okolnih brda i dolina. A sada se radosnoj povorci pridružilo mnoštvo iz Jerusalima, koje je čulo za veličanstvenu demonstraciju i požurilo je da se sretne sa Spasiteljem i da ga sprovede do Jerusalima. Od velikog mnoštva Jevreja koji su se okupili da prisustvuju Pashi, hiljade su istupili da požele dobrodošlicu Isusu u grad. Pozdravili su ga mahanjem palminih grana i izvedbom svete pesme. Sveštenici u hramu su oglasili trubu za večernju službu, ali tu je samo nekoliko da se odazovu, i poglavari su sa uzbuđenjem rekli jedni drugima: „Svet je otišao za njim.“

Spasitelj je tokom svog zemaljskog života do sada odbijao da primi kraljevske počasti i odlučno je sprečavao sve pokušaje da ga uzdignu na zemaljski presto; ali Isus je ovu priliku namenio da privuče pažnju javnosti k Njemu kao Iskupitelju sveta. Približavao se trenutku kada će Njegov život biti ponuđen kao

otkup za krivog čoveka. Iako će uskoro biti izdat i razapet na krst kao zločinac, ipak će ući u Jerusolim, scenu svoje predstojeće žrtve, praćen izlivima radosti i počasti koje pripadaju kraljevskoj vlasti, da svetu objavi senku slave svog budućeg dolaska kao Kralja Ciona.

Isusova namera je bila da privuče pažnju ka krunskoj žrtvi koja će završiti Njegovu misiju za pali svet. Okupili su se u Jerusolimu da proslave Pashu, dok On, antitipsko Jagnje, dobrovoljnim činom izdvaja sebe kao žrtvu. Isus je razumeo da je potrebno da u svim budućim vekovima crkva učini Njegovu smrt za grehe sveta temom o kojoj će se duboko razmišljati i proučavati. Svaka činjenica povezana sa tom temom treba biti potvrđena bez ikakve sumnje. Zato je bilo neophodno da oči svih ljudi budu uperene u Njega, da demonstracije koje su prethodile Njegovoj velikoj žrtvi budu takve da privuku pažnju svih ka samoj žrtvi. Nakon takvog pokazivanja kao što je prisustvovanje Njegovom ulasku u Jerusolim, sve oči će pratiti Njegov brzi napredak do konačnog kraja.

Zastrašujući događaji povezani sa ovim pobedonosnim ulaskom su bili tako proračunati da budu tema razgovora na svakom jeziku i da dovedu Isusa pred svačiji um. Nakon Njegovog raspeća ovi događaji će biti povezivani sa Njegovim iskušenjima i smrću; proročanstva će se istraživati i otkriće činjenicu da je On zaista Mesija, i obraćenici u Isusovu veru će se umnožiti u svim zemljama. U ovoj jednoj pobedonosnoj sceni Njegovog zemaljskog života, moglo se činiti da je Spasitelj ispraćen nebeskim anđelima i da je najavljen Božijim trubama; ali je On ostao veran životu poniznosti koji je prihvatio, noseći teret čovečanstva sve dok Njegov život nije predat za život sveta.

Ovaj dan, koji se činio učenicima krunskim danom njihovih života, bio bi zamagljen mračnim oblacima da su znali da je ovaj prizor radosti bio samo uvod u patnju i smrt njihovog Učitelja.

Iako im je više puta govorio o svojoj sigurnoj žrtvi, ipak su u pobedonosnoj radosti tadašnjeg trenutka zaboravili Njegove tužne reči i očekivali su Njegovu uspešnu vladavinu na Davidovom prestolu. Bilo je stalno novih pridruživanja povorci i, uz par izuzetaka, sve koji su se pridružili je zahvatilo radosno nada-hnuće trenutka i pomogli su da se pojačaju hosane koje su odzvanjale i odbijale se od brda do brda i od doline do doline. Uzvici su se neprestano čuli: „Hosana Sinu Davidovom! Blagosloven onaj koji dolazi u ime Gospoda! Hosana na visini!“ Izgledalo je kao da ovo ogromno mnoštvo nastoji da nadmaše jedni druge u odgovaranju na poziv iz proročke prošlosti.

Mnogi fariseji su bili svedoci ovog prizora i goreći od zavisti i zlobe, nastojali su da preokrenu popularni pravac. Ispoljavali su sav autoritet koji su mogli imati na raspolaganju da uguše oduševljenje ljudi; ali sva njihova obraćanja i pretnje su bili uzaludni. Plašeći se da će mnoštvo, brojčano jako, uzdići Isusa na položaj kralja, kao poslednje pribežište su krenuli da se probijaju kroz mnoštvo i obratili su mu se pretećim rečima ukora: „Učitelju, prekori svoje učenike.“ Izjavili su da su tako glasne i pune uzbuđenja demonstracije nezakonite i da ih vlasti neće odobriti. Međutim, Isusov odgovor je učutkao njihove ohole naredbe: „Kažem vam, ako oni učute, kamenje će vikati.“

Sam Bog je, u svom posebnom providenju, uredio redosled dešavanja koji su se tada odigrali, i da ljudi nisu ispunili božanski plan, On bi dao glas mrtvom kamenju i ono bi pozdravilo Njegovog Sina sa uzvicima hvale. Ova scena je bila otkrivena u proročkoj viziji svetim prorocima iz davnih vremena, i čovek je bio nemoćan da preokrene Jehovine namere. Dok su se učutkani fariseji povlačili, reči Zaharije su izgovorene od stotinu glasova: „Raduj se mnogo, kćeri cionska! Kliči pobednički, kćeri jerusalimska! Evo, dolazi ti tvoj kralj! On je pravedan i spasen, ponižan je i jaše na magarcu, na magaretu, mladunčetu magarice.“

Fariseji su bili prisiljeni da odustanu od svojih pokušaja da smire oduševljenje ljudi. Sve njihove prepirke su samo poslužile da uvećaju oduševljenje ljudi. Nikada ranije svet nije video tako pobedonosnu povorku. Tako nije bilo ni kod najčuvanijih osvajača na zemlji. Nikakav niz žalosnih zarobljenika, kao trofeja kraljevske hrabrosti, nije bio predstavljen u toj istaknutoj paradi. Međutim, oko Spasitelja su bili slavni trofeji Njegovog rada iz ljubavi prema grešnom čoveku. Oni su bili zarobljenici koje je spasao od Sotonine okrutne moći, hvaleći Boga za njihovo izbavljenje. Slepici kojima je povratio vid su prednjačili, vodeći povorku. Nemi, čije jezike je oslobodio, su vikali najglasnije hosane. Bogalji koje je izlečio su skakali slobodno, bili su najaktivniji u lomljenju palminih grana i u mahanju pred Spasiteljem. Udovice i siročad su bili među mnoštvom, uzvisujući Isusovo ime zbog Njegovih dela milosti prema njima. Gubavci koji su bili očišćeni Njegovom rečju i spašeni od žive smrti, raširili su svoju neuprljanu odeću na Njegovom putu i pozdravili su ga kao Kralja Slave. Oni koji su se probudili Njegovim magičnim glasom iz sna smrti su bili u toj gomili. Lazar, čije telo je videlo truljenje u grobu, sada vraćen u punu snagu slavne muškosti, vodio je poniznu životinju na kojoj je njegov Oslobodilac jahao. Kada je povorka stigla na vrh brda i spremala se da se spusti u grad, Isus je stao i sve mnoštvo sa Njim. Jerusolim se u svojoj slavi pružao pred njima, okupan svetlošću zalazećeg sunca. Hram je privukao sve poglede. U dostojanstvenoj raskoši nadvisivao je sve drugo, izgledajući da pokazuje ka Nebu kao da upućuje ljude gore ka jedinom pravom i živom Bogu. Ovaj hram u svojoj blistavoj veličanstvenosti je dugo bio ponos i slava jevrejske nacije. Rimljani su se isto ponosili njime kao nenadmašnoj veličanstvenoj građevini. Njihov kralj se ujedinio sa Jevrejima u ulepšavanju hrama i zajedno nisu štedeli ni truda ni troškova da ga opreme sa najskupljim i najlepšim dekoracijama i spolja i

iznutra.

Deo zida zgrade je izdržao opsadu vojski i u svojoj savršenoj gradnji je izgledao kao jedan čvrst kamen ceo iskopan iz kamenoloma. Dok je putujuće sunce ka zapadu bojilo i zlatilo nebesa, njegova blistava slava je osvetlila čisti beli mermer hrama i blistala je na njegovim zlatom obloženim stubovima. S vrha brda, gde su Isus i Njegovi pratioci stajali, imao je izgled masivne strukture snežnih stubova sa bleštavim dragim kamenjem. Na ulazu u hram je bila vinova loza sastavljena od zlata i srebra, sa zelenim lišćem i glomaznim grozdovima grožđa, sve napravljeno uz ogromne troškove od najveštijih umetnika. Ovaj oblik je predstavljao Izrael u osobinama loze koja napreduje. Zlato, srebro i živo zelenilo su kombinovani sa tako retkim ukusom i izvršnim načinom rada, tako da je, dok se uvijalo elegantno oko belih i blistavih stubova, prijanjajući svojim presijavajućim mladima na njihove zlatne ukrase, bio predivan splet lepote, hvatajući sjaj zalazećeg sunca i sijajući poput slave pozajmljene sa Neba.

Isus je gledao očaravajuću scenu pred sobom, a veliko mnoštvo je utišalo svoje uzvike, očarano ovim iznenadnim viđenjem lepote. Sve oči su se instinktivno okrenule ka Spasitelju, očekujući da vide u Njegovom licu divljenje koje su oni sami osećali. Ali umesto toga posmatrali su oblak tuge kako se navlači preko Njegovog lica. Bili su iznenađeni i razočarani što vide oči Spasitelja pune suza i Njegovo telo koje se ljuljalo tamo-amo kao drvo pred oluju, dok je jauk bola izbio sa Njegovih drhtavih usana kao iz dubina slomljenog srca. Kakav je ovo bio prizor za anđele da posmatraju! Njihov voljeni Zapovednik u agoniji suza! Kakav je ovo bio prizor za tu radosnu gomilu koja ga je pratila sa pobedonosnim uzvicima i sa mahanjem palminim granama do tog vrha koji je nadvisivao veličanstveni grad gde su se sa ljubavlju nadali da će On vladati! Njihova klicanja su sada

utihnula, dok su mnoge suze tekle u saosećanju sa tugom koju nisu mogli shvatiti.

Isus je plakao na Lazarevom grobu, ali je to bila bogolika tuga u skladu sa prilikom. Međutim, ova iznenadna tuga je kao plačni ton u veličanstvenom pobedonosnom horskom pevanju. Usred scene radovanja, gde su mu svi odavali počast, Kralj Izraela je bio u suzama, ne tihim suzama radosnicama, već suzama i jecajima nezadržive patnje. Mnoštvo je pogođeno iznenadnom sumornošću dok gledaju Njegovu tugu koja je neshvatljiva za njih. Isusove suze nisu bile u očekivanju fizičke patnje dok je imao u vidu svoje raspeće, iako je pred Njim bio vrt Getsimanija gde je znao da će se uskoro nad Njim nadviti užas velike tame. Takođe su mogla da se vide ovčja vrata kroz koja su vekovima bile sprovedene životinje za obredno žrtvovanje. Ova vrata će se uskoro otvoriti za Njega, velikog Antitipa na čiju su žrtvu za grehe sveta sve ove žrtve ukazivale. Blizu je bila Golgota, mesto Njegove nadolazeće patnje.

Ipak Iskupitelj ne plače i ne jeca namučenog duha zbog tih podsetnika svoje okrutne smrti. Njegova tuga nije sebična. Pomisao o fizičkom bolu ne plaši tu plemenitu, samopožrtvovanu dušu. Pogled na Jerusalim je ono što probada Isusovo srce patnjom – Jerusalim koji je odbacio Sina Božijeg i prezreo Njegovu ljubav, koji je odbio da bude osvedočen Njegovim silnim čudima i koji se sprema da mu oduzme život. On vidi šta je on u njenoj krivici odbacivanja svog Iskupitelja, i šta je mogao biti da je prihvatio Onoga koji je jedini mogao izlečiti njegovu ranu. Došao je da ga spasi; kako se može odreći deteta koje mu je povereno da se na brigu!

Podigao je svoju ruku, koja je toliko često blagosiljala bolesne i napaćene i mašući njom prema osuđenom gradu, slomljenim rečima žalosti je uzviknuo: „Da si barem u ovaj dan spoznao šta ti je potrebno da bi imao mir!“ Ovde je Spasitelj učutao

i ostavio nedorečenim kakvo bi bilo stanje Jerusalima da je prihvatio jedinu pomoć koju mu je Bog mogao dati, dar Njegovog voljenog Sina. Da je Jerusalem znao ono što je bila njegova privilegija da zna, i da je postupao prema svetlu koje mu je dato od Boga, mogao je stajati u ponosu prosperiteta, kao kralj carstava, slobodan u snazi svoje Bogom dane sile. Ne bi bilo naoružanih vojnika koji stražare pred njegovim vratima, ne bi bilo rimskih zastava koji se vijore sa njegovih zidova. Slavna sudbina koja je mogla blagosloviti Jerusalem, da je prihvatio svog Iskupitelja, pokazala se pred Sinom Božijim. Video je da bi on kroz Njega bio isceljen od svoje mučne bolesti, oslobođen ropstva i uspostavljen kao silna metropola zemlje. Sa njegovih zidova golub mira bi otišao svim narodima. Bio bi dijadema svetske slave.

Ali blistava slika šta bi Jerusalem bio da je prihvatio Sina Božijeg bleđi iz Spasiteljevog vida kako shvata šta je on pod ugnjetačkim rimskim jarmom, noseći Božiju odbojnost i osuđen na Njegovu osvetničku pravdu. On nastavlja prekinuti niz svojih jadikovki: „Ali sada je to skriveno od tvojih očiju. Jer će ti doći dani kad će tvoji neprijatelji podići oko tebe ogradu od zašiljenih kolaca i opkoliće te i pritisnuće te sa svih strana. I sravnice sa zemljom tebe i tvoju decu u tebi. Neće ostaviti u tebi ni kamen na kamenu, jer nisi prepoznao da je došlo vreme da se ispita kakva su tvoja dela.“

Hrist je došao da spasi Jerusalem sa njegovom decom od posledica njegovih prošlih grehova; ali u načinu Njegovog pojavljivanja nije odgovorio na nesveta očekivanja fariseja. Farisejski ponos, licemerstvo, ljubomora i zloba su ga sprečili da ostvari svoju nameru. Isus je znao kakve će strašna osveta zadesiti osuđeni grad. On vidi Jerusalem okružen vojskama, stanovnike pod opsadom dovedene do gladi i smrti, majke koje prave obrok od mrtvih tela sopstvene dece i roditelje i decu kako uzimaju jedni od drugih zadnji komadić hrane, prirodnu privrženost

kako biva uništena kroz strašne muke gladi. On vidi da će tvrdo-
glavost Jevreja, koja se pokazala njihovim odbacivanjem Njegovog
spasenja, takođe da ih navede da odbiju njihovu jedinu pre-
ostalu šansu da budu bezbedni, pokoravanjem osvajačkim voj-
skama. On vidi nesrećne stanovnike kako podnose patnje na
spravi za mučenje i njihovo razapinjanje, prelepe palate uniš-
tene, hram gde je Bog otkrio svoju slavu u ruševinama, i od svih
njegovih čistih i besprekornih zidova, ukrašenih visokim stubo-
vima i pozlaćenim priborom, neće ostati ni kamen na kamenu,
dok je grad preoran poput njive. Tako Spasitelj plače u agoniji
imajući pred sobom tako zastrašujuću sliku!

Jerusalim je bio dete pod Njegovom brigom, i kao što nežan
otac žali za zalutalim sinom, tako je Isus plakao za Jerusalimom.
Kako te se mogu odreći! Kako da te vidim predatog uništenju i
pustošenju! Moram li te pustiti da napuniš čašu svog bezakonja!
Jedna duša je od takve važnosti da, u poređenju sa tim, svetovi
tonu u beznačajnost; ali ovde je bila cela nacija izgubljena. Kada
sunce koje se brzo kretalo prema zapadu nestane iz vidokruga na
nebesima, Jerusalimov dan milosti će se završiti. Dok je ta velika
povorka stajala na grebenu Maslinske gore, još uvek nije bilo
kasno za Jerusalim da se pokaje i bude spašen. Anđeo Milosti je
tada skupio svoja krila da siđe sa zlatnog prestola i ustupi mesto
Pravdi i brzo dolazećoj presudi. Međutim, Hristovo veliko srce
ljubavi se i dalje moli za Jerusalim, koji je ismejao sve Njegove
blagodati, prezreo Njegova upozorenja i spremao se da završi
svoje bezakono delo prljanjem svojih ruku Njegovom krvlju.
Ako bi se Jerusalim pokajao, još uvek nije prekasno. Dok su zad-
nji zraci zalazećeg sunca oklevali nad hramom, kulom i sjajnim
minaretom, neće li neki dobri anđeo da ga odvede Spasiteljevoj
ljubavi i odvрати zastrašujuću osudu koja ga čeka! Prelepi i
nesveti grade, koji si kamenovao proroke, koji si odbacio Sina
Božijeg, koji si zaključao sebe svojom grešnošću, okovima

ropstva, tvoj dan milosti je skoro istekao!

Ovde je živeo omiljeni narod; Bog je učinio njihov hram svojim mestom prebivališta; bio je „lep zbog uzvišenosti svoje, radost celoj zemlji.“ Tamo se nalazilo svedočanstvo više od hiljadu godina Hristove zaštitničke brige i nežne ljubavi, kao što otac podnosi svoje jedino dete. U tom hramu su proroci izrekli svoja svečana upozorenja. Tamo su se gibale užarene kadionice, dok se miris, pomešan sa molitvama vernika, dizao k Bogu. Tamo je tekla krv životinja, tip Hristove krvi. Tamo je Jehova pokazivao svoju slavu iznad prestola milosti. Tamo su sveštenici služili u dugim haljinama i sudskim naprsnicima ukrašenim dragim kamenjem, i raskoš simbola i obreda se odvijala vekovima. Ali sve ovo mora imati kraj; jer je Jerusolim zapečatio svoju sopstvenu osudu i njegovo uništenje je na dohvat ruke.

Imajući u vidu sudbinu grada koji je voleo, Isusova duša je žalila za detetom koje je bilo pod Njegovom brigom. Neuzvraćena ljubav je slomila srce Sina Božijeg. Malo njih iz mnoštva je znalo za žalost koja je bila teret duhu Onoga kojeg su obožavali. Videli su Njegove suze i čuli Njegove jecaje, i za kratko vreme tajanstveno strahopoštovanje je prekinulo njihove radosne demonstracije; ali nisu mogli razumeti značenje Njegovog žaljenja nad Jerusolimom.

U međuvremenu, do poglavara su stigli izveštaji da se Isus približavao gradu praćen velikom gomilom ljudi. U strepnji odlaze da se sretnu sa Njim, nadajući se da će rasterati gomilu svojim autoritetom. Kako se povorka spremala da se spusti niz Maslinsku goru, poglavari su je presreli. Pitali su ko i šta je razlog svog ovog bučnog radovanja. Kako su oni, sa mnogo autoriteta, ponovili svoje pitanje: Ko je ovo?, učenici, ispunjeni duhom nadahnuća, su se čuli iznad sve buke gomile, ponavljajući u rečitim nizovima proročanstva koja su davala odgovore na njihovo pitanje. Adam će vam reći, ženino seme će smrviti zmijinu

glavu. Pitajte Avrama, reći će vam, to je Melhisedek, Kralj Salema, Kralj Mira. Jakov će vam reći, On je Šiloh iz Judinog plemena. Isaija će vam reći, Emanuel, Divni, Glasnik Sveta Božjeg, Otac Budućnosti, Predvodnik blagostanja. Jeremija će vam reći, Davidov izdanak, Gospod, naša pravednost. Danilo će vam reći, On je Mesija. Osija će vam reći, On je Gospod, Bog nad vojskama, Gospod je ime po kome se pamti. Jovan Krstitelj će vam reći, On je Jagnje Božje koje odnosi greh sveta. Veliki Jehova je objavio sa svog prestola, Ovo je moj voljeni Sin. Mi, Njegovi učenici, izjavljujemo, Ovo je Isus, Mesija, Knez Života, Iskupitelj sveta. Čak ga i knez sila tame priznaje, govoreći: „Znam tačno ko si: Sveti od Boga!“

Poglavlje XXXIV

PLAKANJE NAD JERUSALIMOM

Hristov pobjedonosni ulazak u Jerusolim, neposredno pred Njegovo raspeće, bio je magloviti nagoveštaj Njegovog dolaska na nebeskim oblacima sa silom i slavom usred trijumfa anđela i radovanja svetih. Tada će se ispuniti Hristove reči: „Kažem vam, nećete me videti dok ne kažete: ‘Blagoslovljen onaj koji dolazi u Gospodnje ime!’“ Zahariji, je u proročkoj viziji, pokazan dan konačne pobjede, kada će Hrist doći u slavi, i takođe mu je pokazano stanje Jevreja koji su ga odbacili o Njegovom prvom dolasku: „I pogledaće na mene koga probodoše, naricaće za njim kao što se nariče za sinom jedincem, i gorko će ga oplakivati kao što se oplakuje prvenac.“

Hristove suze dok je plakao nad Jerusolimom bile su za grehe svih vremena. Jevrejska nacija je bila simbol ljudi svih vekova koji su prezreli molbe beskonačne ljubavi. Oni koji se izjašnjavaju da su Hristovi predstavnici na zemlji, a čiji životi su ipak neprestano poricanje Njega, mogu čitati svoju osudu u Hristovom osuđivanju samopravednih Jevreja. Spasitelj je došao na svet donoseći svetlost istine; ali Njegov savet je uvek bio odbacivan i Njegove blagodati prezirane od onih koji su dozvolili sebičnosti i ljubavi prema mamonu (materijalizmu) i svetovnim počastima da okupiraju hram srca.

Greh Jerusolima je bio u odbacivanju njegovih tada prisutnih milosti i upozorenja. Kao što nežan otac sažaljeva voljenog ali grešnog i pobunjeničkog sina, tako je i Isus imao saosećanje nad Jerusolimom. Slao je proroke i mudrace sa savetima, preklinjanjima i upozorenjima o pretećim osudama ako on odbije da napusti svoje grehe. Vekovima je žrtvena krv tekla neprestano,

simbolišući veliko iskupljenje Sina Božijeg, da bude prineto za spasenje čoveka. Međutim, iako su životinjske žrtve bile izobilne, one nisu mogle zameniti pravu tugu zbog greha i poslušnost Bogu. Slomljeno srce i skrhan duh bili bi od mnogo veće vrednosti u Božijim očima nego mnoštvo žrtava bez pravog pokajanja.

Jerusalim nije unapredio svoje povlastice; odbacio je upozorenja proroka i pogubio je svete Božije predstavnike. Međutim, naraštaj kojeg je Isus osudio nije bio odgovoran za grehe svojih očeva, već samo za to što je sledio njihove zle prakse, i tako učinio sebe odgovornim za svoj kurs mržnje i osvete u progonjenju drevnih Božijih glasnika. Odbacivanje sadašnjih milosti i upozorenja je ono što je utvrdilo krivicu protiv njih koju krv bikova i koza nije mogla oprati. Ponosni, samopravedni i nezavisni, odvajali su se dalje i dalje od Neba dok nisu postali voljni Sotonini podanici. Jevrejska nacija je vekovima kovala okove koje je taj naraštaj neopozivo učvrstio na sebe.

Hristove suze su izrazile Njegovu patnju što vidi svoj narod kako donosi sigurno uništenje na sebe. Rado bi slomio sa njihovih vratova jaram ropstva paganskoj naciji. Međutim, dok su se fariseji gorko žalili na svoje poniženje i ugnjetavanje, odbili su sa mržnjom jedinu pomoć koja bi ih mogla osloboditi iz zarobljenštva i učiniti ih slobodnim i srećnim ljudima. Spasitelj glas se čuo tri godine pozivajući umorne i opterećene da dođu k Njemu i On će im dati odmor. Širio je blagoslove gde god su Njegove noge kročile. Ali umesto da zahvalnošću odgovore na Njegovu ljubav, oni guraju Hrista od sebe i sada se spremaju da zapečate svoju osudu predajući ga na smrt.

Zemaljski Jerusalim predstavlja veliku većinu onih koji se ispovedaju kao hrišćani u ovom dobu sveta. Spasitelj je podelio nama svoje blagoslove po cenu beskonačne žrtve sopstvenog života. Ovo je naš dan milosti i privilegija. U svakom dobu sveta

ljudima je dat njihov dan svetla i povlastica, probno vreme u kojem mogu postati pomireni sa Bogom. Međutim, postoji granica toj milosti. Milost može moliti godinama i biti odbacivana i o-malovažavana; ali dođe vreme kada milost upućuje svoju poslednju molbu. Slatki, prijatni glas više ne preklinje grešnika, a ukori i upozorenja prestaju.

Taj dan je sada došao Jerusalimu. Isus, sa vrha Maslinske gore, glasom isprekidanim neukrotivim jecajima i suzama, šalje poslednju molbu naciji koju je izabrao: „Da si barem u ovaj dan spoznao šta ti je potrebno da bi imao mir!“ Mali ostatak dana je još ostao, u kojem bi Jerusolim mogao uvideti i pokajati se za svoju fatalnu grešku i okrenuti se Hristu. Dok je brzo zalazeće sunce ka zapadu još uvek zadržavalo na nebesima bilo je još vremena za njega da se spasi. Anđeo milosti je dugo molio za nepokajani grad; ali sada se pripremao da siđe sa zlatnog prestola, dok su reči neopozive pravde izgovarane: „Ali sada je to skriveno od tvojih očiju.“

Hristove reči, izgovorene na gori, dosežu do našeg vremena. Njegove suze su za našu nepokajanost. Poslao nam je veliko svetlo, kao što je Jevrejima. Dati su nam ukori, preklinjanja, upozorenja i Spasiteljeva čežnjiva ljubav. Kao što su odaje hrama bile oskrnavljene nesvetom trgovinom u Hristovo vreme, tako je i hram srca gde Hrist treba biti brižljivo čuvan uprljan sebičnošću, ljubavlju prema svetlu, zavišću i nesvetim strastima. Spasitelj šalje poruke da upozori grešnika na opasnost i da probudi njegovo srce za pokajanje, ali su one prečesto shvaćene kao prazne priče. Mnogi od onih koji ispovedaju pobožnost su danas isto neposvećeni Božijim Duhom, kao što su bili fariseji u Isusovo vreme. Svetlost istine je odbačena od hiljada zato što uključuje krst; nije u skladu sa njihovim običajima i prirodnim sklonostima njihovih srca.

Božiji proroci nisu pronašli naklonost odmetničkog Izraela

jer su preko njih njihovi skriveni gresi izneti na svetlo. Ahab je gledao na Iliju kao na svog neprijatelja, jer je prorok bio veran da otkrije vladareva skrivena bezakonja. Tako se, danas, Hristov sluga, ukoritelj greha, susreće sa ismejavanjem i odbacivanjima. Biblijska istina, Hristova religija, se bori protiv jake struje moralne nečistote.

Predrasuda je u srcima ljudi sada još snažnija nego što je bila u Hristovo vreme. Ljudi, podstaknuti Sotonom, gaje sumnje u istinitost Božije Reči i sprovode svoju nezavisnu procenu. Oni biraju tamu radije nego svetlost po cenu propasti svojih duša; jer Bog ne predlaže da se ukloni svaka primedba protiv Njegove istine koju telesno srce izlaže. Tajne Božije Reči ostaju zauvek tajne onima koji odbiju da prihvate dragocene zrake svetla koje bi osvetlilo njihovu tamu. Božanska ljubav lije suze bola nad ljudima stvorenim po obličju svog Stvoritelja koji neće da prihvate Njegovu ljubav i prime pečat Njegovog božanskog lika.

Hrist je gledao na svet i sve vekove sa visine Maslinske gore, i Njegove reči primenjive na svaku osobu koja ignoriše molbe Njegove božanske milosti. Rugaču Njegove ljubavi, On ti se danas obraća. To je „da si barem“ onaj koji bi trebao da zna šta ti je potrebno da bi imao mir. Odmazda nad grešnikom će biti srazmerna svetlosti koju je primio.

Najodgovorniji period za Jevreje je bio kada je Isus bio među njima. A čak su i apostoli olako cenili prisustvo Sina Božijeg dok nije uklonjen od njih, kada se Hrist uzneo na Nebo. Iskupitelj nije bio voljan da prekine svoju vezu sa jevrejskom nacijom. Podnosio je godinama njihovo nepokajanje i zlostavljanje. Odnosio se prema njima sa istim nesebičnim posvećenjem koje majka oseća prema detetu koje je pod njenom brigom. Vekovima je odvrćao strele Božijeg gneva da ne padnu na Jerusalim. Ali sada je napunio čašu svog bezakonja progonjenjem Sina Božijeg i božanska osveta će pasti na njega. Isus je gledao

sa neizrecivim bolom na grad i na hram koji je voleo. „Jerusalime, Jerusalime, ti koji ubijaš proroke i kamenuješ one koji su ti poslani! Koliko puta sam hteo da skupim tvoju decu kao što kvočka skuplja svoje piliće pod krila, ali niste hteli.“

Da je jevrejski narod odbacio svoj fanatizam i slepo neverovanje dovoljno dugo da pogleda u dubine Isusovog saosećajnog srca punog ljubavi, nikada ne bi razapeli Gospoda slave. Međutim, bili su izopačeni i samopravedni; i kada su sveštenici i poglavari čuli proročki glas prošlosti u trubnim zvukovima glasova mnoštva, kao odgovor na pitanje „Ko je ovo?“ nisu ga prihvatili kao glas nadahnuća. Duga lista drevnih autoriteta koji ukazuju na Isusa kao Mesiju, i koji su citirani od učenika, nisu dali dokaz njihovim srcima. Ali bili su previše zapanjeni i besni da izraze svoje negodovanje rečima. Upravo kad su tajno i lukavo pravili svoje planove da osude Isusa na smrt, gle! poniznom Galilejcu je iznenada ukazana čast koju nikada ranije nije tražio, i primio je počast koju je do sada odbijao.

Velikodostojnici hrama su zanemeli od zaprepašćenja. Gde je sada hvalisava moć sveštenika i poglavara nad narodom! Vlasti su objavile da će svako ko prizna da je Isus Hrist biti izbačen iz sinagoge i lišen svetih povlastica. Ipak tu je oduševljeno mnoštvo koje uzvikuje glasne hosane Sinu Davidovom i nabraja titule koje su mu dali proroci. Isto kao kada bi sveštenici i poglavari pokušali da uskrate zemlji sjajno lice sunca, takav je i svaki pokušaj da se svetu uskrate zraci slave od Sina Pravednosti. Uprkos svom protivljenju, Hristovo kraljevstvo je priznato od ljudi.

Kada su se sveštenicima i poglavarima povratili njihovi glasovi, gundali su među sobom: „Vidite da ništa ne postižete. Eno, svet je otišao za njim.“ Međutim, ubrzo su se povratili od parališućeg efekta čudnog izlaganja kojem su bili svedoci, i pokušali su da uplaše gomilu pretnjama da će se žaliti gradskim vlastima na njih da oni dižu pobunu. Neki od fariseja su sproveli svoje

pretnje i besno su se odrekli Isusa kao da je On vođa pobune pred prisutnim rimskim stražarima. Drugi su im se pridružili, optužujući Spasitelja da je postavio sebe kao kralja iz neposlušnosti rimskoj vlasti. Sveštenik Ana je navaljivao da će On preuzeti kontrolu nad hramom i vladati kao kralj u Jerusalimu.

Međutim, mirni Isusov glas je na trenutak utišao bučnu gomilu kada je izjavio da Njegovo kraljevstvo nije od ovoga sveta; da nije došao uspostaviti zemaljsko kraljevstvo; da će se uskoro uzeti k svom Ocu i da ga Njegovi optužitelji neće više videti dok ne dođe ponovo u slavi, i onda, prekasno za njihovo spasenje, oni će ga priznati, govoreći: „Blagosloven onaj koji dolazi u ime Gospodnje.“

Isus je izgovorio ove reči sa tugom i sa naročitom silom. Rimski stražari su bili utišani i pokoreni. Njihova srca, iako su bili stranci božanskom uticaju, dirnuta su onako kako nikada ranije nisu bila i iznenadna tišina je pala na mnoštvo. Onaj koji je mogao zapovedati prirodnim silama, čiji glas je umirio besne vode dubina, takođe je mogao savladati uzbuđenje i shvatanje paganskih ljudi koji nisu odbacili Njegovo svetlo niti su očeličili svoja srca predrasudom protiv Njega. Rimski stražari su u smirenom i dostojanstvenom Isusovom licu pročitali ljubav, dobročinstvo i tiho dostojanstvo. Bili su dirnuti saosećanjem koje nisu mogli razumeti. Pred njima je bio čovek poniznog ponašanja, ali sa bogolikim držanjem. Više su bili naklonjeni da mu odaju počast nego da ga uhvate zbog pobune.

Primitili su da su sveštenici i poglavari bili jedine osobe koje su bile besne i koje su stvarale nemir. Zato su se okrenuli protiv njih i optužili su ih da su oni razlog sve zbrke. Sveštenici i fariseji, ogorčeni i poraženi ovim, okrenuli su se ljudima sa svojim pritužbama i prepirali su se među sobom glasnom i besnom raspravom. Među sveštenstvom je bilo podele u mišljenju u vezi Isusa. Ana ga je besno optužio da je varalica. Kajafa

ga je javno priznao za proroka, ali je smatrao da je Njegova smrt bila neophodna da bi se ispunilo proročanstvo. Ova dvojica vođa su okupljali stranke ka svojim mišljenjima. Većina običnih ljudi su bili naklonjeni Isusu, izjavljujući da nijedan čovek ne može činiti dela koja je On činio.

Dok su se odvijale ove ljutite rasprave, Isus, koji je bio predmet sve ove diskusije, je prošao neprimećen do hrama i posmatrao ga je tužnim očima. Sve je bilo tiho tu, jer scena koja se odigravala pred Maslinskom gorom je privukla sve ljude dalje od hrama. Nakon što ga je gledao kratko vreme sa dostojanstvenim licem, Isus se povukao od hrama sa svojim učenicima i nastavio je do Betanije. I kada su ljudi hteli da ga stave na presto kao kralja Izraela, nigde ga nisu mogli naći.

Isus je proveo celu noć u molitvi, a ujutru, dok se ponovo vraćao iz Betanije, prošao je pored voćnjaka smokvi. Bio je gladan. „Izdaleka je ugledao smokvu koja je imala lišće, i otišao je da vidi može li se na njoj nešto naći. Ali kad je došao do nje, nije našao ništa sem lišća, jer nije bilo vreme smokvama. Tada joj je rekao: ‘Neka niko više nikada ne jede ploda s tebe.’ A njegovi učenici su slušali.“

Nije bilo vreme berbe za zrele smokve, osim u nekim predelima; a na visokom vrhu Maslinske gore zaista se moglo reći „nije bilo vreme smokvama.“ U prirodi smokvinog drveta je da se pokažu rastući plodovi pre nego što se lišće otvori; tako da je sledilo da se na drvetu prekrivenom lišćem može očekivati da se nađu sazrele smokve. Drvo koje je Isus video je bilo lepo za gledati, ali tokom detaljnog pretraživanja njegovih grana, otkrio je da je njen izgled prevaran, jer nije imala „ništa sem lišća.“ Kako bi naučio svoje učenike upečatljivu lekciju, koristio je drvo smokve kao simbol, dao mu je moralne osobine i učinio ga sredstvom pomoću kojeg poučava božansku istinu.

Jevreji su se izdvajali od svih drugih naroda, propovedajući

savršenu odanost Nebeskom Bogu. Bili su posebno privilegovani od Njega i tvrdili su da su pobožniji od svih drugih ljudi, dok su u stvarnosti bili grešni, iskvareni ljubavlju prema svetu i pohlepom dobitka. Hvaleći se svojom dobrotom i znanjem, a i-pak puni licemerja i okrutnosti i u neznanju o Božijim zahtevima, bili su kao neplodno drvo smokve koje je širilo svoje uobražene grane u visinu, raskošne po izgledu i prelepe na oko, ali na kojima je Isus nije našao „ništa sem lišća“.

Jevrejska vera sa svim svojim veličanstvenim pokazivanjem hrama, svetih oltara, žrtvene svečanosti, opasanih sveštenika i impresivnih obreda, bilo je samo površno pokrivanje pod kojim su vladali ponos, ugnjetavanje i bezakonje. Lišće je bilo obilno i prelepo, ali drvo nije donosilo dobre plodove. Sledećeg jutra kako su takođe prošli pored voćnjaka, učenici su videli da je smokvino drvo koje je Isus prokleo uvelo i ispucalo od korena do grana. Isus je predstavio svojim učenicima pravo stanje Jevreja u ovoj upadljivoj pojavi neplodnog smokvinog drveta; i kao što je drvo uvelo pod Spasiteljevom razornom kletvom i postalo uvelo i raspucalo, suvo u korenu, tako će i svi uobraženi licemeri biti poniženi.

Ostala drveća u voćnjaku smokvi su isto bila bez plodova; ali su njihove grane bile bez lišća, zato nisu podizala očekivanja i nisu izazivala razočarenje. Ova drveća bez lišća su predstavljala pagane, koji se nisu hvalili nadmoćnom pobožnošću. U njima ove reči iz Pisma nalaze primenu: „Nije bilo vreme smokvama“. Međutim, dok su se Jevreji izdvajali u ponosnoj samouverenosti prisvajajući premoć nad svima, pagani su u nekoj meri osećali svoju potrebu i slabost i čeznuli su za boljim vremenom, za jasnijim i sigurnijim svetlom da vodi njihove lutajuće korake.

Jevrejska nacija je bila površno religiozna, ponoseći se njihovim svetim hramom, pompom sveštenika i nametljivim

obredima jutarnje i večernje službe, prelepim sinagogama i žrtvenim prinosima. Bilo je tu lišća u izobilju, prelepog i svetlog, da pokrije isprazno licemerje, zlobu i ugnjetavanje u srcu svog ovog sujetnog pokazivanja. Jevreji su bili privilegovani Hristovim prisustvom pokazanim u telu. Neprocenjivi blagoslov koji je Bog njima darovao trebao je izazvati njihova pobožna priznanja. Ali u slepoj predrasudi odbili su milosti koje im je Isus ponudio. Njegova ljubav je uzalud rasuta na njih, i oni nisu uvažili Njegova čudesna dela. Tuga je bežala kada se On približavao; bolest i sakatost su bili izlečeni; nepravda i ugnjetavanje su se skupili osramoćeni Njegovim ukorom; dok su se smrt i grob ponizili u Njegovom prisustvu i slušali Njegove naredbe. Ipak ljudi koje je odabrao su odbacili sa prezirom Njega i Njegova silna dela. Veličanstvo Neba je došlo među svoje, a Njegovi ga nisu primili.

Osuda izgovorena nad neplodnim smokvinim drvetom ne samo što predstavlja presudu nad Jevrejima, već je isto primenjiva na hrišćane po imenu našeg vremena, koji su postali formalni, sebični, hvalisavi i licemerni. Mnogi koji se izjašnjavaju pobožnima stoje pred svetom kao neplodno smokvino drvo, pokazujući uobražene listove ali potpuno lišene ploda. Prolaze kroz bogoslužbenu formu, a ipak nemaju pokajanje i veru. U propasti smokvinog drveta Hrist je pokazao koliko su mrski u Njegovim očima licemerstvo i isprazno pretvaranje. Uvek sažaljiv prema pravim pokajnicima, uvek spreman da ih primi i da izleči njihove bolesti, On je tako dokazivao da je otvoreni grešnik u povoljnijem stanju pred Bogom nego hrišćanin koji ne donosi plodove Njegovoj slavi.

Važni događaji su se nagomilavali pri kraju Hristove službe. Njegov pobedonosni ulazak u Jerusalim, Njegovo čišćenje oskrnavljenog hrama i uništenje neplodnog smokvinog drveta, sve je to ukazivalo na propast Jerusalima. Isusove suze na gori, kada je

posmatrao grad koji je voleo i o kom je brinuo, dok se nalazio usred radovanja i hosana hiljada, bile su poslednje molbe odbacene ljubavi i saosećanja.

Poglavlje XXXV

POSLEDNJE ČIŠĆENJE HRAMA

Kad je Isus ušao u dvorište hrama bilo je to kao da je ušao u ogromnu stočnu pijacu. Mešali su se rikanje volova, blejanje ovaca i gukanje golubova sa oštrim zveckanjem novčića i zvukom besne prepirke između trgovaca, od kojih su neki bili službenici svetih obreda. Sveti ograđeni prostor hrama je predstavljao najnesvetiji i bolni prizor onim savesnim Jevrejima, koji su, iako nisu odobravali sknavljenje Božijeg svetog mesta, bili nemoćni da to spreče; jer su hramski velikodostojnici i sami učestvovali u kupovini i prodaji i razmeni novca. Bili su lukavi i pohlepni i pohlepa dobitka je nadvladala sve verske obzire, a promet je išao do takvih krajnosti da u Božijim očima nisu bili ništa bolji od lopova.

Tri godine ranije na početku svoje službe, Isus je isterao iz hrama one koji su ga oskrnavili njihovom nesvetom trgovinom, i svojim nepokolebljivim i božanskim držanjem je pogodio strahopoštovanjem srca trgovaca spletkaroša. Sada, na kraju svoje zemaljske misije, ponovo je došao u Božiji hram i našao ga je i dalje obesvećenog istim gnusnim delima i istim sknaviteljima. Sveštenici i poglavari uopšte nisu shvatali dostojanstveno, sveto delo što je bila njihova dužnost da ga vrše. Na svaku Pashu i praznik Senica hiljade goveda je bilo pobijeno i njihova krv je hvatana od sveštenika i prskana po oltaru. Jevreji su bili upoznati sa krvlju kao sredstvom očišćenja od krivice, i skoro su izgubili iz vida činjenicu da je greh učinio neophodnim sve ovo prolivanje krvi životinja, i da je to najavljivalo krv Božijeg voljenog Sina koja će se proлити za život sveta, i da prinosom žrtava ljudi treba da budu usmereni ka raspetom Iskupitelju.

Isus je gledao na nevine žrtve žrtvovanja kako predstavljaju Njega i video je kako su Jevreji učinili ove velike skupove scenama krvoprolića i okrutnosti, tako u velikoj meri uništavajući svečanost institucije žrtava. Dovođenje toliko velikog broja goveda i ovaca od dvorišta hrama je napravilo bučnu pijacu, i dalo delokrug tom duhu pohlepe i veštjoj trgovini koja je karakterisala vođe naroda, koji su nastojali da drže posao u svojim sopstvenim rukama. Ove osobe su ostvarile ogromne profite svojim zeleniškim cenama i nepoštenom trgovinom. Isusov gnev se pokrenuo, znao je da će Njegova krv, koja će uskoro biti prolivena za grehe sveta, biti malo cenjena od sveštenika i starešina u poređenju sa krvlju životinja koju su neprestano prolivali.

Umesto poniznog pokajanja greha umnožavane su životinjske žrtve, kao da se Bog može umiriti takvom bezdušnom službom. Samuel je rekao: „Zar su Gospodu žrtve paljenice i druge žrtve isto tako mile kao i poslušnost Gospodnjem glasu? Znaj, poslušnost je bolja od žrtve i pokornost je bolja od ovnujskog sala.“ A Isaija videvši preko proročke vizije otpadništvo Jevreja, obratio im se kao vladarima Sodoma i Gomore: „Čujte Gospodnju reč, okrutni vladari sodomski. Poslušaj zakon Boga našeg, narode gomorski. ‘Šta će mi mnoštvo vaših žrtava?’, kaže Gospod. ‘Sit sam ovnujskih žrtava paljenica i sala od ugojenih životinja. Ne marim za krv junaca, jaganjaca i jaraca. Kada dolazite da se pokažete pred mojim licem, ko to traži od vas, ko traži da gazite moja dvorišta?’“ „Operite se, očistite se, uklonite zloću svojih dela od mojih očiju, prestanite zlo činiti. Učite se dobro činiti, tražite pravdu, ukoravajte tlačitelja, pravdu dajte siročetu, branite pravo udovice.“

Spasitelj je bio svedok ispunjenja ovog proročanstva. Tri godine ranije je očistio hram, ali sve što je u to vreme sknavilo njegovo dvorište sada je postojalo u mnogo većem stepenu. U ispunjenju drevnog proročanstva ljudi su proglasili Isusa

Kraljem Izraela; prihvatio je njihovu počast i službu kralja i sveštenika. Znao je da će biti uzaludni Njegovi pokušaji da reformiše iskvareno sveštenstvo; ali bez obzira na sve, Njegov posao mora biti obavljen, dokaz o Njegovoj božanskoj misiji mora biti dat neverujućim ljudima.

Dok je prodorni Isusov pogled pretraživao oskrnavljeno dvorište hrama, sve su oči instinktivno bile uperene ka Njemu. Glasovi ljudi i zvukovi goveda su utihnuli. Sveštenik, poglavar, farisej i pagan, svi su gledali sa nemim zaprepašćenjem i sa neopisivim strahopoštovanjem na Sina Božijeg, koji je stajao pred njima sa veličanstvenošću Nebeskog Kralja, božanstvo je sevalo kroz ljudskost i oblačilo ga sa dostojanstvom i slavom koju nikada ranije nije pokazao. Čudan strah je pao na ljude. One najbliže Njemu Isus je instinktivno oterao što dalje od sebe koliko je mnoštvo dozvoljavalo. Sa izuzetkom nekoliko svojih učenika, Spasitelj je stajao sam. Sav zvuk je utihnuo; duboka tišina se činila nepodnošljivom i kada su se čvrste, spojene Isusove usne razdvojile, i kada je Njegov glas odzvonio prodornim tonovima, čuo se nehотиčni jecaj ili uzdah olakšanja od svih prisutnih.

Govorio je sa jasnim naglaskom i sa silom koja je činila da se ljudi talasaju kao pomereni snažnom olujom: „Pisano je: ‘Moj dom biće dom molitve’, a vi ste od njega napravili razbojničku pećinu.“ Spustio se stepenicama, i sa većim autoritetom od onog koji je tu pokazao pre tri godine, sa gnevom koji je ugasio svako protivljenje u tonovima koji su odzvanjali kao truba kroz ceo hram, zapovedio je: „Nosite to odavde!“ Nezadovoljstvo Njegovog lica je bilo kao proždiruća vatra; niko nije dovodio u pitanje Njegov autoritet; svi su pobjegli najvećom brzinom od Njegovog prisustva, noseći sa sobom i terajući pred sobom, goveda i robu kojom su oskrnavili hram Svevišnjeg. Ovde je Hrist dokazao svetu, sa svom svojom neograničenom ljubavlju i milošću, da On može sprovesti strogu pravdu.

Tri godine ranije velikodostojnici hrama su se sramili svog strmoglavog bekstva pred zapovešću mladolikog Isusa, i od tada su se čudili svojim sopstvenim strahovima i neupitnoj poslušnosti jednom skromnom čoveku. Osećali su da je bilo nemoguće da se takva nedostojanstvena predaja sa njihove strane ponovi. Ipak drugi put su bili još više preplašeni i u većoj žurbi nego ranije da poslušaju Njegovu zapovest. Nakon što su kupci i prodavci bili isterani, Isus je gledao na bežeće mnoštvo sa najdubljim sažaljenjem. Mnogi su ostali uznemireni nadajući se da je ovaj čovek, koji je prisvojio toliku silu i autoritet, bio željeni Mesija.

Mnoštvo je, žureći iz hramskog dvorišta i terajući svoja goveda pred sobom, susrelo gomilu koja je došla, noseći sa sobom bolesne i umiruće i raspitivala se za velikog Iscelitelja. Ljudi u bekstvu su dali najpreuveličaniji izveštaj o Hristovom delu čišćenja hrama. Nakon što su čuli ovo neki od onih koji su žurili da nađu Isusa vratili su se nazad, plašeći se da sretnu nekog toliko moćnog, čiji sami pogled je oterao sveštenike i poglavare iz svog prisustva. Međutim, veliki broj je pravio sebi prolaz kroz požurelu gomilu, željni da dođu do Onoga koji je bio njihova jedina nada, i osećajući da ako On ne uspe da ih oslobodi od njihovih jada i bolesti mogu odmah i umreti, jer je Njegova sila bila veća od svih drugih.

Divan prizor se sada ukazao pred učenicima; dvorište hrama, očišćeno od njegovih skrnavitelja, ispunjeno je bolesnima i patnicima, od kojih su neki dovedeni u umirućem stanju pred Isusa. Unesrećeni su osetili svoju bolnu potrebu; shvatali su da moraju umreti ako se veliki Lekar ne sažali na njih. Usmerili su svoje oči molećivo prema Hristovom licu, očekujući da vide tu surovost o kojoj su čuli od onih koje su sreli kako napuštaju hram; ali oni su čitali u tom dragom licu samo ljubav i nežno sažaljenje.

Isus je ljubazno primio bolesne, i bolest i nadolazeća smrt su bežali od dodira Njegove ruke. Dao je nadu tužnima i klonulima duhom i podigao je teret sa srca onih koji su ga tražili. Nemi, slepi i oduzeti su otišli od Njegovog prisustva radujući se u savršenoj zdravosti. Skupio je malu decu u svojim rukama nežno poput majke koja voli, umirivši njihove osetljive vapaje, oterao je groznicu i bol od njihovih malih tela i vratio ih je nazad, nasmejjane i zdrave, njihovim zahvalnim roditeljima.

Tog jutra dvorište je bilo scena trgovine i prometa, puno glasne galame ljudi i životinja; sada je sve bilo mirno unutar tog svetog ograđenog prostora, i željno mnoštvo je slušalo reči večnog života sa usana Spasitelja. Ništa nije prekidalo Njegov govor osim novih molbi za milost i slobodu od bolesti i radosnih povika hvale Iscelitelju kako ih je oslobađao od njihove patnje.

Sveštenici i poglavari su nerado bili privučeni nazad ka hramu. Nakon što se stišala prva panika užasa, bili su obuzeti željom da znaju šta će biti sledeći Isusov potez. Očekivali su da zauzme Davidov presto. Tiho se vraćajući u hram, čuli su glasove muškaraca, žena i dece kako hvale Boga. Nakon što su ušli, stali su paralisani pred čudnom scenom koja se odigravala pred njima. Videli su bolesne izlečene, slepima se vratio vid, gluvi su dobili svoj sluh i bogalji su skakali od radosti. Deca su bila glavna u radovanju. Ponavljali su hosane koje su uzvikivane dan ranije i mahali su pobedonosno palminim grančicama pred Spasiteljem. Hram je odzvanjao i odzvanjao sa uzvicima „Blagoslovljen onaj koji dolazi u ime Gospodnje!“ „Evo, dolazi ti tvoj kralj! On je pravedan i spasen!“ „Hosana Sinu Davidovom!“

Dok su velikodostojnici hrama posmatrali svu ovu pometnju i slušali srećne neobuzdane glasove dece, njihova stara netrpeljivost se vratila i spremali su se da zaustave takve demonstracije. Predstavili su ljudima da je sveti hram oskrnavljen nogama dece i njihovim glasnim uzvicima i radovanjem. Oni koji su

dozvoljavali i čak se upuštali u besne rasprave, i u kupovinu i prodaju unutar tih svetih zidova, koji su neganuti slušali ometajuće zvukove raznih životinja kojima je dozvoljeno da budu unutar ograđenog prostora, očigledno su bili nadvladani gnevom što se nevino radovanje radosne dece tolerisalo unutar hramskog dvorišta.

Sveštenici i poglavari, videvši da nisu ostavili utisak na ljude koji su osetili i bili svedoci sile božanskog Učitelja, usudili su se da se požale Hristu, „pa ga upitaše: ‘Čuješ li ti šta ovi govore?’ ‘Da’, odgovori im Isus. ‘Zar nikad niste pročitali: ‘Učinio si da ti sa usana dece i odojčadi stižu hvalospevi?’“ Da su glasovi te srećne dece bili utišani, sami stubovi hrama bi dali hvalu Spasitelju. Isus je uvek voleo decu; prihvatao je njihovu detinjastu naklonost i njihovu otvorenu, neusiljenu ljubav. Oda zahvalnosti sa njihovih čistih usana je bila muzika u Njegovim ušima i osveženje Njegovog raspoloženja koje je bilo pritisnuto licemerstvom Jevreja. Ovom prilikom On je izlečio bolesti dece, stegnuo ih je u svojim rukama, primio je njihove poljupce zahvalne naklonosti, i zaspali su na Njegovim grudima dok je poučavao ljude. Gde god je Spasitelj išao dobroćudnost Njegovog lica i Njegovo nežno, ljubazno ponašanje su osvajali ljubav i poverenje dece.

Fariseji su bili krajnje zaprepašćeni i dekoncentrisani pravcem kojim su događaji krenuli i neuspehom svojih pokušaja da umire oduševljenost ljudi. Bio je nadređen Onaj kojeg nisu mogli zaplašiti svojom pretpostavkom autoriteta. Isus je zauzeo svoj položaj kao čuvar hrama. Nikada ranije nije preuzeo takav kraljevski autoritet; nikada ranije Njegove reči i dela nisu imale toliko veliku silu. Učinio je velika i čudesna dela po celom Jerusalimu, ali nikada na tako dostojanstven i upečatljiv način.

Isus je, preuzevši kontrolu nad hramskim dvorištem, doneo tamo predivnu promenu. Oterao je kupce i prodavce, menjače

novca i goveda; „I nikome nije dozvolio da pronese bilo kakvu stvar kroz hram.“ Toliko je svetim Iskupitelj sveta smatrao zdanje posvećeno obožavanju Boga. Sveštenici i poglavari se nisu usudili da se otvoreno suprotstave Isusu u prisustvu ljudi koji su bili svedoci Njegovim divnim delima. Iako besni i osramoćeni Njegovim odgovorom bili su nemoćni da bilo šta dalje postignu tog dana.

Sledećeg jutra Sanhedrin se sastao sa namerom da odluči šta treba učiniti sa Isusom. Njegov samostalni upad u hram je bio toliko drzak i izuzetno stran u njihovim očima, da su ubrzano podsticali da ga pozovu na odgovornost zbog drskosti Njegovog ponašanja ometanja ovlašćenih čuvara hrama. Tri godine ranije su ga izazivali da im da znak svog Mesijanstva. Od tada je učinio mnoga silna dela u njihovoj sredini. Izlečio je bolesne, čudesno je nahranio hiljade ljudi, hodao je po burnim talasima i rečima je umirio nemirno more. Stalno je čitao tajne njihovih srca kao otvorenu knjigu; isterivao je demone i dizao je mrtve u život; ipak oni su i dalje odbili da vide i priznaju dokaze Njegovog Mesijanstva.

Sada su odlučili da ne traže znak Njegovog autoriteta zbog Njegovog drskog dela u vezi sa hramom, već da ga suoče sa pitanjima i optužbama proračunatim da izvuku neka priznanja ili izjave na osnovu kojih bi ga mogli osuditi. Nakon što su pažljivo pripremili svoj plan, uputili su se ka hramu gde je Isus propovedao jevanđelje ljudima i nastavili su da ga ispituju čiji autoritet ima za dela koja čini u hramu. Očekivali su da odgovori da ga je Bog odenuo sa autoritetom koji je tamo pokazao. Tu tvrdnju su bili spremni da negiraju. Međutim, umesto toga Isus ih je dočekao sa pitanjem koje se prividno odnosi na drugu temu: „Da li je krštenje kojim je Jovan krstio bilo s neba ili od ljudi?“ Njegovi ispitivači nisu znali kako da mu odgovore. Ako negiraju Jovanovu misiju i njegovo krštenje na pokajanje, izgubiće uticaj kod

naroda, jer su oni Jovana priznali za Božijeg proroka. Ali ako priznaju da je Jovanova misija bila božanska, onda bi bili primorani da priznaju Isusa kao Mesiju; jer je Jovan stalno ljudima ukazivao na Njega kao na Hrista, govoreći: „Evo Jagnjeta Božjeg koje odnosi greh sveta!“ Jovan je govorio o Isusu kao o nekom za koga nije dostojan ni da mu odveže remenje na sandalama.

Isus je na njih postavio teret odluke u vezi sa pravim karakterom Jovanove misije. „Tada su oni počeli da raspravljaju među sobom: ‘Ako kažemo: ‘S neba’, reći će: ‘Zašto mu niste verovali?’ A ako kažemo: ‘Od ljudi’, sav će nas narod kamenovati, jer su uvereni da je Jovan bio prorok.’“ U svojim srcima oni nisu prihvatili Jovanova učenja. Da su ih prihvatili ne bi odbacili Isusa, o kojem je Jovan prorokovao. Međutim, prevarili su narod pretvarajući se da veruju u Jovanovu službu, i sada se nisu usuđili da, u odgovoru na Spasiteljevo pitanje, izjave da je Jovanova misija bila božanska kako Isus ne bi zahtevao da mu daju razlog zašto nisu prihvatili prorokovo svedočanstvo vezano za Njega. Mogao je reći, ako je Jovan od Neba, onda sam i Ja; moja služba i delo su toliko usko povezani sa njegovim da ne mogu biti razdvojeni.

Ljudi su zadržanog daha slušali da čuju šta će sveštenici i poglavari odgovoriti na direktno Isusovo pitanje o Jovanovom krštenju, da li je od Neba ili od ljudi. Očekivali su od njih da priznaju da je Jovan poslat od Boga; ali nakon što su se tajno posavetovali među sobom, sveštenici su odlučili da budu što je moguće oprezniji. „Zato su odgovorili da ne znaju odakle je. A Isus im je rekao: ‘Ni ja vama neću reći kojom vlašću ovo činim.’“ Književnici, sveštenici i poglavari su stajali zbunjeni i razočarani pred ljudima, čije su poštovanje izgubili u velikoj meri svojim kukavičlukom i neodlučnošću.

Sva ova Hristova kazivanja i dela su bili važni, i njihov

uticaj će se osetiti u uvek rastućem stepenu nakon raspeća, vaskrsenja i uznesenja. Mnogi od onih koji su nestrpljivo čekali ishod Isusovog ispitivanja, konačno će postati Njegovi učenici, prvo privučeni prema Njemu Njegovim rečima tog značajnog dana. Događaj iz dvorišta hrama neće nikada iščeznuti iz njihovih umova. Razlika između Isusovog izgleda i izgleda prvosveštenika, dok su razgovarali međusobno, bila je veoma izražena. Moćni velikodostojnik hrama je bio obučen u bogatu i prelepu odeću, sa blistavom tijarom na svojoj glavi. Njegovo veličanstveno držanje, njegova kosa i dugačka brada srebrnasta od starosti, davali su mu izrazito uvažen izgled, proračunat da nadahne ljude sa apsolutnim strahopoštovanjem.

Veličanstvo Neba je stajalo pred ovom dostojanstvenom uglednom ličnošću bez ukrasa ili pokazivanja. Njegova odeća je bila prljava od puta; lice Mu je bilo bledo i izražavalo dirljivu tugu; ipak bilo je tu dostojanstva i dobročinstva ispisanog koji su bili u čudnoj suprotnosti sa ponosnim, samodovoljnim i gnevničkim ozračjem prvosveštenika. Mnogi od onih koji su bili svedoci čudesnih Isusovih reči i dela u hramu, od tog trenutka su ga brižljivo čuvali u svojim srcima kao Božijeg proroka. Međutim, mržnja sveštenika prema Isusu se povećala kako je popularnost išla Njemu na korist. Mudrost kojom je izbegao mreže postavljene za Njegove noge, dolila je vatru na ulje njihovoj mržnji, budući da je to novi dokaz Njegovog božanstva.

Dok su stajali uvređeni i tihi pred Spasiteljem, poniženi u prisustvu velikog mnoštva, poboljšao je svoju priliku da im predstavi njihove stvarne karaktere i osvetu koja će sigurno pratiti njihova zla dela. Isplanirao je pouku na takav način da sveštenici i starešine izgovore svoju sopstvenu osudu: „Šta mislite o ovome: Imao čovek dva sina. Priđe prvom pa mu reče: ‘Sine, idi danas da radiš u vinogradu.’ A ovaj mu odgovori: ‘Neću.’ Ali, posle se predomisli pa ode. Onda otac priđe drugom sinu pa mu

reče to isto, a ovaj odgovori: 'Hoću, gospodaru', ali ne ode. Koji je od ove dvojice izvršio očevu volju?"

Ovo iznenadno pitanje ih je izbacilo iz ravnoteže; pažljivo su pratili parabolu i sada su odmah odgovorili: „Onaj prvi.“ Usmerivši svoj miran pogled na njih, Isus je odgovorio snažnim i svečanim naglašavanjem: „Istinu vam kažem, poreznici i bludnice pre vas ulaze u Božje kraljevstvo. Jer, Jovan je došao k vama da vam pokaže put pravednosti, i vi mu niste poverovali a poverovali su mu poreznici i bludnice. Pa i kad ste to videli, niste se pokajali i poverovali mu.“

Ove užasne istine su pogodile u centar srca licemernih sveštenika i poglavara. Prvi sin u paraboli je predstavljao poreznike i bludnice koji su u početku odbili poslušnost Jovanovim učenjima, ali su se posle pokajali i bili su obraćeni. Drugi sin je predstavljao Jevreje koji su ispovedali poslušnost i nadmoćnu vrlinu, ali su uvredili Boga odbacujući dar Njegovog Sina. Svojim zlim delima izgubili su pravo na milost Neba. Oni su prezirali Božije blagodati. Najlakomisleniji i napušteni su predstavljani od Isusa kao oni koji zauzimaju povoljnije mesto pred Bogom od oholih i samopravednih sveštenika i poglavara.

Bili su nevoljni da nose te istražujuće istine, ali su ostali tihi, nadajući se da će Isus jednom reći nešto što bi okrenuli protiv Njega; ali su imali još da podnose. Isus je gledao u prošlost, kada su Njegovi propovednici, Božiji proroci, bili odbačeni i njihove poruke pogažene od predaka istih tih ljudi koji su stajali pred Njim. Video je da su sinovi išli stopama svojih očeva i da će napuniti čašu svog bezakonja osuđujući na smrt Gospodara Života. Koristio je prošlost, sadašnjost i budućnost da sastavi ovu parabolu:

„Čujte drugu priču: Bio jedan domaćin koji je zasadio vinograd, ogradio ga plotom, iskopao u njemu muljaču i sazidao kulu pa ga iznajmio nekim vinogradarima i otputovao. Kad se

približilo vreme berbe, posla on vinogradarima svoje sluge da uzmu njegove plodove. A vinogradari uhvatiše njegove sluge pa jednog pretukoše, drugog ubiše, a trećeg kamenovaše. Onda im posla druge sluge, više njih nego prvi put, ali i s njima postupiše na isti način. Na kraju im posla svog sina, govoreći: 'Mog sina će poštovati.' Ali, kad vinogradari ugledaše sina, rekoše jedan drugom: 'Ovo je naslednik. Hajde da ga ubijemo i uzmemo njegovo nasledstvo.' I uhvatiše ga, izbaciliše iz vinograda i ubiše. Šta će, dakle, vlasnik vinograda uraditi ovim vinogradarima kada dođe?"

Isus se obratio svim prisutnim ljudima; ali sveštenici i poglavari su, ne očekujući da se parabola odnosi na njih, odmah odgovorili: „Pogubiće zločince bez milosti”, odgovoriše mu, a vinograd će iznajmiti drugim vinogradarima, koji će mu dati plodove u vreme berbe.“ Ponovo su primetili da su izgovorili svoju sopstvenu osudu u prisustvu ljudi koji su slušali Isusa sa ushićenim interesovanjem. Spasitelj je mislio na glasnika za glasnikom koji su uzalud slati Izraelu sa ukorima, upozorenjima i preklinjanjima. Ovi verni nosioci istine su bili ubijeni od onih kojima su poslali, kao što su i verne sluge bile ubijene od zlih vinogradara. U voljenom sinu kojeg je vlasnik vinograda konačno poslao svojim neposlušnim slugama i kojeg su oni uhvatili i ubili, sveštenici i poglavari su iznenada videli kako se pred njima razvija jasna slika Isusa i Njegove predstojeće sudbine. Već su planirali da pogube Onoga kojeg im je Otac poslao kao poslednju i jedinu molbu. U osveti koja je zadesila nezahvalne vinogradare je bila prikazana propast onih koji ubiju Hrista.

U parabolli o vinogradu Isus je izneo pred Jevreje njihovo pravo stanje. Domaćin predstavlja Boga, vinograd jevrejsku naciju ograđenu božanskim zakonom koji je proračunat da ih sačuva kao narod izdvojene i drugačije od svih drugih nacija na zemlji. Sazidana kula u vinogradu predstavlja njihov hram.

Vlasnik vinograda je učinio sve što je potrebno za njegov napredak. Tako je i Bog obezbedio Izrael na takav način da je bilo u njihovoj sili da osiguraju najviši stepen napretka. Vlasnik vinograda je zahtevao od svojih vinogradara odgovarajuću količinu plodova; tako je i Bog zahtevao od Jevreja život u skladu sa svetim povlasticama koje im je dao. Međutim, kao što su sluge koje su tražile plodove u ime svog gospodara pogubljene od nevernih vinogradara, tako su i Jevreji pogubili proroke koji su im došli sa porukama od Boga. Ne samo da su ovi odbačeni, već kada je poslao svog jedinog Sina njima, određenog da bude Naslednik vinograda, misleći da sačuvaju vinograd za sebe i da obezbede čast i dobitak koji su se nagomilali na tom mestu, oholi Jevreji, neverne sluge, razmišljali su među sobom, govoreći: „Ovo je naslednik. Hajde da ga ubijemo.“ Tako je Isus otkrio u svojoj paraboli mračne namere Jevreja protiv Njega.

Nakon što ih je Isus čuo kako izgovaraju osudu nad sobom u svom osuđivanju zlih vinogradara, sažaljivo je pogledao na njih i nastavio: „Zar nikad niste čitali u Pismima: ‘Kamen koji graditelji odbaciše postade kamen ugaoni. Gospod to učini i to je divno u našim očima?’ Zato vam kažem: biće vam oduzeto Božje kraljevstvo i dato narodu koji donosi njegove plodove. I ko god padne na ovaj kamen, razbiće se; a na koga on padne, satrće ga.“

Jevreji su često ponavljali reči ovog proročanstva dok su poučavali ljude u sinagogama, primenjujući ga na dolazećeg Mesiju. Međutim, Isus je povezao tako okrutno ubijenog naslednika sa kamenom koji su graditelji odbacili, ali koji je na kraju postao glavni kamen cele zgrade. Hrist lično je bio osnivač jevrejskog poretka, sam temelj skupog hrama, antitip na koji su sve žrtvene službe ukazivale. Jevreji su gledali na Hristov dolazak sa očiglednom uznemirenošću. Učitelji zakona, koji su bili poučeni zakonu i upoznati sa izjavama proroka u vezi sa Njegovim

dolaskom, znali su iz proročke prošlosti da je isteklo vreme gledanja i čekanja na Njegov dolazak svetu. Preko parabola koje je Isus govorio Jevrejima, doveo je njihove umove do proročanstava koja su prorekla same stvari koje su se tada odigravale. Nastojao je na svaki način u okviru svoje sile da probudi njihove savesti i da prosvetli njihovo razumevanje, da bi mogli dobro razmisliti o koracima koje su preduzimali.

U ovim parabolama otkrio je namere fariseja pred njima, zajedno sa strašnim posledicama kao ishodom. Zato im je dato svečano upozorenje. I da ostavi ovo bez senke sumnje, Isus je zatim dao sva poređenja i jasno naglasio da će im se uzeti Božije kraljevstvo i dati narodu koji donosi plodove. Na ovo su se prvo-sveštenici i učitelji zakona toliko razbesneli da su se jedva mogli suzdržati da ne budu nasilni prema Njemu; ali primećujući ljubav i poštovanje sa kojima su se ljudi odnosili prema Njemu nisu se usudili da isprate zlobu svojih srca.

Poglavlje XXXVI

ISUS I FARISEJI

U izgradnji Solomonovog hrama kamenje je bilo potpuno pripremljeno u kamenolomu, tako da kada je doneto na gradilište radnici su trebali samo da ga stave na mesto; sečenje, klesanje i obrađivanje je već bilo urađeno. „Kralj ih je uputio da izvade veliko kamenje, skupoceno kamenje, da se od klesanog kamena položi temelj doma. Tako su Solomonovi graditelji, Hiramovi graditelji i stanovnici Gevala klesali kamen i pripremali drvenu građu i kamenje za izgradnju doma.“ „Kod izgradnje doma koristio se kamen koji je već bio isklesan, tako da se za vreme gradnje u domu nisu čuli ni čekić ni sekira niti bilo kakva gvozdena alatka.“

Nikakav alat se nije koristio na kamenu kada je donet na gradilište. Jedan kamen nepravilnog oblika je donet iz kamenoloma da se upotrebi u temelju hrama. Međutim, radnici nisu pronašli mesto za njega i nisu ga prihvatili. Tu je stajao neiskorišćen i radnici su prolazili oko njega ili su se saplitali o njega, veoma iznervirani njegovim prisustvom. Dugo je ostao odbačen kamen. Međutim, kada su graditelji došli da postave ugaoni kamen, dugo vremena su uzalud tražili kamen dovoljne veličine i snage i pravilnog oblika, da popuni to određeno mesto i da nosi veliku težinu koja će ležati na njemu. Ako naprave nemudar izbor kamena za ovo važno mesto, bezbednost cele zgrade bi bila ugrožena; moraju naći kamen sposoban da odoli uticaju sunca, hladnoće i oluje. Nekoliko kamenja je bilo odabrano u različitim vremenima; ali kada su podvrgnuti pritisku ogromne težine raspali su se na delove. Drugi nisu mogli izdržati probu iznenadnih atmosferskih promena i zato su proglašeni nepogodnim za to

mesto.

Međutim, tu je stajao kamen toliko dugo odbačen od graditelja da je izdržao izlaganje vazduhu jakim zracima sunca bez pokazivanja brazde ili najmanje pukotine. Oluje su udarale na njega, a ipak je ostao isti. Pažnja graditelja je konačno bila usmerena na ovaj veliki kamen i pregledali su ga pažljivo. Već je podneo svaku probu osim jedne. Ako bude podneo probu teškog pritiska, odlučili su da ga prihvate za ugaoni kamen. Proba je prošla na zadovoljstvo svih. Kamen je prihvaćen, dovučen na njegovo predviđeno mesto i otkriveno je da se tačno uklapa.

U proročkoj viziji Isaiji je pokazano da je ovaj kamen bio simbol Spasitelja sveta. On kaže: „Gospod nad vojskama - on jedini neka vam bude svet, njega se bojte i pred njim drhtite. On će biti kao sveto mesto, ali će biti i kao kamen u koji će udariti i kao stena o koju će se spotaći oba Izraelova doma, kao klopka i kao zamka za stanovnike Jerusalima. Mnogi će se od njih spotaći, pašće i razbiće se, u zamku će upasti i uhvatiće se.“ Odveden u proročkoj viziji do prvog dolaska, proroku je pokazano da će Hrist podneti iskušenja i probe za koje je simbol postupanje prema glavnom ugaonom kamenu u Solomonovom hramu: „Zato ovako kaže Gospod Bog: ‘Evo, na Cionu polažem kamen temeljac, oprobani kamen, dragoceni ugaoni kamen, siguran temelj; ko veruje, neće se uplašiti.’“

Bog je u svojoj neograničenoj mudrosti izabrao kamen temeljac i sam ga položio. Nazvao ga je „siguran kamen“; ceo svet može položiti na njega svoje terete i žalosti, a ipak ih može sve podneti. Mogu graditi na ovom kamenu sa savršenom sigurnošću. Hrist je „oprobani kamen“ i nikada ne razočarava one koji veruju u Njega. Podneo je svaku probu koja mu je nametnuta. Nije omanuo u pustinji iskušenja kada je izdržao pritisak Adamove krivice i njegovog potomstva. Izašao je više nego kao pobednik sila zla. Podneo je terete koje su mu postavili oni koji su,

padajući na ovu stenu, bili slomljeni. U Hristu su njihova kriva srca našla olakšanje. Oni koji Njega čine svojim temeljom počivaju u savršenoj sigurnosti.

Hrista predstavlja glavni ugaoni kamen. Jevreji i pagani moraju graditi na ovom temelju i na svojoj vezi sa Hristom. Ovaj „dragoceni kamen“ ih čini živim kamenjem. Petar u sledećem izlaganju jasno pokazuje kome je Hrist kamen temeljac, a kome kamen spoticanja: „Ako ste zaista okusili koliko je Gospod dobar. Dolazeći k njemu kao živom kamenu, koji su, doduše, ljudi odbacili, ali je u Božjim očima izabran i dragocen, i vi se kao živo kamenje ugrađujete u duhovni hram da biste bili sveto sveštenstvo, kako biste prinosili duhovne žrtve ugodne Bogu kroz Isusa Hrista. Jer u Pismu stoji: ‘Gle! Postavljam na Cionu kamen izabran, ugaoni temeljac, dragoceni kamen. Niko ko njega veruje neće se osramotiti.’ Vama je, dakle, dragocen, jer verujete, ali onima koji ne veruju, ‘isti onaj kamen koji su graditelji odbacili postao je ugaoni kamen’, i ‘kamen spoticanja i stena posrta-nja’. Oni se spotiču jer su neposlušni Božjoj reči. Za to su i bili određeni.“

Otkrivajući Jevrejima njihovu propast zbog odbacivanja Sina Božijeg i čineći sebe kamenom spoticanja, Isus se takođe obratio svima onima koji su nepokajani i ne prihvataju ga kao svog Iskupitelja. Njihova će biti sudbina neverujućih Jevreja. Jedino je sigurno graditi na pravom temelju. Danas milioni grade svoje nade i očekivanja na temeljima koji nisu isprobani i dokazani; oni će uskoro da se poljuljaju i padnu, noseći sa sobom klimave zgrade sagrađene na njima.

Isus je pasivno podnosio zlostavljanje od grešnika, kao što je odbačeni kamen podnosio zlostavljanje radnika koji su se spotali o njega. Međutim, moralo je doći vreme kada će ga videti uzdignutog, kao što je prezreni i odbačeni kamen učinjen glavnim ugaonim kamenom. Zatim će oni koji su odbacili Hrista biti

kažnjeni za svoje bezakonje. Grad i hram Jevreja biće uništeni. Na njih će pasti kamen kojim će sva njihova slava biti slomljena i razbacana kao prašina koju vetar raznosi.

Isus je stavio pred nas jedini pravi temelj na kojem možemo sigurno graditi. Dovoljno je širok za sve i dovoljno jak da podnese težinu i teret celog sveta. Pasti na ovaj kamen i slomiti se znači odreći se samopravednosti i doći Hristu sa poniznošću deteta, kajući se zbog naših prestupa i verujući u Njegovu ljubav koja prašta. Svi koji grade na tom temelju, koje je Hrist, postaju živo kamenje, povezavši se sa Njim, glavnim ugaonim kamenom. Mnoge osobe su isklesane, uglačane i ulepšane svojim nastojanjima, ali one nikada neće postati „živo kamenje“ jer nisu povezane sa Hristom. Kada kiša padne i razbesni se oluja i poplave dođu, one će se urušiti jer nisu pričvršćene za večnu stenu, glavni ugaoni kamen, Isusa Hrista.

Kamenje nije pripremano za svoja posebna mesta onda kada je trebalo da se ugradi u zid hrama; sve oblikovanje i planiranje je bilo urađeno pre nego što je kamenje doneto na gradilište. Ovo zato što sve tesanje, oblikovanje i glancanje karaktera mora biti urađeno tokom čovekove kušnje. Kada Hrist bude ponovo došao na zemlju, to neće biti da bi očistio i usavršio karakter ljudi i da bi ih osposobio za nebo. Njegov posao će tada biti da samo promeni njihova raspadljiva tela i da ih oblikuje u Hristovo najslavnije telo. Samo će skladan i savršen karakter u taj dan dati pravo ljudima na završni dodir besmrtnosti.

Zemlja je kamenolom i radionica u kojoj ljudi trebaju biti osposobljeni i usavršeni za Nebeske dvorove. Kao što se kamenje od kog se sastojao Solomonov hram savršeno uklopilo u zid bez dodira sekire ili čekića ili bilo kog drugog alata, tako će i vaskrsnuti sveti i oni koji budu živi u vreme Njegovog dolaska biti podignuti zajedno da se sretnu sa Gospodom u vazduhu, svaki od njih osposobljen za veliku promenu i zauzimajući svoje

odgovarajuće mesto u Božijem hramu ljubavi.

Međutim, kada Hrist bude pohodio zle, Njegovi sudovi će pasti ne samo na Jevreje već na sve koji su odbili nebeske prednosti Božije blagodati. Kamen koji je bio pasivan, podnoseći ponizno sva zlostavljanja nagomilana na njega, tada će se uzdići u životu i sili iznad onih koji su ga prezirali i odbacili. Videće u ovome svoju stenu posrtanja osvetničku planinu koja pada na njih i drobi ih.

Nadajući se da će da ga uhvate u zamku Njegovim sopstvenim rečima, prvosveštenici i poglavari su poslali najpakosnije Isusove neprijatelje k Njemu, koji su se pretvarali da su zainteresovani za Njegova učenja i da žele da imaju koristi od Njegove božanske mudrosti. Očekivali su da Isus bude prevaren njihovim pobožnim pretvaranjem, da spusti gard i da bude naveden da govori ono što bi mogli da iskoriste da ga osude. Bili su poniženi i besni što su bili primorani da izdrže Isusovo prodorno obraćanje, koje je razotkrivalo njihovo pravo stanje i osuđivalo njihovu zlobu, a ipak su bili u potpunoj nemogućnosti da ospore Njegove reči.

Privatno su se dogovorili sa Irodovim pristalicama da ih prate i da čuju Isusove reči, da bi mogli biti svedoci protiv Njega kada bude optužen na suđenju za svoj život. Fariseji su uvek bili gnevni i uznemireni zbog iznuđivanja poreza ili dažbina od strane Rimljana. Zauzeli su stav da je to suprotno Božijem zakonu. Sada su postavili zamku za koju su mislili da će u nju Isus da se uhvati i da prekrši jevrejske zakone ili rimsku vlast. Uhode su mu došle na najljubazniji mogući način i izrazile su veliko poverenje u Njegova učenja. Nakon što su ga saletali sa laskanjem zbog Njegovog čestitog kursa, bez obzira na naklonost ili odbojnost ljudi, oni su, sa nameštenom iskrenošću, pitali kao informativno, „da li je pravo da se cezaru daje porez ili nije?“

Međutim, njihova zla zamisao je bila jasna Spasitelju i

okrenuvši se prema njima odgovorio im je: „Licemeri! Zašto me iskušavate? Pokažite mi novčić za porez.“ Izbačeni iz ravnoteže neočekivanim načinom na koji se Isus suočio sa njihovim name-tanjima i koji je jasno pokazivao da ni na trenutak nije prevaren njihovim prividnim laskanjem, Njegovi ispitivači su mu odmah dali novčić na kojem se nalazio lik i natpis rimskog vladara. „A on upita: ‘Čiji je ovo lik i natpis?’ ‘Cezarov’, rekoše oni. Tada im on reče: ‘Dajte, dakle, cezaru cezarovo, a Bogu Božje.’“

Lukave uhode su se osetile zbunjenima i poraženima. Brz način na koji je na njihovo pitanje odgovoreno nije im ostavio prostora ništa više da kažu. Njihovi planovi su bili skroz pore-mećeni. Očekivali su da Isus jasno odgovori na njihovo pitanje na jedan način ili na drugi. Da je rekao da je nezakonito davati porez Cezaru, bili su tu prisutni oni čiji je zadatak bio da odmah izveste rimske vlasti i da odmah Isusa uhapsu kao nekog ko stvara pobunu među Jevrejima. Nadali su se da će to osigurati Njegovu osudu. Međutim, u slučaju da je rekao da je zakonito davati porez Cezaru, oni su smislili da privuku pažnju jevrejskog naroda na Njegovu odluku i da ga optuže kao nekog ko se protivi božanskom zakonu.

Isus je čitao njihove motive i držeći u svojoj ruci rimski nov-čić, na kojem su bili utisnuti ime i lik Cezara, izjavio je da, pošto su živeli pod zaštitom rimske sile, treba da daju toj sili podršku koju zahteva, sve dok se to ne protivi njihovoj dužnosti prema Bogu. Međutim, oni trebaju svo vreme pružati poslušnost Bogu, odgovarati na ono što On traži, a ipak se mirno pokoravati zakoni-ma zemlje. Njegovi ispitivači, nepripremljeni za ovaj Isusov odgovor, „zadiviše se pa ga ostaviše i odoše.“ Iako gnev svešte-nika i poglavara nije imao granice i čeznuli su da uhvate Isusa i ubiju ga svojim sopstvenim rukama kako bi se osvetili za poni-ženje koje im je izazvao, ipak se nisu usudili da ga napadnu pred mnoštvom. Sa majstorskim naporom su održali nepristrasnu

spoljašnjost dok su odlazili kujući planove da ga ubiju.

Spasitelj je tačno znao koji je odgovor bio prikladan potrebama slučaja. Nije dao prednost ni rimskoj ni jevrejskoj vlasti. Njegov odgovor Jevrejima spletkarošima „Dajte Bogu Božije,“ je bio strog ukor njima. Da su odgovorili na Božije zahteve i verno ispunili svoje obaveze prema Njemu, ne bi postali slomljena nacija, pokorena stranoj sili. Nijedna rimska zastava se ne bi vijorila nad Jerusalemom, nijedan rimski stražar ne bi stajao na njenim kapijama, nijedan rimski upravitelj ne bi vladao unutar njenih zidova. Jevrejski narod je tada plaćao kaznu svog otpadništva od Boga.

Međutim, tek što su fariseji učutkani, već su se pojavili sadukeji sa svojim lukavim pitanjima, nastojeći da uhvate u zamku Spasitelja. Sadukeji su bili jevrejska sekta koja se značajno razlikovala u veri od fariseja. Činilo se da je jedina spona jedinstva između to dvoje bila zajedničko protivljenje Spasitelju i Njegovim učenjima i njihova želja da ga ubiju. Fariseji su izjednačivali svoje tradicije sa Božijim zakonom i često su ih stavljali umesto zakona. Isus je izjavio da oni ukidaju Božiji zakon, svojim tradicijama, spoljašnjim obredima, raznovrsnim pranjima, postovima i dugim molitvama, hvalisavim milostinjama i strogom izolacijom od pagana. To je obuhvatalo glavne karakteristike njihove religije. U sujeverju i formalizmu su podsećali na rimokatoličku crkvu sadašnjeg vremena. Međutim, među njima je bilo i onih koji su bili iskreno pobožni, koji su prihvatili Hristova učenja.

Sadukeji nisu imali poštovanja prema tradicijama fariseja. Pretvarali su se da veruju u veći deo Pisama i smatrali ih svojim pravilom delovanja; a ipak negirali su postojanje anđela i takođe vaskrsenje tela, u šta su fariseji čvrsto verovali. Sadukeji su odbacivali doktrinu o budućem životu, sa svojim nagradama i kaznama.

Verovali su da je Bog jedino biće nadmoćnije od čoveka; ali su tvrdili da je, stvorivši čoveka, Bog njega ostavio da ide svojim putem. Kao razlog su navodili da bi vladajuće Proviđenje koje održava mašineriju univerzuma i predskazuje događaje lišilo čoveka slobodnog moralnog delovanja i spustilo ga na položaj roba. Zbog toga su razdvojili Stvoritelja od stvorenja, tvrdeći da je čovek nezavisan od višeg uticaja; da je njegova sudbina u njegovim sopstvenim rukama. Negirajući kao što su činili da je Duh Božiji radio kroz ljudske napore, ili preko prirodnih načina, još su smatrali da čovek, kroz ispravno korišćenje svojih sopstvenih moći, može postati uzvišen i prosvetljen, i da njegov život može biti pročišćen rigoroznim i asketskim iznuđivanjem.

Bilo je malo jedinstva među njima; ljudi koji odbijaju da priznaju uticaj Svetog Duha na delovanje ljudi, imaće malo poštovanja prema međusobnim mišljenjima i osećanjima. Oni su živeli za sebe; njihova prirodna saosećanja su bila uskog obima; njihova srca nisu bila dirnuta tugom i potrebama drugih; jer je u njihovom verovanju bilo moguće za sve da obezbede uživanja i blagoslove života.

Ono što im je bilo zajedničko sa ostalim Jevrejima je to što su se sadukeji puno hvalili svojim pravom po rođenju kao Avramova deca po telu, i hvalili su se strogoćom kojom su držali površne zahteve zakona; ali su njihova rasuđivanja bila nedosledna i nepovezana. Potpuno su odbacili doktrinu vaskrsenja mrtvih i razmišljali da ako iste čestice materije koje sačinjavaju smrtno telo moraju takođe sačinjavati buduće besmrtno biće, onda to telo mora imati meso i krv i nastaviti u večnom svetu smrtan život prekinut na zemlji, sa svim slabostima i strastima ovog života večno nastavljenim u narednom životu.

U Hristovo vreme sadukeji su voleli prepirke, i žučno su nametali svoje primedbe na vaskrsenje mrtvih. U njihovim raspravama sa farisejima, ovi drugi su postali zbunjeni u svojoj veri

vezano za buduće stanje mrtvih. Smrt je za njih postala mračna i neobjašnjiva misterija. Naučili su da gledaju na nju kao na najstrašnju nesreću koja može zadesiti čoveka.

Međutim, život i besmrtnost su izneti na svetlo kroz Isusa Hrista. Oni koji su ga prihvatili kao Iskupitelja sveta videli su jasnije nego ikad budući život vaskrsnutih mrtvih. Hrist je prošavši kroz smrt, izašavši iz groba i pojavljujući se ponovo čoveku u svojoj sopstvenoj ličnosti, i uzdigavši kao takav k Ocu, zauvek potvrdio svete činjenice vaskrsenja i budućeg, besmrtnog života pravednih, u umovima svih koji veruju u Hrista.

Sadukeji su veoma nervirali fariseje, jer ovi drugi nisu mogli da ih nadvladaju u raspravi. Rasprava između dve grupe je obično dovođila do žučne diskusije i ostavljala ih još više razdvojene nego ranije. Međutim, mnogi od sadukeja, živeći samo za ovaj život, su bili bogati i uticajni; zato su bili podesni za službu prvosveštenika pod izričitim uslovom da njihovi nevernički stavovi ne budu isticani. Pošto je fariseja bilo broječano više, sadukeji su površno pristajali na njihove doktrine kada su imali bilo kakvu sveštenu službu. Međutim, sama činjenica da su bili poželjni za takvu službu je dala uticaj njihovim pogrešnim stavovima. Da su fariseji bili čisti u životu bili bi u stanju prosvetliti sadukeje; ali onakvi kakvi su bili imali su malo uticaja nad njima.

Sadukeji su sasvim odbacivali Isusova učenja, jer je bio pokrenut duhom koji su oni odbijali da priznaju da se na takav način pokazuje. Zamišljali su Boga kao Vrhovno Biće, uzvišenog iznad čoveka i nepristupačnog za njega. Stvorivši čoveka, ostavio ga je da upravlja svojim sopstvenim životom i da oblikuje događaje u svetu. Hristova nauka se direktno protivila verovanju sadukeja. Reč i dela Hristova su svedočila o božanskoj sili koja postiže čudesne rezultate, o budućnosti, večnom životu uzdignutom iznad smrtnog života, o Bogu kao Ocu ljudske dece,

pazeći na njihove prave potrebe i čuvajući ih. On je poučavao da Bog nagrađuje pravednika i da kažnjava prestupnika. On nije bio neki neopipljivi duh, već živi vladar univerzuma. Milostivi Otac je stalno radio za dobrobit čoveka i imao je obzira za sve što brine čoveka. Same dlake na njegovoj glavi su bile izbrojane. Čak ni vrabac ne pada na zemlju a da to ne primeti Nebeski Otac, a čovek je vredniji od mnogo vrabaca. Isus je predstavio pred njih njihovo neznanje o Pismima vezano za njihovo pripisivanje ljudskoj sili ono što je moglo doći samo preko sile Duha Božijeg. Izjavio je da je njihova zbrka vere i umne tame uglavnom proistekla iz tog razloga, i da se duhovne stvari moraju duhovno prosuđivati.

Sve što je na blagoslov čovekovom životu je dato od njegovog Nebeskog Oca. On je dao blistavu sunčevu svetlost da ugrije zemlju. On je poslao pljuskove koji su činili da vegetacija buja. Božiji anđeli su stalno služili ljudskoj deci, održavajući vezu između neba i zemlje, ujedinjujući smrtnog čoveka sa Besmrtnim Bogom. Ipak, dok se Bog brine o zemaljskim potrebama čoveka, Isus je jasno poučavao da se Bog mnogo više brine za čovečije unutrašnje potrebe.

Sadukeji su pripremili svoja pitanja tako da su se osećali sigurnim da će dovesti Isusa na ružan glas Njegovim odgovorima, kad već nisu imali direktne načine da ga osude. Ako bi se složio sa njima u vezi sa vaskrsenjem mrtvih, bio bi u potpunosti odsečen od bilo kakvog zajedništva sa farisejima. Ako se ne bi složio sa njima, smislili su da pokažu Njegovu veru ljudima u podsmešljivom svetlu i da okrenu njihov uticaj protiv Njega pokazujući očiglednu besmislenost doktrine o vaskrsenju tela. Za njih je bilo uobičajeno da se raspravljaju o ovoj temi, i njihovi argumenti su bili veoma zastrašujući onima koji su verovali u bukvalno vaskrsenje identičnog tela koje se rastvorilo u grobu.

Sadukeji su tvrdili da ako mrtvi budu vaskrsnuti sa telima

oblikovanim od istih čestica materije od kojih su prethodno bili sastavljeni, i pokrenuti istim sklonostima, onda bi se odnosi zemaljskog života nastavili, muž i žena bi bili ujedinjeni, brak bi se upražnjavao, i sva životna dešavanja bi se nastavila isto kao i pre smrti. Od takvog verovanja su se sklanjali sa gađenjem, i, u svojim naporima da dostignu viši ideal, tumarali su u gustoj tami.

Međutim, u odgovoru na njihova pitanju na ovu temu, Isus je podigao zavesu sa budućeg života i rekao im: „O vaskrsenju se ljudi neće ni ženiti ni udavati, nego će biti kao anđeli Božji na nebu.“ Bez oklevanja je pokazao da su sadukeji grešili u svom verovanju. Dokazao je da su njihove pretpostavke pogrešne i da je kuća njihove vere sagrađena na pogrešnom temelju. „Varate se“, rekao je, „jer ne znate ni Pisma ni Božju silu.“ Nije ih optužio da su licemeri kao što je optužio fariseje, već za zabludu u verovanju.

Sadukeji su laskali sebi da su, od svih živih ljudi, jedino oni sledbenici Pisma, ali Isus je izjavio da oni ne znaju njihovo pravo tumačenje. To znanje mora biti uneto u srce prosvetljujućom silom Božije blagodati. Sadukeji su nastojali da spuste Božije tajne na nivo svog ograničenog shvatanja umesto da otvore svoje umove prihvatanju onih svetih istina kojima bi se njihovo razumevanje proširilo. Hiljade postaju nevernici jer njihovi ograničeni umovi ne mogu shvatiti skrivene Božije tajne. Oni ne mogu objasniti divan prikaz božanske sile, kao što se manifestuje u Božijim providenjima, i oni stoga odbacuju dokaze takve sile i pripisuju ih nekom prirodnom posredstvu koje mogu još manje razumeti. Čovek treba da prihvati Boga kao Stvoritelja univerzuma, Onoga koji kontroliše i izvršava sve stvari. On treba da ima šire poglede na Božiji karakter i na tajne Njegovih posredovanja.

Hrist je učio svoje ispitivače da ako nema vaskrsenja

mrtvih, Pisma za koja oni tvrde da veruju u njih bi bila beskorisna. Rekao je: „Zar niste čitali šta vam je Bog rekao o vaskrsenju mrtvih: ‘Ja sam Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljevi’? Bog nije Bog mrtvih, nego živih.“ Dragoceni mrtvi od Abela do zadnjeg svetog koji umre, čuće glas Sina Božijeg i izaći će iz svojih grobova i živeti ponovo. Bog će biti njihov Bog i oni će biti Njegov narod. Biće blizak i nežan odnos između Boga i Njegovih vaskrsnutih svetih. Ovo je u skladu sa božanskim planom.

Dostojanstvo i sila sa kojima je Isus otvorio zamračenim umovima svojih slušalaca istine iz Pisama u vezi sa vaskrsnućem mrtvih, i božanska sila ispoljena u zemaljskim poslovima života, zadivili su Njegovu publiku i učutkali su sadukeje. Nisu imali ni reč da Mu odgovore. „Kad su fariseji čuli da je Isus učutkao sadukeje, okupiše se.“ Mislili su da Isus neće dobiti debatu na tako pobedonosan način. U raspravi sa sadukejima oni nisu u ničemu pobedili protiv Njega, već su i sami dovedeni do zabune i njihovo neznanje se pokazalo mudrošću Njegovih odgovora. Ni jedna reč nije izgovorena kojom bi se i najmanja prednost mogla postići da se koristi u osudi Isusa. Njegovi neprijatelji nisu postigli ništa osim prezira naroda.

Ali fariseji ipak nisu izgubili nadu da će ga navesti da kaže nešto što bi upotreбили protiv Njega. Ubedili su određenog učenog književnika da pita Isusa koji od deset uputa je najvažniji.

Fariseji su uzdigli prve četiri zapovesti, koje ističu čovekovu dužnost prema svom Stvoritelju, kao da su od daleko veće važnosti od drugih šest, koje ističu čovekovu dužnost prema bližnjem. Kao ishod toga, veoma su omanuli u praktičnoj pobožnosti i u životnim odnosima i dužnostima. Isus je bio optužen da uzdiže zadnjih šest zapovesti iznad prvih četiri, jer je pokazao ljudima njihove velike nedostatke, i poučavao je neophodnost dobrih dela, dela milosti i dobročinstva, i da se drvo poznaje po svojim rodovima.

Učeni pravnik je prišao Isusu sa direktnim pitanjem: „Učitelju, koji nauk je najveći u Zakonu?“ Isusov odgovor je bio koliko direktan toliko i ubedljiv: „Voli Gospoda, svoga Boga, svim svojim srcem, svom svojom dušom i svim svojim umom.’ To je najveći i prioritetni nauk. A drugi je sličan ovom: ‘Voli svoga bližnjega kao samoga sebe.’ Na ova dva nauka zasniva se celi Zakon i Proroci.“

On je ovde izričito pokazao ispitivaču dva velika načela zakona: Ljubav prema Bogu i ljubav prema čoveku. Celi zakon i proroci se zasnivaju na ova dva načela Božije moralne vladavine. Prve četiri zapovesti ukazuju na čovekovu dužnost prema svom Stvoritelju; i prva i najveća zapovest je: Voli Gospoda, svoga Boga, svim svojim srcem. Ova ljubav nije strast, niti neplodna vera u postojanje Boga i Njegove sile, hladno priznanje Njegove neograničene ljubavi; već je živo, aktivno načelo, pokazano u voljnoj poslušnosti svim Njegovim zahtevima.

Isus je poučavao svoje slušaoce da nijedna Jehovina zapovest ne može biti prekršena a da se ne prekrši jedno ili oba velika načela na kojima se zasnivaju celi zakon i proroci: Ljubav prema Bogu i ljubav prema čoveku. Svaka zapovest je tako povezana sa drugima u značenju i dužnosti, da se kršenjem jedne krše sve; jer su sve ujedinjene u jednu skladnu celinu. Nemoguće je za čoveka da voli Boga svim svojim srcem, a da ipak ima druge bogove ispred Gospoda. Ova uzvišena ljubav prema Bogu se ne sastoji od običnog priznanja njegove univerzalne sile i nuđenja propisane forme bogoslužjenja, dok srce uživa u služenju idolima. Samoljublje, ljubav prema svetlu ili preterana naklonost prema bilo kojoj stvorenoj stvari, je idolopoklonstvo u Božijim očima i odvaja od privrženosti Njemu. Bog zahteva najbolje i najsvetije naklonosti srca, i neće ništa manje prihvatiti. On mora imati vrhovnu vlast u umu i srcu.

Ako se prve zapovesti odano drže, drugih šest, koje definišu

dužnost čoveka prema bližnjem, isto tako će biti verno držane. Ako Bog ima svoje legitimno mesto na prestolu srca, dužnosti dodeljene u zadnjih šest zapovesti biće vršene kako je tamo naloženo. Ljubav prema Bogu obuhvata ljubav za one koji su načinjeni po Njegovom sopstvenom obličju. „Ako neko kaže: ‘Ja volim Boga’, a mrzi svog brata, lažljivac je. Jer ko ne voli svog brata, koga vidi, ne može voleti Boga, koga ne vidi.“ Tako je Hrist poučavao da su zadnjih šest zapovesti kao prve. Dve zapovesti na koje je On ukazao su dva velika načela koja niču iz jednog korena. Prvo se ne može držati a drugo kršiti, niti drugo držati dok je prvo prekršeno.

Književnik je bio dobro načitan u zakonu, i bio je zapanjen Isusovim odgovorom, jer nije očekivao da će otkriti da On poseduje toliko duboko i temeljno znanje Pisama kao što je ukazivao Njegov odgovor. Učeni pravnik je bio veoma impresioniran mudročću mladog Galilejca, i pred okupljenim sveštenicima i poglavarima je iskreno priznao da je Isus dao pravo tumačenje zakona. Ovaj književnik je primio dublje i šire viđenje načela povezanih sa svetim zapovestima nego što je ikad ranije imao, i odgovorio je na Isusove reči sa nelicemernom ozbiljnošću: „Učitelju, dobro je i istinito što si rekao: ‘On je jedan i nema drugog osim njega.’ I voleti ga svim srcem i svim razumom i svom snagom i voleti bližnjeg kao samog sebe vredni mnogo više od svih žrtava paljenica i drugih žrtava.“ Ovo je bio farisej koji je imao neku predstavu o tome od čega se sastoji prava religija; da nije u površnim obredima i sujetnom pokazivanju, već u poniznoj poslušnosti i ljubavi prema Bogu i u nesebičnoj brizi za druge. Spremnost književnika da prizna Isusovo rezonovanje tačnim, odlučan i brz odgovor na to zaključivanje koji je dao pred ljudima, manifestovao je potpuno drugačiji duh od onog koji su pokazali sveštenici i poglavari u svom ispitivanju.

Mudrost Spasiteljevih odgovora je osvedočila književnika.

On je znao da se jevrejska religija sastojala više od površnih dela nego od unutrašnje pobožnosti. Imao je neki osećaj bezvrednosti običnih obrednih žrtava i neprestanog protoka krvi u okajavanju greha, dok je cilj prinosa bio stran umu. Načela ljubavi i prave dobrote srca činili su mu se od veće vrednosti u očima Boga nego svi ti obredi. Isusovo srce se sažalilo na iskrenog književnika koji se usudio da se suoči sa ljutnjom sveštenika i pretnjama poglavara, i izrazio iskrena ubeđenja svog srca. „Tada mu je Isus, videvši da je pametno odgovorio, rekao: ‘Nisi daleko od Božjeg kraljevstva.’ I više niko nije imao hrabrosti da ga ispituje.“

Ono što je književniku bilo potrebno je dodir božanskog prosvetljenja koji bi mu omogućio da oseti potrebu pokajanja za greh i veru u Spasitelja; da se nijedan čovek ne može spasiti preko zakona već preko pokajanja i vere prema Hristu, Advokatu grešnika pred Ocem. Književnik je bio blizu Božijeg kraljevstva, tako što je prepoznao da su dela pravедnosti prihvatljivija Bogu od žrtava paljenica u drugih žrtava. Ipak i dalje je morao da prizna Isusa kao Sina Božijeg. Sva jevrejska verska služba je bila bezvredna ako nije povezana živom verom u Isusa Hrista, koji je bio srž onoga čega je ta služba bila senka. Hrist je stalno pokazivao da zakon Njegovog Oca sadrži nešto dublje od običnih autoritativnih naredbi. Moralni zakon sadrži jevanđelje u načelu.

Fariseji su se okupili blizu oko Isusa dok je odgovarao na pitanja književnika. On se sada okrenuo ka njima i postavio im je pitanje: „Šta mislite o Hristu? Čiji je on sin?“ Isus je očigledno testirao veru fariseja u Njegovo božanstvo, da li su ga gledali samo kao čoveka, ili kao božanskog Sina Božijeg. Hor glasova je izgovorio istovremeno: „Davidov.“ To je bila titula koju je proročanstvo dalo Mesiji. Kada je Isus otkrio svoje božanstvo svojim silnim čudima, kada su bolesni bili izlečeni i mrtvi

vraćeni u život, ljudi su se divili i pitali među sobom: „Da ovo možda nije Sin Davidov?“ Sirofeničanska žena, slepi Bartimej i mnogi drugi su glasno vapili Njemu za pomoć: „Sine Davidov, smiluj mi se!“ Samo nekoliko sati ranije, kada je ujahao u Jerusalim, pozdravljen je radosnim „Hosana Sinu Davidovom! Blagosloven onaj koji dolazi u ime Gospoda!“ i mala deca u hramu su tog dana ponavljala iste radosne uzvike.

U odgovoru na odgovor tih ljudi, da je Hrist sin Davidov, Isus je rekao: „Pa kako to da ga je David u Duhu nazvao Gospodom kad je rekao: ‘Reče Gospod mome Gospodu: sedi mi zdesna dok tvoje neprijatelje ne položim pod tvoje noge?’ Ako ga je, dakle, David nazvao Gospodom, kako onda on može da mu bude sin? Ali, niko nije mogao da mu odgovori ni reči, niti se od toga dana neko usuđivao da ga nešto pita.“

Poglavlje XXXVII

OPTUŽIVANJE FARISEJA

Običan narod je rado slušao Isusa i okupljao se oko Njega u hramu da primi Njegova učenja. Nikada ranije se takav događaj nije odigrao. Tu je stajao mladi Galilejac, bez ikakvih zemaljskih počasti ni kraljevskog grba. Njegova haljina je bila gruba i prljava od puta. Oko Njega su bili sveštenici u svojoj prelepoj odeći, poglavari sa svojim ogrtačima i grbovima koji su označavali njihov uzvišeni položaj, i književnici sa svicima u svojim rukama na koje su se stalno pozivali. Ipak Isus je stajao mirno sa dostojanstvom kralja kome je dat autoritet Neba gledajući nepokolebljivo svoje protivnike, koji su odbacili i prezreli Njegova učenja i dugo žudeli da mu oduzmu život. Ovom prilikom su ga saletali u velikom broju, odlučni da ga isprovociraju da izgovori reči koje bi ga uhvatile u zamku i poslužile kao sredstva kojima bi ga mogli osuditi. Međutim, njihova pitanja su samo otvorila put za Njega da izloži pred njima njihovo pravo stanje i zastrašujuću odmazdu koja ih je čekala ako nastave da provociraju Boga svojim mnogim i teškim gresima.

Interesovanje ljudi se neprekidno povećavalo kako se Isus hrabro suočavao sa izazovom za izazovom fariseja i predstavio čistu, jasnu istinu u suprotnosti sa njihovom tamom i zabludom. Bili su očarani naukom koju je poučavao, ali su nažalost bili zburnjeni. Poštovali su svoje priznate učitelje zbog njihove inteligencije i prividne pobožnosti. Uvek su bili implicitno poslušni njihovom autoritetu u svim religijskim stvarima. Ipak sada su videli te iste ljude kako pokušavaju da dovedu Isusa do ozloglašnosti, učitelja čija vrlina i znanje su isijavali sjajnije nego ranije od svakog napada Njegovih protivnika. Gledali su na oborena lica

sveštenika i starešina, i tu su videli krajnje razočarenje i zbunjenost. Čudili su se da poglavari ne veruju u Isusa, kada su Njegova učenja bila tako jasna i jednostavna. Oni sami nisu znali kojim pravcem da idu i gledali su sa nestrpljivim nemirom pokrete onih čije su savete uvek pratili.

Isusove parabole su izrečene da upozore i osude poglavare, i takođe da pouče ispitivačke umove onih koji su bili prisutni. Međutim, da bi slomio lanac kojim su ljudi bili vezani za običaje i tradicije i nesumnjivo poverenje u iskvareno sveštenstvo, razotkrio je potpunije nego ikada karakter poglavara i starešina. Bio je Njegov zadnji dan poučavanja u hramu, i Njegove reči ne samo da su trebale da dopru do publike pred Njim, već su trebale do prodru kroz vekove do kraja vremena, na svakom jeziku i u svakom narodu.

Dragulji istine koji su silazili sa Njegovih usana tog značajnog dana bili su skriveni u srcima mnogih koji su bili prisutni. Za njih je počela nova istorija, nove misli su začete u život i nove težnje su probuđene. Nakon Hristovog raspeća i vaskrsenja ove osobe su došle na front, i ispunile svoju božansku naredbu sa mudrošću i revnošću u skladu sa veličinom dela. Oni su nosili poruku koja je privlačila srca i umove ljudi i oslabila stara sujeverja koja su dugo unižavala živote hiljada. Teorije, filozofije i ljudska razmišljanja pre njihovih svedočenja su postala kao prazne bajke. Silni su bili rezultati koji su nikli iz reči poniznog Galilejca tom lutajućem, strahopoštovanjem pogođenom mnoštvu, u velikom Jerusalimskom hramu.

Čitajući sukobljena osećanja ljudi i nemir sa kojim su gledali svoje vođe i učitelje, Isus je nastavio da dalje prosvetljava njihove umove, govoreći: „Na Mojsijevu stolicu sedošte književnici i fariseji. I sada, sve što vam on kaže, držite i činite, ali po njihovim propisima i njihovim primerima ne činite, jer oni govore, ali ne čine.“ Književnici i fariseji su tvrdili da im je dat

božanski autoritet sličan Mojsijevom. Uzeli su na sebe da zauzmu njegovo mesto kao tumači zakona i sudije naroda. Kao takvi zahtevali su svo poštovanje i poslušnost od ljudi. Međutim, Isus je posavetovao svoje slušaoce da drže i tvore zakon, ali da ne slede njihov primer; jer su oni zapostavljali dužnosti koje su učili druge da drže.

Rekao je: „Oni vezuju teška bremena i stavljaju ih ljudima na pleća, a sami ni prst neće da podignu da ih pomere.“ Fariseji su nametali mnoštvo beznačajnih propisa koji se temelje na tradiciji, i nerazumno ograničavaju ličnu slobodu kretanja. Oni su striktno tumačili određene delove zakona, zahtevajući od ljudi stroge običaje i obrede, koje su oni sami u tajnosti ignorisali, i zapravo tvrdili da su izuzeti od njih ako ih otkriju u njihovom propustu.

Najstrože optužbe koje su ikada sišle sa Spasiteljevih usana su bile usmerene protiv onih koji, dok simuliraju visoku pobožnost, tajno praktikuju bezakonje. Religija sveštenika, književnika i poglavara, kao kod moderne Rimske Crkve, sastojala se najviše od spoljnih ceremonija, i bila je lišena duhovne i praktične pobožnosti. Bog je rekao Mojsiju, privezaćeš ove Gospodnje zapovesti kao znak na svoju ruku i one će biti kao povez među tvojim očima. Jevreji su tumačili ove reči kao naredbu da propisi iz Pisma treba da se nose na sebi. One su u skladu sa tim napisane na platnu na veoma vidljiv način i privezane oko njihovih glava i zglobova. Ali nošenje ovih propisa nije na taj način učinilo da se Božiji zakon bolje učvrsti u njihovim umovima i srcima, kao što je Bog naumio. Uputi koji su trebali pročistiti njihove živote i podstaći ih na pravedna dela i na dela ljubavnosti i milosti, nošeni su kao grbovi da privuku pažnju i da daju onima koji ih nose izgled pobožnosti i posvećenosti koji bi uzbudio duboko poštovanje svih posmatrača. Isus je ovim rečima zadao težak udarac svom tom uobraženom pokazivanju religije:

„Sva svoja dela čine da bi ih ljudi videli. Proširuju svoje filakterije i produžuju rese na odeći. Vole počasna mesta na gozbama i prva sedišta u sinagogama, da ih ljudi pozdravljaju na trgovima i da ih zovu ‘rabi’. Ali, vi nemojte da se zovete ‘rabi’, jer imate samo jednog Učitelja, a vi ste svi braća. I nikoga na zemlji ne zovite ocem jer imate samo jednog Oca - onog na nebu. Niti se zovite vođe jer imate samo jednog Vođu - Hrista.“ Tako jasnim rečima Spasitelj je otkrio sebične ambicije fariseja, koji su se uvek grabili za moći i položajem, pokazujući lažnu pobožnost, dok su njihova srca bila ispunjena zavišću i pohlepom. Kada bi ljudi bili pozvani na gozbu, gosti bi posedali u skladu sa svojim zvanjem i položajem i oni koji bi dobili najpočasnija mesta prvi bi primili pažnju i najposebnije naklonosti. Fariseji su uvek žudeli i smišljali kako da prime te počasti.

Isus je takođe otkrio njihovu sujetu što su voleli da ih zovu rabi, što znači učitelj. Izjavio je da takva titula ne pripada čoveku, već samo Hristu. Sveštenici, književnici i poglavari, tumači zakona i njegovi upravnici, svi su bili braća, deca jednog Boga. Isus je utisnuo u umove ljudi da ne treba da daju nijednom čoveku počasnu titulu, ukazujući da on nema nikakvu kontrolu nad njihovom savešću ili verom.

Da je Hrist danas na zemlji, okružen religijskim učiteljima doba koji nose titule Velečasni i Prečasni, zar ne bi ponovio ono što je rekao farisejima: „Niti se zovite vođe jer imate samo jednog Vođu - Hrista.“ Mnogi koji prisvajaju ove počasne titule su potpuno lišeni mudrosti i istinske pravednosti što se da nagovestiti. Previše njih skriva svetsku ambiciju, despotizam i najniže grehove ispod izvezenih odora visoke i svete službe. Spasitelj je nastavio:

„A najveći među vama neka vam bude služitelj. Ko samog sebe uzdiže, biće ponižen, a ko samog sebe ponizuje, biće uzdignut.“ Prava veličina se meri moralnom vrednošću. Veličina

karaktera po proceni Neba se sastoji u življenju za dobrobit naših bližnjih, činjenjem dela ljubavi i dobročinstva. Hrist je bio sluga palom čoveku; a ipak je bio Kralj Slave. I dalje je nastavio da optuživanjem bogatih i moćnih ljudi pred Njim:

„Teško vama, učitelji zakona i fariseji, licemeri! Zaključavate Kraljevstvo nebesko pred ljudima. Sami u njega ne ulazite, a ne puštate one koji žele da uđu.“ Izvrćući značenje Pisama sveštenici su zaslepeli razumevanje onih koji bi u protivnom videli prirodu Hristovog kraljevstva, i tog unutrašnjeg, božanskog života koji je bitan za pravu svetost. Svojim neprekidnim ponavljanjem formi pričvrstili su umove ljudi na spoljne službe do zapostavljanja prave religije.

Oni ne samo da su sami odbacili Hrista već su koristili naj-nepoštenija sredstva da stvore predrasudu ljudi protiv Njega, varajući ih lažnim izveštajima i velikim lažnim prikazivanjima. U svim vekovima sveta, istina je bila nepopularna; njene doktrine nisu bliske prirodnom umu; jer istražuje srce i ukorava njegov skriveni greh. Oni koji progone pobornike Božije istine su uvek, poput fariseja, lažno prikazivali njihove reči i motive. Isus je nastavio:

„Teško vama, učitelji zakona i fariseji, licemeri! Proždirete udovičke kuće i razmećete se dugim molitvama. Zato ćete strože biti kažnjeni.“ Fariseji su toliko oblikovali umove poštenih udovica da su one verovala da im je dužnost da predaju svoje celo imanje u religijske svrhe. Ove obmanute žene su poverile predaju svog novca književnicima i sveštenicima, u koje su imale podrazumevano poverenje, i ti lukavi ljudi su to koristili za svoju sopstvenu korist. Da prikriju svoje nepoštenje javno su upražnjavali duge molitve i veliko pokazivanje pobožnosti. Isus je izjavio da će ih ovo licemerje dovesti do većeg prokletstva. I danas će mnogi koji se izjašnjavaju uzvišeno pobožnima pasti pod isto prokletstvo. Sebičnost i pohlepa prljaju njihove živote;

ipak oni nabacuju preko svega toga odoru prividne čistote i varaju poštene duše; ali ne mogu prevariti Boga; On čita svaku nameru srca i daće svakoj osobi prema njenim delima. Spasitelj je nastavio sa svojim optužbama:

„Teško vama, slepe vođe! Govorite: ‘Ako se neko zakune Hramom, to ne znači ništa. Ali, ako se zakune zlatom iz Hrama, zakletva ga obavezuje.’ Budale i slepci! Šta je veće: zlato ili Hram koji zlato posvećuje? Takođe govorite: ‘Ako se neko zakune žrtvenikom, to ne znači ništa. Ali, ako se zakune darom na njemu, zakletva ga obavezuje.’ Slepci! Šta je veće: dar ili žrtvenik koji posvećuje dar?’“ Sveštenici su tumačili Božije zahteve da se poklapaju sa njihovim lažnim i uskim standardima. Usudili su se da prave fine razlike između uporedne krivice raznih grehova, prelazeći olako preko nekih, a tretirajući druge koji su možda imali manje posledice kao neoprostive. Prihvatili su novac od ljudi u zamenu za oslobođenje od njihovih zaveta, a u nekim slučajevima je prelaženo preko karaktera teških zločina zbog naknade velike količine novca plaćene vlastima od prestupnika. Istovremeno ti sveštenici i poglavari bi izrekli strogu osudu protiv drugih za beznačajne prestupe.

„Teško vama, učitelji zakona i fariseji, licemeri! Dajete desetinu od nane, mirođije i kima, a zanemarili ste ono što je u Zakonu važnije: pravdu, milosrđe i veru. Ovo je trebalo da činite, a ono da ne zanemarujete.“ Prema Božijim zahtevima sistem desetka je bio obavezan za Jevreje. Ali sveštenici nisu pustili ljude da sprovedu svoja osvedočenja dužnosti davanja Gospodu desetine od svog prinosa marketibilnih proizvoda zemlje. Do ekstrema su sproveli zahteve sistema desetka, čineći da oni obuhvataju tako neznatne stvari kao što su mirođija, nana i druge male biljke koje su gajene u ograničenom obimu. To je uzrokovalo da se pristupa planu desetka sa takvom pažnjom i poteškoćama da je to bio iscrpljujući teret. Dok su bili toliko

precizni u stvarima koje Bog nikada nije zahtevao od njih, i pravili zbrku u svom rasuđivanju umanjujući dostojanstvo božanskog sistema dobročinstva svojim uskim pogledima, čistili su činiju spolja dok je unutrašnjost bila prljava. Precizni u stvarima od malog značaja, Isus ih je optužio: „a zanemarili ste ono što je u Zakonu važnije: pravdu, milosrđe i veru.“ Nikakva spoljašnja služba, čak i u onome što zahteva Bog, ne može biti zamena za poslušan život. Stvoritelj želi službu iz srca od svojih stvorenja.

Jevreji poučavaju u zahtevima datim Mojsiju da se ništa nečisto ne treba jesti. Bog je naglasio koje su životinje neprikladne za ishranu, i zabranio je upotrebu svinjskog mesa i mesa nekih drugih životinja koje bi sa istom verovatnoćom napunile krv nečistoćama i skratile život. Međutim, fariseji nisu ostavili ove zabrane onako kako ih je Bog dao. Sprovodili su ih do neopravdanih ekstrema; između ostalih stvari od ljudi se zahtevalo da procede svu vodu koju koriste, kako ne bi sadržala ni najmanjeg insekta, neprepoznatljivog za oko, koji bi se mogao svrstati u vrstu nečistih životinja. Isus, suprotstavljajući ovo beznačajno iznuđivane spoljne čistote sa veličinom njihovih stvarnih greha, je rekao farisejima: „Slepe vođe! Proceđujete zbog komarca, a gutate kamilu!“

„Teško vama, učitelji zakona i fariseji, licemeri! Vi ste kao okrečeni grobovi, koji spolja izgledaju lepi, a iznutra su puni mrtvačkih kostiju i svake nečistote.“ Sva raskoš i obredi sveštenika i poglavara su samo plašt kojim skrivaju svoje bezakonje, kao što beli i prelepo ukrašen grob pokriva trule ostatke u njemu. Isus je takođe uporedio fariseje sa skrivenim grobovima, koji ispod divne spoljašnjosti, kriju trulež mrtvih tela: „Tako i vi spolja ljudima izgledate pravedni, a iznutra ste puni licemerja i bezakonja.“ Sve uzvišene pretenzije onih koji su tvrdili da imaju Božiji zakon napisan u njihovim srcima kao i da ga nose na sebi, bila su tako pokazana kao prazno pretvaranje. Isus je nastavio:

„Teško vama, učitelji zakona i fariseji, licemeri! Podižete grobnice prorocima i ukrašavate spomenike pravednicima, i govorite: ‘Da smo živeli u vreme svojih praotaca, ne bismo bili njihovi saučesnici u prolivanju krvi proroka.’ Time svedočite da ste sinovi onih koji su ubijali proroke.“ Jevreji su bili naročito pedantni u ulepšavanju grobova mrtvih proroka kao dokaz njihovog poštovanja prema njima; a ipak nisu izvukli korist od njihovih učenja, niti su se obazirali na njihove ukore i upozorenja.

U Hristovo vreme gajila se sujeverna briga za grobove mrtvih. Ovo je često sprovedeno do ivice idolopoklonstva, i velike količine novca su rasipane na njihovo ukrašavanje. Ista vrsta idolopoklonstva se u velikoj meri i danas sprovodi, posebno od strane Rimske crkve. Međutim, hrišćanski svet je naveliko kriv zbog zapostavljanja udovica i siročadi, siromašnih i bolesnih, kako bi podizali skupe spomenike u čast mrtvih. Vreme, novac i rad nisu ograničeni za ovu svrhu, dok su dužnosti prema živima zapostavljene. Fariseji su gradili grobove proroka i ukrašavali njihove spomenike, i govorili jedan drugome: da smo živeli u ta vremena ne bismo bili saučesnici sa onima koji su prolili krv Božijih slugu. Ipak istovremeno su planirali da unište Sina Božijeg, i ne bi oklevali da uprljaju svoje ruke Njegovom krvlju da se nisu bojali naroda.

Stanje fariseja treba da bude lekcija hrišćanskom svetu današnjeg vremena; treba da otvori njihove oči za Sotoninu moć da prevari ljudske umove kada se jednom okrenu od dragocene svetlosti istine i pokore kontroli neprijatelja. Mnogi slede trag fariseja. Oni poštuju mučenike koji su umrli za svoju veru, i izjavljuju da su oni živeli u vreme kada je Hrist bio na zemlji, rado bi primili Njegova učenja i slušali ih; nikada ne bi bili saučesnici u krivici onih koji su odbacili Spasitelja. Međutim, upravo te osobe guše svoja iskrena osvedočenja po svaku cenu umesto da budu poslušni Bogu kada to uključuje samoodricanje

i poniznost. U naše vreme svetlost sija jasnije nego u vreme fariseja. Tada su ljudi trebali da prihvate Hrista kao što je otkriven u proročanstvu, i da veruju u Njega preko dokaza koji su pratili Njegovu misiju. Jevreji su videli u Isusu mladog Galilejca bez svetskih počasti, i iako je došao kao što je proročanstvo proreklo da će doći, oni su odbili da prihvate svog Mesiju u siromaštvu i poniženju i razapeli su ga, kao što je proročanstvo najavilo da će učiniti.

Hrišćanski svet sada ima Spasitelja koji je ispunio sve pojedinosti proročanstva u vezi sa Njegovim životom i smrti; ipak mnogi odbacuju Njegova učenja, oni ne prate Njegova uputstva, oni razapinju Spasitelja svaki dan. Kada bi bili stavljeni na probu kao Jevreji kod prvog Hristovog dolaska, ne bi ga prihvatili u Njegovoj poniznosti i siromaštvu.

Od vremena kada je prva nevina krv prolivena, kada je pravedni Abel pao od ruke svog brata, bezakonje se povećalo na zemlji. Od naraštaja do naraštaja sveštenici i poglavari su ignorisali upozorenja proroka koje je Bog podigao i osposobio da ukore grehe naroda. Bila je velika potreba za takvim ljudima, koji su, u svakom dobu, podizali svoje glasove protiv grehova careva, vladara i podanika, govoreći reči koje im je Bog dao da izgovore i slušajući božansku volju u opasnosti po svoje živote. Od naraštaja do naraštaja nagomilavala se užasna kazna koju su Hristovi neprijatelji sada navlačili na sopstvene glave svojim zlostavljanjem i odbacivanjem Sina Božijeg, čiji se glas podizao u osuđivanju greha koji je postojao među sveštenicima i poglavarima u većoj meri nego u bilo kojem prethodnom vremenu. Punili su do preliivanja svoju čašu bezakonju, koja će se isprazniti na njihove sopstvene glave u osvetničkoj pravdi, čineći njihov naraštaj odgovornim za krv svih pravednih ljudi ubijenih od Abela do Hrista. O ovome ih je Isus upozorio:

„Tako će na vas pasti sva pravedna krv prolivena na zemlji,

od krvi Abela pravednika do krvi Zaharije, sina Barahijinog, koga ste ubili između Hrama i žrtvenika. Istinu vam kažem: sve će to pasti na ovaj naraštaj.“ Spasitelj, sa rukom podignutom prema Nebu i sa božanskom svetlošću koja ga je okruživala, progovorio je u karakteru sudije onima pred Njim. Mnoštvo koje slušalo je zadrhtalo kad su Njegove optužbe izgovorene. Ostavljeni utisak na njihove umove Njegovim rečima i pogledima nikada se neće izbrisati u narednim godinama.

Izrael je malo obraćao pažnju na Božije zapovesti. Dok su reči upozorenja koje mu je Bog dao da govori bile na usnama Zaharije, sotonski bes je obuzeo otpalog kralja i naredba je data da se ubije Božiji prorok. Književnici i fariseji koji su slušali Isusove reči su znali da su one istinite i da je krv ubijenog proroka sebe utisnula u samo kamenje hramskog dvorišta, i da se ne može se obrisati, već ostaje da nosi svoje svedočanstvo Bogu, kao svedok protiv otpalog Izraela. Sve dok hram stoji, ostaće mrlja od te pravedne krvi, vapeći ka Bogu da bude osvećena. Dok je Isus spominjao ove zastrašujuće zločine, drhtaj užasa je prošao kroz srca mnoštva.

Njegov glas se čuo na zemlju u blagosti, preklinjanju i ljubavi; ali sada, kada je prilika to zahtevala, govorio je kao sudija i osudio je krivicu Jevreja. Spasitelj, gledajući unapred, prorekao je da će njihovo buduće nepokajanje i netolerisanje Božijih slugu, biti isto kao što je bilo u prošlosti:

„Zato vam, evo, šaljem proroke, mudrace i učitelje zakona. Jedne ćete ubiti i raspeti, a druge ćete batinati po vašim sinagogama i progoniti od grada do grada.“

Proroci i mudri ljudi puni vere i Svetog Duha, predstavljeni od Stefana, Jakova, Pavla i mnogih drugih, učitelji zakona, učeni ljudi, koji su razumeli Pisma i mogu ih predstaviti sa svim šta ona nose kako otkriva Bog, biće prezreni i progonjeni, osuđeni i ubijeni.

Spasitelj nije izgovorio ni jednu reč osвете za zlostavljanje koje je pretrpeo od ruku svojih neprijatelja. Nikakva nesveta strast nije uzdrkala tu božansku dušu; ali je Njegov gnev bio usmeren protiv licemera čiji veliki gresi su bili gadost u Božijim očima. Hristovo ponašanje u ovoj prilici otkriva činjenicu da hrišćanin može živeti u savršenom skladu sa Bogom, posedovati sve blage osobine ljubavi i milosti, a da ipak oseća pravedni gnev protiv teškog greha.

Božansko sažaljenje je obeležavalo bledo i žalosno lice Sina Božijeg dok je bacio jedan dugi, otegnuti pogled na hram a zatim i na svoje slušaoce i uzviknuo je glasom koji se gušio u dubokoj agoniji srca i u gorkim suzama: „Jerusalime, Jerusalime, ti koji ubijaš proroke i kamenuješ one koji su ti poslani! Koliko puta sam hteo da skupim tvoju decu kao što kvočka skuplja svoje pi-liće pod krila, ali niste hteli.“

Fariseji i sadukeji su svi bili ućutkani. Isus je okupio svoje učenike i pripremio se da napusti hram, ne kao neko ko je poražen i oteran iz prisustva svojih suparnika, već kao neko čiji delo je ispunjeno. Povukao se kao pobednik iz nadmetanja sa svojim fanatičnim i licemernim protivnicima. Gledajući naokolo zadnji put unutrašnjost hrama, rekao je žalosno sa jakom osećajnošću: „Eto, ostavlja vam se vaša kuća pusta. Kažem vam: nećete me više videti sve dok ne budete rekli: ‘Blagosloven onaj koji dolazi u ime Gospodnje.’“ Do tada ju je zvao kućom svog Oca, ali sada, kako je Sin Božiji prošao izvan ovih zidova, Božije prisustvo se zauvek povuklo iz hrama sagrađenog Njemu na slavu. Od sada njegove službe će biti ruglo i njegovi obredi beznačajni; jer je za Jerusalim dan milosti bio pri kraju.

Isus je govorio jasnim i određenim rečima tog dana, koje su sekle Njegove slušaoce do srca. Njihove posledice se neće videti odmah, ali seme istine posejano u umove ljudi će da nikne i da donosi plodove na Božiju slavu i da bude sredstvo spašavanja

mnogih duša. Nakon raspeća i vaskrsenja Spasitelja, lekcije koje je dao tog dana biće oživljene u srcima mnogih brižnih slušaoca, koji će zauzvrat ponavljati pouku koju su čuli, za dobrobit budućih naraštaja do kraja vremena. Učenici su bili zapanjeni hrabrim i autoritativnim načinom na koji je njihov Učitelj optužio licemerne fariseje. Sveštenici, književnici i poglavari nikada neće zaboraviti poslednje Isusove reči kojima im se obratio u hramu: „Eto, ostavlja vam se vaša kuća pusta.“ Te reči su svečano pale na njihove uši, i izazvale neizrecivi užas u njihovim srcima. Glumili su ravnodušnost, ali je pitanje nastavilo da se pojavljuje u njihovim umovima u vezi s tim kakva je važnost tih reči. Činilo se da im preti neviđena opasnost. Da li je bilo moguće da će veličanstveni hram, koji je slava nacije, uskoro biti gomila ruševina?

Učenici su delili opštu slutnju zla, i nestrpljivo su čekali da Isus da jasniju izjavu u vezi sa temom. Dok su izlazili iz hrama sa svojim Učiteljom, pozvali su ga da obrati pažnju na čvrstinu i lepotu i izdržljivost materijala od kojeg se sastojao hram, govoreći: „Učitelju, gledaj! Kakvog li kamenja, kakvog li zdanja!“ Isus, da bi Njegove reči bile što upečatljivije, takođe je skrenuo pažnju na uzvišeno zdanje: „Vidite li sve ovo? Neće se ovde ostaviti ni kamen na kamenu, sve će se srušiti.“

Ovo je bila zapanjujuća izjava za učenike. Stvar je sada postala jasna: veličanstveno zdanje, izgrađeno sa ogromnim troškom, koje je bilo ponos jevrejske nacije, će biti uništeno do samog svog temelja. Nijedan od tog ogromnog kamenja, od kojih su neki podneli pustošenje Nebuhadnezareve vojske i stajali čvrsto kroz oluje i nepogode vekova, neće ostati jedan na drugom. Oni nisu jasno razumeli svrhu svog tog uništenja. Nisu spoznali da će za par dana njihov Spasitelj biti prinjet kao žrtva za grehe sveta. Hram i njegove službe neće onda biti od nikakve koristi. Krv životinja neće imati silu iskupljenja za greh, jer će tip tada

da sretne antitip, u Jagnjetu Božijem koje će dobrovoljno prineti svoj život da odnese grehe sveta. Kasnije, kada je sve bilo ispunjeno, učenici su u potpunosti razumeli Isusove reči i razlog za nevolju koju je preokao.

Isus je polako prolazio blizu dvorišta gde su žene ubacivale svoje priloge u blagajnu. Posmatrao je velike donacije mnogih bogatih, ali nije komentarisao njihove velikodušne priloge. Gledao je tužno u one koji dolaze i odlaze, od kojih su mnogi dali velike darove na razmetljiv i samodovoljni način. Njegovo lice se odmah ozarilo kad je video siromašnu udovicu da se oklevajuću približava, kao da se plaši da će je neko videti. Dok su bogati i oholi prolazili pored nje da daju svoje priloge, ona se skupila nazad kao da se jedva usuđuje da se odvaži da krene napred. A ipak njeno srce je žudelo da učini nešto, koliko god to bilo malo, za delo koje je volela. Pogledala je novčić u svojoj ruci; bio je veoma mali u poređenju sa darovima onih oko nje, ipak bio je sve njeno. Tražeći svoju priliku, žurno je ubacila svoja dva novčića i okrenula se da se brzo skloni. Međutim, čineći tako uhvatila je Isusov pogled koji je bio prikovan na njoj.

Spasitelj je pozvao svoje učenike k sebi i zamolio ih da zapamte udovičino siromaštvo; i dok su stojeći gledali u nju, reči odobravanja sa Učiteljevih usana su neočekivano sišle do njenog uha: „Zaista, kažem vam, ova siromašna udovica ubacila je više od svih njih.“ Suze radosnice su ispunile oči siromašne žene kad je osetila da je njeno delo shvaćeno i cenjeno od Isusa. Mnogi bi je savetovali da usmeri svoju malu milostinju za sopstvene potrebe nego da je daje u ruke dobro uhranjenih sveštenika, da se izgubi među mnogim i skupim darovima doniranim hramu; ali Isus je razumeo motive njenog srca. Ona je verovala u hramsku službu kao što je određena od Boga i bila je željna da učini najviše što može da je podrži. Uradila je šta je mogla i njeno delo je bilo određeno da bude spomen sećanja na nju kroz sva

vremena i njena radost u večnosti. Njeno srce je otišlo sa njenim darom, količina koja je procenjena, ne svojom suštinskom vrednošću, već ljubavlju prema Bogu i zanimanju za Njegovo delo što je podstaklo sam čin.

Motiv je ono što daje pravu vrednost našim delima i pečati ih sa visokom moralnom vrednošću ili sa sramotom. Nisu velike stvari koje svako oko može videti i koje svaki jezik hvali ono što se uračunava u naše večne zasluge, već mala dela koja su sa radošću učinjena, mali darovi koji se ne pokazuju i koje ljudske oči vide kao bezvredne. Srce ljubavi i iskrene vere u vredni cilj je prihvatljivije Bogu nego najskuplji dar. Siromašna udovica je dala svoju zaradu da učini malo što je mogla. Uskratila je sebi hranu da bi dala ta dva novčića u svrhu koju je volela, i uradila je to u veri, verujući da njen Nebeski Otac neće prevideti njenu veliku potrebu. Ovaj nesebični duh i nepokolebljiva vera su zadobili Isusovo odobravanje.

Mnoge ponizne duše osećaju da pod toliko velikim obavezama zbog primanja Božije istine veoma žele da podele sa svojom imućnijom braćom terete nametnute službom Božijom. Pustimo ih da polože svoje novčiće u Nebesku banku. Oskudni darovi siromašnih ne treba da budu odbijeni, jer ako su dati od srca natovarenog ljubavlju prema Bogu, te sitnice u vrednosti postaju posvećeni darovi, neprocenjivi prilozima, nad kojima se Bog osmehuje i blagosilja ih.

Isus je rekao za sirotu udovicu: „Ona je dala više od svih njih.“ Bogati su darovali iz svog izobilja, mnogi od njih samo da bi bili viđeni od drugih i da budu poštovani od njih zbog svojih velikih donacija. Nisu se odrekli ničega od udobnosti ili obilja života kako bi dali svoj dar, i stoga to nije bila žrtva i ne može se uporediti u pravoj vrednosti sa novčićem udovice.

Poglavlje XXXVIII

U SPOLJAŠNJEM DVORIŠTU

„Među onima koji su došli da se poklone Bogu na praznik bilo je i nekih Grka. Oni su prišli Filipu, koji je bio iz Betsaide u Galileji, i zamolili ga: ‘Gospodine, hteli bismo da vidimo Isusa.’ Filip je otišao i rekao to Andreju, a zatim su Andrej i Filip otišli i rekli to Isusu.“

Ovi neznabošci su bili odvojeni od hramskog dvorišta gde je Isus sedeo preko puta blagajne. Mnogo su čuli u korist i protiv Isusa, i imali su želju da ga za sebe vide i čuju. Nisu mu mogli prići, već su morali da čekaju u dvorištu za neznabošce. Kad su učenici preneli poruku od Grka Isusu i čekali Njegov odgovor, činilo se da je On u dubokom proučavanju i odgovorio im je: „Došao je čas da Sin čovečiji bude proslavljen. Zaista, zaista, kažem vam, ako zrno pšenice ne padne u zemlju i ne umre, ostaje samo. Ali ako umre, donosi obilan rod.“ Zahtev Grka da vide Isusa izneo je budućnost pred Njim. Jevreji su odbacili Jedinog koji ih je mogao spasiti. Uskoro će uprljati svoje ruke Njegovom krvlju i staviće ga sa lopovima i pljačkašima. Spasitelj, odbačen od doma Izraelova, biće prihvaćen od pagana. Sa radošću je očekivao vreme kada će pregradni zid između Jevreja i pagana biti srušen, i svet biti široko polje za žetvu.

Isus je gledao na ove Grke kao na predstavnike pagana u velikom. U njima je prepoznao prvine obilne žetve, kada će svi narodi, jezici i ljudi na licu zemlje čuti radosne vesti spasenja kroz Hrista. Video je da okupljanje pagana prati smrt koja mu se bližila. Stoga je slikovito predstavio svojim učenicima i mnoštvu koje je slušalo pšenicu, da prikaže kako će Njegova smrt proizvesti veliku žetvu. Ako bi se povukao od žrtvovanja svog života,

On bi živeo sam, kao seme pšenice koje nije umrlo; ali ako da svoj život, on bi, kao seme pšenice koje je palo na zemlju, ustao ponovo kao prvine velike žetve; i On, Davalac života, bi pozvao iz grobova mrtve koji su bili ujedinjeni s Njim verom, i tu bi bila veličanstvena žetva zrelog žita za nebesku žitnicu. U jevanđelju Hristove smrti i vaskrsenja, i vaskrsenja mrtvih, život i besmrtnost su izneti na svetlo i Nebesko kraljevstvo je dato otvoreno svim vernicima.

Nakon što je Isus govorio o sopstvenim patnjama i smrti, rekao je: „Ko voli dušu svoju, uništiće je, a ko mrzi dušu svoju u ovom svetu, sačuvaće je za večni život. Ako neko hoće da mi služi, neka me sledi. I gde sam ja, tamo će biti i moj sluga. Ako mi neko bude služio, moj će ga Otac poštovati.“ Spasitelj ne zahteva od svojih sledbenika da idu putem kojim On sam nije prošao. Isus je podneo sramotu, uvredu i oskudicu od jasala do Golgote. Ipak gledao je preko agonije u vrtu; Njegove izdaje, udaraca i bičevanja, sramote da bude svrstan sa zločincima i umiranja u patnji na krstu, do veličanstvenog cilja svoje misije i počasti koje će primiti sa Očeve desne strane, gde će Njegovi pravi sledbenici konačno biti uzdignuti sa Njim. Svi koji su negovali Hristov krst i imali udela u Njegovim patnjama, odričući se sebe i slušajući Boga, treba da budu sudeonici Njegove slave sa Njim. Oni koji su zbog Hristovog dela izgubili svoje živote u ovom svetu sačuvaće ih na večni život. Hrist se radovao svom poniženju i bolu da bi svi Njegovi pravi učenici bili proslavljeni sa Njim na Nebu.

Među poglavarima je bilo mnogih koji su bili ubeđeni da je Hrist bio zaista Mesija, ali se nisu usuđivali da pred besnim sveštenicima i farisejima priznaju svoju veru, kako ne bi bili izbačeni iz sinagoge. Više su voleli uvažavanje ljudi nego Božije odobranje, i da bi sačuvali sebe od ukora i sramote, odbacili su Hrista i izgubili svoju jedinu priliku za večni život. Na ovu klasu se

posebno mogu primeniti Hristove reči: „Ko voli dušu svoju, uništiće je.“

Poruka od Grka, koja je ukazivala na rušenje pregradnog zida između Jevreja i pagana, donela je pred Isusa Njegovu celu misiju, od vremena kada je prvi put odlučeno na Nebu da On treba doći na zemlju kao čovečiji Iskupitelj, do smrti za koju je znao da ga je čekala u neposrednoj budućnosti. Činilo se da je tajanstveni oblak prekrio Sina Božijeg. Bila je to tama koju su osetili oni koji su bili u bliskom kontaktu sa Njim. Sedeo je obuzet mislima. Konačno je tišina prekinuta Njegovim žalosnim glasom: „Sad je moja duša uznemirena. Šta da kažem? Oče, spasi me od ovog časa. Ali zato sam i došao do ovog časa.“ Slutnja Njegovog dolazećeg sukoba sa silama tame, iz razloga položaja u kojem se dobrovoljno našao u vezi sa nošenjem krivice palog čoveka i preuzimanja na sebe Očevog gneva zbog greha, činila je da Isusov duh klone i da se bledilo smrti proširi po Njegovom licu.

Setio se Sotonine upornosti i zlobe, koji je drsko tvrdio anđelima na Nebu da je njegova presuda nepravedna, tvrdeći da nema samoodricanja kod Boga, i da Sotona, boreći se da sprovede svoje namere i ima vlastiti put, samo oponaša Božiji primer. Ako je Bog savršeno i neprekidno sledi svoju sopstvenu volju, zašto onda prvi sinovi stvoreni po Njegovom obličju ne mogu činiti tako? Ovim argumentom Sotona je prevario mnoge od svetih anđela. Stalno se žalio na Božiju strogost, kao što se deca ponekad žale na strogoću svojih roditelja koji ih obuzdavaju da sprovedu svoje planove koji su destruktivni za upravljanje porodicom. Umesto da se pokori Božijoj volji, on se okrenuo od svetlosti razuma, i stavio sebe u opoziciju božanskim planovima.

U nastalom ratu, činilo se da Sotona na trenutak stekao prednost. On je mogao lagati; Bog nije mogao lagati. On je mogao

ubaciti hiljade kvarnih i prevarnih načina da dođe do željenog cilja; Bog mora da sledi jasan kurs istine i pravednosti. Neko vreme Sotona je trijumfovao u prividnoj pobjedi. Ali Bog će skinuti masku neprijatelju i otkriće ga u njegovom pravom karakteru. Hrist je, uzevši prirodu čoveka, bio božanstvo obučeno u ljudskost. Došao je kao svetlost svetu, da zasija i da rastera gustu tamu Sotoninih obmana i otkrije njegova dela ljudskoj deci. Hrist je upražnjavao najstrože samoodricanje u odolevanju mnogobrojnim iskušenjima protivnika. Porazio je Sotonu u dugom postu u pustinji, i kada mu je došao kao anđeo svetlosti, nudeći vladavinu nad svetom u zamenu da mu se pokloni; On je podneo žrtve koje se nikada neće zahtevati od čoveka, jer čovek nikada ne može dostići Njegov uzvišeni karakter. Njegov celi zemaljski život je bio prikaz savršene pokornosti Očevoj volji. Hristov kurs i Sotonin kurs predstavljaju potpunu suprotnost života poslušnoga i života nevernoga sina.

Konačna pobjeda Hrista nad Sotonom mogla se samo usavršiti kroz smrt onog prvog. Tako je otvorio besplatno spasenje čoveku, uzevši na sebe sramotu prokletstva, i, polaganjem svog dragocenog života, oteo je iz Sotoninih ruku poslednje oružje kojim bi mogao dobiti carstva sveta. Čovek onda može biti slobodan od moći zla preko svog Spasitelja Isusa Hrista.

Kako je Sin Božiji razmišljao o ovim stvarima, i ceo teret misije mu prolazio pred očima uma, podigao je svoju glavu i rekao: „Oče, proslavi svoje ime.“ Nije se grabio da bude jednak sa Bogom, i pozvao se na Njega da se proslavi u svom Sinu. Odgovor je došao iz oblaka koji je lebdeo nad Isusovom glavom: „Proslavio sam ga i opet ću ga proslaviti.“

Svetlost je sinula iz oblaka, kako se glas čuo, i okružila je Hrista, kao da su se ruke Beskrajne Sile svile oko Njega poput vatrenog zida. Ljudi su posmatrali ovaj događaj sa užasom i čuđenjem. Niko se nije usudio da izgovori ni reč. Tihih usana i

zaustavljenog daha stajali su očima prikovanim na Isusa. Nakon što je dato svedočanstvo Svemoćnog Boga, oblak se podigao i raspršio na nebesima. Vidljivo opštenje između Oca i Sina je bilo završeno za to vreme.

Posmatrači su sada počeli slobodnije disati i razmenili su mišljenja o tome šta su videli i čuli. Neki su svečano izjavili svoju veru u Isusa kao Sina Božijeg, dok su drugi pokušali objasniti neobičan događaj kojeg su upravo bili svedoci. „Narod koji je tamo stajao i čuo to rekao je da je zagrmelo. A neki su rekli: ‘Anđeo mu je govorio.’“ Međutim, radoznali Grci su videli oblak, čuli glas, razumeli njegovo značenje i zaista prepoznali Hrista; Isus je bio otkriven njihovom razumevanju kao Mesija.

Božiji glas se čuo na Isusovom krštenju na početku Njegove službe, i ponovo na Njegovom preobraženju na gori; i sada, na kraju Njegove službe, čuo se treći put, i ovom prilikom od strane velikog broja osoba i pod neobičnim okolnostima. Upravo je izgovorio najsvečanije istine u vezi sa stanjem Jevreja. Uputio je svoju poslednju molbu, i izrekao je njihovu propast. Zid razdvajanja između Jevreja i pagana se klimao i bio je spreman da padne o Isusovoj smrti.

Spasiteljeve misli sada su se vratile iz posmatranja prošlosti i budućnosti. Dok su ljudi nastojali da objasne ono što su videli i čuli prema utiscima ostavljenim na njihove umove i prema svetlu koje su imali, „Isus je tada rekao: ‘Ovaj glas nije bio radi mene, nego radi vas.’“ Bio je to krunski dokaz Njegovog Mesijanstva, Očev znak da je Isus izgovorio istinu i da je bio Sin Božiji. Da li će se Jevreji okrenuti od ovog svedočanstva sa visokog Neba? Jednom su pitali Spasitelja: Kakav znak pokazuješ da možemo videti i verovati? Bezbrojni znakovi su dati tokom cele Hristove službe; ipak oni su zatvorili svoje oči i otvrdnuli svoja srca kako ne bi bili osvedočeni. Krunsko čudo Lazarevog vaskrsenja nije uklonilo njihovo neverstvo, već ih je ispunilo sa

povećanom zlobom; i sada kada je Otac govorio, i kada nisu mogli pitati za još neki znak, njihova srca nisu smekšala, i dalje su odbijali da poveruju.

Isus je sada nastavio svoj govor tamo gde ga je prekinuo: „Sada je suđenje ovom svetu, sada će vladar ovog sveta biti izbačen. A ja, kad budem podignut sa zemlje, sve ću privući k sebi.’ To je rekao da naznači kakvom će smrću umreti.“ U Hristovom činu umiranja za spasenje čoveka, Nebo ne samo što je postalo dostupno čoveku, već su Bog i Njegov Sin bili opravdani pred celim Nebom u postupanju sa Sotoninom pobunom i njegovim izbacivanjem. Mrlja koju je Sotona stavio na samo Nebo se tako oprala, i nikakav greh nikada više ne može ući tamo za čitavu večnost.

Sveti anđeli i sve stvorene inteligencije svetova gde greh nije ušao, odgovorili su hvalama na sudsku presudu izrečenu nad Sotonom, odobravajući Hristovo delo koje je uklonilo zalog koji je Sotona imao nad dušama ljudi. Sveti anđeli, kao i oni koji su oprani Hristovom krvlju, privučeni su Njemu krunskim delom davanja Njegovog života za grehe sveta. Hrist je, nakon što je podignut na krst da umre, otvorio put života i Jevrejima i nezna-bošcima, svim narodima, jezicima i ljudima.

Avaj za ohole Jevreje koji nisu poznali dan svog pohođenja! Polako i žalosno, Hrist je sa svojim učenicima zauvek napustio krug hrama.

Poglavlje XXXIX

PASHALNA VEČERA

Književnici i sveštenici sada su se zajedno savetovali kako da uhvate Isusa a da ne podignu bunu među ljudima; jer mnogi od onih koji su bili svedoci Njegovih silnih dela verovali su mu da je prorok Svevišnjega, i bili bi veoma gnevni na svaki pokušaj da mu se oduzme sloboda. Zato su velikodostojnici odlučili da otvoreno nasilje ne bi bila dobra politika, već da izdaja mora poslužiti njihovoj svrsi.

Juda, jedan od dvanaestorice, je predložio u tajnosti da izda Isusa u njihove ruke, vodeći ih do jednog od Spasiteljevih utočišta za molitvu i povlačenje. Na ovom tihom mestu mogli bi biti sigurni u svoj plen, jer neće biti mnoštva da im se suprotstavi. Juda, uvek pohlepan za dobitkom, sklopio je ugovor sa sveštenicima i poglavarima da izda svog Učitelja u njihove ruke za trideset srebrnjaka. Gospod života i slave je prodat na sramotu i smrt od jednog od svojih učenika za bednu svotu novca.

Judino srce nije iznenada postalo tako nisko i pokvareno. Njegova ljubav prema materijalizmu, kao i svaki porok koji se prepusti bez kontrole, svakodnevno je jačala, dok nije prevagnula njegovu ljubav prema Spasitelju, i on je postao idolopoklonik. Njegov um je postao degradiran pohlepom; a čovek koji je porobljen gramzivošću je u opasnosti da ide do svake granice u zločinu.

Juda je, zajedno sa ostalom dvanaesticom, bio privilegovan da sluša Isusova učenja i da bude svedok Njegovih dela požrtvovanosti za dobrobit ljudi. Zapazio je Njegovo uzdržavanje i strpljenje; da je kada je umoran, gladan i pritisnut mnoštvom siromašnih i bolesnih, imao sažaljenja za njihove vapaje i

da nikog nije odbio i poslao neizlečenog. Juda ga je video da čini čuda dajući zdravlje umirućima i radost očajnima. On sam je osetio u sebi dokaze Njegove božanske sile. Međutim, kada ljudi odbace svetlost i slepo prate svoje prirodne sklonosti, oni su vođeni u tamu, i najjasnije činjenice se zanemaruju. Juda je bio prirodno pohlepan i podsticao je ovu zlu sklonost dok nije postala vladajući motiv njegovog života.

Mi gledamo sa užasom na Judinu izdaju; ali njegov slučaj predstavlja veliku grupu koja se svrstava pod Hristovu zastavu, a ipak su zapravo Njegovi najgori neprijatelji. Oni se klanjaju jedino sebi i novcu, i koriste ime hrišćanin kao plašt pod kojim skrivaju svoja zla dela. Oni prodaju svoje poštenje za novac i svog Spasitelja za malo svetovne prednosti.

Nakon što je Juda sklopio ugovor kojim je pristao da izda svog Učitelja u ruke onih koji su žudeli za Njegovim životom, pomešao se sa drugim učenicima kao da nije učinio ništa pogrešno i kao da ga zanima delo priprema za Pashu. Izdajnik je mislio da su njegove pokvarene namere skrivene od njegovog Učitelja, iako je svaki dan obezbeđivao sveže dokaze da su misli i namere svih srca Njemu otkrivene.

Isus se sastao sa svojim učenicima u gornjoj sobi, i oni su ubrzo приметili da nešto teško leži na Njegovom umu. Na kraju, glasom dirljive tuge, obratio im se ovako: „Veoma sam želeo da jedem ovu Pashu s vama pre svojih patnji.“ On je jasno predvideo događaje koji će se odigrati u bliskoj budućnosti. Njegovo srce se stezalo od žalosti dok je razmišljao o nezahvalnosti i okrutnosti onih koje je došao da spase, i video je pred sobom sliku užasne sudbine koja ih je očekivala kao posledica.

Razgovori između Isusa i Njegovih učenika su obično bili periodi mirne radosti, visoko cenjeni od svih njih. Pashalne večere su bile događaji od posebnog interesa; ali ovom prilikom Isus je bio uznemiren u duhu, i Njegovi učenici su saosećali sa

Njegovom tugom iako nisu znali koji je razlog. Ovo je zapravo bila poslednja pashalna večera koja će se ikada svetkovati; jer će tip sresti antitip u ubijanju Jagnjeta Božijeg za grehe sveta. Hrist će uskoro primiti puno krštenje stradanja; ali nekoliko tih sati između Njega i Getsimanije će biti provedeni za dobrobit Njegovih učenika.

„Kad je došlo vreme, smestio se za sto, a s njim i apostoli. I rekao im je: ‘Veoma sam želeo da jedem ovu Pashu s vama pre svojih patnji. Jer kažem vam, neću je ponovo jesti dok se u Božjem kraljevstvu ne ispuni sve što ona predstavlja.’ I uzeo je čašu, zahvalio Bogu i rekao: ‘Uzmite i podelite je među sobom. Jer kažem vam, od sada više neću piti od vinogradskog roda dok ne dođe Božje kraljevstvo.’ I uzeo je hleb, zahvalio Bogu, izlomio ga, dao im i rekao: ‘Ovo predstavlja moje telo koje će se dati za vas. Činite ovo meni za spomen.’ Tako je uzeo i čašu posle večere i rekao: ‘Ova čaša predstavlja novi savez u krvi mojoj, koja će se proliti za vas.’“ Na ovoj poslednjoj Pashi je uspostavljena Gospodnja večera.

Isus je zatim, vlastitim primerom, dao svojim učenicima pokuku poniznosti. Opasavši se kao sluga, oprao je noge svojim učenicima, razgovarajući sa njima sa dostojanstvenom pažljivošću. On, Sin Božiji bez mrlje, sagnuo se da opere noge svojih sledbenika, kao jedan od poslednjih znakova svoje ljubavi prema njima.

Kada je završio dužnost, rekao im je: „Da li shvatate šta sam vam učinio? Vi mi se obraćate sa ‘Učitelju’ i ‘Gospode’, i s pravom to govorite, jer to i jesam. Dakle, ako sam ja, Gospod i Učitelj, vama oprao noge, i vi treba jedan drugom da perete noge. Dao sam vam primer da i vi činite onako kako sam ja učinio vama.“

Nastala je rasprava među Isusovim učenicima ko će biti najpoštovaniji u Njegovom kraljevstvu; jer bez obzira što su dobili

izričitu pouku koja je suprotna tome, držali su se zamisli da će Isus ustanoviti zemaljsko kraljevstvo u Jerusalmu; a poslednje demonstracije pri Njegovom ulasku u grad, i način na koji ih je prihvatio, oživali su ovo verovanje u njihovim umovima. Isus je držao pod kontrolom njihove težnje za počastima, i sada je utvrdio pouku delom poniznosti i ljubavi, proračunatim da utisne u njih osećaj njihovih međusobnih dužnosti, i da umesto da se svađaju za položaj, svaki treba da računa druge kao bolje od sebe.

Kako su učenici seli sa svojim voljenim Učiteljom, zapazili su da je i dalje izgledao zabrinuto i potišteno. Oblak se nadvio nad svima njima, predosećanje neke strašne nesreće, čiju prirodu još nisu razumeli. Dok su jeli u tišini, Isus je rekao: „Zaista, zaista, kažem vam, jedan od vas će me izdati.“ Od ovih reči ih je obuzelo čuđenje i zaprepašćenje. Nisu mogli razumeti kako se bilo ko od njih može izdajnički ophoditi prema njihovom božanskom Učitelju. Iz kog razloga bi ga izdali i kome? U čijem srcu bi se rodila takva zamisao! Sigurno ne u srcu jednog od omiljene dvanaestorice koji su bili privilegovani iznad svih drugih da čuju Njegova učenja i koji su iskusili Njegovu čudesnu ljubav, i za koje je pokazao tako veliko poštovanje dovevši ih u tako blisko prijateljstvo sa sobom!

Kad su shvatili potpun značaj Njegovih reči, i setili se koliko je istinito ono što govori, obuzeli su ih iznenadni strah i nepoverenje u sebe. Počeli su da preispituju svoja sopstvena srca da utvrde da li je ijedna misao protiv Učitelja našla utočište tu. Sa najboljim osećanjima, jedan za drugim su pitali: „Da neću ja, Gospode?“ Međutim, Juda je sedeo tiho. Jovan je, u dubokoj muci, konačno upitao: Ko je taj, Gospode? a Isus je odgovorio: „Onaj koji je sa mnom umočio ruku u zdelu, taj će me izdati. Sin čovečiji će otići kao što je za njega napisano, ali teško onom čoveku koji izda Sina čovečijega: bolje bi mu bilo da se nije ni rodio.“ Učenici su pažljivo pretraživali lica jedan drugom dok

su pitali: „Da neću ja, Gospode?“ i sada je Judina tišina privukla sve oči ka njemu. Između zbunjujućih pitanja i izraza čuđenja, Juda nije čuo Isusove reči u odgovoru na Jovanovo pitanje. Ali sada, da bi pobegao od ispitivačkih pogleda učenika, pitao je kao što su i oni: „Da nisam ja, Rabi?“ Isus je odgovorom dostojanstveno naglasio: „Ti kaza.“ Zbunjen i nadvladan neočekivanim otkrićem svog zločina, Juda je užurbano ustao da napusti sobu; ali dok je izlazio, Isus je rekao: „Što činiš, učini brže!“

Bilo je dirljive suzdržanosti pokazane u Isusovom ophođenju sa Judom. Ispoljio je beskrajnu milost, dajući mu još jednu poslednju šansu da se pokaje, pokazujući mu da su sve njegove misli i namere potpuno poznate Sinu Božijem. Ponizio se da bi dao još jedan konačni, ubedljivi dokaz svog božanstva Judi pre sprovođenja njegove izdaje, da bi se mogao okrenuti od svoje namere pre nego što bude kasno za pokajanje. Međutim, Juda, iako iznenađen i uznemiren, nije bio pokrenut na pokajanje. Samo je postao još čvršće odlučan u svom planu kako je otkriće njegove krivice postalo očigledno. Istupio je napred i nastavio da sprovodi delo koje je započeo da radi.

Spasiteljeva namera izricanja nesreće nad Judom je bila dvostruka. Prvo, da bi dao lažnom učeniku poslednju šansu da spasi sebe od prokletstva izdajnika; i drugo, da bi dao učenicima krunski dokaz svog Mesijanstva, otkrivajući skrivene Judine namere. Isus je rekao: „Ne govorim o svima vama. Ja znam one koje sam izabrao. Ali neka se ispune reči iz Pisma: ‘Onaj koji je jeo moj hleb, podigao je petu na mene.’ Već sada vam to govorim, pre nego što se dogodi, da biste, kad se dogodi, verovali da sam ja ono što kažem da jesam.“

Da je Isus ostao nem, u prividnom neznanju o tome što je trebalo da mu se dogodi, mogao bi biti ostavljen utisak na umove Njegovih učenika da Njihov Učitelj nema božansko providenje i da je prevaren, iznenađen i izdan u ruke ubilačke rulje. Godinu

dana pre toga, Isus je rekao učenicima da je izabrao dvanaestoricu, ali da je jedan đavo; i sada će Njegove reči Judi tokom Pashe, pokazivanjem da je njegova izdaja potpuno otkrivena njegovom Učitelju, ojačati veru Njegovih pravih sledbenika tokom Njegovog poniženja. I kada Juda bude došao do svog užasnog kraja, setiće se nesreće koju je Isus objavio nad izdajnikom.

Judino povlačenje je bilo olakšanje svima prisutnima. Spasiteljevo lice se odmah ozarilo i senka potištenosti se podigla sa učenika, jer su videli da se nebeski mir vraća bledom, istrošenom licu njihovog Gospoda. Isus je imao mnogo da kaže svojim voljenim učenicima što nije želeo reći u prisustvu mnoštva, koje ne bi razumelo svete istine koje se spremio da otkrije. Čak ih ni učenici nisu mogli potpuno razumeti sve do nakon što se odigralo vaskrsenje.

Gledajući na svoje verne sledbenike, Isus je rekao: „Sada je vreme da se proslavi Sin čovečiji i Bog će se proslaviti u njemu. Ako se Bog proslavlja u njemu, Bog će takođe proslaviti sebe u njemu, i proslaviće ga upravo sada.“ On ih je zatim obavestio o razdvajanju od njih koje se bližilo. Revnosni Petar se nije mogao smiriti dok je to pitanje stajalo u neizvesnosti. Upitao je: „Gospode, kuda ideš?“ Isus je odgovorio: „Tamo kuda ja idem ti me sada ne možeš pratiti, ali sledićeš me kasnije.“ Međutim, Petrovo zanimanje se snažno pokrenulo, i požurivao je Isusa da objasni svoje puno značenje, govoreći: „Gospode, zašto sada ne mogu poći za tobom? Život ću svoj položiti za tebe.“ Isus je tužno odgovorio: „Život ćeš svoj položiti za mene? Zaista, zaista, kažem ti, petao neće zapevati dok me se triput ne odrekneš.“ Zatim, gledajući sa sažaljivom ljubavlju na svoje malo stado, koje će tako ubrzo biti ostavljeno bez pastira, nastojao je da odvoji njihove umove od poteškoća u koje su ih Njegove izjave bacile, i rekao je nežno: „Neka se vaše srce ne uznemiruje. Verujte u Boga, i u mene verujte. U kući mog Oca ima mnogo

stanova. Da nije tako, rekao bih vam. A sada idem da vam pripremim mesto. I kad odem i pripremim vam mesto, ponovo ću doći i uzeću vas k sebi, da i vi budete tamo gde sam ja. A tamo kuda ja idem, znate put.“

Isus je sa dubokim zanimanjem izlio teret svoje duše rečima utehe, saveta i molitve, koje će uvek ostati utisnute u umove i srca Njegovih učenika. Ove reči sa usana Spasitelja, zapisane od nadahnutog Jovana u poglavljima petnaest, šesnaest i sedamnaest, ponavljane su uvek iznova od učenika da uteše svoja klonula srca u svom velikom razočarenju i iskušenju. Međutim, sve do nakon vaskrsenja, izgovorene reči tokom ove nezaboravne prilike, nisu potpuno shvaćene i cenjene. Ali istine izgovorene od Iskupitelja u toj gornjoj sobi su se raširile od svedočenja učenika preko svih zemalja, i živeće kroz sve vekove da uteše srca obeshrabrenih, i davaće mir i nadu hiljadama koji veruju.

Isus je sada sa svojim učenicima napustio gornju sobu i prešao je potok Kedron. Tuga i patnja su teško pritiskali Njegovo srce. Sa dirljivom tugom obratio se Svojim prijateljima: „Svi ćete se noćas o mene sablazniti. Jer, zapisano je: ‘Udariću pastira, i ovce iz stada će se raštrkati.’ Ali, kad vaskrsnem, otići ću pred vama u Galileju.“ Petar je, ponovo željan da uveri svog Učitelja u svoju vernost, rekao: „Ako se svi i sablazne o tebe, ja se nikad neću sablazniti!“ Isus je, ukorivši njegovu samouverenost kao i ranije, rekao: „Zaista, kažem ti danas, još ove noći, pre nego što petao dvaput zapeva, upravo ti ćeš me se triput odreći.“ Ali Petar je dodao: „‘Ako moram i da umrem s tobom, neću te se odreći.’ Tako su govorili i svi drugi.“

Isus se sada uputio sa svojim učenicima u vrt Getsimanija, kod podnožja Maslinske gore, povučenog mesta koje je često posećivao tokom perioda druženja sa svojim Ocem.

Bila je noć; ali je mesec sijao jasno i otkrio mu je vinovu lozu koja je cvala. Privlačeći pažnju učenika k njemu, rekao je:

„Ja sam pravi čokot, a moj Otac je vinogradar. Svaku lozu na meni koja ne donosi plod on uklanja, a svaku koja donosi plod čisti, kako bi donela još više ploda.“

Jevrejska nacija je bila loza bez ploda, i zato će biti razdvojena od žive loze, koja je Isus Hrist. Neznabošci će biti nakalemljeni na stabljiku, da postanu živa grana, sudeonici života koji održava pravu lozu. Ova loza će biti orezana da bi mogla biti plodna. U očekivanju Njegovog razdvajanja od svojih učenika, Isus ih je sada opomenuo da se verom čvrsto povežu sa Njim, da bi mogli postati deo žive loze i donositi bogatu žetvu ploda. „Ostanite u meni i ja ću u vama. Kao što loza ne može sama od sebe da donese plod ako ne ostane na čokotu, isto tako ne možete ni vi ako ne ostanete u meni. Ja sam čokot, a vi ste loze. Ko bude u meni i ja u njemu, on donosi mnogo ploda, jer bez mene ne možete činiti ništa.“

Kada se grešnik pokaje za svoje grehe, i ujedini se sa Hristom, kao što se loza nakalemi na čokot, priroda čoveka se menja, i on je sudeonik božanske prirode. On voli stvari koje Hrist voli i mrzi ono što On mrzi. Njegove želje su u skladu sa Božijom voljom. On čuva Hristove reči i one borave u njemu. Životodavni princip Spasitelja prenosi se hrišćaninu. Baš kao što se mali kalem, bez lišća i naizgled bez života, nakalemi na živu lozu, i, vlakno po vlakno, žila po žila, pije život i snagu iz nje, dok ne postane bujna loza od izvorne stabljike.

I dalje je ostavljao na njih snažan utisak važnosti sprovedenja dela koje je On započeo, i donošenja ploda na Božiju slavu: „Niste vi izabrali mene, nego sam ja izabrao vas i odredio sam vas da idete i donosite plod i da vaš plod ostane, da bi vam Otac dao što god ga zamolite u moje ime.“ Učenici su bili odabrani čuvari Božije istine. Bili su svedoci Očevog priznanja Isusa kao Sina Božijeg. Gledali su Njegova čuda, slušali Njegova učenja, i na njima je bilo da daju poruku spasenja svetu, da preko

njihovih dokaza ljudi mogu živom verom polagati pravo na Hrista. Tako će učenici doneti plod na Božiju slavu.

Isus je uverio svoje učenike da ih ni u kom slučaju neće zaboraviti, već će biti odeven silom i postaće njihov Posrednik s desne strane Oca, da predstavi molbe koje oni mogu tražiti u ime Njegovog Sina. Učenici nisu tada potpuno shvatili reči njihovog Učitelja, već su kasnije u svom religijskom iskustvu negovali dragoceno obećanje i predstavili su svoje molitve Ocu u Isusovo ime.

Isus je upozorio svoje učenike da ne očekuju pohvale sveta. Rekao je: „Ako vas svet mrzi, znajte da je mene mrzeo pre vas. Kad biste bili deo sveta, svet bi vas voleo jer biste bili njegovi. Ali pošto niste deo sveta, nego sam vas ja izabrao iz sveta, zato vas svet mrzi.“ Oni koji su istog duha sa svetom dobijaju njegove osmehe i odobrenja; ali ponizni Isusovi učenici moraće podneti prezir i progonstvo. Isus je objavio da će biti izvođeni pred kraljeve i vladare zbog Njegovog imena, i ko god uništi njihove živote biće tako prevaren od Sotone da misli da vrši Božiju službu. Hristove sledbenike će zadesiti svako poniženje i okrutnost koje čovekova dovitljivost može smisliti. Međutim, u svim svojim nevoljama treba da se sete da je njihov Učitelj izdržao poniženje i patnju. Zapamtiće Njegove reči: „Sluga nije veći od svog gospodara. Ako su progonili mene, progoniće i vas; ako su se držali mojih reči, držaće se i vaših. Ali sve će vam to činiti zbog mog imena, jer ne poznaju onoga koji me je poslao.“

Učenici će hrabro koračati stopama Spasitelja, imajući u vidu nagradu večnog života i zadobijanje duša za Hrista. Čak će i protivljenje sa kojim će se susreti razviti čvrste osobine karaktera i blistavih vrlina. Vera, strpljenje i poverenje u Boga su savršeni plodovi koji cvetaju i najbolje sazrevaju u senci nevolja.

Isus je pažljivo otkrio svojim učenicima nevolje koje će pratiti Njegovu smrt, da kad ih sustigne progonstvo mogu biti

spremni da ga podnesu i da ne budu u iskušenju da otpadnu od svoje vere kako bi izbegli patnju i sramotu. Nežno ih je vodio da razumeju velike teme koje će izneti svetu. Utisnuo je u njih važnost njihovog položaja kao onih koji su bili svedoci čudesnih Božijih prikazivanja svom Sinu, koji su posmatrali Hristova čuda i primili Njegove reči mudrosti. Rekao je: „A i vi ćete svedočiti, jer ste od početka sa mnom.“ Istorija ovih učenika i dokazi koje će zapisati, proučavaće misleći umovi tokom vekova.

Isus je jasno izjavio učenicima da je napustio Očevu prisustvo da dođe na svet, i da će uskoro napustiti svet i vratiti se svom Ocu; ali se uzdržao od opterećivanja njihovih umova i zbunjivanja njihovog razumevanja. Rekao je: „Još imam mnogo toga da vam kažem, ali sada to ne možete nositi.“ Isus je znao da nisu dovoljno jaki da čuju sve divne istine u vezi sa Njegovim poniženjem i smrću. Nakon Njegovog vaskrsenja bolje će biti sposobni da ih razumeju i cene.

Isus je sada imao malo vremena da uteši i pouči svoju malu družinu sledbenika. Njegov oproštajni savet je bio bogat saosećanjem i istinom. Njegovim učenicima su bili i više nego dragoceni ti poslednji trenuci provedeni sa njihovim voljenim Učiteljom. Kao posvećeni prvosveštenik On je sada izlio teret svoje duše svom Ocu u molbi za Njegovu crkvu kakvu anđeli nikada ranije nisu čuli. Ova molitva je bila duboka i potpuna, široka kao zemlja i dosegala je do visokog Neba. Svojom ljudskom rukom obuhvatio je decu Adamovu čvrstim zagrljajem; i svojom snažnom božanskom dohvatio presto Večnog, ujedinjujući tako zemlju sa Nebom i smrtnog čoveka sa besmrtnim Bogom.

Poglavlje XL

U GETSIMANSKOM VRTU

Iskupitelj, u društvu svojih učenika, polako se kretao ka vrtu Getsimanija. Pashalni mesec, jasan i pun, sijao je sa vedrog neba. Grad hodočasničkih šatora je bio skriven u tišini.

Isus je ozbiljno razgovarao sa svojim učenicima i poučavao ih; ali kako se približavao Getsimaniji postao je čudno tih. Njegovi učenici su bili zbunjeni i zabrinuto su posmatrali Njegovo lice, nadajući se da će tu naći objašnjenje za promenu koja je zadesila njihovog Učitelja. Često su ga viđali potištenog, ali nikada ranije tako krajnje tužnog i tihog. Kako je nastavio, ova čudna tuga se povećala; ipak nisu se usudili da ga pitaju koji je razlog. Njegovo telo se zaljuljalo kao da će da padne. Njegovi učenici su zabrinuto tražili Njegovo uobičajeno mesto za odmor, da bi se njihov Učitelj mogao odmoriti.

Nakon što je ušao u vrt rekao je svojim prijateljima: „Sedite ovde dok ja odem onamo i pomolim se.“ Izabravši Petra, Jakova i Jovana da ga prate, nastavio je dalje u skrovnata mesta vrta. Navikao je da napreže svoj duh za iskušenje i dužnost vatrenom molitvom u svom utočištu, i često je tako provodio celu noć. U tim prilikama Njegovi učenici, nakon kratkog vremena posmatranja i molitve, zaspali bi neuznemireni na maloj razdaljini od svog Učitelja dok ih On ne probudi ujutru da idu dalje i rade iznova. Tako ovo Isusovo delo nije izazvalo nikakvu primedbu od Njegovih prijatelja.

Svaki korak koji je Spasitelj sada prelazio bio je sa teškim naporom. Stenjao je glasno kao da pati pod pritiskom strašnog tereta; ipak uzdržao se da ne uplaši svoja tri odabrana učenika punim objašnjenjem patnje kroz koju je prolazio. Dvaput su ga

Njegovi prijatelji sprečili da padne na zemlju. Isus je osetio da dalje mora biti još više sam i rekao je trojici omiljenih: „Duša mi je nasmrt žalosna. Ostanite ovde i bdite sa mnom.“ Njegovi učenici ga nikad ranije nisu čuli da izgovara takve tužne tonove. Njegovo telo se grčilo od patnje i Njegovo bledo lice je izražavalo neopisivu tugu.

Malo se udaljio od svojih učenika – ne toliko daleko već tako da ga i oni mogu videti i čuti – i ispružio se licem na hladnu zemlju. Bio je nadvladan užasnim strahom da Bog uklanja svoje prisustvo od Njega. Osećao se razdvojenim od svog Oca ponorom greha, toliko širokim, toliko tamnim i dubokim da je Njegov duh zadrhtao pred tim. Grčevito se prikovao za hladnu bezosećajnu zemlju kao da tako sprečava sebe da bude još više udaljen od Boga. Hladne kapi noćne rose su pale na Njegovo ispruženo telo, ali Iskupitelj se nije obazirao na to. Iz Njegovih bledih, drhtavih usana izašao je molećivi goraki vapaj: „Oče moj, ako je moguće, neka me mimoide ova čaša. Ali, neka ne bude moja volja, nego tvoja.“

Nije strah od fizičkog stradanja koju će On uskoro da podnese doneo ovu patnju na Sina Božijeg. On je podnosio kaznu ljudskog prestupa i drhtao pred Očevim negodovanjem. Ne sme pozvati u pomoć svoje božanstvo, već, kao čovek, mora podneti posledice čovečijeg greha i Stvoriteljevog nezadovoljstva prema svojim neposlušnim podanicima. Kako je osećao da se Njegovo jedinstvo sa Ocem prekida, plašio se da će Njegova ljudska priroda biti nemoćna da izdrži predstojeći sukob sa knezom sile tame; a u tom slučaju ljudski rod bi bio nepovratno izgubljen, Sotona bi bio pobednik i zemlja bi bila njegovo carstvo. Gresi sveta su teško opterećivali Spasitelja i savili su ga do zemlje; a Očev gnev kao posledica tog greha činilo se da mrvlji Njegov život.

U Hristovom sukobu sa Sotonom u pustinji iskušenja radilo

se o sudbini ljudskog roda. Međutim, Hrist je bio pobjednik i kušać ga je ostavio neko vreme. On se sada vratio za poslednji strašni sukob. Sotona se pripremao za ovo poslednje iskušenje tokom tri godine Hristove službe. Za njega je sve bilo na kocki. Ako ovde ne uspe, njegova nada da vlada bi bila izgubljena; kraljevstva zemlje bi konačno postala Hristova koji bi „vezao jakog čoveka“ (Sotonu) i izbacio ga.

Tokom ovog događaja Spasiteljeve patnje, učenici su u početku prvo bili uznemireni da vide svog Učitelja, obično tako mirnog i dostojanstvenog, kako se bori sa tugom koja je prevazilazila svaku reč; ali bili su umorni i konačno su zaspali, ostavljajući ga samog u patnji. Na kraju jednog sata, Isus, osećajući potrebu ljudskog saosećanja, podigao se sa bolnim naporom i doteturao se do mesta gde je ostavio svoje prijatelje. Ali nijedno saosećajno lice ga nije pozdravilo posle Njegove duge borbe; učenici su čvrsto zaspali. Ah! Da su shvatili da je ovo bila njihova poslednja noć sa svojim voljenim Učiteljom dok je živeo kao čovek na zemlji, da su znali šta će mu jutro doneti, teško da bi se predali moći sna.

Isusov glas ih je delimično probudio. Prepoznali su Njegovo telo kako se nagnje nad njima, Njegov izraz i ponašanje su ukazivali na krajnju iscrpljenost. Jedva su prepoznali u Njegovom promenjenom licu obično smireno lice svog Učitelja. Izdvajajući Simona Petra, obratio mu se: „Simone, zar spavaš? Zar nisi imao snage da bdiš jedan sat?“ Oh! Simone, gde je sada tvoja hvalisava posvećenost? Ti koji si nedavno izjavio da bi mogao ići sa svojim Gospodom u zatvor ili u smrt, ostavio si ga u času Njegove patnje i iskušenja i potražio si mir u spavanju!

Jovan, voljeni učenik koji se naslonio na Isusove grudi, takođe je spavao. Sigurno, Jovanova ljubav prema svom Učitelju ga je trebala držati budnim. Njegove revne molitve su se trebale mešati sa onima njegovog voljenog Spasitelja u vreme Njegove

najveće tuge. Samopožrtvovani Iskupitelj je provodio čitave noći u hladnim planinama ili u šumarcima, moleći se za svoje učenike, da ih njihova vera ne napusti u času njihovog iskušenja. Da je Isus sada podsetio Jakova i Jovana na pitanje koje ih je jednom pitao: „Možete li da pijete čašu koju ja pijem, ili da se krstite krštenjem kojim se ja krstim?“ ne bi se usudili da kažu „možemo.“

Dokaz slabosti Njegovih učenika je pokrenuo sažaljenje i saosećanje Sina Božijeg. Doveo je u pitanje njihovu snagu da podnesu probu koju moraju proći kao svedoci Njegove izdaje i smrti. Nije ih strogo izgrdio zbog njihove slabosti, već, u očekivanju njihovog dolazećeg iskušenja, opomenuo ih je: „Bdite i molite se, da ne dođete u iskušenje.“ Zatim, Njegov duh pokrenut saosećanjem prema njihovoj slabosti, ubacio je izgovor za njihov neuspeh u dužnosti prema Njemu: „Duh je, doduše, srčan, ali je telo slabo.“

Ponovo je Sin Božiji bio obuzet nadljudskom patnjom, i ophrvan nesvesticom i iscrpljen, oteturao se do mesta svoje pret-hodne borbe. Ponovo se ispružio na zemlju. Njegova patnja je čak bila veća nego ranije. Grane čempresa i palme su bili tihi svedoci Njegove patnje. Sa njihovih olistalih grana padala je teška rosa na oboreno telo, kao da je priroda plakala nad tim što njen Začetnik bori sam sa silama tame.

Nekoliko sati ranije, Isus je stajao kao silni kedar, podnoseći oluju suprotstavljanja koja je trošila svoj bes na Njemu. Tvrdo-glave volje i srca puna zlobe i lukavosti uzalud su nastojali da ga zbune i nadvladaju. On je istupao u božanskom veličanstvu kao Sin Božiji. Ali sada je bio kao slomljena trska izudarana i savi-jena od besne oluje. Kratko vreme pre toga, otvorio je svoju dušu svojim učenicima plemenitim izjavama, tvrdeći da ima jedinstvo sa Ocem koji prepušta svoju izabranu crkvu u Njegove ruke je-zikom Onog koji ima božanski autoritet. Sada je Njegov glas

izricao potisnute jecaje patnje, i On se pribio uz hladnu zemlju kao da će mu to doneti olakšanje.

Spasiteljeve reči su došle do ušiju pospanih učenika: „Oče moj, ako nije moguće da me mimoide ova čaša, da je ne ispijem, neka bude tvoja volja.“ Patnja Božijeg dragog Sina je naterala kapi krvi iz Njegovih pora. Ponovo se zateturio na svojim nogama, Njegovo ljudsko srce je žudelo za saosećanjem svojih prijatelja i uputio se tamo gde su Njegovi učenici spavali. Njegovo prisustvo ih je probudilo i gledali su na Njegovo lice sa strahom, jer je bilo umrljano krvlju i izražavalo je patnju uma koja je njima bila neobjašnjiva.

Nije im se ponovo obratio, već, okrenuvši se, ponovo je potražio svoje mesto za odmor i ispružio se na zemlju, nadvladan užasom velike tame. Ljudskost Sina Božijeg je drhtala u tom času iskušenja. Došao je užasan trenutak koji treba da odluči sudbinu sveta. Nebeska vojska je čekala ishod sa silnim interesovanjem. Sudbina čovečanstva se klatila na vagi. Sin Božiji je čak tada mogao odbiti da pije čašu dodeljenu krivim ljudima. On je mogao obrisati krvavi znoj sa svojih obrva, i ostaviti ljude da propadnu u svom bezakonju. Da li će Sin večnog Boga piti gorko piće poniženja i patnje? Da li će nevini patiti zbog posledica Božije kletve, da bi spasio krivce? Ove reči su drhteći sišle sa bleđih Isusovih usana: „Oče moj, ako nije moguće da me mimoide ova čaša, da je ne ispijem, neka bude tvoja volja.“

Tri puta je izgovorio tu molitvu. Tri puta je ljudskost ustuknula od poslednje krunske žrtve. Ali sada se istorija ljudskog roda pokazuje pred Iskupiteljem sveta. On vidi da prestupnici zakona, ako budu prepušteni sebi, moraju umreti pod Očevim nezadovoljstvom. On vidi moć greha i potpunu bespomoćnost čoveka da spasi sebe. Zlo i kuknjava osuđenog sveta iskrsavaju pred njim. On posmatra sudbinu koja ga čeka i donosi odluku. On prihvata svoje krštenje u krvi, da bi umirući milioni preko

Njega mogli dobiti večan život. On je napustio Nebeske dvorove, gde je sve bilo čistota, sreća i slava, da bi spasio jednu izgublenu ovcu, jedan svet koji je pao zbog prestupa, i On neće odustati od misije koju je izabrao. On će da dosegne do samih dubina bede da spasi izgubljeni i upropašćeni rod.

Donevši odluku i doprevši do konačne krize, pao je u samrtnom stanju na zemlju sa koje se delimično podigao. Gde su sada bili Njegovi učenici, da nežno stave svoje ruke ispod glave svog ošamućenog Učitelja i da operu te obrve, zaista uprljanu više nego čovečiji sinovi? Spasitelj je gazio vinsku presu sam i od svih ljudi nikog nije bilo sa Njim. Ipak nije bio sam. Rekao je: „Ja i Otac jedno smo.“ Bog je patio sa svojim Sinom. Čovek ne može shvatiti žrtvu učinjenu od večnog Boga u predavanju svog Sina ukoru, patnji i smrti. Ovo je dokaz Očeve neograničene ljubavi prema čoveku.

Anđeli koji su tvorili Hristovu volju na Nebu su bili nestrpljivi da ga uteše; ali je bilo izvan njihove sile da ublaže Njegovu tugu. Oni nikada nisu osetili grehe uništenog sveta, i zapanjeno su gledali objekat svog obožavanja kako je podvrgnut žalosti koju nije moguće izraziti. Iako su učenici bili neuspešni u saosećanju sa svojim Gospodom u času iskušenja Njegove borbe, celo Nebo je bilo puno saosećanja i čekalo je ishod sa bolnim zanimanjem. Kada je konačno odlučeno, anđeo je poslat sa Božijeg prestola da služi pogođenom Iskupitelju.

Učenici su iznenada bili probuđeni iz svog sna sjajnom svetlošću koja je sijala na i oko Sina Božijeg. Začudeni su se probudili i posmatrali su nebesko biće, obučeno u odeću slave, kako se naginge nad njihovim opruženim Učiteljom. Svojom desnom rukom podigao je glavu božanskog mučenika na svoje grudi, a sa svojom levom rukom je pokazao prema Nebu. Njegov glas je bio kao najslađa muzika dok je izgovarao istinite reči predstavljajući Hristovom umu velike rezultate pobede koju je ostvario

nad snažnim i lukavim neprijateljom. Hrist je bio pobjednik nad Sotonom i kao rezultat Njegove pobjede, milioni će biti pobjednici sa Njim u Njegovom proslavljenom kraljevstvu.

Dobro je za ljudsku decu da posao anđela nije bio da izvesti Spasitelja da je Njegova triput ponovljena molitva: Neka me ova čaša mimoide, bila uslišena. Onda bi učenici zaista mogli nastaviti spavati, okovani snom beznadežnog očajja. Međutim, anđeo je bio poslan sa Neba da podrži Iskupitelja u ispijanju čaše koja mu je prinesena. Govor njegove molitve je sada bio izmenjen; u duhu pokornosti se molio: „Ako nije moguće da me mimoide ova čaša, da je ne ispijem, neka bude tvoja volja.“ Nebeska smirenost je sada počivala na Spasiteljevom bledom i krvlju umrljanom licu.

Veličanstveno viđenje anđela je zasenilo oči učenika. Setili su se gore preobraženja, slave koja je okruživala Isusa u hramu i Božijeg glasa koji se čuo iz oblaka. Ovde su videli otkrivenu istu slavu, i nisu imali daljeg straha za njihovog Učitelja, pošto je Bog zadužio jednog anđela da bude prisutan da ga zaštiti od Njegovih neprijatelja. Bili su umorni i mamurni od sna, i opet su pali u nesvesticu.

Spasitelj sveta je ustao i potražio svoje učenike i po treći put ih je našao kako čvrsto spavaju. Tužno ih je gledao. Njegove reči su ih, međutim, probudile: „Zar još spavate i odmarate se? Evo primakao se čas kad će Sin čovečiji biti predat u ruke grešnika.“

Dok su još ove reči bile na Njegovim usnama, čuli su se koraci rulje koja ga je tražila. Juda ih je prevodio, a blizu njega pratio ga je prvosveštenik. Isus se okrenuo svojim učenicima, dok su se Njegovi neprijatelji približavali i rekao je: „Ustanite! Hajdemo! Evo moj izdajnik dolazi.“ Spasiteljevo lice je imalo izraz smirenog dostojanstva; nikakvi tragovi Njegove prethodne patnje nisu bili vidljivi kada je iskoračio da se sretne sa svojim izdajnikom.

Stao je ispred svojih učenika i pitao: „Koga tražite?“ Odgovorili su: „Isusa Nazarećanina.“ Isus je odgovorio: „Ja sam taj.“ Kako su te reči izgovorene, rulja se zateturala nazad; i sveštenici, starešine, vojnici i čak Juda su popadali bespomoćno na zemlju. Ovo je dalo Isusu dovoljno prilike da pobegne od njih da je odabrao da uradi tako. Ali On je stajao kao neko ko je proslavljen među tom grubom i nemilosrdnom skupinom. Kada je Isus odgovorio, „Ja sam taj,“ anđeo koji mu je malopre poslužio pomerio se između Njega i ubilačke rulje, koja je videla božansko svetlo kako osvetljava Spasiteljevo lice i goluboliku formu kako ga zaklanja. Njihova zla srca su se ispunila užasom. Oni na trenutak nisu mogli da stoje na svojim nogama u prisustvu ove božanske slave, i pali su kao mrtvi na zemlju.

Anđeo se povukao; svetlost je izbledela; Isus je ostao da stoji, smiren i pribran, sa jasnim mesečevim zracima na svom bledom licu, i još uvek okružen opruženim, bespomoćnim ljudima, dok su učenici bili previše začuđeni da izuste i reč. Kada je anđeo otišao, rimski vojnici su se podigli na svoje noge i sa sveštenicima i Judom su se okupili oko Hrista osramoćeni zbog svoje slabosti, i bojažljivi da bi još uvek mogao izmaći iz njihovih ruku. Iskupitelj je ponovo postavio pitanje: „Koga tražite?“ Ponovo su odgovorili: „Isusa Nazarećanina.“ Spasitelj je onda rekao: „Kazao sam vam da sam ja taj. Ako dakle mene tražite, pustite ove neka idu“ – ukazujući na učenike. U ovom času poniženja Hristove misli nisu bile okrenute ka Njemu samom, već ka Njegovim voljenim učenicima. Želeo je da ih spasi od bilo kakvog daljeg iskušenja njihove snage.

Juda, izdajnik, nije zaboravio svoju ulogu, već je prišao blizu Isusu i uzeo mu je ruku kao poznati prijatelj i poljubio ga je izdajničkim poljupcem. Isus mu je rekao: „Prijatelju, zašto si došao?“ Njegov glas je zadrhtao od tuge, dok se obraćao obmanutom Judi: „Zar poljupcem izdaješ Sina čovečijeg?“ Ova

najdirljivija molba je trebala da probudi savest izdajnika i da do-dirne njegovo tvrdoglavo srce; ali čast, vernost i ljudska nežnost su ga potpuno napustili. Stajao je drsko i prkosno, ne pokazujući nikakvu sklonost da popusti. Predao se Sotoninoj kontroli, i nije imao moć da mu se odupre. Isus nije odbacio izdajnikov poljubac. U ovome On nam daje primer uzdržanosti, ljubavi i sažaljenja, koji se ne može ni sa čim uporediti.

Iako je ubilačka gomila bila iznenađena i zastrašena zbog onog što su videli i osetili, njihovo pouzdanje i smelost su se vratili kad su videli Judinu hrabrost da dotakne Onoga kojeg su nedavno videli proslavljenog. Sada su spustili nasilne ruke na Isusa, i nastavili su da vezuju te dragocene ruke koje su uvek bile uposlene u činjenju dobra.

Kada su učenici videli tu grupu snažnih ljudi kako leže opruženi i bespomoćni na zemlji, mislili su sigurno da njihov Učitelj neće dopustiti sebi da bude uhvaćen; jer ista sila koje je opružila tu unajmljenu rulju je mogla učiniti da ostanu u stanju bespomoćnosti dok Isus i Njegovi drugovi ne prođu nepovređeni izvan njihovog dosega. Bili su razočarani i ozlojeđeni kad su videli da se donose konopci da vežu ruke Onoga kojeg su voleli. Petar je u svom žestokom besu nepromišljeno odsekao, svojim mačem, uvo sluge prvosveštenika.

Kada je Isus video šta je Petar uradio, oslobodio je svoje ruke, iako su bile čvrsto držane od strane rimskih vojnika i rekavši: „Ostavite se toga! Dosta je!“, dotakao je ranjeno uvo i odmah je postalo celo. Zatim je rekao Petru: „Vrati svoj mač na njegovo mesto, jer svi koji se mača maše, od mača će i poginuti. Zar misliš da ne bih mogao da zamolim Oca da mi sad pošalje više od dvanaest legija anđela? Ali, kako bi se onda ispunila Pisma koja kažu da mora da bude ovako?“ „Zar da ne pijem čašu koju mi je Otac dao?“ Isus se onda okrenuo prema prvosvešteniku i hramskim zapovednicima, koji su pomogli da se sakupi ta

ubilačka gomila i rekao im: „Zar ste izašli kao na razbojnika s mačevima i toljagama da me uhvatite? Svaki dan sam bio s vama u hramu i poučavao i niste me uhvatili. Ali to je zato da se ispune Pisma.“

Kada su učenici videli da se Isus nije oslobodio od svojih neprijatelja, već je dozvolio sebi da bude uhvaćen i vezan, bili su uvređeni što On mora podnositi ovo poniženje za sebe i njih. Upravo su svedočili pokazivanju Njegove sile u obaranju na zemlju onih koji su došli da ga uhvate, i u isceljenju sluginog uveta, koje je Petar odsekao, i znali su da kada bi izabrao mogao bi se osloboditi od ubilačke rulje. Krivili su ga što nije tako uradio, i uvređeni i užasnuti Njegovim neuračunljivim ponašanjem oni su ga ostavili i pobjegli. Hrist je predvideo ovo napuštanje, i u gornjoj sobi ih je upozorio koji će pravac izabrati u ovo vreme, govoreći: „Evo, dolazi čas, i već je došao, kad ćete se razbežati svako na svoju stranu i ostavićete me samog. Ali ja nisam sam, jer je Otac sa mnom.“

Juda je i sam bio iznenađen što se Isus predao sebe u ruke onih koji su nastojali da ga ubiju. On je često znao da su Spasitelji neprijatelji smišljali planove da ga uhvate, ali bi se Isus tiho povlačio i poražavao njihove ubilačke namere. Sada je izdajnik sa čuđenjem video da je njegov Učitelj dopustio da bude vezan i odveden. Međutim, lažni učenik je laskao sebi da je Isus samo dozvolio da bude uhvaćen kako bi mogao pokazati svoju silu oslobodivši se od svojih neprijatelja na čudesan način. Znao da ga ništa drugo ne može osloboditi od te naoružane bande. Jevreji su tri godine tajno planirali da ga uhvate, i sada kada su to postigli neće ga pustiti da izbegne smrt, ako mogu to da spreče.

Isus je brzo odveden od strane bučne rulje. Bolno se kretao, jer su mu ruke bile čvrsto vezane i bio je pažljivo čuvan. Prvo je bio sproveden do Anine kuće, koji je bio tast prvosveštenika,

čovjek čiji savet je bio tražen i sproveden od jevrejskog naroda kao da je glas od Boga. Ana je žudeo za strašnim zadovoljstvom da prvi vidi zarobljenog Isusa Nazarećanina. Kada je jednom pokazan Ani, brzo je odveden; jer su prvosveštenici i poglavari odlučili da kad ga jednom imaju u svom posedu, ne treba odlagati sa Njegovim suđenjem i presudom. To je bilo zato što su se plašili da će ljudi, pamteći Njegova dela milostinje i milosti među njima, da ga izbave iz njihovih ruku.

Poglavlje XLI

U SUDSKOJ DVORANI

Naoružana grupa, sa svojim zarobljenikom, hodala je mračnim i uskim ulicama, vođena bakljama i lampama, jer je još uvek bilo rano jutro i bilo je veoma mračno. Usred uvreda i ruganja, Spasitelj je brzo sproveden do dvora Kajafe, prvosveštenika na dužnosti. Tu je bio grubo optužen od svojih progonitelja, i sa podrugljivim ismejavanjem je ispitivan od sveštenika i izgrđen od celog skupa. Međutim, dok je podnosio podrugljivo ispitivanja, Spasiteljevo srce je bilo probodeno oštrijim bolom od bola koji je bio u moći Njegovih neprijatelja da ga nanesu. Bilo je to kada je čuo svog voljenog učenika da ga se odriče sa proklinjanjem i zaklinjanjem.

Nakon što su napustili svog Učitelja u vrtu, dvojica učenika su povratila svoje prisustvo uma i usudili su se da prate, na razdaljini, rulju koja je zarobila Isusa. Ovi učenici su bili Petar i Jovan. Sveštenik je prepoznao Jovana kao dobro poznatog Isusovog učenika, i pustio ga u dvor gde je Spasitelje bio ispitivan jer se nadao da će Jovan, kao svedok poniženja svog vođe, postati zaražen istim duhom koji je podsticao njegove neprijatelje, te prezreti zamisao da neko ko je podvrgnut takvim poniženjima, jeste Sin Božiji. Jovan je, pošto je sebi obezbedio ulaz, govorio u ime svog druga, Petra, i ostvario je istu povlasticu za njega.

Najhladniji sat u noći je bio onaj koji je prethodio zori, i vatra je bila upaljena u dvorani. Oko nje se okupila grupa; i Petar je samopouzđano zauzeo svoje mesto sa ostalima oko vatre i stajao je grejući se. Nije hteo da bude prepoznat kao jedan od Isusovih učenika, i mislio je ako se bude bezbrižno pomešao sa

ljudima da će biti smatran kao jedan od onih koji su doveli Isusa u dvoranu.

Međutim, kako je svetlost zasijala na Petrovom licu, žena koje je čuvala vrata je bacila ispitivački pogled na njega; primetila je da je došao sa Jovanom i naslutila da je on jedan od Hristovih sledbenika. Ispitala ga je na podrugljiv način: „Zar nisi i ti učenik tog čoveka?“ Petar se uplašio i zbunio; oči družine su se odmah uprle ka njemu. Pretvarao se da je ne razume, ali ona je bila uporna i rekla je onima oko nje da je ovaj čovek bio sa Isusom. Petar, osetivši se primoranim da odgovori, je rekao lju-tito: „Ne poznajem ga, ženo.“ Ovo je bilo prvo odricanje i odmah je petao zakukurikao. O Petre! Tako si se brzo postideo tvog Učitelja! Tako si se brzo kukavički odrekao svog Gospoda! Spasitelj je obeščašćen i napušten u svojoj poniznosti od strane jednog od svojih najrevnijih učenika.

Na početku Petar nije planirao da će se njegov pravi karakter otkriti; i, pretvarajući se da je ravnodušan, postavio je sebe na neprijateljski teren, i postao je laka meta Sotoninog iskušenja. Izgledao je nezainteresovano za suđenje svog Učitelja, dok se u stvarnosti njegovo srce mučilo sa tugom dok je slušao okrutna ruganja i gledao ismevanje i zlostavljanje koje je On trpeo. Pored toga bio je iznenađen i ljut što je Isus ponizio sebe i svoje učenike pasivnim pokoravanjem takvom postupanju. Pod ovim sukobljenim emocijama, bilo je teško sačuvati svoj karakter ravnodušnosti. Njegov izgled je bio neprirodan, dok je nastojao da se pridruži Isusovim progoniteljima u njihovim neblagovremenim dosetkama, kako bi sakrio svoja prava osećanja.

Glumio je laž, i dok se trudio da bezbrižno priča nije mogao da se uzdrži od izraza ozlojeđenosti zbog zlostavljanja koje se nakupilo na njegovog Učitelja. Shodno tome, drugi put je privukao pažnju na sebe, i ponovo je optužen da je Isusov sledbenik. Sada je odbacio optužbu sa zakletvom. Petao je zakukurikao

drugi put; ali Petar to nije čuo, jer je on sada sasvim naumio da nastavi sa ulogom koje je preuzeo. Jedan od slugu prvosveštenika, budući da je bio blizak rođak čoveku čije uvo je učenik odsekao, upitao ga je: „Zar te nisam video u vrtu s njim? Zaista, i ti si jedan od njih, jer si Galilejac.“

Na ovo se Petar razbesneo, i da bi potpuno prevario svoje ispitivače i opravdao preuzetu ulogu, on se odrekao svog Učitelja sa kletvom i zakletvom. Odmah nakon toga je petao zakukurikao treći put. Petar ga je tada čuo, i dok su ponižavajuće zakletve bile sveže na njegovim usnama i prodorno kukurikanje petla još odzvanjalo u njegovim ušima, Spasitelj je okrenuo svoje lice od namrštenih sudija, i potpuno je pogledao na svog jadnog učenika. Istovremeno su Petrove oči bile nehотиčno uprte na njegovog Učitelja. Čitao je u tom nežnom licu duboku žalost i tugu; ali tu nije bilo ljutnje.

Petar je bio pogođen savešću; njegovo sećanje se probudilo; prizvao je u um svoje obećanje od pre nekoliko kratkih sati, da bi išao u zatvor ili u smrt za svog Gospoda. Setio se svoje žalosti kada mu je Spasitelj rekao u gornjoj sobi da će se odreći svog Učitelja tri puta te iste noći. Petar je upravo izjavio da ne poznaje Isusa, ali je sada shvatio sa gorkom tugom koliko ga je dobro znao njegov Gospod i kako je precizno čitao njegovo srce, lažnost koja je bila nepoznata čak i njemu samom. Jecao je u duhu kada je shvatio da ne samo što je njegov Učitelj podnosio najgorče poniženje od ruku svojih neprijatelja, već je patio kroz dodatno nepoštovanje od ruku jednog od svojih učenika, koji ga je napustio i odbio da ga prizna u času svog iskušenja.

Hristov pogled je preneo knjige pokajničkom Petru. Čitao je u tom pogledu tugu, ljubav i oproštenje. Na njega je navalila plima sećanja. Zapamtio je Spasiteljevu nežnu milost, njegovu ljubaznost i dugu patnju, strpljenje sa kojim se ophodio prema svojim sledbenicima. Setio se Isusovog upozorenja za njega:

„Simone, Simone, evo Sotona traži da vas rešeta kao pšenicu. Ali ja sam se usrdno molio za tebe da tvoja vera ne oslabi.“ Osvrnuo se sa užasom na svoju sramnu nezahvalnost, na svoju laž i izdaju. Pogledao je još jednom na svog Učitelja i video je bogohulnu ruku podignutu da ga udari po licu. Nemoćan da dalje podnese scenu, izjurio je, slomljenog srca, dalje od dvorane.

Pohrlio je u samoću i tamu, ne znajući i ne mareći gde. Končno se našao u vrtu Getsimanija, gde je kratko vreme pre toga spavao dok se Spasitelj rvao sa silama tame. Pačeničko lice njegovog Gospoda, umrljano krvavim znojem i zgrčeno bolom, pojavilo se pred njim. Setio se sa gorkim kajanjem da je Isus plakao i patio sam u molitvi, dok su spavali oni koji su ga trebali podržavati u tom času iskušenja. Setio se Njegovog važnog zaduženja: „Bdite i molite se, da ne padnete u iskušenje.“ Scena od pre nekoliko kratkih sati je oživela u njegovom umu. Ponovo je bio svedok Isusovih suza i jecaja. Za njegovo krvareće srce bilo je mučno saznanje da je on dodao najteži teret na Spasiteljevo poniženje i žalost. Pao je opružen na isto mesto gde je njegov Gospod potonuo pod svojom neizrecivom težinom jada.

Petrova prva greška je bila što je spavao kada mu je Hrist rekao da bdi i da se moli. U najkritičnijem trenutku, kada je Sin Božiji bio u potrebi za njegovim saosećanjem i iskrenim molitvama, on je bio nesposoban da mu ih pruži. Učenici su spavanjem mnogo izgubili; Isus je isplanirao da ih učvrsti za najtežu probu vere kojoj će biti podvrgnuti. Da su proveli taj tužni period u vrtu bdijući sa dragim Spasiteljem i u molitvi Bogu, Petar ne bi bio ostavljen da zavisi od svoje slabašne snage; on se ne bi odrekao svog Gospoda.

Ovo važno noćno bdenje je od strane učenika trebalo biti provedeno u plemenitim mentalnim borbama i molitvama, koje bi im donele snagu da budu svedoci strašne patnje Sina Božijeg. Pripremilo bi ih, dok budu gledali Njegove patnje na krstu, da u

nekom stepenu razumeju prirodu neodoljive agonije koju je izdržao. Onda bi oni bili bolje sposobni da se sete reči koje im je rekao u vezi sa svojim patnjama, smrću i vaskrsenjem; i usred sumornosti tog časa iskušenja neki zraci nade bi osvetlili tamu i održali njihovu veru. Hrist im je ranije rekao da će se ove stvari desiti. Znao je moć koju će knez tame upotrebiti da parališe osećaje Njegovih učenika kada bi trebali da bdiju i da se mole.

Učenik Jovan, nakon što je ušao u sudsku dvoranu, nije pokušao sakriti činjenicu da je on jedan od Isusovih sledbenika. On se nije mešao sa grubom družinom koja je vređala i rugala se njegovom Učitelju. On nije bio ispitivan, jer nije uzeo lažan karakter i tako postao pogodan za sumnju. Tražio je usamljeni ćošak siguran od posmatranja rulje, ali što bliže Isusu koliko je bilo moguće za njega da bude. Na ovom mestu mogao je čuti i videti sve što se dešavalo na suđenju njegovog Gospoda.

Da je Petar pozvan da se bori za svog Učitelja, pokazao bi se samopouzdanim i hrabrim vojnikom; ali je postao kukavica kada je prst prezira uperen u njega. Mnogi koji ne oklevaju da učestvuju u aktivnom ratovanju za Gospoda, navedeni su da se odreknu svoje vere kroz ismejavanje svojih neprijatelja. Oni stavljaju sebe na put iskušenju družeći se sa onima koje trebaju izbegavati. Oni tako pozivaju neprijatelja da ih iskušava, i navedeni su da rade i govore ono za šta nikad ne bi bili krivi pod drugim okolnostima. Hristov učenik, koji, u naše vreme, maskira svoju veru kroz užas patnje i prekora, odbacuje svog Gospoda bukvalno kao i Petar u sudskoj dvorani. Uvek ima onih koji se hvale svojom slobodom misli i delovanja, i smeju se na ustručavanje savesnih koji se plaše da ne postupe pogrešno. Ipak ako su ove pravedne osobe ubeđene u podređivanje svoje vere, oni su prezreni od istih onih koji su Sotonini posrednici da ih iskušavaju do njihove propasti.

Petar je, međutim, kao i Jovan, bio svedok većeg dela od

sramnog suđenja Isusu. Bilo je neophodno da suđenje bude predstavljeno kao zakonito; ali zadržana je velika tajnost kako ljudi ne bi dobili informaciju šta se dešava i istupili sa svojim svedočanstvom za odbranu Isusa, iznoseći na svetlo silna dela koja je učinio. To bi navuklo gnev ljudi na Sanedrin; njihova dela bi bila osuđena i poništena, a Isus bi bio oslobođen i primio bi novu počast od ruku naroda.

Dok su članovi veća Sanedrina pozvani da se okupe, Ana i sveštenik Kajafa su ispitali Isusa, sa namerom da ga isprovociraju da iznese neku izjavu koju oni mogu upotrebiti na Njegovu štetu. Izneli su dve optužbe protiv Njega, gde su jednu ili obe mogli upotrebiti da utiču na Njegovu osudu. Jedna je bila da je ometač mira, vođa pobune. Ako bi ova optužba mogla biti dokazana, bio bi osuđen od rimskih vlasti. Druga optužba je bila da je bogohulnik. Ovo, ako bi se dokazalo istinitim, bi osiguralo Njegovu osudu među Jevrejima.

Prvosveštenik je ispitivao Isusa u vezi Njegovog učenja i učenika koji su verovali u Njega. Isus je kratko odgovorio: „Ja sam javno govorio svetu. Uvek sam poučavao u sinagogi i u hramu, gde se skupljaju svi Judejci. Ništa nisam govorio u tajnosti. Zašto pitaš mene? Pitaj one koji su čuli šta sam im govorio. Oni znaju šta sam govorio.“

Isus je bio veoma svestan da je Njegov ispitivač nameravao da izvuče iz Njega neku izjavu koja bi probudila strahove rimskih vlasti da je pokušavao da uspostavi tajno društvo sa namerom da na kraju uspostavi novo kraljevstvo. On je zato jasno naglasio Ani da nije imao nikakve tajne u vezi sa svojom namerom ili doktrinama. Okrenuvši se prema svom ispitivaču rekao je sa zastrašujućim naglašavanjem: „Zašto pitaš mene?“ Zar nisu sveštenici i poglavari poslali špijune da prate Njegove pokrete i izveštavaju za svaku Njegovu reč? Zar nisu bili prisutni na svakom skupu ljudi i prenosili informaciju sveštenicima o svim

Njegovim izjavama i delima tokom ovih prilika? „Pitaj one koji su čuli šta sam im govorio,“ odgovorio je Isus. Njegove reči su bile ukor Ani, koji ga je proganjao mesecima, nastojeći da ga uhvati u zamku i da ga izvede pred tajni sud, u kojem narod neće imati pravo glasa, kako bi mogao ostvariti lažnim svedočenjem ono što je bilo nemoguće poštenim sredstvima.

Isusove reči su bile toliko neposredne i oštre da je prvosveštenik osetio da se sama njegova duša čita od strane njegovog zaroobljenika. Iako je Ana bio ispunjen mržnjom prema Isusu na da dâ oduška svojoj zlobi i ljubomori. Ali jedan od slugu prvosveštenika, pretpostavljajući da njegov učitelj nije tretiran sa dužnim poštovanjem, udario je Isusa u lice, govoreći: „Zar tako odgovaraš sveštenu glavaru?“ Isus je blago uzvratio na ovo uvredljivo pitanje i udarac: „Ako sam pogrešno rekao, dokaži da je pogrešno. A ako sam pravo rekao, zašto me udaraš?“

Veličanstvo Neba je moglo pozvati u svoju pomoć legije odanih anđela da ga zaštite od zlobe Njegovih neprijatelja; ali je bila Njegova misija, u karakteru ljudskosti, da ponizno podnese ruganja i modrice, ostavljajući primer strpljivog uzdržavanja čovečijim sinovima. Oni u čiju moć je Isus pao nisu imali poštovanje za ovo uzvišeno uzdržavanje. Činjenica da je bio pasivan zaroobljenik u njihovim rukama je bio znak za njih da iskale na Njemu najniže uvrede koje njihova iskvarena srca mogu smisliti.

Kada se veće potpuno okupilo u sudskoj dvorani, Kajafa je zauzeo svoj položaj predsedavajućeg zvaničnika. Ovaj čovek je oduvek gledao na Isusa kao na svog suparnika. Kombinovana jednostavnost sa rečitošću Spasitelja je privukla veliko mnoštvo da sluša Njegova učenja, koja su sadržala mudrost kakvu oni nikada nisu čuli sa usana sveštenika ili književnika. Želja ljudi da čuju Isusa i njihova spremnost da prihvate Njegova učenja, je pokrenula gorku ljubomoru prvosveštenika.

Isus je stajao mirno i spokojno pred prvosveštenikom, dok

su oči mnoštva bile na Njemu, i najdivljije uzbuđenje je vladalo okolo. Na trenutak Kajafa je pogledao na zarobljenika, pogođen iznenadnim divljenjem zbog Njegovog dostojanstvenog držanja. Došlo mu je osvedočenje da je ovaj čovek srodan Bogu. Sledećeg trenutka je oterao tu misao, prezirući predloge svog sopstvenog uma. Odmah, njegov glas se čuo u podrugljivim, oholim tonovima, zahtevajući od Isusa da učini pred njim jedno od onih silnih čuda koje mu je dalo takvu slavu među ljudima; ali Njegove reči su pale na Spasiteljeve uši tako kao da ih nije čuo.

Ljudi su nehotično uporedili uzbuđeno i zlobno Anino i Kajafino ponašanje sa mirnim, veličanstvenim Isusovim držanjem. Činilo se da sveti uticaj isijava iz Spasitelja i da ispunjava atmosferu koja ga okružuje. Pojavilo se pitanje, čak i u umovima najtvrdog prisutnog mnoštva, da li će ovaj čovek bogolikog držanja mora biti osuđen kao običan kriminalac? Kajafa je ubrzao suđenje, primećujući uticaj koji je ostvarivao. Zauzeo je svoj položaj na sudskom prestolu, dok je Isus stajao u njegovom podnožju. Sa obe strane su bile sudije i oni koji su posebno bili zainteresovani za suđenje. Rimski vojnici su se poređali na podijumu ispod prestola.

Prvosveštenik je ustao u svojoj predivnoj odori, sa šljaštećom tijarom i skupim naprsnikom, na kojem je, u ranije vreme, svetlost Božije slave često svetlela. U jakoj suprotnosti sa njegovim pokazivanjem je bila gruba Isusova odeća. Ipak Onaj koji je bio obučen u prostu odeću je vladao u Nebeskim dvorovima, sa krunom i sa odorom od svetlosti, posluživan od svetih anđela. Ovde je, pak, stajao u podnožju zemaljskog prestola da mu se sudi za Njegov život.

Sveštenici i poglavari su odlučili zajedničkom savetu da Isus mora biti osuđen, bez obzira da li mogu pružiti dokaze o Njegovoj krivici. Bilo je neophodno da iznesu optužbe protiv Njega koje bi se smatrale kao kriminal od strane rimske vlasti,

inače legalno ne bi postigli ništa protiv Njega. Njegovi optužitelji su mogli pronaći mnoge koji bi svedočili da se On odrekao sveštenika i književnika; da ih je On nazvao licemerima i ubicama; ali ovo ne bi imalo nikakvu težinu kod Rimljana, koji su se i sami gadili na pretvaranja fariseja. Takvo svedočanstvo takođe ne bi imalo nikakvu težinu kod sadukeja, jer u svojim oštrim raspravama sa farisejima, oni su koristili jezik od istog značaja. Njegovi optužitelji su bili željni da izbegnu podizanje protivljenja sadukeja protiv fariseja; jer ako dve strane podlegnu međusobnom raspravljanju, Isus bi verovatno izmakao iz njihovih ruku.

Mogli su obezbediti izobilje dokaza da je Isus zanemario njihove običaje i govorio sa nepoštovanjem o mnogim njihovim uredbama; ali takav dokaz nije imao nikakvu vrednost; jer ne bi imao težinu ni kod Rimljana niti kod sadukeja. Nisu se usudili da ga optuže za kršenje Subote iz straha da bi istraga otkrila kakva je bila priroda Njegovog dela na taj dan. U tom slučaju bi Njegova čuda učinjena da izleči bolesne bila izneta na svetlo, i to bi porazilo sam cilj koji su želeli da postignu.

Hrist je rekao, u vezi sa hramom svog tela, da ga može uništiti i podići ga ponovo za tri dana. Ove reči su shvaćene od Njegovih slušalaca da se odnose na jevrejski hram. Od svega što je Isus rekao, sveštenici nisu mogli naći ništa što bi mogli upotrebiti protiv Njega osim ovog. Rimljani su učestvovali u rekonstrukciji i ulepšavanju hrama. Veoma su se ponosili njim kao delom nauke i umetnosti, i sveštenici su računali na njihov gnev kada se dokaže da je Isus, ponizni čovek, proglasio sebe sposobnim da ga izgradi za tri dana ako bude uništen. Na ovom osnovu, Rimljani i Jevreji, fariseji i sadukeji, mogli su se ujediniti; jer su svi gledali na hram sa velikim poštovanjem.

Pored toga potplatili su lažne svedoke da svedoče da je Isus kriv za podsticanje pobune i nastojanja da uspostavi posebnu

vladu. Nadali su se da će ovo dodatno pobuditi strahovanja Rimljana i postići željeni cilj. Ali kada su ovi svedoci pozvani, njihovo svedočenje je bilo toliko neodređeno i protivrečno da je bilo beskorisno. Kod unakrsnog ispitivanja, navedeni su da ponište svoje sopstvene izjave. Ljudima je postajalo očigledno da se optužbe protiv Isusa ne mogu održati. Spasiteljev život je bio toliko bez mane i Njegova nauka toliko čista, da su zavist i zloba mogli malo toga naći i u jednom i u drugom što bi se moglo lažno predstaviti.

Konačno su pronađena dva svedoka čiji dokaz nije bio toliko kontradiktoran kao kod drugih. Jedan od njih, pokvareni čovek koji je prodao svoju čast za sumu novcu, govorio je o Hristu kao da je jednak sa njim. Rekao je: „Ovaj je rekao: ‘Mogu da porušim Božji Hram i da ga ponovo sagradim za tri dana.’“ U figurativnom proročkom jeziku, Isus je tako prerekao svoju sopstvenu smrt i vaskrsenje, svoju bitku i pobjedu; ali su Njegovi neprijatelji pogrešno tumačili Njegove reči da odgovaraju njihovim sopstvenim namerama. Isusove reči su bile istinite i tačne; dokaz je bio lažan i zlonameran. Da su Isusove reči iznesene tačno kao što ih je izgovorio, ne bi bilo ničeg uvredljivog u njima. Da je bio samo običan čovek, kao što su oni pretpostavljali da jeste, Njegova izjava bi samo ukazivala na nerazumni, hvalisavi duh, ali ne bi mogla iskonstruisati kao hula.

Kajafa je podsticao Isusa da odgovori na optužbe iznete protiv Njega; ali Spasitelj mu ništa nije odgovorio, znajući da je Njegova presuda već odlučena. Dokaz dobijen od poslednja dva svedoka nije dokazao ništa protiv Njega vredno smrti; i sam Isus je ostao miran i tih. Sveštenici i poglavari su počeli da se plaše da neće uspeti da nakon svega ostvare svoj cilj. Bili su razočarani i zaprepašćeni što nisu uspeli ništa da dokažu od lažnih svedoka na osnovu čega bi osudili svog zatvorenika. Njihova jedina nada sada je bila da nateraju Isusa da progovori i kaže nešto što

bi ga osudilo pred ljudima.

Hristova šutnja u ovoj prilici je već bila opisana od Isaije u proročkoj viziji: „Mučen bi i zlostavljen, ali ne otvori usta svojih; kao jagnje na zaklanje vođen bi i kao ovca nema pred onim koji je striže ne otvori usta svojih.“

Prvosveštenik je sada podigao svoju desnu ruku prema Nebu i na najnametljiviji način, i svečanim glasom se obratio Isusu: „Zaklinjem te Bogom živim, reci nam da li si ti Hrist, Sin Božji?“ Tako pozvan od najvišeg priznatog autoriteta u narodu i u ime Svevišnjeg, Isus je, da bi pokazao ispravno poštovanje prema zakonu, odgovorio: „Ti kaza.“ Svako uho se nagnulo da čuje i svako oko je bilo upereno u Njegovo lice, dok je mirnim glasom i na dostojanstven način, ovako odgovorio. Činilo se da nebesko svetlo osvetljava Njegovo blede lice kad je dodao: „I kažem svima vama: od sada ćete videti Sina čovečijega kako sedi s desne strane sile i dolazi na nebeskim oblacima.“

Na trenutak je Hristovo božanstvo bljesnulo kroz Njegovu ljudsku pojavu, i prvosveštenik je zadrhtao pred prodornim očima Spasitelja. Činilo se da taj pogled čita njegove skrivene misli i da se urezuje u njegovo srce; i nikada u kasnijem životu nije zaboravio taj ispitivački brzi pogled progonjenog Sina Božijeg. Ovo dobrovoljno Isusovo priznanje, potvrđivanja svog Sinaštva sa Bogom, učinjeno je na najjavniiji način i pod najsvečanijom zakletvom. Ovim je predstavio umovima prisutnih obrt događaja koji se odigravao pred njima, kada će On, Gospodar života i slave, sestiti sa desne strane Boga, vrhovnog Sudije Neba i zemlje, na čiju odluku ne može biti žalbe. Izneo je pred njih pogled na taj dan, kada će, umesto da bude okružen i zlostavljan od buntovničke rulje, predvođene sveštenicima i zemaljskim sudijama, doći u nebeskim oblacima, sa silom i velikom slavom, praćen legijama anđela, da objavi osudu svojim neprijateljima.

Isus je znao šta će biti posledica ove objave; da će osigurati

Njegovu osudu. Cilj lukavih sveštenika je sada bio ostvaren. Isus je proglasio sebe Hristom. Prvosveštenik, kako bi ostavio utisak na prisutne da je ljubomoran zbog uvređenog veličanstva Neba, je poderao svoju odoru i podižući svoje ruke prema nebu kao da je u svetom užasu, rekao je, glasom proračunatim da pokrene uzbuđene ljude na nasilje: „Pohulio je! Šta nam još trebaju svedoci! Eto, sad ste čuli hulu! Šta mislite?“ Odgovor sudija je bio: „Zasluzio je smrt!“

Sveštenici i sudije, likujući zbog prednosti koju su stekli Isusovim rečima, ali želeći da sakriju svoje zlobno zadovoljstvo, sada su mu se približili, i kao da nisu mogli verovati da su ga ispravno čuli, istovremeno su upitali: „Ako si Hrist, reci nam.“ Isus je mirno pogledao svoje licemerne ispitivače i odgovorio je: „Čak i ako vam kažem, nećete verovati. I ako vas upitam, nećete odgovoriti.“ Isus je mogao pronaći proročanstva i dati svojim optužiteljima dokaz da su se tada odigravale same stvari koje su bile prorečene u vezi sa Mesijom. Mogao ih je tako učutkati; ali oni ne bi verovali. Mogao ih je uputiti na svoja silna čuda; ali su oni okrenuli svoja srca protiv nebeskog svetla, i nikakva sila ih ne bi mogla promeniti.

Bilo je nekih u tom zboru koji su obratili pažnju na Isusove reči i zapazili su Njegovo bogoliko držanje dok je smireno stajao pred razbesnelim sudijama. Tog dana je seme jevanđelja pronašlo dom u srcima gde će u svoje vreme nići i dati obilnu žetvu. Poštovanje i strahopoštovanje koje su Njegove reči podstakle u srcima mnogih koji su ih čuli će se uvećati i razviti u savršenu veru u Isusa kao Iskupitelja sveta. Neki od svedoka tog događaja su sami posle bili stavljeni u sličan položaj kao Isus u sudskoj dvorani, i suđeno im je za njihove živote zato što su bili Hristovi učenici.

Kada je Isusova osuda objavljena od sudija, satanski bes je obuzeo ljude. Rika glasova je bila kao od divljih zveri. Ubrzano

su se približili Isusu, vičući: On je kriv, osudite ga na smrt! I da nije bilo rimskih vojnika, Isus ne bi doživeo da bude razapet na krst na Golgoti. Bio bi raskomadana delove pred svojim sudijama, da se rimska vlast nije umešala i oružanom silom obuzdala nasilje rulje.

Iako je Isus bio vezan, ipak je bio čuvan i držan od dva čoveka kako ne bi pobjegao iz ruku svojih progonitelja. Sudije i poglavari su sada potpuno zaboravili dostojanstvo svoje službe i zlostavljali su Sina Božijeg ružnim epitetima, klevećući ga u vezi sa Njegovim poreklom, i izjavljujući da Njegova drskost u proglašavanju sebe Mesijom, bez obzira na Njegovo prosto poreklo, čini da zaslužuje najsravniju smrt. Najrazvratniji ljudi su učestvovali u ovom neslavnom zlostavljanju Spasitelja. Stara odeća je bačena preko Njegove glave, a Njegovi podrugljivi progonitelji su ga udarili u lice, vičući: „Prorokuj nam, Hriste! Ko te udario?“ Kada je odeća uklonjena, jedan jadni bednik je pljunuo u Njegovo lice. Ali Spasitelj nije uputio ni reč ili pogled osvete protiv zavedenih duša oko Njega, koje su odbacile svako uzdržavanje pošto su primetili da su sveštenici i poglavari odobrili njihova dela.

Isus je shvatao da je nebeska vojska bila svedok Njegovog poniženja, i da bi i najmanji anđeo, ako bi bio pozvan u Njegovu pomoć, mogao odmah rasterati tu uvredljivu rulju, i izbaviti ga iz njihove vlasti. Sam Isus je mogao oboriti uzbuđeno mnoštvo kao mrtve ljude, pogledom ili rečju svog božanstva, ili ih oterati uplašene iz svog prisustva, kao što je sknavitelje hrama. Međutim, bilo je u planu iskupljenja da On treba pretrpeti ismejavanje i zlostavljanje od zlih ljudi, i On je pristao na sve to kada je postao čovekov Iskupitelj. Anđeli Božiji su verno zabeležili svaki uvredljivi pogled, reč i delo usmereno protiv njihovog voljenog Zapovednika; i prosti ljudi koji su se izrugivali i pljunuli smireno, blede Hristovo lice, jednog dana će gledati to lice u

njegovoj punoj slavi, kako sija sjajnije od sunca. U to užasno vreme, oni će se moliti stenama i gorama: „Sakrijte nas od lica Onoga koji sedi na prestolu i Jagnjetovog gneva!“

Isus je guran tamo-amo, i toliko vređan i zlostavljan da su konačno rimski stražari bili posramljeni i gnevni da čovek protiv kog još ništa nije dokazano bude podvrgnut brutalnom tretmanu od najgore klase ljudi. Shodno tome, optužili su jevrejske vlasti da su preuzeli na sebe da sprovode silu koja im nije pripadala, osudivši čoveka na smrt i izgovarajući Njegovu osudu. Izjavili su da su oni čineći tako prekršili zakon rimske vlasti, i da je čak i protiv jevrejskog zakona da osudi bilo kog čoveka na smrt na osnovu njegovog sopstvenog svedočenja. Ova intervencija rimskih vlasti je izazvala tišinu u grubom uzbuđenju.

Upravo tada je promukli glas odzvonio dvoranom, što je poslalo jezu užasa kroz srca svih prisutnih: On je nevin. Poštedi Ga, O Kajafo! On nije učinio ništa vredno smrti! Visoko Judino telo je sada viđeno kako se probija kroz preplašeno mnoštvo. Njegovo lice je bilo bledo i čemerno, i velike kapi znoja su stajale na njegovom čelu. Požurio je do sudskog prestola i bacio je pred prvosveštenika trideset novčića srebra koje je primio kao cenu izdaje svog Gospoda. On je žudno zgrabio Kajafinu odoru i preklinjao ga da oslobodi Isusa, izjavljujući da je on nedužan za sav zločin. Kajafa ga je besno odgurnuo, ali je bio zbunjen i nije znao šta da kaže. Podmuklost fariseja je bila otkrivena pred narodom. Bilo je svima očigledno da je Juda potplaćen da isporuču Isusa u ruke onih koji su tražili Njegov život.

Juda je nastavio da preklinje Kajafu da ne učini ništa protiv Isusa, izjavljujući da je On zaista Sin Božiji, i proklinjući sebe što je izdao nedužnu krv. Ali prvosveštenik je, povrativši svoju pribranost, odgovorio sa hladnom porugom: „Šta se to nas tiče? Vidi ti.“ On je onda predstavio ljudima da je Juda bio neki jadni manijak, jedan od ludih Isusovih sledbenika, i naložio im da ne

dopuste da bilo kakav uticaj nadvlada za oslobođenje zatvorenika, koji je bio obični prevarant.

Otkrivši da su njegove molbe bile uzaludne, Juda je pao pred Isusove noge, priznajući ga da je Sin Božiji, moleći za oprostaj svog greha, i preklinjući ga da ispolji svoju božansku silu i oslobodi sebe od svojih neprijatelja. Spasitelj nije ukorio svog izdajnika ni pogledom, ni rečju. Znao je da on pati od najgorčije griže savesti za svoj zločin. Gledao je saosećajno na Judu, i izjavio je da je za taj čas došao na svet.

Kroz skup je prošao šapat iznenađenja zbog nebeskog uzdržavanja koje je pokazao Isus. Opet je osvedočenje prešlo preko njihovih umova da je ovaj čovek bio više od smrtnika. Ali onda se javilo pitanje: ako je On zaista Sin Božiji, zašto se nije oslobodio od svojih okova i izdigao se pobedonosno iznad svojih optužitelja?

Ljubav prema novcu je izopačila plemenitu Judinu prirodu, čineći ga pogodnim sredstvom za Sotonu da ga upotrebi u izdaji Hrista. Kada se Juda uznemirio nagoveštenim Isusovim ukorom zbog njegovog zavidnog duha prilikom Marijinog pomazivanja Gospoda skupim uljem, pokorio se kušaču, i dao je Sotoni lak pristup svom umu. Međutim, kada je odlučio da izda svog Učitelja ubilačkim sveštenicima i poglavarima, nije pomišljao da bi Isus dozvolio sebi da bude uhvaćen. Mislio je da će sveštenici biti prevareni za svoj mito, a on, izdajnik, će obezbediti novac da ga iskoristi za neku svoju svrhu, te da će Isus imati novu priliku da pokaže svoju božansku silu u izbavljenju sebe od lukavstva svojih neprijatelja.

Od trenutka svoje izdaje u vrtu, Juda nije izgubio iz vida Spasitelja. Željno je očekivao od Njega da iznenadi svoje neprijatelje pojavljujući se pred njima u liku Sina Božijeg, poništavajući sve njihove zavere i moć. Ali kada je video Njegovo ponizno pokoravanje njihovom zlostavljanju, dopuštajući sebi da

bude podvrgnut sudskom procesu i osuđen na smrt, njegovo srce ga je izdalo, i on je shvatio puni značaj svog sopstvenog zločina – prodao je svog božanskog Učitelja sramoti i smrti. Setio se kako je Isus uvek bio ljubazan i saosećajan prema njemu, i njegovo srce se ispunilo kajanjem i bolom. On je sada prezirao pohlepu koju je Isus ukorio, i koja je ga je kušala da izda Spasitelja za nekoliko srebrnih novčića.

Shvativši da njegova preklinjanja da se poštedi Isusov život nisu postigla rezultat kod prvosveštenika, u očaju je istrčao iz dvora, vičući: Prekasno je! Prekasno je! Osećao se nemoćnim da živi i vidi Isusa raspetog, i u agoniji kajanja, izašao je napolje i obesio se.

Nakon toga novac koji je Juda bacio pred sveštenika je upotrebljen za kupovinu javnog groblja. „Prvosveštenici uzeše srebrnjake, govoreći: ‘Nije dozvoljeno da se ovaj novac stavi u hramsku riznicu jer je plata za krv.’ Onda se dogovoriše i tim novcem kupiše Grnčarevu njivu, da bude groblje za strance. Zato se ta njiva sve do dana današnjeg zove Krvna njiva.“

Ako je ikakvo svedočanstvo bilo potrebno da se dokaže Isusova nevinost, dato je u Judinom priznanju. Ne samo da je to bio dokaz nevinosti Spasitelja, već je događaj bio direktno ispunjenje proročanstva. U proročkoj viziji Zaharija je gledao kroz vekove i video suđenje Božijeg dragog Sina. Judino delo je tako opisano: „Tada sam im rekao: ‘Ako je dobro u vašim očima, dajte mi platu, ako nije, nemojte.’ I dali su mi platu, trideset srebrnika. Gospod mi je onda rekao: ‘Baci u riznicu tu veliku vrednost kojom su me procenili!’ Uzeo sam tih trideset srebrnika i bacio sam ih u riznicu Gospodnjeg doma.“

Poglavlje XLII

PRESUDA ISUSU

Kada je Isusu postavljeno pitanje: Da li si ti Sin Božiji? on je znao da će potvrđan odgovor učiniti Njegovu smrt izvesnom; odricanje bi ostavilo mrlju na Njegovoj ljudskosti. Bilo je vreme da se bude šutljiv i vreme da se govori. On nije govorio dok nije jasno ispitan. U poukama svojim učenicima On je izjavio: „Ko god mene prizna pred ljudima, priznaću i ja njega pred svojim Ocem, koji je na nebesima.“ Kada je bio izazvan, Isus nije porekao svoj odnos sa Bogom. U tom svečanom trenutku Njegov karakter je bio u pitanju i morao je biti opravdan. Tom prilikom je ostavio primer čoveku da prati pod sličnim okolnostima. Naučiće ga da ne otpada od svoje vere da izbegne patnju ili čak smrt.

Da su Jevreji imali ovlašćenje da učine tako, pogubili bi odmah Isusa nakon brze osude svojih sudija; ali takva vlast je prešla sa njih u ruke Rimljana i bilo je neophodno da slučaj bude prosleđen pravim vlastima te vlade za konačnu odluku. Jevreji su bili nestrpljivi da ubrzaju suđenje i Isusovo pogubljenje, jer ako ne bude iznet odmah biće odlaganje na nedelju dana na račun neposrednog svetkovanja Pashe. U tom slučaju Isus bi bio držan u okovima, i jaka uzbuđenost rulje koja je galamila tražeći Njegov život, bila bi umanjena, i prirodna reakcija bi se pokrenula. Veći deo ljudi bi se pokrenuo u Njegovu korist, i u svoj verovatnoći Njegovo oslobađanje bi bilo ostvareno. Sveštenici i poglavari su osetili da nema vremena za gubljenje.

Ceo Sanedrin, praćen mnoštvom, je ispratio Isusa do sudske dvorane Pilata, rimskog namesnika, da obezbedi potvrdu presude koju su upravo izrekli. Jevrejski sveštenici i poglavari nisu mogli ući u Pilatov dvor zbog straha od obrednog sknavljenja,

što bi ih diskvalifikovalo za učestvovanje u pashalnom prazniku. Kako bi osudili neukaljanog Sina Božijeg, bili su primorani da mole za presudu onoga čiji prag se nisu usuđivali da pređu zbog straha od sknavljenja. Oslepljeni predrasudom i okrutnošću, nisu mogli prepoznati da njihov pashalni praznik nije bio od nikakve vrednosti, jer su uprljali svoje duše odbacivanjem Hrista. Veliko spasenje koje je On doneo je imalo svoj tip u izbavljenju Izraelovih sinova, a taj događaj je bio proslavljan pashalnim praznikom. Nevino jagnje ubijeno u Egiptu, krv koja je prskana na dovratke je usloвила da anđeo koji uništava prođe pored izraelskih kuća, predskazavši bezgrešno Jagnje Božije, čije zasluge jedino mogu otkloniti sud i osudu palog čoveka. Spasitelj je bio poslušan jevrejskom zakonu, i svetkovao je sve njegove božanski postavljene uredbe. On je upravo poistovetio sebe sa pashalnim jagnjetom kao njegovim velikim antitipom, povezivanjem Gospodnje večere sa Pashom. Kakvo je onda bilo gorko ruganje svečanost koja se trebala svetkovati od sveštenečkih progonitelja Isusa!

Pilat je video u optuženom čoveka koji je nosio tragove nasilja, ali sa smirenim i plemenitim licem i dostojanstvenim držanjem. Mnogi slučajevi su se sudili pred rimskim namesnikom, ali nikad pre tu nije stajao u njegovom prisustvu čovek kao ovaj. Nije otkrio ni trag zločina na Njegovom licu; i nešto na zatvorenikovom licu je pokrenulo njegovu saosećajnost i poštovanje. Okrenuo se ka sveštenicima, koji su stajali blizu ulaza i pitao je, „Kakvu optužbu iznosite protiv ovog čoveka?“

Nisu bili spremni za ovo pitanje. Nisu planirali da iznose pojedinosti navodnog Isusovog zločina. Očekivali su da će Pilat, bez oklevanja, potvrditi njihovu odluku protiv Spasitelja. Međutim, odgovorili su mu da su oni sudili zatvoreniku prema svom zakonu i utvrdili su da zaslužuje smrt. Rekli su: „Da ovaj nije zločinac, ne bismo ga predali tebi.“ Ali Pilat nije bio zadovoljan

sa objašnjenjem Jevreja, i podsetio ih je na njihovu nemogućnost da sprovode zakon. Nagovestio je da ako je samo njihova presuda bila neophodna da osigura njegovu osudu, bilo je beskorisno da dovode zatvorenika kod njega. Rekao je: „Uzmite ga vi i sudite mu po svom zakonu.“

Podmukli sveštenici su osetili da su nadmudreni; videli su da ne vredi da navedu osnove za svoje osuđivanje Isusa. Optužba za hulu bila bi smatrana od strane Pilata kao izraz verske netrpeljivosti i sveštenečke ljubomore, i postupak bi odmah bio obustavljen. Ali ako bi mogli pokrenuti shvatanja rimskog namesnika da je Isus vođa pobune, njihova namera bi bila ostvarena. Ustanci i neredi su se stalno podizali među Jevrejima protiv rimske vlasti, jer su mnogi tvrdili da je protiv jevrejskog zakona da se plaća porez stranoj vlasti. Vlasti su ustanovile da je neophodno da se veoma čvrsto pozabave ovim pobunama među narodom, i stalno su pazili na dešavanja takvog karaktera, kako bi ih odmah suzbili. Međutim, Isus je uvek bio poslušan vladajućoj sili. Kada su spletkarski sveštenici gledali da ga uvuku u zamku slanjem špijuna k Njemu sa pitanjem: „Da li je pravo da se cezaru daje porez ili nije?“ On je skrenuo njihovu pažnju na Cezarovu sliku i natpis na novcu za porez i odgovorio je: „Dajte, dakle, cezaru cezarovo, a Bogu Božje.“ Isus je i sam plaćao porez i učio je i svoje učenike da čine tako.

U svojoj krajnosti sveštenici su pozvali lažne svedoke da svedoče u njihovu pomoć. „Počeli su da ga optužuju: ‘Ovoga smo našli kako zavodi naš narod i zabranjuje da se plaća porez cezaru i govori za sebe da je Hrist, kralj.’“

Pilat nije bio obmanut ovim svedočenjem. On je sada bio siguran da je duboka zavera bila postavljena da se ubije nedužan čovek, koji je stajao na putu jevrejskim velikodostojnicima. Okrenuo se ka zatvoreniku i „Pilata ga je upitao: ‘Jesi li ti judejski kralj?’ On mu je odgovorio: ‘Ti sam to kažeš.’“ Isus je stajao

pred Pilatom bled, modar i ošamućen od manjka sna i hrane. Vođen je od mesta do mesta i podvrgnut vređanju i nasilju; ipak Njegovo držanje je bilo plemenito i Njegovo lice je bilo osvetljeno kao da je sunčeva svetlost sijala na njega.

Kada je Njegov odgovor čuo Kajafa, koji je stajao na ulazu u sudsku dvoranu, prvosveštenik se pridružio drugima u pozivanju Pilata da svedoči da je Isus priznao svoj zločin svojim odgovorom, koji je bio bukvalno priznanje da je tražio da uspostavi presto u Judi u suprotnosti sa Cezarovom vlasti. Sveštenici, književnici i poglavari, svi ujedinjeni u glasnom optuživanju Isusa i u moljakanjima Pilata da izrekne smrtnu presudu nad Njim. Divlja buka razjarenih sveštenika i velikodostojnika hrama je zbunila osećaje rimskog namesnika. Konačno, kada je u nekoj meri osigurana tišina, on se ponovo obratio Isusu, govoreći: „Zar ništa ne odgovaraš? Vidi koliko optužbi iznose protiv tebe.’ Ali Isus više ništa nije odgovorio, tako da se Pilat čudio.“ Spasiteljevo ćutanje ga je zapanjilo. Nije video na zatvoreniku nikakve znakove buntovnog karaktera, i nije bio uveren u optužbe sveštenika. Nadajući se da će dobiti istinu od Njega, i da će se izvući iz galame uzbuđenog mnoštva, zahtevao je da Isus uđe sa njim u njegovu kuću. Kada je učinio tako, i njih dvojica ostali sami, Pilat se okrenuo ka Isusu i glasom punim poštovanja ga je upitao: „Jesi li ti judejski kralj?“

Isus nije direktno odgovorio na ovo pitanje. Znao je da se probudilo osvedočenje u Pilatovom srcu, i želeo je da mu dâ priliku da prizna u kolikoj meri je njegov um bio pod uticajem ispravnog usmeravanja. Zato je odgovorio: „Govoriš li to sam od sebe ili su ti drugi pričali o meni?“ Spasitelj je želeo izjavu od Pilata da li je njegovo pitanje proisteklo iz optužbi koje su upravo Jevreji izneli, ili iz njegove želje da primi svetlost od Hrista. Pilat je čeznuo za razumnijom verom. Dostojanstveno Isusovo držanje, i Njegova smirena pribranost kada je stavljen u

položaj gde bi se prirodno razvio duh mržnje i osvete, zapanjili su Pilata i zadobili njegovo duboko poštovanje. Direktno pitanje koje mu je Isus upravo postavio je odmah shvatio, što je dokazivalo da je njegova duša bila uzdrmana osvedočenjem. Ali ponos se podigao u srcu rimskog sudije i nadvladao je Duh Božiji. „Pilata odgovori: ‘Zar sam ja Judejac? Tvoj narod i sveštencički glavari predali su te meni. Šta si učinio?’“

Pilatova zlatna prilika je prošla. Isus ga, međutim, nije ostavio bez daljeg svetla. Po Njegovoj želji Bog je poslao anđela Pilatovoj ženi, i u snu joj je pokazan čisti život i sveti karakter čoveka koji treba da bude predat okrutnoj smrti. Isus nije direktno odgovorio na Pilatovo pitanje u vezi toga šta je uradio; ali mu je jasno izneo svoju misiju:

„‘Moje kraljevstvo nije od ovog sveta. Kad bi moje kraljevstvo bilo od ovog sveta, moje sluge bi se borile da ne budem predat Judejcima. Ali moje kraljevstvo nije odavde.’ Tada ga Pilat upita: ‘Dakle, ti si kralj?’ Isus mu odgovori: ‘Ti sam kažeš da sam ja kralj. Ja sam se zato rodio i zato sam došao na svet, da svedočim za istinu. Svako ko je od istine sluša moj glas.’“

Isus je tako nastojao da ubedi Pilata da nije kriv za težnje ka kraljevskim počastima na zemlji. Pilat je bio zbunjen nestabilnim i podeljenim elementima religijskog sveta, i njegov um se željno uhvatio za Isusove reči izjavljivanja da je došao na svet da svedoči za istinu. Pilat je čuo mnoge glasove kako viču: Ovde je istina! Ja imam istinu! Međutim, ovaj čovek, optužen kao zločinac, koji je tvrdio da ima istinu, uskomešao je njegovo srce sa velikom čežnjom da zna šta je istina i kako se može dobiti. Upitao je Isusa: „Šta je istina?“ Ali nije sačekao odgovor; stalno se povećavala galama uzbuđenog mnoštva, uši su mu podrhtavale od njihovih nestrpljivih povika i podsetili su ga na njegov sudski položaj. Otišao je napolje Jevrejima koji su stajali izvan vrata dvorane, i objavio je nedvosmislenim glasom: „Ja na njemu ne

nalazim nikakvu krivicu.“

Ove reči, zabeležene pisarskim perom nadahnuća, zauvek će stajati kao dokaz svetu niske podmuklosti i neistinitosti Jevreja u njihovim optužbama protiv Isusa. Čak ga je i paganski sudija za prekršaje proglasio nevinim. Pošto je Pilat tako govorio, bes i razočarenje sveštenika i starešina nisu imali granica. Oni su učinili velike napore da ostvare Isusovu smrt, i sada kada je izgledalo da postoji verovatnoća Njegovog oslobađanja činilo se da su spremni da ga raskomadaju na delove. Izgubili su sav razum i samokontrolu, i dali oduška kletvama i proklinjanjima protiv Njega, više se ponašajući kao demoni nego kao ljudi. Bili su glasni u svojim kritikama Pilata, i pretili su osvetom rimskog zakona protiv njega ako odbije da osudi onoga koji je, tvrdili su oni, postavio sebe protiv Cezara.

Tokom sve ove galame, Isus je stajao nepomično, ne izgovarajući ni jednu reč kao odgovor na maltretiranje koje je gomilano na Njega. Slobodno je govorio sa Pilatom kada je bio nasamo s njim, da bi svetlost Njegove istine mogla osvetliti zamračeno razumevanje rimskog namesnika, i sada više ništa nije mogao reći da ga spreči od činjenja strašnog dela osuđivanja na smrt Sina Božijeg. Pilat se ponovo okrenuo ka Isusu i pitao je: „Zar ne čuješ šta sve svedoče protiv tebe?“ Ali, Isus mu ne odgovori ni jednom rečju pa se namesnik veoma začudi.“

Sada su se čuli besni glasovi, izjavljujući da je Isusov buntovnički uticaj bio dobro poznat po celoj zemlji. Rekli su: „Svojim učenjem on buni narod po celoj Judeji, počevši od Galileje pa sve dovde.“ Pilat u tom trenutku nije pomišljao da osudi Isusa, jer je bio siguran da je On žrtva zavidnih i lukavih sveštenika. Kao što je nakon toga naglasio Isusu, imao je moć da ga osudi ili da ga oslobodi; ali se plašio zlovolje naroda; tako kad je čuo da je Isus Galilejac i da je pod Irodovom jurisdikcijom, prigrlio je priliku da poštedi sebe daljih poteškoća i odbio da

okonča predmet, šaljući ga Irodu, koji je bio tada u Jerusalimu.

Isus je bio ošamućen i umoran od manjka sna i hrane, i od lošeg tretmana koji je primio; ipak Njegovo paćeničko stanje nije probudilo žaljenje u srcima Njegovih progonitelja. Bio je odvučen u Irodovu sudsku dvoranu usred galame i uvreda nemilosrdne rulje. Osim što bi izbegao odgovornost u vezi sa Isusovim suđenjem, Pilat je mislio da bi ovo bila dobra prilika da okonča staru svađu između njega i Iroda. Mislio je da bi ovo njegovo delo bilo cenjeno od Iroda kao priznanje njegovog vrhovnog autoriteta, i da bi donelo pomirenje. U ovome nije pogrešio, jer su dva namesnika postali prijatelji preko suđenja Spasitelju.

Kada je Irod prvi put čuo za Isusa i za silna dela koja je učinio, bio je užasom pogođen i rekao je: „To je Jovan kome sam odrubio glavu, on je vaskrsnuo iz mrtvih, zato može da čini ova čuda!“ Irod nikada ranije nije upoznao Isusa, ali je dugo želeo da ga vidi i da bude svedok Njegove čudesne sile. Bio je zadovoljan što je doveden kod njega kao zatvorenik, jer nije sumnjao da ga može naterati da učini čudo kao uslov da mu spasi život. Irodova savest je bila manje osetljiva nego onda kada je zadrhtao od užasa pred zahtevom Irodijade za glavu Jovana Krstitelja. Neko vreme je osećao oštre ubode kajanja zbog užasnog dela koje je učinio da zadovolji osvetu okrutne žene; ali su njegova moralna shvatanja postala sve više i više degradirana njegovim razuzdanim životom, sve dok njegovi gresi nisu izgledali u njegovim očima kao obične sitnice. Ljudi koji su sposobni za najgore zločine su oni koji su jednom bili osvedočeni Duhom istine, i okrenuli su se od svetlosti ka tami bezakonja. Irod je zamalo postao Jovanov učenik, ali na samom vrhuncu odluke, upao je u Sotoninu zamku i osudio je na smrt onoga za koga je znao da je pravi prorok.

Kada je Spasitelj doveden pred Iroda, rulja je navirala i gurala se, vičući protiv zatvorenika, neki ga optužujući sa jednim

zločinom a neki sa drugim. Irod je naredio tišinu i naložio je da Isus bude odvezan, jer je hteo da ga ispita. Gledao je sa radoznalošću, pomešanom sa nagonom sažaljenja, bledo, tužno Spasiteljevo lice, na kojem su se videli tragovi duboke mudrosti i čistote, ali je pokazivalo krajnju iscrpljenost i patnju. Irod, kao i Pilat, je znao iz svog poznavanja karaktera Jevreja, da su zloba i zavist učinili da oni osude ovog nevinog čoveka.

Irod je podsticao Isusa da spasi svoj život činjenjem čuda koje bi dalo dokaz Njegove božanske sile. Međutim, Spasitelj nije učinio takvo delo. On je uzeo na sebe prirodu čoveka, i ne treba da izvrši čudo kako bi zadovoljio radoznalost zlobnih ljudi, niti da sačuva sebe ni od najmanje trunke bola i poniženja koje bi čovek trpeo pod sličnim okolnostima. Irod ga je podsticao da dokaže da nije varalica pokazivanjem svoje sile pred mnoštvom. Okupio je za tu svrhu izmrcvarene, osakaćene i deformisane osobe, i na autoritativan način zapovedio je Isusu da izleći te podanike u njegovom prisustvu, ubeđujući ga da ako je stvarno činio takva izvanredna izlečenja kao što je rečeno za Njega, onda je i dalje imao silu da čini takva čuda, i mogao je to sada okrenuti u sopstvenu korist i izdejstvovati svoje oslobođenje.

Međutim, Isus je stajao mirno pred oholim vladarom kao neko ko ne vidi niti čuje. Irod je neprestano nametao svoj predlog Isusu i ponavljao je činjenicu da on ima moć da ga oslobodi ili osudi. Čak se usudio da se hvali kaznom koju je zadao proroku Jovanu zato što se drznuo da ga ukori. Na sve ovo, Isus nije odgovorio ni rečju ni pogledom. Irod je bio razljućen apsolutnom tišinom zatvorenika, što je ukazivalo na potpunu ravnodušnost prema kraljevskoj uglednoj ličnosti pred kojom je bio pozvan. Otvoreni ukor bi bio prijatniji sujetnom i naduvenom vladaru nego da bude tako ćutljivo ignorisan.

Da je Isus imao želju da učini tako, On bi izgovorio reči koje bi probale uši otvrdlog kralja. Mogao ga je udariti strahom i

drhtanjem iznoseći pred njim puno bezakonje njegovog života i užasa njegove bliske propasti. Međutim, Isus nije imao svetlosti da daje onome koji je direktno išao protiv znanja koje je primio od najvećeg među prorocima. Hristove uši su uvek bile otvorene čak i za iskrene molbe najvećih grešnika; ali On nije imao sluha za Irodove naredbe. Te oči, koje su uvek počivale sa sažaljenjem i opraštanjem na grešniku koji se kaje, koliko god da je uprljan i prost, nisu imale nijedan pogled da daju Irodu. Te usne, sa kojih su silazile dragocene reči uputstva i koje su uvek bile spremne da odgovore na pitanja onih koji su tražili znanje, i da izgovaraju utehu i oproštaj grešnicima i klonulima duhom, nisu imale reči za ponosnog i okrutnog Iroda. To srce, uvek dirnuto prisustvom ljudskog jada, bilo je zatvoreno za oholog kralja koji nije osećao potrebu za Spasiteljem.

Irod više nije mogao podneti Isusovo ćutanje; lice mu se smračilo od besa i ljutito je zapretio Isusu; ali zatvorenik je i dalje ostao nepokretan. Irod se onda okrenuo ka mnoštvu i optužio ga je da je varalica. Njegovi optužitelji su dobro znali da On nije varalica; videli su previše dokaza Njegove sile da bi tako bili obmanuti. Znali su da se čak i grob otvorio na Njegovu zapovest, i mrtvac je istupio ponovo odeven životom. Veoma su se uplašili kada mu je Irod naredio da učini čudo; od svih stvari najviše su se plašili javnog prikazivanja Njegove božanske sile, što bi se pokazalo kao smrtonosan udarac njihovim planovima i možda bi ih koštalo njihovih života. Zato su sveštenici i poglavari počeli besno da viču protiv Njega, optužujući ga da čini čuda preko sile koje mu je dao Balzevuv, vladar demona.

Neki su vikali da je On tvrdio da je Sin Božiji, Kralj Izraela. Irod je, čuvši to, rekao, sa ruganjem: Kralj, je li? Onda ga krunišite i obucite mu kraljevsku haljinu i poklonite se svome kralju. Zatim okrenuvši se ka Isusu ljutito je izjavio da ako odbije da govori, biće predat u ruke vojnika, koji će imati malo poštovanja

za Njegove tvrdnje ili za Njegovu ličnost; ako je varalica onda to bi bilo više nego što je zaslužio; ali ako je Sin Božiji mogao bi sebe spasiti činjenjem čuda. Odmah nakon što su te reči izgovorene, rulja, na podsticaj sveštenika, brzo je nagnula prema Isusu. Da ih rimski vojnici nisu oterali nazad, Spasitelj bi bio raskomadana na delove.

Na Irodov predlog, sada je kruna bila ispletana od puzavice sa oštrim trnjem, i to je stavljeno na sveto Isusovo čelo; i stara poderana purpurna haljina, nekada odeća kralja, navučena je na Njegovo plemenito telo, dok su Irod i jevrejski sveštenici ohrabivali uvrede i okrutnost rulje. Isus je zatim postavljen na veliki kamen, koji je podrugljivo nazvan presto, stara trska je stavljena u Njegovu ruku kao vladarska palica i usred sotonskog smeha, psovki i ruganja, surovo mnoštvo mu se podrugljivo poklonilo kao kralju. Povremeno bi neka ubilačka ruka zgrabila vladarsku palicu koja je stavljena u Njegovu ruku i udarala ga po glavi sa njom, nabijajući trnje u Njegove slepoočnice, što je izazvalo krvarenje niz Njegovo lice i bradu.

Sotona je raspirio okrutno zlostavljanje primitivne rulje, vođene sveštenicima i poglavarima, da izazove, ako je moguće, odmazdu od Iskupitelja sveta, ili da ga navede da izbavi sebe iz ruku svojih progonitelja, i da tako prekine plan spasenja. Jedna mrlja na Njegovom ljudskom životu, jedan neuspeh Njegove ljudskosti da podnese užasan test koji joj je nametnut, učinili bi Jagnje Božije nesavršenom žrtvom, i iskupljenje čoveka ne bi uspelo. Ali Onaj koji bi mogao zapovediti nebeskoj vojsci da u trenutku pozove u svoju pomoć legije svetih anđela, od kojih bi jedan odmah nadvladao ovu okrutnu rulju, Onaj koji bi mogao oboriti svoje mučitelje bleskom svog božanskog veličanstva, pokorio se najgrubljem vređanju i ruganju sa dostojanstvenom staloženošću. Kao što su dela Njegove mučitelje degradirala ispod humanosti, po sličnosti Sotoni, tako su Isusova poniznost i

strpljenje Njega uzdizali iznad nivoa ljudskosti.

Kada je Irod video da se Isus pasivno pokorio svom poniženju koje je nagomilano na Njega, čuvajući besprimernu smirenost tokom svega toga, bio je pokrenut iznenadnim strahom da je nakon svega moguće da ovo nije običan čovek koji je stajao pred njim. Bio je veoma zbunjen dok je gledao na čisto, bledo lice zatvorenika, i pitao se da nije On možda bog koji je došao dole na zemlju. Sama Isusova tišina je odavala osvedočenje kraljevom srcu, kakvo nijedne reči nisu mogle postići. Irod je primetio da dok su se neki podrugljivo poklonili pred Isusom, drugi, koji su istupili zbog iste namere, pogledali su u lice Onoga koji pati i videli su tu toliko izražen pogled nalik kralju da su se okrenuli nazad, u sramoti od svoje sopstvene drskosti. Irod je bio uznemiren, i koliko god da je bio otvrdnuo, nije se usudio da ne ratifikuje optužbe Jevreja; i zato je poslao Isusa nazad kod Pilata.

Spasitelj, teturajući se od umora, bleđ i povređen, noseći haljinu poruge i krunu od trnja, bez milosti je bio brzo odveden do dvora rimskog namesnika. Pilat je bio vrlo razljućen; jer je čestitao sebi što se otarasio zastrašujuće odgovornosti kada je uputio Irodu Isusove optužitelje. On je sada nestrpljivo pitao Jevreje šta oni hoće da on uradi. Podsetio ih je da je već ispitao zatvorenika i da mu nije našao nikakvu krivicu; da Njegovi optužitelji nisu uspeli da održe nijednu optužbu protiv Njega; da je on poslao Isusa Irodu, tetrarhu Galileje i pripadniku njihovog sopstvenog naroda, koji isto nije našao ništa vredno smrti protiv zatvorenika. Pilat je rekao: „Zato ću ga kazniti i pustiti.“

Ovde je Pilat otkrio svoju slabost. Izjavio je da je Isus nedužan za zločine za koje je optužen, pa ipak je bio spreman da učini delimičnu žrtvu pravde i načela kako bi napravio kompromis sa bezosećajnom ruljom; bio je voljan da pusti nedužnog čoveka da bude bičevan, kako bi se njihov neljudski bes mogao umiriti. Ali činjenica da je on predložio da im učini ustupak

stavila je Pilata u nezavidan položaj sa neukrotivim mnoštvom, koje je sada naslutilo njegovu neodlučnost i još više galamilo za životom zatvorenika. Pilat se obratio ljudima, i predstavio im je da sveštenici i starešine nisu potkrepili ni u kom stepenu optužbe iznete protiv Isusa. Nadao se da će na ovaj način pokrenuti njihovo saosećanje prema Njemu, kako bi bili voljni da ga puste. U međuvremenu Isus je od iscrpljenosti pao na mermerni pločnik. Upravo tada glasnik se probio kroz mnoštvo i stavio je u Pilatove ruke pismo od njegove žene, koje je glasilo ovako:

„Okani se tog pravednika jer sam danas u snu mnogo zbog njega prepatila!“ Pilatova žena nije bila Jevrejka; ali je Božiji anđeo poslao njoj ovo upozorenje, kako bi, preko nje, Pilat mogao biti sprečen da počini užasan zločin predavanja smrti božanskog Sina Božijeg.

Pilat je prebledeo kada je pročitao poruku; ali sveštenici i poglavari su iskoristili kratko zadržavanje da dalje potpale umove ljudi, dok nisu dovedeni do stanja ludačkog gneva. Namesnik je bio primoran da deluje; okrenuo se ka mnoštvu i progovorio je sa velikom ozbiljnošću: „Koga hoćete da vam oslobodim: Barabu ili Isusa zvanog Hrist?“ Bio je običaj da namesnik na ovaj praznik oslobodi jednog zatvorenika, kojeg god ljudi požele da bude pušten na slobodu. Pilat je ovo ugrabio kao priliku da spasi Isusa; i dajući im izbor između nevinog Spasitelja i istaknutog pljačkaša i ubice, Barabe, nadao se da će u njima pokrenuti osećaj pravde. Međutim, veliko je bilo njegovo čuđenje kada je vika: „Obesi ovoga, a pusti nam Barabu!“ pokrenuta od sveštenika i prihvaćena od rulje, odzvanjala dvorom kao promukla vika demona.

Pilat je bio nem od iznenađenja i razočarenja; međutim udovoljivši ljudima i predavši svoje sopstveno rasuđivanje, on je kompromitovao svoje dostojanstvo i izgubio je kontrolu nad mnoštvom. Sveštenici su videli da iako je bio ubeđen u Isusovu

nevinost, mogao je biti zastrašen od njih, i odlučili su da istraju u svom cilju. Tako da kada je Pilat upitao: „A šta da uradim sa Isusom zvanim Hrist?“ oni su jednoglasno povikali: „Neka bude raspet!“

„Kakvo je zlo učinio?“ upita ih. Ali, oni još glasnije povikaše: „Neka bude raspet!“ Ovde je Pilat ponovo otkrio svoju slabost, prepuštanjem osude Isusa bezakonij i razbesneloj rulji. Kako su bile istine reči proroka: „Pravda je potisnuta, i pravednost stoji daleko. Istina posrće na trgu, i ono što je ispravno ne može da priđe.“ Namesnikovi obrazi su pobeledi kada je čuo užasnu viku: „Raspni ga!“ Nije mislio da će doći do toga da čovek kojeg je više puta proglasio nevinim, bude predat najstrašnijoj smrti. Sada je video kakvu je užasnu stvar učinio stavljajući život pravednog čoveka na vagu protiv odluke onih, koji su, od zavisti i zlobe, Njega isporučili na suđenje. Pilat je činio korak po korak u kršenju svoje savesti, i u izvlačenju sebe od suđenja sa ispravnošću i nepristrasnošću, kao što je njegov položaj zahtevao da čini, sve dok se sada nije našao skoro bespomoćan u rukama Jevreja.

Ponovo je postavio pitanje: „Kakvo je zlo učinio?“ i ponovo su povikali: „Raspni ga!“ Još jednom se Pilat raspravljao sa njima protiv osuđivanja na smrt onoga protiv kojeg nisu mogli dokazati ništa. Ponovo, da bi ih umirio, predložio je da ga izbičuje i da ga pusti. Nije bilo dovoljno da Spasitelj sveta, ošamućen od umora i prekriven ranama, mora biti podvrgnut sramnom poniženju takvog suđenja; već i Njegovo sveto telo mora biti u modricama i osakaćeno da zadovolji sotonski gnev sveštenika i poglavara. Sotona ih je, sa svojom paklenom vojskom, zaposeo.

Pilat, u uzaludnoj nadi da će pokrenuti njihovo sažaljenje, kako bi mogli odlučiti da je ovo dovoljna kazna, sada je uzrokovao da Isus bude bičevan u prisustvu mnoštva. Bledi mučenik sa vencem od trnja na svojoj glavi i svučen do pojasa, otkrivajući

duge, okrutne brazde, iz kojih je krv slobodno tekla, je onda stavljen pored Barabe. Iako je Isusovo lice bilo umrljano krvlju i nosilo je znakove iscrpljenosti i bola, ipak Njegov plemeniti karakter nije mogao biti skriven, već se izdvajao u izraženoj suprotnosti sa karakterom glavnog razbojnika, čija je svaka crta lica objavljivala da je on izopačeni i okoreli razbojnik.

Pilat je bio ispunjen saosećanjem i čuđenjem dok je posmatrao strpljenje Isusa koji se nije žalio. Blagost i pomirenje sa sudbinom su bili izraženi u svakoj crti lica; nije bilo kukavičke slabosti u Njegovom ponašanju, već snaga i dostojanstvo duge patnje. Pilat nije sumnjao da će pogled na ovog čoveka, koji je podnosio uvredu i zlostavljanje na takav način, kada bude suprotstavljen sa odbojnim kriminalcem pored sebe, pokrenuti saosećanje kod ljudi, i oni odlučiti da je Isus već propatio dovoljno. Ali on nije razumeo fanatičnu mržnju sveštenika prema Hristu, koji je, kao Svetlost sveta, razobličio njihovu tamu i zabludu.

Pilat je, pokazujući na Spasitelja, glasom dostojanstvenog preklinjanja rekao sveštenicima, poglavarima i ljudima: „Evo čoveka!“ „Evo, izvodim vam ga da znate da na njemu ne nalazim nikakvu krivicu.“ Međutim, sveštenici su pokrenuli rulju do ludačkog gneva; i umesto da žale Isusa u Njegovoj patnji i suzdržanosti, oni su povikali: „Raspni ga! Raspni ga!“ i njihovi grubi glasovi su bili kao rika divljih zveri. Pilat, izgubivši svo strpljenje sa njihovom nerazumnom okrutnošću, povikao je očajno: „Uzmite ga vi i raspnite ga, jer ja na njemu ne nalazim nikakvu krivicu.“

Rimski namesnik, upoznat sa okrutnim scenama, obrazovan usred borbene buke, bio je pokrenut saosećanjem prema zatvoreniku u patnji, koji je, prezren i izbičevan, sa krvavim čelom i razderanim leđima, i dalje više imao držanje kralja na svom prestolu nego osuđenog kriminalca. Ali srca Njegovog sopstvenog naroda su bila otvrdla protiv Njega. Sveštenici su izjavili: „Mi

imamo Zakon i po našem Zakonu on treba da umre, jer je za sebe tvrdio da je Sin Božji.“

Pilat je bio zgranut ovim rečima; on nije imao ispravnu zamisao o Hristu i Njegovoj misiji; ali je imao nejasnu veru u Boga i u bića koja su nadmoćnija od čovečanstva. Misao koja je jednom prošla kroz Njegov um je sada uzela jasniji oblik, i on se pitao da nije možda božanska osoba koja stoji pred njim, obučena u purpurnu haljinu rujanja i krunisana sa trnjem, a ipak sa tako plemenitim držanjem da je čvrsti Rimljanin zadrhtao sa strahopoštovanjem dok je gledao u Njega.

„Kad je Pilat čuo te reči, još više se uplašio, pa se vratio u dvor i rekao Isusu: ‘Odakle si ti?’ Ali Isus mu nije odgovorio.“ Isus je već rekao Pilatu da je On Mesija, da Njegovo kraljevstvo nije od ovoga sveta, i nije imao više reči za čoveka koji je toliko zloupotrebio visoku službu sudije pokoravanjem svojih načela i autoriteta zahtevima krvožedne rulje. Pilat je bio uznemiren Isusovom tišinom i oholo mu se obratio:

„Tada mu Pilat reče: ‘Zar meni ne odgovaraš? Zar ne znaš da imam vlast da te pustim i da imam vlast da te razapnem?’ Isus mu odgovori: ‘Ne bi imao nikakvu vlast nada mnom da ti nije dato odozgo. Zato je veći greh onoga koji me je predao tebi.’“ Isus je ovde stavio najveći teret krivice na jevrejske sudije, koji su primili nepogrešive dokaze božanstva Onoga koga su osudili na smrt, iz proročanstava i iz Njegovih sopstvenih poučavanja i čuda. Kakav je ovo bio prizor da se preda svetu za sva vremena! Spasitelj pun sažaljenja, usred svoje intenzivne patnje i tuge, opravdava koliko je moguće delo Pilata, koji ga je mogao osloboditi od moći Njegovih neprijatelja.

Pilat je sada bio više nego pre osvedočen u nadmoćnost čoveka pred njim, i pokušavao je iznova da ga spasi. „Ali Judejci su vikali: ‘Ako ovoga pustiš, nisi prijatelj cezaru! Svako ko se izdaje za kralja protivni se cezaru.’“ Ovo je diralo Pilata u slabu

tačku. Vlada je gledala na njega sa određenom sumnjom, i znao je da bi ga izveštaj o nelojalnosti sa njegove strane najverovatnije koštao njegovog položaja. Znao je da ako bi Jevreji postali njegovi neprijatelji ne bi se mogao nadati milosti u njihovim rukama; jer je imao pred sobom primer upornosti sa kojom su tražili da ubiju Onog kojeg su mrzeli bez razloga.

Nagoveštena pretnja u izjavi sveštenika u vezi sa njegovom odanošću Cezaru, uplašila je Pilata, tako da se pokorio zahtevima rulje i isporučio je Isusa na raspeće radije nego da rizikuje gubitak svog položaja. Ali sama stvar koje se plašio došla je na njega nakon svega uprkos njegovim predostrožnostima. Njegove počasti su mu oduzete, proteran je iz svoje visoke službe i pogođen kajanjem i povređenim ponosom, počinio je samoubistvo nedugo nakon raspeća.

„Pilata vide da ništa ne pomaže, nego da nastaje sve veći metež, pa uze vode i pred narodom oprala ruke, govoreći: ‘Nisam kriv za krv ovog čoveka - to je vaša stvar!’“ Kajafa je prkosno odgovorio: „Njegova krv na nas i na našu decu!“ Njegove reči su ponovljene od strane sveštenika i poglavara, i preuzete su od mnoštva u neljudskom urlikanju glasova. „A sav narod odvrati: ‘Njegova krv na nas i na našu decu!’“

U ovom izlivu sotonskog ludila, svetlo osvedočenja je jasnije osvetljavalo Pilatov um. On nikada ranije nije bio svedok takvoj ishitrenoj pretpostavci i bezdušnoj okrutnosti. Dostojanstvena Isusova mirnoća je bila u oštroj suprotnosti sa neobuzdanim gnevom Njegovih progonitelja. U svom sopstvenom umu Pilat je rekao: On je bog, i mislio je da može da raspozna slabo svetlo kako sija oko Njegove glave. Gledajući tako u Hrista, on se bled okrenuo sa strahom i samoosuđivanjem; zatim, suočivši se uznemirenog lica sa ljudima, rekao je: Nisam kriv za Njegovu krv. Uzmite ga i razapnite ga, ali zapamtite vi, sveštenici i poglavari, proglašavam ga nedužnim čovekom i neka vam Onaj kojeg

On naziva svojim Ocem sudi zbog današnjeg dela, a ne ja. Zatim je nastavio okrenuvši se ka Isusu: Oprosti mi za ovo delo, nisam u mogućnosti da te spasim.

Kratko pre toga, namesnik je izjavio svom zatvoreniku da on ima vlast da ga pusti ili da ga osudi; ali on je sada mislio da ne može da spasi Njega i istovremeno svoj položaj i časti, a više je voleo da žrtvuje nedužan život nego svoju svetovnu vlast. Da je u početku delovao brzo i čvrsto, sprovodeći svoja osvedočenja o onome šta je ispravno, njegova volja ne bi bila nadjačana ruļljom; oni se ne bi usudili da ga uslovljavaju. Njegovo kolebanje i neodlučnost su potvrdili njegovu beznadežnu propast. Koliko njih su, poput Pilata, žrtvovali načelo i poštenje, kako bi izbegli neprijatne posledice. Savest i dužnost ukazuju na jedan pravac, a sopstveni interes ukazuje na drugi; i struja, snažno usmerena u pogrešnom smeru, odvlači u gustu tamu krivice onoga koji pravi kompromise sa zlom.

Sotonin bes je bio velik kada je video da sva okrutnost na koju je naveo Jevreje da je nanesu Isusu nije izvukla ni najmanje gundanje sa Njegovih usana. Iako je uzeo na sebe prirodu čoveka, nosio se sa bogolikom odvažnošću, i ni u jednoj pojedinosti nije odstupio od volje svog Oca.

Čudite se, o Nebesa! Zapanji se, o zemljo! Pogledaj onoga koji ugnjetava i ugnjetavanog. Ogromno mnoštvo je okružilo Spasitelja sveta. Ruganje i podsmesi su pomešani sa grubim klevtama hule. Njegovo siromašno rođenje i Njegov skromni život komentarisali su bezosećajni bednici. Njegova tvrdnja da je On Sin Božiji je ismejavana od strane sveštenika i starešina, i vulgarne dosetke i uvredljivo ismevanje su se prenosili sa usne na usnu. Sotona je imao potpunu kontrolu nad umovima svojih slugu. Kako bi to uspešno uradio, on je delovao na prvosveštenike i starešine i ispunio ih je sa religijskom ekstazom. Oni su ovo preneli surovij i nekultivisanij ruļji, dok nije nastala

iskvarena usklađenost u osećanjima svih, od licemernih sveštenika i starešina do najnižih. Hrist, dragoceni Sin Božiji, je izveden i predat ljudima da bude raspet.

Poglavlje XLIII

GOLGOTA

Brzo su odveli Isusa sa glasnim pobedonosnim povicima; ali je njihova galama na trenutak prestala kada su prošli pored usamljenog mesta i videli u podnožju beživotnog drveta mrtvo telo Jude, koji je izdao Hrista. Bio je to najodvratniji prizor; svojom težinom je pokidao kanap kojim se obesio na drvo, i kako je palo, njegovo telo se užasno unakazilo, i onda je bilo proždрано od pasa. Naređeno je da se odmah zakopaju osakaćeni ostaci, i mnoštvo je nastavilo dalje; ali bilo je manje glasnog ruganja, i mnogi su bleđog lica otkrivali strašne misli u sebi. Činilo se da je osveta već pohodila one koji su bili krivi za Isusovu krv.

Vesti o osudi Isusa su se do sada već proširile po celom Jerusalimu, pogađajući užasom i agonijom hiljade srca, ali donoseći pakosnu radost mnogima koji su bili ukoreni Spasiteljevim učenjima. Sveštenici su bili obavezani obećanjem da ne maltretiraju nijednog od Njegovih učenika ako im Isus bude predat; tako da su svi društveni slojevi ljudi pohrlili na mesto događaja, i Jerusalim je ostao skoro prazan. Nikodim i Josif od Arimateje nisu bili pozvani od Sanedrinskog veća, i njihovi glasovi nisu imali ništa sa osuđivanjem Isusa. Bili su prisutni na Njegovom raspeću, ali nemoćni da promene ili preinače Njegovu užasnu osudu.

Učenici i vernici iz okoline su se skupili i pridružili mnoštvu koje je pratilo Isusa do Golgote. Isusova majka je isto bila tamo, pridržavana od Jovana, voljenog učenika. Njeno srce je bilo pogođeno neizrecivom patnjom; ipak ona se sa učenicima nadala da će se bolni prizor promeniti i da će Isus potvrditi svoju vlast i pokazati se pred svojim neprijateljima kao Sin Božiji. Zatim bi

ponovo majčino srce potonulo kada bi se setila reči u kojima je On sažeto ukazivao na stvari koje su se tog dana odigravale.

Isus je jedva prošao kapiju Pilatove kuće kada je krst pripremljen za Barabu iznet i postavljen na Njegova modra i krvava ramena. Krstovi su takođe stavljeni Barabinim kompanjonima, koji će umreti u isto vreme sa Isusom. Spasitelj je nosio svoj teret tek nekoliko desetina metara, kada je, zbog gubitka krvi i prekomerne iscrpljenosti i bola, pao onesvešćen na zemlju. Dok je ležao pod teškim teretom krsta, koliko je majčino srce žudelo da stavi ruku podrške pod Njegovu ranjenu glavu i da opere to čelo koje je nekada ležalo na njenim grudima. Ali, avaj, ta žalosna privilegija joj je uskraćena.

Kada se Isus povratio, krst je ponovo stavljen na Njegova ramena i nateran je da ide napred. Teturao se nekoliko koraka, noseći svoj težak teret, zatim je kao beživotan pao na zemlju. Prvo je bio proglašen mrtvim, ali se na kraju ponovo povratio. Sveštenici i poglavari nisu osećali nikakvo saosećanje prema svojoj žrtvi u patnji; ali su videli da je za Njega bilo nemoguće da dalje nosi sredstvo mučenja. U nedoumici su tražili bilo koga ko bi se ponizio da nosi krst na mesto pogubljenja. Jevreji to nisu mogli uraditi da se ne bi onečistili i njihove posledične nemogućnosti da svetkuju dolazeći praznik Pashe.

Dok su razmatrali šta da čine, Simon, Kirenac, dolazeći iz suprotnog smera, susreo je mnoštvo, uhvaćen je na podsticaj sveštenika i primoran je da nosi Isusov krst. Simonovi sinovi su bili Isusovi učenici, ali on sam nikada nije imao nikakve veze sa Njim. Ova okolnost je bila korisna za njega. Krst koji je bio primoran da nosi postao je sredstvo njegovog obraćenja. Njegovo saosećanje je bilo duboko pokrenuto u Isusovu korist; i dešavanja na Golgoti, i reči izgovorene od Isusa, učinili su da prizna da je On Sin Božiji. Simon se kasnije stalno osećao zahvalnim Bogu za jedinstveno providenje koje ga je stavilo u položaj da

primi dokaze za sebe da je Isus Iskupitelj sveta.

Kada se mislilo da Isus umire pod teretom krsta, mnoge žene su, koje, iako nisu verovalе u Hrista, dirnute sažaljenjem zbog Njegovih patnji, briznule u žalosno plakanje. Kada je Isus došao sebi, gledao je na njih sa nežnim saosećanjem. Znao je da ga nisu oplakivale zato što je bio učitelj poslat od Boga, već iz motiva obične ljudskosti. Pogledao je na uplakane žene i rekao: „Kćeri jerusalimske, ne plačite nada mnom, nego plačite nad sobom i nad svojom decom!“

Isus nije prezirao njihove suze, već je saosećanje koje su one iskazale probudilo akord saosećanja za njih u Njegovom sopstvenom srcu. On je zaboravio svoju sopstvenu tugu razmišljajući o budućoj sudbini Jerusalima. Kratko pre toga, ljudi su vikali: „Njegova krv na nas i na našu decu!“ Koliko slepo su prizvali propast koju će uskoro osetiti na delu! Mnoge od tih žena koje su plakale nad Isusom će pomreti sa svojom decom u opsadi Jerusalima.

Isus se nije osvrnuo samo na uništenje Jerusalima, već i na kraj sveta. Rekao je: „Tada će govoriti gorama: ‘Padnite na nas!’ i bregovima: ‘Pokrijte nas!’ Jer ako ovo rade dok je drvo zeleno, šta li će tek biti kad bude suvo?“ Nevini su predstavljeni zelenim drvetom. Ako je Bog dopustio da Njegov gnev zbog grehova sveta padne na Iskupitelja, na taj način da je Njemu dopušteno da iskusi smrt raspećem, šta se može očekivati da zadesi nepokajane i nevernike, koji su prezreli Božije blagodati, kupljene za njih smrću Njegovog Sina? Isusov um je odlutao od uništenja Jerusalima do šire presude, kada će svi nepokajani iskusiti osudu za svoje grehe, kada će Sin čovečiji doći, praćen, ne ubilačkom ruljom, već silnim vojskama Božijim.

Veliko mnoštvo je pratilo Spasitelja do Golgote, mnogi se rugajući i ismevajući; ali neki su plakali i prepričavali hvale o Njemu. Oni koje je On izlečio od raznih bolesti i oni koje je On

digao iz mrtvih, objavili su čudesna dela revnim glasom, zahtevajući su da znaju šta je to Isus uradio da ga treba tretirati kao zlotvora. Samo nekoliko dana ranije, pratili su ga radosnim hosanama i mahanjem palminih grana, dok je On pobedonosno jahao ka Jerusalimu. Međutim, mnogi koji su tada uzvikivali hvale o Njemu, jer je bilo popularno tako raditi, sada su nadmeno vikali „Raspni ga! Raspni!“

Prilikom Hristovog ujahivanja u Jerusalim, učenici su bili pokrenuti najvišim vrhuncem očekivanja. Stiskali su se blizu svog Učitelja, i osećali su da su veoma počastvovani što su povezani sa Njim. Sada su ga pratili na razdaljini u Njegovom poniženju. Bili su ispunjeni neizrecivom tugom i razočaranim nadama. Kako su se Isusove reči potvrdile: „Svi ćete se noćas o mene sablazniti. Jer, zapisano je: ‘Udariću pastira, i ovce iz stada će se raštrkati.’“ Ipak učenici su i dalje imali slabu nadu da će njihov Učitelj pokazati svoju silu u poslednjem trenutku, i da će izbaviti sebe od svojih neprijatelja.

Nakon što su stigli na mesto pogubljenja, osuđeni su bili vezani za sredstva mučenja. Dok su se dva lopova otimala u rukama onih koji su ih razapinjali na krst, Isus nije pružao otpor. Isusova majka je gledala sa mučnom napetošću, nadajući se da će On učiniti čudo da se spasi. Sigurno Onaj koji je dao život mrtvima neće dozvoliti da bude razapet. Kakvo je mučenje ova žena morala podneti dok je bila svedok sramote i patnje njenog sina, a ipak nije bila u mogućnosti da mu pomogne u Njegovoj nevolji! Gorka žalost i razočarenje su ispunili njeno srce. Mora li se ona odreći svoje vere da je On pravi Mesija? Da li bi Sin Božiji dozvolio da bude okrutno ubijen? Videla je Njegove rastegnute ruke na krstu, te divne ruke koje su uvek delile blagoslove, i toliko mnogo puta su se pružile da izleče one u patnji. A sada su čekić i ekseri doneti, i dok su klinovi zabijani kroz nežno telo i pričvršćivani na krst, učenici su dirnutog srca odveli

dalje od okrutne scene ošamućenu priliku Hristove majke.

Isus nije promrmljao ni reč pritužbe; Njegovo lice je ostalo bledo i smireno, ali velike kapi znoja su stajale na Njegovom čelu. Nije bilo sažaljive ruke da obriše smrtnu rosu sa Njegovog lica, niti reči saosećanja i nepromenjive vernosti da umire Njegovo ljudsko srce. On je sasvim sam gazio vinsku presu, i od svih ljudi tamo niko nije bio sa Njim. Dok su vojnici radili svoj zastrašujući posao, i On je podnosio najsilniju agoniju, Isus se molio za svoje neprijatelje: „Oče, oprosti im, jer ne znaju šta čine.“ Njegov um je bio odvučen od Njegove sopstvene patnje do zločina Njegovih progonitelja i do strašne ali pravedne odmazde koja će ih zadesiti. Žalio ih je u njihovom neznanju i krivici. Nikakve kletve nisu izrečene nad vojnicima koji su ga tako grubo tretirali, nije bilo nikakvog pozivanja na osvetu nad sveštenicima i poglavarima koji su bili razlog sve Njegove patnje, i onda likovali nad ispunjenjem svoje namere, već je bila samo molitva da im se oprosti, „jer ne znaju šta čine.“

Da su znali da stavljaju na krajnje mučenje Onog koji je došao da spasi grešni rod od večne propasti, bili bi obuzeti užasom i kajanjem. Ali njihovo neznanje nije uklonilo njihovu krivicu; jer je bila njihova prednost da upoznaju i prihvate Isusa kao svog Spasitelja. Odbacili su sve dokaze, i ne samo što su zgrešili protiv Neba razapinjanjem Kralja Slave, već i protiv najosnovnijih osećanja ljudskosti predavanjem na smrt nedužnog čoveka. Isus je sticao pravo da bude Zastupnik za čoveka u Očevom prisustvu. Ta molitva za Hristove neprijatelje je obuhvatila svet, obuhvatajući svakog grešnika koji živi, sve do kraja vremena.

Nakon što je Isus prikovan na krst, podignut je od strane nekoliko snažnih ljudi i poboden velikom silinom na mestu pripremljenom za to, izazivajući tako najbolniju agoniju Sinu Božijem. Zatim je Pilat napisao natpis na tri različita jezika i stavio ga je na krst, iznad Isusove glave. Pisalo je ovako: „Ovo je Isus,

Kralj Judeja.“ Ovaj natpis, postavljen tako upadljivo na krstu, nervirao je Jevreje. U Pilatovom dvoru oni su vikali: Raspni Ga! Nemamo kralja osim Cezara! Oni su izjavili da je izdajnik ko god tvrdi da je kralj osim Cezara. Ali oni su prevarili sami sebe u nepriznavanju bilo kakve želje da imaju kralja svoje sopstvene nacije. Pilat je, u svom natpisu, ispisao mišljenja koja su oni izrazili. Bila je to zapravo objava, i tako je shvaćena od svih, da su Jevreji priznali da, na račun svoje odanosti rimskoj sili, svaki čovek koji teži da bude kralj Jevreja, koliko god da je nedužan u drugim pogledima, treba po njima biti osuđen na smrt. Nije bilo nijednog drugog prekršaja navedenog na natpisu; jednostavno je konstatovano da je Isus kralj Jevreja.

Jevreji su videli ovo, i pitali su Pilata da promeni natpis. Prvosveštenici su rekli: „Nemoj da pišeš: ‘Judejski kralj’, nego da je on rekao: ‘Ja sam judejski kralj.’“ Ali Pilat je, ljut na sebe zbog svoje prethodne slabosti, i potpuno prezirući ljubomorne i lukave sveštenike i poglavare, hladno odgovorio: „Što sam napisao, napisao sam.“

A sada se užasna scena odigravala. Sveštenici, poglavari i učitelji zakona su zaboravili dostojanstvenost njihovih svetih službi, i pridružili su se rulji u ruganju i podsmehivanju umirućem Sinu Božijem, govoreći, „Ako si judejski kralj, spasi sam sebe.“ A neki su podrugljivo ponavljali među sobom: „Druge je spasao, a sebe ne može da spase! On je kralj Izraela - neka sada siđe s krsta pa ćemo mu poverovati. Uzda se u Boga, pa neka ga on sada izbavi ako ga želi. Jer, govorio je: ‘Ja sam Sin Božiji.’“ „A prolaznici su ga vređali. Mahali su glavama i govorili: ‘Spasi samog sebe, ti koji rušiš Hram i gradiš ga za tri dana! Siđi sa krsta ako si Sin Božji!’“

Ovi ljudi koji su se izjašnjavali kao tumači proročanstva, sami su ponavljali iste reči koje je nadahnuće proreklo da će izreći ovom prilikom; ipak, u svom slepilu, oni nisu primetili da

su ispunjavali proročanstvo. Velikodostojnici hrama, otvrdli vojnici, zli lopov na krstu, i prosti i okrutni među mnoštvom, svi ujedinjeni u njihovom zlostavljanju Hrista.

Lopovi razapeti sa Hristom su trpeli istu fizičku torturu sa Njim; ali jedan je samo otvrdnuo i predao se očajanju i prkosu zbog svoje patnje. On je prihvatio rугanje sveštenika i hulio je na Isusa, govoreći: „Zar nisi ti Hrist? Spasi sebe i nas.“ Drugi zločinac nije bio okoreli kriminalac; njegovi morali su bili iskvareni druženjem sa prostima, ali njegovi zločini nisu bili toliko veliki kao što su bili kod mnogih koji su stajali pod krstom ružeći Spasitelja.

Zajedno sa ostalim Jevrejima, on je verovao da će Mesija uskoro doći. On je čuo Isusa i bio je osvedočen Njegovim učenjima; ali pod uticajem sveštenika i poglavara okrenuo se od Njega. Nastojao je da uguši svoja osvedočenja čarima zadovoljstva. Štetna druženja su ga vodila sve dalje i dalje u bezbožno delo, dok nije uhvaćen zbog otvorenog zločina i osuđen da umre na krstu. Tokom tog dana suđenja bio je u Isusovom društvu u sudskoj dvorani i na putu do Golgote. Čuo je da ga je Pilat proglasio pravednim čovekom; zapamtio je Njegovo božansko držanje i Njegovo sažaljivo praštanje svojim mučiteljima. U svom srcu on je priznao da je Isus Sin Božiji.

Kada je čuo podrugljive reči svog kompanjona u zločinu: „Tada ga je drugi prekorio: 'Zar se ne bojiš Boga, a kažnjen si istom kaznom? Mi smo pravedno osuđeni, i primamo ono što smo svojim delima zaslužili, ali on nije učinio nikakvo zlo.'“ Tada, kada je njegovo srce otišlo Hristu, nebesko prosvetljenje je preplavilo njegov um. U Isusu, izudaranom, izruganom i razapetom na krstu, on je video svog Iskupitelja, svoju jedinu nadu, i obratio mu se u poniznoj veri: „Isuse, Gospode, seti me se kad dođeš u svoje kraljevstvo. A Isus mu reče: 'Zaista, kažem ti danas, bićeš sa mnom u raj.'“

Isus nije obećao pokajničkom lopovu da on treba da ide sa Njim, na dan njihovog raspeća, u raj; jer se ni On sam nije uzneo do svog Oca sve do tri dana nakon toga. Vidi Jovan 20:17. Nego mu je izjavio, „kažem ti danas“, misleći da utisne tu činjenicu u njegov um, da u to vreme, dok podnosi sramotu i progonstvo, On ima silu da spasi grešnike. On je čovekov posrednik kod Oca, imajući istu silu kao kada je lečio bolesne i dizao mrtve u život; bilo je Njegovo božansko pravo da obeća tog dana pokajničkom, verujućem zločincu: „Bićeš sa mnom u raju.“

Kriminalac na krstu, bez obzira na svoju fizičku patnju, osetio je u svojoj duši mir i utehu prihvatanja od Boga. Spasitelj, podignut na krstu, podnoseći bol i rujanje, odbačen od sveštenika i starešina, je potražen od krive, umiruće duše sa verom koja prepoznaje Iskupitelja sveta u Onome koji je razapet kao zločinac. Zbog takvog cilja Sin Božiji je napustio Nebo, da spasi izgubljene i umiruće grešnike. Dok sveštenici i poglavari, u svom samopravedničkom preziru, nisu uspeli da vide Njegov božanski karakter, On se otkrio pokajničkom lopovu kao Prijatelj i Spasitelj grešnika. On tako uči da najrđaviji grešnik može pronaći oprost i spasenje kroz zasluge Hristove krvi.

Duh Božiji je prosvetlio um ovog kriminalca, koji se verom uhvatio za Hrista, i, kariku po kariku, lanac dokaza da je Isus Mesija bio je spojen zajedno, sve dok žrtva u patnji, osuđena kao i on, nije stala pred njim kao Sin Božiji. Dok su ga vodeći Jevreji odbacili, i čak su i učenici sumnjali u Njegovo božanstvo, jadni lopov, na ivici večnosti, na kraju svog vremena milosti, nazvao je Isusa svojim Gospodom! Mnogi su bili spremni da ga nazovu Gospodom kada je činio čuda, i isto nakon što je ustao iz groba; ali niko ga nije nazvao Gospodom dok je visio umirući na krstu, osim pokajničkog lopova, koji je spašen u jedanaestom času.

Bilo je to iskreno obraćenje pod posebnim okolnostima, za posebnu i određenu svrhu. To je svedočilo svim posmatračima

da Isus nije bio samozvanac, već je dokazao svoj karakter i sproveo je svoju misiju do završnih događaja svog zemaljskog života. Nikada u celoj Njegovoj službi nije bilo zahvalnijih reči Njegovim ušima od izgovaranja vere sa usana umirućeg lopova, usled hule i ruganja rulje. Ali neka niko ne zapostavlja sadašnje prilike i odlaže pokajanje, računajući na obraćenje lopova u jedanaestom času i stavljajući poverenje u pokajanje na samrtničkoj postelji. Svaki zapostavljeni zrak svetla ostavlja grešnika u većoj tami nego ranije, dok neka strašna obmana ne zaposedne njegov um, i njegov slučaj ne postane beznadežan. Ipak postoje prilike, kao ta od jadnog lopova, gde prosvetljenje dolazi u poslednjem trenutku i prihvata se inteligentnom verom. Takvi pokajnici nalaze naklonost kod Hrista.

Anđeli su sa divljenjem gledali neograničenu ljubav Isusa, koji je, trpeći najbolnju agoniju uma i tela, mislio samo na druge, i ohrabrio je pokajničku dušu da veruje. Dok je izlivao svoj život u smrt, ispoljio je ljubav prema čoveku snažniju od smrti. Hristovom poniznošću, On se, kao prorok, obratio kćerima Jerusalima; kao sveštenik i Posrednik, zalagao se kod Oca da oprostí grehe Njegovih ubica; kao voljeni Spasitelj, oprostio je bezakonje pokajničkog lopova koji se pozvao na Njega. Mnogi koji su bili svedoci ovih prizora na Golgoti su se nakon toga utvrdili u Hristovoj veri.

Zmija podignuta u pustinji je predstavljala Sina čovečijeg podignutog na krstu. Hrist je rekao Nikodimu: „I kao što je Mojzije u pustinji podigao zmiju, tako i Sin čovečiji mora biti podignut, da niko ko veruje u njega ne pogine, već da ima večni život.“ U pustinji svi koji su pogledali na podignutu bakarnu zmiju su preživeli, dok su oni koji su odbili da pogledaju umrli. Dva lopova na krstu predstavljaju dve velike grupe čovečanstva. Svi su osetili otrov greha, predstavljen ujedom zmije otrovnice u pustinji. Oni koji pogledaju i poveruju u Isusa Hrista, kao što je lopov

pogledao u Njega kada je podignut na krstu, živeće večno; ali oni koji odbiju da gledaju i poveruju u Njega, kao što je okoreli lopov odbio da gleda i poveruje u raspetog Iskupitelja, umreće bez nade.

Isusovi neprijatelji su sada iščekivali Njegovu smrt sa nestrpljivom nadom. Zamišljali su da će taj događaj zauvek ućutkati glasine o Njegovoj božanskoj sili i o divljenjima Njegovim čudima. Laskali su sebi da onda više neće drhtati zbog Njegovog uticaja. Neosetljivi vojnici koji su razapeli Isusovo telo na krstu, među sobom su razdelili Njegovu odeću, raspravljajući se oko jedne haljine koja je bila istkana bez šava. Konačno su odlučili da reše stvar bacanjem žreba. Pero nadahnuća je precizno opisalo ovu scenu stotinama godina pre nego što se odigrala: „Jer psi su me opkolili, gomila zlikovaca okružila me je. Kao lav navalili su na ruke moje i noge moje.“ „Haljine moje dele među sobom, i za odeću moju žreb bacaju.“

Isusove oči su lutale preko mnoštva koje se okupilo zajedno da svedoči Njegovoj smrti, i video je u podnožju krsta kako Jovan pridržava Mariju, Hristovu majku. Ona se vratila na mesto užasa, jer više nije bila u stanju da bude razdvojena od svog Sina. Poslednja Isusova pouka je bila o sinovljevoj ljubavi. Gledao je žalošću pogođeno lice svoje majke, i onda na Jovana. Rekao je, obraćajući se njoj: „Ženo, evo ti sina!“ Zatim se obratio učeniku: „Evo ti majke!“ Jovan je dobro razumeo Isusove reči i sveto poverenje koje mu je ukazano. On je odmah sklonio Hristovu majku sa užasne scene na Golgoti. Od tog trenutka on je brinuo o njoj kao što bi i savestan sin, odvevši je svojoj kući. O sažaljivi, voljeni Spasitelj! Usred svog Njegovog fizičkog bola i mentalne patnje, imao je nežnu, promišljenu brigu za majku koja ga je odgajila. Nije imao novca da joj ostavi, čime bi osigurao njenu buduću udobnost, ali je bio brižljivo čuvan u Jovanovom srcu i predao je svoju majku voljenom učeniku kao sveto

nasledstvo. Ovo poverenje je dato da bi se pokazao veliki blagoslov Jovanu, stalni podsetnik na njegovog voljenog Učitelja.

Savršen primer Hristove sinovljeve ljubavi isijava sa nezatamnjenog svećnjaka iz magle vekova. Dok je podnosio najoštrije mučenje, nije zaboravio na svoju majku, već je napravio sve potrebne pripreme za njenu budućnost. Hristovi sledbenici treba da osećaju da je deo njihove religije da poštuju i skrbe svoje roditelje. Nikakav izgovor religijskog posvećenja ne može izuzeti sina ili ćerku od ispunjavanja obaveza koje su dužni prema roditelju.

Misija Hristovog zemaljskog života sada je bila skoro ispunjena. Njegov jezik je bio suv i rekao je: „Žedan sam.“ Natopili su sunder sirćetom i žuči i ponudili su mu da pije, i kada je to probao, odbio je. Sada je Gospod života i slave umirao, otkup za ljudski rod. Osećaj greha, koji je doneo Očev gnev na Njega kao čovekovu zamenu, bilo je ono što je učinilo čašu koju je pio toliko gorkom, i što je slomilo srce Sinu Božijem. Smrt nije nešto na šta treba gledati kao na anđela milosti. Prirodi je odvratna pomisao raspadanja, koja je posledica greha.

Međutim, nije strah od smrti izazvao neopisivu Isusovu agoniju. Verujući tako bilo bi kao da ga stavljamo ispod mučenika u hrabrosti i izdržljivosti, jer mnogi od onih koji su umrli za svoju veru, pokorili su se mučenju i smrti, radujući se što su bili uračunati vrednima da pate radi Hrista. Hrist je bio knez paćenika; ali nije bila telesna patnja ono što ga je ispunilo užasom i očajem; bio je to osećaj malignosti greha, znanje da je čovek postao toliko blizak sa grehom da nije shvatao njegovu odvratnost, da je bio toliko duboko ukorenjen u ljudsko srce da ga je bio teško istrebiti.

Kao čovekovoј zameni i jemcu, bezakonje ljudi je ležalo na Hristu; ubrojan je u prestupnike da bi mogao da ih otkupi od prokletstva zakona. Krivica svih Adamovih potomaka iz svih

vekova je pritiskala Njegovo srce; i gnev Božiji i užasna manifestacija Njegovog nezadovoljstva zbog bezakonja, ispunila je dušu Njegovog Sina sa preneraženošću. Povlačenje božanskog lica od Spasitelja u ovom času najviše patnje, probolo je Njegovo srce tugom koja ne može biti potpuno shvaćena od čoveka. Svaka patnja podnesena od Sina Božijeg na krstu, kapi krvi koje su curile sa Njegove glave, Njegovih ruku i stopala, grčevi agonije koji su potresali Njegovo telo, i neiskaziva patnja koja je ispunila Njegovu dušu skrivanjem lica Njegovog Oca od Njega, govori čoveku: Zbog ljubavi prema tebi, Sin Božiji pristaje da se ovi gnusni zločini polože na Njega; zbog tebe On kvvari vladavinu smrti i otvara kapije Raja i besmrtnog života. Onaj koji je umirio besne talase svojom rečju i hodao zapenušanim morem, Onaj koji je činio da demoni drhte i da bolesti beže od Njegovog dodira, Onaj koji je vraćao mrtve u život i otvarao oči slepima, ponudio je sebe na krstu kao poslednju žrtvu za čoveka. On, nosilac greha, podnosi pravnu kaznu za bezakonje i sam postaje greh za čoveka.

Sotona je sa svojim žestokim iskušenjima mučio Isusovo srce. Greh, tako mrzak u Njegovim očima, bio je nagomilan na Njega dok nije zastenjao pod njegovom težinom. Nije ni čudo što je Njegova ljudskost drhtala u tom zastrašujućem času. Anđeli su sa čuđenjem bili svedoci očajničke agonije Sina Božijeg, toliko veće od Njegovog fizičkog bola da je ovo drugo jedva da i osećao. Nebeske vojske su zaklonile svoja lica od zastrašujućeg prizora.

Mrtva priroda je izrazila saosećanje sa svojim uvređenim i umirućim Začetnikom. Sunce je odbilo da gleda užasnu scenu. Njegovi, puni, svetli zraci su osvetljavali zemlju oko podneva, kada se iznenada učinilo kao da se zaklonilo. Kompletna tama je okružila krst i njegovu okolinu, kao mrtvački pokrov na sahrani. Nije bilo pomračenja sunca ili drugih razloga za ovu tamu koja

je bila duboka kao ponoć bez meseca ili zvezda. Gusto crnilo je bilo simbol duševne agonije i užasa koji je obuhvatio Sina Božijeg. Osetio je to u vrtu Getsimanija, kada su iz Njegovih pora navalile kapi krvi, i gde bi umro da anđeo nije bio poslat iz Nebeskih dvorova da ojača božanskog paćenika, kako bi mogao hodati svojim krvlju umrljanom stazom do Golgote.

Tama je trajala tri cela sata. Nijedno oko nije moglo probiti mrak koji je okruživao krst, i niko nije mogao prodreti u dublji mrak koji je preplavio paćeničku Hristovu dušu. Neizrecivi užas je obuzeo sve koji su se okupili oko krsta. Činilo se da je grobna tišina pala na Golgotu. Psovke i grdnje su prekinute usred poluizgovorenih rečenica. Muškarci, žene i deca su pogađali na zemlju u kukavnom užasu. Žive munje, praćene gromom, povremeno bi zasjale iz oblaka, i otkrile krst i raspetog Iskupitelja.

Sveštenici, poglavari, književnici, egzekutori i rulja, svi su mislili da je došlo njihovo vreme odmazde. Nakon nekog vremena, neki su šaputali drugima da će Isus sada sići sa krsta. Neki su pokušali da napipaju svoj put nazad u grad, udarajući svoje grudi i plaćući u strahu.

Devetog sata strašna tama se podigla sa naroda, ali je i dalje obavijala Spasitelja kao pokrov. Činilo se kao da ljuti gromovi hrle ka Njemu dok je visio na krstu. Zatim, „Isus je povikao na sav glas: ‘Eli, Eli, lama savahtani?’, što znači: ‘Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?’“ Kad se spoljašnja tama spustila na Hrista, mnogi glasovi su uzviknuli: Božija osveta je na Njemu! Munje Božijeg gneva su hrlile k Njemu jer je tvrdio da je Sin Božiji! Kada je odjeknuo Spasiteljev očajnički krik, mnogi koji su verovali u Njega su se ispunili užasom; nada ih je napustila; ako je Bog napustio Isusa, šta će postati od Njegovih sledbenika i učenja koje su oni gajili?

Tama se sada povukla od namučenog Hristovog duha, i povratio mu se osećaj fizičke patnje, pa je rekao: „Žedan sam.“

Ovo je bila poslednja prilika za Njegove progonitelje da saosećaju sa Njim i da mu olakšaju muke; ali kada se tama uklonila njihov užas je opao, i stari strah se vratio da bi im Isus čak mogao umaći. „Jedan je otrčao, natopio sunder uskislim vinom, natakao ga na trsku i davao mu da pije, govoreći: ‘Pustite ga! Da vidimo hoće li doći Ilija da ga skine.’“

Predajući svoj dragoceni život, Hrist nije bio pozdravljen pobeđničkom radošću; sve je bila nesnosna tama. Tamo na krstu je visilo besprekorno Jagnje Božije, Njegovo telo rastrgano udarcima i ranama; te dragocene ruke, koje su uvek bile spremne da oslobode namučene i one u patnji, razvučene na krstu i pričvršćene okrutnim ekserima; te strpljive noge, koje su propustovale zamorne milje u deljenju blagoslova i u poučavanju nauke spasenja svetu, izudarane i zakucane na krst; Njegova kraljevska glava izranjavana vencem od trnja; te blede i drhtave usne, koje su uvek bile spremne da odgovore na molbe napaćenog čovečanstva, oblikovale su se u tužne reči: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“

Ljudi su u tišini iščekivali kraj ovog zastrašujućeg prizora. Ponovo je sunce zasijalo; ali je krst okružen tamom. Sveštenici i poglavari su gledali prema Jerusalimu; i, gle, gust oblak se spustio na grad i iznad judejskih ravnica, i zastrašujuće munje Božijeg gneva su bile usmerene prema osuđenom gradu. Iznenada tama se podigla sa krsta, i u jasnim zvucima trube, koji su se činili kao da odjekuju kroz tvorevinu, Isus je uzviknuo: „Svršeno je!“ „Oče, u tvoje ruke predajem svoj duh!“ Svetlost je okružila krst, i lice Spasitelja je zasijalo slavom kao od sunca. On je zatim oborio svoju glavu na grudi i umro.

Svi posmatrači su stajali paralizovani i bez daha gledali na Spasitelja. Ponovo se tama spustila na lice zemlje, i začula se jaka tutnjava poput teškog groma. Ovo je bilo praćeno žestokim podrhtavanjem zemlje. Mnoštvo je bilo zajedno u gomilama

prodrmano, i nastali su divlja zbrka i preneraženost. U okolnim gorama, stene su se lomile nadvoje glasnom lomljavom, i mnoge od njih su se otkotrljale niz padine do ravnica ispod. Grobovi su se otvorili i mrtvi su izašli iz svojih grobnica. Činilo se da tvorevina drhti do atoma. Sveštenici, poglavari, vojnici i egzekutori su zanemeli od užasa i pružili su se po zemlji.

Tama se ponovo digla sa Golgote, i visila je nad Jerusalimom kao mrtvački pokrov. U trenutku kada je Hrist umro, bilo je sveštenika koji su služili u hramu pred zavesom koja je odvajala svetinju od svetinje nad svetinjama. Iznenada osetili su da zemlja podrhtava ispod njih, i zavesa hrama, jaka, gusta tkanina koja je bila godišnje obnavljana, pocepala se na dvoje od vrha do dna istom beskrvnom rukom koja je napisala reči presude na zidovima Belšazarove palate. Svetinja nad svetinjama, u koju su samo jednom godišnje svečano ulazile ljudske stope, bila je otkrivena običnom pogledu. Bog je uvek ranije štitio svoj hram na čudesan način; ali sada su njegove svete tajne bile izložene radoznalim očima. Neće više Božije prisustvo zaklanjati zemaljski presto milosti. Neće više svetlost Njegove slave isijavati, niti se javljati oblak Njegove senke neodobravanja nad dragim kamenjem na naprsniku prvosveštenika.

Kada je Hrist umro na krstu Golgote, novi živi put je otvoren za Jevreje i za neznabošce. Spasitelj će od sada da obavlja službu Sveštenika i Posrednika na Nebu nad nebesima. Od sada je krv životinja prineta za greh bila bezvredna; jer je Jagnje Božije umrlo za grehe sveta. Tama na licu prirode je predstavljala njeno saosećanje sa Hristom u Njegovoj samrtnoj agoniji. To je bio dokaz čovečanstvu da je Sunce Pravednosti, Svetlo sveta, povlačilo svoje zrake od nekada omiljenog grada Jerusalima i od sveta. Bilo je to čudesno svedočanstvo dato od Boga, da bi se vera budućih naraštaja mogla potvrditi.

Isus nije predao svoj život dok nije ispunio delo koje je

došao da uradi; i uzviknuo je svojim dahom na izmaku: „Svršeno je!“ Anđeli su se radovali kada su ove reči izgovorene; jer je veliki plan iskupljenja bio pobedonosno sproveden. Bilo je radosti na nebu što su sada Adamovi sinovi mogli životom poslušnosti biti konačno uzdignuti do Božijeg prisustva. Sotona je bio pobeđen, i znao je da je njegovo carstvo izgubljeno.

Kada hrišćanin u potpunosti shvati veličinu velike žrtve podnete od Veličanstva Neba, onda će plan spasenja biti uveličan pred njim, i razmišljanje o Golgoti će probuditi najdublje i najsvetije emocije srca. Razmišljanje o Spasiteljevoj nenadmašivoj ljubavi treba da upije um, dodirne i otopi srce, da oblikuje i uzdigne osećanja i da potpuno preobrazi ceo karakter. Poruka apostola je: „Odlučio sam da među vama neću govoriti ni o čemu drugom osim o Isusu Hristu, i to raspetom.“ I mi možemo gledati ka Golgoti i uzviknuti: „A ja ne želim da se ičim hvalim, osim u krstu našeg Gospoda Isusa Hrista, kroz koji se svet razape meni, i ja svet.“

Sa Hristovom smrću činilo se da su pokopane nade Njegovih učenika. Gledali su na Njegove zatvorene očne kapke i na klonulu glavu, na Njegovu kosu obojenu krvlju, na Njegove probodene ruke i noge, i njihova bol je bila neopisiva. Sve do poslednjeg trenutka nisu verovali da će On umreti, i teško su mogli poverovati svojim čulima da je On stvarno mrtav. Veličanstvo Neba je predalo svoj život, napušteno od vernika, zane mareno bilo kakvim delom olakšanja ili reči saosećanja; jer čak ni sažaljivim anđelima nije bilo dozvoljeno da služe svom voljenom Zapovedniku.

Veče se bližilo, i nezemaljska tišina je lebdela nad Golgotom. Gužva se razišla, i mnogi su se vratili u Jerusalim veoma promenjeni u duhu od onoga kakvi su bili ujutru. Mnogi od njih su se tada okupili na raspeću iz radoznalosti, a ne iz mržnje prema Hristu. Ipak oni su prihvatili izmišljene izveštaje

sveštenika vezano za Njega, i gledali su na Njega kao na zločinca. Na pogubljenju oni su upili duh vodećih Jevreja i pod neprirodnim uzbuđenjem ujedinili su se sa ruljom u ruganju i grđenju protiv Njega.

Ali kada je zemlja bila ogrnuta crnilom, i oni stajali optuženi njihovim sopstvenim savestima, razum je ponovo povratio svoj uticaj, i oni su se osetili krivim da su učinili veliku nepravdu. Nikakve pošalice niti podrugljivi smeh se nisu čuli usred te zatrašujuće tmine; i kada se podigla, oni su se svečano vratili svojim kućama, puni strahopoštovanja i strahovito pogođeni savešću. Bili su ubeđeni da su optužbe sveštenika bile lažne, da Isus nije bio varalica; i nekoliko nedelja kasnije bili su među hiljadama koji su postali potpuni obraćenici Hristu, kada je Petar propovedao na dan Pedesetnice, i velika tajna krsta bila objašnjena sa drugim tajnama u vezi sa Mesijom.

Rimski službenici na dužnosti su stajali oko krsta kada je Isus uzviknuo: „Svršeno je!“, glasom zastrašujuće sile i zatim odmah umro sa tim pobedonosnim uzvikom na svojim usnama. Oni nikada ranije nisu bili svedoci takve smrti na krstu. Bilo je nečuveno da neko tako umre na krstu u roku od šest sati nakon raspeća. Smrt raspećem je bio spor i otegnut proces; priroda je postajala sve iscrpljenija, sve dok nije bilo teško utvrditi kada je život postao ugašen. Ali da čovek na samrti tako prizove toliku silu glasa i jasnoću izgovaranja kao što je Isus učinio, upravo pre svoje smrti, bio je toliko zapanjujući događaj da su se rimski službenici,iskusni u takvim scenama, veoma divili, a centurion koji je komandovao odredom vojnika na dužnosti tamo, je odmah izjavio: „Ovaj je zaista bio Sin Božji!“ Tako su tri čoveka, veoma različita jedan od drugog, javno izjavili svoje verovanje u Hrista na samom danu Njegove smrti – onaj koji je zapovedao rimskoj straži, onaj koji je nosio krst svog Spasitelja i onaj koji je pored Njega umro na krstu.

Posmatrači i vojnici koji su čuvali krst su bili ubeđeni, onoliko koliko su njihovi umovi mogli da shvate tu zamisao, da je Isus Iskupitelj kojeg je Izrael toliko dugo tražio. Ali tama koja je pokrila zemlju nije mogla biti gušća od one koja je obuhvatala umove sveštenika i poglavara. Bili su nepromenjeni događajima kojima su bili svedoci, a njihova mržnja prema Isusu nije popustila Njegovom smrću.

Na Njegovom rođenju anđeoska zvezda na nebesima je obznanila Hrista, i navodila je mudrace do jasala gde je On ležao. Nebeska vojska ga je poznavala i pevala je hvale Njemu preko ravnica Betlehema. More je priznalo Njegov glas i bilo je poslušno Njegovoj naredbi. Bolest i smrt su prepoznali Njegov autoritet i predali su svoj plen na Njegov zahtev. Sunce ga je poznavalo i sakrilo je svoje lice svetla sa mesta Njegove umiruće agonije. Stene su ga poznavale i pukle su na delove od Njegovog samrtnog povika. Iako je nepokretna priroda prepoznala i nosila Hristovo svedočanstvo da je On Sin Božiji, ipak sveštenici i poglavari nisu poznavali Spasitelja, odbacili su dokaze Njegovog božanstva i očeličili su svoja srca protiv Njegovih istina. Nisu bili toliko osetljivi kao granitne stene planina.

Jevreji nisu bili voljni da tela onih koji su bili pogubljeni ostanu te noći na krstu. Plašili su se da pažnja naroda i dalje bude usmerena na događaje koji su pratili Isusovu smrt. Plašili su se posledica onoga što je učinjeno tog dana na umove javnosti. Tako, pod izgovorom da nisu želeli da svetost Subote bude uprljana telima koja bi ostala na krstu tokom tog svetog dana, koji je dolazio posle dana raspeća, vodeći Jevreji su poslali zahtev Pilatu da im dozvoli da ubrzaju smrt žrtava, kako bi njihova tela mogla biti uklonjena pre zalaska sunca.

Pilat je bio nevoljan isto koliko i oni da prizor Isusa na krstu ostane imalo duže nego što je to potrebno. Pošto je pristanak namasnika dobijen, noge dvojice koji su raspeti sa Isusom su

polomljene da bi se ubrzala njihova smrt; ali Isus je već bio mrtav i oni nisu polomili Njegove noge. Grubi vojnici, koji su bili svedoci Isusovog izgleda i reči na Njegovom putu do Golgote i dok je umirao na krstu, bili su omekšani onim čemu su bili svedoci, i uzdržali su se od toga da ga sakate lomljenjem Njegovih zglobova. Tako je proročanstvo ispunjeno, koje je objavilo da Njegova kost neće biti slomljena. I zakon za Pashu, koji je zahtevao da žrtva bude svršena i cela, takođe je ispunjen u pri-nošenju Jagnjeta Božijeg. „Ništa od nje neka ne ostave do jutra i neka joj ne slome nijednu kost. Neka je pripreme prema svim odredbama za pashalnu žrtvu.“

Jedan vojnik je, na predlog sveštenika koji su se želeli uve-riti u Isusovu smrt, zabio svoje koplje u Spasiteljev bok, nano-seći ranu koja bi dovela do trenutne smrti da On već nije bio mrtav. Iz širokog reza napravljenog kopljem potekla su dva o-bilna i različita mlaza, jedan od krvi, drugi od vode. Ovu neo-bičnu činjenicu primetili su svi posmatrači, i Jovan je vrlo jasno naglasio ovaj slučaj, napisavši: „Nego mu je jedan od vojnika zario koplje u bok, i odmah je izašla krv i voda. Onaj koji je to video svedoči i njegovo svedočanstvo je istinito. On zna da go-vori istinu, da biste i vi verovali. A to se dogodilo da se ispune reči iz Pisma: ‘Nijedna kost neće mu biti slomljena.’ A na dru-gom mestu u Pismu stoji: ‘Gledaće u onoga koga su proboli.’“

Nakon vaskrsenja, sveštenici i poglavari su učinili da kruži izveštaj kako Isus nije umro na krstu, da se samo onesvestio i da je nakon toga povraćen u život. Drugi lažni izveštaj je tvrdio da nije pravo telo od mesa i kostiju stavljeno u grob već nešto što je ličilo na telo. Ali Jovanovo svedočanstvo u vezi sa probode-nim bokom Spasitelja, i krvi i vodom koji su potekli iz rane, po-bijaju ove laži koje su proistekle od beskrupuloznih Jevreja.

Poglavlje XLIV

U GROBNICI

Zavera protiv rimske vlasti je bio navodni zločin zbog kojeg je Isus pogubljen, i osobe osuđene na smrt za takav prekršaj su skidane od strane običnih vojnika i odnošene na groblje rezervirano isključivo za tu vrstu kriminalaca koji su podneli ekstremnu kaznu od zakona.

Jovan nije znao kakve mere da preduzme u vezi sa telom svog voljenog Učitelja. Stresao se od pomisli da će to telo biti predato u ruke grubim i bezosećajnim vojnicima i stavljeno u beščasnu grobnicu. Znao je da ne može dobiti nikakvu naklonost od jevrejskih autoriteta, i mogao se malo čemu nadati od Pilata. Ali Josif i Nikodim su istupili u ovom vanrednom stanju. Obojica ovih ljudi su bili članovi Sanedrina i upoznati sa Pilatom. Obojica su bili bogati i uticajni. Bili su odlučni da Isusovo telo treba da ima počasnu grobnicu.

Josif je hrabro otišao Pilatu, i molio ga da mu preda Isusovo telo za sahranu. Njegova molba je brzo odobrena od Pilata, koji je čvrsto verovao da je Isus nevin. Pilat je sada prvi put čuo od Josifa da je Isus stvarno mrtav. To saznanje je sa namerom skrivano od njega, iako su razni suprotstavljeni izveštaji dopreli do njegovih ušiju u vezi sa čudnim događajima koji su pratili raspeće. Sada je saznao da je Spasitelj umro istog onog momenta kada je prošla tajanstvena tama koja je okruživala zemlju. Pilat je bio iznenađen da je Isus umro tako brzo; jer oni koji su bili raspeti su često danima polako umirali na krstu. Izveštaj koji je Pilat sada primio o Isusovoj smrti učinio je da još čvršće veruje da On nije bio običan čovek. Rimski namesnik je bio čudno uzrujan i najdublje je žalio zbog svog udela u osuđivanju

Spasitelja.

Sveštenici i poglavari su zadužili Pilata i njegove stražare da paze protiv bilo kakve prevare koju bi Isusovi učenici mogli pokušati da primene na njima u vezi sa telom njihovog Učitelja. Pilat je zato, pre nego što je odobrio Josifov zahtev, poslao po centuriona koji je komandovao vojnicima kod krsta i precizno čuo sa njegovih usana da je Isus bio mrtav i u skladu sa Pilatovim ozbiljnim zahtevom on je prepričao zastrašujuće scene Golgote, potvrđujući Josifovo svedočanstvo.

Pilat je tada dao zvaničnu naredbu da Isusovo telo bude predata Josifu. Dok je učenik Jovan bio nervozan i uznemiren zbog svetih ostataka njegovog voljenog Učitelja, Josif iz Arimateje se vratio sa ovlašćenjem od namesnika; a Nikodim, očekujući ishod Josifovog razgovora sa Pilatom, došao je sa skupocenom mešavinom smirne i aloje teške oko sto libra. Najpoštovanijima u celom Jerusalamu nije moglo biti pokazano veće poštovanje u smrti.

Žene iz Galileje su ostale sa učnikom Jovanom da vide kako će se odložiti Isusovo telo, koje im je bilo veoma dragoceno, iako je njihova vera u Njega kao obećanog Mesiju umrla sa Njim. Učenici su utonuli u tugu, bili su toliko savladani događajima koji su se odigrali da su bili u nemogućnosti da se sete Isusovih reči gde je naglasio da će upravo takve stvari da se dese u vezi sa Njim. Žene su bile zapanjene što vide Josifa i Nikodima, obojicu poštovanih i bogatih članova veća, isto tako uznemirene i zainteresovane kao i one za ispravno polaganje Isusovog tela.

Nijedan od ovih ljudi se nije otvoreno vezao za Spasitelja dok je bio živ, iako su obojica verovala u Njega. Znali su da ako bi objavili svoju veru bili bi isključeni iz Sanedriskog saveta, na osnovu predrasude sveštenika i starešina prema Isusu. To bi ih odseklo od svake moći da mu pomognu ili da ga zaštite

koristeći svoj uticaj u savetu. Nekoliko puta su pokazali pogrešnost osnova Njegove osude, i protestvovali su protiv Njegovog hapšenja, i savet se razilazio bez ostvarenja onoga za šta je bio okupljen; jer je bilo nemoguće da se odobri osuda Isusa bez jednoglasnog pristanka Sanedrina. Cilj sveštenika je konačno bio ostvaren sazivanjem tajnog saveta, na koji Josif i Nikodim nisu bili pozvani.

Ova dva člana veća su sada hrabro istupila u pomoć učenicima. Pomoć ovih bogatih i poštovanih ljudi je bila veoma potrebna u to vreme. Mogli su da učine za ubijenog Spasitelja ono što je bilo nemoguće za siromašne učenike; a njihovi uticajni položaji su ih štitili, u velikoj meri, od kritike i prigovora. Dok su priznati Isusovi učenici bili potpuno obeshrabreni i preplašeni da otvoreno pokažu da su Njegovi sledbenici, ovi ljudi su hrabro istupili i učinili svoj plemeniti deo.

Nežno i sa puno poštovanja svojim rukama su uklonili Isusovo telo od sredstva mučenja, njihove saosećajne suze padale su brzo dok su gledali na Njegovo izudarano i razderano telo, koje su oni pažljivo okupali i očistili od krvavih mrlja. Josif je posedovao novu grobnicu isklesanu od kamena, koju je odredio za sebe; bila je blizu Golgote i on je sada pripremio taj grob za Isusa. Telo je, zajedno sa mirisnim uljima donetim od Nikodima, pažljivo uvijeno u laneno platno, i trojica učenika su odnela svoj dragoceni teret u novi grob, gde čovek nikada nije ležao. Tu su oni ispravili te oštećene zglobove i savili su izudarane ruke na grudi bez pulsa. Galilejske žene su prišle, da vide da je urađeno sve što je moglo biti urađeno za beživotno telo njihovog voljenog Učitelja. Onda su one videle teški kamen kako se kotrlja na ulaz grobnice gde je Sin Božiji ostavljen da počiva. Žene su ostale poslednje kod krsta i poslednje na Hristovom grobu. Dok su se večernje senke navlačile, Marija Magdalena i druge Marije su oklevale sa odlaskom sa svetog mesta počivanja njihovog

Gospoda, prolivajući suze tuge nad sudbinom Onoga koga su volele.

Iako su jevrejski poglavari sproveli svoju neprijateljsku nameru da ubiju Sina Božijeg, njihove zebnje nisu bile utišane niti njihova ljubomora na mrtvog Hrista. Pomešan sa radošću zadovoljene osвете, tu je uvek bio prisutan strah da će se ovo mrtvo telo koje leži u Josifovoj grobnici vratiti u život. Radili su na verovanju da je On bio varalica; ali je bilo uzalud. Svuda su čuli da se oni koji nisu čuli za Njegovu smrt raspituju o Isusu iz Nazareta i dovodili su svoje bolesne i umiruće prijatelje na Pashu da budu izlečeni od velikog Lekara. Sveštenici su znali u svojim srcima da je Isus bio svemoćan; bili su svedoci Njegovog čuda na Lazarevom grobu; znali su da je On tamo podigao mrtvog u život i drhtali su od straha da je mogao sebe podići iz mrtvih.

Čuli su ga kako izjavljuje da On ima vlast da položi svoj život i da ga opet uzme; setili su se da je On rekao: „Srušite ovaj hram i ja ću ga za tri dana podići.“ Sve su to povezali i uplašili su se. Kada je Juda izdao svog Učitelja sveštenicima, ponovio im je izjavu koju je Isus privatno rekao svojim učenicima dok su bili na putu ka gradu. On je rekao: „Evo, idemo u Jerusalem. Sin čovečiji će biti predat prvosveštenicima i učiteljima zakona, i oni će ga osuditi na smrt. Onda će ga predati neznabošcima da mu se rugaju, bičuju ga i raspnu, a on će trećeg dana vaskrsnuti.“ Setili su se mnogih stvari koje je On rekao, koje su sada prepoznali kao jasna proročanstva događaja koji su se odigrali. Nisu želeli da misle o tim stvarima, ali ih nisu mogli isključiti iz svog razumevanja. Kao i njihov otac, đavo, verovali su i drhtali.

Sada kada je ekstaza uzbuđenja prošla, Hristov lik se namećao na njihove umove, dok je stajao smiren i bez pritužbi pred svojim neprijateljima, podnoseći njihova ruganja i zlostavljanja bez gundanja. Setili su se molitve za oprostaj, ponuđene u korist onih koji su ga pribili na krst, Njegovog zaboravljanja na

sopstvenu patnju i Njegovog milostivog odgovora na molitvu umirućeg lopova, tame koja je pokrila zemlju, njenog iznenadnog podizanja i Njegovog pobedonosnog uzvika: „Svršeno je!“, koji je činilo se odzvanjao univerzumom, Njegove neposredne smrti, potresa zemlje i podrhtavanja stena, otvaranja grobova i cepanja hramske zavese. Sve ove neobične okolnosti su utisnule u njihove umove neodoljivi dokaz da je Isus Sin Božiji.

Kada je Juda izvestio sveštenike o Isusovim rečima u vezi sa Njegovom predstojećom smrti, oni su ismejavali zamisao o Njegovom predznanju događaja. Sva Njegova predviđanja su se do sada ispunila, i oni nisu bili sigurni da se neće ispuniti kompletno predviđanje. Ako bi Isus ustao iz mrtvih, plašili su se da bi svojim životima platili svoj zločin. Nisu mogli spavati, jer su više bili uznemireni mrtvim Isusom nego tokom Njegovog života. Tada su mislili da je njihova jedina nada za napredak i uticaj bila u utišavanju Njegovog prekornog glasa; sada su drhtali u razmatranju čudesne sile koju je On posedovao.

Malo su se odmorili u Subotu. Iako ne bi prešli preko nezna-božačkog praga zbog straha da će se onečistiti, ipak su održali savet u vezi sa Hristovim telom. Znali su da učenici neće probati da ga pomere sve dok ne prođe Subota; ali bili su zabrinuti da sve mere predostrožnosti budu preduzete na njegovom kraju. Zbog toga, „prvosveštenici i fariseji dođoše k Pilatu i rekoše: ‘Gospodaru, setili smo se da je onaj varalica za života govorio: ‘Vaskrsnuću posle tri dana.’ Zato naredi da se grob osigura do trećeg dana, da ne bi njegovi učenici došli i ukrali telo pa rekli narodu: ‘Ustao je iz mrtvih!’ Tako bi ta poslednja prevara bila gora od prve.“ Pilat je bio nevoljan isto koliko i Jevreji da Isus ustane sa silom da kazni zbog krivice one koji su ga uništili, i stavio je odred rimskih vojnika pod komandu sveštenika. Rekao je: „Evo vam straže pa idite i osigurajte kako znate.’ I oni odoše i osiguraše grob zapečativši kamen i postavivši stražu.“

Disciplina rimske vojske je bila veoma stroga. Stražar uhvaćen kako spava na svom položaju je bio kažnjavan smrću. Jevreji su shvatili prednost imanja takve straže na Isusovoj grobnici. Zapečatili su kamen koji je zatvarao grobnicu, da ne bi mogao biti poremećen a da se za tu činjenicu ne sazna, i preduzeli su svaku predostrožnost protiv upražnjavanja bilo kakve prevare od učenika u vezi sa Isusovim telom. Međutim, svi njihovi planovi i predostrožnosti samo su poslužili da učine trijumf vaskrsenja potpunijom, i da još utvrde tu istinu.

Kako li su samo Bog i Njegovi sveti anđeli gledali na sve ove pripreme da se čuva telo Iskupitelja sveta! Koliko su samo izgledali slabašni i neozbiljni ti naponi! Reči psalmiste opisuju ovu scenu: „Zašto su se narodi uskomešali i plemena razmišljaju o ispraznim stvarima? Kraljevi se zemaljski podižu i vladari kao jedan ustaju protiv Gospoda i protiv njegovog pomazanika, i govore: ‘Raskinimo okove njihove i zbacimo sa sebe uža njihova!’ Onaj koji sedi na nebesima smejaće se, sam Gospod rugaće im se.“ Rimski stražari i rimsko oružje su bili bespomoćni da zadrže Gospodara života unutar uskog prostora grobnice. Hrist je izjavio da On ima vlast da položi svoj život i da ga opet uzme. Bližio se čas Njegove pobeđe.

Bog je vladao događajima koji su se odigrali oko Hristovog rođenja. Bilo je određeno vreme za Njega da se pojavi u telu čovečanstva. Dugi niz nadahnutih proročanstava je ukazivao na Hristovo dolaženje na naš svet, i tačno je opisao način Njegovog prijema. Da se Spasitelj pojavio ranije u prošlosti sveta, prednosti date hrišćanima ne bi bile toliko velike, jer njihova vera ne bi bila toliko razvijena i osnažena zadržavanjem na proročanstvima koja dosežu u daleku budućnost, nabrajajući događaje koji treba da se dese.

Zato što su Jevreji zlobno odstupili od Boga, On im je dozvolio da padnu pod vlast paganske nacije. Samo je određena

ograničena vlast dopuštena Jevrejima; čak ni Sanedrinu nije bilo dozvoljeno da objavi konačnu presudu u bilo kom važnom slučaju koji je uključivao sprovođenje smrtne kazne. Ljudi kontrolisani fanatizmom i sujeverjem, poput Jevreja, su najokrutniji i najnepopustljiviji. Božija mudrost se pokazala u slanju svog Sina svetu u vreme kada je rimska sila imala vlast. Da je jevrejska uprava imala potpun autoritet, mi sada ne bismo imali istoriju Hristovog života i službe među ljudima. Ljubomorni sveštenici i poglavari brzo bi se otarasili tako strašnog suparnika. On bi bio kamenovan pod lažnom optužbom kršenja Božijeg zakona. Jevreji nikoga nisu razapinjali; to je bio rimski način kažnjavanja; tako da tu ne bilo krsta na Golgoti. Proročanstvo se ne bi ispunilo; jer je Hrist trebao biti podignut na krstu na najjavniji mogući način, kao što je zmija podignuta u pustinji.

Rimska vlast je bila oruđe u Božijoj ruci da spreči da se u tami ugasi Svetlost sveta. Krst je podignut, prema Božijem planu, pred očima svih naroda, jezika i ljudi, skrećući njihovu pažnju ka Jagnjetu Božijem koje odnosi grehe sveta.

Da se Hristov dolazak odložio za mnogo godina kasnije, dok jevrejska vlast ne postane još slabija, proročanstvo se ne bi ispunilo; jer Jevrejima ne bi bilo moguće, sa njihovom vlašću pred gašenjem, da utiču na rimske vlasti da potpišu Isusovu smrtnu kaznu na osnovu predstavljenih lažnih optužbi, i ne bi bio Hristov krst podignut na Golgoti. Ubrzo nakon Spasiteljevog pogubljenja metod usmrćivanja raspećem je ukinut. Prizori koji su se odigrali tokom Isusove smrti, nehumano ponašanje ljudi, neprirodna tama koja je zaklonila zemlju, i agonija prirode pokazana u rascepljivanju stena i bljesak munje, pogodilo ih je sa takvim kajanjem i užasom, da je krst, kao oruđe smrti, uskoro ispao iz upotrebe. Kod razorenja Jerusalima, kada je sila rulje opet preuzela kontrolu, raspeće je opet oživljeno na kratko, i mnogi krstovi su stajali na Golgoti.

Hristov dolazak u vreme i na način na koji je došao je bio direktno i potpuno ispunjenje proročanstva. Dokaz toga, dat svetu kroz svedočanstvo apostola i njihovih savremenika, je među najvećim dokazima hrišćanske vere. Mi nismo bili očevici Isusovih čuda, koja potvrđuju Njegovo božanstvo; ali imamo izveštaje Njegovih učenika koji su bili njihovi očevici, i vidimo verom njihovim očima, i čujemo njihovim ušima; i naša vera se sa njihovom hvata za dati dokaz.

Apostoli su prihvatili Isusa na osnovu svedočanstva proroka i pravednih ljudi, koje se protezalo tokom perioda mnogih vekova. Hrišćanski svet ima pun i potpun lanac dokaza koji se proteže kroz Stari i Novi Zavet; u jednom ukazujući na Spasitelja koji dolazi, a u drugom ispunjavanjem uslova tog proročanstva. Sve to je dovoljno da se ustanovi vera onih koji su voljni da poveruju. Bog je namislio da ostavi ljudskom rodu poštenu priliku da razvije veru u Božiju silu i u silu Njegovog Sina i u delo Svetog Duha.

Poglavlje XLV **SUKOB JE ZAVRŠEN**

Kada je Hrist uzviknuo: „Svršeno je,“ celo Nebo je trijumfovalo. Borba između Hrista i Sotone u pogledu izvršenja plana spasenja je bila završena. Sotonski duh i njegova dela su se duboko ukorenili u osećanja ljudske dece. Da je Sotona došao na vlast to bi bilo smrt svetu. Neumoljiva mržnja koju je osećao prema Sinu Božijem je otkrivena u njegovom načinu ophođenja prema Njemu dok je bio u svetu. Hristova izdaja, suđenje i raspeće, sve je to isplanirano od palog neprijatelja. Njegova mržnja, ispoljena u smrti Sina Božijeg, stavila ga je u položaj gde je njegov pravi karakter otkriven svim stvorenim svesnim bićima koja nisu pala u greh.

Sveti anđeli su bili užasnuti da onaj koji je bio jedan od njih mogao pasti toliko nisko da bude sposoban za takvu okrutnost. Svaki osećaj saosećanja ili sažaljenja koji su ikada osećali za Sotonu u njegovom izgnanstvu, bio je ugašen u njihovim srcima. To što je njegova zavist bila ispoljena s takvom osvetom nad nedužnom osobom bilo je dovoljno da mu svuče lažni plašt nebeske svetlosti, i da ispod njega otkrije skrivenu unakaženost; ali da pokaže toliku zlobu prema božanskom Sinu Božijem, koji je, sa besprimernim samoodricanjem i ljubavlju prema stvorenjima oblikovanim po Njegovom obličju, došao sa Neba i preuzeo njihovu palu prirodu, bio je takav gnusan zločin protiv Neba da je to izazvalo da anđeli zadrhte od užasa, i prekinulo je zauvek poslednju vezu saosećanja koje je postojalo između Sotone i nebeskog sveta. Sotona je uložio izuzetne napore protiv Isusa od vremena kada se pojavio kao beba u Betlehemu. Nastojao je da ga na svaki mogući način spreči da razvije savršeno detinjstvo,

bezgrešno punoletstvo, svetu službu i neizmernu žrtvu u predavanju svog života bez gundanja za grehe ljudi. Ali Sotona nije uspeo da ga obeshrabri, ili da ga odvрати od dela koje je došao da obavi na zemlji. Oluja Sotoninog gneva ga je udarala od pustinje do Golgote; ali što je nemilosrdnije padala, to se čvršće Sin Božiji držao za ruku svog Oca i upinjao krvlju umrljanim stazom pred Njim. Svi Sotonini pokušaji da ga ugnjetava i nadvlada, samo su izneli u jasnijem svetlu Hristov besprekorni karakter.

U borbi između Hrista i Sotone, Božiji karakter je sada bio potpuno opravdan u Njegovom delu proterivanja ovog palog anđela sa Neba, koji je nekada bio uzvišen, sledeći do Hrista. Celo Nebo i svetovi koji nisu pali u greh su bili svedoci borbe između Hrista i Sotone. Sa kakvim snažnim interesovanjem su pratili završne scene konflikta! Posmatrali su kako Spasitelj ulazi u vrt Getsimanija, Njegovu dušu oborenu dole užasom tame kakvu nikada ranije nije iskusio. Nadmoćna agonija je iscedila sa Njegovih usana gorki vapaj da ga, ako je moguće, ta čaša zaobiđe. Užasna zaprepašćenost, kad je osetio da se prisustvo Njegovog Oca povuklo od Njega, ispunila je Njegov božanski duh drhtavim užasom. Bio je ožalošćen, sa gorčinom tuge koja prevazilazi gorčinu poslednje borbe sa smrću; krvavi znoj je curio iz Njegovih pora i padao je u kapima na zemlju. Triput je ista molitva za izbavljenje proceđena sa Njegovih usana. Nebo više nije moglo podneti prizor, i poslalo je glasnika utehe ispruženom Sinu Božijem, malaksalom i umirućem pod nagomilanom krivicom sveta.

Nebo je posmatralo žrtvu izdanu i požurivanu od jednog zemaljskog suda do drugog sa ruganjem i nasiljem. Čulo je ismevanje Njegovih progonitelja zbog Njegovog skromnog porekla i odricanje od Njega sa kletvom i zaklinjanjem od strane jednog od Njegovih omiljenih učenika. Videlo je bezumno Sotonino delo i njegovu vlast nad srcima ljudi. O, zastrašujućeg li prizora!

Spasitelj je uhvaćen u ponoć u Getsimaniji kao ubica, vučen tamo amo od palate do sudske dvorane, optuživan dva puta pred sveštenicima, dva puta pred Sanedrinom, dva puta pred Pilatom i jednom pred Irodom, izrugivan, izbičevan i osuđen, odveden da bude raspet, noseći težak teret krsta usred plakanja jerusalimskih kćeri i podsmeivanja gomile!

Nebo je gledalo s tugom i zapanjenošću kako Hrist visi na krstu, krv je tekla iz Njegovih povređenih slepoočnica, a znoj se obojio krvlju ostajući na Njegovom čelu. Iz Njegovih šaka i stopala padala je krv, kap po kap, na stenu izbušenu za podnožje krsta. Rane napravljene klinovima su se proširile kako se težina Njegovog tela održavala na Njegovim rukama. Njegov težak dah je postao ubrzan i dubok, dok se Njegova duša zadihala pod teretom grehova sveta. Svo Nebo se ispunilo divljenjem kada je Hristova molitva ponuđena usred Njegove užasne patnje – „Oče, oprosti im, jer ne znaju šta čine.“ Ipak tu su stajali ljudi oblikovani po Božijem obličju, ujedinjeni sa Sotonom da smrve zadnju iskru života iz srca Sina Božijeg.

U Hristu je bilo utelovljenje samo Boga. Plan i izvršenje čovekovog spasenja je demonstracija božanske mudrosti i sile tajanstvene ograničenim umovima. Nedokučiva Božija ljubav prema ljudskom rodu, davanjem svog Sina da umre za njih, pokazala se na delu. Hrist se otkrio u svoj svojoj samopožrtvovanoj ljubavi i čistoti; čovek je sada mogao ostvariti besmrtni život preko Njegovih zasluga. Kada je Božija pravda bila izražena u sudskoj presudi, objavljujući konačnu odluku za Sotonu, da će biti uništen sa svima onima koji su stali pod njegovu zastavu, svo Nebo je odzvanjalo hvalama i „Jagnje zaklano dostojno je da primi moć i bogatstvo i mudrost i snagu i čast i slavu i blagoslov.“

Kada se bavimo Božijom pravdom, mi gledamo samo jednu stranu Njegovog karaktera; jer je u svojoj veličini i moći

napravio ustupak našoj slabosti slanjem svog Sina svetu da čovek ne pogine. U krstu možemo čitati Njegovu nežnu milost i oproštaj, skladno kombinovanu sa Njegovom strogom, nepokolebljivom pravdom. Božija strogoća se oseća kada smo razdvojeni od Njega; ali kada se pokajemo za svoje grehe i pomirimo se sa Njim kroz vrlinu krsta, otkrivamo da je On milostivi Otac, pomiren sa ljudima kroz svog Sina.

Isusovo telo je brzo položeno u grobnicu zbog dolaska Subote, da bi učenici mogli držati dan prema zapovesti. Dve Marije su bile poslednje na grobu. Ovo je bila nezaboravna Subota tužnim učenicima, a takođe i sveštenicima, poglavarima, učiteljima zakona i narodu. Pasha se svetkovala kao što se to činilo vekovima, dok je antitipsko Jagnje, kojem je Pasha prethodila, bilo ubijeno zlim rukama i ležalo je u Josifovoj grobnici. Mnoštvo svetkovatelja su ispunjavala hramske odaje i predstavili su svoje jutarnje i večernje žrtve kao i pre. Mnogi umovi su bili obuzeti mislima pokrenutim prizorima na Golgoti. Mnoge neispavane oči, od raspeća do vaskrsnuća, neprestano su pretraživale proročanstva; neki da bi otkrili potpuno značenje praznika koji su tada slavili; neki da bi našli dokaz da Isus nije bio ono što je tvrdio da jeste; a drugi, sa razočaranim nadama i žalosnim srcima, tražili su ubedljivi dokaz da je On Mesija. Iako tražeći sa različitim ciljevima na umu, svi su bili osvedočeni u istu istinu – da je proročanstvo bilo ispunjeno u događajima od prethodnih nekoliko dana i da je raspeti zaista bio Iskupitelj sveta.

Sveštenici koji su služili pred oltarom su imali mračne slutnje dok su gledali zavesu, pocepanu nevidljivim rukama od vrha ka dnu, a nije bilo vremena da se zameni ili potpuno popravi. Otkrivanje svetih tajni svetinje nad svetinjama donelo im je drhćući užas nadolazeće nevolje. Mnogi od sveštenika na dužnosti su bili duboko osvedočeni u pravi Isusov karakter; njihovo pretraživanje proročanstava nije bilo uzaludno i nakon što je ustao

iz mrtvih prihvatili su ga kao Sina Božijeg.

Vera apostola je bila zamagljena sumnjom. Bili su potpuno zbunjeni i nesigurni da bi se setili Isusovih reči, kojima ih je pre toga upozorio na stvari koje će se odigrati. Oni su zaista bili kao ovce rasejane bez pastira. Međutim, nikada nisu voleli svog Gospoda kao sada. Nikada nisu osećali Njegovu vrednost i svoju potrebu za Njim kao kada su bili lišeni Njegovog društva.

Nikodim, kada je video Isusa podignutog na krstu, setio se Njegovih reči u tom privatnom razgovoru noću u planinama. Te Subote dok je Hrist ležao tiho u grobu, on je imao pogodnu priliku za razmišljanje. Jasnija svetlost je sada osvetljavala njegov um i reči kojima mu se Isus obratio nisu više bile tajanstvene. Osetio je da je izgubio mnogo što se nije povezao sa Isusom dok je bio na zemlji. Kada je Spasitelj podignut na krstu, Nikodim se setio da mu je On rekao da Sin čovečiji mora biti podignut kao što je zmija podignuta u pustinji. Hristova molitva za Njegove ubice i Njegov odgovor na molbu umirućeg lopova, dok je On sam podnosio veoma bolna mučenja smrti na krstu, govorili su silnom izrazitošću srcu učenog savetnika. I taj poslednji vapaj: „Svršeno je“, izgovoren kao reči osvajača, zajedno sa tresenjem zemlje, zatamnjenim nebesima, pocepanom zavesom, odlomljenim stenama, zauvek je utvrdio Nikodimovu veru.

Josif je verovao u Isusa, iako je ćutao. Sada su svi strahovi obojice ovih ljudi bili nadjačani hrabrošću čvrste i nepokolebljive vere. Tokom te nezaboravne Pashe prizori raspeća su bili tema za razmišljanje i predmet razgovora. Stotine su dovele sa sobom na Pashu svoje bolesne rođake i prijatelje, očekujući da vide Isusa i da istraju moleći ga da ih izleči i spasi. Veliko je bilo njihovo razočarenje kada su otkrili da On nije na prazniku; a kada im je rečeno da je On pogubljen kao zločinac, njihovi gnev i tuga nisu imali granica. Nije bilo nade da će ga ikada više sresti, čuti Njegove reči ukora i upozorenja, reči utehe i nade na

ulicama Jerusalima, kod jezera, u sinagogama i u šumarcima.

Događaji Njegove smrti su bili prepričani tim strancima od strane dve grupe. Oni koji su pomogli da bude osuđen na smrt su dali svoje lažne izjave; a oni koji su ga voleli, oni koje je On izlečio i utešio, prepričali su užasnu istinu, zajedno sa svojim sopstvenim iskustvom i čudima koja je učinio za njih. Mučenici koji su došli sa očekivanjem da će biti izlečeni od strane Spasitelja potonuli su pod svojim razočarenjem. Ulice i hramske odaje su bile ispunjene žaljenjem. Bolesni su umirali zbog nedostatka isceliteljskog dodira Isusa iz Nazareta. Lekari su uzalud konsultovani; nije bilo takvog umeća kao što je imao Onaj koji je ležao pokopan u Josifovoj grobnici. Bolesni, koji su dugo očekivali ovo vreme kao svoju jedinu nadu olakšanja, uzalud su se raspiivali o Iscelitelju kojeg su tražili.

Mnogi čiji su glasovi pojačavali uzvik „Raspni ga! Raspni!“ sada su shvatali kakva ih je nevolja zadesila i željno bi vikali: „Daj nam Isusa!“ da je još živ. Žalosni vapaji bolesnih i umirućih, koji sada nisu imali nikoga da ih spasi, uneli su istinu u hiljade umova, da je velika svetlost nestala sa sveta. Isusova smrt je ostavila prazninu koja nije mogla biti popunjena. Sveštenici i poglavari nisu imali mira; čuli su kako ljudi dozivaju Isusa iz Nazareta i izbegavali su ih koliko god je to bilo moguće.

Ovom prilikom oni za koje se sumnjalo da su napadnuti gubom su pregledani od strane sveštenika. Mnogi su morali da čuju da su njihovi muževi, žene, ili deca proglašeni nečistima i osuđeni istupe iz zaklona svojih domova i izvan staranja svojih prijatelja i da upozoravaju stranca žalosnim uzvikom: „Nečist, nečist!“ Prijateljske ruke Isusa iz Nazareta, koje nikada nisu odbile da dodirrom leče gadnog gubavca, bile su tiho savijene na Njegovim grudima, noseći ožiljke okrutnih klinova. Te usne, koje su odgovarale na molbu olakšanja utešnim rečima: „Hoću. Očisti se,“ sada su bile mirne u smrti. Ljudi nikada nisu znali koliko

je Hrist značio svetu, dok Njegova svetlost nije bila ugašena tamom grobnice. Čuli su mučenike kako beznadežno dozivaju Isusa dok njihovi glasovi nisu bili izgubljeni u smrti.

Osveta za koju su sveštenici mislili da će biti tako slatka već je postala gorka za njih. Znali su da se susreću sa oštrom osudom naroda; znali su da su same osobe na koje su uticali protiv Isusa sada bile užasnite svojim sopstvenim sramnim delom. Dok su bili svedoci svih ovih dokaza Isusovog božanskog uticaja, više su se plašili Njegovog mrtvog tela u grobu nego što su ga se plašili dok je bio živ i među njima. Mogućnost Njegovog izlaženja iz groba je ispunila njihove krive duše neizrecivim užasom. Osetili su da bi Isus u bilo kom trenutku mogao stati pred njih, optuženi da postane optužitelj, osuđeni da zauzvrat osudi, pogubljeni da zahteva pravdu u smrti Njegovih ubica.

Poglavlje XLVI

VASKRSENJE

Svaka priprema je učinjena na grobu kako bi se sprečilo bilo kakvo iznenađenje ili prevara koju bi mogli počinili učenici. Noć je polako prolazila i najmračniji sat pre svitanja je došao. Rimski gardisti su bili na svojoj zamornoj straži, stražari su koračali tamo amo pred grobnicom, dok je ostatak čete od stotinu vojnika ležao po zemlji u različitim položajima, odmarajući se koliko je mogao. Međutim, anđeli su takođe čuvali grob, od kojih je jedan mogao oboriti celu rimsku vojsku koristeći svoju snagu.

Jedan iz najuzvišenijeg reda anđela je poslat sa Neba; njegovo lice je kao munja, a njegove haljine bele kao sneg. On uklanja tamu sa svog puta i sva nebesa su osvetljena njegovom blistavom slavom. Uspavani vojnici su se istovremeno podigli na svoje noge i gledali su sa zaprepašćenjem i čudili se otvorenim, osvetljenim nebesima i prikazu svetlosti koja se približavala. Zemlja podrhtava i pomera se; vojnici, oficiri i stražari svi su se opružili po zemlji kao mrtvi. Zli anđeli koji su pobedonosno prisvojili Hristovo telo, pobjegli su u strahu sa tog mesta. Jedan od moćnih komandujućih anđela koji je, sa svojim društvom, čuvao stražu nad grobom svog Gospodara, pridružio se moćnom anđelu koji je došao sa Neba i zajedno su napredovali direktno do groba.

Anđeoski zapovednik je obuhvatio veliki kamen za koji je bilo potrebno mnogo snažnih ljudi da ga postave na mesto, otkotrljao ga je u stranu i seo je na njega, dok je njegov pratilac ušao u grob i odmotao zavoje sa Isusovog lica i glave. Zatim se snažni anđeo, glasom koji je činio da se zemlja trese, čuo: Isuse, Ti Sine Božiji, Tvoj Otac te zove! Tada je On koji je stekao silu da

pobedi smrt i grob istupio, korakom osvajača, iz groba, usred podrhtavanja zemlje, bljeska munje i buke groma. Zemljotres je obeležio sat kada je Hrist položio svoj život; a drugi zemljotres je označio trenutak kada ga je ponovo uzeo u trijumfu.

Isus je bio prvina od onih koji spavaju. Kada je istupio iz grobnice pozvao je mnoštvo iz mrtvih, na taj način rešavajući zauvek dugo osporavano pitanje vaskrsenja. Podizanjem ovog mnoštva zarobljenika iz mrtvih, On daje dokaz da će biti konačno vaskrsenje onih koji spavaju u Isusu. Verni u Hristu tako primaju samo svetlo koje žele u vezi sa budućim životom pobožnih mrtvih.

Sotona je bio gorko ljut što su njegovi anđeli pobjegli od prisustva nebeskih anđela, i što je Hrist pobedio smrt i pokazao ovim delom kakva će biti Njegova buduća vlast. Sav trijumf koji je Sotona iskusio kao svedok svoje sopstvene moći nad ljudima, kojom ih je naveo da vređaju i ubiju Sina Božijeg, pobjegao je pred ovim prikazom Hristove božanske sile. On se usudio da se nada da Isus neće opet uzeti svoj život; ali ga je njegova hrabrost izdala kada je Spasitelj istupio, potpuno plativši otkup za čoveka, omogućivši mu da nadvlada Sotonu u njegovu sopstvenu korist, u ime Hrista, Osvajača. Zakleti neprijatelj je sada znao da on mora naposljetku umreti i da će njegovo carstvo imati kraj.

U ovom prizoru vaskrsenja Sina Božijeg data je živa slika slave koja će biti otkrivena u sveobuhvatnom vaskrsenju pravednih o drugom Hristovom pojavljivanju na nebeskim oblacima. Tada će mrtvi koji su u svojim grobovima čuti Njegov glas i ustaće u život; i neće biti uzdrmana samo zemlja, već i sama nebesa. Nekoliko grobova se otvorilo na Hristovom vaskrsenju; ali kod Njegovog drugog dolaska svi dragoceni mrtvi, od pravednog Abela do poslednjeg svetog koji umre, probudiće se u slavni, besmrtni život.

Ako su vojnici kod groba bili toliko ispunjeni užasom

prilikom pojave jednog anđela odevenog nebeskim svetlom i snagom, da su pali kao mrtvi na zemlju, kako će Njegovi neprijatelji stajati pred Sinom Božijim, kada On dođe u sili i velikoj slavi, praćen deset hiljada puta deset hiljada i hiljadama hiljada anđela iz Nebeskih dvorova? Tada će se zemlja ljuljati tamo-amo kao pijanac i izmaći se kao trošna kuća. Elementi će biti u plamenu, a nebesa će se otvoriti kao svitak.

Prilikom Isusove smrti vojnici su gledali zemlju obavijenu dubokom tamom u podne; ali o vaskrsenju su videli svetlost anđela kako osvetljava noć, i čuli su stanovnike Neba kako pevaju sa velikom radošću i trijumfom: Ti si pobedio Sotonu i sile tame! Ti si progutao smrt u pobedi! „I čuo sam jak glas na nebu kako govori: ‘Sada je nastalo spasenje i moć i carstvo našeg Boga i vlast njegovog Hrista, jer je zbačen tužitelj naše braće, koji ih je dan i noć optuživao pred našim Bogom!’“

Zbacivanje Sotone kao tužitelja braće na Nebu je ostvareno velikim Hristovim delom davanja Njegovog života. Bez obzira na Sotonino uporno suprotstavljanje, plan iskupljenja je sproveden. Čovek je procenjen dovoljno vrednim da Hrist žrtvuje svoj život za njega. Sotona, znajući da će mu na kraju biti oteto kraljevstvo koje je uzurpirao, odlučan je da ne štedi truda da uništi što je više moguće stvorenja koje je Bog stvorio po svom obličju. On mrzi čoveka jer je Hrist pokazao prema njemu toliku opraštajuću ljubav i sažaljenje, i sada se pripremio da upotrebi na njemu svaku vrstu obmane kojom bi čovek mogao biti izgubljen; on sledi svoj kurs sa više energije zbog njegovog sopstvenog beznadežnog stanja.

Hrist je došao na zemlju da opravda zahteve zakona svog Oca, i Njegova smrt pokazuje nepromenljivost tog zakona. Ali Sotona saleće čoveka zabludom da je Božiji zakon ukinut Hristovom smrću, i on tako navodi mnoge samozvane hrišćane da prestupaju Očeve zapovesti, dok prisvajaju sebi posvećenost

Njegovom Sinu.

Hrišćanski svet nije dovoljno upoznat sa istorijom Sotone i strašnom moći koju ima. Mnogi gledaju na njega kao na obično nestvarno biće. U međuvremenu on se ušunjao u popularni um; on koleba ljude, on preuzima karakter anđela svetlosti, on upravlja svojim obučenim snagama kao iskusni general, on je stekao duboko znanje o ljudskoj prirodi, i može biti logično, filozofski ili licemerno religiozan.

On se sada pripremio da radi na umovima sveštenika u vezi sa događajima Hristovog vaskrsenja. On je znao da su, pošto su već upali u njegovu zamku i počinili užasan zločin ubijanja Sina Božijeg, bili potpuno pod njegovom vlašću i njihov jedini kurs da izbegnu gnev naroda je bio da istraju u odbacivanju Isusa kao varalice, i da optuže Njegove učenike da su ukrali Njegovo telo kako bi mogli objaviti da je On ustao iz mrtvih.

Nakon što je uzvišena slava anđeoskog glasnika nestala sa nebesa i iz grobnice, rimski stražari su se usudili da podignu svoje glave i da pogledaju oko sebe. Videli su da je veliki kamen na vratima groba uklonjen, i podigli su se otkrivši sa zaprepašćenjem da je nestalo Isusovo telo i da je grobnica prazna. Okrenuli su se od groba, nadvladani onim što su videli i čuli i krenuli su brzo prema gradu, prepričavajući onima koje su sreli čudesne prizore kojima su bili svedoci. Neki od učenika, koji su proveli neprospavanu noć, čuli su predivnu priču sa mešavinom nade i straha. U međuvremenu jedan glasnik je poslat sveštenicima i poglavarima, objavljujući im: Hrist kojeg ste razapeli je ustao iz mrtvih!

Odmah je poslat jedan sluga sa privatnom porukom pozivajući rimsku stražu u palatu prvosveštenika. Tamo su bili pažljivo ispitani; dali su potpunu izjavu o onome čemu su bili svedoci kod groba: Da je zastrašujući glasnik došao sa Neba sa licem kao munja osvetljenim i sa haljinom belom kao sneg; da se zemlja

tresla i drmala i da su oni bespomoćno oboreni; da je anđeo uhvatio ogroman kamen na vratima groba i da ga je pomerio u stranu kao da je kamenčić; da je telo velike slave izašlo iz groba; da je hor glasova ozvučio nebesa i zemlju pesmama pobeđe i radosti; da su oni, kada je nestala svetlost i muzika prestala, povratili svoju snagu, pronašli grob praznim, a Isusovo telo nigde nije moglo da se nađe.

Kada su sveštenici, književnici i poglavari čuli ovaj izveštaj, njihova lica su pobeležila do smrtnog bledila. Nisu mogli ni reč da izgovore. Sa užasom su shvatili da su se dve trećine proročanstva u vezi sa Mesijom sada ispunile, i srca su ih izdala od straha šta bi sada moglo da se dogodi. Nisu mogli da dovode u pitanje dokaze svedoka pred njima. Isus iz Nazareta, raspeti, zaista je ustao iz mrtvih.

Kada su se oporavili od prvog šoka čuvši ove vesti, počeli su da razmatraju šta je najbolje da preduzmu, a Sotona je bio prisutan da predloži načine i sredstva. Osećali su da su postavili sebe gde nemaju nikakvu alternativu osim da pobiju sumnje i da negiraju Hrista svi do jednoga. Razmišljali su da ako bi ovaj izveštaj cirkulisao među ljudima, ne samo da bi bili lišeni svoje časti i autoriteta, već bi verovatno izgubili svoje živote. Isus je rekao da će On ustati iz mrtvih i uzneti se na Nebo; odlučili su da drže ljude u neznanju o ispunjenju Njegove reči. Mislili su da se to može učiniti ako se rimska straža potkupi novcem.

Nakon provere otkrili su da se straža može navesti velikim mitom da se odrekne svog prethodnog izveštaja, i da svedoči da su učenici ukrali Isusovo telo u noći, dok su stražari spavali. Spavanje stražara na položaju je bio zločin kažnjiv smrću, i, kako bi obezbedili dokaze koje su želeli, sveštenici su obećali da će osigurati bezbednost straže. Rimski vojnici su prodali svoje poštenje nepoštenim Jevrejima za novac. Došli su pred sveštenike opterećeni najzapanjujućom porukom istine, a otišli sa teretom

novca, i sa lažnim izveštajem na svojim jezicima koji im je bio podmetnut od strane sveštenika.

U međuvremenu jedan glasnik je bio poslat, noseći vesti Pilatu. Kada je on čuo šta se desilo, njegova duša se ispunila užasom. Zatvorio se u svoju kuću, ne želeći nikoga da vidi; ali sveštenici su pronašli put do njegovog prisustva, i podsticali su ga da ne čini nikakvu istragu o utvrđenom nemara stražara, već da pusti da to prođe. Pilat je na kraju pristao na ovo, nakon što je imao privatni razgovor sa stražom, i nakon što je saznao sve pojedinosti od njih. Nisu se usudili da ništa sakriju od namesnika iz straha da će izgubiti svoje živote. Pilat nije dalje vodio istragu, ali od tada nije više bilo mira ili utehe za njega.

Poglavlje XLVII

ŽENE KOD GROBA

Mirisna ulja sa kojima Isusovo telo treba da bude pomazano su pripremljena na dan koji je prethodio Suboti. Rano ujutru prvog dana sedmice, Marije, sa izvesnim drugim ženama, otišle su do groba da nastave sa činom balzamovanja Spasiteljevog tela. Kako su se približavale vrtu, bile su iznenađene da vide nebesa prelepo osvetljena i zemlju koja drhti pod njihovim nogama. Požurile su do groba i bile zapanjeni što vide da je kamen bio pomeren u stranu sa ulaza, i da rimska straža nije bila tu. Primitile su blago svetlucanje oko groba i pogledavši unutra, videle su da je prazan.

Marija je onda svom brzinom požurila k učenicima, i obavestila ih je da Isus nije u grobu gde su ga oni položili. Dok je bila u ovom poslu, druge žene koje su je čekale kod groba, temeljnije su ispitale unutrašnjost, da se uvere da je njihov Gospod zaista nestao. Iznenada ugledale su prelepog mladog čoveka, obučenog u blistavu odeću, kako sedi kod groba. Bio je to anđeo koji je pomerio kamen, i koji je sada uzeo oblik koji ne bi prestravio žene koje su bile Hristove prijateljice i pomagale mu u Njegovoj javnoj službi. Međutim, bez obzira na pokrivenu svetlost anđela, žene su bile veoma začuđene i prestravljene slavom Gospodnjom koja ga je okruživala. Okrenule su se da beže od groba, ali im se nebeski glasnik obratio umirujućim i utešnim rečima: „Vi se ne bojte. Znam da tražite Isusa, koji je raspet. On nije ovde – vaskrsao je, baš kao što je i rekao. Dođite i pogledajte mesto gde je ležao, a onda brzo idite i kažite njegovim učenicima: ‘Ustao je iz mrtvih i evo ide pred vama u Galileju. Onde ćete ga videti.’ Eto, to sam imao da vam kažem.“

Pošto su žene prihvatile poziv anđela i pogledale ponovo u grob, ugledale su drugog anđela sjajne svetlosti, koji im se obratio pitanjem: „Zašto tražite živoga među mrtvima? On nije ovde, nego je vaskrsnuo. Setite se kako vam je govorio dok je još bio u Galileji da Sin čovečiji mora biti predat u ruke grešnicima, da mora biti razapet i da će treći dan vaskrsnuti.“ Ovi anđeli su bili dobro upoznati sa Isusovim rečima Njegovim učenicima, jer su bili sa Njim u svojstvu anđela čuvara, tokom svih događaja Njegovog života i bili su svedoci Njegovog suđenja i raspeća.

Sa ujedinenom mudrošću i nežnošću, anđeli su podsetili žene na Isusove reči, opominjući ih blagovremeno o Njegovom raspeću i vaskrsenju. Žene su sada potpuno shvatile reči svog Učitelja koje su im u to vreme bile obavijene tajnošću. Skupile su osveženu nadu i hrabrost. Isus je izjavio da će ustati iz mrtvih, i polagao je svoje tvrdnje kao Sin Božiji, Iskupitelj sveta, na svoje buduće vaskrsenje iz mrtvih.

Marija, koja je prva otkrila da je grobnica prazna, požurila je do Petra i Jovana i objavila im da je Gospod uzet iz groba, a ona nije znala gde su ga odneli. Na ove reči oba učenika su požurila do groba, i našli su ga takvog kao što je Marija rekla. Telo njihovog Učitelja nije bilo tamo, a laneni zavoji su ležali sami. Petar je bio zbunjen; ali Jovan je verovao da je Isus ustao iz mrtvih, kao što im je rekao da će učiniti. Oni nisu razumeli pismo Starog Zaveta, koje je učilo da će Hrist ustati iz mrtvih; ali se Jovanovo verovanje baziralo na Isusovim rečima dok je još bio sa njima.

Učenici su napustili grobnicu i vratili su se svojim kućama; ali Marija nije mogla podneti da ode dok je sve bilo neizvesno u vezi sa tim šta se desilo sa telom njenog Gospoda. Dok je stajala plačući, sagnula se da još jednom pogleda u grob i, gle, tamo su bila dva anđela obučena u belu odeću. Bili su maskirani ljudskim izgledom, i Marija ih nije prepoznala kao nebeska bića. Jedan je

sedeo gde je ležala Isusova glava, a drugi gde su bila Njegova stopala. Obratili su se Mariji rečima: „Ženo, zašto plačeš?“ Odgovorila im je: ‘Uzeli su mog Gospoda, i ne znam gde su ga stavili.’“ Sa obzirom na otvoreni grob i na nestanak tela njenog Učitelja, Marija se nije mogla lako utešiti.

U svojoj žalosnoj napuštenosti ona nije primetila nebeski izgled onih koji su joj se obratili. Kako se okrenula u stranu da plače, drugi glas ju je upitao: „Ženo, zašto plačeš? Koga tražiš?“ Njene oči su toliko bile zaslepljene suzama da nije zapazila osobu koja joj je govorila, već je odmah razvila zamisao da od svog ispitivača dobije neku informaciju o mestu tela njenog Učitelja. Mislila je da bi taj koji joj govori mogao biti onaj što je zadužen za vrt, i ona mu se molećivo obratila: „Gospodine, ako si ga ti odneo, reci mi gde si ga stavio, i ja ću ga uzeti.“

Osećala je da kada bi samo mogla da dobije u posed dragoceno raspeto telo svog Spasitelja, to bi bila velika uteha za njenu žalost. Mislila je da ako je ova grobnica bogatog čoveka smatrana previše počasnim mestom za njenog Gospoda, ona bi sama obezbedila mesto za Njega. Njena velika briga ja bila da ga nađe, da bi mogla da ga počasno sahrani. Međutim, sada je glas samog Isusa pao na njene začuđene uši. Rekao joj je: „Marija.“ Istog trenutka njene suze su sklonjene; a Onaj za kojeg je mislila da je baštovan stajao je otkriven pred njom – bio je to Isus! Za trenutak je u svojoj radosti zaboravila da je On bio raspet; raširila je svoje ruke prema Njemu, govoreći, „Raboni!“ Isus je tada rekao: „Nemoj me doticati, jer još nisam uzašao k Ocu, nego idi mojoj braći i reci im: ‘Uzlazim k svom Ocu i vašem Ocu, svom Bogu i vašem Bogu.’“

Isus je odbio da primi počasti svog naroda dok nije znao da je Njegova žrtva bila prihvaćena od Oca, i dok nije primio potvrdu lično od Boga da je Njegovo otkupljenje za grehe Njegovog naroda bilo potpuno i dovoljno, da preko Njegove krvi

mogu dobiti večni život. Isus se odmah uzneo na Nebo i predstavio se pred Božijim prestolom, pokazujući ožiljke sramote i okrutnosti na svom čelu, svojim rukama i stopalima. Međutim, odbio je da primi dijademu slave i kraljevski ogrtač, i takođe je odbio obožavanje anđela kao što je odbio počasti Marije, dok Otac ne označi da je Njegova žrtva prihvaćena.

On je takođe imao jedan zahtev da podnese u vezi sa svojim odabranima na zemlji. Želeo je da odnos bude jasno definisan, da Njegovi iskupljeni ubuduće budu potpomognuti Nebom i Njegovim Ocem. Njegova crkva mora biti opravdana i prihvaćena pre nego što On primi nebeske počasti. Izjavio je da je Njegova volja da tamo gde je On, tamo treba da bude i Njegova crkva; ako On treba da ima slavu, Njegov narod je mora deliti sa Njim. Oni koji pate sa Njim na zemlji moraju konačno vladati sa Njim u Njegovom kraljevstvu. Na najizričitiiji način je Hrist molio za svoju crkvu, poistovećujući svoju korist sa njihovom i zalažući se, ljubavlju i istrajnošću jačima od smrti, da oni imaju svoja prava i titule kroz Njega.

Božiji odgovor na ovu molbu se ističe u izjavi: „Neka mu se poklone svi anđeli Božji.“ Svaki anđeoski zapovednik sluša carski nalog, i Vredno, vredno je Jagnje koje je zaklano i koje ponovo živi kao pobednički osvajač! odzvanja i odzvanja kroz celo Nebo. Nebrojeno društvo anđela se poklonilo pred Iskupiteljem. Hristov zahtev je odobren; crkva je opravdana preko Njega, njenog predstavnika i njene glave. Ovde je Otac ratifikovao ugovor sa svojim Sinom, da će On biti pomiren sa pokajanim i poslušnim ljudima, i da će ih staviti pod božansku naklonost preko Hristovih zasluga. Hrist garantuje da će On učiniti „da se smrtni čovek ređe nađe nego suvo zlato, da je zemaljski čovek ređi od ofirskog zlata.“ Sva sila na Nebu i zemlji je sada data Knezu života; iako On ni za trenutak ne zaboravlja svoje jadne učenike u grešnom svetu, već se priprema da se vrati

njima, da bi im mogao dodeliti svoju silu i slavu. Tako je Iskupitelj čovečanstva, žrtvujući sebe, povezao zemlju sa Nebom i smrtnog čoveka sa besmrtnim Bogom.

Isus je rekao Mariji: „Nemoj me doticati, jer još nisam uzašao k Ocu.“ Kada je zatvorio svoje oči u smrti na krstu, Hristova duša nije odmah otišla na Nebo, kao što mnogi veruju, jer kako bi Njegove ove reči mogle biti istinite: „Jer još nisam uzašao k Ocu.“ Isusov duh je spavao u grobnici sa Njegovim telom, i nije poleteo na Nebo, da bi tamo odvojeno postojao kako bi gledao odgore na tužne učenike koji pomazuju telo iz kojeg je poleteo. Sve ono što je sačinjavalo Isusov život i inteligenciju ostalo je sa Njegovim telom u grobnici; i kada je ustao učinio je to kao celo biće; On nije morao da pozove svoj duh sa Neba. On je imao vlast da položi svoj život i da ga opet uzme.*

Najsajjnije jutro koje je ikada osvanulo na palom svetlu, bilo je ono u kojem je Spasitelj ustao iz mrtvih; ali to nije bilo ništa važnije čoveku od dana kada se odigralo Njegovo suđenje i raspeće. Nebeskoj vojsci nije bilo čudno da Onaj koji kontroliše silu smrti, i ima život u sebi, može da se probudi iz sna groba. Međutim, čudili su se da njihov voljeni Zapovednik treba umreti za pobunjene ljude.

Hrist se odmarao u grobu na subotnji dan, i kada su sveta bića i sa Neba i sa zemlje bila na nogama prvog dana sedmice, On je ustao iz groba da obnovi svoje delo poučavanja Njegovih

---

* Spomenuti citat glasi ovako: „Zato me Otac i voli, jer ja polažem svoj život da bih ga opet primio. Niko mi ga ne oduzima, nego ga ja sam od sebe polažem. Imam vlast da ga položim i imam vlast [autoritet, pravo] da ga opet primim. Takvo sam uputstvo primio od svog Oca.“ (Jevanđelje po Jovanu 10:17,18) Vrlo je važno zapaziti pasiv u ovoj izjavi, jer Otac je Onaj koji je vaskrsnuo svog Sina iz groba, kao što je istaknuto u više od dvadeset tekstova u Novom Zavetu (Djela 2:24; 2:32; 3:15; 4:10; 5:30; 10:40; 13:30,33,34,37; 17:31; Rim. 4:24; 6:4; 10:9; 1. Kor. 6:14; 15:5; 2. Kor. 4:14; Gal. 1:1; Efes. 1:20; Kol. 2:12; 1. Sol. 1:10; 1. Pet. 1:21).

učenika. Ali ova činjenica ne posvećuje prvi dan sedmice, i ne čini ga šabatom. Isus je, pred svoju smrt, utvrdio sećanje na slamanje svog tela i na prolivanje Njegove krvi za grehe sveta, ustanovom Gospodnje večere, govoreći: „Jer kad god jedete ovaj hleb i pijete ovu čašu, obznanjujete Gospodovu smrt, dok on ne dođe.“ Pokajnički vernik koji preduzima potrebne korake u obraćenju, obnavlja uspomenu u svom krštenju na smrt, sahranjivanje i vaskrsnuće Hrista. On uranja u vodu u obličju Hristove smrti i sahrane, i podiže se iz vode u obličju Njegovog vaskrsnuća – ne da nosi stari život greha, već da živi novi život u Hristu Isusu.

Druge žene koje su videle anđele i kojima su se anđeli obratili, napustile su grob sa pomešanim osećanjima straha i velike radosti. Požurile su učenicima, kao što su ih anđeli uputili, i preneli su im stvari koje su videle i čule. Petar je bio izričito spomenut od strane anđela kao neko kome žene treba da prenesu svoje novosti. Ovaj učenik je najviše klonuo duhom od svih iz male grupe Hristovih sledbenika, zbog njegovog sramnog odricanja od Gospoda. Anđeli su dobro razumeli Petrovo kajanje zbog svog zločina, i njihovo nežno saosećanje za kolebljive i tužne je otkriveno u zabrinutosti koju su pokazali za nesrećnog učenika, što mu je bio dokaz da je njegovo kajanje prihvaćeno i njegov greh oprošten.

Kada su učenici čuli izveštaj koji su žene donele, bili su zapanjeni. Počeli su da se podsećaju reči svog Gospoda koje su predskazivale Njegovo vaskrsenje. Ipak, veoma ih je zbunio ovaj događaj koji je trebao ispuniti njihova srca radošću. Nakon njihovog velikog razočarenja zbog Hristove smrti, njihova vera nije bila dovoljno jaka da prihvati činjenicu vaskrsenja. Njihove nade su bile toliko razorene da nisu mogli poverovati izjavi žena, već su mislili da su one bile predmet iluzije. Čak i kada je Marija Magdalena posvedočila da je videla i razgovarala sa svojim

Gospodom, oni su i dalje odbijali da poveruju da je On ustao.

Bili su užasno depresivni zbog događaja koji su ih zatrpali. Šestog dana su videli da je njihov Učitelj umro; prvog dana sledeće sedmice otkrili su da su lišeni Njegovog tela, i da je na njima sramota da su oni ukrali telo radi činjenja prevare nad ljudima. Izgubili su nadu da će ikada ispraviti pogrešne utiske koji su našli uporište protiv njih; i sada su ponovo bili zbunjeni izveštajima verujućih žena. U njihovoj nevolji njihova srca su žudela za njihovim voljenim Učiteljom, koji je uvek bio spreman da objasni tajne koje su ih zbunjivale i da izgladi njihove poteškoće.

Poglavlje XLVIII

ISUS U EMAUSU

Na ovaj isti dan Isus je sreo nekoliko svojih učenika i pozdravio ih je sa „Zdravo“, nakon čega su mu oni prišli i držali su ga za Njegove noge i klanjali su mu se. On je dopustio ovu počast, jer se on tada već bio uzneo do svog Oca, i primio je Njegovo odobravanje, i obožavanje od svetih anđela. Kasno popodne tog istog dana, dvojica učenika su bila na svom putu za Emaus, osam milja od Jerusalima. Došli su u grad da svetkuju Pashu, i veoma su ih zbunile jutarnje vesti u vezi sa uklanjanjem Isusovog tela iz groba. Ova zbunjenost je bila povećana izveštajima žena u vezi sa nebeskim glasnicima i sa pojavom Isusa lično. Oni su se sada vraćali svom domu da razmišljaju i da se mole, nadajući se da će dobiti neku svetlost u vezi sa tim stvarima koje su toliko zbunjivale njihovo razumevanje.

Ova dva učenika nisu držala istaknute položaje pored Isusa u Njegovoj službi, ali su iskreno verovali u Njega. Ubrzo nakon što su započeli svoje putovanje, primetili su stranca kako dolazi iza njih koji im se ubrzo pridružio; ali oni su bili toliko obuzeti zbunjujućim mislima, koje su prenosili jedan drugome, da su jedva primetili da nisu sami. Ovi snažni ljudi su toliko bili opterećeni tugom da su plakali dok su putovali. Hristovo sažaljivo srce ljubavi je ovde videlo tugu koju može olakšati. Učenici su razmišljali o događajima iz prethodnih nekoliko dana i čudili su se kako činjenica da se Isus predao sramnoj smrti može da se pomiri sa Njegovim tvrdnjama da je On Sin Božiji.

Jedan je podržavao tvrdnju da On ne može biti varalica, ali je sam bio obmanut u vezi sa Njegovom misijom i Njegovom budućom slavom. Obojica su se plašili da je bilo tačno ono što

su mu Njegovi neprijatelji govorili u lice: „Druge je spasao, a sebe ne može da spase!“ Ipak čudili su se kako je mogao toliko da pogreši u vezi sebe, kada im je dao toliko puta ponovljen dokaz da može čitati srca drugih. A čudni izveštaji žena su ih bacili u još veću neizvesnost.

Dugo bi ovi učenici zbunjivali sami sebe u vezi sa misterijama iz prethodnih nekoliko dana, da nisu dobili prosvetljenje od Isusa. On, maskiran u stranca, ušao je u razgovor sa njima. „Ali njihovim očima nije bilo dato da ga prepoznaju. On ih je upitao: ‘O čemu to usput raspravljate među sobom?’ A oni su se, žalosnog lica, zaustavili. Jedan od njih, koji se zvao Kleopa, odgovorio mu je: ‘Zar si ti jedini stranac u Jerusalimu koji ne zna šta se u njemu ovih dana događalo?’ On ih je upitao: ‘Šta to?’ Odgovorili su mu: ‘Ono što se dogodilo s Isusom Nazarećaninom, koji je bio prorok silan na delu i reči pred Bogom i celim narodom.’“

Oni su mu onda ispričali činjenice u vezi suđenja i raspeća njihovog Učitelja, zajedno sa svedočanstvom žena u vezi sa uklanjanjem Njegovog tela, vizijom anđela koje su one videle, vestima o vaskrsenju i o izveštaju onih učenika koji su otišli do groba. „A on im je rekao: ‘O kako ste bezumni i sporog srca da poverujete u sve što su govorili proroci! Zar nije trebalo da Hristos sve to pretrpi i da uđe u svoju slavu?’ I počevši od Mojsija i svih Proroka, protumačio im je ono što je pisano o njemu u svim Pismima.“

Učenici su ćutali od čuđenja i oduševljenja. Nisu se usudili da pitaju stranca ko je On. Slušali su ga pažljivo, očarani Njegovom inteligencijom i privučeni Njegovim ljubaznim rečima i ponašanjem, dok je otvarao Pisma za njihovo razumevanje, pokazujući im iz proročanstva kako Hrist mora patiti i posle patnje ući u svoju slavu.

Isus je počeo sa prvom knjigom koju je napisao Mojsije, i

povezivao je dalje preko svih proroka nadahnuti dokaz u vezi sa Njegovim životom, Njegovom misijom, Njegovom patnjom, smrću i vaskrsenjem. Nije smatrao neophodnim da učini čudo kako bi dokazao da je On ustali Iskupitelj sveta; već se vratio nazad na proročanstva, i dao je potpuno i jasno objašnjenje o njima kako bi rešio pitanje svog identiteta i činjenice da je sve što mu se desilo prorečeno od nadahnutih pisaca. Isus je uvek nosio umove svojih slušalaca nazad do dragocenog rudnika istine koji se nalazi u Pismima Starog Zaveta. Poštovanje sa kojim se odnosio prema ovim svetim zapisima ogleda se u paraboli o bogatašu i Lazaru, gde On kaže: „Ako ne slušaju Mojsija i Proroke, neće poverovati ni ako neko ustane iz mrtvih.“ Apostoli takođe svi svedoče o važnosti Pisama Starog Zaveta. Petar kaže: „Jer nikad proroštvo nije prenošeno od čovečije volje, nego vođeni Duhom Svetim govoriše sveti Božiji ljudi.“ Luka tako govori o prorocima koji su predvideli Hristov dolazak: „Neka je blagoslovljen Gospod, Bog Izraelov, jer se smilovao svom narodu i izbavio ga. I podigao nam je rog spasenja u domu Davida, svog sluga, kao što je ustima svojih svetih proroka od veka govorio.“

Hristov glas je taj koji govori preko proroka i patrijarha, od vremena Adama sve do poslednjih događaja u vremenu. Ova istina nije primećena od Jevreja koji su odbacili Isusa, i nije primećena danas od mnogih takozvanih hrišćana. Predivni sklad prolazi kroz Stari i Novi Zavet; stihovi koji se u početku tokom prvog čitanja mogu činiti mračnima, predstavljaju jasna tumačenja kada se marljivo proučavaju, i kada se uporede sa drugim pismima koja se odnose na isti predmet. Pažljivo pretraživanje proročanstava bi toliko prosvetlilo razumevanje Jevreja da su oni prepoznali Isusa kao predskazanog Mesiju. Međutim, oni su tumačili ta predskazanja tako da ih uklope u svoje izopačene ideje i ambiciozne težnje.

Učenici su bili zbunjeni tumačenjima i tradicijama sveštenika i zato su bili u tami u vezi sa suđenjem, smrću i vaskrsenjem svog Učitelja. Ova pogrešno protumačena proročanstva su sada jasno predočena razumevanju dvojice učenika, od strane Onoga koji je, preko svog Svetog Duha, nadahnuo ljude da ih napišu. Isus je pokazao svojim učenicima da je svaka pojedinost proročanstva u vezi sa Mesijom pronašla tačno ispunjenje u životu i smrti njihovog Učitelja. Obratio im se kao stranac, i kao neko ko je bio začuđen što oni nisu protumačili Pisma ispravno, što bi ih oslobodilo svih njihovih poteškoća.

Iako ih je Isus pre toga poučavao o proročanstvima, oni su ipak bili nesposobni da se potpuno odreknu zamisli o Hristovom zemaljskom kraljevstvu o Njegovom prvom dolasku. Njihovi unapred stvoreni pogledi su ih navodili da gledaju na Njegovo raspeće kao konačno uništenje svih njihovih nada. Ali kada im je, usred njihovog obeshrabrenja, pokazano da upravo stvari koje su doprinele da budu očajni, čine vrhunac dokaza da je njihovo verovanje bilo ispravno, njihova vera se vratila sa povećanom snagom. Oni su sada shvatali mnoge stvari koje je njihov Učitelj rekao pre svog suđenja, a koje oni nisu u to vreme mogli razumeti. Sve je bilo jasno i jednostavno njihovim umovima. U Isusovom životu i smrti videli su ispunjenje proročanstva i njihova srca su gorela od ljubavi prema svom Spasitelju.

Mnogi hrišćani po imenu guraju u stranu Stari Zavet i ograničavaju sebe na Novi. Sada se više: „Dalje sa zakonom i proročima, dajte nam Hristovo jevanđelje.“ Ako su Hristov život i učenje novozavetnih Pisama sve što je potrebno da bi se utvrdilo verovanje, zašto Isus nije ovom prilikom jednostavno ukazao na doktrine koje je poučavao, na mudrost i čistotu svog karaktera i na čuda koja ja učinio kao dovoljne dokaze svog Mesijanstva?

Istorija Isusovog života, smrti i vaskrsenja, kao Sina Božijeg, ne može se potpuno prikazati bez dokaza sadržanih u Starom

Zavetu. Hrist je otkriven u Starom Zavetu jasno kao i u Novom. Jedan svedoči o Spasitelju koji će doći, dok drugi svedoči o Spasitelju koji je došao na način predskazan od proroka. Kako bi se cenio plan iskupljenja, Pismo Starog Zaveta se mora temeljno razumeti. To je proslavljena svetlost iz proročke prošlosti koja iznosi Hristov život i novozavetna učenja sa jasnoćom i lepotom. Isusova čuda su dokaz Njegovog božanstva; ali najjači dokazi da je On Iskupitelj sveta nalaze se u starozavetnim proročanstvima upoređenim sa istorijom Novog. Isus je rekao Jevrejima „Vi istražujte Pisma jer mislite da u njima imate večni život, a upravo ona svedoče o meni.“ U to vreme nije bilo drugih Pisama u opticaju osim onih starozavetnih; tako da je Spasiteljev nalog jasan.

Dok su učenici hodali sa Isusom, slušajući pažljivo Njegove prijatne reči, ništa im u Njegovom držanju nije nagoveštavalo da su slušali nekog drugog a ne običnog hodočasnika koji se vraćao sa praznika, a koji je detaljno razumeo proročanstva. Hodao je pažljivo isto kao i oni preko grubog kamenja, zaustavljajući se sa njima da se malo odmori nakon penjanja uz neko osobito strmo mesto. Tako su dva učenika nastavila svoj put duž planinskog puta u društvu božanskog Spasitelja, koji je mogao reći: „Data mi je sva vlast na nebu i na zemlji.“

Ovaj silni pobednik nad smrću, koji je dosegao do samih dubina ljudske bede kako bi spasao izgubljeni svet, preuzeo je na sebe ponizni zadatak da hoda sa dva učenika u Emaus, kako bi ih poučio i utešio. Tako se On uvek poistovećuje sa ljudima u njihovoj patnji ili zbunjenosti. Na našim najtežim i najzamornijim stazama, gle, Isus je s nama da poravna put. On je isti Sin Čovečiji, sa istim saosećanjima i ljubavlju koje je imao pre nego što je prošao kroz grob i uzneo se k svom Ocu.

Na kraju, kada je sunce zalazilo, učenici su sa svojim saputnikom stigli do svoje kuće. Nikad im se ranije put nije činio tako

kratkim, niti je vreme ikada prošlo toliko brzo. Stranac nije davao nikakav znak da će stati; ali učenici nisu mogli podneti misao da se razidu tako prerano od Onog koji je nadahnuo njihova srca sa novom nadom i radošću, pa su ga nagovarali da ostane sa njima preko noći. Isus nije odmah popustio pred njihovim pozivom, već se činilo da je raspoložen da nastavi svoje putovanje. Usled toga su učenici, u svojoj privrženosti strancu, ga iskreno molili da se zadrži sa njima, navodeći kao razlog da „dan je na izmaku.“ Isus je popustio pred njihovim molbama i ušao je u njihovo skromno prebivalište,

Spasitelj nam nikada ne nameće svoje prisustvo. On traži društvo onih za koje zna da im je potrebna Njegova zaštita, i daje im priliku da podstaknu Njegovo dalje ostajanje sa njima. Ako ga oni, sa čežnjivom željom, zamole da boravi sa njima, On će ući u najskromnije domove i ozariće najponiznija srca. Dok je čekao večernji obrok, Isus je nastavio da otkriva Pisma svojim domaćinima, iznoseći dokaze o svom božanstvu i otkrivajući im plan spasenja. Jednostavno jelo je uskoro bilo gotovo i njih troje su zauzeli svoja mesta za stolom, Isus je zauzeo svoje mesto na čelu kao što je bio Njegov običaj.

Dužnost traženja blagoslova nad hranom je obično pripadala glavi porodice; ali je Isus stavio svoje ruke na hleb i blagoslovio ga. Na prvu reč Njegove molbe učenici su gledali sa čuđenjem. Sigurno niko osim njihovog Gospoda nije to radio na ovakav način. Njegov glas je stigao do njihovih ušiju kao glas njihovog Učitelja, i, gle, rane su na Njegovim rukama! To je zaista dobro poznati izgled njihovog voljenog Učitelja! Na trenutak oni su zapanjeni; onda su ustali da bi pali pred Njegove noge i klanjali mu se; ali je On iznenada nestao iz njihove sredine.

Sada znaju da su hodali i pričali sa ustalim Iskupiteljem. Njihove oči su bile zamagljene tako da ga ranije nisu prepoznali, iako su se istine koje je izgovorio duboko urezale u njihova

obeshrabrena srca. Onaj koji je podneo sukob u vrtu, sramotu krsta, i koji je ostvario pobjedu nad smrću i nad grobom – Onaj pred kojim su se poklanjali anđeli, obožavajući ga sa zahvalnošću i slavljenjem, potražio je dva usamljena i klonula duhom učenika, i bio je u njihovom prisustvu satima, poučavajući ih i tešeći ih, a oni ga ipak nisu poznali.

Isus im se nije u početku otkrio u svom pravom karakteru, pa onda otvorio Pisma njihovim umovima; jer je znao da bi oni bili toliko presrećni što ga vide ponovo, ustalog iz mrtvih, da bi njihove duše bile zadovoljene. Oni ne bi bili gladni svetih istina koje je On želeo da neizbrisivo utisne u njihove umove, kako bi ih mogli saopštiti drugima, koji bi, kad dođe na njih red, proširili dragoceno znanje, dok hiljade ljudi ne prime svetlo dato tog dana očajnim učenicima dok su putovali u Emaus.

On je ostao prurušen dok im nije protumačio Pisma i doveo ih do mudre vere u svom životu, do svog karaktera, do svoje misije na zemlji i do svoje smrti i vaskrsenja. On je želeo da se istina čvrsto ukoreni u njihovim umovima, ne zato što je podržana Njegovim ličnim svedočanstvom, već zato što tipski zakon i proroci Starog Zaveta, koji se slažu sa činjenicama Njegovog života i smrti, predstavljaju neosporan dokaz te istine. Kada je cilj Njegovog rada sa dvojicom učenika postignut, On im se otkrio da bi njihova radost mogla biti potpuna, i onda je nestao iz njihovog vidokruga.

Kada su ovi učenici napustili Jerusolim da bi se vratili svojim kućama, nameravali su da se ponovo vrate na stari posao i da sakriju najbolje što mogu svoje razorene nade. Međutim, sada je njihova radost nadmašila njihov prethodni očaj. „I rekli su jedan drugome: ‘Zar nam nije srce gorelo dok nam je putem govorio, dok nam je tumačio Pisma?’“

Zaboravili su na svoju glad i umor i ostavili su pripremljeni obrok, jer se nisu mogli zadržati u svojim kućama i čuvati svoje

novootkriveno znanje od drugih učenika. Žudeli su da prenesu svoju sopstvenu radost svojim drugovima, da bi se mogli radovati zajedno u živom Spasitelju ustalom iz mrtvih. Iako je bilo kasno, krenuli su nazad svojim putem do Jerusalima; ali kako su sada bila drugačija njihova osećanja od onih koja su ih deprimirala kada su se uputili ka Emausu. Isus je bio sa njima, ali oni to nisu znali. On je slušao sa radošću njihove izraze radosti i zahvalnosti dok su usput razgovarali jedan sa drugim.

Bili su previše srećni da bi primetili poteškoće na grubom, nesigurnom putu. Nije bilo meseca da ih osvetljava, ali njihova srca su bila zapaljena radošću novog otkrića. Birali su svoj put preko grubih stena i opasnih ivica, ponekad posrćući i padajući u svojoj žurbi. Međutim, uopšte se ne obazirući na ovo, nastavili su odlučno dalje. Povremeno bi izgubili svoj put u tami i bili su primorani da prate nazad svoje korake dok ne nađu stazu, kada bi obnovili svoje putovanje sa svežom brzinom. Čeznuli su da prenesu svoju dragocenu poruku svojim prijateljima. Nikada ranije ljudske usne nisu imale da objave takve vesti; jer je činjenica o Hristovom vaskrsenju bila velika istina oko koje će se sva vera i nada crkve usredsrediti.

Poglavlje XLIX

U GORNJOJ SOBI

Kada su učenici stigli u Jerusalim ušli su na istočnu kapiju, koja su bila otvorena tokom prazničnih dešavanja. Kuće su bile mračne i tihe, ali oni su se probijali kroz uske ulice po svetlošću izlazećeg meseca. Znali su da će pronaći svoju braću u nezaboravnoj gornjoj sobi gde je Isus proveo poslednju noć pre svoje smrti. Ovde su učenici proveli Subotu u žaljenju za svojim Gospodom. I sada nisu bili naklonjeni spavanju, jer su se uzbuđljivi događaji prepričavali među njima. Obazrive ruke su odblokirale vrata pred ponovljenim zahtevom dvojice putnika; oni su ušli, a sa njima je isto ušao i Isus, koji je celim putem bio njihov nevidljivi saputnik.

Pronašli su učenike okupljene i u stanju uzbuđenja. Nada i vera su se borile za prevlast u njihovim umovima. Izveštaj Marije Magdalene i izveštaj drugih žena su svi čuli; ali neki su bili previše bez nade da poveruju njihovom svedočanstvu. Petrov dokaz, vezano za njegov razgovor sa ustalim Gospodom, dočekan je sa velikim oduševljenjem i uverenjem, i imao je veću težinu kod braće, pa je njihova vera počela da oživljava. Kada su učenici iz Emausa ušli sa njihovim radosnim vestima, suočili su se sa usklikima mnogih glasova: „Gospod je zaista vaskrsnuo i pojavio se Simonu!“

Dvojica iz Emausa su ispričali svoju priču kako im je Gospod otvorio oči i otkrio im jasan lanac proročanstva koji je dosezao od vremena patrijarha do tog vremena, i predskazivao sve što se odigralo u vezi sa njihovim Spasiteljem. Družina je slušala ovaj izveštaj u tišini bez daha. Neki su bili nadahnuti novom verom, drugi su bili neverni. Iznenada sam Isus je bio među

njima. Njegove ruke su bile podignute u blagoslovu i rekao im je: „Mir vama.“

„A oni su, uplašeni i puni straha, pomislili da vide duha. Zato im je rekao: ‘Zašto ste se prepali? Zašto se sumnje javljaju u vašim srcima? Pogledajte moje ruke i moje noge. To sam ja. Opipajte me i videćete, jer duh nema meso i kosti kao što vidite da ja imam.’ Kad je to rekao, pokazao im je ruke i noge.“

Tu su oni posmatrali noge i ruke ranjene okrutnim klinima i prepoznali su Njegov melodičan glas, kao nijedan drugi koji su ikada čuli. „I dok od radosti još nisu verovali, nego su se čudili, upitao ih je: ‘Imate li ovde nešto za jelo?’ Pružili su mu komad pečene ribe i on ga je uzeo i pojeo pred njihovim očima.“ Vera i nada su sada zauzeli mesto sumnji i neverovanju, i oni su priznali svog ustalog Spasitelja sa osećanjima koje nikakve reči ne mogu iskazati.

Isus je sada razjasnio Pisma celoj grupi, počevši sa prvom knjigom Mojsijevom, i posebno se zadržao na proročanstvu koje je ukazivalo na vreme koje je tada bilo sadašnjost i koje je proreklo Hristove patnje i Njegovo vaskrsenje. „Tada im je rekao: ‘To je ono o čemu sam vam govorio dok sam još bio s vama, da se mora ispuniti sve što je o meni napisano u Mojsijevom zakonu, u Prorocima i u Psalmima.’ Tada im je otvorio um da razumeju Pisma i rekao im je: ‘Tako je napisano, da će Hristos stradati i treći dan ustati iz mrtvih i da će se u njegovo ime propovedati o pokajanju za oprostjenje greha, među svim narodima počevši od Jerusalima, i vi ćete biti svedoci toga.“

Učenici su sada počeli da shvataju prirodu i veličinu njihove dužnosti. Na njima je da objave svetu predivne istine koje im je Hrist poverio. Događaji iz Njegovog života, Njegove smrti i vaskrsenja, sklad proročanstva sa ovim događajima, svetost Božijeg zakona, tajne plana spasenja, Isusova sila za opraštanje greha – oni su svim ovim stvarima bili svedoci, i bio je njihov

posao da se pobrinu da te stvari postanu poznate svim ljudima, počevši od Jerusalima. Na njima je da objave jevanđelje mira i spasenja kroz pokajanje i Spasiteljevu silu. Tokom Hristovog prvog dolaska na svet, anđeo je najavio: Na zemlji mir i među ljudima dobra volja. Nakon što je Njegov zemaljski život bio ispunjen, On je ustao iz mrtvih i pojavljujući se prvi put svojim okupljenim učenicima, obratio im se ovim blagoslovenim rečima, „Mir vama.“

Isus je uvek spreman da izrekne mir dušama koje muče sumnje i strah. Dragoceni Spasitelj čeka da mu otvorimo vrata našeg srca i kažemo: Boravi sa nama. On kaže, „Evo stojim na vratima i kucam. Ako ko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njim i on sa mnom.“ Naš život je stalna borba; moramo ratovati protiv poglavarstava i sila, protiv zlih duhovnih sila i neprijatelja koji nikada ne spavaju; moramo odoleti iskušenjima i nadvladati kao što je Hrist nadvladao. Kada Hristov mir uđe u naše srce mi smo mirni i strpljivi pod najtežim iskušenjima.

Isusovo vaskrsenje je bilo primer konačnog vaskrsenja svih koji spavaju u Njemu. Vaskrslo telo našeg Spasitelja, Njegovo držanje, naglašavanja Njegovog govora, bili su sasvim poznati Njegovim sledbenicima. Na isti način će oni koji spavaju u Isusu vaskrsnuti ponovo. Mi ćemo poznati naše prijatelje onako kao što su učenici poznali Isusa. Iako su mogli biti deformisani, bolesni ili izobličeni u ovom smrtnom životu, ipak će u njihovom vaskrsлом o proslavljenom telu njihov individualni identitet biti savršeno sačuvan, i mi ćemo prepoznati, u licu koje blista svetlošću što isijava iz Isusovog lica, crte lica onih koje volimo.

Isusova smrt je ostavila Tomu u ispraznom očaju. Činilo se da je njegova vera isparila u potpunoj tami. On nije bio prisutan u gornjoj sobi kada se Isus pokazao svojim učenicima. On je čuo za izveštaje drugih i primio je obilan dokaz da je Isus vaskrsao,

ali ravnodušna sumornost i tvrdoglavo neverovanje su zatvorili njegovo srce za svo radosno svedočanstvo. Nakon što je čuo učenike kako ponavljaju svoj izveštaj o divnom prikazivanju vaskrslog Spasitelja, to je samo poslužilo da ga gurne u dublji očaj; jer ako je Isus stvarno ustao iz mrtvih neće više biti nade za Njegovo doslovno zemaljsko kraljevstvo. Takođe je povredilo njegovu sujetu što je pomislio da se njegov Učitelj pokazao svim svojim učenicima osim njemu, tako da je bio odlučan da ne veruje, i tokom cele nedelje je imao turobne misli o svom jadu, što se činilo još crnjim u suprotnosti sa oživelom nadom i verom njegove braće.

Tokom tog vremena on je često, kada je bio u društvu svoje braće, ponavljao reči: „Dok ne vidim rane od klinova na njegovim rukama, dok ne stavim prst u te rane i ne stavim ruku u ranu na njegovom boku, neću verovati.“ On nije hteo da vidi očima svoje braće, niti da primenjuje veru koja je zavisila od njihovog svedočanstva. On je vatreno voleo svog Gospoda, ali ljubomora i neverovanje su obuzeli njegov um i srce.

Gornja soba je bila kuća jednom broju učenika, i svako večer su se oni svi okupljali na ovom mestu. Određene večeri Toma je odlučio da se sastane sa svojom braćom; bez obzira na svoju neveru, on je ipak gajio slabu nadu, ne priznajući sebi da su dobre vesti bile istinite. Dok su učenici imali svoj uobičajeni obrok i u međuvremenu ispitivali dokaze istine svoje vere koje im je Hrist dao u proročanstvima, „Isus je došao, iako su vrata bila zaključana, pa je stao na sredinu i rekao: ‘Mir vama!’“

On je zatim ukorio nevernog koji nije primio svedočanstvo onih koji su ga videli, i okrenuvši se Tomi, rekao je: „Stavi prst ovde i pogledaj moje ruke, i pruži ruku i stavi je na moj bok. I nemoj sumnjati, nego veruj.“ Ove reči su pokazale da je On čitao Tomine misli i reči. Sumnjičavi učenik je znao da niko od njegovih drugova nije nedelju dana video Isusa, i zato nisu mogli

reći Učitelju za njegovo tvrdoglavo neverovanje. Prepoznao je osobu pred sobom kao svog Gospoda koji je bio raspet; on nije imao želju za daljim dokazom, njegovo srce je poskočilo od radosi kad je shvatio da je Isus zaista ustao iz mrtvih. Bacio se pred noge svom Učitelju sa dubokom naklonošću i odanošću, uzviknuvši: „Moj Gospod i moj Bog!“

Isus je prihvatio njegovo priznanje, ali ga je blago ukorio za njegovo neverovanje: „Jesi li poverovao zato što si me video? Srećni su oni koji ne vide, a ipak veruju.“ Isus je ovde pokazao Tomi da bi mu njegova vera bila prihvatljivija da je poverovao dokazu svoje braće, i da nije odbio poverovati dok nije video Isusa svojim sopstvenim očima. Ako bi svet trebao slediti ovaj Tomin primer, niko ne bi verovao u spasenje; jer svi koji sad primaju Hrista čine tako preko svedočanstva drugih.

Mnogi koji imaju slabu i kolebljivu veru, razmišljaju da ako bi imali dokaz koji je Toma imao od svojih drugova oni ne bi sumnjali kao on. Oni ne shvataju da ne samo da imaju taj dokaz, već i dodatno svedočanstvo koje se gomila oko njih sa svih strana. Mnogi koji, kao Toma, čekaju da svaki razlog sumnje bude uklonjen, mogu da nikada ne shvate svoju čežnju kao on, već da postepeno postanu učaureni u svom neverovanju, dok ne budu u stanju da primete težinu dokaza na Isusovoj strani, i, kao kod skeptičnih Jevreja, ono malo svetla što imaju će se ugasiti u tami koja se sklapa oko njihovih umova. Odbaciti jasne i konačne dokaze božanske istine otvrdnjava srce i zaslepljuje razumevanje. Dragocena svetlost, kada se zapostavi, potpuno nestaje iz uma koji je nevoljan da je primi.

Isus je, u svom ophođenju prema Tomi, dao svojim sledbenicima pouku u vezi sa načinom na koji bi oni trebali da se ophode prema onima koji sumnjaju u religijski istinu i koji ističu te sumnje. On nije obasuo Tomu rečima ukora, niti je ušao u sukob sa njim; već je sa приметnom snishodljivošću i nežnošću

otkrio sebe sumnjalici. Toma je zauzeo najnerazumniji stav, diktirajući jedine uslove svoje vere; ali je Isus, svojom darežljivom ljubavlju i obzirom, probio sve barijere koje je on podigao. Istrajan sukob će retko oslabiti neverovanje, već će ga pre prebaciti u samoodbranu, gde će pronaći novu podršku i izgovor. Isus, je otkrio u svojoj ljubavlju i milošću Spasitelja, da to izvlači sa mnogih nekada nevoljnih usana Tomino priznanje: „Moj Gospod, moj Bog!“

Poglavlje L

ISUS U GALILEJI

Zarobljenici podignuti iz grobova u vreme Isusovog vaskrsenja su bili Njegovi trofeji kao Kneza osvajača. Tako je On potvrdio svoju pobjedu nad smrću i grobom; tako je On dao zalog i garanciju vaskrsenja svih pravednih mrtvih. Oni koji su bili pozvani iz svojih grobova su otišli u grad i pokazali su se mnogima u svojim vaskrslim telima, i posvedočili su da je Isus zaista ustao iz mrtvih, i da su oni ustali sa Njim. Glas koji je uzviknuo, „Svršeno je!“, čuo se među mrtvima. Probio je zidove grobova i pozvao je spavače da ustanu. Tako će biti i kada se Božiji glas bude čuo kako trese nebesa i zemlju. Taj glas će probiti grobove i otvoriće grobnice. Moćni zemljotres će tada učiniti da se svet ljulja tamo-amo kao pijanac. Onda će se Hrist, Kralj Slave, pojaviti, u pratnji svih nebeskih anđela. Truba će se oglasiti, i Davalac života će pozvati pravedne mrtve u večan život.

Bilo je dobro poznato sveštenicima i poglavarima da su određene osobe koje su bile mrtve ustale o Isusovom vaskrsenju. Verodostojni izveštaji su im doneti od raznih ljudi koji su videli i razgovarali sa vaskrslima i čuli su njihovo svedočanstvo da je Isus, Knez života, kojeg su sveštenici i poglavari ubili, ustao iz mrtvih. Lažni izveštaj da su učenici ukrali telo svog Učitelja iz groba je bio tako marljivo proširen da su mnogi u njega poverovali. Ali sveštenici, fabrikovanjem svog lažnog izveštaja, su nadmudrili sami sebe, i sve osobe koje su razmišljale, nezaspeljene fanatizmom, primetile su obmanu.

Da su vojnici spavali, oni ne bi znali kako je grobnica postala prazna. Da je jedan stražar bio budan, on bi sigurno probudio druge. Da su zaista zaspali, kao što su tvrdili da jesu,

posledica je bila dobro poznata svima. Kazna za takvo zanemarivanje dužnosti je bila smrt, i ne bi bilo nade za pomilovanje; tako da prestupnici ne bi tako olako objavili svoju grešku. Da su jevrejski sveštenici i poglavari otkrili stražare kako spavaju na svom položaju, oni ne bi prešli preko te stvari tako olako, već bi zahtevali temeljnu istragu tog slučaja i punu kaznu zakona nad nevernim vojnicima.

Da su imalo verovali u istinitost svojih izjava, pozvali bi učenike na odgovornost i navukli bi na njih najneumoljiviju kaznu. To što oni nisu tako nešto učinili je bio temeljan dokaz nedužnosti učenika i činjenice da su sveštenici primorani iz hitne neminovnosti fabrikovanja i širenja laži kako bi predupredili dokaze koji su se nagomilali protiv njih, i utvrđivanja istine o Isusovom vaskrsenju i o Njegovim tvrdnjama da je Sin Božiji. Često pojavljivanje Isusa Njegovim učenicima, i mrtve osobe koje su vaskrsle sa Njim, takođe je mnogo doprinelo da se usadi istina u umove onih koji su bili voljni da poveruju.

Jevrejske izmišljotine imaju paralelu u našem vremenu; ponositi progonitelji pravednosti troše svoje vreme, uticaj i novac da učukaju ili ospore dokaz istine; i najprotivrečnije mere se preduzimaju da se ostvari taj cilj. I ne manjka osoba od inteligencije koje će pohlepno progutati najbesmislenije obmane jer se slažu sa osećanjima njihovih srca. Ovo otkriva tužnu činjenicu da ih je Bog predao slepoći uma i tvrdoći srca. Postoje nedužne osobe, koje neko vreme mogu biti prevarene zbog poverenja koje daju svojim prevarantima, ali ako su poučljivi i zaista žele znanje o istini, imaće priliku da je shvate. Sumnje i zbunjenosti će nestati; oni će otkriti nedoslednosti svojih lažnih vodiča; jer zabluda sama po sebi nosi ograničeno svedočanstvo za istinu.

Sveštenici i vladari bili su u stalnom strahu da se, šetajući ulicama ili u privatnosti svojih domova, ne bi susreli licem u lice sa vaskrslim Hristom. Osećali su da nema bezbednosti za njih;

reze i rešetke su izgledali kao slaba zaštita od uskrslog Sina Božijeg.

Pre svoje smrti, Isus je, u gornjoj sobi, rekao svojim učenicima da će, nakon što je vaskrsnuo, otići pred njih u Galileju; i u jutro vaskrsenja anđeo na grobu rekao je ženama: „Nego idite, recite njegovim učenicima i Petru: ‘On ide pred vama u Galileju. Tamo ćete ga videti, kao što vam je rekao.’“ Učenici su se tokom pashalne sedmice zadržali u Jerusalimu, jer bi njihovo odsustvo bilo tumačeno kao neloyalnost i jeres. Tokom tog vremena okupili su se zajedno uveče u gornjoj sobi, gde su neki od njih imali svoj dom, i tu im se Isus dva puta otkrio i obavezao ih da se zadrže još neko vreme u Jerusalimu.

Čim je Pasha bila gotova, braća su napustila Jerusalim i otišla u Galileju kako im je bilo naređeno. Sedam učenika je bilo u društvu; bili su obučeni u skromne haljine ribara, siromašni ovozemaljskim dobrima, ali bogati znanjem i praksom istine, što im je pred Nebom davalo najviši čin učitelja. Oni nisu bili učenici u školi proroka, ali tri godine su uzimali časove od najvećeg učitelja kojeg je svet ikada upoznao. Pod Njegovim podučavanjem postali su uzdignuti, inteligentni i profinjeni, odgovarajući posrednici kroz koje bi se ljudske duše mogle voditi ka saznanju istine.

Veliki deo Spasiteljeve službe proveden je na obalama Galileje, i tamo su se odigrala mnoga najlepša čuda. Dok su se učenici okupljali na mestu gde je postojala najmanja verovatnoća da će biti uznemiravani, njihovi umovi su bili ispunjeni Isusom i Njegovim silnim delima. Na ovom moru, kada su njihova srca bila ispunjena užasom, a žestoka oluja ih je žurno vodila ka uništenju, Isus je hodao po izbrazdanim talasima da im pritekne u pomoć. Ovde je najdivlja oluja utihnula Njegovim glasom, koji je rekao podivljaloj dubini mora: „Umiri se! Ućuti!“ Na vidiku je bila plaža na kojoj je, nekim silnim čudom, nahranio više od

deset hiljada osoba sa nekoliko hlebova i riba. Nedaleko je bio Kapernaum, poprište Njegovih najdivnijih prikazivanja čuda, izlečenja bolesnih i podizanja mrtvih. Dok su učenici ponovo gledali u Galileju, njihovi umovi su bili ispunjeni rečima i delima njihovog Spasitelja.

Veče je bilo ugodno, a Petar, koji je zadržao veliki deo svoje stare ljubavi prema čamcima i ribolovu, predložio je da izađu na more i bace svoje mreže. Ovaj predlog je naišao na odobravanje svih, jer su bili siromašni i trebala im je hrana i odeća, koje bi mogli nabaviti prihodima od uspešnog noćnog ribolova. Tako su izašli na more u svom čamcu, da nastave sa svojim starim poslom. Međutim, trudili su se tokom čitave noći bez uspeha. Tokom dugih, umornih sati, razgovarali su o svom odsutnom Gospodu i prisećali su se scena i događaja uzbudljive zanimljivosti koji su se odigrali u toj blizini i kojih su bili svedoci. Nagđali su kakve će biti njihova sopstvena budućnost, i postali su tužni zbog perspektive pred njima.

Sve vreme usamljeni posmatrač na obali pratio ih je pogledom, dok je On sam bio neprimećen. Na kraju je jutro osvanulo. Čamac je bio na maloj udaljenosti od obale, a učenici su videli neznanca kako stoji na plaži, koji im se obratio pitanjem: „Dečice, zar nemate ništa za jelo?“ Ne prepoznajući Isusa, oni su odgovorili, „Nemamo!“ „A on im je rekao: ‘Bacite mrežu s desne strane čamca i naći ćete.’ Tada su je bacili, ali više nisu mogli da je izvuku od mnoštva ribe.“

Učenici su bili ispunjeni čuđenjem zbog rezultata svog truda; ali Jovan je sada raspoznavao ko je neznanac i uzviknuo je Petru, „To je Gospod!“ Radost je sada zauzela mesto razočarenju. Petar je odmah pripasao svoj ribarski kaput i, bacivši se u vodu, ubrzo je stajao pored svog Gospoda. Ostali učenici su došli u svom čamcu, vukući mrežu sa ribama. „Kad su izašli na kopno, videli su žar na kome se pekla riba, i hleb.“

Bili su previše začuđeni da bi pitali odakle dolaze vatra i obrok. „Isus im je rekao: ‘Donesite malo ribe koju ste sad ulovili.’“ Petar je, slušajući zapovest, pojurio za mrežom koju je tako neformalno ispustio, i pomogao je svojoj braći da je dovuku do obale. Nakon što je sav posao obavljen i priprema završena, Isus je naredio učenicima da dođu i doručuju. Slomio je hleb i ribu i podelio ih među njima, i čineći tako prepoznali su ga i priznali svi sedmorica. Čudo hranjenja pet hiljada na planini je sada jasno došlo u njihove umove; ali tajanstveno strahopoštovanje je bilo nad njima, i oni su ćutali dok su gledali svog vaskrslug Spasitelja.

Oni su se setili da se na početku njihove službe odigrao sličan prizor tom koji se upravo dogodio. Isus im je tada naredio da se otisnu u dubinu i da spuste svoje mreže za ulov, a mreža se pocepala zbog količine ulovljenih riba. Tada im je naredio da ostave svoje mreže i slede ga, i On će ih učiniti ribarima ljudi. Ovo poslednje čudo koje je Isus upravo učinio bilo je za svrhu da prethodno čudo učini impresivnijim; da bez obzira na to što će biti lišeni ličnog društva svog Učitelja i sredstava izdržavanja u okviru svog omiljenog posla, ipak je vaskrsli Spasitelj brinuo o njima i skrbio ih dok oni rade Njegov posao. Isus je takođe imao svrhu naređujući im da bace mrežu sa desne strane čamca. Na toj strani je Isus stajao na obali. Ako bi radili povezani sa Njim, Njegova božanska sila ujedinjena sa njihovim ljudskim naporima – uspeh ne bi izostao.

Ponavljanje čudesnog ulova riba bilo je obnova Hristovog naloga Njegovim učenicima. To im je pokazalo da smrt njihovog Učitelja nije uklonila njihovu obavezu da rade ono delo koje im je On odredio. Petru, koji je u više navrata delovao kao predstavnik dvanaestorice, data je posebna pouka. Uloga koju je odigrao u noći izdaje svog Gospoda, bila je toliko sramna i nedosledna njegovim pređašnjim tvrdnjama o vernosti i posvećenosti, da je

bilo neophodno za njega da pruži dokaz svim učenicima da se iskreno pokajao za svoj grijeh, pre nego što bi mogao nastaviti svoje apostolsko delo. Spasitelj je isplanirao da ga postavi tamo gde bi mogao povratiti celokupno poverenje svoje braće, kako, u vreme nevolje, njihovo nepoverenje zbog njegovog bivšeg neuspeha ne bi osakatilo njegovu korisnost.

Učenici su očekivali da Petru više neće biti dozvoljeno da zauzima istaknuti položaj u delu koji je on do sada držao, a i on sam je izgubio svoje uobičajeno samopouzdanje. Međutim, Isus dok je doručkovao na obali, izdvojio je Petra, govoreći: „Simone, sine Jonin, voliš li me više od ovih?“ misleći na njegovu braću. Petar je jednom rekao: „Ako se svi i sablazne o tebe, ja se nikad neću sablazniti!“ i izjasnio se spremnim da ode u zatvor i u smrt sa svojim Učiteljom. Ali sada je on izneo pravu procenu sebe u prisustvu učenika: „Da, Gospode, ti znaš da te volim.“ U ovom Petrovom odgovoru nije bilo naglog uverenja da je njegova naklonost veća od naklonosti njegovih drugova; on čak nije ni izrazio svoje sopstveno mišljenje o svom posvećenju Spasitelju, već se pozvao na tog Spasitelja, koji može čitati sve motive ljudskog srca, da sam prosudi o njegovoj iskrenosti: „Ti znaš da te volim.“

Isusov odgovor je bio pozitivno povoljan za pokajanog učenika, i stavio ga je u položaj od poverenja. Odgovor je bio: „Hrani moje jaganjce.“ Isus je ponovo stavio na probu Petra, ponavljajući svoje prethodne reči: „Simone, sine Jonin, voliš li me?“ Petar se razalostio jer je mislio da je ponavljanje tog pitanja ukazivalo da Isus nije poverovao u njegovu izjavu. On je znao da je njegov Gospod imao razloga da sumnja u njega, i sa bolnim srcem je odgovorio: „Gospode, ti znaš sve, ti znaš da te volim.“ Isus mu je rekao, „Hrani moje ovčice.“

Tri puta se Petar otvoreno odrekao svog Gospoda, i tri puta je Isus izvukao iz njega uverenje o njegovoj ljubavi i odanosti,

gurajući to oštro pitanje, kao bodljikavu strelu u njegovo ranjeno srce. Isus je, pred okupljenim učenicima, izneo dubinu Petrovog pokajanja i pokazao je kao je temeljno ponizan nekada hvalisavi učenik. Njemu je sada bila poverena važna dužnost da se brine o Hristovom stadu. Iako bi bilo koja druga kvalifikacija bila manje upadljiva, ipak bez Hristove ljubavi on ne bi mogao biti verni pastir nad hrišćanskim stadom. Znanje, rečitost, dobročinstvo, zahvalnost i revnost su od pomoći u dobrom delu, ali bez ulivanja Isusove ljubavi u srce, delo hrišćanskog propovednika je neuspešno.

Petar je bio prirodno nagao i impulsivan, i Sotona je iskoristio te karakteristike da ga odvuče sa pravog puta. Kada je Isus izneo pred svoje učenike činjenicu da On mora ići u Jerusalim da pati i umre od ruku prvosveštenika i učitelja zakona, Petar je uobraženo protivrećio svom Učitelju, govoreći: „Daleko bilo, Gospode! Neće ti se to dogoditi!“ On nije mogao zamisliti mogućnost da će Sin Božiji biti ubijen. Sotona je sugerisao njegovom umu da ako je Isus Sin Božiji On ne može umreti. Neposredno pre Petrovog pada, Isus mu je rekao: „Simone, Simone, evo Sotona traži da vas rešeta kao pšenicu. Ali ja sam se usrdno molio za tebe da tvoja vera ne oslabi. A ti, kad se obratiš, ojačaj svoju braću.“ To vreme je sada došlo i promena koja se desila u Petru je bila očigledna. Završna, probna pitanja Gospoda nisu isprovocirala nijedan nagao, samouveren odgovor; a zbog njegovog poniženja i pokajanja, on je bio spremniji nego ikada da popuni položaj pastira stada.

Pouka koju je primio od vrhovnog Pastira, u rešavanju njegovog slučaja, bila je najvažnija za Petra, a takođe i za druge učenike. To ih je naučilo da se ophode prema prestupniku sa strpljenjem, saosećanjem i sa ljubavlju koja prašta. Tokom vremena u kojem se Petar odrekao svog Gospoda, ljubav koju mu je Isus doneo je bila nepokolebljiva. Upravo takvu ljubav treba

podpastir da oseća prema ovcama i jaganjcima stavljenim pod njegovu brigu. Sećajući se svoje sopstvene slabosti i neuspeha, Petar treba da se ophodi prema svom stadu nežno kao što se Hrist ophodio prema njemu.

Isus je sam hodao sa Petrom, jer je bilo nešto što je želeo da samo njemu ispriča. U toj nezaboravnoj gornjoj sobi, neposredno pre svoje smrti, Isus je rekao svom učeniku: „Tamo kuda ja idem ti me sada ne možeš pratiti, ali sledićeš me kasnije.“ Petar je odgovorio na ovo: „Gospode, zašto sada ne mogu poći za tobom? Život ću svoj položiti za tebe.“ Isus je sada, u saosećanju prema njemu, a i da bi bio ojačan za poslednju probu svoje vere u Hrista, otkrio pred njim njegovu budućnost. Rekao mu je da će nakon što proživi koristan život, kada starost bude izdala njegovu snagu, zaista poći za svojim Gospodom. Isus je rekao: „Kad si bio mlađi, sam si se opisivao i išao si kuda si želeo. A kad ostariš, raširićeš ruke i drugi će te opasivati i vodiće te kuda ne želiš.’ To je rekao da nagovesti kakvom će smrću Petar proslaviti Boga.“

Isus je ovde jasno naglasio Petru činjenicu i način njegove smrti; čak je spomenuo širenje njegovih ruku na krstu; i nakon što je tako rekao, ponovio je svoju prethodnu zapovest: „Pođi za mnom.“ Učenik nije bio uznemiren otkrivenjem svog Učitelja. Osećao se voljnim da podnese bilo kakvu smrt za svog Gospoda. Petar je video da ih je Jovan pratio, i obuzela ga je želja da sazna njegovu budućnost, i on je „upitao Isusa: ‘Gospode, šta će biti s njim?’ Isus mu je odgovorio: ‘Ako ja želim da on ostane dok ne dođem, šta se ti brineš za to? Ti pođi za mnom.“ Petar je trebao uzeti u obzir da će mu njegov Gospod otkriti sve što je najbolje za njega da zna, bez pitanja sa svoje strane. Dužnost svakoga je da sledi Hrista, bez neopravdane brige prema dužnosti dodeljenoj drugima. Govoreći o Jovanu: „Ako ja želim da on ostane dok ne dođem,“ Isus nije dao garanciju da će ovaj učenik živeti do

drugog Hristovog dolaska; On je samo potvrdio svoju sopstvenu vrhovnu vlast, i da čak i kad bi Njegova volja bila da bude tako, to ni na koji način ne bi uticalo na Petrovo delo. Budućnost obojice Jovana i Petra je bila u rukama njihovog Gospoda, i poslušnost u sleđenju Njega je bila dužnost koja se zahtevala od svakog.

Jovan je doživeo da veoma ostari; bio je svedok ispunjenja Hristovih reči u vezi sa razorenjem Jerusalima. Video je veličanstveni hram Jevreja u ruševinama, i da nije ostao nijedan kamen na kamenu koji nije razvaljen. Petar je sada bio potpuno obraćen čovek; ali čast i autoritet koje je primio od Hrista nisu mu dali premoć nad njegovom braćom. Bio je pomilovan i imao je mnogo uticaja u crkvi zbog Božije naklonosti u opraštanju njegovog otpadništva, i u poveravanju njemu da hrani Njegovo stado, a i zato što je uvek ostao jedan od najbližih Hristovih sledbenika u svom svakodnevnom životu.

Poglavlje LI

SASTANAK SA BRAĆOM

Tada je jedanaest učenika otišlo u Galileju, u planinu gde ih je Isus uputio. „Kada su ga videli, poklonili su mu se; ali su neki sumnjali.“ Bilo je i drugih pored jedanaestorice koji su se okupili u planinskom predelu. Nakon što im se pokazao, određeni Isusovi sledbenici su samo delimično bili ubeđeni u Njegov identitet sa Raspetim. Međutim, niko od jedanaestorice nije imao nikakvu sumnju o toj temi. Slušali su Njegove reči, koje su otkrivale jasan lanac proročanstva u vezi Njega. Jeo je sa njima i pokazao im je svoj ranjeni bok i svoje probijene ruke i noge, i oni su ga dotakli, tako da nije bilo prostora za neverovanje u njihovim umovima.

Ovaj sastanak u Galileji je bio određen od Spasitelja; anđeo sa Neba ga je najavio nekolicini učenika, i Isus im je Lično dao posebna uputstva u vezi toga, govoreći: „Ali, kad vaskrsnem, otići ću pred vama u Galileju.“ Mesto u planinskom predelu je bilo odabrano od Isusa, zbog toga što je bilo pogodno za veliko društvo. Ovaj sastanak je bio od najvećeg značaja za crkvu, koja će uskoro biti ostavljena da vrši delo bez ličnog prisustva Spasitelja. Isus je tu isplanirao da se pokaže pred svom braćom koja bi se okupila, kako bi sva njihova sumnja i neverovanje mogli biti uklonjeni.

Isusov nalog je ponovljen onima koji su verovali u Njega, dok su se još zadržali u Jerusalimu, prisustvujući prazničnim događajima koji su pratili Pashu. Vesti su stigle do mnogih usamljenika koji su žalili smrt svoga Gospoda, i oni su se uputili na mesto sastanka kružnim putevima, dolazeći iz svakog pravca, da ne bi podstakli sumnju ljubomornih Jevreja. Sa najintenzivnijim

zanimanjem su se okupili zajedno. Oni koji su bili počastvovani prizorom vaskrslog Spasitelja prepričali su onima u sumnji poruke anđela i svoje razgovore sa svojim Učiteljom. Koristili su argumente iz Pisma, kao što je Isus učinio sa njima, pokazujući kako se svaka pojedinost proročanstva vezanog za prvi Hristov dolazak ispunila u životu, smrti i vaskrsenju Isusa.

Tako su omiljeni učenici išli od grupe do grupe; ohrabrujući i jačajući veru svoje braće. Mnogi od onih okupljenih su slušali ove razgovore sa čuđenjem. Novi niz misli je započeo u njihovim umovima u vezi sa Raspetim. Ako je ono što su upravo čuli istina, onda je Isus bio više od proroka. Niko nije mogao trijumfovati nad smrću i pokidati okove groba, osim Mesije. Njihove zamisli o Mesiji i Njegovoj misiji su bile tako zbunjujuće zbog lažnih učenja sveštenika da je bilo neophodno za njih da se oduče od svega što su ih učili, kako bi mogli da prihvate istinu, da će Hrist, kroz sramotu, patnju i smrt, konačno zauzeti svoj presto.

Sa pomešanom uznemirenošću, strahom i nadom, čekali su da vide da li će se Isus zaista pokazati da održi svoj sastanak. Toma je ispričao, željnoj masi koja je slušala svoje prethodno neverovanje, i njegovo odbijanje da poveruje osim ako ne vidi ranjene ruke, noge i bok svog Gospoda, i ako ne stavi svoj prst u otiske klinova. Rekao im je kako su njegove sumnje bile zauvek uklonjene prikazivanjem njegovog Spasitelja, koji je nosio okrutne tragove raspeća, i da on nije želeo dalje dokaze.

Dok su ljudi posmatrali i čekali, Isus je iznenada stajao među njima. Niko nije mogao reći odakle ili kako je došao. Učenici su ga prepoznali odmah i požurili su da mu odaju počast. Mnogi od prisutnih ga nikada ranije nisu videli, ali kada su pogledali u Njegovo božansko lice, i onda na njegove ranjene ruke i noge, probodene klinovima na raspeću, znali su da je to Spasitelj i poklonili su mu se.

Međutim, bilo je i dalje onih koji su sumnjali; oni nisu mogli poverovati u radosnu istinu. „Tada im Isus priđe i reče: 'Data mi je sva vlast na nebu i na zemlji.'“ Ova Isusova garancija je prevazišla sva njihova očekivanja. Oni su znali za Njegovu vlast, dok je bio sa njima, nad bolešću svake vrste i nad Sotonom i njegovim anđelima; ali nisu odmah mogli shvatiti veličanstvenu stvarnost da je data sva vlast na Nebu i na zemlji Onome koji je hodao njihovim ulicama i sedeo za njihovim stolovima i poučavao među njima.

Isus je nastojao da odvuče njihove umove od Njega lično, ka Njegovom položaju naslednika svih stvari, jednakog sa Bogom lično; da je kroz patnju i borbu dobio svoje veliko nasledstvo, kraljevstva Neba i zemlje. Želeo je da odmah razumeju koliko je prostran bio Njegov autoritet, a kao Neko ko je iznad svih vlasti i poglavarstava, on je izdao veliku naredbu svojim odabranim učenicima:

„Zato idite i naučite sve narode, krsteći ih u ima Oca, Sina i Svetoga Duha i učeći ih da drže sve što sam vas uputio. I evo, ja sam uvek sa vama, sve do svršetka ovog doba. Amin.“

Tako su otvorena široka vrata pred Njegovim slušaocima, koji su ranije bili učeni najstrožem izdvajanju od svih osim od svog sopstvenog naroda. Novo i potpunije tumačenje proročanstava je osvanulo u njihovim umovima; radili su na tome da shvate delo koje im je bilo dodeljeno. Svet je gledao na Isusa kao na varalicu; samo se nekoliko stotina poređalo pod Njegovom zastavom, i vera tih je bila zastrašujuće uzdrmana činjenicom Njegove smrti, a oni nisu bili u mogućnosti da se dogovore o bilo kakvom jasnom planu delovanja. Sada im se Hrist pokazao u svom vaskrsnom telu, i dao im misiju tako opširnu da su je, sa svojim ograničenim pogledima, jedva mogli shvatiti. Bilo im je teško da shvate da vera koja ih je obavezala da budu na Isusovoj strani ne treba da bude samo religija Jevreja, već svih

naroda.

Sujeverje, tradicija, bigotizam i idolopoklonstvo su vladali svetom. Sami Jevreji su tvrdili da imaju određeno znanje o Bogu, i bili su toliko isključivi i društveno i religiozno, da su bili prezirani od svakog drugog naroda. Visok zid razdvajanja koji su oni podigli, učinio je Jevreje malim svetom za sebe, i oni su nazivali sve druge staleže paganima i psima. Međutim, Isus je poverio svojim učenicima plan da objave svoju religiju svim narodima, jezicima i ljudima. Bilo je to najplemenitiji poduhvat ikada poveren čoveku – da propoveda rassetog i ustalog Spasitelja i potpuno, besplatno spasenje svim ljudima, i bogatima i siromašnima, učenima i neukima, da poučavaju da je Hrist došao u svet da pomiluje pokajane i da im ponudi ljubav visoku kao nebo, široku kao svet i trajnu kao večnost.

Na njima je bilo da poučavaju držanje svega onoga što im je Isus zapovedio, i da krste u ime Oca, Sina i Svetoga Duha.* Isus se spremao da napusti svoje učenike, ali ih je uverio da iako će se uzneti k svom Ocu, Njegov Duh i uticaj će uvek biti sa njima i sa njihovim naslednicima sve do kraja sveta. Hrist nije mogao ostaviti svojim sledbenicima dragocenije nasleđe od garancije da će Njegovo prisustvo biti sa njima tokom svih mračnih i mučnih sati života. Kada se čini da je Sotona spreman da uništi Božiju crkvu, i da dovede Njegove ljude do zabune, oni treba da se sete da je Onaj koji je obećao da će biti sa njima rekao: „Data mi je sva vlast na nebu i na zemlji.“

Progonstvo i poniženje su uvek bili sudbina pravim sledbenicima Hrista. Svet je mrzeo Učitelja, i uvek je mrzeo Njegove sluge; ali Sveti Duh, Utešitelj kojeg je Hrist poslao svojim učenicima, bodri ih i ojačava da vrše Njegovo delo sa vernošću

---

* Elen Vajt je citirala nalog za krštenje iz Biblije Kralja Džejsma (KJV). Vidi napomenu na str. 107.

tokom Njegovog ličnog odsustva. Utešitelj, Duh istine, treba da prebiva sa njima zauvek, i Hrist ih je uverio da jedinstvo koje postoji između Njega i Oca, sada takođe obuhvata i njih.

Razumevanje učenika, koje je bilo zamagljeno pogrešnim tumačenjem proročanstava, Isus je sada potpuno otvorio, rasvetlivši ona Pisma koja su se odnosila na Njega. Pokazao im je pravi karakter svog kraljevstva, i oni su sada počinjali da sagledavaju da Hristova misija nije da uspostavi zemaljsku moć, već je Njegovo kraljevstvo božanske milosti trebalo da se pokaže u srcima Njegovih ljudi, i da samo kroz Njegovo poniženje, patnju i smrt, kraljevstvo Njegove slave konačno može biti uspostavljeno.

Davo je imao silu smrti; ali je Isus uklonio njen ubadajući očaj, susrevši se sa neprijateljom na njegovoj sopstvenoj teritoriji i tamo ga pobedivši. Od tada smrt je lišena svog užasa za hrišćane, pošto je sam Hrist osetio njene muke, i ustao je iz groba da sedne sa desne strane Oca na Nebu, imajući svu vlast na Nebu i na zemlji. Sukob između Hrista i Sotone je rešen kada je Gospod ustao iz mrtvih, rušeći do temelja zatvorsku kuću svog neprijatelja, i lišavajući ga njegovog plena podizanjem grupe usnulih mrtvih, kao svežeg trofeja pobeđe postignute od drugog Adama. Ovo vaskrsenje je bilo primer i garancija konačnog vaskrsenja pravednih umrlih o Hristovom drugom dolasku.

Jerusalim je bio mesto Hristove neverovatne darežljivosti prema ljudskom rodu. Tamo je On patio, bio odbačen i osuđen. Judejska zemlja, čija je metropola bio Jerusalim, bila je Njegovo mesto rođenja. Tu je, obučen u odeću ljudskosti, hodao sa ljudima, i nekolicina je prepoznala koliko je blizu Nebo došlo na zemlju kada je Isus boravio među njima. Stoga je bio vrlo prikladno da delo učenika počne u Jerusalimu. Dok su svi umovi bili pokrenuti uzbudljivim događajima od prethodnih par sedmica, bila je to najpogodnija prilika da se poruka iznese tom

gradu.

Kako se Isusova poduka apostolima približavala kraju, i čas Njegovog razdvajanja od njih se približio, On je usmerio njihove umove jasnije na delo Duha Božijeg koji ih je osposobljavao za njihovu misiju. Posredstvom poznatog razgovora, On je osvetlio njihove umove da razumeju plemenite istine koje će otkriti svetu. Međutim, njihovo delo ne treba da započne dok ne budu znali zasigurno, krštenjem Svetog Duha, da su bili povezani sa Nebom. Obećani su im nova hrabrost i radost od nebeskog prosvetljenja koje oni tada treba da iskuse, što bi im omogućilo da razumeju dubinu i širinu i punoću Božije ljubavi.

Nakon što se opreme za svoju misiju spuštanjem Svetog Duha, učenici su trebali da objave oprost greha i spasenje kroz pokajanje i zasluge rassetog i vaskrslog Spasitelja, i da otkriju načela Hristovog kraljevstva, počevši u Jerusalimu i odatle šireći svoj posao po Judeji i u Samariji, i na kraju do najudaljenijih delova zemlje. Ovde je pouka svima koji treba da iznesu poruku istine svetu. Prvo njihova sopstvena srca moraju biti prožeta Duhom Božijim, i njihov posao treba da počne od kuće, njihove porodice treba da imaju dobrobit od njihovog uticaja; i preobražavajuća sila Svetog Duha treba da se pokaže u njihovim sopstvenim domovima kao dobro disciplinovane porodice. Onda krug treba da se proširi; ceo komšiluk treba da prepozna interes za svoje spasenje, i svetlost istine treba da im verno bude predstavljena; jer je njihovo spasenje od iste važnosti kao i kod osoba koje su daleko. Od najbližeg komšiluka i susednih gradova i naselja, krug delovanja Božijih slugu treba da se proširi, sve dok poruka istine ne bude data najudaljenijim delovima zemlje.

Ovo je bio redosled koji je Hrist uspostavio za rad svojih učenika, ali je često obrnuto od strane radnika jevanđelja današnjeg vremena. Oni zapostavljaju unutrašnji krug; ne oseća se potreba za neophodnošću da oživljavajući uticaj Duha Božijeg

treba prvo da deluje na njihova sopstvena srca i da posveti i oplemeni njihove živote. Najjednostavnije dužnosti koje leže na njihovom direktnom putu, zapostavljene su zbog nekog šireg i udaljenijeg terena, gde je njihovo delovanje često utrošeno uludo. Dok bi na pristupačnijem terenu delovali sa uspehom i iskusili manje nevolja, zadobijajući uticaj i novu hrabrost kako se put otvara i širi pred njima.

Apostoli su mogli preklinjati Gospoda da im, s obzirom na neprihvaćene napore koji su uloženi u Jerusalimu i zbog uvrede i okrutne smrti kojoj je Hrist bio podvrgnut, bude dozvoljeno da potraže obećavajući teren, gde bi našli srca spremnija da čuju i prime njihovu poruku. Međutim, nikakva takva molba nije podnesena. Isus je bio jedini upravnik dela. Sama zemlja po kojoj je najveći od svih učitelja posejao semena istine, trebala je da se temeljno obradi od apostola dok to semenje ne nikne i ne donese obilnu žetvu. U svom radu učenici su trebali da podnesu mržnju, ugnjetavanje i ljubomoru Jevreja; ali to je iskusio njihov Učitelj pre njih, i oni nisu trebali bežati od toga.

Pre svoje smrti, Isus je rekao svojim učenicima, dok ih je tešio u vezi sa Njegovom nadolazećim poniženjem i smrću: „Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam.“ Sada, nakon konflikta i pobede, nakon trijumfa nad smrću i primanja svoje nagrade, na nedvosmislen način im je darovao taj mir koji prevazilazi svako razumevanje. Osposobio ih je da se upuste u delo koje je On započeo. Kao što je sam bio poslat od svog Oca, tako je On poslao učenike. Dunuo je na njih i rekao: „Primate Sveti Duh.“

Apostoli nisu poslani da budu svedoci za Hrista dok nisu primili taj duhovni dar neophodan da ih osposobi za vršenje njihove velike dužnosti. Sva ispovedanja hrišćanstva su beživotni izrazi vere dok Isus ne prožme vernika svojim duhovnim životom, koji je Sveti Duh. Jevanđelista nije spreman da poučava istinu i da bude Hristov predstavnik, dok ne primi svoj nebeski poklon.

Ljudi na odgovornim položajima, koji objavljuju Božiju istinu u Isusovo ime bez duhovne energije koja im je data oživljavajućom Božijom silom, čine nestvaran posao, i ne mogu biti sigurni da li će uspeh ili pobeda da prate njihov rad. Mnogi zaboravljaju da religija i dužnost nisu sumorni sentimentalizmi, već ozbiljno delovanje. Nisu velike službe i uzvišene težnje ono što Bog odobrava, već ljubav i posvećenost kroz koje se vrši služba, bez obzira da li je velika ili mala. Oluje protivljenja i odbacivanja su Božija providenja da nas dovedu u zaklon Njegove zaštite. Kada nas oblak okruži, Njegov glas se čuje: „Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam. Ja vam ga ne dajem onako kako ga svet daje.“

Hristovo delo duvanja Svetog Duha na svoje učenike i davanje svog mira njima, bilo je kao nekoliko kapi pred obilni pljusak koji će biti dat na dan Pedesetnice. Isus je utisnuo ovu činjenicu svojim učenicima, da kako budu nastavili u delu koje im je povereno, oni će potpunije shvatiti prirodu tog dela i način na koji Hristovo kraljevstvo treba da bude uspostavljeno na zemlji. Oni su bili postavljeni da budu svedoci za Spasitelja, oni će svedočiti ono što su videli i čuli o Njegovom vaskrsenju, oni treba da ponavljaju milostive reči koje su sišle sa Njegovih usana. Oni su bili upoznati sa Njegovim svetim karakterom; On je bio kao anđeo koji je stajao na suncu, a nije bacao senku. Sveto delo apostola je trebalo da predstavi neokaljani Hristov karakter ljudima, kao uzor za njihove živote. Učenici su bili toliko prisno povezani sa ovim Uzorom svetosti da su oni u određenom stepenu bili izjednačeni sa Njim u karakteru, i bili su posebno osposobljeni da objave svetu Njegove upute i primer.

Što se više Hristov propovednik povezuje sa svojim Učiteljom, kroz razmišljanje o Njegovom životu i karakteru, sve će više ličiti na Njega i biće bolje osposobljen da poučava Njegove istine. Svaka osobina u životu velikog Primera treba da se

proučava pažljivo, i blizak razgovor treba da se vodi sa Njim kroz molitvu žive vere. Tako će se neispravan ljudski karakter preobraziti u obličje Njegovog slavnog karaktera. Tako će učitelj istine biti spreman da dovodi duše Hristu.

Isus je rekao, davajući učenicima njihovo prvo zaduženje, „Daću ti ključeve Kraljevstva nebeskog pa sve što svežeš na zemlji, biće svezano na nebu, i sve što razrešiš na zemlji, biće razrešeno na nebu.“ Obnavljajući tu dužnost onima kojima je ostavio Svetog Duha, rekao je: „Ako nekome oprostite grehe, oprošteno mu je, a ako ih nekome zadržite, biće zadržani.“ Te reči su otkrile učenicima osećaj svetosti njihovog dela i njegovih ogromnih posledica. Ispunjeni Duhom Božijim, trebali su da istupe propovedajući zasluge Spasitelja koji oprašta greh, i imali su garanciju da je svo Nebo bilo zainteresovano za njihova dela, i da će ono što urade na zemlji, u Hristovom Duhu i sili, biti odobreno na Nebu.

Isus nije, ovom garancijom, dao apostolima ili njihovim naslednicima moć da opraštaju grehe kao Njegovi predstavnici. Rimokatolička crkva upućuje svoje ljude da ispovede tajne svojih života svešteniku, i da od njega, koji deluje umesto Hrista, prime oprost svojih greha. Spasitelj je učio da je Njegovo ime jedino dato pod Nebom kojim bi se ljudi mogli spasiti. Isus je, međutim, poverio svojoj crkvi na zemlji, u njenom organizovanom kapacitetu, silu da ukoravaju i uklanjaju ukor prema pravilima propisanim nadahnućem, ali ova dela treba da čine samo ljudi dobre reputacije, koji su posvećeni velikom Glavom crkve, i koji su pokazali svojim životima da iskreno traže da slede vođstvo Duha Božijeg.

Nijedan čovek ne može da sprovodi sudsku vlast nad savešću drugog čoveka. Hrist nije dao crkveno pravo da se oprašta greh, niti da se prodaju oprostajnice, da bi ljudi mogli grešiti bez da navuku Božije nezadovoljstvo, niti je dao slobodu svojim

slugama da prihvate poklon ili mito kako bi pokrili greh, da bi izbegao zasluženi ukor. Isus je obavezao svoje učenike da propovedaju oprostaj greha u Njegovo ime među svim narodima; ali oni sami nisu bili ovlašćeni da uklone nijednu mrlju greha sa Adamovih sinova. Niti je na njima da sprovode osudu nad krivima; gnev uvređenog Boga je trebao da se objavi protiv grešnika; ali sila koju rimokatolička crkva uzima na sebe da pohodi taj greh nad prestupnikom nije ustanovljena nikakvim Hristovim uputstvom; On će sam sprovesti kaznu izgovorenu nad nepokajanim. Ko god bude privlačio ljude sebi kao neko kome je poverena vlast da oprašta grehe, navlači Božiji gnev, jer on odvraća duše od nebeskog Iskupitelja ka slabom i grešnom smrtniku.

Isus je pokazao svojim učenicima da samo ako imaju udela u Njegovom Duhu, i ako se poistovete sa Njegovim milostivim karakterom, biće obdareni duhovnom oštroomnošću i čudesnom silom. Sva njihova snaga i mudrost moraju dolaziti od Njega. Kada se bave sa uporno grešnim članovima, sveti ljudi iz crkve treba da prate upute postavljene od Hrista; ovaj, jedino bezbedan kurs za crkvu, ide unazad do apostola sa perom nadahnuća.

Kada se crkva prihvati slučajja nekog grešnika, molitva vere će dovesti Hrista među njih kao svemudrog savetnika. Ljudi su u opasnosti da budu kontrolisani predrasudom ili izveštajima i mišljenjima drugih. Njihovo sopstveno neposvećeno rasuđivanje može uticati na njihove odluke. Zato, kada važne odluke treba da se donesu u vezi sa pojedincima u crkvi, rasuđivanje jednog čoveka, koliko god mudar i iskusan bio, ne treba da se smatra dovoljnim da se postupi po tome.

Isus je rekao: „Jer, gde su dvojica ili trojica okupljena u moje ime, onde sam ja među njima.“ Sa Hristom koji predsedava nad savetom crkve, koliko oprezno svaki čovek treba da govori i deluje. Treba izneti molitvu za zabludelog, i svako sredstvo treba da bude iskorišćeno da se on povraća pod Božiju i crkvenu

naklonost; ali ako glas crkve bude zanemaren, a njegova lična volja se postavi iznad toga, onda se sa grešnikom mora brzo pozabaviti, a odluka braće, doneta sa molitvom i verom i prema mudrosti datoj od Boga, se ratifikuje na Nebu.

Pokajanje grešnika treba biti prihvaćeno od crkve sa zahvalnim srcima. Crkva je ovlašćena da oprašta grehe samo u smislu uveravanja pokajanog grešnika u opraštajuću milost Spasitelja, i u izvlačenju istog iz tame neverovanja i krivice u svetlost vere i pravednosti. Ona može staviti njegovu drhtavu ruku u voljenu Isusovu ruku. Takvo opraštanje je odobreno od Neba. Uputstva apostola u vezi sa osuđivanjem ili sa oslobađanjem u slučajevima crkvenih suđenja ostaju važeća do kraja vremena. Obećanje Hristovog prisustva kao odgovor na molitvu treba da uteši i ohrabri Njegovu crkvu danas onoliko koliko je utešilo i ohrabrilo apostole kojima se Hrist direktno obratio. Oni koji preziru autoritet crkve preziru autoritet samog Hrista.

Bez obzira na odbijanje najboljeg nebeskog dara od strane Jerusalima, delo apostola je trebalo da počne tamo. Prve ponude milosti su date ubicama Sina Božijeg. Tamo je takođe bilo mnogih koji su potajno verovali u Isusa, i mnogih koji su bili prevareni od sveštenika i poglavara, ali su bili spremni da ga prihvate, ako bi se moglo dokazati da je On zaista Hrist. Apostoli, kao svedoci, trebali su da svedoče o Isusu i Njegovom vaskrsnuću. Trebali su da otkriju ljudima proročanstva vezana za Njega, i da pokažu koliko su se savršeno ona ispunila. Trebali su da iznesu pred ljude najubedljiviji dokaz istina koje su poučavali, i trebali su da objave radosne vesti spasenja svetu.

Pošto su svi umovi bili zainteresovani za Isusovu istoriju i prošlost, zbog događaja koji su se upravo odigrali u Jerusalimu, ovo je bilo vreme kada bi propovedanje Njegovog jevanđelja ostavilo najodlučujući utisak na javni um. Na početku svog dela učenici su trebali da prime čudesnu silu. Njihovo svedočanstvo

o Hristu je trebalo biti potvrđeno znacima i čudima, i činjenjem čuda od strane apostola i onih koji su primili njihovu poruku. Isus je rekao: „U moje ime isterivaće demone, govoriće jezicima, i svojim rukama uzimaće zmiје (kao u slučaju Pavla). Ako popiju nešto smrtonosno, neće im nauditi. Polagaće ruke na bolesne i oni će ozdraviti.“

U to vreme, trovanje se praktikovalo u velikoj meri. Beskrupulozni ljudi nisu oklevali da bilo kakvim sredstvima uklone one koji su stajali na putu njihove ambicije. Isus je znao da će Njegovi učenici biti podložni toj opasnosti, ako ne budu posebno zaštićeni od toga. Znao je da će biti mnogih koji bi bili toliko obmanuti da misle kako bi činili Bogu uslugu ubistvom tih svedoka na bilo koji način. On ih je zbog toga čuvao od tog podmuklog zla. Zato je Gospod uverio svoje sluge da neće raditi u sopstvenoj snazi, već u sili Svetog Duha. Iako su učenici primili svoju dužnost da propovedaju jevanđelje svim narodima, oni u to vreme nisu shvatili širok obim i predivni karakter dela koje je bilo pred njima, dela koje će se protezati do njihovih naslednika, i biti sprovedeno do kraja vremena.

Poglavlje LII

HRISTOVO VAZNESENJE

Nakon Isusovog sastanka sa braćom, u Galileji, učenici su se vratili u Jerusalim; i dok su jedanaestorica bili okupljeni zajedno u gradu, Isus se sreo sa njima i ponovo je naveo njihove umove na proročanstva u vezi sebe. On je duboko utisnuo u njihovo razumevanje neophodnost detaljnog proučavanja drevnih proročanstava u vezi Mesije, upoređujući ih sa činjenicama svog života, smrti i vaskrsenja, kako bi utvrdio njihovo ispunjenje u Njemu samom. Na njima je bilo da marljivo prate kariku po kariku svete istine otkrivene od proroka, u tipovima i formama koji predstavljaju Jagnje zaklano od nastanka sveta. On je podigao veo sa njihovog razumevanja, u vezi sa jevrejskim tipološkim sistemom, i oni su sada videli jasno značenje formi i simbola koji su zapravo ukinuti Hristovom smrću.

Spasitelj sveta se, kao božanski Osvajač, spremao da se uznese do prestola svog Oca. On je izabrao Maslinsku goru kao mesto ovog poslednjeg prikaza svoje slave. U pratnji jedanaestorice, došao je do gore. Učenici nisu bili svesni da je ovo bio poslednji period sa njihovim Učiteljom. Iskoristio je vreme u svetom razgovoru sa njima, ponavljajući im svoja ranija uputstva. Kako su prošli kroz kapije Jerusalima, mnoge začuđene oči su gledale na malo društvo, vođeno od Onog kojeg su nekoliko nedelja ranije sveštenici i poglavari osudili i razapeli.

Prešli su Kedron i približili su se Getsimaniji. Ovde se Isus zaustavio, kako bi učenici mogli da prizovu u um pouke koje im je On dao dok je bio na svom putu ka vrtu u noći Njegove velike agonije. Ponovo je pogledao na lozu koju je onda upotrebio kao simbol da predstavi savez svoje crkve sa sobom i svojim Ocem;

i osvežio je sećanje svojih sledbenika ponavljanjem upečatljivih istina koje im je tada objasnio. Podsetnici neuzvrćene Isusove ljubavi su bili svuda oko Njega, čak i učenici koji su hodali uz Njega, koji su bili toliko dragi Njegovom srcu, u času Njegovog poniženja, kada su mu bili najpotrebniji njihovo saosećanje i u-teha, prigovarali su i napustili ga.

Hrist je boravio u svetu trideset i tri godine; On je podneo njegovo ismejavanje, vređanje i ruganje, On je bio odbačen i razapet. Sada, kada se spremao da se uzdigne do svog prestola slave, dok se osvrće na nezahvalnost ljudi koje je došao da spasi, neće li On povući svoje saosećanje i ljubav od njih? Neće li Njegove naklonosti biti usmerene ka tom svetu gde je On cenjen i gde ga bezgrešni anđeli obožavaju i čekaju da vrše Njegovu volju? Ne; Njegovo obećanje tim voljenima koje On ostavlja ne zemlji je: „I evo, ja sam uvek sa vama, sve do svršetka ovog doba.“ Pre svoje borbe, On se molio Ocu da oni ne budu uzeti iz sveta, već da budu čuvani od zla koje je u svetu. Na kraju je malo društvo stiglo do Maslinske gore. Ovo mesto je bilo posebno posvećeno Isusovim prisustvom dok je On nosio čovečiju prirodu. Bilo je posvećeno Njegovim molitvama i suzama. Kada je ujahao u Jerusalim, neposredno pre svog suđenja, padine Maslinske gore su odzvanjale radosnim uzvicima pobedonosnog mnoštva. Na njenoj strmoj padini je bila Betanija, gde je On često pronalazio odmor u Lazarevoj kući. U podnožju gore je bio vrt Getsimanija, gde se On sam mučio u agoniji, i gde je natopio zemlju svojom krvlju.

Isus je sledio put preko vrha, blizu Betanije. Onda je zastao i oni su se svi okupili oko Njega. Činilo se da iz Njegovog lica isijavaju zraci svetlosti, dok je gledao na svoje učenike sa dubokom ljubavlju. Nije ih ukorio zbog njihovih mana i neuspeha; već su reči neizrecive nežnosti bile poslednje koje su stigle do njihovih ušiju sa usana njihovog Gospoda. Blagosiljajući ih

ispruženim rukama, kao pod garancijom Njegove zaštitničke brige, On se polako uzdizao iz njihove sredine, privučen prema nebu silom snažnijom od bilo kakve zemaljske privlačnosti. Dok se podizao gore, strahopoštovanjem pogođeni učenici su posmatrali, naprežući oči za poslednji tračak svog vaznetog Gospoda. Oblak slave ga je primio dalje od njihovog pogleda, i u istom trenutku je doletela do njihovih očaranih čula najslađa i najradosnija muzika anđeoskog hora.

Dok je njihov pogled još uvek bio uprt prema gore, obratili su im se glasovi koji su zvučali kao muzika koja ih je upravo očarala. Oni su se okrenuli i ugledali dva bića u obliku ljudi; ipak njihov nebeski karakter je odmah prepoznat od učenika, kojima su se obratili utešnim naglašavanjem, govoreći: „Ljudi Galilejci, zašto stojte i gledate u nebo? Ovaj Isus koji je od vas uzet na nebo doći će na isti način kao što ste ga videli da odlazi na nebo.“ Ovi anđeli su bili iz društva koje je čekalo u blistavom oblaku da otprate Isusa do Njegovog prestola; i u saosećanju i ljubavi prema onima koje je Spasitelj ostavio, došli su da uklone svaku nesigurnost iz njihovih umova, i da im daju uverenje da će On doći ponovo na zemlju.

Svo Nebo je čekalo da poželi dobrodošlicu Spasitelju u nebeske dvorove. Kako se uzdigao predvodio je put, i mnoštvo zatočenika, koje je podigao iz mrtvih u vreme kada je izašao iz groba, su ga pratili. Nebeska vojska sa pesmama radosti i pobeđe, pratila ga je prema gore. Na kapijama Božijeg grada nebrojeno društvo anđela je čekalo Njegov dolazak. Kako su se približili kapijama grada, anđeli koji su pratili Veličanstvo Neba, pobedonosnim tonovima su se obratili društvu na kapijama: „Vrata, podignite glave svoje, dignite se, vrata prastara, da uđe slavni Kralj!“

Anđeli koji su čekali na kapijama grada pitali su ushićenim tonovima: „Ko je taj slavni Kralj?“ Anđeli u pratnji su radosno

odgovorili pobjedonosnim pjesmama: „Gospod, silan i moćan, Gospod, moćan u boju. Vrata, podignite glave svoje, dignite ih, vrata prastara, da uđe slavni Kralj!“ Ponovo su anđeli koji su čekali upitali: „Ko je on, taj slavni Kralj?“ a anđeli u pratnji su odgovorili melodičnim tonovima: „Gospod nad vojskama – on je taj slavni Kralj!“ Zatim su se kapije Božijeg grada širom otvorile, i nebeska povorka je prošla usred provale anđeoske muzike. Sva nebeska vojska je okružila svog veličanstvenog Zapovednika dok je On zauzeo svoj položaj na Očevom prestolu.

Sa najdubljim obožavanjem i radošću, poklonile su mu se vojske anđela, dok je glasan uzvik odzvanjao nebeskim dvorovima: „Jagnje zaklano dostojno je da primi moć i bogatstvo i mudrost i snagu i čast i slavu i blagoslov.“ Pobjedonosne pjesme su se mešale sa muzikom anđeoskih harfi, dok nije izgledalo da se Nebo preplavilo divnom harmonijom i nepojmljivom radošću i hvalom. Sin Božiji je trijumfovao nad knezom tame, i pobjedio je smrt i grob. Nebo je odzvanjalo glasovima u uzvišenim tonovima objavljujući: „Onome koji sedi na prestolu i Jagnjetu neka je blagoslov i čast i slava i moć u vekove vekova.“

Postavljen je da sedi s desne strane svog Oca na prestolu. Spasitelj predstavlja zatočenike koje je spasao iz okova smrti, po cenu sopstvenog života. Njegove ruke stavljaju besmrtnu krunu na njihova čela, jer su oni predstavnici i primer onih koji će biti iskupljeni, Hristovom krvlju, iz svih nacija, jezika i narodnosti koji će ustati iz mrtvih kada On bude pozvao pravedne iz njihovih grobova o svom drugom dolasku. Onda će oni videti ožiljke Golgote na proslavljenom telu Sina Božijeg. Njihova najveća radost će se otkriti u prisustvu Onoga koji sedi na prestolu i oduševljeni sveti će uzviknuti: Moj Voljeni je moj, i ja sam Njegov! On je zapovednik među deset hiljada i svima ljubljeni!

Učenici su se vratili u Jerusalim, ne žaleći, već puni radosti. Kada su zadnji put pogledali svog Gospoda, Njegovo lice je

blistalo nebeskim sjajem, i On im se ljupko osmehivao. Te ruke koje su toliko često bile ispružene u delu blagosiljanja bolesnih i unesrećenih i u ukoravanju demona – te ruke koje su ranjene okrutnim klinima, bile su milostivo ispružene, kao da su preko učenika obuhvatile ceo svet i prizvale blagoslov na sve Hristove sledbenike. Činilo se da zraci svetla proizilaze iz tih dragih ruku i da padaju na one koji bdiju i čekaju.

Najdragocenija činjenica učenicima u Isusovom vaznesenju je bila ta što je otišao od njih na Nebo u opipljivom obliku njihovog božanskog Učitelja. Isti onaj Isus, koji je hodao i pričao i molio se sa njima, koji je lomio hleb sa njima, koji je bio sa njima u njihovim čamcima na moru, koji je tražio usamljeno mesto sa njima u šumarcima, i koji se tog istog dana penjao sa njima na strmu uzvišicu Maslinske gore, uzdigao se na Nebo u ljudskom obliku. A nebeski glasnici su ih uverili da će se taj isti Isus kojeg su videli kako odlazi gore na Nebo vratiti ponovo na isti način kao što se uzdigao. To uverenje je uvek bilo i biće sve do kraja vremena, nada i radost svih pravih ljubitelja Hrista.

Učenici ne samo da su videli da se Gospod uznosi, već su imali svedočanstvo anđela da je On otišao da sedne na presto svog Oca na Nebu. Poslednje sećanje koje će učenici imati na svog Gospoda je sećanje na saosećajnog Prijatelja, proslavljenog Iskupitelja. Mojsije je pokrio svoje lice da sakrije slavu zakona koji se ocrtavao na njemu, i slava Hristovog vaznesenja je bila skrivena od ljudskog pogleda. Svetlost nebeske pratnje i otvaranje slavni Božijih kapija za Njegovu dobrodošlicu nisu otkriveni smrtnim očima.

Da je Hristov put do Neba bio otkriven učenicima u svoj svojoj neizrecivoj slavi, oni ne bi mogli podneti prizor. Da su gledali bezbroj anđela i čuli pobedonosne pokliče sa nebeskih poprišta, dok su se večna vrata podizala, kontrast između te slave i njihovih sopstvenih života u svetu iskušenja, bio bi toliko veliki

da bi oni teško mogli biti sposobni da ponovo ponesu teret svojih zemaljskih života, spremni da izvrše sa hrabrošću i vernošću nalog koji im je dao Spasitelj. Čak i Utešitelj, Sveti Duh koji im je bio poslat, ne bi bio ispravno cenjen, niti bi ojačao njihova srca dovoljno da podnesu poniženje, uvrede, zatočeništvo i smrt ako je potrebno.

Njihova čula nisu trebala da postanu toliko zanesena nebeskim sjajem da bi izgubili iz vida Hristov karakter na zemlji, koji su oni trebali da oponašaju u sebi. Trebali su da jasno drže pred svojim umovima lepotu i veličanstvenost Njegovog života, savršeni sklad svih Njegovih atributa i tajanstveni spoj božanskog i ljudskog u Njegovoj prirodi. Bilo je bolje da se zemaljsko poznanstvo učenika sa njihovim Spasiteljem završi na svečani, tihi i plemeniti način na koji se završilo. Njegovo vidljivo uznesenje sa sveta je bilo u skladu sa krotošću i tihošću Njegovog života.

Učenici su se vratili u Jerusalem radujući se, ne zato što su bili lišeni svog Gospoda i Učitelja, jer je to bio za njih razlog za lično žaljenje umesto za radost. Međutim, Isus ih je uverio da će On poslati Utešitelja, kao jednakog Njegovom vidljivom prisustvu. Rekao je: „Ako me volite, radovaćete se što odlazim k Ocu.“ Radovali su se zato što je Isus doneo spasenje čoveku, On je odgovorio na zahteve zakona, i postao je savršena žrtva za čoveka; On se uzdigao na Nebo da nastavi delo iskupljenja započeto na zemlji. On je čovekov Advokat, njegov posrednik kod Oca.

Isus, koji se rodio u Betlehemu, koji je radio sa svojim zemaljskim ocem posao stolara, koji je umorno sedeo kod Jakovljevog izvora, koji je umorno spavao na Petrovom ribarskom čamcu, koji je gladovao i bio žedan, koji je uzeo malu decu u svoje ruke i blagoslovio ih, koji je odbačen, šiban i razapet – uzdigao se u obliku čoveka na Nebo i zauzeo je svoje mesto sa desne strane Boga. Osetivši naše bolesti, naše tuge i iskušenja,

On je obimno pogodan da se zalaže za čoveka kao njegov predstavnik. Isus, kada je bio na zemlji, bio je najsavršeniji tip čoveka; i radost i uteha hrišćanina je da je ovaj strpljivi, voljeni Spasitelj njegov Kralj i Sudija; jer „Otac ne sudi nikome, nego je sav sud poverio Sinu.“

Mi nismo skloni povezivanju kraljevske slave i pravosudnog autoriteta sa samoodricanjem, strpljenjem, ljubavlju i opraštanjem pokazanima u Hristovom životu; ipak ti atributi su kvalifikovali Spasitelja za Njegov uzvišeni položaj. Osobine karaktera koji je On razvio na zemlji utvrđuju Njegovo uzdizanje u slavi. Njegove pobeđe su ostvarene ljubavlju, ne silom. Dolazeći Hristu grešnik pristaje da bude uzdignut na najplemenitiji ideal čoveka.

„Zar ne znate da će sveti suditi svetu?“ Atributi koji su uzdigli Hrista, ako ih pribave Njegovi sledbenici, staviće vladarsku palicu u njihove ruke, i oni će biti kraljevi i sveštenici sa Bogom. Hrist se zavetovao da će držati zakon koji je Adam prestupio, i da će veličati taj zakon i učiniti ga časnim, pokazujući da nije tiranski i da se može držati neprekršen od strane čoveka. Hrist je pokazao svojim životom da je Božiji zakon bez mane, i da čovek, neposlušnošću, donosi na sebe zla koja njegove zabrane nastoje da odvrte od njega.

Kada su se učenici vratili sami u Jerusalim, ljudi su ih gledali, očekujući da vide na njihovim licima izraze tuge, konfuzije i poraza; ali su videli radost i pobeđu. Oni nisu jadikovali nad razočaranim nadama, već su stalno bili u hramu, hvaleći i blagosiljajući Boga. Sveštenici i poglavari nisu mogli da razumeju ovu misteriju. Nakon obeshrabrujućih događaja u vezi sa suđenjem, osudom i sramnom smrću njihovog Učitelja, učenici su trebali biti poraženi i osramoćeni, ali oni su sada istupili sa optimističnim duhom i sa licima koja zrače radošću koja ne nastaje na zemlji.

Ispricali su predivnu priču o Hristovom slavnom vaskrsenju i o vaznesenju na Nebo, i mnogi su poverovali u njihovo svedočenje. Učenici više nisu imali nejasnu sumnju u budućnost; znali su da je Isus na Nebu, da su Njegova saosećanja nepromenjena, da se poistovećuje sa čovečanstvom u patnji, primajući molitve svog naroda; da se zalaže kod Boga zaslugama svoje dragocene krvi, pokazujući svoje ranjene ruke i stopala, kao podsećanje na cenu koju je platio za njihovo iskupljene. Znali su da će On ponovo doći u pratnji nebeske vojske, i očekivali su taj događaj, ne kao na užasnu nesreću, već kao na priliku za veliku radost i čežljivo iščekivanje. Znali su da će On ponovo stajati na Maslinskoj gori, dok će se hebrejske aleluje mešati sa paganskim hosanama, i bezbroj glasova će se ujediniti u radosnom uzvikivanju „Krunišite Njega, Gospodara svega!“ Znali su da se On uzdigao na Nebo da pripremi stanove za svoju poslušnu decu, i da će se vratiti i uzeti ih sebi.

Učenici su sa radošću preneli svojoj braći vesti o vaznesenju njihovog Gospoda. Oni su sada osećali da imaju Prijatelja kod Božijeg prestola, i bili su željni da iznesu svoje zahteve Ocu u Isusovo ime. Okupili su se zajedno u svečanom strahopoštovanju i poklonili su se u molitvi, ponavljajući jedni drugima uverenje Spasitelja, „Zaista, zaista, kažem vam, što god zamolite Oca u moje ime, daće vam. Do sada niste ni za šta molili u moje ime. Molite i dobićete, da vaša radost bude potpuna.“ Tokom deset dana nakon vaznesenja, oni su, složno, posvetili vreme molitvi i hvali, čekajući na spuštanje Svetog Duha. Pružali su ruku vere sve više i više, sa jakim argumentom: „Hristos koji umrije, pa i vaskrsnu, koji je s desne strane Boga i zastupa nas?“

„Velika je tajna pobožnosti: Bog* se javi u telu, opravda se

---

* U Bibliji Kralja Džejmsa (KJV), u 1. Timoteju 3:16, stoji „Bog“ (Teos), što datira iz nekih rukopisa iz 8. ili 9. veka, dok u svim starim i najpouzdanijim rukopisima stoji „hos“ (onaj koji) ili „ho“ (on).

u Duhu, pokaza se anđelima, propovedi se neznabošcima, verova se na svetu, uznese se u slavi.“ Spasitelj je došao na svet, spolja kao Davidov sin, ne pokazujući pun značaj svog karaktera. Njegov duh je bio podložan toj disciplini i iskustvu kroz koje čovečanstvo mora u nekoj meri proći. Njegovo božanstvo je bilo pokriveno ispod ljudskosti. On je sakrio unutar sebe sve-moguće atribute koji su pripadali Onome koji je jednak sa Bogom. Povremeno bi Njegov božanski karakter blesnuo sa takvom čudesnom silom da su ga svi koji su bili sposobni da prepoznaju duhovne stvari proglasili Sinom Božijim.

Hrist je prognao sebe na svet kako bi mogao doneti nebesku svetlost na dohvat čovečanstva. Jevreji nisu shvatili dvostruki Hristov karakter; i pošto On nije zauzeo zemaljsku, kraljevsku vlast i uspostavio svoje kraljevstvo na Davidovom prestolu, pokoravajući svaki strani autoritet, jevrejski velikodostojnici su odbili da ga prihvate. Oni nisu mogli povezati čovekovu patnju, žalost i siromaštvo sa svojom idejom o Mesiji. Ipak to je bio jedini Spasitelj kojeg je ikada Reč Božija preko Njegovih proroka prorekla.

Jevreji su sasvim propustili da razumeju duhovnu vezu koja je poistovećivala Hrista sa ljudskim i božanskim, i davala palom čoveku prikaz kakav treba da postane. Hrist je bio Bog u telu.* Kao sin Davidov, predstavljao je savršen tip prave muževnosti, hrabar u obavljanju svoje dužnosti i najstrože pošten, a ipak pun ljubavi, saosećanja i nežne naklonosti. U svojim čudima On je

---

* Očito je da ovaj stav pisac gradi na gore navedenom spornom citatu iz 1. Timoteju 3:16, koji, uistinu, ima svoju pravilniju duhovnu primenu, u smislu Hristovog božanskog karaktera, izraženu od apostola Pavla: „Jer u njemu nastava svaka punoća Božanstva telesno.“ (Kološanima 2:9); ili na drugom mestu: „A sve je od Boga, koji nas je pomirio sa sobom kroz Isusa Hrista i dao nam službu pomirenja; jer je Bog bio u Hristu i pomirio svet sa sobom, ne računajući im njihove prestupe, i stavio u nas reči pomirenja.“ (2. Korinćanima 5:18,19). Vidi takođe Jevrejima 1:3.

otkrio sebe kao Gospoda. Kada ga je Filip upitao da mu pokaže Oca, On je odgovorio: „Već sam toliko vremena s vama, a ti me, Filipe, još nisi upoznao? Ko je video mene, video je i Oca.“

Jevreji su neprestano tražili i očekivali Božanstvo među njima koje će se otkriti u spoljnjom pokazivanju, i da će preko jednog tela nadmoćne volje promeniti tok svih umova, primorati ih na priznanje svoje superiornosti, uzdići se i zadovoljiti ambiciju svog naroda. Pošto je to bio slučaj, kada je Hrist bio tretiran sa prezirom, postojalo je silno iskušenje pred Njim da otkrije svoj nebeski karakter i da primora svoje progonitelje da priznaju da je On Gospod iznad kraljeva i vlastodržaca, sveštenika i hrama. Ali Njegov težak zadatak je bio da održi nivo ljudskosti.

U posredničkoj Isusovoj molitvi kod svog Oca, On je tvrdio da je ispunio uslove koji su učinili obaveznim Oca da ispuni svoj deo sporazuma sklopljenog na Nebu, prema palom čoveku. On se molio: „Ja sam proslavio tebe na zemlji, dovršivši delo koje si mi dao da izvršim. [To jest, On je ispoljio pravedni karakter na zemlji kao primer koji ljudi treba da slede.] A sada ti, Oče, proslavi me svojom slavom koju sam imao s tobom pre nego što je svet postao.“ U ovoj molitvi On dalje nastavlja da naglašava šta je obuhvaćeno delom koje je postigao, i koje mu je dalo sve one koji veruju u Njegovo ime. On toliko visoko vrednuje ovu nagradu da zaboravlja patnju koja ga je koštala da iskupi palog čoveka. On proglašava sebe proslavljenim u onima koji poveruju u Njega. Crkva, u Njegovo ime, treba da sprovede do slavnog savršenstva delo koje je On započeo, i kada ta crkva bude konačno otkupljena u Božijem Raju, On će pogledati na težak rad svoje duše i biti zadovoljan. Kroz celu večnost otkupljena vojska će biti Njegova glavna slava.

Isus, Veličanstvo Neba, ponizio se i postao poslušan sve do smrti, i to do smrti na krstu; „Zato ga je Bog i uzvisio i dao mu ime koje je iznad svakog imena.“

Silni Spasitelj je obećao da će ponovo doći i da će povesti svoju crkvu u stanove koje je pripremio za njih. Dok je na Nebu, vršeći delo posredovanja i pomirenja započeto na zemlji, Njegov život i karakter moraju se pokazati na primeru Njegove crkve na zemlji. On je obećao: „Zaista, zaista, kažem vam, ko veruje mene, činiće dela kakva i ja činim. Činiće i veća dela od ovih, jer ja odlazim k Ocu.“ I opet, „Do sada niste ni za šta molili u moje ime.“ „Što god zamolite Oca u moje ime, daće vam.“

Onaj koji se nije grabio da bude jednak sa Bogom, jednom je hodao zemljom, noseći našu napaćenu i tužnu prirodu, i bio je iskušán u svemu kao i mi; i sada se On pokazuje u Božijem prisustvu kao naš veliki Prvosveštenik, spreman da prihvati pokajanje i da odgovori na molitve svog naroda, i da ih kroz zasluge sopstvene pravednosti predstavi Ocu. On podiže svoje ranjene ruke ka Bogu i poziva se na oprost kupljen Njegovom krvlju. Urezao sam ih na dlanove svojih ruku, On preklinje. Ove spomen rane moje poniznosti i patnje obezbeđuju mojoj crkvi najbolje darove Svemoćnoga.

Kakav izvor radosti je učenicima što znaju da imaju takvog Prijatelja na Nebu da ih zastupa u njihovo ime! Preko vidljivog Hristovog vaznesenja svi njihovi pogledi i razmišljanja o Nebu su se promenili. Njihovi umovi su se ranije bavili time kao predelom neograničenog prostora, nastanjenog duhovima bez materije. Sad je Nebo bilo povezano sa mišlju o Isusu, kojeg su oni voleli i poštovali iznad svih drugih, sa kojim su razgovarali i putovali, kojeg su dotakli, čak i u Njegovom vaskrsnom telu, koji je govorio sa nadom i utehom njihovim srcima i koji je, dok su reči bile na Njegovim usnama, uzet gore pred njihovim očima, tonovi Njegovog glasa su se spuštali do njih dok su ga primala kola od oblaka anđela: „I evo, ja sam uvek sa vama, sve do svršetka ovog doba.“

Nebo im se više nije činilo kao neodređen, neshvatljiv

prostor, ispunjen neopipljivim duhovima. Oni su sada gledali na njega kao na svoj budući dom, gde su im pripremljeni stanovi od njihovog voljenog Iskupitelja. Molitva je bila obavijena novim interesom, sa obzirom da je ona bila prisna veza sa njihovim Spasiteljem. Sa novim i uzbudljivim emocijama i čvrstim uverenjem da će njihova molitva biti uslišena, okupili su se u gornjoj sobi da iznesu svoje molbe, i da se pozovu na obećanje Spasitelja koji je rekao: „Molite i dobićete, da vaša radost bude potpuna.“ Molili su se u Isusovo ime.

Imali su jevanđelje da propovedaju – Hrista u ljudskom obliku, čoveka bola; Hrista u poniženju, uzetog rukama zlih i raspetog; Hrista vaskrslog i vaznetog na Nebo u Božije prisustvo da bude čovekov Zastupnik; Hrista koji će ponovo doći u sili i velikoj slavi u nebeskim oblacima da bi primio poslušne i odane Njemu.

Apostoli su krenuli dalje sa hrabrošću i nadom, da verno vrše delo svog Učitelja. Znali su da je najprihvatljiviji način čekanja Hrista bio taj da rade za Njega. Na njima je bilo da usmere druge na dolazak Gospoda, i da ih pouče da strpljivo čekaju Njegovu pojavljivanje. Ovo delo je dato svakom Hristovom učniku.